
KURTLARIN
AY VE KURT
ULUDUĞU
ROMANI
YER
EKİN S. KOCH
OLİMPOS

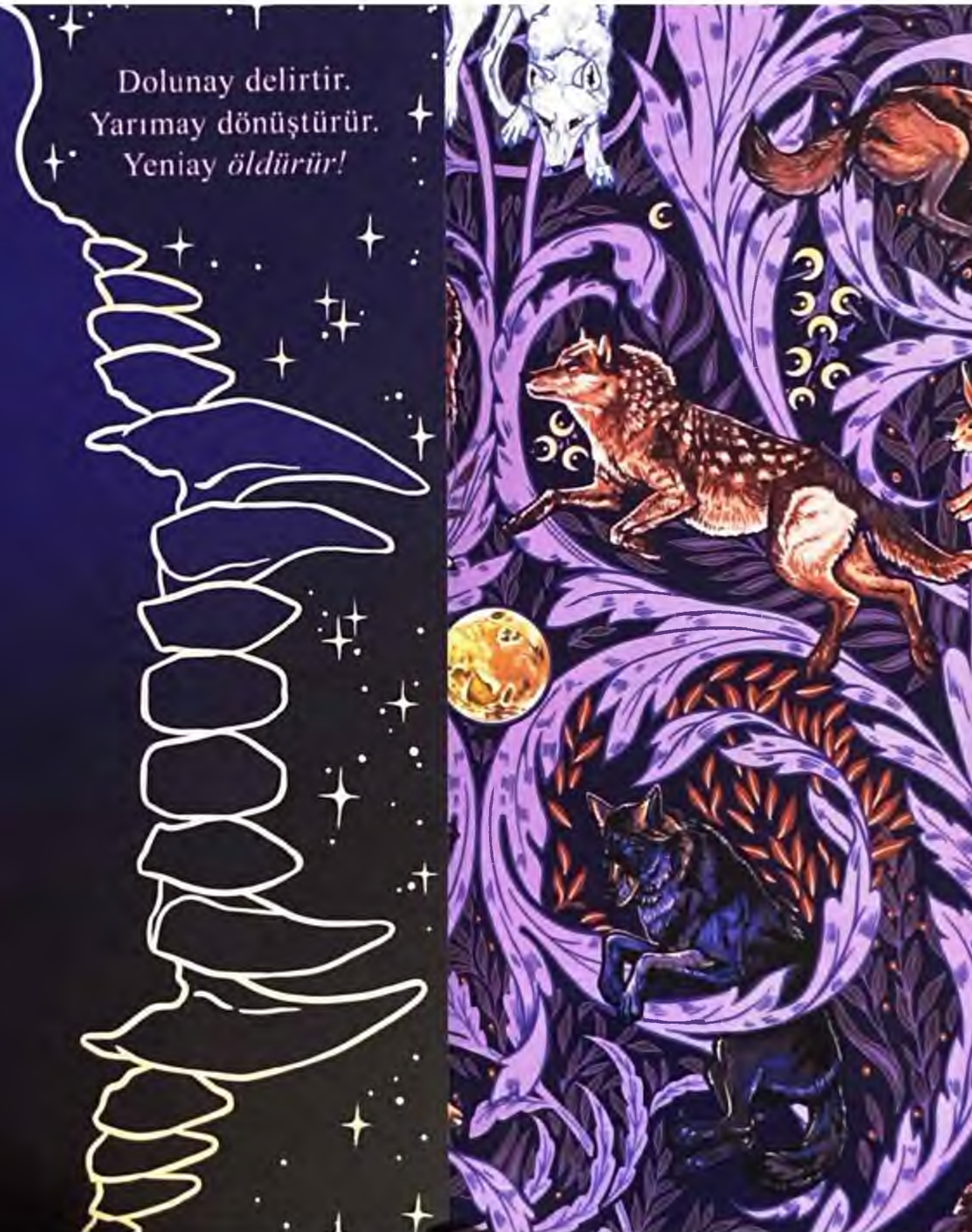
AY'IN ÖLDÜRDÜĞÜ, AŞKIN LANETLEDİĞİ BİR DÜNYADA YA AYRI DÜŞECEKLER YA DA BİRLİKTE YANACAKLAR.

Ay Tanrıçası Selene yeryüzüne indiğinde, kurtların kaderi değişmişti. Dolunay geceleri artık özgürlüğün değil, köleliğin işaretiydi. İlahi ışığın altına giren her kurt, iradesini kaybediyor ve Tanrıça'nın sadık bir gölgesine dönüşüyordu. Döngü başladığında ise son belliydi: Yeniay geldiğinde ölüm kaçınılmazdı.

Balın Boz, sürünün Alfa'sının kurt doğmamış kızıydı. Çocukluğundan beri dışlanmış, sıradan bir insan olmaya mahkûm edilmişti. Fakat eve döndüğü yaz, geçmişindeki tüm sırların gölgesi üzerine düşmüştü. Kaybolan kurtlar, zincire vurulmuş kurbanlar ve nihayetinde avucunda beliren rünik işaret... Balın'ın kaderi artık yalnızca bir "seyirci" olmak değildi. O, Tanrıça'nın oyununda anahtar bir figür, sürüsünün kaderini belirleyecek kişiydi.

Bir zamanlar sevdiği ama artık nefretle hatırladığı genç, Arz Alaca da aynı işaretle mühürlendiğinde yolları tekrar kesişti. Aralarındaki güçlü bağ, Selene'nin büyüsü karşısında tek sığınak hâline gelmişti. İhanetle aşkın, ölümle umudun arasında sıkışmış bu iki genç, Ay Tanrıçası'na ulaşmak ve lanetin kaynağını durdurmak zorundaydı. Çünkü Selene yalnızca kurtları değil, Balın'ın kalbini ve kaderini de ele geçirmeye hazırlanıyordu. Ya ışığı söndüreceklerdi ya da onun sonsuz esaretine düşeceklerdi.

Aşkı hatırlamak, ölümden önceki son delilik olabilirdi.
Belki de sessiz bir başkaldırıydı.

Dolunay delirtir.
Yarımay dönüştürür.
Yeniay *öldürür!*

KURTLARIN ULUDUĞU YER

Ayışığı Kitaplığı

EKİN S. KOCH

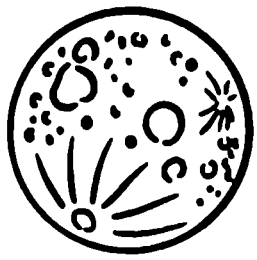
OLİMPOS

Ay'a bakıp umutsuzca hayal kuran herkese,
Hayal kırıklıklarına...

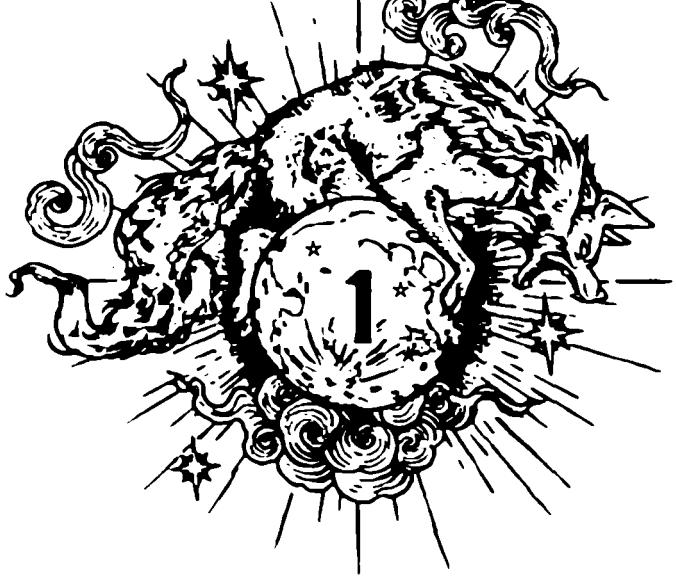

Yunan mitolojisinde Selene adıyla bilinen Ay Tanrıçası, Roma mitolojisinde Luna olarak anılır. İngilizceye Latinceden geçen ve "Zırdeli" anlamına gelen "Lunatic" kelimesinin kokeni olmuştur. Çunku eski oğretilerde, Ay'ın insanlar uzerinde delirtici bir etkisi olduğuna inanılır.

DOLUNAY

Dolunay başladı. Ay tam dolu
Yıldızıl Zodyak'a göre, Purva
Phalguni Bölgesi'nde.

Bir insan olarak doğmuştu. Kurt olarak ölecekti.

Düşünceler zihninde güç bela şekillendi. Çığlıkları bir senfoniye dönüşüp kafasının içini tamamen doldururken nafile bir çabayla odaklanmayı denedi. Kurt formuna dönüştüğünüzde kontrolü korumak zorlaşırdı. İnsanlığınızı kaybeder ve hayvani yönünüzle barışırdınız. Özellikle dolunay zamanları dönüşüm zorunlu ama bir o kadar da özgürleştirici olurdu.

Yasakların ve kuralların olmadığı bir dünyada, dört ayak üzerinde, yanınızda sürünüzle doyasıya koştururdunuz. Gece ay ışığıyla yıkanmış bir kubbe altında orman bir ananın kucağı kadar sıcak olurdu...

Bu, o gecelerden biri değildi. Korkuları kadar hırpani güdülerini de ardında bırakması ve odaklanması gerekiyordu.

Oysa aynı cümle tekrar tekrar zihninde yankılanıyordu: *"Bir insan olarak doğdum, kurt olarak öleceğim!"*

Ormanın en tehlikeli ve yırtıcı avcıları şimdi birer ava dönüşmüştü. Dost olması beklenirken onlara düşman kesilen Ay ise peşlerindeydi.

Bir süre toprağı döven patilerinin gümbürtüsünün ve tüylerine takılan kuru çalıların hışırtısı dışında hiçbir şey duyulmadı. Berraklaşan zihniyle etrafını kolaçan etti ve sürüsünün varlığını hissetmeye çalıştı.

En yakınında, tüm gece onunla koşmuş ve bir an olsun gözünü üzerinden ayırmamış dişi kurt vardı; *Omega*'sı. Sarı ve kahve benekli postuyla bir leoparı andırıyordu. Diğerleri biraz daha uzaktaydı, etraflarında daireler çizerek dolanıyor, herhangi bir tehlikeye karşı onları uyarmak için tetikte duruyorlardı.

Durakladı ve önlerindeki açıklığa çıkmadan önce görünürde bir tehdit olup olmadığını tespit etmek üzere uludu. Başını geriye yatırışını gören ve boynunda kabaran tüyleri izleyen kurtlar normalde yapacakları gibi ulumasına karşılık vermedi. Sadece dinlediler. Sessizlikle Fener'deki gözcülerden gelecek herhangi bir işareti beklediler.

Sürüyü endişelendiren birkaç saniyelik bekleyişin ardından karşılarındaki çayırlardan ikinci bir uluma sesi geldi.

Bir, iki, üç... Sabırla uluma seslerini saydı ve rahatlayarak başını aşağı indirdi. Önleri temizdi. Tehlike olmadığı teyit edilince kimse beklemedi. Hızla açıklığa çıkan çalıların arasına daldılar.

Ay ışığını gölgeleyen sık çamların arasından kurtulunca gece, gündüzü aratmayacak bir parlaklıkla onları kör etti. Dolunay tepelerinde tüm haşmetiyle dikiliyor, pasparlak ışıklarını mavileşmiş çimler üzerine yansıtıyordu. Bir derenin gürüldeyerek akışını ve su içmeye durmuş ceylanların onları fark ettiğinde gerileyen toynaklarını duyabiliyordu. Ama kaçmıyorlardı. İzlemeyi tercih edebilecekleri kadar enteresan bir olayın ortasında kalmışlardı. Anlaşılan şu an kendilerini tehlikede hissetmiyorlardı. Hayır, şu an ormanın tüm sakinleri birer seyirciydi.

Ne olduğunu veya ne gördüğünü anlaması uzun sürdü. Neredeyse geri dönüşü olmayacak kadar yaklaşmışken irkildi ve donakaldı. Işığın tek kaynağı gökteki Ay değildi; ışık, çayırın ortasında dikilen ilahi bir varlıktan geliyordu.

Bedeni tamamen ışıktan, kör edici bir beyazlıktan ibaretti. Çevresine yayılan harelerinin ortasında bir silüet olarak görünüyordu. Bir kadın bedeni gibi zarifti.

Tüyleri kabardı.

Bir insan olarak doğmuştu. Kurt olarak ölecekti.

Işığın sahibesi, sürünün ölüm fermanıydı. Ona doğru atacakları her adım beraberinde teslimiyet ve kölelik getirecekti. Ondan kaçalım derken doğruca kollarına koşmuşlar, tuzağına düşmeyi başarmışlardı. Az önce gelen ulumalar bunun aksini iddia ediyordu. Gel gör ki kıskıvrak yakalanmalarına sebep olmuştu.

Ya Fener'deki gözcü bu ışıkla en az onlar kadar körleşmişti ya da... Öteki ihtimali düşünmemeye çalıştı. Kalbi yaşadıkları trajediyle baş etmekle zorlanırken bir de ihanetin ağırlığını kendine yük edemezdi.

Mesele artık Ay'dan kaçıp kaçamayacakları değildi, kimlerin kurtulacağıydı.

Sürüsünü düşündü. Ona güvenen, herkes ona sırt çevirmişken onunla koşan sürüsünü...

Açıklıkta bir araya toplanıp en uçta kendisi kalacak şekilde bir "V" şekli oluşturdular. Gelecek emirleri bekliyorlardı. Yolun sonuna geldiklerini anlayanlar birbirlerine sokulup acı çeken köpeklerinkini andıran kısık bir sesle inlemeye başladı.

Hemen yanındaki benekli kurt, ağzını aralayıp hırıldadı. Zihninde genç bir kadın sesi yankılandı. Öfkesini zapt edemiyordu. "Bizi buraya bilerek yönlendirdiler! İlk fırsatta bizi feda edeceklerini biliyorduk."

"Biliyorduk," diye tekrar etti kendi gür hırıltısıyla. Hiçbir zaman onlardan biri olarak kabul görmemişlerdi. En başta, orada doğup büyüyen kendisi olmak üzere... Ancak kendi lanetini sürüsüne bulaştırmak istememişti. Onları buraya kaderine ortak olsunlar diye getirmediği gibi...

"Ne yapacağız?" Dişi kurdun sesi ağlamaklıydı.

"Sizi kurtarmanın bir yolunu bulacağım." Bir çıkış yolu arıyor, onları bu beladan sorunsuzca uzaklaştırabilmek için ihtimalleri tartıyordu. Ancak zihni bulanmış, korku doruk noktasına

ulaşmış ve düşünmek, bir bataklıkta yol almaya benzemişti. Zamanını son saniyesine kadar kullandı ve en nihayetinde ne yapacağını bulduğunda kanı ağırlaştı.

Bu gece kurt formuna dönüştüğü ilk andan beri her bir hücresi bu ağırlıkla aşağı çekiliyordu sanki. Gecenin neye gebe olduğunu anlamış ama yine de buna karşı koyamamıştı.

Arkasını döndü ve sürüye doğru konuştu. "Şimdi diyeceklerimi iyi dinleyin. Sadece bir şansınız var ve onu iyi kullanmak zorundasınız. Çayırdan aşağı, doğruca Ay'a koşacağım."

"Ona saldıracak mıyız?" diye sordu sürüden biri dehşetle.

"Hayır, kaçacaksınız." Planın ne olduğunu anlamalarıyla kurtlar huzursuzlandı. Ancak onlara kurtuluşlarını bahşeden birine karşı koymak pek kolay değildi. "Bu gece yalnızca bir kayıp vereceğiz. Anladınız mı? Ayrı yönlere koşacak ve gerekirse başka bir bölgeye varana dek koşmaya devam edeceksiniz. Kimse geri dönmeyecek."

Omega kurt isyanla başını böğrüne sürttü. "Bunu kabul etmiyorum! Feda edilecek biri varsa bu sen değilsin."

Kurtlar kısa çöpü çekecek kurdun kendileri olma ihtimaline rağmen onaylayan mırıltılarla karşılık verdiler. Kimse sürünün Alfa'sını kurban vermeye istekli değildi.

"Tartışacak vakit yok. Hiçbiriniz..." Gözlerini, onun yerine kendini sunmaya dünden razı olan sürünün en zayıf halkası dişi kurda dikti ve *özellikle sen*, dercesine baktı. "...bir Alfa dışında hiçbiriniz O'nun dikkatini çekecek kadar güçlü değilsiniz. Hepinizin hayatına karşılık benimki... Ancak böyle olabilir."

Işığın sahibesi ağır ağır hareketlenmeye başlamıştı. Arkası dönükken bile titreşen aydınlığın onlara doğru ilerlediğini hissedebiliyordu. Sanki ilk önce hangisinden başlayacağına karar vermeye çalışan, iştahlı bir çocuk gibi onlarla oyun oynuyordu.

"Kalıp savaşabilir..." diye ısrar edecek oldu dişi kurt.

Kükremesi sürüden çok, ışığa verilmiş bir gözdağıydı. "Ben atıldığımda sizler aksi yöne koşacaksınız. Bu bir *emirdir.*" Son

sözlerinin bağlayıcılığı hepsini esir alırken sürüden yalnızca hüzünlü bir vedayı andıran ulumalar yükseldi. Bir Alfa'nın emri sürünün hür iradesinin ötesindeydi. Karşı koyamayacakları bir hiyerarşinin en sihirli sözcüğüydü. Onlar yerine Alfa karar vermişti. Bu karara uymaktan başka çareleri yoktu.

Gözlerini asıl düşmana çevirdi. Tüm konuşma esnasında kendini, bedenini ve ruhunu bu karşılaşmaya hazırlamışken onun ışıktan uzuvlarını görünce ağzına safra tadı yayıldı. Kaderiyle yüzleşirken alacalı kürkü vakur bir esintiyle dalgalanmaya başlamıştı. Rakibi doğrudan ona bakıyordu. Kör eden ışığın içinde bir yerde, gözleri olabilecek boşluklar tam üzerine çevrilmişti.

Zihnini yabancı bir kadın sesi doldurdu. "*Ne yaptığını gördüm. Cesaretine ve fedakârlığına hayran olmamak elde değil.*" Sesi, yanında kederle titreyen dişi kurdun ya da daha önce duyduğu herhangi bir kadının ağzından duyamayacağı, baştan çıkarıcı bir tınıya sahipti. Bu bile o sözlerin yarattığı hisse teslim olma isteği uyandırıyordu. Ancak gözünü tehlikenin kalbinden ayırmadı.

Doğru ânı bekledi ve ışıktan beden öne adım atmaya yeltendiğinde...

Kurt bedeninin gergin kasları enerjiyle patladı ve doğrudan ileri atıldı. Bir yaydan serbest bırakılmış ok misali bu hareketiyle sürüdeki kurtlar ayrı yönlere fırladı. Acı dolu haykırışları ve nefes nefese koşuları saniyeler içinde duyulmaz bir hâl aldı. Yelesinden uçuşan tüyler gibi enerjilerinin izini ve rotalarını hayal meyal görebildi. Sonrasında tekti. Karşısındaki varlık dışında yapayalnızdı.

Bir sıçrayışta katettiği mesafe akılalmaz boyutlara ulaşırken ilahi yaratığa ulaşması için iki üç sıçrama yeterli olmuştu. Ona yaklaşırken ışığın yarattığı yanılsama kayboldu ve etten kemikten bir kadın bedeniyle karşılaştı. Çırılçıplaktı ama solan ışık mahrem yerlerini örtecek kadar aydınlık lekeler bırakmıştı.

Ona biraz daha yaklaşırsa o ışık oyunlarının da kaybolacağına şüphe yoktu.

Damarlarında bambaşka bir heyecan fokurduyordu.

Aklını buğulandıran bu düşünceyi uzaklaştırmak için silkindi. Niyetler, bir ışığın prizmada dağılması gibi bölünerek çoğalmıştı. Birincisi, onun insani zayıf bedenini gördüğü anda saldırmak, kan akıtmak ve pençeleriyle onu lime lime etmekti. İkincisiyse, güzelliğini, gözünü şehvet bürümüş bir erkek olarak kirletmekten ibaretti. Ona tapınmak isteyen tarafı bu ikisinden de ağır basıyordu ve ilk hesapladığı gibi üzerine koşup dikkatini çektikten sonra arkadaki karanlık ormana kaçma isteği sönmekte olan bir mum alevi gibi giderek zayıflıyordu.

Ay'ın büyüsü zihnini ele geçirerek ona yalnızca olacaklara dair bir görüntü sundu.

Zihnini ele geçirmesine bir kez izin verirse artık düşünceleri ona ait olmayacaktı. İçinde yanan yaşam arzusu yerini kadının gözlerinde bulduğu o durgun Ay ışığına bırakacak, en nihayetinde yabani bir hizmetkâra dönüşecekti.

Kadının yörüngesinde daha fazla oyalanmadan sağ yanından hızla geçti ve arkadaki kapkara ormanlık alana daldı. Bu orman diğerlerinden farklıydı. Kadim ve eskiydi. Canlıydı. İçindeki gizli büyü de aynı şekilde... Buna nazaran güvenli günlerde bile o ormana girmek yürek isterdi.

Pençeleri, gövdesini aşan boydaki köklerin üzerinden atlayarak hızla ve dikkatle hareket ediyordu. Ne altındaki çimler ne de ıslak geniş yapraklar yaz sıcağıyla kavrulmuştu. Bu ormana yaz gelmezdi. Bu ormanın hiçbir parçası ölmezdi.

Bu gece kendisine de aynı jestte bulunmasını umdu.

Arkasından silik bir figür gibi süzülen ışıktan kadının kahkahaları zihninde yankılandı. *"Cesaretin hakkında sözlerimi geri alıyorum. Kaçıyor musun yoksa?"* Zihninin içindeki sesi de bedeni gibi yaklaşıyor, kulağının dibinde fısıldanıyormuş gibi tüylerini ürpertiyordu. *"Dön ve kaderinle yüzleş, avcı!"*

Kaçışını küçümsediğini biliyordu. Çünkü kaçmasının mümkün olmayacağını ikisi de biliyordu.

O hâlde neyi bekliyordu? Ne diye uzatıyordu?

Diğerleri yeterince uzaklaşabilsin diye, hatırlattı kendine. *Bu gece benden başkası olmasın diye...* Neredeyse unutmuştu. Belki yakında planlarıyla beraber her şeyi unutacaktı. Kadim güç, çoktan zihnini ele geçirmeye başlamıştı.

Aklında dolanan tilkiler başka şeyler de fısıldıyordu. Bunu orman mı yoksa Ay mı yapıyordu, ayırt etmesi güçtü. Ama içinde karşı konulamaz bir nefret ona yönünü değiştirmesini, Fener'e koşup tıpkı kendisi gibi oradaki hainin de peşindeki tehditle yüzleşmesini istiyordu. Sürüsünü tehlikenin kalbine yönlendirerek ne kadar berbat biri olabileceğini çoktan kanıtlamıştı. Giderken yanında bunu sonuna kadar hak eden bir başkasını daha götürse fena mı olurdu?

Hırlayarak üzerine düşen dalların arasından sıyrıldı ve yana doğru yalpalayan bir dönüşle nemli toprağı kaldırdı. Görüş açısı değişince ayakları yere basmayan, havada süzülen ve uçuşan kadının ne kadar yakınında olduğunu, onu kovalamaktan çok, seyre daldığını fark etti. Birkaç hızlı sıçrayışın ardından başını geri çevirdi ve onu nefes nefese bırakan bu mesafeyi manevralar yaparak ne kadar kolay aştığını gördü.

Bir kaçış söz konusu değildi. Sahiden de hayatı bu gece, burada bitecekti.

Kaçışını yeni bir şey için kullanmaya karar verdi. Zamanını ölümüyle yüzleşmeye ve bu fikirle barışmaya ayırdı. Tüm hayatı gözlerinin önünden bir film şeridi gibi geçti. Mücadelelerle, ihanetlerle ve kendini kanıtlamak için didinip durmakla geçmişti. Sevdiklerini kaybetmiş, sürüsü tarafından yadırganan ve aşağılanan bir kara koyuna dönüştürülmüştü. Öyle ki kendini aklaması mümkün değildi. Bugün onu tuzağa düşüren gözcü bunun bir kanıtıydı. Ondan nefret ediyorlardı. Onu istemi-

yorlardı. Böyle bir yerde bu kadar süre kalabilmesi hırsından mıydı? Adalet arzusundan mıydı?

Cevaplarını görecek kadar yaşamayacaktı elbette ama bu, her nasılsa onu eskisi kadar korkutmuyordu.

Belki Ay yine onun duygu durumuyla oynuyor, kafasını bulandırarak yıldırmaya çalışıyordu. Fakat ona sunduğu şey, gerçek düşüncelerine çok benziyordu. Yılların yorgunluğu kaslarını ele geçirdi. Temposunu ağır ağır düşürürken ne yapmakta olduğunu anlamıştı.

Teslim oluyordu.

Kendi etrafında birkaç tur atarak durdu ve ışıldayan kadının oyunlar oynayarak ona ulaşmasını izledi. Hâlâ içinde üzerine atılıp böğrünü deşerek sürüsüne ve kurtlarına huzur getirebileceğine dair ufak bir inanç vardı. Bu savaşı başlamadan bitirebileceğine dair umutsuz bir inanç. Ama düşünceler suskunlaşmaya başlamıştı. Sürüsü için buna değer miydi? Ona yaşatılanlardan sonra bu mümkün müydü?

Kadının bomboş gözlerinin içine baktı. Göz akı simsiyah, irisleri ışık kadar beyazdı. Delice bakıyorlardı. Çok geçmeden kendisi de böyle bakacaktı.

"İşte böyle," diye onayladı kadın. Memnuniyetle ona doğru ilerleyip tam karşısında durdu. *"Kendim için seçtiğim genç Alfa ol ve göğüs ger. Korkma."*

"Artık korkmuyorum," dedi hırıltıları arasından.

Kadın ona yanaşıp bir ışıldak gibi yüzünü aydınlatan kollarını kürküne doladı. Başını yüzünün tam önünde tutup gülümseyen dudaklarından yatıştırıcı bir nefes üfledi. Zihnine nüfuz eden sesi berraklaşmıştı. Onun iç sesi olacak kadar kendisine aitti artık. *"Bundan sonra hiçbir şeyden korkmayacaksın."*

Yeniay gelene kadar, diye geçirdi içinden. Hüzünle...

İlahi varlık ellerini büktü ve kontrolü dışında gerilen kasları başını geriye yatırıp korkunç bir ulumayla geceyi yarmasına

sebep oldu. Öyle bir ulumaydı ki yakınlarda olan her kurt ne olup bittiğini anlamıştı.

Ay'ın yeni kurbanını aldığını öğrenmişlerdi.

Emrettiği gibi yeterince uzaklaşmayı başarmış kurtları bu sefer ulumasına karşılık verdi. Gece, kayıplarının acısını yakarışlarla dile getiren kurt ulumalarıyla dolduktan sonra sessizliğe gömüldü.

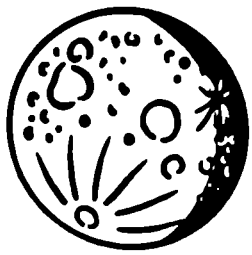
Kadın dudaklarını çenesinin altındaki tüylere gömerken bu öpücük içinde bir şeyleri hareketlendirdi. Kabarttı, şahlandırdı... Sonra yok etti. Ona ait olan ne varsa artık karşısındaki kadına aitti. Işığın ardında kayboldu, geriye bembeyaz bir boşluk kalana kadar silinip süpürüldü.

Bir insan olarak benliğini kaybetmek nasıl bir hisdi? Bunu asla bilemeyecekti. Çünkü bu gece bir kurttu.

İnsan olarak doğmuş ve kurda dönüşmüştü. Şimdiyse o kurt avlanmış, her şeyini kaybetmişti. Yanlış başlayan bir masal gibi mutlu sonu da hak etmiyordu.

Çünkü bildiği kesin bir şey daha vardı ki...

Yakında ölecekti.

BİRİNCİ GÜN

Tam karşı alanda bir Ay Tutulması gerçekleşiyor. Ay, Başak burcuna geçiş yaptı. Güneş, Anaretik derecesinde ilerliyor.

Bir kurdun sürüden ayrılmasından daha acı olan şey sürüye geri dönmesiydi. Aslında bir kurt olmayışım bunu olması gerekenden daha kolay yapmıyordu.

Uçak piste inerken elimi şiddetle kaşıdım. Sanki üstüme çöken karamsar hisleri atabilecekmişim gibi tırnaklarımla hiç sakınmadan sol avcumu kazıdım. Dün gece ansızın bir yanmayla başlamış, kaşıdıkça kızarıp kabartılı bir ize dönüşmüştü. Bunu, kafamın içinde sayısız kez kurduğum ve istemsizce abarttığım yolculuğun stresine yormuştum. Hassas derim içimde olanları dışarı vurmak için hep böyle nahoş yöntemler seçerdi.

Telefonumu uçak modundan çıkardığımda aldığım mesaj kaşlarımı çatmama sebep oldu.

Tatlım, buna ihtiyacın olmayacak mıydı? Mesajın hemen altına iliştirilmiş fotoğraftaki ütülenip asılmış üniformaya bakıp küfrettim. Kesinlikle ihtiyacım olacaktı.

Cansız nesnelere farklı anlamlar yükleme huyumdan vazgeçmeliydim. Oysa yapamamıştım. İzci üniformasına benzeyen hâkî renkteki takım, evden ayrılırken bana orayı hatırlatan yegâne şeydi ve ben yıl boyunca ona bakmamak için ayrı bir özen göstermiştim. Yaz tatili gelip çattığında, tüm uçuş ayarlamaları yapılıp geri dönüşüm kesinleştiğinde bile onu gardırobumun dip köşesinden çıkarmamak için direnmiştim. Benim yerime

ev arkadaşım Sevilay onu yıkayıp ütülemiş ve valizimi hazırlarken kapı koluna asmıştı. Onu bagajıma koymayı unutacağımı söyleyip durmuştu ve gel gör ki tam da dediği gibi olmuştu.

Kahretsin! Mesajımı gören Sevilay, "Ben demiştim," demeye başlamadan önce tuşlara basmaya başladım. *Seni dikkat dağınıklığımı eleştirmekten menediyorum.*

Kendini bilmiş emojiler birbiri ardına ekranımda belirirken uçak hâlen pistte hareket hâlindeydi. Kapı kontuarına ulaşması bir ömür sürüyordu. *Eleştirmeyeceğim. Ama şunu söylemem lazım, sen tam bir budalasın.*

Sen de götün tekisin. Beni görebilirmiş gibi dil çıkardım.

Güldüğünü belli eden harf kalabalığından sonra ciddileşti. *Gelecek ay gelirken yanımda getirmemi ister misin?*

Ben bir şekilde hallederim, boş ver. Üniformam olmadan bir ay boyunca çalışmama izin verilmeyeceğinden emindim. Aydan bana uyacak yeni bir takım verirken buna takılacak türden biri değildi. Yine de hazırlıklı olmak istemiştim.

Sevilay bu konuda beni anlayamamıştı. Ailemin işletmesi dahi olsa neden tüm yaz bir tesiste çalışmak için bu kadar hevesli davranıyordum? Ya da neden onun da benimle gelmesi için fazladan koca bir ay beklemesi gerekiyordu?

Mevzubahis ailenin bir kurt adam sürüsü olduğunu ve inimizin devasa bir tatil köyü şeklinde kurulduğunu ona anlatamamıştım tabii. Kendimi bildim bileli orada çalıştığımı, her yaz sezonu akın eden sıradan insanlara hizmet eden bir görevli olmanın aslında benim için ne kadar paha biçilemez olduğunu ve sunulan hizmetin dolunaylar arasına özenle yerleştirmesinin gerçek sebebini de... Sevilay'ı unutulmaz bir tatil için ağırlamak istediğimi dile getirdiğimde babam, ilk önce tek başıma gelmemi rica etmişti ama bununla neyi kastettiğini henüz ben de bilmiyordum. Ancak içimde yakında öğreneceğime dair can sıkıcı bir his vardı.

Bir şeyler oluyordu.

Tamam, balım, sana iyi eğlenceler. Sevilay'ın son mesajı gülümsememe sebep olurken cevap vermek yerine ekranı kapadım. Hâlâ kilit ekranından geldiğini sandığım bir ışıkla kaşlarımı çatarken parlayan şeyin ekran olmadığını anlamam birkaç saniye sürdü.

Bir göz yanılsaması olmalıydı çünkü gördüğüm gibi kaybolan ışık haresi avcumdan, kaşıntısı dinmeye başlamış kızarık izden gelmiş gibi görünüyordu.

Sol avcumu yüzüme yanımdaki yolcunun dahi dikkat kesilmesine neden olacak kadar yaklaştırırken bir doğum lekesine benzeyen kızarıklıkta, son baktığımdan bu yana biraz daha büyümüş olmasının dışında herhangi bir farklılık yoktu.

Bir parıldama belirtisi göstermemesinin yanı sıra, tıpkı benim ve benle alakalı her şeyin olabileceği gibi, oldukça sıradan görünüyordu.

◖◖◖◗◗◗

Bir şeyler olduğu artık kesin, diye söylendim içimden. Sürücü koltuğunda oturan adam, babamın en güvendiği adamlarından biriydi ve her zaman sevecenlikle aydınlanan suratı bugün çok karanlıktı. Geçen gece Ay çok sert geçmiş olmalıydı. Birkaç gün daha beklemeliydim.

Yaz tatili gelip çatarken evime dönmek için sabırsızlanıyor ama bir o kadar da korkuyordum. Çok uzun zaman olmuştu. Bir yıl kadar uzun bir zaman... İlk defa evimden bu denli uzak kalıyordum. Onlar için de aynısı geçerliydi. İlk defa sürüden biri bunca süredir aralarında değildi.

Homurdandım. Tabii, ben sürüden biri sayılmazdım!

Yıllar önce korkunç bir gerçek açığa çıkmıştı: Sürü liderinin tek varisi bir kurt değildi. Hiç kimse bu çelimsiz kızın, soyunun gerekliliklerini yerine getirip sürü liderliğini devam ettirebileceğine zaten inanmıyorken içlerini rahatlatan bir gelişme olmuştu. On beş yaşımda dehşete düşmüş hâlde dolunayın

getireceklerini beklemiş, sabahın ilk ışıklarını görene dek bir umutla dayanmıştım.

Ancak diğer yaşıtlarımda olduğu gibi dönüşümüm gerçekleşmemişti.

İçimde en ufak bir kurtluk olmadığı bu şekilde anlaşılmıştı.

Babam bunu biliyordu elbette. Bilmeliydi. Annemi diğer herkes gibi sürüden seçmeyerek, hatta bir kurt kadını seçmeyerek kuralları çiğnediğinde böyle bir ihtimali göze almıştı. Bu sadakatsizliğinin en somut göstergesi olarak sıradan bir evladı vardı artık. Sürünün dalga konusu, babamınsa utanç kaynağıydım.

Sonuç olarak normal bir hayat yaşamama karar verilmişti. Liseyi bitirir bitirmez sürgüne gider gibi üniversiteye yollanmıştım. Başlarda bu karara gücenmiş ve elimden geldiğince direnmiştim. Hiçbir suçum olmamasına rağmen cezalandırılıyormuşum gibi hissetmekte haksız da sayılmazdım.

Lakin onlar da tamamen haksız sayılmazdı.

Gidişimin ardından ben de sürü de rahatlamıştı. Her dolunayda kontrolünü yitiren kurtlarla koşmak ve sürünün bir parçası olmak yerine, herhangi bir avdan farksızdım. Bana zarar vermeyi akıllarının ucuna getirmeyecek olsalar dahi bir risktim.

Ayrı hayatlar yaşamamız en doğrusuydu.

Oysa ben ailemi çok özlüyordum. Annemi kaybedince geriye bir tek babam kalmıştı. Onunla beraber tüm sürü aileme katılmıştı. Dalga geçmeleri beni sevmelerine engel değildi. Yaşıtlarım, bana takılmaktan suçlulukla karışık bir zevk alan kuzenler gibiydi. Babamın can yoldaşlarıysa bana karşı babacan ve anlayışlıydı. Hepsi benim için birer abi, amcaydı. Kimse apaçık dile getirmese de bu sarı kafalı narin kızı nadide bir oyuncak gibi seviyor ve koruyorlardı.

Yaşadığım sürü hayatından sonra İstanbul'daki üniversiteye ve öğrenci olmaya uyum sağlamam zaman almıştı. Gittiğim ilk günden beri oradaki yakın arkadaşım olmayı başaran Sevilay'a

rağmen insanların önyargılı yaklaşımları ve umursamaz davranışları beni şaşkına çevirmişti.

Yaz tatili, sonunda eve dönebileceğim anlamına geliyordu. Heyecandan içim kıpır kıpırdı.

Fakat beklemiştim. Uçuşum için özellikle dolunaydan bir sonraki günü seçmiştim. Sürü dün gece ormanda deliler gibi koşmuştu. Neyse ki yakınlarda nefes alan avlar yalnızca gecenin hayvanlarıydı ve özgürce saldırıp kan dökebilmişlerdi.

Bugün normal koşullarda yaşadıkları güç boşalmasının ardından gelen bir rahatlamayla festival tadında geçerdi. Oysa babamın en sadık yoldaşı Uzlet Amca'nın keyfi pek yoktu.

"Dün gece bir şey mi oldu?" diye sordum sessizlik ve merak katlanılmaz hâle gelince. Henüz yolu yarılamamıştık bile. Haberleri köye ulaşmadan önce almak istiyordum.

"O sarı kafanı yormana değecek bir şey değil, *Prenses,*" dedi şefkatli ama yorgun bir sesle.

Bana prenses demeye çocukluğumdan alışmışlardı. Sahiden de bir gün sürünün başına geçeceğime inandıkları zamanlardan kalma bir lakaptı. Bir Alfa kızından çok, uysal prenseslere benzememse hoş bir rastlantıydı. Gerçekler ortaya çıkınca üstümden söküp atılamayacak kadar üzerime yapışmıştı. "Ne prensesliğim kaldı ki? Üniversitedekiler adımı bile bilmiyor."

Yüzü yumuşadı, gülümser gibi oldu. "Burada hep prenses olarak kalacaksın, Balın'ım benim."

Sanki dem vurduğum şeylerin ikisini de bana aynı cümlede verip mahrum kaldığım ilgiyi her yönden sağlamaya çalışıyordu. Kalbimi ısıtan çabası merakımın önüne geçmemişti. "Bir şeyler olmuş, Uzman." Ona harf benzerliğinden hep böyle seslenirdik. Uzlet Amca fazla uzun ve mesafeli biriydi. "Köye gidince zaten öğreneceğim. Yolumuz uzun. Hadi, anlat. Bu ne hâl? Hele de dolunaydan sonraki gün..."

Kır saçları kısacık bir asker tıraşıyla kesilmiş adamın omuzları derin bir nefesle dikleşti. Nefesini verirken yaşlanmasıyla

kalıbını kaybetmeyen geniş kurt vücudu sönen bir balon gibi iyice küçüldü. "Dolunay mı kaldı be, Prenses! Yokluğunda nelerle uğraşıyoruz bir bilsen..."

"Anlat da bileyim," dedim merakla.

Demek bir şey vardı. Hatta sandığımdan çok daha uzun süredir oluyordu.

Nasıl olmuştu da beni bundan bu kadar süre bihaber bırakmışlardı? Öfkelendiğimi hissettim. En çok babama ve güya en yakın arkadaşım olacak o Aydan'a... Benimle her gün telefonda konuşurken hiçbir şey çaktırmamışlardı.

"Ay şu sıralar çok dengesiz," diye başladı Uzman. Kurt adam olmamama rağmen bunu ben de hissediyordum. Sürüyle geçirdiğim zaman beni de Ay'a karşı hassaslaştırmış olmalıydı. Döngüsünde isimlendiremediğim bir değişim vardı. "Çünkü yeryüzüne indi."

"Anlamadım," dedim, doğru mu duydum diye ön koltuktan ona doğru eğilirken. "Ay, yeryüzüne mi indi? E o zaman yukarıdaki şey ne?"

Uzman tepkilerimi her zaman komik bulurdu. İstemsizce güldü. Hiç gülünecek bir konu olmayışına karşın ben de gülümsedim. "Dünya'ya inen gökteki Ay değil, Ay'ın Tanrıçası."

"*Selene* mi?" diye sordum ikinci bir şaşkınlık dalgasıyla. Pekâlâ, koca bir gök cismi olan Ay yeryüzüne çakılmış olsa daha az şaşırırdım. Bunu kabul etmeliydim. Yunan mitolojisiyle çok haşır neşir değildik. Yalnızca bizi ilgilendirdiği kısımları bilirdik. Bunlardan biri de Ay'ımızdan sorumlu Selene'nin gerçek olduğu ve Ay'daki konağında ikamet ettiğiydi. "Onun burada ne işi var?"

"Bilmiyoruz. Ancak sorun buraya neden geldiğinden öte, burada bulunmasının bize ne yaptığı?" dedi kederli bir sesle. Ben bunun ne anlama geliyor olabileceğini düşünüp devam etmesini beklerken sessizlik tekrar arabanın içini ele geçirdi. "Selene, Ay'ın vücut bulmuş hâli. Yani dolunay bize ne yapıyorsa aynı şeyi yapıyor."

"Çünkü o dolu Ay," diye fısıldadım dehşetle. Işığını yansıtmıyordu. Zaten ışıktı ve Ay'ın döngülerinden bağımsız hep aydınlık olmalıydı.

"Kesinlikle," diye onayladı Uzman. "Son birkaç aydır bize musallat oldu. Sürüdeki kurtlara görünüp onları hâkimiyetine alıyor. Teker teker avlıyor."

Dehşetle kasıldım. Avcumun içindeki kızarık iz tekrar şiddetle yanmaya başlamıştı. İnanamıyordum. Bu bir savaştı. Canlar alan bir savaş. "Bu zamana kadar kaç kişiyi aldı?" Soruyu güçlükle dillendirebilmiştim. *Kaç kayıp verdik,* demekti bu. Üstüne sinmiş karanlık yalnızca sıkıntıdan değildi, derin bir yas barındırıyordu.

Gözlerini yoldan ayırmadan cevapladı. "Yedi. İlk dolunayda üç, sonra bir, sonra iki ve en son bir tane daha..."

"En son..." diye tekrarladım şaşkınlıkla. "Dün mü? Kim?"

Uzman sorumu geçiştirircesine direksiyonu kırdı ve asfalttan çıkıp köyün toprak yoluna girdi. Suskunluğu beni iyiden iyiye tedirgin etmişti.

"Aydan mı?" diye sordum önce. "Babam mı?" Artan bir panikle sesimi yükselttim.

Sarsıntıların sözcüklerimizi yutması için gazı köklerken gözlerime kaçamak bir bakış attığını fark ettim. "Liderimiz iyi, korkma. Bu kadarını anlatmam bile hataydı aslında. Benden duyman doğru olmayacak. Gittiğimizde sana her şeyi anlatırlar."

Aydan da olamazdı. Daha bu sabah uçağa binmeden önce konuşmuştuk. Sesi gayet iyi geliyordu. Ay Tanrıçası tarafından ele geçirildiğine dair en ufak bir işaret yoktu.

En değer verdiklerimin güvende olması, içimi ancak bir derece rahatlatabilirdi. Sorular beynimin içinde uçuşurken ne kadar rahatlayabilirsem artık...

Neler oluyordu? Bir yılda nasıl bu kadar şey değişebilirdi? Evim diye bıraktığım yer tepetaklak olmuş, tapınmamız gereken bir Tanrıça'nın yol açtığı kargaşayla çalkalanıyordu. Babamın

neden yalnız gelmem için ısrar ettiğini şimdi daha iyi anlıyordum. Sevilay'ı hiçbir zaman ağırlayacak durumda olmayacaktık. Köyde bulacağım matem havasının yanında ev arkadaşımın gerçeği öğrendiğinde vereceği sitemkâr tepki hiçbir şeydi. Onunla baş edebilirdim. Ama ya ailemin kederiyle...

Boğazıma bir yumru oturdu. Soracağım soruları bastıracak kadar büyük bir yumruydu. Tek yapabildiğim taşlı yolların sarsıntılarıyla düşmesi an meselesi olan gözyaşlarımı tutmak ve oraya gidene kadar ağlamamayı başarmaktı. Babam güçsüz oluşumdan yeterince dem vuruyorken ona ilk karşılaşmamızdan bir sulu göz olduğumu hatırlatmak istemiyordum.

Uzman'ın sürdüğü kamyonet son bir tümsekle daha sarsılarak tatil köyünün geniş park alanındaki virajı döndü. Antalya'nın Kumluca ilçesine kurdukları bu kamp alanı, rakip işletmelere göre daha mütevazı olabilirdi ancak tam da bulmayı beklediğim gibi olan tek şeydi: Saklı bir cennet.

Sık çamların altındaki gölgelik alanı kuş cıvıltıları ve minik süs havuzun su şıpırtıları dolduruyordu. Geniş ahşap kapının üzerindeki tabelada dudaklarımın istemsizce kıvrılmasına neden olan, yağmurla aşınmış ama hâlen okunaklı "BOZKURT TATİL KÖYÜ" yazısı gururla sergileniyordu. Arkasında sıra sıra koyu ahşap bungalovlar dizilmiş, hemen yanında büyük bir hangara benzeyen yarı açık ortak yeme alanı duruyor ve normalde rengârenk çadırlara ev sahipliği yapan kamp alanı boş bir çayır gibi uzanıyordu.

Ardına kadar açık olması gereken kapının üzerine zincir vurulmuştu. Asılmış bir levhada *tadilat sebebiyle kapalıdır* yazıyordu. Tadilat olduğu falan yoktu. Burası kusursuz güzelliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. Gel gör ki en kalabalık olması gereken sezonu boş geçiriyordu. Sahiden müşterilerle ilgilenemeyecekleri bir krizin ortasında olmalılardı.

Araba servis yoluna girip kamp alanının etrafından dolanırken denize doğru kıvrılan patika da aynı şekilde, sanki yarın

konuklar gelecekmiş gibi derli toplu görünüyordu. Çamların bir şemsiye gibi örttüğü sahil ve deniz manzarası yakıcı güneşin altında masmavi bir vaha gibi parıldıyordu.

Öyleydi de. Falezlerin arasına iliştirilmiş, suyu berrak ve el değmemiş bir vahaydı.

Bizzat adını buradan alan Korsan Koyu, birkaç kilometrelik yürüyüşle ulaşılabilen Gelidonya Feneri'yle, bölgenin en turistik ve gözde mekânlarından biri sayılırdı.

İçime giymeyi akıl ettiğim bikininin askılarını çekiştirirken bu davetkâr manzaraya koşarak suya atlama planımın, şimdi bomboş ve öğle güneşi altında kavrulan iskelede geçirdiğim sayısız hatıra gibi dakikalar içinde silik aptal bir hayale dönüşmesine şaşırdım.

İçim yanlış yöne doğrultulmuş bir öfkeyle doldu.

Buradan ayrılmayı kabul ederken onlara güvenmiştim. Sürü için en büyük tehlikeyi kendim kabul edip ben burada olmazken işleri daha iyi yürütebileceklerine inanmıştım. Bu tatil köyü, inimiz her daim benim güvenli kıyım olarak kalacaktı. Yorgun bir yılın ardından buraya gelip dinlenecek ve tazelenecektim.

Tamamen kendi kafamda kurduğum bu anlaşmanın bu şekilde suya düşmüş olması canımı sıkıyordu.

Demek ki beni göndermeleri doğru karar değildi, diye fısıldıyordu, uzakta kaldığım günleri ancak böyle çekilir kılan iç sesim.

Servis kapısının çıktığı yol, tatil köyünün arkasına konumlandırılmış asıl sürü yerleşkesine de gidiyordu. Şimdi yanında durduğumuz kulübelerle kaplı arazi, tesisin bir uzantısı gibi görünüyor, oradaki konakçıların da tatil yapmaya gelmiş sıradan insanlar olduğu yanılgısı oluşturuyordu. Güneşle kavrulmuş esmer tenleri, ani bir tehdit durumunda rahatça dönüşebilmek için yarı çıplak gezen, kaslı ve nefes kesici insanlar bir turist kafilesinden farksızdı.

Sıradan insanlar arasına gizlenmek için kusursuz bir kılıf...

Oysa bugün tatil köyünde hayat emaresi olan tek bir yer bile yoktu.

Etraftakilerin omuzları Uzman'ınkinden bile daha çöküktü, adımlar düşünceli ve tutarsızdı. Herkes yarı uykudaymış gibi dalgın ve hevessizce hareket ediyordu. Onları başka zamanlarda gören bilirdi. Bir kurt adam, dönüştüğü yaratıklar gibi zarif ve ölümcül hareket etmeyi insan formunda da başarırdı. Varlıkları başlı başına cezbedici bir dehşet saçardı.

Duran arabanın içinden gözlemlediğim kadarıyla berbat hâldeydiler.

Uzman motoru kapatmadan önce hırıltılı sesinin bir süre daha duran arabanın içini doldurmasına izin verdi. Ardından kontağı çevirdi ve kapısını açıp benden yana baktı. "Bu kadar üzgün görünme, Prenses. Evine geri döndün. Tadını çıkarman gerek."

"Burası bu hâldeyken benden coşkulu olmamı bekleyemezsin," dedim. Ama isteğini yerine getirip yüzümde sahici olmayan bir heyecanla kurt yerleşkesine baktım. Arabada geçilen ön bilgilendirmenin Uzman'ın başını yakmasına izin vermeyecektim. Bu sebeple onlar söyleyene kadar her şeyden bihabermiş gibi davranmak onun için yapabileceğim küçük bir jestti.

Az önceki sözlerimle dalga geçer gibi, kapıyı açıp ayağımı dışarı attığım anda çığlık çığlığa adımı seslenen biri üzerime hücum etti. "Balın!"

Henüz yeni ayak bastığım topraktan bir kez daha, bu sefer küçük cüssesine rağmen inanılmaz kuvvetli bir kız tarafından havalandırıldım. Kucaklaşmamız beni etrafında döndürmesi ve kokumu derin derin içine çekmesiyle sonlandı. Beni hafifçe kendinden uzaklaştırıp sanki sayısız görüntülü konuşma yapmamışız gibi bir yılda neler değiştiğini anlamaya çalışırken yüzüme gerçek bir tebessüm yerleşti. "Aydan! Seni nasıl özledim anlatamam."

"Ah, sen mi ben mi?" diye ciyaklayan kurt kız dokunsan ağlayacak hâldeydi. Tilkileri andıran küçük suratı, birbirinden

uzak gözleri ve yokluğumda birkaç yeni erkeğin öpmek için sıraya girdiğini duyduğum dolgun dudaklarıyla Aydan tam da bıraktığım gibi olan sayılı şeylerden biriydi. Esmer teni biraz daha esmerleşmiş, çene hizasında kırpılmış koyu kıvırcık saçları biraz daha hırpaniydi, o kadar.

Zorlu geçtiğini bildiğim aylara rağmen içindeki çocuksu sevinci korumayı başarmıştı. Ya da kalan son zerrelerini benim için harcıyordu.

"Çifte kumrular kavuştuysa Prenses'ten biz de bir parmak *bal* alabilir miyiz?" diye sordu arkadan gelen gür, muzip bir ses. Aydan görüş açımdan çıkarken o uzun boyu ve yapılı geniş omuzlarıyla arkasına saklanmayı bir şekilde başarmış delikanlıyı flörtöz bir edayla selamladım.

"Bal mı? Bir kurt adam olduğunu sanıyordum. Yokluğumda ayı adama mı dönüştün yoksa?" İsmime yaptığı –muhtemelen gelmeden hazırlayıp ezberlediği– göndermeyi başka bir şaka için kullanınca itiraz edecek gibi oldu ama sonra yarı açık ağzı, verecek bir cevap bulmayınca çapkın bir gülüşe dönüştü. Hiçbir zaman hazırcevap biri olmamıştı. Tutukluğu aptallıktan değil, kelimelere yetişemeyişindendi.

Atakan, çocukluğun büyük bir kısmını Almanya'da göçmen Türklerden oluşan bir sürüyle geçirmiş, ailesiyle beraber vatanına geri döndüğünde aramıza katılmıştı. Dilini öğrenmek için yeterince zamanı olsa da düzgün bir üslup yerine Amerikan tarzda, sokak serserilerini andıran gevşek bir ağzı kendine daha yakın bulmuştu.

"Yokluğun benim için zordu," dedi aniden yoğunlaşmış bakışlarına bir yıllık birikmiş hislerini de akıtarak. Kelimelerle işin içinden çıkamayınca gerçek hislerini dile getiren umutsuz bir romantik olması dışında, geçen sene onunla işleri bıraktığımız yeri hatırlamak istemiyordum. Atakan her nasılsa içinde çalkalanan duygu yoğunluğunu bana yansıtmaya başladıkça boğulur gibi oluyordum. O ve hisleri o kadar genişliyordu ki bana alan kalmıyordu.

Her şeye rağmen diğerlerinin aksine üstüne bir tişört geçirmeyi akıl ettiği bedeni ağız sulandıran bir güç, kuvvete sahipti. Ona bakmak, dokunuşlarını hissetmek zaman zaman güzel olmuştu. Ama dünyası ve düşünceleri... Kafamı sallayarak saniyeler içinde beni ortasına çektiği yörüngesinden kurtulmaya çalıştım.

"Benim için de zordu," diye kaçamak bir cevap verdim. Yalan da sayılmazdı. Onun kastettiği şekilde olmasa dahi burada olamamak tahmin edebileceğimden çok daha zordu.

Eve, babama doğru harekete geçerken Aydan koluma girmiş, Atakan'ın yanında getirdiği aynı cüsselerde ve farklı çekiciliklerdeki genç kurtlar bizi takip etmişti. "Özlettin kendini, Balın," demişti biri. Diğeri de ona benzer bir şeyler gevelemişti.

Aydan sayesinde yüzüme yayılan gülümseme geldiği hızla solup gitti. Şimdiye dek bana yansıtılmamış sıkıntılar önümdeki kurumaya yüz tutmuş çimler ve çatlak ahşap verandalara kadar sinmiş durumdaydı. Kimse bir açıklama yapmıyordu ancak her şey olduğu gibi ortadaydı.

Yerleşkedeki kurtlar geldiğimi görünce üzerlerindeki bitkinlikten geçici olarak sıyrıldılar ve kendilerine çekidüzen vererek beni selamladılar. Gözlerindeki samimi sevincin yanında bir de ufak bir şaşkınlık vardı. Buraya gelmek için çok yanlış bir zaman olduğundan mı yoksa aslında buraya ait olmadığımı kabullendiklerinden miydi, bilemiyordum. Bilmek de istemiyordum. Kimsenin benim hakkındaki hislerinin bir önemi yoktu. Asıl meseleyi öğrenmek o an için daha önemliydi.

"Neler olmuş buraya?" diyerek ortaya bir yem attım. "Herkes neden bu kadar mutsuz?"

Ağızlarından laf alabilmek için aklımdan geçen sayısız soruyu yutmak zorunda kalmıştım. Açık açık bildiklerimi anlatırsam irkilebilirlerdi. Suskunlukları ve kaçamak bakışlarını kaşlarımı çatarak izledim. Gerginlikle gülüp havayı biraz dağıtmaya çalıştım. "Ne oldu? Görüşmeyeli hepiniz dilinizi mi yuttunuz?"

Aydan abartılı bir oyunculukla alnının terini silip elini silkeledi. "Asıl sen öğle vakti sıcağının bize ne yaptığını unutmuş gibisin, Balın."

En yakın arkadaşımın bana bu kadar kolay yalan söyleyebilmesi karşısında şaşkına dönmüştüm. Bir kaşımı kaldırıp, "Sadece sıcaktan diyorsun yani?" dedim imalı bir tavırla.

Uzman kadar yetkili biri dahi bana her şeyi anlatmakta bu kadar güçlük çekiyorken aynısını onlardan beklemem hataydı. Bunun farkındaydım. Fakat Aydan'dan böyle bir tavır beklemezdim. Durumu nasıl idare edeceğini görmeye can atıyor olmama rağmen yolun sonuna gelmiştik.

Aydan, sorgudan kurtulmanın verdiği rahatlıkla, "Hah, geldik. Ama sanırım toplantı hâlen devam ediyor," dedi. "Ben içeri girip geldiğini haber vereyim."

"Bu kadar resmiyete gerek var mı? Sonuçta o benim babam. Haberi beni karşısında görünce de alabilir," diye kestirip attım. Belki de fazla fevri davranıyordum ancak burada her ne dönüyorsa beni fena hâlde sinirlendirmeye başlamıştı. Bir yıl içinde sürü düzeni bambaşka bir hâl almış ve ben bu düzenin dışında bırakılmıştım.

Onlara arkamı döndüğüm ilk anda, beklendiği üzere dışlanan ve yabancı muamelesi gören kişi olmayı kendime yediremiyordum.

Babamı geniş toplantı kulübesinde bir haritanın üzerine eğilmiş hâlde bulduk. Sürü lideri, diğerlerine de dayanak olacak bir güçle dik tuttuğu başı ve sıcağa rağmen üstünden eksik etmediği gri kürk kaftanıyla beni karşısında bulunca duraksadı. Bugün geleceğimi bilmiyormuş, beni alması için Uzman'ı kendisi göndermemiş diyeceğim kadar hazırlıksız yakalanmıştı.

Toplantının ortasında içeri daldığım için bana suçlayan bakışlar atmakla meşguldü. Bir "hoş geldin" ya da içten bir gülümseme yoktu. Elini uzatıp sırma saçlarımı karıştıran babacan tavırları mazide kalalı çok olmuştu ama... Aramızda büyüyen

gerginliği görmezden gelerek en çok da içerideki sayıca fazla yabancı gözlerin önünde bu ânı yaşamayı göze alamadığımdan, ona doğru ilerledim ve sıkı sıkı sarıldım. Yüzümü kırlaşmış kıvır kıvır kıllarla dolu bağrına gömerken onu sağlıklı şekilde karşısında bulan bir kız evladın sevinciyle babamı sarıp sarmaladım.

"Sizi iyi gördüğüme çok sevindim, babacığım," diye mırıldandım, ona karşı koyan asi kızdan öte, yıllarca bir liderin kızı olarak yetiştirilmekle gelişen nezaketi sesimdeki kırılganlıkla göstermeyi umarak.

Kuru ve buyurgan bir sesle, "Yuvana hoş geldin, Balın," karşılığını verdi.

"Lider Boran," diye resmiyetle selamladı Aydan ve yanımda getirdiğim diğerleri. Babamın keyifsiz bir bakışıyla geri sindiler.

"Hoş buldum demek isterdim." Gerekenden sabırsız davranmamaya özen gösterdim. "Ama bir terslik var. Yanılıyor muyum?"

"Var," dedi ağır ağır başını sallarken. "Var elbet." Ama *yeri ve zamanı* dercesine uyaran bir bakış attı. İçeride yarım kalmış toplantının devamını getirmeye fazla hevesli, sürünün Eski Kanlarını işaret etti.

Başımı saygıyla eğdim ve geri çıkmaya hazırlandım. "Pekâlâ. Sizi odamda bekliyor olacağım, Liderimiz. Toplantınızı daha fazla bölmek istemem."

"İyi olur." Başka bir duygusuz cevap! Ne Aydan ne de arkasındaki Eski Kan kurtlar bu sevgiden uzak sohbetimizden rahatsız olmuş duruyordu. Sürü Lideri Boran'ın otoritesinden ödün verdiği görülmüş şey değildi. Mutlak hâkimiyetini beş yıl öncesinde elde etmiş biri olarak bu, ondan beklenecek bir tavırdı.

Gözyaşlarımı tutmak eskisinden daha büyük çaba gerektirirken arkamı döndüm ve alelacele uzaklaştım. Aydan bana ayak uydurmak için koşuştururken ellerimi iki yana savurarak, "Umursamadı bile!" diye söylendim.

"Umursamaz olur mu? O senin baban." En yakın arkadaşımın sesi anlayışla yumuşamıştı. Babamla olan ilişkimizin geldiği bu son hâli ondan daha iyi bileni yoktu.

"Neler olduğunu duydum." Konuyu değiştirmek hiç bu kadar kolay olmamıştı. Bana açıklamanın buraya ulaştığımda yapılacağı söylendikten sonra babamın bitmeyen görevleri de arkadaşlarımın yaptığı ağızbirliği de beni zerre ilgilendirmiyordu. Cevapları alacağım söylenmişti ve alacaktım. "Yalanlarını kendine sakla ve bana açık açık anlat. Ay Tanrıçası neyin peşinde? Giden kurtlara neler oluyor?"

Açık sözlülüğümle afallayıp, "Bunu benden duyman ne kadar doğru olur, bilmiyorum, Balın," dedi fısıltıyla, bizi bir kuyruk gibi takip eden Atakanlardan yeteri kadar uzaklaşmamıza rağmen.

Bu cümleyi daha kaç defa duymam gerekiyordu?

Pat diye durup onu kolundan tutarak kendime çevirdiğimde ciddiyetimi anlamış olmalıydı. "Kimden duyduğumun bir önemi yok. Artık öğrenmek istiyorum. Sanki sizin için endişelenmeye hakkım yokmuş gibi davranıyorsunuz! Bu resmen acımasızlık!"

Sesimi az da olsun yükseltmiş olmam paniklemesine neden oldu.

"Odana gidelim, anlatacağım," dedi yalvarırcasına. Ardından yüzündeki acıklı ifadeyi silip hızla arkasına döndü. Oğlanlara, "Bizi biraz yalnız bırakır mısınız? Kızsal meselelerimiz var da," dedi. *Kızsal*, kurt erkekleri için her seferinde etkin bir kelime seçimi olurdu. Asla bulaşmak istemezlerdi. Özellikle ayda bir değil iki kez kanayan kurt kızlarının bu konuda ne kadar hırçın olduğunu bildiklerinden kaçacak delik ararlardı.

Atakan her zamanki imalı bakışlarıyla bana bakmayı sürdürse de sonunda başıyla onayladı ve tersi yöne ilerlemeye başladılar.

Onlardan tamamen uzaklaşıp tatil köyünün kurtlara kapalı ama bana açık olan kısmına, insanlar tarafına geçiş yaptık.

Burada in cin top oynuyordu ve tuhaf gelecek ama böylesi daha iyiydi. Sanki bir tür sıkıyönetime maruz kalmıştım da sonunda yalnız kalma ve kendimi koyvermek özgürlüğüne kavuşmuştum.

Küçük yönetici kulübem buradaydı, ben gelmeden temizlenen gardırobum birbirinin benzeri, İstanbul'daki iki odalı dairemde unuttuğumun aynısı görevli üniformalarıyla doluydu. Kişiselleştirmek için pek bir çaba sarf etmediğim ahşap duvarların üzerinde, yalnızca dikkatli bakan gözlerin yakalayacağı, yatak başlığının hemen yanına kazınmış iki harf vardı.

A&B.

Üstünü kapatmak için kullandığım posterin yerinde yeller esiyordu. Lider, bir besleme gibi insanların arasına attığı ve çalışandan farklı muamele görmeyen kızının gidişine nihai gözle bakıyormuş gibiydi. Odada benden kalan sayılı izi de silip süpürmesinden belliydi. Adi pislik! Hâlâ onun için endişelenebildiğime inanamıyordum.

Keşke Selene seni alsaydı, diye hayıflandım içimden ve kendimi bir enkaz gibi yatağa bırakırken gözlerimi Aydan'a diktim. "Evet, seni bekliyorum."

"Çok sabırsızsın..." Gelip yanıma oturdu ve yanaklarındaki ter damlalarına yapışmış birkaç tel saçı yana çekti. İç geçirdi. Neler diyebileceğini tartıyor gibiydi. "Tamam o zaman, şöyle başlayalım: Ne kadarını biliyorsun?"

Ona Uzman'ın bana yaptığı yavan açıklamayı olduğu gibi aktarırken Aydan'ın şimdiden gerekenden fazlasını biliyor olduğumu işaret eden bakışları içimdeki öfkeyi körükledi. Bu durumun sorumlusunun babamın uyarıları olduğunu bilsem dahi onların emirlere uyması aynı zalimlikteydi. O beni yok sayabilirdi. Ama arkadaşlarım, dostlarım aynısını yapınca kalbim parçalanıyordu. Her ne oluyorsa beni de ilgilendirdiğini anlayıp ona göre davranmalılardı.

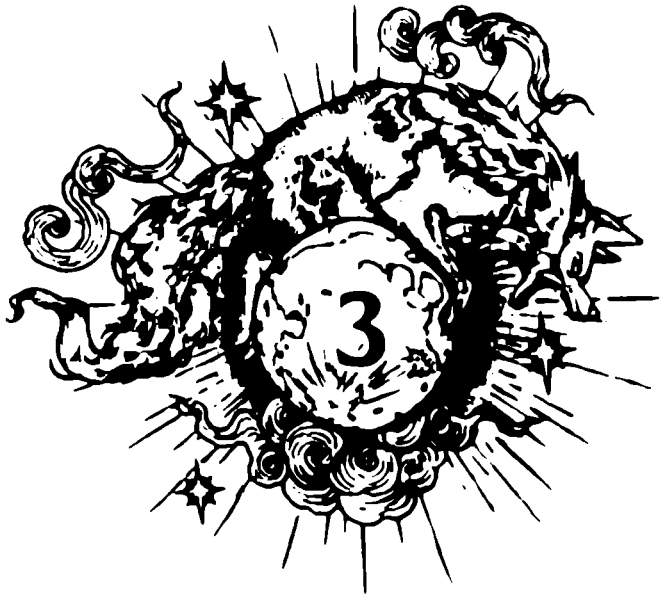
"Bilmediğin pek bir şey yok gibi," dedi.

"Bilmediğim çok şey var," diye patladım sonunda. Dünyanın en konuşkan insanının ağzından cımbızla laf alıyordum. "Gidenlere ne oluyor mesela? Geri gelen oldu mu?"

Aydan'ın ifadesiz tutmaya çalıştığı suratı hüznün pençesine düştü. "Hayır. Hiç olmadı." Sesi buğulandı. "Dolunayda başlayan bir döngü söz konusu ve tahminlerimizce ay kararıp tamamen yok olduğunda sona eriyor."

"Yeniay yani," dedim ağır ağır. "İki haftalık bir süreç... O zaman neden aylar öncesinde Selene'nin peşine takılanlardan hâlâ ses seda yok?"

"Çünkü..." dedi Aydan. Sesindeki buğulanma birkaç hıçkırığa dönüştü. "Ay tamamen kapandığında ölüyorlar, Balın."

Dünya da kapanan ay gibi karanlığa gömülmüş, dönüyor, korkunç bir kasırgaya tutulmuş gibi sallanıyordu. Gözlerimi kırpıştırdığımda Aydan'ın endişeli yüzü tekrar belirgin hâle geldi ve dünyanın değil gözlerimin kardığını anlamış oldum. Görüşüm tamamen geri geldiğinde bile içimdeki çekilme hissi geçmemişti. Yüreğim sanki o kasırgayla hâlâ oradan oraya savruluyordu.

Artık Selene'nin babamı da almasını dilerken bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Tanrılar korusun... Bu korkunç olurdu. Onu kaybetmek yalnızca beni değil, buradaki kurt adamları da mahvederdi. Çünkü sürüyü ayakta tutan tek gücün Lider Boran olduğu su götürmez bir gerçekti.

Beynim aynı düşünceyle yine sancıdı.

Ölüyorlardı. Yalnızca iki haftaları vardı.

Bu talihsiz olay başlarına geldiğinde ne kadar zamanları kaldığını biliyorlardı. Tıpkı ölümden bir kaçış olmadığını bildikleri gibi...

Kurtuluşu olmayan bir salgından farksızdı.

Kurtları hedef alan, sıradan ve acınası. Benim içinse tehdit bile sayılamayacak lanet bir hastalıktı. Bana karşı mesafeli olmaları bundan kaynaklı demek. Tüm güçsüzlüğüme ve kırılganlığıma rağmen hepsinden daha çok güvendeydim.

"Ah, Aydan... Nasıl olur? Bu nasıl bizim başımıza geliyor olabilir?" Hâlâ inanmakta güçlük çekiyordum. Arkadan Atakan'ın bir kamerayla çıkıp, *"Seni nasıl da kandırdık ama! Hadi gel yüzmeye gidelim ve yüzündeki şu şapşal ifadeyi bir su topu maçıyla söküp atalım,"* diyecek diye bekliyordum.

Ama öyle bir şey olmadı. Bu felaket yaşanıyordu. Ben üniversitedeki derslerden sızlanır, şehir hayatının zorluğundan ve insanların bencilliğinden yakınırken burada... Burada... Görüşüm yaşlarla bulanıklaştı.

Daha erken dönmeliydim. Tek düşünebildiğim buydu. Yapabileceğim pek bir şey yoktu. Oysa fena hâlde geç kalmışım gibi hissediyordum.

"Nasılını önemsemeyi bırakalı çok oldu. Artık yeni sorular soruyoruz." Sesinden bıkkınlığı anlaşılıyordu. Bu konuyu açmayı sadece babam onları menettiği için değil, konuşmak tatsız olduğundan ertelemişti.

"Tanrıça'yla savaşmayı mı düşünüyorsunuz?" diye sordum aklıma gelen ilk seçenek olduğu için.

Aydan ihtimal verdiğim öneriyle dehşete düştü. "Bunu neden yapalım?"

"Ne bileyim? Yakanızdan düşmesi için mesela..."

"Kazanamayacağımız savaşlara girmeyiz." Genç ve küçük bedeni ürpertiyle titredi. "Üstelik o bir Tanrıça. Bizim kutsallarımızdan biri."

Sahiden böyle mi düşünüyorlardı? Ay'a tapındıkları gibi Tanrıçası Selene'nin de yeri sürü için büyüktü. Ancak bu durum bize bu şekilde zarar vermesine müsaade edecekleri anlamına gelmiyordu. "Sizi öldürmek üzere alıkoyan bir Tanrıça," diye düzelttim, benim kurabildiğim düz mantıktan kendine pay biçmesi için. "Buna bir dur demek zorundasınız."

"Diyemeyiz. Ona maruz kaldığımızda bize olacakları biliyorsun," dedi çaresizlikle.

Aslında yüz yüze gelemeyeceğiniz biriyle nasıl savaşırdınız? Böyle düşününce imkânsız görünmesi normaldi. "Sürüyü kendiliğinden rahat bırakacağına mı inanıyorsunuz?"

"Bu ihtimallerden bir tanesi..." Düşünceli düşünceli saçından bir bukleyle oynamaya başladı. "Buraya ne için geldiğini bilmiyoruz. İşi bitince çekip gidebilir."

"Ya gitmezse?" diye sordum ve Aydan'ın da bu ihtimalden delicesine korktuğunu gözlemledim.

"O zaman biz gideceğiz."

"Ama bu çok saçma. Sırf tanrısal bir varlığın keyfi istedi diye biz niye yerimizden yurdumuzdan oluyoruz ki!"

"Başka çaremiz mi var, Balın? Tanrılar hep böyleydi. Onlar için biz küçük önemsiz yaratıklarız. Aramızda dolaşmaya kalktıklarında olanlar ortada." Derin bir nefes aldı. "Bu sebeple yolundan çekilmek en mantıklısı olacak. Ortalık durulunca geri geliriz."

"Onunla uğraşması için başka büyülü varlıkları görevlendirebilirsiniz," diyerek çıkıştım. Böyle kolay pes edemezlerdi. "Ay tarafından etkilenmeyen ve aramızın iyi olduğu kişiler. Mesela her yıl bizi denetlemeye gelen cadı kovanları bu meseleyi bizim yerimize çözebilir." Aksi takdirde onların huyuna gittiğimiz bunca yıl boşa geçmiş demekti.

Aydan başını iki yana salladı. "Cadılarla görüşülüyor. Fakat başka bir çözüm yolu için."

"Başka bir yol daha mı var?"

"Evet... Ama bu gizli bir bilgi," demeye yeltendi ancak gözlerimdeki sert ve en az babamınkiler kadar buyurgan bakışlar karşısında devam etmeye karar verdi. "Bizi bir Güneş Kabilesi'ne dönüştürmeleri için anlaşmaya çalışıyorlar."

"Güneş Kabilesi mi? O da ne?"

"Güneş'e tapan kurtlara deniyor. Yalnızca efsanelerde var; özellikle Türk mitleriyle bağlantılı. Atalarımızla." Derin bir iç

çekerek ara verdi. "Ama bunun için Ay'la olan tüm ilişkimizi kesmek zorundayız."

"Hayır!" dedim hemen. Dolunay onlar için zordu. Elbette zor olacaktı. Ancak hayatiydi de. O dönüşüm bir aylık sürecin dışa vurumu gibiydi. Bedenlerini özgürleştiren, insanlıkla bağlarını anlamak için yabani taraflarını sonuna kadar yaşatan bir ritüeldi. Dolunay dönüşümü sonrası kurt adamlar tazelenmiş, güçlenmiş ve yeni bir ay döngüsüne başlamadan önce enerjilerini atmış olurlardı. "Dolunay sizin hasadınız. Kimsenin onu sizden almaya hakkı yok. Ay'ın kendisinin bile."

"Biliyorum, Balın. Bu yüzden bir karara varılamıyor. Sürü ikiye bölünmüş durumda. Tartışma her an daha da alevleniyor."

"Bir tartışma olmamalı. Ay'ı terk etmeniz burayı terk etmenizden çok daha büyük bir kayıp." Şimdi tatil köyünden bir süre uzaklaşmak o kadar da kötü bir fikir gibi gelmiyordu. Her yeni seçenek bir öncekinden daha berbattı.

"Ama bunu bir kez yaparsak Selene'den sonsuza dek korunmuş olacağız. Bir daha bize zarar veremeyecek." Aydan'ın vücut dilinde ondan kaçmanın yeterli olmayacağını gösteren bir şeyler vardı. Sanki evimizi geride bıraksak bile korkuları hep onlarla kalacaktı. Hiçbir dolunay bir daha eskisi gibi geçmeyecekti. Süt kıvamlı ışığı altında doyasıya koşmak için kendilerini emanet ettikleri Ay'a olan güvenleri zedelenmişti. Tıpkı benim burayı kaybettiğim gibi onlar da Ay'ı kaybetmişlerdi.

"Demek babam bunlarla uğraştığı için öyle davrandı," diye mırıldandım. Bir yanım onu aklamak ve dönüştüğü kadar kötü bir baba olmadığına inanmak istiyordu. Diğer yanım onun neler yapabileceğine şahit olmuş o on beş yaşındaki kızın hayal kırıklığını yaşamaya devam ediyordu.

"Öyle olmalı," dedi Aydan tatlı bir tebessümle. "Her gün bizim için canla başla çalışıyor. Liderimizin sürünün akıbeti için yaptıkları yadsınamaz."

Kesinlikle, diye geçirdim içimden alayla. Diğer yanım ağır basmıştı. Beş yıl önce *sürü için* yaptıklarını hatırlamıştım. Ona duyduğum sonsuz hayranlığı yok eden adamı hiç unutamamıştım. Unutmama izin vermeyen şey babamın kendisi kadar da yatağımın başucuna kazınmış A harfinin sahibiydi de.

Aydan bir anda hatırlamış gibi elimi tuttu. "Lütfen, Balın, bunları ondan dinlerken benden öğrendiğini çaktırma." Hiddetinden bu kadar korktuğu bir lidere aynı zamanda bu kadar bağlı olabilmesi gülünçtü. Oysa Aydan, Lider Boran'ı en az benim kadar baba bilmişti. Benim ondan neden uzaklaştığımı hiç anlayamamış, aynı zamanda öğrenmeye de çalışmamıştı. Öksüz bir kurt olarak Lider Boran'a duyduğu inancı kaybetmeyi göze alamazdı.

"Çaktırmam. Merak etme." Hülyalı bir tavırla elimi yumuşatıcı kokan temiz çarşafta gezdirdim. "Zaten anlattıkların yarısını bile açıklama zahmetinde bulunmayacaktır."

Aydan omuz silkmekle yetindi ve doğruldu. "O hâlde seni yerleşmen için yalnız bırakıyorum. Fener'den ciddi bir ceza almadan ancak bu kadar kaytarabilirim." Bugün onun gözetleme günü olmalıydı. Fener'e çıkacak kadar büyümüş olduğunu bazen unutuyordum. Burayı bıraktığım gibi bulmayı beklerken herkesi bir yıl öncesindeki hâliyle hatırlıyordum. Arkadaşımın ses kayıtları ve konuşmalarımız esnasında anlattığı Büyük Sınav'ı geçişi ve ergin bir kurt oluşu hakkındaki hikâyeleri dinlerken şaşırdığımı belli edersem bana darılır, dikkatimi ona vermediğimi ima ederdi.

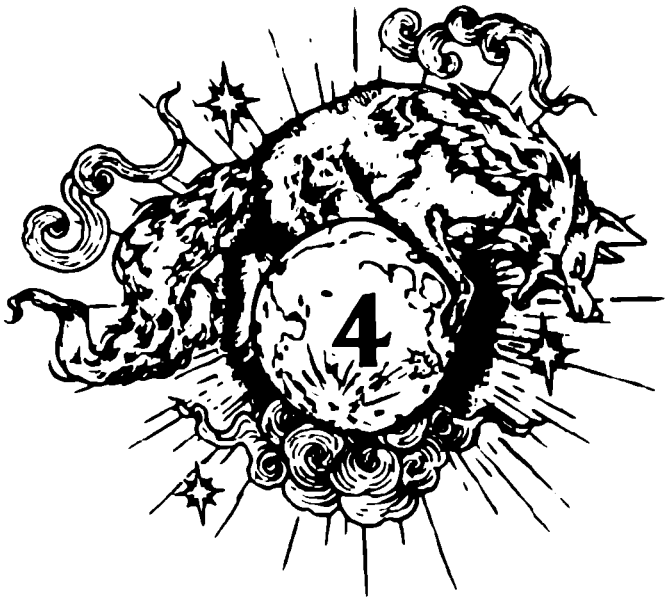
Onun yerine onaylamak için başımı salladım. "Akşam birlikteyiz, değil mi?"

Çenesi çocuksu bir kendini beğenmişlikle kalktı. "Elbette. Seni kurda kuşa yem mi edeceğim? Beni hiç tanımamışsın!"

Kurt ve kuştan kastı Atakan'dı ve söylediklerinden en az bir tanesi onun için de geçerliydi.

"Nerede bende o şans..." diye yakındım arkasından.

Kurt kulakları keskinleşir gibi irkildi ve tersleyerek, "Seni duydum. Çok kötüsün!" dedi. Koşar adımlarla görev yerine giderken az önce konuşulanlar hiç yaşanmıyormuş gibi tasasızca kıkırdamayı başarmıştı.

4

"Hiçbir yere gitmiyorum, baba!" derken tizleşen sesim ergenlik atakları geçiren bir genç kızınkinden farksızdı.

"Burada yapabileceğin hiçbir şey yok, Balın. Bize yalnızca yük olacaksın," diye yanıtladı en ufak bir duygu kırıntısı göstermeyen yalın bir tonda.

"Buradan bakılınca içinizde Tanrıça'nın pençelerini geçiremeyeceği tek kişi benmişim gibi görünüyor. Yük olmaktan çok yardımım dokunabilir." Çaresizce bana hak vermesini bekliyordum. Burada olanları bilirken öylece çekip gidemezdim.

Bakışlarındaki küçümsemeye alışmış olmalıydım ama yıllar geçse de canımı yakmaya devam eden o aşağılayıcı tavrına duyarsızlaşamıyordum. "Ne yapabileceğini sanıyorsun? Ne yapabilirsin ki?"

"Üniversitede boş yere Uluslararası İlişkiler okumuyorum ben. Zamanı gelince faydam dokunsun diye, diplomatik ilişkilerinizle ilgilenebilmek için seçtim bu bölümü." Bu cümleler sürüye ve aileme olan bağlılığımın bir ifadesiydi aslında. Onlar bana sırt çevirirken bile, geri döndüğümde onlara sunabileceğim bir şeyler olmasını istemiştim. Türler arası bürokrasiye ya da sürü kan davalarına bakabilmek için okuyabileceğim en işlevsel bölüm olarak da bunu seçmiştim.

Bana, seni üniversiteye gönderiyoruz, dediklerinde hiç durup hangi mesleği yapmak istiyorum diye düşündüğümü hatırlamıyordum. Onlarsız bir hayat düşünemediğimden, onlar için bir şeyler yapmak istemiş, bunun için çabalamıştım. Bu çabamı görmezden gelmesi dışında en başta beni işe yaramaz hissettiren, umutsuzca ona yaranmaya iten o düşünceleri zihnime eken bizzat kendisi ve bu tavırları olmuştu. "Beni bir elçi olarak gönderin. Selene'yle yüz yüze konuşup asıl niyetini öğreneyim ve bizi rahat bırakması için neler yapabileceğimizi konuşayım."

Babam alayla gülünce ellerimi yumruk yaptım. Avuç içime batan tırnaklarım canımı acıtıyordu. Acı iyi bir şeydi. Aşağılanmalara göğüs germeme yardımcı oluyordu. "Seni, yani sürü liderinin biricik kızını öylece tehlikenin göbeğine mi gönderelim yani? Üzgünüm Balın, sana prenses lakabını taktılar diye öyle olmuyorsun. Selene'nin sıradan bir insanla konuşmaya tenezzül edeceğini sanmıyorum. Bunu bir hakaret olarak algılayıp seni oracıkta öldürmezse tabii..."

Kanımda şekil değiştiren gücünün yanı sıra babamdan almam gereken Alfa geni de akmıyordu. Bunu sık sık dile getirmeyi ihmal etmezdi. Yaftaladığı konunun bu sefer avantajımıza olduğunu göremiyordu. "Geldiğim gibi geri mi döneceğim? Bunu mu istiyorsun?"

"Evet," dedi kısaca.

"En başta neden gelmeme müsaade ettin o hâlde?"

"Çünkü buradaki durumu kendi gözlerinle görene kadar ikna olmayacağını biliyordum." Haklıydı. Telefonda yapılan hiçbir konuşma ne gelip kendi gözlerimle gördüklerimin yerini tutardı ne de beni gelmekten caydırmak için yeterli olurdu.

"Ben süs köpeği miyim? Gel deyince gelen, git deyince giden..." Bunu bir kez yapmıştım. Sonuçları ortadaydı. "Hiçbir yere gitmiyorum!"

"Ah, doğru..." dedi iğneleyici bir tonda. "Sen bir prensessin. Ama ne yazık ki karar senin elinde değil, *Prenses*. Gideceksin.

Yarın erken saate uçak biletin alındı." Şu an karşımda babamdan çok Lider Boran duruyordu. Gerçi iki türlü de bana daha merhametli davranmıyordu.

"Ya bu seni, sizi son görüşüm olursa? Ya ben sürgündeyken sürü tamamen yok olursa?" diye yakındım ağlamaklı bir sesle. Onun aksine ben babasını ve ailesini kaybetmekten korkan bir kızdım. Kalıp onlar için savaşmaya hazırdım.

"O zaman tek kızımın güvende olduğunu bilerek son nefesimi veririm." Biraz olsun yumuşamış gibiydi. Her şeye rağmen benim için endişelenen bir baba gibi... "Bu gece arkadaşlarınla vedalaş. Bu konuda daha fazla tartışmayacağım."

Hıçkırıklara boğulmak üzeydim. "Baba..."

Sözümü hızla kesti. "Kararım kesin, Balın. Gidiyorsun. Konu kapanmıştır." Başka bir söz söylememe fırsat vermeden kapıyı çarpıp çıktı. Beni akşamüzerinin alaca karanlığı altında dizlerim üzerine çöküp histerik bir ağlama kriziyle baş başa bıraktı.

Aydan yorucu geçen görev gününün sonunda yıkanıp temizlenmiş, nöbetçi kıyafetlerini rahat askılı bir bluz ve şortla değiştirmiş vaziyette görevli kulübesinin kapısına dayandığında ağlamam henüz dinmişti. Ama sırtımı yatağa, alnımı önüme çektiğim dizlerime dayadığım yerden kımıldamamıştım.

"E sen hazır değilsin. Akşam yemeği saati neredeyse geldi," dediğinde beni yerde otururken bulmayı garipsememiş olmalıydı. Yüzümü kaldırıp kırmızı gözlerle ona bakınca bir şaşkınlık nidası koyuverdi. "Ne oldu sana?"

"Babam," dedim. Çatallaşmış sesim kulağıma tahmin ettiğimden daha kötü geldi. "Beni gönderiyor. Hem de hemen yarın."

"Ah..." diye mırıldanmakla yetindi ve yanıma çöküp yumuşak dokunuşlarla başımı okşamaya başladı.

"Biliyordun." İrkilerek ondan uzaklaştım. Başka türlü vereceği tepki en az benimki kadar dramatik olurdu. "Biliyordun ve hiçbir şey söylemedin."

"Bunun en doğrusu olduğu konusunda hemfikiriz," demekle yetindi.

"Siz? Herkes biliyor muydu yani?" Bir kez daha dışlandığım, babama rağmen beni savunmadıkları bir başka olay... Keşke kalbimin ne kadar çok kırıldığını açıklamak için başka yol olsaydı. Babamdan bunu bekliyordum. Ama Aydan ve diğerlerinden...

"Zor bir dönemden geçiyoruz. Biliyorsun. Burası senin için çok tehlikeli bir yer artık." Durumu açıklamaya çalıştı ama şu anda yapmak istediğim son şey anlayış göstermekti.

"Unut gitsin." Aynı cümleleri arkadaşımdan duymaya ihtiyacım yoktu. Soğuk bir sesle devam ettim. "Yemek için gelmiştin, hazırlanmam için bana bir dakika ver."

"Balın... Yapma böyle."

"Neyi yapmayayım? Bu hâlde mi gelmemi tercih ederdin?"

Yüzüm ağlamaktan şişmiş olmalıydı. Herkes bunu görecekti. Ne için bu kadar üzüldüğümü bileceklerdi.

Gözlerindeki o güçsüz ve kırılgan kızdan tam olarak bekleneceği gibi; onun adına alınan kararlara mızmızlanan, şımarık bir kız çocuğu... Doğrulup elimle yüzümü ovuşturdum. Bu fırsatı onlara vermeyecektim.

Kurumamış yaşlar avuç içimdeki kızarıklığı yaktı, yüzümü buruşturdum ve son birkaç saattir yaptığım gibi hınçla kaşımaya girişince bu, Aydan'ın dikkatini çekti. "Eline ne oldu?" diye sordu, tıpkı beni canından çok sevdiğini ve önemsediğini bildiğim arkadaşımın yapacağı gibi.

"Yok bir şey," dedim sertçe ama elimi çekip incelemesine mani olamadım.

"Kızartmışsın, Balın. Baksana şuna... Kan oturmuş gibi," dedi endişeyle hâlâ kırmızı olan kabarıklığı incelerken.

"Dün geceden beri böyle." Onunla birlikte kaşıntıya bakarken bunun bir yalan olduğunu fark ettim. Kızarıklık gitgide yayılmış ve genişlemişti. Ama sanki kusursuz bir daire şeklini almış, sınırlarının dışına çıkmamıştı. Özellikle kaşıyarak bu tarz bir iz bırakabileceğimi sanmıyordum. Bu kabartıda sıra dışı bir şey vardı.

"Dolunay gecesi..." diye mırıldandı Aydan. Yüzünde korku dolu bir ifade oluştu. Bana bahsetme zahmetine gireceğinden şüphelendiğim bir bağlantı noktası yakalamış gibi gözleri büyüdü ama parmağını izin üzerinde gezdirmekten başka bir şey yapmadı. "Bunu birilerine göstermeliyiz. Önemli bir şey olabilir."

"Saçmalama. Olsa olsa alerjik bir reaksiyondur." Ben birine bahsedecek kadar bile önemsememişken onun bu evhamı içime kurt düşürmüş, aynı zamanda bir umut ışığı yakmıştı.

Bu kahrolası kızarıklık her neyse, belki bir şeylerle bağlantılı olduğu ortaya çıkar ve beni göndermemeleri için bir sebep olurdu.

Sabah parladığını görür gibi olduğumu söylemek üzereyken Aydan telefonuna dönüp bir şeyler yazdı. Ben de dikkatinin dağılmasını fırsat bilip tek gözden oluşan gardıroba özenle dizdiğim kıyafetlere yöneldim. Henüz yeni yerleşmişken geri toplamak işkence gibi gelecekti. Derin bir iç geçirip turuncu üzeri yanık kahve desenli, vücudumu saran bir penye elbiseyi çekip aldım. Madem tek bir gecem vardı, başka bir güne saklamanın anlamı yoktu, yemeğe en iyi kıyafetimle katılacaktım.

Hazırlanmam bittiğinde Aydan bir hayranlık mırıltısıyla beni kendi etrafımda döndürdü. Giyinirken telefonuyla mesajlaşmayı sürdürdüğü için yeni görüyordu. "Sen böyle görünüyorken Atakan'ı zapt etmesi biraz zor olacak," dedi manidar bakışlarla. Cümlesine espriyle başladı ama üstüne çöken dalgınlık yüzünden bu neşesi sesine yansımadı.

Elbise uzundu ve ayaklarıma kadar uzanıyordu ama kadınsı bedenimin her kıvrımına ayrı bir özenle oturması usturuplu duruşunun altında oldukça seksi bir görünüm yaratıyordu.

Bir kurt kadını olmadığım ve onların aralıksız katıldığı antrenmanları gençliğimde bıraktığım için Aydan ve diğerleri gibi hatlarım sertleşmemişti. Yumuşak, dolgun ve Atakan'ın söylediği şekilde, dokunulası bir vücudum vardı.

Şimdiden havadaki nem ve denizin tuzuyla kabarıp vahşileşmiş sırma saçmalarımın elbisenin yuvarlak sırt dekoltesine dökülmesi ve fazla iddialı sayılabilecek tek açıklığı kapatması, sürü erkeklerinin ağzının sularını akıtarak beni izlemesine engel olmayacaktı.

O hâlde bu tek gecelik şovun tadını çıkarsınlar, diye omuz silktim.

Kafamda özgüven patlamaları yaşamak başka, ortak yemek alanına girdiğimiz anda bana gösterilen ilgiyle baş etmek başkaydı. Bakışların rahatsız edici bir ağırlığı vardı. Bir anda çırılçıplak kalmışım gibi hissettiriyordu. İçten içe kendimi teskin ederek zihnime üşüşen nahoş düşüncelere direnmeye çalıştım: *Zaten beni el birliğiyle gönderiyorsunuz, bu gece sizi düşünmeyeceğim!*

İçeriye girer girmez etrafı kolaçan etmeye başladım. Onu kamp alanında göremeyince burada yakalamayı umuyordum. Gitmeden önce bir kez olsun onu görebilmek için yanıp tutuşuyordum. Bir kez olsun göz göze gelmek ve o yakıcı bakışlarına aynı şekilde karşılık vermek, son beş yıldır en büyük hobim olmuştu. Zaten yapabileceğimiz tek şey bununla sınırlıydı.

Sözsüz bir meydan okumaydı. Kimsenin galip gelmediği, sarf edilmemiş nefret sözcükleriyle her geçen yıl daha da hararetlenen bir tür mücadeleydi.

Ne kadar aksini iddia edersem edeyim, nefret bizi sevgiden daha çok yakınlaştırmıştı. Çünkü bu *tek gecelik şov* aynı zamanda tek bir kişi içindi.

Gel gör ki o kişi, bugün aramıza katılmamayı tercih etmişti. Aksi takdirde bir kara delik gibi bulunduğu yerin en az

bir metre çevresini içine çekerek yutan o karanlık enerjisini gözden kaçırmam mümkün değildi.

Burada yoktu. Herkes gibi benim sadece bir günlüğüne misafir edildiğimi biliyorduysa karşılaşmaktan kaçınmış olabilirdi. Bu, canımı sıkan bir olasılıktı.

Lider Boran'a en uzak masayı seçerken Aydan itiraz edecek gibi oldu ama bugünlük kurallara uyma kotamı aştığımı anlamış olmalı ki sesini çıkarmadı. Ahşap piknik masasının banklarına geçerken bir el arkadan belimi kavrayarak irkilmeme sebep oldu.

"Seni yakaladım," dedi Atakan. Ona kızmamak her zamankinden daha zordu. Düşmediğimi ikimiz de biliyorduk. Dokunmak için acınası bir bahaneydi. Tıpkı biz geldiğimizde onun masasına gitmediğimizi görmesine rağmen kalkıp yanımıza gelmesi gibi... Beni yerleştirirken oyalanan ve omuzlarımda duran ellerinden onu gücendirmeden kurtulduğumda yanımdaki boş yere oturdu. "Harika görünüyorsun."

"Teşekkür ederim. Çok naziksin," dedim yapmacık bir sevimlilikle. "Son gecem olduğunu öğrenince hakkını vermek istedim."

Gidişime verdiğim tepkiyi algılayamayacak kadar beni süzmekle meşguldü. "Sonuna kadar vermişsin."

Bu hareketi, ondan hiçbir zaman almak istediğim tepkileri alamadığımı hatırlatmaktan başka bir işe yaramadı. Sanki Atakan'la aramızdan dil bariyerinden daha büyük uçurumlar vardı.

"Ee, menüde neler var?" diye sordum konuyu değiştirmek için. "*Kurt gibi* açım."

Aydan asla fırsatını kaçırmadığım espriyle gözünü devirdi ve üstünde buhar tüten çelik tezgâha doğru birkaç derin nefes çekti. "Köfte," dedi keskin koku duyusunu benimle paylaşırken, "eh, tabii senin için sebzeli köfte yapılmış. Ayrıca piyaz ve kabak tatlısı var."

Tatil köyümüzün aşçısı Nursel Abla benim gibi sıradan bir insandı. Benim için en sevdiğim yemekleri yapmıştı. Üstelik son iki yılı vejetaryen geçirdiğimi bildiği için bana alternatif hazırlamayı ihmal etmemişti. "En azından birileri benim gelişime özel bir şeyler yapmaya çabalamış."

Sesimdeki sitemi fark eden Aydan kaşlarını çattı. "Beni diğer günlerde görseydin sen geliyorsun diye ne kadar heyecanlı olduğumu bilirdin," dedi hüsranla. Aslına bakarsan biliyordum. Görüntülü konuşmalarda yüzüne yansıyan kederi yürümeyen ilişki denemelerine yormuştum. Ancak baş ettikleri meselelere bakınca, belli etmemeye çalıştığı her hâlinden belliydi. Bugün ilk defa canlı ve cıvıl cıvıl görünüyordu ve bu sevincinin sebebi sahiden ben olmalıydım.

"Sevginden şüphe etmiyorum, Aydan. Ama beklentilerim yüksekti işte." Atakanların dikkat kesildiğini fark edince sesimi alçaltıp ona doğru eğildim. Bu duymalarını önlemezdi elbette ama dinlememeleri gerektiğini anlamalarına yardımcı olurdu. "Ben orada değilken benim yerime hakkımı savunman ya da benden hiçbir şey saklamaman gibi."

"Bunları neden yaptığımı biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum. Beni korumak için mi yaptığını söyleyeceksin?" Aramızdaki diyaloğun şahsileştiğini fark eden oğlanlar, gidip size yemek getirelim, diye mırıldanıp kalktığında o tarafa bakmadık bile. Gözlerimizi birbirimizden ayıramıyorduk.

Aydan'ın gözlerine yaşlar doldu. "Elbette bunu söyleyeceğim. Ailemi bir kez kaybettim, Balın. Seni de kaybedemem."

"Gitmemi istemeni anlıyorum. Ama babamın sana susmanı söylediği konularda gerçekten susman... Emirleri ondan alıyorsun ama sadakatin bana olmalıydı. Bir söz vermiştik," dedim üstüne basa basa.

"Doğru, vermiştik." Aydan pes etmiş gibi omuzlarını düşürdü. "Özür dilerim."

Artık yumuşamıştım. "Üzgünüm. Ama bilmem gerekiyor, Aydan: Benden sakladığınız başka bir şey var mı?" Bu sefer öfkeyle sormuyordum. Samimiyetimize güvenerek kendini aklaması için ona son bir şans veriyordum.

Aydan gözlerini yere dikip parmaklarıyla oynamaya başladı. İçimde kabaran bu ayarsız öfkenin sebebi sezdiğim başka bir sırrın varlığıydı ve tavırları bunu ele veriyordu. "Bir kez belli ettiğine göre artık söylemekten başka şansın yok," diye uyardım onu.

"Aslında sana söylemeyi düşünüyordum."

"Hiç masal anlatma."

"Hayır. Yani, elindeki izi gördükten sonra anlatmam gerektiğini biliyordum," diye düzeltti cümlesini. Diğer türlüsü emirleri harfiyen uygulayacak ve tek kelime etmeyecekti. "Bir bağlantı olabilir..."

"Ağzında geveledeğin şey ne?" Atakan ve oğlanlar tabakları ellerine yayıp bir akrobasi ustası gibi üçer dörder taşıyarak masaya yönelmişti. Az sonra gelecekler ve Aydan'ın ağzından laf alma şansım tamamen sona erecekti. "Hadi Aydan!"

"Arz," dedi pat diye. Normal bir insan bunun bir tepki ya da yarım bir cümle olduğunu sanabilirdi. Oysa ben bunun bir isim olduğunu, yıllardır çok yakından tanıdığım birinin ismi olduğunu çok iyi biliyordum. Buraya geldiğimden beri umutsuzca aradığım kişinin bizzat kendisiydi.

Kimseye soramamış, merakımı belli edememiştim. Çünkü öğrendiklerimden sonra bile hâlâ kendi küçük kalp meseleleriyle ilgilenen bencilin teki gibi görünmekten kaçınıyordum. Ancak şimdi söylenince, Arz'ı göremediğim gibi beni her gördüğünde çileden çıkan sevgilisinin de ortalarda olmadığını fark ettim.

"Ne olmuş ona?" diye sordum elimden geldiğince ilgisiz davranmaya çalışarak. Paniğe kapılmama sebep olacak ihtimali derhâl savuşturmalıydım. Çünkü Selene'ye verilen kayıplar için

dikilmiş tahta çıtalarda adını görememiştim. Altı merhum kurt için dikilmiş altı naaşsız mezar taşı...

"O... Nasıl desem?" Çocuklar masaya gelmek üzereydi. Ağzındaki baklayı çıkarması için ona yalvaracak durumdaydım. Bir anda ayaklandı ve onu takip etmemi işaret etti. "Kendin görsen daha iyi olur."

Ayışığı Kitaplığı

"*Bırakın beni. Bırakın beni. Bırakın beni. Bırakın beni...*" Aynı sözcükleri nefes dahi almadan tekrar eden erkek sesini daha önce hiç böyle duymamıştım. Öfkeliydi ama yırtınmıyordu. Hırıltılı sesinden uzun süredir haykırdığını ve ses tellerini zedelediğini tahmin edebiliyordum.

Bunu bir inat oyununa çevirmiş küçük bir çocuk gibi, ardı ardına aynı şeyi söylüyordu: Bırakın beni!

Revir basit spor yaralanmaları ve sıradan müşterilerin rahatsızlanmaları için tek katlı tasarlanmış, ahşap, dam çatılı bir kulübeydi. Önünde tek basamakla çıkılan verandası, içeriden sızan cılız turuncu ışık ve bir de kesilmeyen yakarışlar vardı.

Kalbim her adımda gümbürdüyor, onu ne hâlde bulacağıma dair endişelerim gitgide artıyordu. "Ay Tanrıçası onları etkisi altına almakla kalmıyor," demişti Aydan gelirken. "Akıl sağlıklarıyla oynayıp delirtiyor."

Arz Alaca, Selene'nin yeni ve yedinci kurbanı, iki haftalık bir döngüye ve mutlak ölüme mahkûm edilmişti.

Bu gerçeği az önce öğrenmiştim ve henüz sindirebilmiş sayılmazdım. Birini almayı başarmıştı işte. Benim ellerimden, çevremden birini çekip almıştı.

Diğerlerine göre kaybına en az üzüleceğim kişi olabilirdi. Bir hainin evladı, babası gibi acımasız bir katil; bana yaptıkları

ve ihanetiyle gözümden düşmüş bir piç kurusu... Değil mi? Ondan nefret ediyor olmalıydım. Arz'dan nefret etmek çok kolaydı. Öyle kolay ki yanlış geliyordu. Ölümü içimde büyük bir kara delik açabilecek kadar etkiliydi.

Onunla hiç gerçekleşmemiş yüzleşmelerimiz, kapanmamış defterlerimiz vardı. Hep yeterince vaktimiz olur sanmıştım. Hesaplaşmak ve belki, küçük bir ihtimal de olsa, birbirimizi affedebilmek için önümüzde sonsuz bir gelecek vardı.

İmkânsız, diyerek boş vermiştim.

Boş vermişim gibi davranmıştım. Ne canımın ne kadar yandığını ne de onun canını ne kadar yakmış olabileceğimi belli ediyordum.

Şimdi gerçek imkânsızlıkla karşı karşıya kalınca duruma eskisi gibi bakamadığımı fark ettim.

Yalnızca iki haftası kalmıştı.

Sonrasında...

Düşüncenin devamını getiremedim. Revirin dışına nöbet tutarcasına dikilen, matem havasındaki genç kurtların suratına aval aval bakmamak yeterince zordu. Aydan beni kolumdan sürüklerken onların aslında sürümüzün bir parçası olmadıklarını, bize ne kadar yabancıysalar bizim de onlara aynı ölçüde yabancı kaldığımızı kendime hatırlatmam gerekmişti.

Arz, sürünün eş baskınlıktaki liderini, yani hain babasını kaybedince beklendiği üzere gözden düşmüştü. Sözde, Prenses lakabını taktıkları benim kadar o da veliaht bir prensti. Üstüne kurt adam oluşu ve babasından geçen Alfa geniyle benden daha güçlü bir adaydı. Gözden düşmüştü düşmesine ama tamamen unutulmuş sayılmazdı. Hâlâ onu savunan, liderliğe onun çıkacağına inanan destekçileri vardı.

Ben hiçbir zaman söz konusu olmamıştım. Bunlar, Lider Boran'ın hakkı olmayan hükmünü sona erdirmek isteyen başka hainlerin aklında dolanan tilkilerdi.

Oysa Arz, destekçilerinin beklediğinin aksine babamı karşısına almamıştı. Ondan her daim kaçınmış ve bir gün ortalardan tamamen kaybolmuştu. Herkes yalnız kurt olarak hayatına devam edeceğini sanıp bir süre hâline acımıştı. Günler sonra yanında Alfa'sı ve lideri olduğu bir sürüyle çıkagelmesiniyse kimse beklememişti.

Şu anda kapısında dizilip yas tutan bu gencecik kurtlar, aslında Arz'ın Alfa'sına meydan okuduğu, sonra onu katlederek sahiplendiği bir sürünün üyeleriydi. Yıllardır süren zulümlerini sona erdirdiği için Arz'a sonuna kadar bağlılardı. Destekçilerini gölgede bırakan türde bir sadakatleri vardı. Hakkını vermek gerekirdi ki Arz onlara hep iyi davranmış, koruyup kollamıştı.

Sürü üstüne sürü olması babamı ne kadar rahatsız etse de Arz liderliğini bırakıp kurtlarını bizim sürüye kattığında buna karşı çıkmamıştı. Yaklaşmakta olan savaşı biliyorlarmış gibi safları kalabalıklaştırmayı reddetmemişlerdi. Ne var ki, Arz'ın bunu büyük resimde kendi desteğini artırmak için izlediği bir siyaset olabileceği düşüncesi hiç sorgulanmamıştı. Üstelik katlettiği Alfa'dan geçen güçle uykuda kalan Alfa geni tamamlanmış ve bu olay onu gerçek bir Alfa kurda dönüştürmüştü.

İçeri girdiğimizde sanki eski ve yeni kurtlar, tüm sürü ve dünya ardımızda kalmış gibi hissettim. Burası bambaşka bir boyuttu. Ölümün ve deliliğin hüküm sürdüğü, tek göz odalı, karanlık bir dünya.

Arz el ve ayak bileklerinden yatağa bağlanmıştı. Yetmezmiş gibi –ki kurt gücü söz konusu olunca yetmezdi– gümüş zincirler geniş göğsünü ve bacaklarını sarıyordu. Buna rağmen bağlı olduğu yerde deliler gibi çırpınıyordu. Kolları ve ayakları çoktan kurumuş kanla kaplanmış, yara bere içinde kalmıştı.

Dikkat kesilerek ondaki değişimi açığa vuracak herhangi bir iz aradım. Teni hâlâ esmerliğini koruyordu. Kıvır kıvır siyah saçları da bir vampirinki gibi ağarmamış; eskiden olduğu gibi

gür, çatık kaşlarına kadar uzanıyor, çıkık elmacık kemiklerini özenle çevreliyordu.

Görünende ay ışığıyla yıkanıp beyaza dönüşen hiçbir şey yoktu. Yalnızca bir yıllık bir değişim söz konusuydu. Büyümüş, güçlenmişti. Zapt etmek için yatağa bağladıkları bedeni sert ve devasa görünüyordu. Mümkün mü bilmiyorum ama daha yakışıklıydı...

Her zaman çok güzel bir çocuk olmuştu. Esmer olmasına rağmen kendine has bir biçimde zarif ve ihtişamlıydı. Sert ve yumuşak çizgilerle aşırı simetrik bir yüzü vardı. Yaş aldıkça çenesi oturmuş, keskinleşmiş ve avurtlarının hemen altında başlayan, üzerinde parmağımı gezindirmek isteyeceğim bir oyuk oluşmuştu. İnce sivri bir burun ve dolgun dudaklarıysa bu uyumu kusursuz bir ahenge dönüştürmüştü.

Neden onu hep hayranlıkla izleme isteği duyduğum açıkça ortadaydı.

Bir tek gözleri... Tek fark oradaydı.

Fıldır fıldır dönen, hiçbir yerde birkaç saniyeden fazla sabit kalamayan deli gözleri...

İçimi bir ürperti kapladı. Onunla denk geldiğimiz sayılı anlardaki bakışmalarımızı hatırladım. Yalnızca gözleriyle beni devirebilecek kadar güçlü bakardı. Kimi zamanlar o gözler dünyanın en şanslı genç kızı olduğumu hissettirecek kadar duygu dolu olmuştu. Şimdiyse boş bakan o gözler, artık geçmişte tanıdığım Arz'a ait değildi. İçi boşaltılmış bir kuklanın göz yuvalarını dolduran cam bilyelere benziyorlardı.

Tek aradığı şey Tanrıça'sıydı. Onu görmek için hayattaydı. Onu görüp onun uğruna ölmek için... Artık tek gerçekliği buydu.

Koltuğa yılgın bir teslimiyetle sere serpe uzanmış sevgilisi, Oylum, bizi görünce gardını alarak doğruldu. Dudakları korkunç küfürler sarf etmek üzere büzülmüştü. "Ne işiniz var burada?"

"Yeni haberim oldu," diyebildim güç bela.

"Hemen soluğu burada alıp hâlimizle alay etmeye mi geldin?" diye tersledi, koltuktan kalkıp üzerime yürürken.

Aydan araya girdi. Bir eliyle beni tutarken düellolardan alışık olduğu bir pozisyonla Oylum'un gelmekte olan hamlesini blokladı. "Sorun çıkarmaya gelmedik, öyle kalmasını sağlayalım."

"Defolup giderseniz sorun diye bir şey kalmaz." Yere tükürdü. Yeni sürüsünden bulduğu bu görgüsüz, süprüntü kızda ne bulduğunu hiç anlamamıştım. Güzel suratı ve fiziği çirkin davranışlarıyla göze mide bulandırıcı geliyordu.

Yüzümü buruşturarak, "Sana basit nezaket ve ahlak dersi vermekle vakit kaybetmezsek daha hızlı ilerleriz, Oylum," diye yanıtladım. Aydan, *kışkırtma şunu*, dercesine baktığında omuz silktim. Ben karşılık vermesem de kudurmuş hâlde üstüme geleceğini biliyorduk bir kere.

Oylum hırıldarken tartışma esnasında odayı dolduran tekerlemenin kesildiğini yeni fark ettim. "Bırakın beni," cümlesi eksilince sessizlik ağır basmıştı. Aydan'ın omzunun üzerinden, şu an yatakta hareketsizce yatan Arz'a baktım. Şimdi gözlerinde insani bir ifade vardı; o da şaşkınlıktı.

"Balın?" dedi önce sorarcasına. "Elin..." dedi hemen ardından.

Hangi elimi kastettiğini anlamam çok uzun sürmedi. Kaşlarımı çatıp bakışlarımı, yanma hissi artık tamamen geçtiği için orada olduğunu bile unuttuğum kızarık ize indirdim. Ciğerimde kalan tüm nefesi söküp alan bir şaşkınlık nidasıyla ağzım açık kaldı.

Oylum ve Aydan da sus pus olmuş, dehşetle bana, havaya kaldırdığım avucuma bakıyorlardı.

Tam bir daire şeklini almış elimdeki izden içerideki loş ışığı baskılayacak kadar güçlü bir beyaz ışık yayılıyordu; elimi kasten öne uzatırsam bir fener olarak kullanabileceğim kadar güçlü bir ışıktı bu.

Paniklemem gerektiğini biliyordum. Bir şeylerin fena hâlde ters gittiğinin ve artık bunu inkâr edemeyeceğimin epey farkındaydım. Fakat elimden yayılan ışığa büyülenmiş gibi bakmadan edemiyordum.

Yıllarca sıradanlığımla eleştirilirken beni çepeçevre saran büyüyle, anlamlandıramadığım bir sebepten ötürü bağ kurmuştum. Hâlen küçümsenecek birçok özelliğim vardı ama sıradanlık artık onlardan biri değildi.

"Bu da ne?" diye fısıldadım bir elime bir de Arz'ın suratına bakarken. Işıkla aydınlanan yerleri ürpertici bir illüzyonla kurt formunu açığa çıkıyordu. Kar beyazı postunun içinden bana bakan turuncu gözleriyle karşılaşınca elimi ona ışık vermeyecek bir açıya çektim.

Ay'ın etkisi insan bedenine bir şey yapmamıştı. Fakat koyu kahve ve gri postunu ağartmıştı. Onu bu hâlde görmek içimde başka bir panik dalgasına neden oldu. Kurtların postunun rengi onların kimliğini yansıtırdı. Ay Tanrıçası sadece onların iradesini ve yaşam sürelerini çalmamıştı, kimliklerini de yok etmişti.

Bunların hiçbiri, elimin neden bir ışıldağa dönüştüğünü açıklamıyordu. "Sanırım artık bunu birine göstermekten başka şansımız yok," dedim Aydan'a. Benden daha büyük bir korkuyla, nutku tutulmuş gibi bakıyordu.

Arkadan hırıltılı bir kahkaha gelirken dalgınlıktan yerimde sıçradım. Arz tekrar deliliğe teslim olmuş gibi histerik kahkahalarla gülüyordu. "Birine göstermenize gerek yok. Ben onun ne olduğunu çoktan biliyorum." Yine bir kahkaha krizi için kafasını geriye attığını düşünürken çenesinin altında, ışıl ışıl parlayan başka bir daireyi gösterme niyetinde olduğunu anladım.

Ağza alınmayacak birçok küfürle beraber, *hadi oradan,* diye haykırdım içimden.

Elimdeki izin birebir kopyasıydı. İkimizin de ışığı ağır ağır sönerek aynı kırmızı doğum lekesi hâline geri dönüyordu.

Bu izin anlamı sandığımdan daha büyük olmalıydı. Sadece beni burada tutmaya yaramayacak, aynı zamanda...

"Bu Ay'ın Öpücüğü; Tanrıça'mız Selene'nin mührü." Arz, başını indirdiğinde keyifle gülümsüyordu. "Çabuk Lider Boran'a haberi yetiştirin: Biricik kızının başı belada!"

"Hayır," diye çığlık attım. Bu, benim de aynı döngüye girdiğim anlamına mı geliyordu?

Hayır!

Bu benim de iki haftalık ömrüm kaldığı anlamına mı geliyordu?

"Hayır, hayır, hayır..." Geriledim.

Arz alaycı bir tonda, "Bakalım yüce baban kızının da canı tehlikede olunca kılını kıpırdatmadan durabilecek mi?" diye ekledi.

Hayır, lanet olsun, hayır ya, hayır!

Geri geri basamaklara kadar geldiğimde sendeleyerek yere düştüm. Elbisenin ince kumaşı yırtılarak bacaklarıma alan açtı. Dizlerimse sıyrıklar içinde kalmış olmalıydı. Fakat acı yoktu. Hiçbir şey hissetmiyordum. Kendimi koca bir boşluğun içinde zeminin nerede olduğunu anlayamayacak bir baş dönmesini içinde bulmuştum.

Arz'ın sürüsündeki kurtlar yardım için atılırken yalpalayarak kendi kendime kalktım ve ellerimle geri durmalarını işaret ettim. Derin derin nefesler alıp sakinleşmeye çalışıyordum ama olmuyordu.

Dayanılmaz bir panik her yerimi sarmıştı.

Başta ne yapacağımı bilemez hâlde oradan oraya dolandım. Adımlarım ne ara koşuya dönüştü, denize giden patikaya hangi ara geldim, hiçbir şeyin bilincinde değildim.

Bu sefer kendi canımın korkusundan gözlerimden yaşlar boşalıyor, korkunç bir karamsarlık zihnimi ele geçiriyordu.

Bu doğru olamazdı. Ben kurt değildim. Sıradandım ve öyle kalmalıydım. Ben Selene'ye karşı güvende olması gereken-

dim. Bu iz kilometrelerce uzaktan nasıl gelip beni bulabilmişti? Nasıl bana da aynı kaderi biçebilirdi? Hiçbir mantığı yoktu. Bir açıklaması varsa beklemesi gerekecekti çünkü yüzleştiğim gerçekle bin parçaya bölünmüş gibiydim.

Dakikalar öncesinde Arz hakkında düşünürken kurduğum cümleler yeniden yazılmıştı:

Yalnızca iki haftamız kalmıştı.

Sonrasında... Ölüm vardı.

Ayaklarım ve avuçlarım, sahilin dik bir yokuşla denize indiği çakıllara gömülmüştü. Gün batımına doğru köpüren dalgalar, gecenin koyu karanlığı çöktüğünde sakinleşmiş, ağır ağır kıyıyı yalayan uzun dalgalar hâline gelmişti. Cansız bir kuklanın dağılmış parçaları gibi düşmüş uzuvlarım her gelen dalgayla suya gömülüyor, sonra su ağır ağır geri çekiliyordu. Duygularım ve düşüncelerimin karmaşası bu sonsuz devinimle arınıyor gibiydi.

Sol elimi huzursuzlukla inceledim. Avuç içim yere dönük olduğu için kızarık izi göremiyordum. Çocuksu bir hayalle dalgaların o izi de temizleyip götürdüğüne, Selene'nin büyüsünün bana hiç ulaşmamış olacağına inanmak istiyordum. Korka korka elimi çevirdiğimde iz hâlâ oradaydı.

Lanet olası Tanrıça'nın lanet olası öpücüğü...

Ay küçülmeye başlamış olmasına rağmen hâlâ dolunay gibi tam ve bütündü, parlak ışığıyla etrafı aydınlatıyordu. Bana yaşattıkları için Ay'dan en az kurt sürüsü kadar nefret ediyordum. Bir zamanlar bana huzur veren o yoğun ışığı artık sadece tiksinti uyandırıyordu.

Elimi iyice kaldırıp denize doğru boynunu bükmüş dolunayla yan yana gelecek mesafeye getirdim. İzle Ay kıyaslanamaz bir benzerlik taşıyordu. Hatta... Dikkat kesilip baktığımda izin sağ

yanı boyunca ince bir şeridin uzadığını fark ettim. Normalde olsa hayatta görmeyeceğim bir şeydi bu.

Kusursuz sandığım daire aslında bir çember ve içini dolduran ışıktı. Ay'la beraber kapanıyor gibiydi. İncecik şeridin altında beyaz tenim sanki hiç kızarmamış gibi görünüyordu.

Bu iz gidecekti, elbette geçip gidecekti ama tamamen boşalıp yeniayı simgeleyen içi boş bir çembere dönüştüğünde ben de gidecektim. Hayatım sona erecekti.

Hıçkırıklar boğazıma düğümlendi. Kaburgalarıma baskı yapan ciğerlerim titrek nefesler için oksijenle savaş veriyordu.

Ölmek istemiyordum.

Henüz değil...

Gençliğimin baharında olmanın yanı sıra, henüz kendimi gerçekleştiremediğim içindi bu. Hep o önemli günün gelip çatacağını, beni ciddiye almayan, önemsiz ve sıradan gören sürümün bile ağzını açık bırakacak büyüklükte bir olaya imza atacağımı hayal etmiştim. Onları hayrete düşüreceğine şüphe yoktu ama bunu bu şekilde, bir kurt olmadığım hâlde Selene'ye kurban giderek yapmak planlarım arasında değildi.

Bir çıkış yolu var mıydı? Olmalıydı! Burada kendime acıyıp gözyaşlarına boğularak hiçbir şey yapamazdım. Oysa kaslarım bedenimi taşıyamayacak kadar dermansızdı. Yaşadığım panik ve ölüm korkusu damarlarımda çağlamış, beraberinde bütün enerjimi de alıp götürmüştü.

"Seni burada bulacağımı biliyordum," diyen ses korkuyla yerimden sıçramama neden oldu. Ayaklarım ve ellerim fırladığı gibi geri çakıllara ve bir sonraki dalgaya gömülürken başımı kaldırıp yanıma yaklaşan arkadaşıma baktım.

Aydan'ın da gözleri nemliydi. Bana yaklaşmadan önce gözyaşlarının durmasını beklediği her hâlinden belliydi. Bazı zamanlar benden daha sulu gözdü. Ama desteği gereken durumlarda güçlü görünmek için her şeyi yapardı.

İzin istemeden yanıma otururken iç geçirdi. "Buraya gelmeden önce durumunu Lider Boran ve heyetine bildirdim. Muhtemelen Şaman'la acil bir görüşme ayarlamakla meşguller." Duruma iyi yanından bakmak için aptalca bir çaba harcadı. "Sanırım her şeye rağmen gitmiyorsun."

Gülmeye benzer ama uzaktan yakından alakası olmayan bir ses çıkardım. "Gidişim iki hafta sonraya ertelendi. Tek yönlü bilet..." Ölümü anlatmak için seçilebilecek en masumane ve bir o kadar ironik bir tanımdı bu.

"Böyle bir şey olmayacak!" diye sesini yükseltti. Benden çok kendini ikna etme çalışıyor gibiydi. "Buna izin vermeyeceğiz."

"Bu zamana kadar verilen kurbanları kurtaramadıysanız benim için farklı bir sonuç beklemek anlamsız."

"Sen farklısın. Sen bir kurt değilsin," dedi üstüne basa basa. Diğerleri gibi bunu hakaret amaçlı söylemediğini bildiğimden alınmadım. "Bunu avantajımıza kullanabiliriz."

Henüz ölüme mahkûm edildiğimi bilmediğinde bu sözler babama bir şey ifade etmemişti. Şimdi edeceğinden de şüpheliydim.

"Nasıl olacak o? Bugüne kadar yaptığınız tüm planlar kaçmak üzerineyken benim lanetimle nasıl savaşacaksınız?" Benim aksime onlar aylardır bu sorunla baş ediyorlardı ve bulabildikleri çözüm önerileri ortadaydı. Bana faydaları dokunmayacaktı.

Çoktan mağlup olmuş gibiydim.

"Nasılını burada kafa patlatarak öğrenemeyiz. Şaman bizim bilmediğimiz cevapları biliyor olabilir."

"Beni ona götürmek için mi geldin?"

"Arkadaşın olduğum için geldim."

Bunu biliyordum. Yine de ergin bir kurt olmanın onda yarattığı değişiklikleri görmezden gelemiyordum. Daha ağır başlıydı ve öncelikleri değişmişti. Arkadaşlık ve aileden önce sürüsü geliyordu. Her ne kadar tam tersine inanmak istesem de ben o sürüye ait değildim. Hiçbir zaman olmamıştım.

"İzi ilk fark ettiğinde," diye başladım, "Bir şeylerden şüphelenmiştim, değil mi?"

Hüzünle başını aşağı yukarı salladı. "Çok düşük bir ihtimaldi ama orada yatanın Arz olduğunu biliyorken ihtimalleri göz ardı edemezdim."

"Bunun Arz'la ne alakası var?" diye sordum şaşkınlıkla. Onunla aynı zamana denk gelmesi tuhaftı. Bildiğim kadarıyla Tanrıça'yla herhangi bir temasım olmamasına rağmen bu izi taşımam kadar tuhaf...

"Selene'nin korkunç bir mizah anlayışı var," dedi Aydan tereddütle. "Üç kişiyi kaybettiğimiz o ilk dolunayda aslında sadece iki kurt Tanrıça'ya maruz kalmıştı. Diğer zamanlarda olduğu gibi kaçıp gitmediklerinde henüz ilk sefer olduğu için aradaki farkı anlayamadık. Tüyleri tamamen ak kesmiş iki kurt... Kendi sürüsüne yabani bir düşmanlıkla hırlaya hırlaya kulübelerin arasında dolanmışlardı." O anları tekrar hatırlarken yüzünde beliren dehşet ifadesi beni de etkiledi. Kendime bir kez daha benim bunu yeni öğrendiğimi, onlarınsa bir süredir bununla yaşadıklarını hatırlattım.

Aydan içini sıkan gerçeği dillendirdi. "Kurtlardan biri Özgür'dü ve karısını almaya gelmişti."

"Hilal," diye mırıldandım. İki genç âşık. Henüz otuzlarına varmadan evlenmiş, üç yıldır sevgi dolu bir evlilik yaşıyorlardı. Başlarına gelen her bakımdan korkunç bir olaydı.

Başıyla onayladı. "Hilal'i kulübesinden yaka paça çıkarmadılar, Balın. O zaten, çoktan... Onlar gibiydi."

"Nasıl? Selene'yle karşılaşmadığından emin misiniz?"

"Eminim çünkü tüm gece benimle birlikteydi. Özgür hâlâ dönmediği için çok endişeliydi ve ben kendi ellerime onu kulübesine bırakmıştım. Ama gel gör ki kendi yatağında, güvende diyebileceğimiz evinde Ay Tanrıçası tarafından ele geçirilmişti."

"Buna Özgür'ün yakalanmasının mı sebep olduğunu düşünüyorsunuz?" diye sordum. Kollarım sanki eskisinden daha hissizdi. Taşlar yerli yerine oturmaya başlıyordu.

"Aralarındaki sevgi ve evlilik bağı yüzünden olduğunu düşünüyoruz. Selene'nin âşıklara garip bir takıntısı var gibi görünüyor. Onları ölümde bile ayırmayarak iyilik mi yoksa kötülük mü ediyor, tartışılır."

"Ama bunun ben ve Arz'la alakası ne? Biz evli değiliz, hele âşık, hiç değiliz," dedim dişlerimin arasından. O şans bir kez elimize geçmişti ve biz bunu olabilecek en kötü şekilde elimize yüzümüze bulaştırmıştık. Hem de geri dönüşü olmayacak şekilde...

"Bilmiyorum," dedi Aydan umutsuzlukla. "Fakat olaydan sonra herkes gözünü Arz'ın sevgilisi ve Omega'sı Oylum'a dikmişti. Onun da dönüşmesini, aklını yitirmesini bekledik ama olmadı."

"Bu onu kudurtmuş olmalı," dedim. Alaycı olmaya çalışmıştım ama başaramadım.

"Ay yüzünden değil ama öfkeden deliye döndüğü kesin. Bu vesileyle Arz'ın ona âşık olmadığını öğrendi. Hiçbir zaman da olmayacağını..." Aydan da buna gülmemişti. Çünkü sonuçları ortadaydı. Benim yerime o olmalıydı. Son iki haftasını sevdiği adamla geçirmesi ve en nihayetinde ölmesi gereken o olmalıydı.

"Çok saçma!" diye inledim. "Arz'la ben birbirimizden *nefret* ediyoruz!"

Nefret.

Sadece dargın değildik, ikimizin de birbirimizden nefret etmek için çok güçlü sebepleri vardı.

Aydan gözlerini kaçırdı. "Nefret ve sevgi arasında çok ince bir çizgi vardır."

"Edebiyat yapmanın hiç sırası değil, Aydan. Ona karşı hissettiklerimin ne olduğunu gayet iyi biliyorum." Kahrolası

cazibesi yüzünden suçlu bir arzu duyuyor olabilirdim ama sevgi, içimde ona karşı tekrar yeşermeyecek sayılı hislerden biriydi.

"Sevdiğini iddia etmiyorum. Selene'nin bu iki hissi birbirine karıştırmış olabileceğinden bahsediyorum."

"O zaman gidip korkunç bir hata yaptığını yüzüne haykırmalıyım!" Hiddetle aniden ayaklanmıştım, dakikalar önce bedenimden çekilen güç geri gelmişti.

Aydan hışımla yerimden fırlayışımı garipsemiş olsa da ayak uydurdu. "Şimdi onu aramaya gidecek hâlin yok herhâlde!" Cevap vermeden yürüdüğümü görünce sesi panikle tizleşti. "Değil mi?"

Burnumdan soluyordum. Ona cevap veremeyecek kadar öfkeliydim. Ama *hayır*dı. Cevap hayırdı.

Ona gitmeye can atacak biri zaten vardı.

Gidip bu rezilliği düzeltmesi gereken biri.

Oylum hışımla revire daldığımı görünce bu kez afallamadı. Doğrudan pençelerini çıkarıp saldırı pozisyonu aldı. Bunda elbette gözlerimi çakmak çakmak yakan öfke alevlerinin bir payı olmalıydı. Buraya can almaya gelmiş gibi görünüyordum. Yardımı olacağını bilsem alırdım da.

Geçen seferki gibi "Bırakın beni" yakarışlarına başvurmayan Arz, yatakta boş gözlerle duvarı seyrediyordu. Uyanıktı ama aramızda da değil gibiydi.

Beni görünce bir anda hareketlendi ve yüzüne tekrar o alaylı gülümseme yayıldı. "Hoş geldin, *Prenses.*"

Bu klişe hitabı üstüme yapıştıranlardan, en az Arz'ın dudaklarından çıkışı kadar nefret ediyordum. Gerçeklik payı olabilirdi fakat... Kaçıncı yüzyıldaydık? Böyle şeyleri aşmaları gerekiyordu.

Devirdiğim gözlerim tekrar ona sabitlenirken Oylum'a hiç pas vermeden yatağa doğru ilerledim. Önümü kestiğinde gözümü Arz'dan ayırıp ona ve saf nefretle büzüşmüş suratına baktım.

"Tek bir adım daha atarsan seni lime lime ederim," diye uyardı. Yapardı. Yapacağına emindim. İçimden bir ses, *bırak yapsın*, diye fısıldıyordu. Şimdi, burada, başlamadan bitsin istiyordu.

Onun yerine omuz silktim. "Göründüğü üzere iki hafta sonra bu kendiliğinden yaşanacak. Elini kirletmene ne gerek var?" Sol avucumu ona doğru kaldırınca Oylum'un gözleri kısıldı.

"Ona zarar vermeye kalkışırsan erken davranabilirim." Tehdidi de pençeleri de zerre umurumda değildi.

"Benim de ellerimi kirletmeme gerek yok," diyerek yapmacık bir gülümsemeyle önünden geçtim ve Arz'ın yatağına yaklaştım. Ona böyle yukarıdan, dik dik bakabilmek iyi hissettiriyordu. O çokbilmiş, ukala bakışları yetmezmiş gibi upuzun boyuyla beni iyice çileden çıkaracak güçteydi.

Arz dirseklerinden destek alarak zincirlerin ve kayışların el verdiği ölçüde doğruldu ve "Her zamanki gibi formundasın," dedi yine alaycı bir tavırla.

"Olay çıkaran bir kaltak olmakla sorunum yok. Ya senin?" Kaşlarımı kaldırdım. Arz'la doğrudan konuşmalarımız son beş yıl içinde bir elin parmağını geçmezken bugün haddinden fazla yüz göz olmuştuk ve ona karşı takınabileceğim en iyi tavır maalesef ki buydu. Duygularımı işin içine katarak onunla iletişim kurmak en çok kendime zarar verirdi.

"Alıştım artık," diyerek omuz silkmeye benzer bir hareket yaptı ve kendini geri yatağa bıraktı. "Ee, bir gecede iki ziyaret. Bu şerefe nail olacak ne yaptım?" diye sordu.

"Ölümcül bir lanete çarptırılmaktan başka mı?"

Güldü. "Evet, ondan başka."

"Bu pisliği temizlemeni istiyorum," dedim dışarıdaki genç kurtlarla istişare etmeyi bitirip odaya giren Aydan'la göz göze gelirken. Planımın Tanrıça'ya gitmek olmadığını fark etmiş ve ancak o an rahata ermişti.

Gözlerim tekrar Arz'a kaydığında bana bakmayı bırakıp yine aynı dalgınlıkla bir şeyleri izlemeye başlamıştı. "Hımm. Bu şekilde bağlıyken hiçbir şey yapamam."

Doğru, bir de bu mesele vardı. "Seni buraya hapsetmelerini gerektirecek ne yaptın?"

"Hiçbir şey. Galiba var olmam yeterli bir nedendi."

Oylum bir adım öne çıkıp sinirle söylendi. "Onu korumak için olduğunu söylediler ama bana kalırsa son günlerini burada geçirmesini ve gözlerinin önünde ölmesini istiyorlar."

Gerçekten bu kadar zalimleşmiş olabilirler miydi? Babam kuşkusuz bunu isteyecek türde bir adamdı. Ya diğerleri... Arz'ın tarafını tutanlar bile bu adaletsizliğe sessiz kalmayı nasıl başarıyordu? Ya kendi sürüsü?

Korkuyorlardı.

Ondan ve Tanrıça'nın aklına neler yapmış olabileceğinden.

Delilikten herkes korkardı.

"Sen ne istiyorsun?" diye sordum Arz'a.

"Ne istediğim ne zamandan beri umurunda?" Meydan okurcasına bir kaşını kaldırdı.

"Sana özgürlüğünü geri vermeyi düşündüğümden beri."

"Tabii, bunun karşılığında bir rican olacak."

"Elbette. Yoksa sana bir iyilik borcum yok."

Arz bir anda alaycılığı bırakıp ciddiyete büründü. "Ah, o konuda yanılıyorsun işte."

Dişlerimi sıktım. Geçmişin bedelleri ödenmişti. İki taraf için de... Olanlardan bir tek ben mesul tutulamazdım. "Aynı konuda farklı görüşlerimiz var," diye karşılık verdim. Sonra aynı soruyu sordum. "Ne istiyorsun?"

Soruma soruyla karşılık verirken ciddiyetini korudu. "Asıl sen özgürlüğüm karşılığında benden ne istiyorsun?"

"Selene'ye gideceğini tahmin ediyorum," dedim. Böyle yaptıklarını Aydan anlatmıştı. Körü körüne Tanrıçalarına koşuyorlar, kalan zamanlarında ona hizmet etmek üzere sürüsüne katılıyorlardı. Arz onaylarcasına mırıldanmakla yetindi. "Ona benimle ilgili korkunç bir hata yaptığını ve bunu düzeltmesi gerektiğini söylemeni istiyorum."

"Hata olduğu konusunda hemfikiriz," dedi. Bu olayın iç yüzünü benden daha önce biliyor ve aramızdaki bağın sevgiyle

uzaktan yakından alakası olmadığının bilinciyle yanlış buluyordu. "Ama Tanrıça'nın yapması gereken bir şey olduğunu sanmıyorum. Ben artık onun kuluyum. Kalkıp ona emirler yağdıracak değilim."

"O hâlde ricada bulunabilirsin," diye üsteledim.

*Cık cık*ladı. "Sanmıyorum. Daha önemli işlerim olacağına eminim."

"Bu yatağa bağlı kaldığın sürece o mühim işlerin hiçbirini yapamayacaksın manyak herif!"

"Manyak?" Kıkırdadı. "Bundan daha yaratıcı olabileceğini biliyorum, Balın." Ciddiyeti buraya kadardı.

Tanıdığım kurttan çok farklıydı artık.

Kendimi korumaya almak için alay eden ve umursamaz davranan bendim. Arz hiçbir zaman ağırbaşlılığından vazgeçmemişti. Hep suskun, durgun ve onu yiyip bitiren bir intikam arzusuyla ölümcül bakışlar atmaktan öteye gitmezdi.

Ay'ın etkisi onun ayarlarıyla sahiden de oynamış olmalıydı.

Dudaklarım düz bir çizgi hâline geldi. "Deli, daha uygun olur mu?"

"Tam isabet! Ama bu sözcük benim için bir hakaret olmaktan çıkalı çok oldu. Herkesin az da olsa delirmeye ihtiyacı olduğunu düşünüyorum artık."

Bu deliliğe övgü muhabbetini daha önceden duymuş olacak ki Oylum homurdanarak geri çekildi ve koltuğa yığılarak oturdu.

"Ne yazık ki bunu keşfettikten sonra yalnızca iki hafta yaşayabileceksin," diye uyardım onu. Aynısı benim için de geçerli görünüyordu ve düşüncesi bile tekrar sahile gidip dalgalarla biraz daha zaman geçirme arzumu körüklüyordu.

"Kesinlikle!" Arz onu yatağa bağlayan kayışlarından kurtulmak için yine çabaladı ve bu sefer bağlı bileğinin el verdiği ölçüde yatağına dayadığım elimi tutup kendine doğru çekmeye kalkıştı. İz olmayan, sağ elime mengene gibi yapışmış parmakları kemiklerimin baş döndürücü bir sancıyla çatırdamasına sebep

olurken çığlık atmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Bir başka ilk daha... Yıllar sonra bana dokunuyordu. Tenimi alevlendiren bir dokunuş olmak yerine acı veriyordu. Tahmin ettiğim gibi.

Buydu artık o.

Beş yıldır buydu.

Düşman. Ateş. Ölümüme ant içmiş bir silah.

Yüzlerimiz iyice yaklaşıncaya dek beni kendine çekti. Aydan müdahale etmek için atılmıştı ama parmaklarını gevşetmeye çalışan tırnakları Arz'ın deli kuvvetine karşı hiçbir şey yapamıyordu. "Bu yüzden bana merhamet etmek zorundasın. Son günlerimi dilediğim gibi yaşayabileyim diye..." Hırıltılı sesi yanaklarımı okşarken gözlerim acıyla yaşardı. Fırıl fırıl dönen gözleri, delilik kadar muhtaç bir ifadeyle sanki her çizgisini ezberlemeye çalışıyormuş gibi yüzümde gezindi. Özgürlüğü için yalvardığı genç kızı aklına kazıyordu.

Nitekim bu özgürlüğü karşılıksız ona vermeyecek kızı...

"İstediğimi yapmazsan bu yataktan hiç kalkamazsın," diye tısladım. Ama dudaklarımı açmam elimdeki sancıdan kaynaklanan çığlıkları içeri hapsetmeme son verdi. Kısık bir iniltiden sonra elimi daha güçlü çekiştirmeye çalıştım. "Canımı yakıyorsun."

"Neden sadece benim canım yanıyor?" Birkaç kez daha kendini kurtarmaya çalışarak yatakta çırpındı ve yara bere içinde kalmış el ve ayak bileklerinden taze kan damlaları süzüldü. "Seninki de yansın!" Başka bir durumda olsak hâline acıyabilirdim. Gerçekten. Ama elimi kırmak üzereydi ve acı, sağlıklı düşünmemi engelleyecek kadar şiddetlenmişti.

Aydan dayanma kapasitemin sınırında olduğumu anlamış gibi yerinden fırlayıp tezgâhta şıngırtılar çıkararak bir şey almaya girişti. Geri geldiğinde Arz'ın karanlık bir ateşle yanan gözlerine dehşetle kitlenmiş vaziyetteydim. Yüzüm acıyla bükülmüş, dizlerim üzerine çökmemek için yatağa dayanmıştım.

Oylum oturduğu köşeden endişeyle bizi izliyor, buna rağmen kılını kıpırdatmıyordu.

Sonunda Aydan şırıngayı Arz'ın diğer taraftaki omzuna batırıp içindeki sıvıyı enjekte ettiğinde elimi kavrayan parmakları gevşemeye başladı.

Aydan'ın ona verdiği ilacın sakinleştirici olmadığını fark ettim. Hareketleri ağırlaşmak yerine çırpınışlara dönüşüyordu. Acı dolu çığlıklarla kükredi, debelendi, sonunda elimi tamamen bıraktı. Başını yastığına bastırırken sıktığı dişlerinin arasından kesik kesik nefesler alıp veriyordu.

Kurtboğan.

Aydan ona bunu vermişti. Kurtların lanetli otundan damıtılmış bir doz olmalıydı. Güçlerini geçici süreliğine zayıflatan ve değdiği her şeyi alev alev yakan bir karışımdı. Bu durumda yanan damarlarıydı. İçten dışa bir yangın... Gözlerimi kaçırma isteğime engel olamadım.

"Ne diye direniyorsun, aptal!" diye bağırdım hâlâ acısından kendime gelemediğim sağ elimi ovuşturarak. "Sana yardım etmeye çalışıyorum."

Dişlerinin arasından hayvani sesler çıkarırken gözünde saf nefretle bana baktı. İşte bu... Tanrıça ne halt ettiğini düşünüyordu acaba? Bu nefret, sevgiyle karıştırılabilir miydi? "İstediğini yapmadığım sürece alamayacağım bir yardım." Derin derin nefes aldı. "Çok istiyorsan çık karşısına kendin söyle!"

Öfkeli bir nefes verdim. İşleri benim için kolaylaştıracağını düşünmem hataydı. "Senin yüzünden bu durumdayım. Düzeltmek zorundasın!"

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilim..." diye mırıldandı bilinci yavaş yavaş kapanırken.

"O zaman cehenneme kadar yolun var!" Acı, hüsran ve çaresizlik dört bir yandan üzerime hücum ederken gözyaşlarım geri geldi. Hâlâ tükenmemiş olmaları bir mucizeydi.

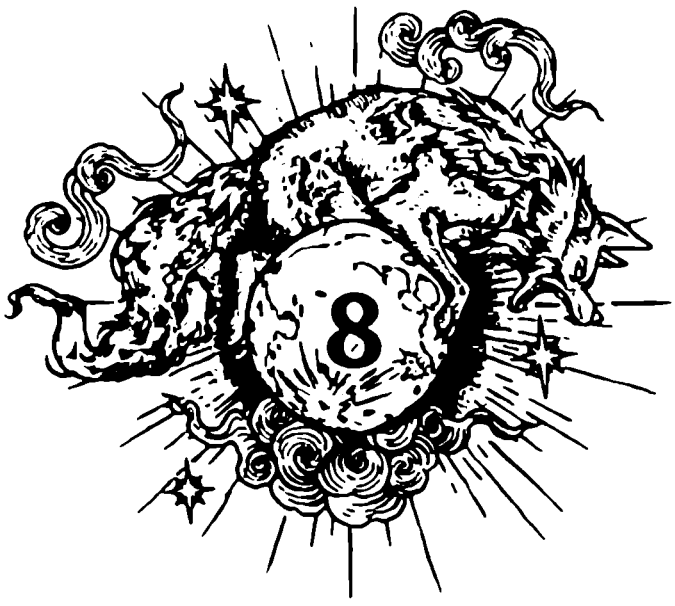
Oylum buz gibi bir sesle, "Sebep olduğunuz kargaşa yettiyse artık defolup gidebilirsiniz!" diye bağırdı. Her şeyi nasıl tek bir kelime ya da müdahale etmeden izleyebilmişti, aklım almıyordu. Belki de araya girerse beni zamanından önce öldürebilecek kişinin kendisi olduğunu bildiği içindi.

Çıkmak üzere arkadaşıma döndüm. Aydan hâlen elindeki boş şırıngaya bakıp yapmış olduğu şeyin pişmanlığıyla Arz'ın gitgide solup giden çırpınışlarını izliyordu. Bir kurt olarak başka bir kurda bu acıyı yaşatmak kolay değildi. Kendi benliğiyle büyük oranda çelişen bir hareketti. Belli ki beni korumak için yapmayacağı şey yoktu. Nasıl olmuştu da onun sevgisinden şüphe edebilmiştim?

Kim bilir belki Ay benim de aklımla oynuyordu.

Belki ben de deliriyordum.

Ayışığı Kitaplığı

Şaman'ın huzuruna çıkmak için tatil köyüne yaklaşık on kilometre uzaklıktaki falez kayalıklara tırmanmamız gerekmişti. Şaman sürünün en kadim bilgesi ve spiritüel bağlarının elçisi olarak sıradan insanlardan olabildiğince uzakta bir yaşam tercih ederdi. Bir keresinde nedenini sorduğumda babam, titrek auralarımız vızır vızır sinekler gibi tepesinde uçuşurken sağlıklı düşünemediğini söylemişti. Diğer herkes gibi bir kurttu fakat üçüncü gözü yalnızca cadılarda görülebilecek denli açıktı ve bu sayede sürüye ilahi kanalların desteğini sağlamakla yükümlüydü.

Şaman'ın sürü için önemi büyüktü. Hatta yeri doldurulamazdı. Bir Şaman öldüğünde sürü bir kez daha Şaman doğan bir kurt denk gelene kadar, şamanı olmadan yaşardı. Böyle zamanlarda körlemesine yol alan bir insandan farkı olmazdı.

Gece süratle devam ediyor, saatler gece yarısının birkaç saat sonrasını gösteriyordu. Gökyüzü hâlâ lacivertin en koyu tonlarında alçalan Ay'ı ağırlamaktaydı. Mehtaplı deniz, onu öpecek kadar yaklaşmış Ay'ın kemiksi ışığıyla oynaşıp duruyordu. Maviye bulanmış bir renk cümbüşü deniz manzarasından dalgaların hırsla dövdüğü kayalıklara, oradan bu ıssız tepeye ve hemen arkasında başlayan sık ormanlık alana yayılıyordu.

Şaman medeniyetten uzaklaştığı gibi ahşap yapılardan da hazzetmeyen eski kafalı biriydi. Bej rengi, üstü işlemelerle

kaplı büyük bir çadırda yaşıyordu. Dökümlü kumaşlar köşelerindeki taşıyıcı sütunları sararak sekizgen şeklinde taç yapan tepe noktasına uzanıyordu. Tepedeki delikten ve azıcık aralık girişinden turuncu ışık suda dağılan mürekkep gibi gecenin soğuk renklerine karışmıştı.

Bu nefes kesen manzaraya şahit olmamın sebebi bizzat ben ve içinde bulunduğum durumdu. Oysa bakmaya hakkım yokmuş gibi bir tedirginlikle bakışlarımı kaçırıyordum. Kaç kurt benim yüzümden bu saatte uykularından edilmişti? Arkamı dönüp baktığımda kulübeler tarafında yakılmış kamp ateşlerinin etrafında aylaklık eden ve uyumaya direnen kurtları görüyordum ama... Onlar genç olanlardı. Buraya çağırılanlarsa Eski Kanlardı. Sürünün en büyük ve kadim üyeleriydi. Atalarımız, gücünü yitirirken savaşmak üzere bize zihinlerini sunan bilgi bankalarımız...

İçeride konuşulan konulardan kaçınarak adımlarımı yavaşlatıp Aydan'ın etrafında dolandım. Az sonra, bir hainin evladıyla ne gibi bir bağ kurmuş olduğum tartışılacak ve kurt olmayan bir kızı kurtarmak için onca derde değer mi değmez mi buna karar verilecekti.

Gülünçtü.

Utançtan yerin dibine girecektim.

Aydan sakinleştirici bir edayla ön kolumu sıvazladı. "Her şey yoluna girecek, merak etme."

Eli bileğime, zedelenmiş kaslarıma fazla yaklaşınca tıslamaya benzer acı dolu bir ses çıkardım. Derhâl elini çekti ve "Canını yakmak istememiştim," diye özür diledi.

O istedi ama, diye düşündüm soğumuş bir öfkeyle. Ne demişti? *"Benim canım yanıyor. Seninki de yansın..."* Bir çocuk gibi... Canı yanan bir çocuk.

Zamanı bu kadar azken orada harcaması hiç adil gelmiyordu. Ona karşı dizginlenemez nefretimi ve kendi çıkarlarımı

bir kenara koyarak zincirlerini kaldırıp salıvermek bir süredir aklımdan geçiyordu.

Üstümü değiştirirken ağrıyan elim aksini söylüyordu ama. Üzerime yırtık olmayan ve saatler önceki –şimdi komik gelen– meydan okumamdan kalma iddialı kıyafetten daha oturaklı bir elbise giymiştim. Aydan üzerine ilk yardım çantasından bulduğu bir kas gevşetici sürmüş ve bandajlara sararak iyileşmeye bırakmıştı. Bir kemik kırığı olmadığını kurtlara has hisleriyle test ederek onaylamıştı. "Birkaç güne hiçbir şeyin kalmaz," demişti.

Birkaç gün...

Düne kadar ne kadar da önemsiz bir zamanı simgeliyordu. Şimdi günleri bırak, dakikalar altın kadar değerliydi. Zamanım hızla daralıyor, ben ve etrafımdaki herkes sanki olanlar olmuyormuş gibi iç bayıcı bir hızda hareket ediyorduk. Tüm bu hengâme, ritüelistik tavırlar sahiden de gerekli miydi?

Hışımla içeri girip tozu dumana katmamak, Şaman'ın yakasına yapışmamak için kendimi zor zapt ettim. Hemen bir açıklama yapmasını ve eğer çözüm yolu varsa dinlenip uyumaya dahi kalkışmadan yola revan olmaktan başka bir şey düşünemiyordum.

Buna rağmen ertelediğim adımlarımın sonuna gelmiştik. Çadıra yaklaştıkça içeriden pek hoş olmayan konuşmalar kulağıma çalınmaya başlamıştı. Hepsi de az önceki teorilerimi hemen hemen doğrular nitelikteydi.

Hain. İnsan kız. Değer mi?

Yüzüme nezaket timsali bir gülümseme yerleştirmek için girişte duraksadım. Derin bir nefesle göğsümü şişirdim ve yarı açık duran perdeyi başımın üzerine kaldırıp çadıra girdim. Aydan hemen peşimden geldi. Sandaletlerimiz kapı eşiğinde kalırken hâlâ deniz tuzuyla kaplı çıplak ayaklarımla yerlere serilmiş işlemeli otantik halılara bastım ve saygıyla ilerledim.

Eğer Şaman burada yaşıyorduysa ya toplantı için eşyalarını ayakaltından kaldırmış ya da çok azıyla yetinmeyi bir şekilde kendine öğretmişti. İçerisi bomboştu. Çadırın çeperine bir divan gibi dizilmiş minderler dışında ortada metal bir sunak, altında kor hâlinde kömürler ve üstünde burnuma nargile dumanına benzer kokular taşıyan efsunlu tütsüler vardı.

Çemberin bir ucunda babam, Lider Boran haşmetli bir edayla bağdaş kurmuş, oturuyordu. Yanında yerini almış Uzman'ı, başını ondan yana çevirmiş boynunu bükmeden ifadesizce dinlemekteydi. Bir yandan, göz ucuyla içeri girişimi seyrediyordu. Sanki bu gece başıma gelenlerle daha büyük bir hayal kırıklığı olmayı başarmışım gibi bir tiksintiyle...

Midem buruldu.

Alışıksın, diye telkin ettim kendimi. *O bir süredir böyle bir adamdı zaten.*

Liderin tam karşısında, babamınki kadar kabartılmadığı için daha alçakta duran minderlere çömelmiş garip görünümlü kadın; Şaman'ın ta kendisiydi. Yaşlıca uzuvlarından, tıpkı çadırın bej kumaşları gibi döküm döküm sarkan kırışık derisi, üstüne bol gelen çuvala benzer kıyafetleri ve kuş yuvasına benzer saçlarını gölgede bırakan devasa, içi doldurulmuş kurt kafası maskesiyle ileri geri sallanarak bir şeyler mırıldanıyordu.

Bu kocakarıyı ne zaman görsem irkilir ve aynı zamanda acımaya benzer bir his duyardım. Böylesine yaşlanıp yaşama tutunmanın bir işkence olduğunu, bedeni yıkılmak için gün sayan ve ona acı çektiren bir konağa dönüşmüşken nasıl dayandığını düşünürdüm. Dudaklarından çıkanların ne kadarı yaşlılık iniltisi, ne kadarı tutturduğu duanın dizeleriydi; anlamak güçtü.

Beni görünce durdu ve sarkık göz kapaklarının ardından üzerime diktiği simsiyah zeytin gibi gözleri hafifçe açıldı. "Hımm, enteresan," diye mırıldandı kendi kendine. Birkaç onay dolu mırıltının ardından yine aynı şeyi söyledi. "Oldukça enteresan."

Tepki vermek yerine başımı eğerek selamladım ve ilerleyip bize ayrılmış minderlere oturdum. Daha oturalı saniyeler geçmemişken *cık cık*ladı ve belini yasladığı minderlerden birini çekip önüne düzgünce serdi. "Sen buraya otur," diye emretti dudaklarının arasından. Geviş getirir gibi çiğnediği afyon otlarının akan suyu, ağzının çevresinde soluk kırmızı lekeler bırakmıştı.

Karşı koymaksızın dediğini yaptım. Herkes, kasten olduğunu yeni fark ettiğim şekilde, mesafelerini korudukları kocakarıya bu kadar yaklaşmam karşısında nefeslerini tuttu. Yüzümü buruşturacak gibi oldum. Ben de nefesimi tutmalıydım. Çünkü bu kadın çöplükten farksız kokuyordu. Anlaşılan duş almak bile onun için fazlasıyla insani bir yöntemdi.

O konuşmadan ağzımı açmamam gerektiği söylenmişti ama sessizce öne doğru eğilip bükülen ve sanki az önce beni dibine kadar davet edip bu katlanılamaz koku içinde oturmaya mecbur bırakan kendisi değilmiş gibi salınarak okuduğu duaya geri döndü. Bir türlü konuşmaya yeltenmiyordu.

"Evet," dedim temkinli bakışlarla. "Buraya ne için geldiğimizi bildiğinizi varsayıyorum."

Babama dönüp bakmadım ama basit bir komuta bile itaat etmekten yoksun kızı yüzünden somurtmakta olduğunu tahmin etmek güç değildi.

Oysa Şaman kadın esnemek üzere ağzını açıp dilini şapırdatarak geri kapadı ve yeni uyandırılmış bir ifadeyle gözlerime bakmaya başladı. Kaşlarının tam ortasından başlayıp şakaklarına kayan bir üçgen taç şeklindeki kurt dişleri hâlâ sivri görünüyordu. Acaba hiç onlarla kendini kestiği olmuş muydu? Kendini yıkamayı ihmal ettiği gibi kurdun başından ve yelesinden filizlenen kürkü de kir ve pislik içinde miydi?

"Elini uzat sürünün kurt olmayan kızı," dedi çatallı bir sesle.

Garip bir ifade şekliydi. Ancak hoşuma gitmişti. Böyle söylenince kulağa havalı geliyordu.

Hangi elimi diye sormama gerek yoktu. Sol elimi, kabarıklığı geçince daha çok yakılmış kınaya benzeyen kırmızı izi kastettiği apaçık ortadaydı. Elimi nasırlı avucuna alarak usulca inceledi. Canlılığını yitirip kemikten pençelere benzeyen tırnaklarını tüyler ürpertecek bir ağırlıkta izin etrafında gezdirdi.

Sanki sadece bakmıyor, dinliyordu da. İyi ya da kötü alametleri fısıldayanlara kulak kabartıp benim akıbetim hakkında hararetli bir tartışmaya düşmüş gibi gözü gidip geldi, o dermansız görünen duruşu sayısız pozisyon aldı ve tekrar konuşmaya başlayana kadar epey zaman geçti.

"Bu şüphesiz Ay Tanrıçası'nın damgası. Kökeni küçücük bir çocukken yapılan anlaşmaya dayanıyor. Şu an geçerliliği kalmamış gibi görünen bir anlaşma... Kimse bozmaya yeltenmemiş gibi. Unutulup gidilmiş... Hatıralara gömülmüş." Hırıltılı bir nefesle göğsü kalkıp indi ve boynunda meyve çekirdeğinden kolyeler sallanarak tıngırdadı. "Ama Tanrıça unutmaz. Üstelik böylesi muazzam bir ikiliyi birbirine bağlarken, asla..."

Dediklerinden hiçbir şey anlamadım desem yeriydi. Bilmece gibi konuşmasını da geçtim, benden çok arkamdaki Lider Boran'a konuşuyor gibiydi. "Siz mi açıklamak istersiniz ben mi açıklayayım, Lider Boran?" diye sordu babama.

Omzumun üzerinden dönüp baktığım babamın çenesinin öfkeyle kasılmış olduğunu gördüm. O zaman anladım ki Şaman'ın ağzından çıkacakları zaten biliyordu. Benden sır gibi sakladığı büyük bir şeyin varlığı sinirlerimi zıplattı.

Soruyu tekrar etmek istedim. Kaçırdığı gözlerini yakalayıp onu benden neyi sakladığını söylemeye zorlamak istedim...

Hiçbirini yapamadan ufak seğirmelerle bekledim. Koku baş döndürücü bir hâl almış, Şaman'ın ellerindeki yağlar pis bir yemeği elle yemişim gibi rahatsız edici bir his bırakmıştı. Onu bilmem ama ben buradan çıkınca uzun bir duş alacaktım. Orası kesindi.

Lider Boran, boğazını temizledi ve açıklamak üzere elini önünde kaldırdı. Normalde olsa yapmazdı. Bu gerçek, doğrudan beni ilgilendirse dahi gözümün içine bakıp sessiz kalmayı seçerdi. Karşısında bu kadar Eski Kan ağzının içine bakıyorken kaçması mümkün değildi. "Bildiğiniz üzere sürünün eş liderliğini yürüttüğümüz hain Alper'le evlatlarımız aynı dönemde dünyaya geldi. İkisi de bizler gibi yarım Alfalar ve eş baskınlığa sahip liderler olarak vakti geldiğinde yerimizi alacaklardı."

Buraya kadar anlattıklarını ben dâhil herkes biliyordu. Sürümüzün kara lekesi, yıllarca ağırlığıyla ezildikleri bir eksikleri vardı ki o da bütün bir Alfa liderdi.

Diğer sürülerden kalabalık olmamızın tek sebebi buydu: Yıllar öncesinde babam gibi kuralları çiğneyerek kendine sıradan bir adamı eş seçmiş dişi Alfa, sürünün veliahtlarını yarı Alfa olarak dünyaya getirmişti. Eksik geni kardeş katlederek elde etmek istemeyen evlatları bir süre sürüyü beraber yönetmişlerdi. Bir kan davasına kurban giden kardeşlerden birinin yerini derhâl oğlu doldurmuş, o da babasının öcünü karşı sürünün liderini katlederek almıştı.

Bir Alfa öldürülünce gücü –onu katleden kişi Alfa geni olan bir başkasıysa– öldürene geçerdi. Alfa bütün olurdu. Fakat geçici bir süreliğine. Evlatlarına hep yarım gen aktarılır ve elini kana bulamadıkça öyle kalırdı. Bu sebeple güç kazanmak isteyen sayısız lider başka sürü liderlerine, bazen kendi eş baskınlığa sahip liderine meydan okumuştu. Kan dağılmış, sürü kalabalıklaşmış ama hiçbir şey değişmemişti.

Hâlâ güçsüz, kanındaki bu eksikliği telafi edememiş bir sürüydük.

Babam söze devam ederken bu tarihi zırvalıkları aklımda tuttuğum için kendime küçük bir aferin vermiştim. "Ellerinde olsa bizden önceki nesiller yapardı fakat ilk defa Balın ve Arz'ın doğumunda iki farklı cinsten evlat dünyaya gelmişti. Onların birleşmesiyle doğacak çocukların kan dökmek zorunda kal-

madan bütün birer Alfa olacağını öngördük." Duraksadı ve bir öksürük krizine girmesini engellemiş gibi elini göğsünün üzerine bastırdı. "Henüz daha çocuklarken ikisi arasında bir evlilik anlaşmasına gidildi. Çocuklarımızı birbirine sözlendirdik. Yaşları gelince evlenip sürümüzü tek bir liderlik altında birleştirebileceklerine inandık."

Duyduklarım karşısında tıpkı diğerleri gibi ağzımın hayretle beş karış açık olması gerekirdi. Ama yüzümü tiksintiyle buruşturmakla meşguldüm. Birçok şey anlam kazanmıştı. Sadece bugün, bu izi elimde taşımam değil... Geçmişte bizi sürekli birlikte büyütmeleri, hep arkadaş ve arkadaştan fazlası olabiliriz gibi yetiştirmeleri... Çocukluğumda bana bakmakla yükümlü dişi kurdun, saçlarımı tararken kulağıma eğilip Arz'ın ne kadar heybetli ve yakışıklı bir delikanlıya evirildiğini o yaştaki bir kadın için sapıkça sayılabilecek bir imayla fısıldadığı anıyı aklımdan bir türlü atamıyordum. İkimizi, bizden bağımsız alınmış bu karara sadık kalalım diye bilerek yönlendirmeye çalışmışlardı. Belli bir yere kadar da başarılı olduklarını söyleyebilirdim.

Fakat kaderin cilvesine bakın ki biz yürümeyen bir plan, uyumsuz bir çiftten öteye geçememiştik.

Elimi kaldırıp burnunun dibine sokarak üstüne yürümek istediğim babam başta olmak üzere, buna kendileri sebep olmuştu. Dişlerimin sanki uzun süredir sıkıyormuşum gibi sancıdığını ancak ağzımı gevşetmek için araladığımda fark etmiştim.

Çenem kilitlenmişti.

Çocukluğumda kaldığına inandığım bu tedirginlik belirtisini tekrar yaşıyor olmak can sıkıcıydı. Buraya geldiğimden beri yaşadığım stres yüzünden olduğunu anlamak içinse süper zekâ olmama gerek yoktu. Dönmek için sabırsızlandığım evimde geçirdiğim bir gün, cehennemden farksız geçmişti ve bitmek bilmiyordu.

Özlemekten fırsat bulabilseydim İstanbul'daki hayatımın aslında oldukça konforlu ve tasasız geçtiğini söyleyebilirdim. Etrafımda bu insanları, bu sürüyü aramakla hata ediyordum.

"Beni kan dökmemek için henüz çocukken sözlendirdiniz, babacığım. Peki, neden bunu en başta kendiniz kan dökerek ihlal ettiniz?" Ağzımdan zehirli kelimeler dökülürken babamın gözleri öfkeyle kısıldı. Herkesin içinde onu itham ettiğim şeyi bu çadırda oturanlar hâlihazırda biliyordu zaten. Yine de az önce öğrendiğim söz hakkında verdiğim tepki bir meydan okuma olarak algılanmıştı.

Öyleydi de.

"Alper iti bir haindi!" diye gürledi cevap olarak. Yanında oturan Uzman onu sakinleştirmek için elini usulca omzuna koydu.

"...ve beni bir hainin evladıyla sözlendirdiniz." İstifimi hiç bozmadan konuştum.

O da bana uyarak sesini ölçülü bir tona indirdi. "O zamanlar öyle değildi."

"...ve beni bu bağdan haberdar etmediniz."

Başını iki yana salladı. "Artık bir önemi kalmamıştı."

"...ve bu sözü hâlâ sonlandırmadınız." Hiç geri adım atmadan buraya kadar gelebilmiştim ve bundan sonrasında olacaklar için korkuyordum. Babama karşı geldiğim çok olmuştu fakat bir yerden sonra pes ederdim. Devamında beni neyin beklediğini hiç görmemiştim.

"Üzgünüm," dedi usulca. Bir elini dizine dayadı, omuzları çöktü ve bana uzun zamandır hiç söylemediği bir şey söyledi. "Üzgünüm, *kızım.*"

Bu yaşananlara sebep olduğunu kabullenmiş ve üstü kapalı bir özür bile dilemişti. Şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemiyordum. İlk defa babamla bir tartışmayı kazanmıştım ve hiç galip gelmiş gibi hissetmiyordum.

Günün sonunda mağdur olan yine bendim.

Omuz silkip boynumu ağrıtan pozisyondan kurtularak karşısında oturduğum Şaman'a döndüm. Artık yapabileceklerimizi konuşmanın sırasıydı. "Peki, bu sözle gelen bağı bozmanın bir yolu yok mu? Bağı kırmak üstümdeki laneti de kırar mı?"

Şaman önünde dönen baba kız kavgasından sıkılıp uyuklamaya başlamış olmalıydı ki yeni kendine geliyordu. Bir süre sorumu anlamak için bekledi sonra seslere kulak vererek onlardan gelen yanıtları dinledi. Bir esnemenin daha bitmesini bekledikten sonra cevabını ancak alabildik. "Bu mümkün. Ama sizin durumunuzda işe yaramayacağını görüyorum."

"Bizim durumumuzla kastedilen nedir?" diye sorduğumda midem çoktan panikle yanmaya başlamıştı. Bir çözüm yolu varsa buluruz demiştik. Bana en olası görünen çözüm mümkün değildi. Şaman başka bir yolu varsa çoktan söylerdi. Ama hâlâ bana nasıl kurtulacağımı söylememişti.

"Yazgınız çoktan yazılmış. Bu bağı koparmanızın ya da lanetten kurtulmanın bir yolu varsa bile bunu burada bulamayacaksınız." Şaman'ın kısılmış sesi kulağımda uğuldadı. Gözlerini kapatmış, ince hesap yaptığına dair bir titizlikle bir şeyleri dinliyor, kıpırdanan gözleri bir şeyler görüyordu.

O kadar dikkat kesilmiştim ki hiçbir hareketini kaçırmıyordum. Bana işe yarar bir cevap verme ihtimaline karşın her hecesini içimden ezberliyordum.

Kelimeler yeniden dudaklarından döküldüğünde bunun bir kehanet olduğunu anlamıştım. "Geleceğiniz puslu. Ama bir yol var; sizi Dağ'ın arkasına çıkaracak bir yol. Amansız mücadelelerle geçecek bir yolculuk... Ardında bereket ve coşku var. Acı ve ihanet... Ama o yolculuk size bilmeniz gereken her şeyi öğretecek." Kulağıma hayal meyal davulları andıran oryantal bir tıngırtı geldi. Bir ateşin etrafında tef çalarak dans eden çılgın bir kalabalığın imgesi gözlerim önünde canlandı.

"Kendinizi bir oyunun ortasında bulacaksınız. Zekânıza olduğu kadar kalbinize ve sezgilerinize de güvenmelisiniz."

Şimdi hızla kararan bir Ay, havuzun ortasında ışığı yansıtarak asılı kalan cam bir küre görüyordum. Sesi gitgide havası alınan bir balon gibi söndü gitti. "Nasıl sonlanacağı belirsiz... Bunu yaşayıp görmekten başka şansınız yok."

İrkilerek kendime geldiğimde başım öne doğru düşmek üzereydi. Sanırsın hava ağırlaşmış, sabah ayazıyla beraber gelen kuş cıvıltıları günün ilk kahvaltısının haberciliğini yapıyordu. Anlayamayarak etrafa göz gezdirdim.

Toplantıya gelmiş Eski Kanların çoğu eksilmişti. Ne ara kalkıp gitmişlerdi, bunu neden hiç fark etmemiştim ya da vakit ne ara bu kadar akmıştı, bilinmezlik perdesi ardında yerini almıştı. İçeride kalan azıcık kurttan bir tanesi biricik arkadaşım Aydan'dı. Omuzları düşmüş, gözleri bir süredir aynı manzarayı izlemekten donuklaşmıştı. Yanında Uzman, uyukluyor, babamın yerindeyse yeller esiyordu.

Demek ki üzüntüsü bir yere kadardı. Şaman'la buluşmamızın bitmesini bile bekleyememişti. Kafamı önüme çevirdiğimde Şaman'ın da çoktan derin bir uykuda olduğunu gördüm. Bedeni hafifçe geriye doğru düşmüş, oturur hâlde daldığı rahatsız pozisyonda horulduyordu. Çıt çıkarmamaya çalışarak doğruldum. Paytak adımlarla Aydan'a ulaştım ve ben yanına gelince huzursuzlukla uyanan arkadaşımı kaldırmak için elimi uzattım.

Az önce kendime geldiğimde olduğu gibi şaşkınlık buhranıyla ayaklandı ve algıları geri geldikçe yüzünü endişe dolu bir ifade kapladı. "Neler oldu?" diye fısıldadı kimseyi uyandırmamak için. Aslında herkesi uyandırıp yataklarına göndermek en doğrusu olurdu. Ama ne az önce olanları açıklamak ne de kehanette bulunan cümleleri tekrar etmek istiyordum.

Çıkalım, anlatırım, diyen bir bakışla çadırın çıkışına yöneldik. Sandaletlerimizi ayağımıza geçirirken Aydan dışarıda kaldı ve temiz havanın özlemiyle ben de alelacele ayakkabının bağlarıyla cebelleştim.

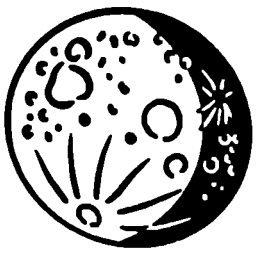
Buradan ne kadar erken ayrılırsam o kadar iyiydi.

Tam ben de bembeyaz kesilmiş sabah ayazına adım atacakken aniden hareketlenen Şaman'ın kalkan başı beni durdurdu.

Gözleri sanki hiç uyumamış gibi açık, buruşuk suratı ifadesizdi. Dudaklarını kıpırdattı ama söylediklerini doğrudan zihnimde duydum.

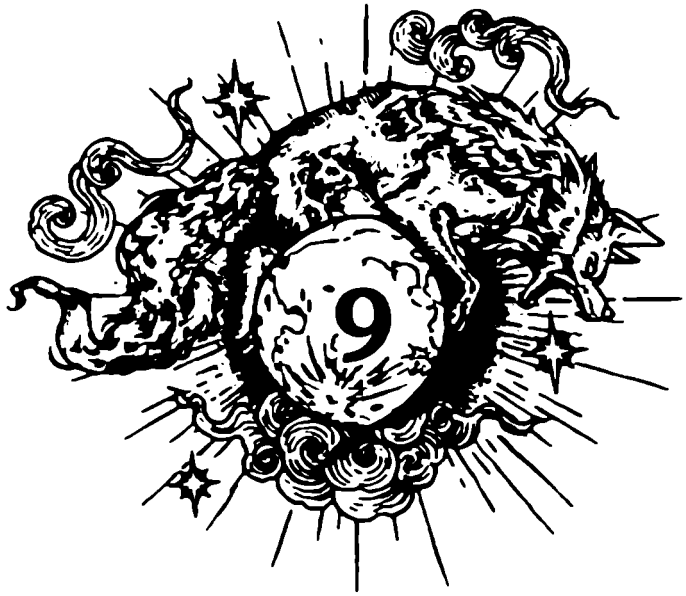
"Sana bir kurt olmadığını söyleyebilirler, kızım. Ama sıradan bir insan olduğunu iddia ettiklerinde," gözleri donuklaştı ve tekrar kapanıp uykusuna dönerken uyarıda bulundu, "onlara sakın inanma!"

Ayışığı Kitaplığı

İKİNCİ GÜN

Ay, Son Şişkin fazında ve %89 doluluk oranında.
Güneş'le Satürn tam kavuşum içerisinde.
Merkür gerilemesine devam edip
Algenib Yıldızı'yla buluşuyor.

Sabah ayazı sıcak bir yaz gününde oh çekebildiğin tek andı. Gecenin ilerleyen saatlerine kadar yakanı bırakmayan nem ve sıcaklık geri çekilir, geride taze bir esinti ve ürpertici bir ferahlık bıraktırdı.

Bu sabah onlardan farklı olarak rüzgâr şahlanmış ve hemen denizin yanında uçuruma dönen bu falezlere merhamet etmemişti. Gökyüzü durgun bulutlarla gri bir beyaza çalıyor, gelmekte olan fırtınadan kaçışan martılarsa çığlıklar eşliğinde uçuşuyorlardı.

Falezlerin ucuna doğru yürüyüp çadırdan ve içinde tanıklık ettiğimiz tüm uğursuz şeylerden yeterince uzaklaştığımızda Aydan artık sormanın sırası geldi diye düşündü. "Şaman sana o kadar ne anlattı, Balın?"

"Aslında toplasan söyledikleri beş cümle ya eder ya etmez," diye mırıldandım ama rüzgârın sesimi yuttuğunu Aydan çatık kaşlarından fark edip sesimi yükselttim. "Pek bir şey söylemedi. Bir yolculuğa çıkacağımızı söyledi. Arz'la beraber." İsmini anmak sağ elimdeki ağrının ansızın kendini belli etmesine sebep olmuştu.

Aydan aklımdan geçenleri dile getirdi. "Ne yani? Onu serbest bırakacağız ve öyle körü körüne, elinizde hiçbir somut yönlendirme olmadan gitmenize izin mi vereceğiz?"

Elden ne gelir ki, dercesine omuzlarımı kaldırdım. "Sanırım onu önden gönderip Selene'yi beni rahat bırakmaya ikna etmesini söyletme planı iptal oldu."

Aydan bir bandajlı elime bir de gözlerime alayla baktı. "Hadi ya! Onu şimdi mi anlıyorsun?" Espri yapıyordu ama Arz'ın düşmanca tavırlarının onu ne yapmaya mecbur bıraktığını hatırlayınca yüzü düştü. Vicdanıyla buğulanmış bir sesle, "Arz'ı serbest bırakırsak, bırak seninle beraber gitmeyi, sana tekrar zarar vermeye kalkışıp kalkışmayacağından emin olamayız," dedi.

"Biliyorum," dedim. Bundan hiç ama hiç hazzetmiyordum. Öyle kolayca teslim olmak da istemiyordum. "Şaman tek seçeneğimiz miydi? Ondan başka gidip fikir danışabileceğimiz birileri illa olmalı," diye yakındım.

Aydan tereddütle rüzgârın kalbine, denizin kusursuz bir ufuk çizdiği uçsuz bucaksızlığına baktı. Bana döndüğünde yüzünü rüzgârdan mı yoksa aklına gelen fikirden mi bu kadar buruşturduğunu anlayamadım. "Aslında biri var. Ama bize biraz pahalıya patlayacak."

Derin, deliksiz ve dün yaşananların belli belirsiz bir hayal olabileceğini düşündüren bir uykudan uyandığımda saat neredeyse öğlen olmuştu. Sabah ayazı hakkındaki düşüncelerimi pekiştiren bir sıcaklık dalgası odamın ahşap panjurlarından içeri akın ediyor, ne yazık ki hararetimi alacak bir esinti ona eşlik etmiyordu. Hava kapalı olmasına rağmen beklenen fırtınadan eser yoktu. Nispet yapar gibi nem oranı tavan yapmış, yaz sıcağı katlanılamaz bir boyuta ulaşmıştı. Ciğerlerime çektiğim hava bu sebeple yetersiz kalıyor, boğuluyormuşum gibi hissediyordum.

Aydan'ın ısrarlarına boyun eğip bu verimsiz uykuya yatmak bir hataydı. Dinlenmek şöyle dursun, daha çok dayak yemiş gibi hissediyordum. Kan ter içinde kalmıştım ve... Ah, kahretsin! Şaman'ın kokusu ve dokunuşlarından sonra kese-

lenmeyi düşündüğüm duşu hiç almamış olmalıydım. İlk iş temizlenmeliydim. Ayrıca, o hâlde girdiğim yatağı ve çarşafları yakmam gerekecekti.

Duş malzemelerinin olduğu plastik sepeti koluma takıp parmak arası terliklerimle yarı açık plajın duşlarına doğru yola koyuldum. Güneş yakıcı ışınlarını engelleyen puslu bulutları tül perdenin ardından aydınlatıyormuş gibi sarıya boyamıştı. Işık gözümü yaksa da marka güneş gözlüklerimi takarak iki hafta sonra ölecek bir zavallı değil de tatile çıkmış bir turist gibi görünmeyi göze alamıyordum.

Duş suyu insanı kendine getiren bir serinlikteydi. Kafatasımın içinde sıcaktan pelteleşmiş beynim ağır ağır açıldı ve kendime geldim. Bu sabah duşlarını ya da yazın burada nasıl kavurucu geçtiğini unutmuştum. Hatırlamanın dudaklarıma ufak bir tebessüm kondurmasına engel olamadım.

Özlemiştim. Her şeye rağmen...

Dişlerimi tüm uyku boyunca sıkmaya devam etmiştim. Çenemdeki ağrı, diş etlerimi sızlatan kanamalar... Burası bana hiç olmadığı kadar kötü gelmişti ve bedenim sahici tepkimelerle bunu kanıtlamak için boğuşuyordu. Sabunun köpükleri sol elimden akıp altındaki izi açığa çıkarırken bunun bir stres tepkisi olmadığını, Ay Tanrıçası'nın ölümcül lanetinden kalma olduğunu kendime hatırlatmam gerekti. Kim bilir, belki ileride dişlerimi sıkmam da bu lanetle alakalı çıkacaktı.

Düşünceler açılan beynime üşüşmeye başlayınca tüm keyfim kaçtı. Şaman'ın söyledikleri, Aydan'ın bu gizemli tanıdığı ve en kötü ihtimalle Arz'la çıkacağım şu yolculuk... Her şeyin yoluna gireceği söyleniyordu. Ama buradan gördüğüm kadarıyla hiçbir şeyin yoluna girdiği yoktu.

Musluğu kapatıp üstümdeki fazla suyun damlamasına izin verdim. Ardından mekanik hareketlerle kurulanmaya ve giyinmeye başladım. İçime her ihtimale karşın beyaz derin dekoltesi çapraz bağlarla tutturulmuş mayo giyerken –yine–

üstüne yüksek belli bir kot şort geçirdim. Bir yaz insanı olmak bunu gerektirirdi. Onca derdin arasında her an koşturup denize atlamak mümkündü.

Sağ elimi ıslanmasın diye çıkardığım bandajlarla geri sararken acısının düne göre biraz olsun hafiflediğini fark ettim.

Bu, sanki Arz'a olan öfkem için de geçerliydi. Ona özellikle bu meseleden dargın kalmayacağımı biliyordum. Bana saldırması sadece bir hatırlatmaydı. Benden ne kadar nefret ettiğini ve sebeplerini çok iyi biliyordum. Ve her şeye rağmen ona anlayış gösteren tarafımı çocukluğumuzdan beri maruz kaldığımız oyunda beraber olmamıza bağlıyordum.

İkimize yapılmış büyük bir ayıp vardı. Her nasılsa bizi âşık ederek değil ama her şeyin dışında tutarak birbirimize mecbur bırakmış olmaları... Ay'ın Öpücüğü ve lanet olası yolculuk...

Onunla gidebilir miydim? Çareler tükenirse başka şansım yoktu ama... *Gidebilir miydim?*

Arz, kalbini karartmış olmasına rağmen merhametli ve adaletli biri olabildiğini sürüsüne davranış şekliyle kanıtlamıştı. Oysa Ay'ın aklına neler yaptığını bilmeden ona güvenmek hiç olmadığı kadar zordu. Kendi sürüsü dâhil herkes bu delilik yüzünden ona sırt çevirmişken, Şaman'ı dinleyip onu salıvermek için aklımı kaçırmış olmalıydım.

Hem ona en değer verdiği şeyi; sayılı günlerini özgürce geçirmesini teklif etmişken benimle iş birliği yapmaya yanaşmayan yine kendisiydi. Onunla çıkacağım bu yolculukta sözümü dinleyeceğinin garantisini kim verebilirdi?

Dalgınlıkla odamın olduğu kulübeye geri dönerken iri cüsseli birine çarptım. Daha başımı kaldırıp kimin göğsünü işgal ettiğimi anlamama müsaade etmeden kollarını bana dolayarak sarıldı. "Atakan," diye mırıldandım.

"Ah, Balın, yeni duydum. Çok endişelendim. Ama iyi görünüyorsun."

Geri çekilerek köşeli yüzüne özenle yerleştirilmiş, hüzünlü gözlerine baktım. Ciddi olamazdı. Öyleyse eğer onu ne kadar savunursam savunayım akılsız herifin tekiydi ya da duruma iyi yanından bakmayı epey abartmıştı. "Sorun şimdi iyi olmamda değil, biliyorsun, değil mi?" diye iğnelemeden edemedim. "İki hafta sonra hayatta kalmamla alakalı."

Elini ensesine götürüp kaşıdı. "Kahretsin ya... Kötü olmuş."

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım. Bu kadar yanlış cümleyi art arda kurmayı nasıl başarıyordu? Dudaklarımı büzüp yoluma devam ederken yanıma takıldı.

"Ee, bir çözüm yolu var mıymış?"

"Pek net bir cevap alamadım ama Şaman mutlak ölüm gördüğünü de söylemedi."

"Şükürler olsun," dedi samimi bir rahatlamayla. Tüm tuhaflıklarına rağmen bana değer verdiğini biliyordum ama hislerimiz karşılıklı değildi. Yani o yönden değil. Bir arkadaş olarak iyi anlaşabildiğimizi düşünüyordum. Onun daha fazlasını istemesi ve benim istememem işlerin sarpa sarmasına yol açıyordu. "Yapabileceğim bir şey olursa yapmaya hazırım."

Minnetle gülümsedim. "Bir ihtiyaç durumunda haber veririm. Sağ ol." Hâlâ etrafımda dolandığını görünce sorgular gibi baktım.

"Yani... Yapacak bir şeyin yoksa belki beraber zaman geçiririz diyordum. Biraz demleniriz falan."

Kırıcı olmamak için bayıcı yaz havasından derin bir soluk aldım ve gülümsedim. "Çok tatlısın. Ama anlayacağın üzere işler şu an biraz karışık. Yapacaklarım var, o yüzden iznini isteyeceğim."

"Ah, tabii," diyerek yolumdan çekildi. Hiç oralı olmadığımı görünce ekledi. "Sonra görüşürüz."

Dümdüz yürürken elimi kaldırıp veda etmekten başka bir şey yapmadım. Yaz sıcakları ve Atakan... Boğucu olmakta üstüne tanınmayan bir ikiliydi.

"Bana plandan bahset," dedim üzerinden portakal reçeli damlayan bıçağı ona doğru sallayarak. Ardından kızarmış ekmeğin üzerine biraz daha sürüp çıtırtılı büyük bir ısırık aldım.

Ortak yeme alanı uyku saatini kaçırmış iki gencecik kıza tahsis edilmiş gibi bomboştu. Arkada çalışanların çıkardığı seslere bakılırsa öğle yemeği temizliğine ve bulaşıklara girişmiş olmalıydılar.

Aydan'ın yalvar yakar ricaları üzerine bize kahvaltılık bir şeyler vermeye ikna olmuşlardı. Öğle yemeğinden artanlara talip olsa hem bu kadar laf yemeyecektik hem de daha fazla yiyecek olacaktı. Ancak bildiğim üzere hanımefendinin öğün düzeni sarsılmaz gerçekler üzerine kuruluydu. Buna boş mideye ilk olarak kahvaltı gireceği düşüncesi de dâhildi.

Aydan hapur hupur götürdüğü lokmaların arasında güçlükle cevap verdi. "Akşam sekiz gibi bir görüşme ayarladım. Hemen aşağıdaki turistik beldede bir barda buluşacağız."

"Seni içmeye çıkarmak için bahane lazımdı demiyorsun da..."

"O da var. Duyacaklarımızın üzerine bir iki kokteyl devirmek isteyebileceğini ummuştum."

"Belki bir," dedim aklım çelinirken. Banklar üzerinde gerinip tatlı tatlı gülümsedim. "Tamam, kimi kandırıyorum en az iki!"

Aydan kıkırdarken anlık da olsa eskisi gibi, iki sıkı fıkı arkadaş olarak başımızda hiç bela yokmuşçasına zaman geçirebilmek iyi gelmişti. Tüm davranışlarımı dize getirmeye çalışan panik içimde davul gibi gümbürderken ne kadar iyi olabilirsek artık.

"Buna ihtiyacın olduğuna eminim," dedi ve bir öpücük göndererek ayaklandı, benim de kalkmama yardım etti.

"Eh, ölüm ve alkol koması arasında seçim yapacak olsam hangisini seçeceğimi senden iyi bilen yok."

"Kesinlikle!" Sonra gerinerek yakıcı öğle havasını içine çekti. Fosforlu spor sütyeninin üzerine geçirdiği salaş atlet kaslı bedenini biraz daha açığa çıkararak kıskançlık dolu hafif bir nida koparmama sebep oldu.

O pestilimi çıkaran antrenmanları asla bırakmasam bedenim şimdi ne durumda olurdu diye düşünmeden edemedim. Fazladan bir iki baklava işime yarayabilirdi. "Ee, kalan vaktimizde ne yapmak istersin?" diye sordu.

"Bilmem. Senin görevin yok mu bugün?"

"Senin için izin aldım. Emrine amade ve her daim yanındayım."

Minnetle gülümsedim. Bu işin arkasında babamın olduğunu, Arz'dan usulce farklı ama temelde aynı sebeplerle, göz önünde tutup kontrol etmek için bunu ayarladığını tahmin edebiliyordum. Yine de bir önemi yoktu. Benim bu işten çıkarım daha büyüktü.

Bulaşıkları mutfak kısmına taşırken kafamdan kısa hesaplamalar yapmakla meşguldüm. Aydan'ın gizemli bağlantısıyla tanışmadan evvel halledebileceğim tek şey babamla bu sefer karşılıklı restleşmeler ya da hakaretler olmadan bir konuşma yapmaktı. Ama ikimizden birinin adım atmayacağı düşünülürse bu ihtimal herhangi bir zaman dilimine sıkıştırılamayacak kadar çok vakit istiyordu. Şansımı denemeye karar vererek planımı azıcık öteleyip Aydan'ın koluna girdim.

"Biraz yüzmek hiç fena olmaz aslında," dedim utanç dolu bir neşeyle. İçimdeki panik davulu daha güçlü gümbürdüyordu ama henüz aksiyon almak için erkense kendimi Arz gibi bir yatağa bağlayıp o kara günün gelmesini beklemek istemiyordum.

Tadını çıkarabileceğim birkaç saati kullanmaktan zarar gelmezdi.

"Hazırlıklı gelmişsin zaten." Üstümdeki mayonun askısını çekiştirip kıkırdadı. Dün de içime giydiğim bikiniyi fark etmiş miydi acaba?

"Sen gelmemişsin ama," diyerek dudak büzdüm.

"Gerekirse böyle girerim. Sorun değil. Asıl güneş kremini unutuyorsun. Sürmeden güneşe çıkarsak iki saate kızarmış ıstakoza döneriz."

Büyük bir haklılık payı vardı. "Önce senin odana o hâlde."

Kol kola odasına doğru giderken iki en yakın arkadaş olabildiğimize bir kez daha sevinmiştim. Bu kadar basitçe ayırılabilecek vakti benden istediğinde terslediğim Atakan'ı ve en nihayetinde iki hafta birbirimize musallat olacağımız Arz'ı düşündüm.

Vakit aynı hızda akıyor, insanlar değişiyordu.

Farklı insanların yanında farklı biri oluyor ve vaktimi geçirmeyi seçtiğim şeyler değişiyordu.

Peki ya Arz'ın yanında nasıl biriydim? Nasıl biri olacaktım?

O günler, bunu hatırlamayacak kadar eskide kalmıştı.

En fenası değişmiştik.

İkimiz de...

İkinci kez duş aldım ve tiril tiril beyaz keten bir elbiseyle hazırlanıp çıktığımda yüzümde denizde geçirdiğim dakikalarda oluşan hafif kızarık bir bronzluk vardı. Saçım bir kez tuzlu suya değdi mi kış zamanları binbir takla atsam da veremeyeceğim şekli ve hacmi almıştı. Yalnızca birkaç saatliğine de olsa buraya, ailesine dönmüş, üniversiteli bir genç kız olmak iyi gelmişti.

Şimdi sıra, Lider Boran'ın kurt olmayan kızı tamlamasına yeni eklenen lanetli kız olmaya gelmişti.

Parmaklarımı son bir kez daha keten elbisenin lacivert işlemeli yakası üzerinde gezdirip bir tutam sarı saçı da şakaklarımdan başlayan ve serbest bıraktığım bukleleri çevreleyen örgünün altına sıkıştırdıktan sonra gitmeye hazırdım.

Buraya geldiğimden beri ilk kez babamı kendi odasında ve yalnız yakaladım. Secdeye yatmak üzereymiş gibi bir pozisyonda, dizleri üzerinde oturuyor, yumuşak kürk halının üzerinde duran birkaç fotoğrafa bakarak hafifçe sallanıyordu. Bu hâliyle bir liderden çok bana kol kanat geren babama benzediği için gereksiz resmiyetten uzak durarak, sıcak bir sesle seslendim. "Baba?"

Ağır ağır bana döndü. Ona fark ettirmeden yaklaşmak hep zor olmuştu. Beni neyin ele vermiş olabileceğini düşünmeye bile lüzum yoktu. Müstakil kulübesinin önünde kurumuş çam yapraklarını ezen adımlarım ya da verandasının gıcırtısı, belki

denize girdikten sonra bana has esansını bulmuş kokum... Herhangi bir şey olabilirdi.

O sadece lider değil, kurt sezgileri kuvvetli ve gücünden şüphe edilemeyecek engin bir savaşçıydı.

"Bakıyorum da biraz olsun kafa dağıtabilmişsin." Sözlerinde aşağılayıcı bir tını yoktu. Beni kaybetme korkusu o ego dağlarından hızla yere çakılmasına sebep olmuşsa ancak kız evlatlara has bir sevince kapılabilirdim.

"Denedim. Pek yardımı olmadı." Olmamıştı. Panik davulu susmamıştı. Avuç içimde bugün bir parça daha eksildiğini gördüğüm izin karıncalanması geçmemişti. Günlerin çetelesini tutan zihnim *on üç, on üç, on üç* diye yankı yapıyordu. Yaşayacak bu kadar günüm kalmıştı. Yaşamak için savaşabileceğim on üç gün.

"Şaman'la ne konuştunuz?"

"Size dışarıdan ne gibi duyuldu?"

"Transa geçmiş gibiydiniz. Sözcükler kısık ve anlaşılmaz ses kalabalıklarından ibaretti."

"Bana geleceğimin puslu olduğunu, bu evlilik bağının henüz burada koparılamayacağını ve kaderimizde Arz'la beraber bir dağın arkasına yolculuk etmek olduğundan bahsetti." Tek seferde açıklayabileceğim bir şey için sabaha kadar orada dikildiğimize inanması güçtü.

Babamın şüpheci bir ifadeyle kaşını kaldırması son derece normaldi. "Garipti. Ama bu kadardı."

Bir de sıradan olmadığım konusundaki uyarısı vardı ama bunu söyleyeceğim en son kişinin karşımdaki adam olduğunu bilecek kadar aynı tartışmayı yaşamıştık. Her seferinde annemin sıradan bir insan olmadığı hakkındaki şüphelerimi dillendirmiş, her seferinde aynı hararetli ve kaçınan tavırlarla cevap vermişti. Bugüne kadar bir kez olsun net bir cevap alamamıştım.

"İkinizi beraber böyle tehlikeli bir yolculuğa göndermeyi geçtim, Arz'ı serbest bırakmak söz konusu bile olamaz!" Lider Boran olduğunda net hükümler biçmekte üstüne yoktu.

"O zaman ne öneriyorsun? Hayatımı kurtarmak için ne yapacaksın?" Yanıtından korktuğum soruyu dillendiremedim: *Hayatımı kurtarmak için bir şey yapacak mısın?*

Suskun kaldı.

Ona doğru ilerleyince yere saçılan fotoğrafların bize, henüz hatırlayamayacağım kadar küçükken ve hâlâ bütün bir aileyken çekilmiş karelere ait olduğunu fark ettim. Belki bugün bana bir cevap vermeyi kendiliğinden önerirdi.

Başparmağıyla okşadığı, benim gibi sırma saçlı, asil ve kemikli yüzüyle göz alıcı kadına baktım. Annem. "Çok güzel bir kadınmış."

"Öyleydi," dedi hüzünle. "Seni bu hâlinle görseydi o da güzelliğine hayran kalırdı." Gurur kelimesi babamın varlığıma dair hissetmediğini apaçık belirttiği sayılı hislerden biriydi. Söylemekten kaçındığını fark ettimse de öyle dememiş gibi yaptım.

"Ona daha çok benziyorum," diye kaçırdım ağzımdan. Benzerliğimizi kötüye yorduğu aklımdan çıkmıştı.

"Küçük bir kopyasısın." Hüzünle parmağını birkaç kez daha fotoğrafın üzerinde gezdirdi. Göz göze geldiğimizde içindeki yas okunuyordu. "Seni kaybetmek benim için onu tekrar kaybetmek olur. Ailemi tekrar kaybetmek olur."

Hiç bu açıdan bakmamıştım. Huzursuzluk veren bir yanı vardı. Kızını kaybedeceğine üzülen bir baba değil, yıllar önce kaybettiği karısını kaybetmeye kederlenen bir adam. "Çoktan durumu kabullenmiş gibi duruyorsun."

Aynı tedirgin soru içimde kıpırdandı.

Hayatımı kurtarmak için bir şey yapacak mısın, baba?

"Bu mümkün değil. Seni koruyacağım. Bu laneti çözeceğim." Fotoğrafları çarçabuk bir araya getirip elleri arasında derleyip topladı. "Bana bırak. Sen kurt değilsin. Bir yolu illaki olmalı."

"Kurt değilim ama insan da değilim." Bu bir soru cümlesi değildi. Donakalmasından, sırtında gerilen kaslardan belli oluyordu. "Neyim ben, baba? Annem neydi? Kimdi?"

Bu seferin diğerlerinden farkı olmayacağını simgeleyen bir sessizlik oluştu... Fotoğrafları kutusuna özenle yerleştirirken acele etmedi. Kalkıp uzun boyuyla bana üstten, dargın gözlerle baktı. Bir iç çekti. "Boş kuruntularından daha önemli şeyler var. Dediğim gibi, bana bırak. Sakın saçma sapan bir şeye kalkışayım deme."

Dilimi ağzımın içinde dolandırır, sıkmakta olduğumu yine son anda fark ettiğim dişlerimin arasında gezdirirken tatlı tatlı gülümsedim. "Merak etmeyin, babacığım. Sözünüzden çıktığımı ne zaman gördünüz?"

Sözlerimdeki ironi aramızda dolu bir tabanca gibi asılı kaldı. Babam gözlerini kırpmadan bakmayı sürdürüp başını hafifçe aşağı yukarı salladı.

Çıkıp gittiğimde bile bir süre öylece durmaya devam etti.

Aydan kıpırdanıp durmasa hiç göze batmıyorduk.

Bar tıka basa doluydu ve iki iyi giyimli, kendi hallerinde zaman geçiren kızdan farkımız yoktu.

Tatil beldelerinde kullanılmaması suç olurmuş gibi yine ahşap malzeme seçilmiş, loş aydınlatmalar, farklı seviyelerde platformlar arası merdivenler, çevresine müşteriler doluşmuş masalar, sarının türlü tonunda parlayan içkiler ve göz alan rengârenk kokteyller...

Gırgır şamatayla dolu, eğlencenin süratle aktığı, tatile çıkmış turistlerin dinlenmiş çabasız kahkahaları içinde bir yerdeydik. Buraya lise yıllarımızda sıkça gelirdik. Babam beni her yargı yağmuruna tuttuğunda, her onaylamayan bakışında ve istinasız tartışmaya varan her konuşmamızdan sonra soluğu burada alırdım.

Hayatımın iki miladı vardı. Biri on beş yaşında Arz'la aramızı geri dönüşü olmaz bir şekilde açan olaylar zinciriydi. Merkezinde elbette babam ve onun babasına yaptıkları bulunuyordu. Bir diğeri de yıllar sonrasında babasının ilgisini aramaktan yorulmuş ve havlu atmış Balın'ın şu sözlerinde gizliydi.

"Ben hayattan keyif almayı öğrendim, baba."

Aydan'la bazen sohbetlerimizde bu cümleyi kısaltıp bahsini geçirirdik. "Şey, şu olay BHKAÖB'den önce mi olmuştu, sonra mı?" İki ben arasında dağlar kadar fark vardı. Bu cümleyi kurmama sebep olan ilk keyifli ânımı unutamıyordum. Hayatımda ilk kez sadece ben olmuştum. Benden başka kimsenin memnuniyetinin bir önemi yoktu o an. Sonra kendimi ancak böyle keşfedebileceğimi öğrenmiştim. Dolayısıyla dudaklarımdan bu cümle çıkmış ve üstü kapalı bir dille bir daha sözünü dinleme zahmetinde bulunmayacağımı babama bildirmiştim. İlişkimizi iyice yokuşa süren bir devrimdi. Benim hayatımıysa o derin çukurdan çıkaran müthiş bir aydınlanma anıydı.

"Ee, nerede bu arkadaşın?" diye sordum.

Ellerini masanın ortasında birleştirmiş, omuzlarını gerginlikle oynatırken bakışları beni buldu. "Efendim, bir şey mi dedin?"

Bazen dikkat dağınıklığı bozukluğu olan ben miyim o mu diye sorguluyordum. Zıpır kafasının içinden geçen düşüncelerle sık sık dalıp gidiyor, konudan konuya atlama hızına yetişemiyordum. "Arkadaşın, diyorum, yarım saat önce burada olmalıydı."

"Gelecektir," dedi kısaca. Kafasını birasına gömüp büyük bir yudum aldı. Kokteyl içmeye gelip neden öğrenci içkisi içiyor diye sormama gerek kalmadan açıklamıştı. Bu atıştırmalıktı. Aydan ve kurt bünyesi için biranın sudan farkı yoktu.

"Aklın nerede senin? Neyi düşünüyorsun bu kadar?"

Benim için endişelendiğini söyleyeceğini sanırken bana doğru eğildi ve fısıldadı. "Ödeme konusunda çekincelerim var."

"Pahalı demiştin. Ama yanımıza doğru dürüst para bile almadık."

"Çünkü ödemeyi parayla almıyor."

Şiddetle yutkundum. "Bu düşündüğüm gibi bir şey olmasın, ne olur!"

"Hayır be! Saçmalama. Arkadaşım kadın," Kadın kelimesinin üstüne basa basa söylerken gözleri barın arkasını tarıyordu.

"Ee?" Bunun onu durdurması mı gerekiyordu?

"Neyse ne ya... Gelince görürsün işte," diye heyheylenmesine bakılırsa bize sarkıntılık etse geceyi daha az zararla atlatacağımıza inanmaya başlamalıydım.

Kim bu gizemli arkadaş, diyecekken arkamdaki hareketlenmeye doğru ayaklandı ve iki küçük öpücükle misafirini karşıladı. Ben de sandalyemi geri itip kalkarken karşımda nasıl biri bulmayı beklediğimi bilmiyordum. Ama böylesi birini beklememiştim.

"Merhaba," diyerek aval aval baktığım kız, bizden daha büyük olamazdı. Giyim tarzı... Şu kadarını söyleyebilirdim, bizi artık buradaki herkesten ayırıyordu.

Siyahlar içinde, gotik tarzdaki kıyafetleri mevsime abartı kaçıyordu. Siyah saten, askılı elbisesi sade olmasına rağmen göğsüne dökülen türlü gümüş takılarla fazla görünüyordu. Omuzlarından hafif aşağı kaymış siyah tülden, kol detaylı şalı, uzun kovboy çizmeleri ve file çorabı... Fazla, *fazla*, her şeyi fazlaydı. Oysa müthiş bir harmoniyle bir araya gelip delici beyaz gözlerini ortaya çıkarıyordu – evet, irisleri bembeyazdı ve korkutucuydu. Saçları da öyleydi.

Kar beyazı saçları dümdüz, su gibi beline akıyor, başını tepesini yaz mevsimi için yanlış seçim diyeceğim siyah bir Fedora şapka örtüyordu.

Ağarmış tüylerine ve bembeyaz tenine bakarak bir vampir olduğunu söyleyebilirdim. Onun yerine başındaki şapkasını işaret ederek, "Bu Tumblr kızı modası eskide kalmadı mı?" demeden edemedim.

Kız kısık bir kahkahayla gülerken Aydan elini uyaran bir tavırla koluma koydu. "Onun için bu, modadan biraz fazlası."

Kız elini uzatarak masada karşı sandalyeme yerleşti. "Kendimi tanıtamadım. Ben Hazal, bir Ay Cadısı'yım."

Bir cadı.

Öylece kalakaldım.

Kanlı canlı bir cadıyla karşı karşıya oturuyordum. Cadı klanlarının her ziyaretinde babam beni sıradan insanların arasındaki işlere boğardı. Onlarla denk gelmemden kaçınırdı. Sebebini hiç anlayamamıştım ama yaydıkları bu keskin ve tehlikeli auraya bakılırsa onlara pek güvenmemesi normaldi.

"Ay Cadısı..." dedi Aydan düşünceli düşünceli. "Bana bunun olduğundan bahsetmiştin. Ama bu şekilde olduğunu" –gözleri beyaza çalınan detaylarda gezindi– "söylememiştin."

"Geçen yıl gücü kutsanan sayılı cadıdan biri olarak, benim için de ani ve büyük bir değişimdi. Güçteki değişimim ardında böyle bir etki bıraktı." Sanki son derece sıradan bir meseleden bahsediyordu. Gerçi doğru, onun gibiler için bunlar epey basit konular olabilirdi.

Şimdi dikkatli bakınca Selene'nin alıkoyduğu tüm kurtlardakine benzer bir dönüşüm geçirmişti. Onun bir kurt formu olmadığı için ağaran şey kendisiydi. Ama ortada ölümcül bir lanet varmış gibi görünmüyordu. "Bunu size Ay Tanrıçası mı yaptı?"

"Dolaylı yoldan," dedi sakince. "Tanrıça'mız Hekate'yle gücünü paylaştı ve yıllar sonra yeni bir güç disiplininin ortaya çıkmasına yardımcı oldu."

"Yani, siz de iki hafta içinde ölüp gitmiyorsunuz." Tereddütle yüzünü inceledim.

Şaşkınlıkla, "Aylardır böyleyim. Bu ölüm meselesi de nereden çıktı?" diye sordu.

Olayları olduğu gibi anlattığımızda dehşete kapılmıştı. Beyaz sedefli tırnakları masanın üzerinde gidip geliyordu. Bir

süre sessiz kaldıktan sonra tekrar konuşmaya karar verdi. "Bana başınıza gelenlerden bahsetmeliydin," diye azarladı Aydan'ı. "Cadılarla konuşup Selene'nin kontrol altına alınması için bir talep oluşturabilirdim."

Aydan, aralarındaki tanışıklığın maziye dayandığını belli eden bir samimiyetle konuştu. "Senin de işin başından aşkındı. Akademiyi ne gibi bir belanın kasıp kavurduğunu hepimiz biliyoruz. Bu savaşın er ya da geç bize sıçrayacağını öğrendiğimizden beri..."

"Ne savaşı?" diye gerildim aniden.

Hazal bana döndü. "Büyülü yaratıkların cephesi boş kalmaz. Kaderin seni buradaki mücadeleye sürüklediyse bırak orasını biz halledelim." Çokbilmiş bir edayla göz kırparken sesinde aşağılama yoktu. Gözleri küçümsemeden, heyecanla beni inceliyordu. Sanki bende keşfetmeye değer bir şeyler bulup çıkaracakmış gibi bakıyordu.

"O hâlde asıl meselemize dönelim. Bir enerji okuması yapmanı rica edeceğim," dedi Aydan cadı kıza.

"Odaklanmamı istediğiniz özel bir konu var mı?" diyerek öne eğildi. İş konuşmaya başlamıştık.

Önümdeki buzları erimiş narenciye notalı kokteylden bir yudum aldım. Şekerin tadı alkolün sert tadını bastırmaya yetmemişti. Hafifçe geriye eğilip bar masasının arkasında kimin barmenlik yaptığına baktım. Eskiden takıldığım biriydi ve bu gece bana bonkör davranmasının tamamen iyi niyetli olmadığını, beni bakışlarıyla yiyip bitirişinden anlayabiliyordum. Bardağı masada kendimden uzaklaştırdım ve cadı kıza döndüm. "Şaman geleceğimin belirsiz olduğunu söyledi. Sen bundan daha iyi bir iş çıkarabilirsen hiç fena olmaz."

Aydan mahcubiyetle gülümserken, Hazal kıkırdadı. "Tatlım, yanlış anladın. Geleceğinin okunmasını istiyorduysan bir kâhin çağırmalıydınız. Benim yardımcı olabileceğim konular başka."

Daha fazla detay vermelerini beklerken aklıma İstanbul'da bıraktığım ev arkadaşım Sevilay'ın tarot baktığı müşteriler geldi. Onlardan birine benzemiş olmalıydım; acizce geleceği öğrenmek isteyen, dizleri üzerine yerleştirdiği çantayı sıkıca tutan, kocasının sadakatsizliği ya da iş yerindeki büyük terfiyi kimin alacağı gibi basit konular hakkında sorular soran kadınlar...

Aydan elini ağzına siper ederek, "Enerjini okurken bağlarına, eşleşmelerine ve kaderinin hangi hatlar üzerinde şekillendiğine bakacak. Aile dizilimine baktırmak gibi düşünebilirsin. Kökeninle ilgili bir soru ya da asıl meselemiz, sözlenmiş olmanla ilgili bir soru sormak gibi," dedi.

Köken sorusu bir an hiç olmadığı kadar cazip geldi. Annemden bana hangi gücün geçtiğini sorabilir miydim? Şaman'ın beni uyardığı ikinci konunun gizem perdesini aralamak hiç yoktan iyiydi. Üstelik bunu yaparken yıllardır içimi kemiren büyük bir gerçeği öğrenecektim.

Mantıklı olanı dillendirip ucunda ölüm kalım olan soruyu sordum. "Arz adında, çocukluğumuzda babalarımız tarafından sözlendirildiğim biri var. Tanrıça'nın mührü onun aracılığıyla bana da işliyor. Bu bağa odaklanmanı istiyorum. Kırmanın bir yolu var mı? Kırmak beni lanetten kurtarır mı?"

Hazal usulca başını salladı ve şapkasını biraz daha aşağı çekip yüzünü gölgeye aldı. İzin ister gibi uzandığı ellerimi ona emanet edince beyazlığına rağmen sıcacık bir tutuşla bana odaklandı. Enerjimi nasıl bulacağını sorgulamıyordum. Sadece yapacağını yapmasını ve bana işe yarar bir cevap vermesini istiyordum. Seçeneklerim giderek azalıyor, zaman daralıyordu. Bir gün daha bitmenin eşiğindeydi.

Yukarı dönük tuttuğu avuçlarımın arasında kıvamlı bir ışık topunun oluştuğunu görünce şaşkınlık dolu bir nida çıkardım. Işık avucumdaki izden gelmiyordu. Hazal'ın büyüsünün açığa çıkardığı sarı renkli, içinde farklı tonda renklerin de meneviş-lediği büyüleyici, ham bir ışıktı.

Panikle en yakın masamızdaki insanlara baktım. Hiçbiri masamızda gerçekleşen bu doğaüstü olaya tanıklık ediyormuş gibi tepkiler vermiyordu. Keyifli muhabbetlerine devam ediyor, kadeh tokuşturuyor ve bol bol gülüyorlardı.

Elime geri döndüğümde Aydan fısıldadı. "Burada dönenleri algılayamazlar. Bunu engelleyen bir büyü var."

"O mu yapıyor?" diye sorarken karşımda oturup elimi tuttuğunu unutmuş olmalıydım.

Kapalı gözleriyle konsantrasyonunu bozmadan cevap veren cadının sesi transa girmiş gibi monotonlaşmıştı. "Hayır, benden çok daha kadim varlıkların ve Tanrıça'nın bir armağanı."

Pekâlâ, diye geçirdim içimden. Duyabiliyor. Konuşabiliyor.

Bunu korkunç moda zevki hakkında başka iğneleyici bir yorum yapmadan önce fark ettiğim iyi olmuştu.

Ellerimden hafifçe yükselen ışık dönen bir yuvarlak olmaktan çıkıp ağır ağır, bir gül tomurcuğunun taç yaprakları gibi dışarı doğru açılmıştı. Işık huzmeleri genişleyip inceldi ve kimileri ince damarlar çizerek sürgünler verdi. Bu uçlar birbirleriyle birleşerek etrafımda boşluğa doğru genişleyen ışıktan bir ağ örmeye başladılar.

Gördüğüm manzaranın akılalmaz güzelliği karşısında ağzım açık kalmıştı. Hazal dudaklarını yeni bir şey söylemek üzere araladığında kendimi toparlamam zamanımı aldı.

"Bunlar hayatın boyunca temasa geçtiğin ya da geçeceğin kişiler. Daha doğrusu onlarla aranızda oluşmuş bağlar." Böyle söylendiğinde benden fırlayıp giden bu ışık damarlarının bir yerde, bir tanıdığımla bağlanıyor olması çok muhtemeldi.

Gözümü çevirip baktığımda Aydan'ın kalbiyle avuçlarım arasında yükselmiş ışık kökü arasında hepsinden daha kalın ve aydınlık bir bağ vardı. İki tarafa da nehirler gibi akıyordu. Yılların arkadaşlığının ve birbirimizin ailesi olmanın getirdiği bağ, böylesine güçlü oluyordu demek ki.

Hazal Aydan'la aramızdakini gölgede bırakan, şekilce daha kaba ve kalın, ışığıysa kör edici beyazlıktaki başka bir enerji yolunu işaret etti. "Bunu görüyor musun? Bu soruda sorduğun kişiyle olan bağınız."

"Soruda ona odaklandığımız için mi bu kadar parlak?"

"Hayır, öyle işlemiyor. Bu kadar parlak, çünkü aranızdaki bağ bu zamana kadar hiç görmediğim kadar güçlü," dedi hayretle.

Buna ihtimal vermeyeceğim, aklıma gelen ilk sorudan belli olmalıydı. Saçmalıktı. Aydan bizi işini bilmeyen kızın tekiyle görüştürmüş olmalıydı. Alayla gülüp geriye doğru yaslanırken gevşek avucundan kayan ellerim, etrafımızı kaplayan ışıktan ağın titremesine sebep oldu ama yok olmadı.

Aydan çarçabuk, "Bir hata olamaz mı? Kendisiyle yıllardır konuşmuyorlar bile," diyerek, hareketimin saygısızlık olarak algılanmaması adına araya girdi. "Aralarındaki evlilik sözü sebep olmuş olabilir. Ya da Tanrıça'nın Ay ışığını aratmayan laneti böyle ilginç bir görüntüye sebep oluyordur."

Hazal başını iki yana salladı. "Sizin kaderiniz sadece evlilik bağıyla değil, kendi kalplerinizin yönlendirmesiyle çok uzun zamandır birlikte yazılmış."

Onu sevmemi söylemişlerdi. Ben de sevmiştim. Sevdiğimi sanmıştım. Bundan fazlası değildi.

Bu benim hatam değildi!

Kalbim onun için atmayı bırakalı çok olmuştu. Nefret her şeyin üzerine kaplayıp yok etmeden çok önce bitmişti. Çocukluğumuzda katlandığımız bu dayatmalar kendini nasıl bu şekilde belli edebilirdi ki?

"Bu bağı koparmamız konusunda ne diyorsun?" diye sordum hâlâ duyduklarımı sindirmekte güçlük çekerken. Midem içtiğim azıcık alkolü de içinde tutamayacak gibi bulanıyordu.

Hemen sol elimin üzerinde başlayan, Arz'a gittiği söylenen ışık filizi bana göz kırpıyordu. Bir yanım, elimi üstüne kapayıp bağı hemen oracıkta koparabileceğime inanıyordu. O

yanım çok güçlü olmalı ki... Parmağım istemsizce seğirip ışık akıntısının içine daldı.

Birden dünyama şimşekler çakmaya başladı. Ağı oluşturan ışık damarları etrafımda kükreyerek beni bulunduğum bardan çekip geçmişe, eski bir anıya sürükledi. Tek fark, bu anıyı kendi gözlerimden değil, Arz'ın gözlerinden deneyimliyor olmamdı.

Acıyla kasılan yüzüme bakıyordu. İçinde fokurdayan öfke ve geçmişin birikmişliğiyle elimi sıkıyor, kırmak, paramparça etmek istiyordu. Acıma ya da merhamet yoktu. Aşk yoktu. Yalnızca nefret vardı...

Kulağıma daha önce hiç duymadığım türde, ürpertici bir kadın fısıltısı çalındı. *"Kalbin bu kıza mı ait, Avcı?"*

Ne Arz'ın öfkesi ne de elimi sıktığında hissettiğim acı... Duyduğum ses beni öyle bir ürküttü ki anıyla olan bağlantımı koparıverdim.

Aynı hızla geri bulunduğumuz âna dönerken parmağımın inmiş olduğunu, Hazal'ın omuzlarının ve çenesinin gerginlikten kasıldığını gördüm. Tuttuğu nefesini verirken tane tane, "Bunu. Yapmaman. Gerekiyordu," dedi.

"Üzgünüm," diye mırıldandım. Kazara yaşadığım şey yüzünden yeterince sarsılmıştım.

O ses de neydi öyle? Aynı anıda yer almamış, her şeye bizzat tanıklık etmemiş olsam odada bizden başka birinin daha olabileceğini düşünürdüm.

"Orada kaybolsan, dönüş yolunu bulamasan seni geri getirebilir miydim bilemiyorum," dedi Hazal. Hâlâ ürpertinin etkisinden çıkamamıştı. Birkaç sakinleştirici nefesin ardından silkindi. "Soruna gelecek olursak, bağı koparmak imkânsız," dedi kesin bir tavırla. "Taraflar birbirini sevmeye devam etmemiş olsa çok kolay olurdu. Ama bu bağı sadece verilen evlilik sözü değil, siz besliyorsunuz. Bunu yapmayı kesmedikçe istediğini yerine getiremem. Kimse getiremez."

"Onu sevmiyorum!" Sesim istediğimden yüksek çıkmıştı. Sağ elimi sarmalayan bandajlar ışığın altında solgun görünüyordu. O bandajlara sebep olan anıyı ikinci kez, farklı bir gözden yaşamıştım. Neye şahit olduğumu biliyordum. "O da beni sevmiyor. Emin olabilirsin."

Belki nefret bu bağı en az aşk kadar güçlendirebilecek tek şeydi.

Yine aynı çıkmaz yola girmiştik. Aşkla karıştırılmış nefretin hazin kurbanı olduğum sonucuna varılmıştı; elle tutulur olmayan berbat bir sonuç, verim alamadığımız başka bir görüşme. İçimde çalan panik davulunu güçlendiren ikinci bir hüsran daha...

"Orada anneme dair bir şey görüyor musun?" diye sordum ilgiyle. Boşa gitmesin diye ilk sormak istediğim soruya geri dönmüştüm ama Hazal ellerini itiraz edemeden geri çekti. Artık bir kozaya dönüşmüş, karman çorman olmuş ışık demetleri titreyerek dağıldı.

"Tek bir soru hakkın vardı. Başka bir soru hakkında görüşme başlatmak istiyorsanız ödeme iki katına çıkar," dedi kuralcı bir sesle.

Aydan'ın beti benzi attı. Henüz ödemenin neyle yapılacağını bilmediğimi hatırladım. "Karşılığında sana ne vereceğiz?"

Bakışları Aydan'a döndü. "Siz değil, o... Senin verebileceğin bir şeyin peşinde değilim." Kutu şeklindeki çantasını açıp içinden neşter, tüp ve sargı bezleri çıkarmaya koyuldu. "Başparmak mı işaret parmağı mı? Hangisini tercih ediyordun? Sürekli unutuyorum."

Aydan titreyen ellerini öne doğru uzatırken onunkileri benimki gibi avuç içlerine alıp sevimli bir ışık falı bakmayacağını biliyordum. "Bir dakika, durun! Neler oluyor?"

Arkadaşım bana bakıp yutkundu ve gülümsemeye çabaladı. "Sorun değil. İlk seferim değil." Olmadığı belliydi. Cadı kızın söyleyiş şekline bakılırsa bu, defalarca tekrar edilmiş bir pazarlıktı.

"Ondan ne alacaksın?" diye sordum tiz ve uyarı dolu bir tonda. Artık ödemenin paradan ne kadar farklı olabileceğini hayal edebilmeye başlamıştım ve hayal gücüm bana hiç hoşlanmayacağım ihtimaller dizisi sunuyordu.

Hazal tırnağını törpülemek üzereymiş gibi tuttuğu işaret parmağına göz ucuyla bakarken rasyonel bir tavırla anlattı. "Kurt dönüşenlerinin kemikleri kalsiyum bakımından çok zengindir. İksirlerimiz için sofra tuzu kadar hayati bu bileşeni, anlarsın ki öyle kolay kolay toplayamıyoruz."

"Aydan..." dedim dehşet içinde. "Benim için böyle bir şeyi yapmak zorunda değildin. Bedelinin bu olacağını bilsem asla kabul etmezdim!"

Hazal parmağı tentürdiyoda bularken bir yandan da "Durumu olduğundan daha dramatik bir hâle getirme. Kurt iyileşme yetenekleri göz önüne alınınca kısa sürede yeni bir parmak büyütecektir," diye söyleniyordu.

"Ama acı çekecek!" Kan görmeye hazır olmayan sinir hücrelerim karıncalanmaya, başım şiddetle dönmeye başlamıştı. "Benim yüzümden acı çekecek."

"Bu yüzden söylemedim. Karşı çıkacağını biliyordum." Aydan Hazal'a doğru, "İşaret olsun," dedi ve bana döndü. Gülümsemeye çalıştı. Benim için yaptığı fedakârlıklara, asla aklımdan çıkaramayacağım yeni bir tane eklemek üzereyken umutsuzca iznimi istedi.

Bunu yapamazdım. Ne ona ne bir başkasına. Aydan'ın elini sertçe çekip Hazal'a karşı korunaklı bir pozisyonda sakladım. "Karşı çıkıyorum! Bana ne istediğini söyle. Başka bir şey! Bunun dışında *her şey*." Çaresizlikten son sözlerim boğazımda düğümlendi.

Hazal gözlerimin içine bakıp düşündü. Alay ya da küçümseme yoktu. Yine. Değerlendirmeye devam ederken, "Bana verebileceğin bir şey olduğundan şüpheliyim," diye mırıldandı.

Karşılığında sol el içimdeki iz, Ay'ın içe doğru hilal şeklinde bir boşluk yaptığı, kapanma fazındaki görünüşü, tehditkâr bir ışıkla parlamaya başladı. Şimdi farkı görebiliyordum. Hazal'ın büyüsünün yarattığı ışıkla aralarında dağlar kadar fark vardı. Bu salt, yansıtılmış, ak kesmiş bir ışıktı. Yanıltıcı olduğu kadar da güçlüydü.

Benimle aynı şeyi düşünüyormuş gibi ışığı inceleyen Hazal henüz bir söz söyleyemeden arkamızda korkunç bir gümbürtü koptu.

Hepimiz, tek bir bilince sahipmişçesine sesin geldiği yöne baktığımızda, devrilme seslerinin hemen akabinde yüklesen hırlamanın neyden geldiğini gördük.

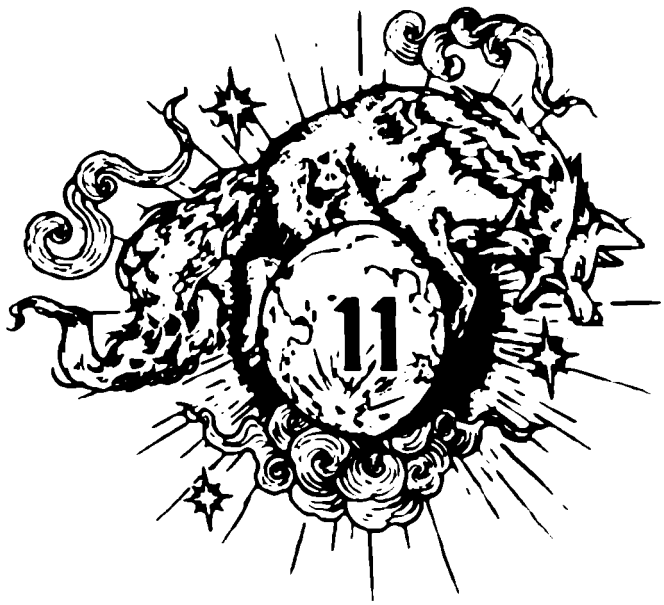
Kemiklerime kadar zangır zangır titreten ikinci bir kükremenin ardından bar masasından müşterilerin arasına atlayan şey bir kurttu.

Tepeden tırnağa ak kesmiş, hatırladıklarıma kıyasla daha iri ve gözünü kan bürümüş bir kurt.

Selene'nin kurtlarından biriyle karşı karşıyaydık.

Daha kötüsü, doğrudan bana bakıyordu!

Ayışığı Kitaplığı

Çığlıkların kakofonisi barı yıkıp geçerken tek yapabildiğim yerime mıhlanmış hâlde durup olanları izlemekti. Ak Kurt, habis bakışlarını üzerimden bir an olsun ayırmıyor, âdeta ruhuma, sol elimi süsleyen Ay izine bakıyordu.

Biliyor muydu? Benim de onun gibi olduğumun farkında mıydı?

Yoksa zaten buraya benim için mi gönderilmişti? Özgür'ün karısı Hilal'i almaya dönmesi gibi, beni sahiplenip Tanrıça'sı için alıkoyacak bir hizmetkârla mı karşı karşıyaydım?

Onun Arz olabileceğini, bir an olsun düşünmemiştim. Hâlâ da düşünmüyordum. Avucumdaki parıltı kurt formunu açığa çıkardığında onu bir kez görmüştüm ve karşımdaki kurt o değildi, bir başkasıydı. Arz muhtemelen hâlâ aynı yatağa zincirlenmiş vaziyette, umutsuz çırpınışlar eşliğinde ulumaktaydı.

Ak Kurt öne doğru bir adım atıp bana doğru kanımı donduran, derinden bir hırıltı çıkardığında, bedenim üzerindeki hâkimiyetimi kaybederek oracıkta düşüp bayılmak üzereydim. Fakat silkindi. Keskin bakışlarını sağ yanına çevirdi ve karşısındaki köşeye tanımlanamaz bir dehşet içinde sinmiş başka bir kadını incelemeye başladı.

Kadın feryatlar eşliğinde ağlarken ağır ağır ona doğru yürüdü. Ağzı aralandı. Keskin dişlerinden salyası az sonra akıtacağı kan kadar vahşi parıltılar saçarak yere damladı.

Kilitlendiğim manzaradan beni koparan, Aydan'ın omzumu çekiştirmesi olmuştu. "Hadi, Balın! Hadisene. Gitmemiz gerek. Şimdi."

Sarsıntılarla kendime gelirken barın neredeyse tamamen boşalmış olduğunu fark ettim. Müşteriler ve çalışanlar kalıp olacakları izlemeye benim kadar istekli değillerdi. Bunu ben de istemiyordum. Ancak her nasılsa artık Selene ve hizmetindeki kurtlarla aynı kefedeydim. Onlardan biriydim ve bu, ister istemez beni de ilgilendiriyordu.

Aydan tekrar çekiştirdiğinde üstelemeden takip ettim. Savruk adımlarımla çarpıp devirdiğim sandalyelerin dizlerimi ve baldırımı morartacağını biliyordum. Nitekim adımlarımı hızlandırmaya, açık havaya kavuştuğumuzdaysa tam anlamıyla koşmaya ara vermedim.

Arkadan gelen çığlıklar ve homurtular; o kadının yüzleştiği hazin sonun, biraz daha geç kalsaydım başıma gelebileceklerin bir fragmanı gibi kulağımda çınladı. *Kahretsin!* Kıl payı kurtulduğumuz bu felakete beldeye indiğimiz ilk geceden tanıklık ettiğimize göre Tanrıça'nın yol açtığı sorun büyüktü. Tahminlerimin ötesinde bir büyüklükteydi.

Yanımda akan turist kalabalığı yavaşlayıp durulunca onlara uyduk. Herkes soluklanmaya çalışıyor, bir yandan arkayı kolaçan edip herhangi bir tehdit izi ararken şaşkınlıkla birbirlerine bakıyorlardı.

Hazal'ın hâlâ yanımızda olduğunu gördüm. Gözlerinde şahit olduğumuz olayın paniğinden kaynaklanan silik ışıltılar yakalamama rağmen can simidi gibi sarıldığı tıbbi çantasına bakarak az önceki meseleyi ve hizmetinin karşılığı olan ödemeyi unutmadığını anladım.

Ağzımı açıp bir şey diyemeden konuştu. "Senden ne gibi bir menfaat sağlayabileceğimi henüz anlayamadım. O yüzden açık çek isteyeceğim: *Bir iyilik borcu,*" dedi kelimelerini özenle seçerek.

Olanlardan bihaber Aydan, hızla konuşmanın ne hakkında olduğunu anlayıp itiraz etti. "Hayatta olmaz. Sakın, Balın. Sakın böyle bir şeyi kabul etme."

Zor bir bilmecenin ortasında kalmıştım. Bu cadı bende ne görmüştü de böyle bir şey istiyordu? Şaman, beni hangi konuda uyarmıştı? "İki haftanın sonunda öleceği hemen hemen kesin bir kızdan, niye böyle bir şey isteyesin?" diye sordum onlar yerine.

Kalabalık tekrar harekete geçmiş, biz de onlarla beraber koşar adım ilerlemeye koyulmuştuk.

Şu an bununla uğraşmamız düpedüz saçmalıktı!

"Bir kumar," dedi keyifle. "Tüm bunlardan sağ çıkarsan... Dönüştüğün şey, buradan çok uzaklardaki savaşta işimize yarayabilir."

"Kendi ağzınla söyledin. O benim savaşım değil."

"Belki olur. Bunu ihtimaller gösterir."

Aydan hızlı adımlarıma yetişmek için zorlanmasa da yaptığım pazarlık omuzlarında ağır bir yükmüş gibi kamburlaşarak bana tutundu. "Balın! Hayır dedim. Böyle bir şeye sebep olan benim senden habersiz girdiğim pazarlık. Bedelini çoktan göze aldığım bir pazarlık. Bu konuya dâhil olma. Yalvarıyorum sana."

Başımı iki yana salladım. "Benim ihtiyacım olan bilgi için girdiğin bir pazarlık. Sen nasıl benim bunu yapmama razı gelmiyorsan ben de benim için böyle bir acıya katlanmana razı gelmiyorum."

"Benim ödeyeceğim bedel, sana dayatılandan çok daha küçük!"

Hazal neşterlerin bulunduğu çantayı havaya kaldırıp tatlı tatlı havada salladı. "O zaman A planına geri dönüyoruz. İşaret parmağı demiştin, değil mi?"

Kulaklarıma inanamayarak ondan tarafa döndüm ve dişlerimi sıkarak, "Az önce olanları görmedin mi?" diye uyardım. "Nelerle uğraştığımızı, nasıl bir belaya bulandığımızı anlamıyor musun? Hâlâ nasıl kendini düşünebilirsin?" Aydan'a bizi bu bencil sürtükle muhatap ettiği için öfkelenmeden edemiyordum.

"Gördüm. Çok yazık. Ama bunun peşini öylece bırakamam. Karşılıksız bir iş yapmam sadece bana değil, evrenin dengesine yapılmış bir hakarettir."

Gözlerimi devirdim.

Bu kız ve lanet olasıca kuralları!

Babamın bu zamana kadar verdiği değerli nasihatlerden biriydi: *"Ne olursa olsun bir cadıyla asla yüz göz olma. Kurallar hep onlara işler, yeri geldiğinde onlar tarafından çiğnenir. Bir cadının çıkarları altında ezilen hep sen olursun."*

Homurdanıp Hazal'a okkalı bir iki hakaret edemeden arkamızda kalan kalabalıkta yeni bir hareketlenme oldu. Kaçışan insanların çığlığına bakılırsa kurt yeniden görülmüştü. Hatta artık sayıları artmıştı.

Korku ve heyecan birbirine karışıp bizi engebeli taş döşemeli sokaklar arasında yeniden kaçmaya ittiğinde bu fırsattan istifade ederek Hazal'ı atlatabilmenin yollarını arıyordum. Bunun elbette bir cadıyı durdurmayacağını, beni tekrar bulamadığında Aydan'ın başına ekşiyeceğini ve er ya da geç ödemesini ondan alacağını biliyordum. Ancak daha sakin bir zamanda sakin kafayla düşünebilir ve oyununa gelmeden, onunla bir anlaşmaya varabilirdim.

Oysa Hazal hiçbir şeyi gözden kaçırmıyordu. Tıpkı bir sülük gibi nereye dönersek, hangi duvarın üzerinden atlarsak bizimleydi. Asla kaybetmiyor, asla geride kalmıyordu.

Aydan solukları arasından bağırdı. "Tamam, Hazal. Şu duruma yardımın dokunmayacaksa defol git. Sonra gelir beni bulur ve ödemeni alırsın!"

Hazal onaylamayan bir ses çıkardı. "Yeni okul sezonu başlamak üzere. Gitmeden evvel haraçlarımı toplamak zorundayım. Ya şimdi ya hiç!"

Ciğerimi yakmaya başlayan oksijen yetersizliğine rağmen konuştum. "Bu hâldeyken parmağını kesip koparamayacağına göre—"

"Artık senin teklifine daha sıcak bakıyorum tatlım." Koşu temposunda görüş açımdan çıkıp giren gözlerinde şeytani bir parıltı gördüm. "Sen de arkadaşının acı çekmesini istemiyorsun, değil mi?"

İstemiyordum. Bu ne şimdi ne de peşimizde aklını kaçırmış kurtlar olmadığında değişecekti. Aydan'ın böyle bir bedel ödemesine izin veremezdim. "Bir iyilik borcu..." diye tekrarladım.

"Bir iyilik borcu," diye onayladı.

Aydan kolumu daha sıkı kavradı. "Hayır!"

Ona bakmadım bile. "Bana ne yapmam gerektiğini söyle."

Anlamını bilmediğim, yabancı ve muhtemelen büyülü bir sözcük söyledi. "Tekrar et," diye komut verdi. Hâlâ koşuyorduk ve arkamızda gelen, bir insana ait olamayacak, yalnızca dört patinin toprağı dövmesinden çıkabilecek sesler gitgide yaklaşıyordu.

Cadılara, büyülere ve Ay'ın kendisine lanet olsun!

"Kabul," dedim.

Aydan bir kez daha çığlık attı. "Balın, hayır!"

Sözcüğü söyledim. Hazal'ın gözleri tatminkâr bir ifadeyle kısıldı ve dudakları zafer dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Aramızda incecik, altından bir iplik oluşup saniyeler içinde kayboldu. Anlaşmamızı bağlayan bir mühür gibi... Kalbimde, daha önce varlığını hissetmediğim bir sıkışma baş gösterdi. Bunun, ikimizi bağlayan yeminin bir yan etkisi olduğunu anlayacak kadar aklım yerindeydi.

"Şahane," diye inledi Hazal bana doğru sokulurken. "İşin aslı, hiçbir ödeme almamaya da razı gelirdim. Senin gibiler

müessesemizden kabul edilir." Göz kırpışı, kandığım blöfü ve üzerine oturmuş memnuniyeti sinirimi iyice tepeme çıkardı. Ne demek istiyordu?

Hazal elini yana uzatırken, havada yoktan var olmuş gibi beliren –bu bir *süpürge* miydi– sopayı tuttu. Ucundaki çalılar koşunun temposuyla hışırdarken gözlerindeki ifadenin bir veda bakışı olduğunu anlamıştım.

"Ödemeni alamayacaksın. Ölüp gideceğim..."

Burada ya da iki haftanın sonunda, diye iç geçirdim.

"Öyle bile olsa," dedi ağırlığını yanındaki yere paralel duruşu hiç bozulmayan süpürgesine verirken. Sanki onun yanında, havada süzülüyor gibiydi. Yüreklendirircesine, "Onlara kolay lokma olmadığını göster," diye ekledi.

Süpürge yukarı kaydı, tutunduğu yerden Hazal da havalandı ve göz açıp kapayıncaya kadar gökyüzünün karanlığına karıştı. Az önce yaşanan her şey bir peri masalıymış ve o da çocuklara uslu durmayı tembih etmek için gönderilmiş, kötü kalpli bir cadıymış gibi... Ortadan kaybolup gitmişti.

Lakin baldırlarımı yakan kaslara rağmen nefes almak neredeyse imkânsızlaşırken koşmayı bırakmamıştık. Bırakamıyorduk. Kurtlar gerçekti. Ak kesmiş kürkleri dört bir yanımızı sarıyordu. Bir, iki ve belki üç... Kaç tane olduklarını söylemesi güçtü. Ama peşimizdelerdi.

Bu demek oluyordu ki az önceki anlaşma da gerçekti.

Kurtları karanlık bir sokak arasına sinerek atlattığımızda Aydan patlayacak gibi inip kalkan göğsünü dizginlemek için bir elini oraya bastırarak her soluğunda fısıltılı küfürler ediyordu.

Ak Kurtlar, tozu dumana katarak yanımızdan geçip giderken birkaç turist çığlığı da onlarla beraber uzaklaşınca mahalleye sessizlik çöktü.

Kim bilir yarın haberlerde nasıl manşetler çıkacaktı?

Turistleri dehşete düşüren kurt saldırısı!

Sözcükler için soluklanma arası fazlasıyla uzun sürmüştü. Sırtını dayadığı taşlardan güç alarak hafifçe doğrulan arkadaşımın dudakları titredi. "Orada yaptığın saçmalık da neydi öyle, Balın?"

"Şimdi sırası değil," diye inledim yorgunluk tüm bedenimi ele geçirirken. Beyaz keten elbisem kir, toprak içinde kalmıştı. Sandaletlerim parçalanmış, bacaklarım sayamayacağım kadar sıyrık, yara bere içindeydi.

"Hiçbir zaman sırası değil! Yeniaya iki hafta kadar az süre kalsa da gözümüzün önündeki bir bela. Ya o cadının ettirdiği yemin." Onu bu işe karıştırdığına bin pişman olmuştu. "Kurtulursan, yani kurtulduğunda... Yardımı nerede, ne zaman isteyeceğini öngöremeyeceğiz."

"Ben de çağırdığında gitmem olur biter."

"O kadar kolay değil işte. Cadıların anlaşması başkadır."

Korkuyla ona bakakaldım. "Zorunda mıyım, yani?"

"Zorundasın."

Şiddetle yutkundum. *Kahretsin!*

Bunu başka zaman düşünecektim. Şu anda hiç mecalim yoktu. Tehlikenin tamamen geçtiği söylenemezdi ama derhâl evimize geri dönmezsek endişelenip bizi aramaya çıkabilirlerdi. Böylece daha fazla kan dökülmesi kaçınılmaz olurdu.

Düşüncesini aklımda geçirirken, gerçeğinin ince kanallar şeklinde ayağımın altında akmakta olduğunu fark ettim. *Kan!*

Çığlık atmamak için elimle ağzımı kapadım. Karanlık bir ara sokak, bizi olduğu gibi başka kaçakları da ağırlamaya uygundu. Canımızın derdinden duvardaki nişlere sindiğimizde yalnız mıyız, değil miyiz diye kontrol etmek ikimizin de aklına gelmemişti.

Şimdi, sokak lambasının ışığında bordo kırmızı ışıklar saçan kanın açtığı yolu takip ettiğimde... Gözlerim cenin pozisyo-

nunda yatan gencecik kızı buldu. Bedeni çoktan cansızlaşmış, kaybettiği kandan rengi solmuştu.

Aydan baktığım şeyi görünce boğuk bir nida kopardı. Ardından kıza doğru ilk hareketlenen kendisi oldu.

O kan dökülmesine, cesedere ve bu gece burada gördüğümüz dehşete alışıktı. Ben yıllarca insanlar kısmına sığınırken kurt sürüsü buna benzer nice olayla mücadele etmişti. Hatta kimi zaman, yanlış yere çadır kurmuş kampçılar, dolunayda kontrolünü yitiren kendi kurtlarımızın pençelerinde can vermişti.

Aydan hiç başından böyle bir kaza geçtiğini anlatmamış olsa dahi, bunu aratmayacak bir serinkanlılıkta kıza yaklaştı ve omzunu hafifçe geriye çekti.

Kızın bilinci kapalıydı. Karşı koyacak kadar gücü olmadığından Aydan'ın çektiği yöne doğru devrilip aralıklı pençe izleri arasında dışarı dökülen böğrünü gözler önüne serdi. Aniden gelen öğürme refleksine karşı çıkmak için dudaklarımı birine bastırmam gerekti.

Titrek nefeslerini görmemle birlikte henüz bir cesede bakmadığımı anladım. Hâlen yaşam mücadelesi veren kızın üzerine Aydan hava serinlerse diye üstüne aldığı ince kot gömleği çıkarıp dertop etti ve kızın yarasının üzerine bastırdı. Kızdan zayıf bir inilti yükseldi. Nefesleri hızlanıp eski seyrek düzenine döndü.

Aydan kızın nabzını kontrol edip ne yapabileceğine bakarken bir süre onları izledim. Ardından dizlerim üzerinde emekleyerek kıza doğru yanaştım. Karnından akan kan gölüne değmemeye özenerek yanına ulaştığımda, ürkek bir ceylan gibi yana bükülen başını ellerim arasına aldım.

Bilinci sanrılar arasına hapsolmuşçasına gidip gelen kızı uyanık tutmak için hafifçe sarsarak üzerine doğru eğildim. Böyle durumlarda bilincini kaybederse bir daha geri dönmeyebileceğimi on beş yaşıma gelmeden önce aldığım eğitimlerden, hayal meyal hatırlıyordum.

"Benimle kal, hey, evet işte böyle. Buradayız. Yardım edeceğiz. Sen sadece uyanık kal. Her şey yoluna girecek," diye yumuşak bir sesle yalan söyledim.

Kız ağırlaşmış göz kapaklarını kırpıştırıp bana baktı. Gözaltları morarmış, dudakları bu yaraların sebep olabileceğinden çok önce kuruyup çatlamıştı. Sanırsınız uzun bir süredir bu kovalamacaya maruz kalmıştı. "Onlar gitti mi?" Sesi cızırtılı bir plaktan geliyormuş gibiydi.

"Gitti." Başka bir yalan daha. Ulumaları birkaç sokak ötede tekrardan kendini belli etmişti.

"Peşimdeler," diyen sesi titredi ama ağlayacak gücü bile yoktu. "Öldüğümden emin olmadan gitmezler."

Başımla onayladım. Tahmin etmiş ve karakterime ters bir ağırbaşlılıkla durumu kabullenmiştim. Geri geleceklerdi. Bakışlarımı yüzüne çevirip bizden pek bir farkı olmayan kızcağıza baktım. Onun için geri döneceklerdi.

"Senden ne istiyorlar."

"Asırlar öncesinde kalmış... Bir olayın... İntikamı." Verebileceğinden uzun bir cevabı hak eden soru sormuşum gibi nefesini topladı. "Hepimizin kökünü kazımak istiyorlar."

Aydan bana bakıp başını elimden bir şey gelmiyor dercesine iki yana salladı. Kızın başını göğsüme çekip sıkıca sarılmak istedim. Zavallı kızcağız...

Hıçkırığımı yutarak, "Siz kimsiniz?" diye sordum sadece.

Gözleri gözlerime bakarken donuklaştı. Artık sorularım da cevapları da ulaşamayacağı kadar uzaktaydı. Saniyeler aleyhine işliyordu. Zaman onun için hiç olmadığı kadar hızlı akıyor ve elimizden hiçbir şey gelmiyordu.

Nefesinde bir dalgalanma oldu. Sonra göğsü tamamen çöküp öylece kaldı.

Boğulurmuşum gibi bir ses çıkardım. Boğazıma oturan yumru az önce can veren kız gibi nefes almanın nasıl bir şey olduğunu bana unutturmuştu.

İlk defa biri kollarımda... Ölmüştü.

Bastıramayacağım kadar şiddetlenen hıçkırıklar geceye karışırken ölümün kokusunu almış kurtların uluması kesildi ve en başından beri peşine düştüklerinin biz olmadığımızı kanıtlarcasına ânında sessizleştiler. Geldikleri gibi kayıplara karıştılar. Bu karanlık sokak arasını ve bardayken köşeye kıstırdıkları kadının çığlıklarının kazındığı duvarları matemiyle bir başına bıraktılar.

Arkadaşım ağır ağır doğrulup beni kolları arasına aldı ve pışpışlayarak yatıştırmaya çalıştı. Gözyaşlarımı bluzuna akıttım. Hıçkırıklarımı kumaşa gömdüm.

Şahit olduğum cinayet, iki hafta sonra başıma gelecek olandan daha acıklıydı. Ona sözüm yoktu. Ama aynı trajik son benim için de gerçekleşecekti.

Önümdeki günlerde bu ölümlerden çok daha fazlasını görecektim.

Aydan dudaklarını sarı kafama gömüp öptü ve ağlama krizimin sonlarına yaklaştığıma kanaat getirince beni kendine çekti. "Hadi, biri bizi görmeden evimize dönelim."

Orası evim değildi. Artık öyle hissettirmiyordu.

Sesim ağlamaktan boğuklaşmıştı. "Onu burada mı bırakacağız?"

"Evet," dedi hüzünle. "Bu bizim meselemiz değil. Bırak başkaları ilgilensin."

Kovalamacanın ortasında benden bir söz koparan Hazal'dan ne farkı kalmıştı? Lanetiyle bile olsa kanıma karışan büyü yakında beni de bu kadar duyarsızlaştıracak mıydı?

Eğer öyleyse dönüşebileceğim kişiden korkuyordum.

Aydan'la gönülsüz vedalaşmamızın ardından söz verdiğim gibi temizlenip yatmak üzere odama gitmedim. "Uyumaya ve günü burada bitirmeye ihtiyacım var," demiştim. İç dünyamı bilse uykunun bu kadar kısa zamana mahkûm edilmiş biri için suçtan farksız olduğunu ve niyetimin en başından beri bu olmadığını anlardı.

Elimden gelse günlerdir uyumadan zombi gibi günüme devam etmeye kalkışırdım. Lanetin insanın yaşam döngüsüne bu kadar ters etkileri varken bedenimizi hâlen bu ölümlü ihtiyaçlara muhtaç bırakması adaletsizlikti.

Duşa girmeye ve üstümdeki kirli kıyafetleri çıkarmaya da direnmiştim. Ellerim hâlâ ölüm kokuyordu. Ölümden bizzat kaçmış biri gibi görünüyordum ve ayaklarım beni istemsizce onun yanına götürürken böyle görünmenin bir ihtimal avantajıma olabileceğini düşünmüştüm.

Neyle karşı karşıya olduğumuzu anlayıp uzlaşmacı yaklaşması için teşvik edici olabilirdi.

O bağ sahiden vardı.

Yaklaştıkça fiziksel varlığının öteki ucunu hissediyor, bir halatı çeker gibi onu elime koymuş gibi bulabileceğimi fark ediyordum.

İşler sarpa sarar ve onu serbest bırakırsam, yolumu tekrar ona çıkarabilecek bir pusulam olması yararımaydı. Eğer

Şaman'ın sözlerinden bir kaçış yoksa ve bu yolculuğa er ya da geç çıkacaksak...

Revire ulaştığımda içerisi her zamankinden daha kalabalık ve gürültülüydü: Arz'ın sürüsünden birkaç erkek ve benim için de tanıdık bir yüz olan Atakan oradaydı.

Atakan'ı geldiğimden beri burada görmemiştim ya da bununla ilgili en ufak bir yorum yaparken duymamıştım. Gözlerinde Aydan'ın kaderimi anladığından beri oturmuş yorgunluk ifadesi yoktu. Keder yoktu. Oysa onlar da en az bizim olduğumuz kadar yakın arkadaşlardı. Ta çocukluklarından beri, hiçbir zaman dinamiklerini anlayamayacağım, tuhaf bir arkadaşlıkları vardı.

En başta, ben Arz'ın eski sevgilisiyken –ki bu ifade biçiminden hiç hoşlanmazdım– Atakan'ın benim peşimde pervane olması gibi, normal arkadaşlıklarda göremeyeceğim ihlalleri vardı. Bunu bir araya geldiklerinde beni yok sayarak ve saçma sapan eğlence anlayışlarına odaklanarak sürdürüyorlardı.

Kısacası ben kötü kız, oğlanlar oğlan olmaya devam ediyordu.

Oylum içeriyi dolduran eril enerjiden sakınarak kendini odanın en uzak köşesine atmış, başka şeylerle meşgulmüş gibi davranıyordu. Benim içeri girdiğimi görünce gözlerini devirdi. "Bir maaile toplanmadığınız kalmıştı. Ben kaçıyorum!"

Takdire şayan bir hızda odadan sıvışırken dikkatimi yatağa ve etrafında toplanıp laflayan, *sözüm ona* arkadaşlarına verdim. Onu serbest bırakmayan, yardımcı olmaya çalışmayan, birbirinin arkasını kollamayı beceremeyen kas yığınları. Hepsine sinir oluyordum. Özellikle bu gece yaşadıklarımdan sonra ayrı bir tahammülsüzlük geliştirmiştim.

Arz tek bir bakışla yüzümü görüp başını çevirdi. "Ben de bunun günlük bir rutine dönüşmesinden korkuyordum," diye söylendi.

"Al benden de o kadar," dedim yanlarına yürürken. Atakan çıkarıp attığım sandaletlerden sonra çıplak kalmış ayaklarıma,

bacaklarımı kaplayan çiziklere ve çamur, kir ve kuru kanla kaplı keten elbiseme baktı.

Hayretler içinde yanıma gelerek, "Ne oldu sana?" dedi ve ciddi bir yaralanmam var mı diye beni etraflıca kontrol etti. "İyi misin?" Arz sanki en yakın arkadaşının bana dokunmasını ve dokunuşunun ardındaki niyetleri de görmezden gelebilirmiş gibi öte tarafa bakmayı sürdürdü.

"Beldede saldırıya uğradık. Bir şeyim yok, benim için gelmemişlerdi," dedim, daha çok yatağa bağlı kurda doğru konuşarak. "Selene'nin kurtları bir grup genç kadının peşindeydi. Öldüklerinden emin olup gittiler."

Herkes ürpertiyle titredi. Arz ise tepkisiz ve kıpırtısız hâlde yatmaya devam ediyordu.

"*Selene'nin kurtları* mı?" diye sordu Atakan bu kullanıma gıcık olduğunu ele veren bir imayla.

"Tuhaf, değil mi? Bu ayki kurbanı burada bağlı yatıyorken kendine o kadar kurdu nereden buldu dersin?"

İçimden bir ses Arz'ın bunu biliyor olabileceğini söylüyordu.

O kurtlar –nasıl desem– bir sürü hâlinde hareket ediyorlardı.

Her ne kadar kabul etmek istemezsek de Arz artık o sürünün bir parçasıydı. Hatta ben bile.

Benim aksime, kurt güdüleriyle onları hissediyor olabilirdi.

Atakan saçımın bir tutamını kulağımın arkasına iliştirirken, "Kaç kurt vardı?" diye sordu.

Omuz silkeledim. "Üç tane sayabildim. Daha fazla da olabilir." Atakan'ın ilgisinden sıyrılıp yatağa yanaştım ve elimle Arz'ın ayağını dürtükledim. "Önceki kurtlar sahiden de ölüyorsa bunların hepsi yeni olmalı. Bizden başka kaç sürüye daha musallat olduğunu biliyor musun?"

Arz sonunda bana bakmaya karar verdi. "Tanrıça'mın her attığı adımdan haberdar değilim," dedi alayla dudak büzerek.

Israrla devam ettim. "Neden o kadınların peşinde?"

"Planlarını öğrenmem için yanında olmam gerekir. Beni burada tuttuğunuz sürece siz ne kadarını biliyorsanız ben de o kadarını bileceğim."

"Palavra!" Ani bir hareketle, yatağının ayak ucundan ona doğru eğildim. "Eminim içten içe, niyetinin ne olduğunu hissediyorsundur. Komutlarını hepinize ulaştırıyor olmalı."

"Öyle olsa bile," dedi keyifle. "Sana söyler miydim? Bir düşün istersen."

"Bu gece *iki kadın* öldürüldü!" Neredeyse çığlık atıyordum.

Yüzünde bir anlığına da olsa acıma benzeri, onda görmeye alışık olduğum merhametten silik bir iz gördüm. Saniyeler içinde silkinip az önceki umursamazlığına büründü. "Tüh, iki hafta sonra yanlarında yerimizi alacağız desene."

Gözlerindeki ciddiyetsiz ifadeyi silip atmak için kafasında tepinmeye hazırdım. Elimin intikamını almak için o güzel elmacık kemiklerini kırmama ve beni babamın kızı yaptığına inandığım daha birçok şeye kalkışmama ramak kalmıştı.

"Geberip gitmeyi sonuna kadar hak ediyorsun!"

Hışımla odadan ayrılırken arkamdan tezahürat yapan bir fanatik gibi uludu. "Sen de öyle, Balın. Sen de!"

Atakan peşim sıra gelmiyor olsa sinirimden oracıkta ağlayabilirdim.

Yapabildiklerimin ağlamak ya da birilerine çemkirmek arasında gidip gelmesinden nefret ediyordum.

Kapana kendi isteğiyle giren bir fareden farksız hissediyordum. Herkes durup beklememi söylüyordu. Beklemiş, seçeneklerimi değerlendirmiştim ama daha fazla hiçbir şey yapmadan bekleyebileceğimden emin değildim.

"Balın, Balın... Beklesene. Balın!" Atakan hızlı adımlarıma yetişmek için neredeyse koşturmuştu. Bir kolumdan tutarak

beni kendine çevirdiğinde saçlarım hışımla etrafımda dönüp omuzlarımı kamçıladı.

"Bırak beni. Yalnız kalmaya ihtiyacım var," diye aynı yalanı ikinci kez söyledim. Bu defasında kastetmiş olabilirdim. Ya da bilmiyordum. Odama giderken aklım yine çelinebilirdi. Bu sefer de Şaman'a ikinci bir ziyarette bulunabilir ya da babama gidip benim için ne yapmayı planladığı konusunda ağzından laf almaya çalışabilirdim.

"Tamam, sakin ol." Kolumu bırakıp ellerini teslim olurcasına kaldırdı. Diğer elinde tuttuğu ilk yardım çantası yeni gözüme çarpmıştı. "Önce yaralarını temizleyelim, sonra nereye gitmek istersen gidersin. Anlaştık mı?"

Bazen, tek umursadığı pantolonunun içindeki şey olmadığı zamanlarda ne kadar düşünceli ve yardımsever olabileceğini unutuyordum. Minnetle gülümsedim ve teklifini kabul ettim. "Anlaştık."

Ardından çam ağaçlarının yüce bir anıt gibi çevrelediği ortak yeme alanına yöneldik. Açıklıktaki ahşap iskelenin zeminine oturduk. Gecenin mavi renk paleti üstümüze bulanmıştı. Yemekhanenin beşik çatısından sarkan ve etrafında sivrisineklerin vızıldadığı fenerler; sarı ışığıyla bu tonları ısıtıyor, ayrıca yaralarımı daha rahat görmesini kolaylaştırıyordu.

Atakan bir süre iç çekerek pansuman yapmayı sürdürdü. Hiçbiri derin ve ciddi yaralar değildi. Alkollü suyu üstüne bastırdığında hafifçe sızlayıp irkilmeme yol açmaktan başka bir önemi yoktu.

Sağ elimdeki bandajı görünce, "Bu ne zaman oldu?" diye sordu.

"Dün gece," dedim kayıtsızca.

"Bunu... O mu yaptı?"

"Evet, sevgili arkadaşın yaptı."

Canı sıkılmıştı, gazlı bezi dizimden biraz aşağıya kaldırdı. Yanma hissiyle dişlerimi sıkınca uyguladığı baskıyı azalttı. "Onun her davranışını onaylamıyorum, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum," dedim usulca.

"Özellikle böyle delilikler aklını bulandırıyorken."

Aslında buna sebep olan onun öfkesi kadar, benim kışkırtıcı tavırlarım ve çekilmez bir sürtük gibi davranmamdı. Ancak onu savunuyormuş gibi görünmektense konuyu değiştirmeye karar verdim. "Üzülmüyor musun?"

"Üzülüyorum..." Neyi kastettiğimi anlamış ama daha fazla açıklama yapmamıştı.

"Bana daha çok üzüldüğünü hissediyorum," diye itiraf ettim.

Başını kaldırıp yine uzun uzun, duygu yoğunluğuyla gözlerime baktı. "Çünkü öyle."

"Bu *yanlış*, Atakan! O senin arkadaşın. Bense *hiç kimseyim.*" Bacaklarımı kendime doğru çektim. "Onun yanında olmalısın. Benim değil."

Atakan bana tekrar dokunmalıymış yoksa yaşayamazmış gibi uzanıp elimi tuttu. "Ben sana *âşığım,* Balın. *Seni seviyorum.* Bunu başka nasıl ifade edebilirim, bilmiyorum."

Başka koşullarda birinden duysam dünyalar benim olur, hatta ilgim olmasa bile gururum okşanırdı ama şu an bu cümle bana hiçbir şey ifade etmiyordu. Atakan benim için arkadaştan öte bir şey değildi. Eğer bunu kabullenemiyorsa, hep daha fazlasını isteyecekse arkadaşım da olmamalıydı. "Sana bunu defalarca söyledim. Ben aynı şekilde hissetmiyorum. Hissetmeyeceğim."

Yüzü düştü ama bunu zaten benden defalarca kez duymuştu. "Bir önemi yok. Ben uzaktan sevebilirim."

"Bu," ikimizi işaret ederek, "Uzak değil. En yakın arkadaşın, kan kardeşin bir yatağa bağlıyken beni ön planda tutuyor olman... Doğru değil," diye tekrarlardım.

Sadece buydu.

Yanlıştı ve huzursuz ediciydi.

Bazen kolayıma gelen, şımartıyor diye kabul ettiğim ilgisi bu gece vicdanımda bir delik açmıştı. Onun ilgisini kabul etmem de doğru değildi.

"Bırak buna ben karar vereyim." Anlayış dilenen bir bakışla izin istiyordu. Beni sevmeye devam edebilmek için. Oysa bu zamana kadar hislerini kendi içinde dengeleyip bana yansıtmamayı başarabileceğine inanmışken o bildiğini okuyordu. Kıskandığı şeyler yaptığımda duygu sömürüsünü dinliyor, bunun gibi gecelerde vicdani bir huzursuzluğa boğuluyordum.

"Bana senin yerine karar vermem gerekiyormuş gibi hissettiriyorsun," dedim yumuşakça. "Benden uzak durmanı söylemeliymişim gibi..."

"Ama arkadaşlığımız..."

"Arkadaşlığımıza ben de değer veriyorum. Ama olmuyor, Atakan."

"Bu bir ayrılık konuşması mı?" diye sordu kararan bakışlarla.

"Hayır," dedim hızla. "İki hafta sonra öleceksem, işleri yoluna koyma konuşması."

"Ölmeyeceksin!" dedi her hecesine inanarak.

"Arz'ın yanına git, Atakan." Diyebileceğim başka bir şey kalmamıştı. Bugün şahit olduğum ölüm bende soyut ama bir o kadar gerçekçi yaralar açmıştı. Beni bekleyen sonla göz göze gelmiştim.

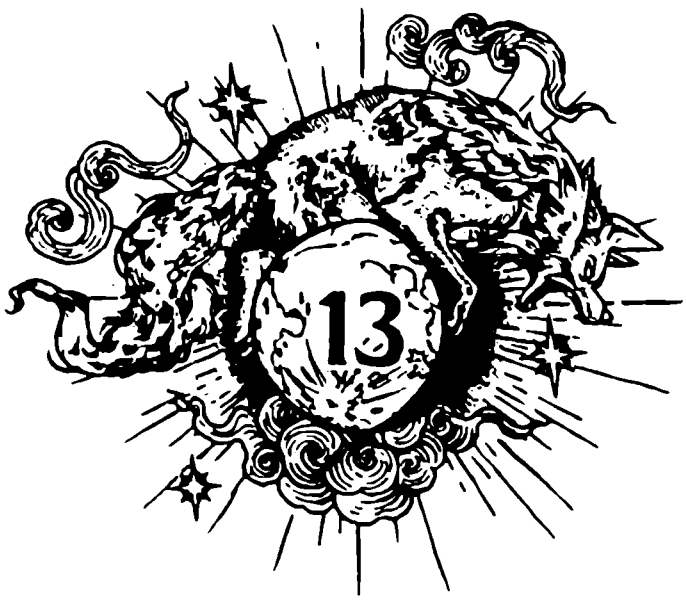
İşleri yoluna koymalıydım.

Buna babamdan başlamam gerekirdi.

Atakan başıyla onaylayıp ayaklanırken odama gitmeden önce bir durağım daha olduğuna artık emindim.

Yürüyüp giderken, *hata mı ettim*, diye düşündüm.

Güçlü omuzları hüsranla düşen kurt erkeğine ölmeden önce bu hayali bile çok görerek, hata mı etmiştim?

Babamın yanına gitmeden üstümü değiştirmeyi akıl ettim. Bacaklarımdaki yara izlerini kapatan, tiril tiril bir pantolon ve askılı bir bluzla, onun bungalovuna çıkan yolda ilerlerken ne konuşacağımızı hâlen bilmediğimi fark ediyordum. Ancak her adımda irademi güçleniyor, onunla konuşma fikrine giderek daha da ısınıyordum.

Bu yüzleşme gerekliydi. Her fırsatta bir bahane bulup kaçınmıştık. İkimiz de. Artık zaman kalmamıştı. Konuşmalıydık.

Aslında niyetim basitti. Geçmişteki her şeyi söyleyip kusurum olan noktalarda af dileyecek, kendisinin kusurlu olduğu şeylerin de sorumluluğunu almasını isteyecektim. Bu kadar.

Bir kez olsun dürüstçe konuşacağımızı ve aramızdaki meselenin Atakan'la olduğu gibi çözüme kavuşacağını umut ediyordum.

Babamın sade konutuna henüz yaklaşmıştım ki aklımdan geçirdiğim ismin söylendiğini duydum. "Bu meseleyi kontrol altına aldığımı sanıyordum, *Atakan*. Sana her şeyin yoluna gireceğini söyledim," diyordu babam. Hayır. Bu onun Lider Boran sesiydi.

Peki ya kimseye iyilik borcu olmadığına kanaat getirmiş, acımasız ve katı kuralcı Lider Boran, Atakan'a ne konuda teselli veriyordu?

Yeterince yakına geldiğimde meraklı bakışlarımı cama çevirip nefesimi ciğerlerimin en derin köşesine sıkıştırdım. Ya bu sefer kurt sezgilerini harekete geçirmeyecek kadar yavaş yaklaşmıştım ya da tartışmanın hararetiyle başka hiçbir şeye dikkatlerini veremeyecek hâldeydiler. Çünkü yüzlerinden, geldiğimi anladıklarını ele veren en ufak bir şüphe kırıntısı dahi okunmuyordu.

"Yoluna girecek diyorsunuz ama Balın'ı bu lanetten kurtaracak en ufak bir şey üzerinde çalıştığınızı görmüyorum, Liderim." Atakan'ın tedirgin sesinden adımı duymak irkilmeme sebep oldu. İçinde adımı geçirdikleri konunun duymamam gereken bir şey olduğu apaçık ortadaydı.

Burada olduğumu bilmiyorlardı, artık emin olmuştum ve konuşmanın sonuna kadar bunun böyle kalması için en ufak bir kasımı dahi hareket ettirmeyi göze alamıyordum.

"Bana kendi kızımı nasıl koruyacağım konusunda vaaz mı vereceksin?" diye gürledi babam.

"Asla öyle bir niyetim yok, Liderim. Ama siz de beni anlayın. Aklınızdaki planı, Balın'ın başına gelecekleri hesaba katmazken kabul etmiştim. Şimdi..." Ürperdim. Ne planından bahsediyorlardı? Lanete sebep olan Tanrıça'yken bu konuda ne gibi bir rol oynamış olabilirlerdi ki?

"Ne yapmamı öneriyorsun?"

"En azından kurdu salalım. Tanrıça'sına gitmesine izin verelim ve kızınızı kurtarması için ondan bir söz koparalım." Konunun diğer öznesinin Arz olduğunu anlamam için daha fazla dinlememe gerek yoktu. Üstelik fikrinin benim de aklıma geldiğini ve kabul edilmediği gibi bir gerçek vardı. Yine de Atakan'ın o konuşmaya rağmen buraya gelip bunu önerecek yürekliliğe sahip olması kalbimi hüzünle doldurmuştu.

"Böyle bir şey olmayacak," diye kestirip attı Lider Boran. "Plana sadık kalacağız."

Merakımı katlanılmaz boyutlara çıkaran o sözcük yine söylenmişti. Neydi bu kahrolası plan?

"Arz'ı tuzağa düşürerek istediğinizi aldınız. Ama niyetinizin en başından beri kızınızı tehlikeye atmak olduğunu sanmıyorum." Dehşetle kasıldım. Hayır, bu kadar aşağılık bir işe kalkışmış olamazlardı! Böylesi bir ihanete tepki vermemek güçtü. Nefesimi salıvermemek için elimi ağzıma kapayıp devamını duymayı bekledim.

"Öyle," dedi babam. Hiç utanmadan, Atakan'ı yalanlamadan! Piç kurusu! Peki, en yakın arkadaşını satmak için babamla iş birliğine giden Atakan'a ne demeliydi? Hâlâ duyduklarımı hazmedemiyordum. Bunlar korkunç şeylerdi.

"O hâlde farklı bir yol izlemek zorundayız."

Lider Boran'ı sesi de sözleri de kan dondurucuydu. "Plan en başından beri Arz itini öldürmekti ve öyle de kalacak!"

Açık bir itiraf... Korkunç bir hayal kırıklığı...

Berbat bir adam olduğunu kendi yaşının yarısından küçük bir oğlanın hayatına göz dikerek belli etmiş, kuruntulu bir güç delisinin sözlerini dinliyordum. Babam hep daha kötü olamaz diye düşünmüştüm. Ama o her seferinde bunun aksini kanıtlamıştı.

"Yatağa bağlı kalmadan da geberip gidebilir, efendim. Ama bir şey yapmazsak, onunla beraber Balın'ın hayatı da sona erecek." Anlaşılan benim canımın derdinde olan tek kişi Atakan'dı. Çünkü öğrendiğim gerçeklerle bir an için ben bile unutmuştum.

Babamın sözlerinin gittiği yer buydu. Planını gerçekleştirebilmek için benim ölümüme göz yummaktı. Birkaç yudum almama rağmen hâlâ midemi kavuran alkollü koktey boğazıma kadar yükseldi. Şiddetle yutkunarak oracıkta kusmama son anda engel oldum.

"Balın bir kurt değil. Döngü sona erdiğinde ona bir şey olmayabilir."

Atakan bu sakinliğe karşın dehşete kapıldı. "Kızınızın hayatını bir ihtimale mi bağlayacaksınız? Bu büyük bir risk efendim!"

Sorunun cevabını tıpkı Atakan gibi ben de merakla bekliyordum. Benim soramadığım soruyu o sormuştu: *Beni kurtarmak için hiçbir şey yapmayacak mısın, baba?*

"Daha büyük bir amaca hizmet etmesi için," dedi babam olmadığına bir kez daha ikna olduğum sesin sahibi, "Almayı göze aldığım bir risk."

Dünyam yıkıldı.

Güvenli hiçbir kıyı, tutunabileceğim tek bir enkaz parçası olmadan karanlık bir okyanus tarafından yutuluyordum.

Konuşma bitmişti. Burada bitmişti ve ben arka camın önüne sindiğim yerde, kıpırtısız bedenimin içinde kopan bu korkunç fırtınaya göğüs germekle meşguldüm.

Kendi babam, kanım, canım diyeceğim adam öz kızının hayatını umursamıyordu. Bana bir şey olursa kaybedeceğini düşündüğü ailesini gram önemsemiyordu.

Bazı şeyler vardı; ta içinde başlayan bir güdü gibi. Sezgisel bir çığlıktı, içinde önce bir fısıltı gibi başlardı ama bilirdin, bunun er ya da geç ortaya çıkacağını, bir şeyleri sebepsiz yere hissetmediğini bilirdin.

Ben bir evlat olarak babamın tiksintisini ve sevgisizliğini her an hissetmiştim. Bunun benden ya da daha iyi bir evlat olmamaktaki ısrarımdan kaynaklı olabileceğine inanmıştım. Şimdi görebildiğim kadarıyla benim hiçbir suçum yoktu.

Sezgilerim kazanmıştı.

Babam böyle bir adamdı. Beni hiç sevmemişti. Sevmeyecekti. Bunu saklamak için en ufak zahmete dahi girmemişti. Elinden gelen her şekilde hissettirmişti.

Oysa ben bir kız çocuğu olarak babasını sevmeye programlanmış bir oyuncak gibi kendimi aksine ikna etmek için varımla yoğumla mücadele etmiştim.

Artık bitmişti.

Beni tamamen kaybetmişti.

Artık tek bir sorum kalmıştı: *Sen nasıl bir babasın?*

Onun da cevabını duymama gerek kalmamıştı.

Konuşmanın orada bittiğine emin olana kadar bekledim. Hâlâ bir tarafım yanlış anlamış olabileceğime, bir devamı olabileceğine inanıyor, kalmak için savaşıyordu. Ama bu kadardı. Atakan benimle konuşmasından daha kötü hâlde babamın kulübesini terk etti.

Ancak onun gidişinin üzerinden dakikalar geçtikten sonra uzaklaşmaya yeltenebildim. Tek bir çıt bile çıkarmadan, babamı tamamen kaybettikten sonra hep istediği o kurt yetilerimi kazanmış gibi hissettirmeden uzaklaştım.

Ağaçların karanlığında, kurt gözlerine rağmen beni göremeyeceği bir mesafe geldiğimde arkama dönüp tekrar kulübeye baktım. Çocukluğumda doğup büyüdüğüm, kısa bir aile hayatının ardından babamın sürü sütanneleri tarafından büyütüldüğüm o yuva demeye bin şahit isteyen eve baktım.

İçimde kabaran kayıpların hırsıyla elime aldığım büyükçe bir taşı var gücümle cama doğru fırlattığımda bunun saçma olduğunu biliyordum. İçimi soğutmaya yetmezdi. Başımı belaya sokmaktan başka bir işe yaramazdı. Ama öfkeme mâni olamadım.

Camı ıskalayan taş, hemen yanındaki ahşap panjura çarpıp geceyi delip geçen bir gümleme sesiyle sekti. Dallarda uykuya yatmış kuşlar korkup uçuşurken cama gelen adamı izledim. Hakarete uğramış gibi bir şaşkınlıkla gürültünün sebebini, buna kimin cüret etmiş olabileceğini anlamaya çalışıyordu. Camı açtı. Huysuz bakışlarla etrafı bir kez kolaçan etti ve gözü bana takılmadan ilgisini kaybedip geri içeri girdi.

Gözyaşlarım işte tam o anda, gökte çakan şimşek ve ardından boşalan yağmur gibi akmaya başladı.

Bulutlar tüm gün dolu dolu tepemizde gezinip tam ben yılların acısını dışarıya akıtırken fırtınaya dönmüş ve yağmu-

runu üzerime boşaltıyordu. Doğa ana sanki öksüz ve yetim bir kız olduğumun bilinciyle bana kucak açıyordu.

Boş cama son bir kez baktım. Sanki onunla geçirdiğim tüm anılara bakar gibiydim.

Bu bir vedaydı.

Bir daha yüzümü göremeyecekti. Ölüp gitmezsem ve buraya geri dönersem, eğer beni tekrar görürse...

Buna pişman olacaktı.

Ayışığı Kitaplığı

Yağmurun altında saniyeler içinde sırılsıklam olmuş ama tatlı yaz sıcağından ötürü bunu sorun etmemiştim. Tenime değip aşağı kayan her damla, âdeta ruhumu ve acılarımı silip süpürüyor, histerik bir ağlama krizine girerken daha iyi hissetmeme yardımcı oluyordu.

Kafamdan durumu tartıp değerlendirmek, doğru hamleleri seçebilmek için en az yarım saat aralıksız ağlamam gerekmiş, sonunda odamın ahşap zeminine çöktüğüm yerde sakinleşmeyi başarmıştım.

Bir süre ahşap çatıyı döven yağmurun ve sandalyeye astığım sırılsıklam kıyafetlerden damlayan suyun sesini dinledim. İç çamaşırlarım dışında çırılçıplak hâlde yatağıma sokuldum ve pikeyi üzerime çektim. Soluklarım ağırlaştı ama gözüme uyku girmeyecekti.

Ne bugün, ne de başka bir gün...

Artık kısıtlı zamanımın bir saniyesini bile boş harcamak istemiyordum. Hiçbir şey yapmadan duramazdım.

Başkaları benim için harekete geçmeyebilirdi ama bunu en başta kendisi için yapması gereken yine bendim. Burada durup ölümü beklemeyecektim. Ne demişti, Hazal? *Onlara kolay lokma olmadığını göster.*

Bir kapana takıldığını sanan, oysa en küçük uzvunu bile kaptırmamış bir fareden farksızdım. Bunu görmek kadar o kapandan çıkma kararını vermek de kolay değildi. Ancak bir kez başlayınca gerisi çorap söküğü gibi geliyordu.

Yataktan fırlayıp ne yapacağımı kararlaştırmaya koyuldum. Kurulmuş bir oyuncak gibi mekanik hareketlerle eşya dolabıma gittim ve bir şeyleri çekip çıkarmaya başladım. Kısa aralar verip üstüne düşündüğüm şeyler dışında, durmaksızın çalışıyordum.

Hazırlanıyordum.

Bir yolculuğa.

Eğer oklar ısrarla aynı yönü gösteriyorsa elimde başka bir seçenek kalmamış demekti. Şaman'ın ve cadının söyledikleri bire bir uyuşuyordu, hepsi de aynı şeyi yapmamı söylüyordu.

Benim savaşımın burada olmadığını anlamak için başka neyi bekliyordum?

En sevdiğim doğa yürüyüş ayakkabılarını çekip çıkardım. Metal burunlu, tırtıklı tabanlı, bilek korumalı ve açık gri rengine rağmen uzun spor botlara benziyorlardı. Yedekleriyle beraber kuru çoraplar, Aydan'ın beni rüküş kadınlara benzeterek dalgasını geçtiği, diz üstüne gelen siyah bisikletçi taytı ve üstüne karnımın çoğunu açıkta bırakan bir spor sütyeni... Bunun gibi serin geceler ve ormanı saran sivrisinek orduları için keten bol kesim nane yeşili bir gömleği omzuma atmayı da ihmal etmemiştim.

Sırt çantamı ihtiyacım olabilecek şeylerle doldururken rahat ulaşım gerektiren eşyaları sağ tarafıma taktığım bel çantasına iliştiriyordum.

Hazırlanmam on dakikadan kısa sürmüştü ve beni her anlamda ilerleme kat ediyormuşum gibi hissettirdiği için minnettardım. İşte, sonunda! Kendi hayatım için bir şeyler yapıyordum. Dizginleri elime alıyordum ve kimsenin bana aksini söylemesine ihtiyacım yoktu.

Tam o sırada arkamda bir hareketlilik oldu ve irkilerek o tarafa baktım. İçler acısı bir ağırlıkla çıkılan merdiven gıcırtıları

kesildiğinde, çoktan gelenin sabırsız ve enerjik arkadaşım Aydan olamayacağını anlamıştım. Fakat karşımda onu bulacağımı kırk yıl düşünsem de tahmin edemezdim.

Tepesini kapatan kurt başı kürkünden sular damlayan, öne bükülmüş ihtiyar bedeni, ıslanınca ağırlaşan kumaşlarla iyice küçülen dişi kurt, sürümüzün yegâne Şaman'ından başkası olamazdı.

Spiritüel kanallarını tıkayan bunca kurdun arasına girmesine, üstüne üstlük göğü delen yağmurun olduğu gece bunu yapmasına hayret ederek yüzüne baktım. İş üstünde yakalanmıştım ama gözlerindeki bakış bunun ikimizin arasında kalacağını gösteriyordu.

"Sana engel olmaya gelmedim," dedi şüphelerimi de duyabiliyormuş gibi.

Rahatlayarak nefesimi verdim. "İyi. Bana bunu yapmamı kendiniz söyledikten sonra, tuhaf kaçardı."

Güldü. Kahkaha sesi kargaların gaklamasına benziyordu. "Benimle ilgi tuhaf olmayan bir şey mi var?" Esprisine ağzım açık bakakaldım. Bir mizah anlayışı olmasını da tahmin etmemiştim. Sahi, onu bu hâle ne sokmuş olabilirdi? Yıllar mı yoksa içine bulandığı karanlık âlem mi bu kadar hızlı yaşlanıp çökmesine yol açmıştı?

"Söyleyeceğiniz bir şey mi var?"

"Söyleyeceğim değil ama gitmeden sana vermek istediğim bir şey var." Dolu bir bohçaya benzer pelerinin katlarının arasından kumaşlara sarılı, dikdörtgen şeklinde bir şey çıkardı. Nemli kumaşları özenle sıyırdığında, yer yer yamulmuş ve kavrulmuş deri cildiyle bir defter olduğu anlaşıldı. Küçüklüğüne bakılırsa pekâlâ bir cep güncesi de olabilirdi.

Kuşkuyla uzattığı defteri aldım. Derisi sıcacık, koyulaşmış kenarları bir ölünün morarmış dudakları gibi ürperticiydi. "Bunu neden bana veriyorsunuz?"

"Çünkü sana ait."

"Böyle bir defterim olduğunu hatırlamıyorum," dedim onu elimde evirip çevirerek. Çocukluğumdan kalma bir anısı var mı diye zihnimi taradım ama ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu.

"Annenindi," diye açıkladı. Edindiğim bu yeni bilgiyle sırtımdaki kaslar gerildi. Belki de ilk defa annemin gizemli kimliğiyle ilgi bir şey öğrenmeye bu kadar yaklaştığım içindi. "O gidince sana kaldı."

Aniden içime düşen bir şüpheyle, "Ölünce mi demek istiyorsun?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Çok uzun zaman önceydi. Şimdi sağ mıdır, değil midir, bilmem. Ama annen ölmedi. Gitti."

Babasının kaderine terk ettiği kız olmaya dünden hazırdım. Ama annemin... "Beni bırakıp gitti mi?"

"Gönderildi," diye düzeltti. "Seni ona vermeyenler anneni bu sürgüne layık görenlerdi. En başta da..."

Sözünü tamamladım. "Babam."

Onaylayıcı bir baş hareketi daha! Öfke ve acı birbirine karışarak kalbimin üstündeki ağırlığı güçlendirdi. Bu adam, bana daha ne kadar zarar verebilirdi acaba? Böylesine zalim ve acımasız birine nasıl bunca zaman baba diyebilmiştim.

"Ama neden?" diye inledim.

"Annenin yapabildikleri babanı ürpertiyordu. Onu ve sürünün diğer üyelerini. Onun burada yeri olmadığını öne sürdüler. Bir süre benim yanıma çırak olarak verdiler. Ama kızım, annenin yetenekleri benim gibi basit birine çırak olmaktan çok öteydi. Bu bile başlı başına bir hakaretti ama ailesinden kopmamak için her şeyi kabul etti. Nitekim hiçbiri yeterli olmadı."

"Annem tam olarak neydi? Babam niye onun doğası hakkında hiçbir açıklama yapmıyor?" Başımı iki yana salladım. "Onun gücünü miras almış olabileceğim için mi benden bu kadar nefret ediyor?"

"Sana bunun hakkında bir şey söyleyemem. Kaderin bunu kendi başına öğrenmen konusunda ısrarcı. Ben yalnızca bir elçiyim ve bu günceyi sana vermekle mükellefim. Gerisi sana kalmış." Konuşmamızın sonuna geldiğimi açıklayan bir hareketle pelerinin iç katlarına sarıldı ve çekiştirerek önünü yağmur sağanağına korunaklı bir hâle getirdi.

"Şaman?" Dışarı çıkmadan onu durdurdum. Soran bakışlarıyla göz göze gelince içtenlikle gülümsedim. "Teşekkür ederim. Her şey için."

Başıyla onaylayarak yağmur perdesinin altında kaybolmakta olan yola doğru basamakları inmeye başladı.

Elimde tuttuğum defteri, titrek nefesler eşliğinde okşayıp ilk sayfasını açtım. Anneme ait bir el yazısı okuyacağım umuduyla tüm tenimi ürperten bir heyecana kapılmıştım. Oysa bizzat anneme ait olan bu el yazısı, anlayamayacağım bir alfabeyle yazılmıştı. Sayfaları hızla karıştırırken birkaç çizim dışında anlam ifade eden hiçbir şey bulamadım.

Yapacaklarım listesine ikinci bir şey eklenmişti.

Buradan kaçmak ve yeni bir dil öğrenmek.

Aydan'ı konforsuz uykusundan uyandırmak için eğildiğimde çoktan kaşları çatık, ağzı hırlamakta olan bir kurt gibi büküktü. Üstünden su damlaları süzülen karanlık bir figür olarak yeterince korkutucu olmalıydım. Bu sebeple elimden gelen en nazik şekilde onu dürttüm ama nafile. Arkadaşımın gergin kasları seğirdi ve sıçrayarak havalanıp patilerinin kendine çekerek tüneyen bir kedi edasıyla yatak ucuna çekildi. Saldırmak üzere uzayan pençelerini kaldırıp karanlığa, bana doğrulttu ama kurt görüşüyle kim olduğumu anlayınca elini indirdi.

"Ödümü kopardın," diye tıslarken duruşunu değiştirip normal insanlara benzetmişti.

"Üzgünüm. Ama sana ihtiyacım var."

Gözleri uyku mahmurluğundan sıyrılıp giydiğim kıyafetlere, çıplak omuzlarımdan akan suya kaydı ve bu sefer kafa karışıklığıyla kısıldı. "Bir yere mi gidiyorsun?"

İnanarak söylememişti ama sözlerini onayladığımı görünce panikledi. "Evet, sen de bana yardımcı olacaksın."

"Balın... Emin misin? Henüz her ihtimali sorgulayamadık. Belki beklenmedik bir çözüm yolu bulacağız."

Ona, sırf beni kalmaya ikna etmeye çalışmasın diye uğramamayı bile düşünmüştüm. Ama yardımı olsun ya da olmasın, en yakın arkadaşımla vedalaşmadan gidecek değildim. "Daha fazla bekleyemem. Özellikle birileri beni kurtarmak için kılını bile kıpırdatmıyorken..."

Aceleyle, avucumun içi gibi bildiğim odasındaki çalışma masasına gittim ve altındaki çekmeceleri açmaya başladım. Bel kısmına çapraz gelen iki bıçak kını olan kemeri kaldırıp şöyle bir bakarak işimi göreceğine ikna oldum ve Aydan söylenirken üstüme geçirmeye giriştim.

"Bu babanla ilgiliyse eğer durum Arz'ınkiyle aynı değil. Senin başına gelenleri öğrendikten sonra ne kadar çabaladığını kendi gözlerimle gördüm."

Kemeri belime bağlayıp üstünü bel çantasıyla gizlerken hışımla ona dönüp sert bir şekilde yüzüne baktım. "Dikkat et, ona duyduğun bu kör sadakat seni de Atakan gibi adi bir pisliğe dönüştürmesin."

"Ne demek istiyorsun?" diyerek doğruldu. Yatakla masa arasında mesafeyi kapayıp cebelleştiğim iki avcı bıçağını belimdeki kınlara oturttu. Rahatlayarak nefesimi verdim. Hiç yoktan hazırlanmama yardım ederek beni vazgeçirmeyeceğini kanıtlamıştı.

Ondan tek ricam buydu; bana destek olması.

"Sana anlatabilirim. Ama bu bilgiyle seni burada, onlarla yalnız bırakamam. Kendini yiyip bitirirsin." Aydan'ın gözlerindeki dargın bakışları dağıtabilirmiş gibi başparmağımla gözündeki

bir çapağı temizledim. "Tek bilmen gereken, Atakan'dan uzak durman gerektiği. O göründüğü gibi biri değil."

Başıyla onayladıktan sonra birkaç çekmece altta daha küçük ama daha işlevsel bir bıçak çıkardı. "Gümüş," diye açıkladı hüzünle. Parıltısından farklı bir şey olduğunu anlamıştım. İçine yerleştireceği bandajlı kayışı, sessizce ayak bileğimin etrafından doladı. "Anlamadığım tek bir şey var," dedi çömeldiği yerden doğrulurken. "Seni onunla yalnız başına göndereceğimi nasıl düşünebiliyorsun?"

"Asıl sen aksi ihtimali nasıl düşünebiliyorsun? Hatırlatırım, sen de bir kurtsun. Ay Tanrıçası'yla karşı karşıya geldiğinde ne olacağını sanıyorsun?"

"Ona ulaşana kadar geçen sürede seni koruyup yakınlarda bir yerde bekleyebilirim," diye itiraz etti ama elimi omzuna koyunca duraksadı.

"Seni de tehlikeye atmayacağım, Aydan. Benim için yapabileceğin her şeyi yaptın."

"Hiçbir şey yapamadım. Cadıyla ayarladığım görüşmeyi de elime yüzüme bulaştırdım." Gözleri yaşlarla dolarken başını iki yana salladı. "Ah, Balın... Böylesi hiç içime sinmiyor. Ne olur, sana yardım etmeme izin ver."

Buruk bir tebessümle düşmekte olan gözyaşlarından öptüm arkadaşımı. "Buraya onun için geldim ya zaten." Yatıştırıcı bir sesle saçlarını okşadım. "Benim için son bir şey yapmana ihtiyacım var."

"Ne olursa," dedi koşulsuz şartsız.

Ellerim kollarına kadar gelip durdu ve onun hafifçe sarsarak tuttu. "Ayrıca... Bundan senden başka kimsenin haberi olmayacak. Ne kadar geç öğrenirlerse o kadar iyi."

"Ama Lider Boran..." Sözünü ismine tahammülüm yokmuşçasına kestim.

"Sadakatimiz kimeydi?"

"Bize."

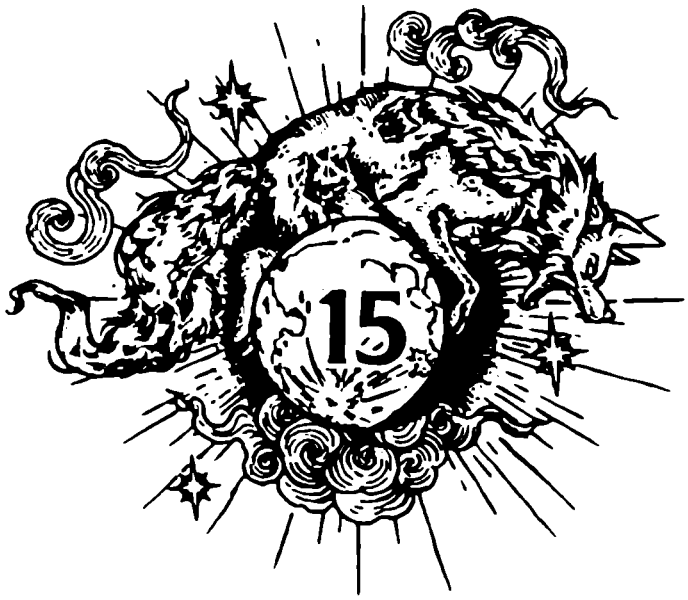
"Evet." Derin bir nefes aldım. "Arz'ı serbest bırakmam gerekiyor. Bunun için sürüsünü ve Oylum'u revirden uzak tutman gerekecek."

Ne yapacağımı çoktan biliyordu. Bundan başka bir seçeneğimiz en başından beri olmamıştı. "Bunu, bu gece yapmak zorunda mısın? Yağmur fırtınaya dönüşecek gibi."

Dudaklarım keyifle kıvrıldı. "Bu gece menfaatime işleyen tek şey o yağmur." Aydan anlamadığını belirten bir ifade takınırken ayak bileğimdeki bıçağı çekip çıkardım ve elimde ağırlığını tarttım.

"Çünkü en iyi koku alma gücüne sahip kurtlar bile bu sağanakta izimizi süremez."

Ayışığı Kitaplığı

Yağmurlu havalarla aram hiç iyi olmamıştı. Güneşi ve sıcağı seven bir Akdeniz kızı olarak onunla yaşamayı öğrenmiştim fakat ıslanmaktan keyif aldığım söylenemezdi. Özellikle arsız damlaların izin istemeden her yerden içeri sızması, soğuk günlerde iç titreten bir ürperti yayması, diğer mevsim olaylarına kıyasla fazla hırpaniydi.

Bu gece içimde uğuldayan savaşçı, yeri döven yağmur damlalarıyla şaha kalkıyordu. Panik davulunun gümlemeleri güçlenmişti ama artık savaş hazırlığında atılan naralar gibiydi. Bana cesaret veriyordu.

Revire yaklaştığımızda doğaüstü sezgilerine yakalanabileceğimiz kurt sayısı oldukça artmıştı. Yağmur bizim tarafımızda olduğunu bir kez daha hatırlatırcasına, adımlarımızla birlikte her şeyi yuttu ve kimsenin ruhu bile duymadı. Ahşap kapaklı bir elektrik trafosunun arkasına sinip Aydan'ın içeri girmesini izleyerek Oylum'la konuşmasına kulak kabarttım.

"Yağmur yüzünden barajlar taştı. Herkes görev yerine çağırılıyor," diye harika bir yalan uydurduğunu duydum.

Oylum hiçbir zaman kolay pes eden biri olmamıştı. "Gidin kendiniz halledin. Ben Arz'ın başından ayrılmam. Hele ki böyle savunmasızken. Asla!"

"*Herkes* dendi, Oylum. İş gücüne sahip herkes isteniyorken gelmezsen emin ol bunun faturasını sevgiline keserler." Sesindeki tehditkâr tını bana bile yabancıydı. "İşte o zaman savunmasız neymiş görürsün."

Homurdanarak isteğini kabul eden Oylum odadan dışarı yürüdü ve kapının önüne kümelenmiş sürünün toy üyelerine de aynı açıklamanın geçilmesini üstlendi. Topyekûn adım sesleri uzaklaşıp yağmurun altında kaybolurken ön kapıdan sıvışıp içeri girdim.

Arz yatağında yarı uyanık, sanrısal bir boşluğa hapsolmuş gibi uzanıyordu. Son gördüğüm zamanlardan farklı olarak ne çırpınıyor ne de inat ediyordu. Teslim olmuş, kendini düşüncelerin dehlizine bırakmıştı.

Onu uzun bir süredir böyle görmemiştim. Lanetten çok öncesinde, Arz ona her baktığımda düşmanca tavrını bir zırh gibi kuşanır ve bu her nasılsa onu bambaşka biri gibi gösterirdi. Şimdi, bir zamanlar birlikte olduğum gencin silik emaresini taşıyordu. Hatta hiç değişmemiş gibiydi.

Bir melek kadar masum görünüyordu. Ancak görünüşe aldanmamak lazımdı. Arz, olsa olsa cennetten kovulan düşmüş bir melekle, yani şeytanın kendisiyle bir tutulabilirdi.

Yaklaşırken, bu zamana kadar umursamadığı için göstermekten kaçındığı hızlı refleksleriyle bana döndü. Gözleri ansızın açıldı. Üzerime sabitlenen keskin bakışları az önceki şeytan tezimi kanıtlar nitelikteydi. Dudaklarındaysa alaycı sözcükler dans ediyordu. "Artık beni görmeden yapamadığına inanmaya başlayacağım."

Geçmişin silik hatıralarıyla avunmam buraya kadardı. Eskisi gibi değildi. Aksine yeni hâliyle hadsiz ve sinir bozucu pisliğin tekiydi. Gözlerimi devirdim ve elimdeki bıçakla ona doğru yürüdüm. Bunu yanlış yorumlayıp korktuysa bile belli etmedi. Sadece beni, içime giydiğim ve hazırlığımı ele veren her şeyi kapatan bol yağmurluğun saçtığı suları izlemekle yetindi.

"Kapa çeneni de seni bağlayan kayışlar yerine dilini kesmeyeyim!"

Beni çileden çıkaran her davranıştan aldığı saf hazzı yaşayıp eğlenircesine, "Beni serbest bırakıyorsun yani? Hımm, sana yardım etmeyeceğimi söylemiştim, değil mi?" dedi.

Bedenini saran gümüş zincirleri kaldırırken homurdandım. Kurtları güçsüz düşüren bu metale benden başka çıplak elle dokunabilecek biri daha yoktu. "Evet, söylemiştin. Ben de tahammül edilemez olduğuna karar verdim ve kıçına tekmeyi basıyorum. Oldu mu?"

Küçük bir kıkırdama duyar gibi oldum. Bu ses pekâlâ son zinciri de üzerinden kaldırınca aldığı derin nefesten kaynaklı kulağıma öyle gelmiş olabilirdi. "Çocuk mu kandırıyorsun? Babasının kızı durup dururken iyilik yapacak... İnanılır gibi değil!"

"Bana öyle seslenme." Bıçağın keskin tarafını kayışların üstünde getirip götürürken dişlerimi sıktım. Tuhaftır ki bir şeyler yapmaya başladığımdan beri, kendime kendi hayatımı kurtarmak için müsaade ettiğimden beri hiç sıkmamıştım. Çenem rahattı. Sürekli bir gerginlik hâlinde takılıp kalmış değildim.

"Nasıl seslenmeyeyim?" diye sürdürmeye kalktı. Ama devam ettirmedim. Sorusunu cevapsız bırakıp yapmakta olduğum kesme işlemine odaklandım. Babamın gerçek yüzünü görmem onun için hiçbir şey ifade etmeyecekti. Beş yıl önce de etmemişti.

Sağ elini bağlayan kayışları yarı yarıya kesmişken dehşet verici bir güçle asıldı ve bıçağımın az kalsın etini kesmesini umursamadan kendini serbest bıraktı.

Bir an için donup kaldık.

Kurt gücünün boyutlarını hafife almıştım. Onu orada tutan şeyin kayışlar olmadığını görememiştim. Zincirlerdi. Arz sandığımın aksine bir süredir özgürdü. Savunmasızlığımdan faydalanıp fazladan birkaç saniye kazanmıştı.

Bu mesafedeyken serbest kalan eliyle boğazım arasında birkaç santim vardı. İstese uzanıp beni oracıkta öldürebilirdi. O gözlerde bunu yapmak istediğini ele veren coşkulu bir nefret vardı.

Elimdeki bıçak böyle bir saldırıda bana yardımcı olur muydu, bilmiyordum. İşin aslı onu serbest bırakınca bana saldırma ihtimalini –Aydan'ın tüm uyarılarına rağmen– hiç düşünmemiştim.

Bir yanım hiç ihtimal vermemişti.

Şimdi bu gerçekle yüzleşmekten başka şansım olmadan ona bakıyor ve tahmin ettiğimden daha iyi biri olmasını dilemekten başka bir şey yapamıyordum.

Huzursuz bir bekleyişin ardından kıpırdandım ve yatağın öteki ucuna gidip sol eliyle ilgilenmeye kalkıştım. Oysa Arz artık serbest olan eliyle bana fırsat vermedi. Oyun oynamaktan sıkılmış gibiydi. Uzamış kurt pençeleriyle önce elini sonra ayaklarını saran kayışları biçti. Onu bağlayan hiçbir engel kalmayınca, sanki bunca zaman oraya bağlı yatan kendisi değilmiş ve gücünden hiçbir şey kaybetmemiş gibi bir kıvraklıkla yataktan fırlayıp ayakları üzerinde doğruldu.

Artık aramızdaki o lanet boy farkını kapatan hiçbir şey yoktu. Kadın standartlarına göre uzun sayılabilecek boyuma rağmen Arz benden en az iki kafa yüksekte kalıyordu. Yüzünde kibirli ve hâlâ bazı şeyleri anlamlandırmaya çalışan bir ifadeyle beni izliyordu.

Sonra omuz silkip kapıya yöneldi ama yarı yolda durakla-yarak, "Bir teşekkür beklemiyorsun herhâlde," dedi.

Bir cevap yerine suskunluğumla karşılaştı ve daha fazla vakit kaybetmeden zıpkın gibi geceye karıştı. O buruşuk beyaz keten pijaması, yağmurun altında saniyeler içinde tenine yapışıp ıslandı. Onları yırtıp arkasına fırlatırken ıslaklıkla parıldayan şişkin kaslarını hayal meyal görebildim. Tekrar öne atıldığında, geriye kulaklarımı süsleyen hırıltısı ve silik beyaz bir kürkten başka bir şey kalmamıştı.

Kurt formunun, beldede saldırıya uğradığımız diğer kurtlara benzemesi beni birkaç saat öncesine götürüp kararımı bir kez daha gözden geçirmeye itti. O artık hiç olmadığı kadar tehlikeliydi.

Ben de bu tehlikeyle koyun koyuna bir yolculuğa çıkmak üzereydim.

Kendimi hazırladım. Topuklarımı yere iyice bastırdım ve o çoktan sağanağın içinde gözden kaybolurken arkasından güçlü bir tempoyla koşmaya başladım.

Onu yakalayabilmek için bundan daha iyisini yapabilmeliydim. Nitekim gözümü hırs bürümüştü. Bu... Doğru hissettiriyordu. Sonuna kadar gitmem gerekiyordu.

İnancımı ve izini her kaybettiğimi sandığımda içimden aynı sözleri sayıklıyordum.

Peşindeyim, Arz Alaca.

Sen nereye gidersen git, peşindeyim, sevgili kurt.

Sağanağın altında bata çıka koşarken gecenin ilerleyişiyle beraber hava bu bunaltıcı yaz gecesini gölgede bırakan bir soğuğa teslim olmuştu. Kuru bir hâlde odamda, çarşaflar arasında uzanıyor olsam, keyfime diyecek olmazdı. Ufacık esintiye bile hasret bırakan nemin yerini bu ferahlatan serinlik aldığı için uykuya minnetle dalardım.

O serinlik, yağmurdan göz gözü görmediği çayırlarda koşarken ısınan bedenime rağmen dondurucu bir hâl almıştı. Önüme baksam görebileceğim çok az şey varken durmaksızın kırpıştırmama rağmen yağmurun doluştuğu gözlerim kör olmuş gibi hissettiriyordu. Başımı öne eğik tutarak en azından hınzır bir ağaç köküne takılarak ya da bir su göletine girip tökezlememeye çabalıyordum.

Sicim gibi inen yağmurun arasında Ay'ın bulutların ardında kalmış boğuk ışığı ve Fener'deki gözcüye görüş kazandırmak

için yakılmış birkaç güçlü spot lambasının ışıkları oynaşıyordu. Her şey yağmurun yağış hızıyla beraber üç-dört kat hızlandırılmış gibi akıp gidiyordu.

Yağmur koku için faydalı olabilirdi ama diğer her şey için berbat bir engeldi.

Baldırlarıma aynı işkenceyi birkaç saat sonra yaşatmak, kondisyonuma hiç yardımcı olmuyordu. Nefeslerim çoktan ciğerimi yakmaya başlamıştı. Şimdiden arayı fazlasıyla açmış Arz'a yetişemiyor oluşum da içime korku salıyordu.

Nasıl bir dâhiydim ki onun kurt formunda kat edebileceği mesafeyi, idmansız insan bedenimle aşabileceğimi düşünmüştüm. Bu kovalamacada ben yalnızca bir av o da avcı olabilirken, *ben*, onun peşine düşmüştüm.

Avcının peşine takılmış bir av...

Dışarıdan deli gibi görünüyor olmalıydım. Dudaklarıma önlenemez bir tebessüm yayıldı. Özgürlüğümün bedeli buyduysa ben de biraz olsun delirebilirdim. Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu şimdi daha iyi anlıyordum.

Her şeyimi; varımı yoğumu beni en başta istemeyen ve dışlayan bir sürüye faydalı olabilmek için harcamıştım. Onları memnun etmekten başka bir amacım yokmuş gibi... Oysa hayattan keyif almayı öğrendiğim ilk an, en basit şekliyle, kendim için bir şey yapmış olduğum an diye açıklanabilirdi. Aslında bunun bilincindeydim ama ne yazık ki konu aile olunca insan çoğu zaman mantıklı düşünemiyordu.

Kendimi seçmek için ölümcül bir lanete yakalanmam ve diğer herkesin gerçek yüzünü görmem gerekmişti.

Oysa buradaydım. Sonunda ölecek bile olsam, bunu kendim için çabalayarak yapmak tahmin edemeyeceğim kadar iyi geliyordu. Sanki bu gece yalnızca Arz'ın üzerindeki zincirleri kaldırmakla kalmamıştım. Kendi zincirlerimden de kurtulmuştum.

Belki bu sebeple Arz'a mahkûm olmak o kadar da canımı sıkmıyordu. O, bu tarz bir yolculuğa çıkmak için berbat bir seçimdi. Fakat tercih şansım olmamıştı. Üstelik geride bıraktıklarıma kıyasla, onunla olmak daha güvenli geliyordu.

Arz bildiğim bir canavardı. Onunla baş edebilirdim. Gizli emelleri ve içten pazarlıklı düşünceleri olanlarla kalmaktansa böylesi daha iyiydi.

Aramızdaki bağı hâlâ hissediyordum. Zaten görüşüm inanılmaz ölçüde yetersizken tüm hareketlerimi o çekim hissine doğru yapıyordum. Çekilme hissi gitgide gerilen bir misina gibi, aramızdaki mesafe açıldıkça şiddetini arttırıyordu. Bu soyut hissiyat kimi zamanlar topuklarımı havalandırıp ayaklarımı birbirine doluyordu ya da ben öyle olduğunu sanacak kadar kendimi bu gerilime kaptırmıştım.

Evden hızla uzaklaşırken nereye gittiğim, daha doğrusu gittiğimiz hakkında en ufak bir fikrim olmadığını fark ettim. Bozkurt Tatil Köyü arazisinin sınırlarını belirleyen son ışıklar da arkamda kalır ve yağmurdan daha korunaklı bir alan sağlayan sık ormanı karanlığa boğarken tek düşünebildiğim ardımda bıraktığım Aydan'dı.

O sürüde benim için anlamını koruyabilen tek kişi kendisiydi.

Revire gitmeden önce yaşadığımız duygusal vedalaşma ikimizi de darmadağın etmişti. Sıkı sıkı sarıldığımız her yerime sinen, sonsuza dek saklamak istediğim kokusu yağmurluğun içine sızan damlarla çoktan beni terk etmiş olmalıydı.

Bir anda yapayalnızdım.

Elle tutulur tek şey, topraktan fışkıran kuru otlar, çalılar ve ağaç dalları arasında varlığına dikkat kesildiğim bağ hissiydi. Artık iyice gerilmiş ve kaburgalarımın içinden organlarımı dışarı dökecekmiş gibi katlanılamaz bir sancıya dönüşmüştü.

Ya Arz'ı hiç bulamazsam ne olacaktı? Eve dönmek için asla geç değildi. Ama orada bulunmanın bana ne yaptığı ya da ne yapmadığı da aşikârdı.

Burada olmalıydım. Ormanın gebe olduğu türlü tehlikeye göğüs germem gerekiyorsa da bunu burada, hayatım için çabalarken yapmalıydım.

Bağ son kez sarsıcı bir gerilim oluşturdu. Sanki kopmak için sınırları zorluyor ve test ediyormuş gibi birkaç dakikadır lastik gibi sekip geri geliyordu. Ama bu sefer gerilim hissi hızımla beraber ağırlaştı, gevşedi. Sanki kaybolmak üzereydi ama hâlâ oradaydı.

Nedenini sorgulayacak kadar kendime izin vermemiştim. Biraz olsun düşünmüş olsam bu enerji bağının fiziksel olandan çok farklı olmadığını ve iki ucu birbirine yaklaştıkça gevşeyeceğini akıl edebilirdim.

Kaslarım beni öldürüyorken ve bir astım krizi geçirmek üzereymişim gibi ciğerimin nefes kapasitesiyle cebelleşirken fırsatım olmamıştı.

Yağmurun içinden karanlık bir figür geçip gitti. Tam arkamda durunca tökezleyerek durdum ve sağanağı dinledim. Nefes alıp verişlerim düzene girmemiş olsa da ikinci, daha sakin seyirde kalkıp inen bir göğsün üflediği havayı duyabiliyordum.

Aynı gece, böyle bir yağmurda, ormanı tavaf eden ikimizden başka bir yaratık olamayacağı için bunun kim olduğunun farkındaydım.

"Sen, beni mi takip ediyorsun?" diye sorduğunda şiddetle yutkundum.

"Hiç de bile. Formumu korumam için yaptığım basit bir egzersiz sadece," diyerek aptalı oynadım. Alnıma birikmiş, terimle karışan su damlacıklarını elimle silerken korkumu derinlere gizledim.

Yaptığım ironiye gülme zahmetinde bulunmadan bana ilerledi. Hâlâ ona arkam dönük duruyordum. Çünkü bir kurda dönüşmeden önce üstünde olan kıyafetlere ne olduğunu gayet iyi hatırlıyordum. Arz'ın görmediğim belli başlı yerleri kalmıştı ve onların da hayal gücüme bırakılsa daha iyi olacağına inanıyordum.

"Komik değilsin, Balın," dedi omzuma doğru. Nefesi jilet keskinliğinde dişlerini oraya gömmüş gibi ürpermeme neden oldu.

Omuzlarımdan kavrayarak beni kendine döndürdüğünde başımı geriye yatırıp doğrudan gözlerine baktım. Aşağıda olan her şey yağmurluğuma sürtünüyor ve bol kesimine şükürler olsun, hiçbir şeyin baskısını tenimde hissetmiyordum.

Yoğun koşudan, günlerdir esir hayatı yaşadıktan sonra gelen özgürlük sarhoşluğundan koyulaşmış gözleriyle beni izliyordu. Kıvır kıvır saçları yağmurla sicim gibi olmuştu ve uzun zarif burnundan dökülen damlalar şekilli dudaklarının açıklığından ağzına giriyordu. "Şimdi bana şunu söyle," dedi ağır ağır. "Ne sikim oluyor da senden tamamen uzaklaşamıyorum!"

"Aa, Arz. Senden bu kelimeleri duymak ne hoş! Onore oldum," dedim alayla. Soğuktan titreyen dudaklarım bunu olmasını istediğimden daha dramatik hâle getirmişti.

Arz'ın gözleri kısıldı ve üzerime doğru bir adım attı. "Benimle. Oynama. Prenses." Küçük adımlarla ondan kaçınırken komik bir vals dansına kalkmış gibiydik ve ben yavaş kaldığım için tüm cüssesiyle üstüme abanmıştı.

Tamam, yağmurluğun onunla aramda iyi bir bariyer olduğu konusunda sözlerimi geri alıyordum. Sert olmadığı hâlde bu kadar belirgin bir şişkinliği varsa... Yüzümü buruşturmamaya özen göstererek bir adım daha geriledim.

"O hâlde sen de sakin kalıp dinleyeceğine söz ver."

"Sakin kalmak konusunda söz veremem." Küçümser bakışları yüzümde dolaştı. "Ayrıca sana herhangi bir söz vermem."

Peki, kabul ediyorum, iyi bir başlangıç yapmamıştık. Ama ne düşünüyordum ki? Derin bir nefes alıp sonunda ciğerlerimi yakmadığı için şükrettim ve yeni öğrendiklerimi düşünmeye başladım. "Demek benden uzaklaşamıyorsun."

"Sanki görünmez bir ip beni sana çekiyor. Sen geride kaldıkça dilediğim gibi koşup gidemedim."

"Tuhaf..." dedim dalgın dalgın. *Evet, tuhaf,* dercesine bakıyordu. Ondan daha fazla şey biliyor olmamın haksızlık olduğuna karar verdim. "Aramızda çoktandır bir söz varmış. Bunu biliyor muydun?"

"Ne gibi bir söz?" diye sordu kaskatı kesilmiş çenesini oynatarak.

"Bir evlilik sözü. Biz daha küçükken yapılmış bir anlaşmanın sonucu." Elimden geldiğince açıklarken her tepkisini dikkatle analiz etmeye koyuldum.

Omuz silkti. "Haberim vardı. Ne olmuş, o söze?"

Şaşkınlıkla gerileyip açıya giren çıplaklığı yüzünden kızardım ve başımı başka yöne çevirdim. "Ne zamandan beri biliyordun?" Demek benden daha çok bildiği şeyler vardı. Bir süre öncesine kadar en azından.

"Babam öldürülmeden birkaç hafta önce söylemişti," diye yanıtladı. Bana dürüstlük borcu olmadığı gibi yalan söylemesi için de bir sebep bulamadım ve duyduklarımı doğru kabul ettim. Bunun, kalan haftalar boyunca bana karşı tavrını nasıl değiştirdiğini hatırlamak için hatıralar denizine daha rahat bir zamanda dalmayı aklıma not ettim.

"Eh, ben yeni öğrendim sayılır." Sol elimi kaldırıp önünde tuttum. Tüm bu süreçte uykuya yatmış gibi yanık kına görüntüsünü koruyan iz usulca parlamaya başladı. "Bunun sebebinin o evlilik sözü olduğunu da öğrendim."

"Babanın senin ölüm fermanını kendi eliyle imzalaması ne garip tesadüf!" Bu onu eğlendiriyormuş gibi gülümsedi. Böyle bir yüze oturtulan tehditkâr bir gülümsemenin ne kadar çekici olabileceğinden bihaber görünüyordu. Nabzımı ayrı sebeplerle hızlandırıyor, içime bir sıcaklık yayıyordu.

Sözleri hızla beni gerçekliğe döndürdü. Bunun her iki anlamda da gerçek olduğunu bilmiyordu. Belki tahmin ediyordu.

Ama benim gibi kendi kulaklarıyla duymamıştı. Ne en yakın arkadaşının ihanetini ne de babamın onu resimden çıkarmak için kurguladığı hain planını... Ayrıca beni kurtarmak için bir şey yapmaya tenezzül etmeyişini...

Alayını duymazdan gelip konuşmaya devam ettim. "Şaman bu bağın köyde koparılamayacağını, beraber bir yolculuğa çıkmamız gerektiğini söyledi."

"Beni bu yüzden serbest bıraktın." Bir soru değildi. Ben de yanıtlamadım.

"Buna can atmadığımı tahmin edersin ki ardından bir cadıyla görüşme ayarladım," dedim. Görüşmenin ödemesi olarak verdiğim şeyi de, kurtların kan dökmek için talan ettiği barı da zihnimden savuşturmak için elimi salladım.

Arz kıkırdadı. "Son çare olarak kocakarı büyüsüne muhtaç kaldığına göre..." Gözleri yine yüzümde gezindi. Sanki bir tam tur atmadan rahat edemiyorlar gibi kıpır kıpırlardı. "Bu yolculuk fikri seni bayağı panikletmiş olmalı."

"Ama gel gör ki buradayım."

"Buradasın," diye tekrar etti.

"Anlaşılan senin de başka bir seçeneğin yok." Sözlerim onu rahatsız etti. "Cadı, aramızdaki bağın görülmemiş bir kuvvette olduğunu söyledi. Onu kendi gözlerimle gördüm."

"Ya..." Çenesi kasıldı ve bir kas, esareti süresince uzamış kirli sakalların altında seğirdi.

Onu yatağa bağlayan zincirlerden kurtulup bana bağlandığını yeni öğreniyordu ve bundan hoşlanmaması sonuna kadar doğaldı. O bağı güçlendiren şeyin sevgi olabileceği üzerine konuşmamızı şimdilik konunun dışında tuttum. Onu olması gerekenden fazla kışkırtmak istemiyordum. İlk duyduğumda kendi tepkimle kıyaslanınca, Arz küplere binerdi.

"Görünen o ki bağ birbirimizden uzaklaşmamıza engel oluyor. Bu yüzden birlikte hareket etmek zorundayız."

Düşünür gibi oyalandı. "Bunu kabul edeceğim kanısına nereden vardın?"

"Az önce saydıklarım sana yetmedi mi?"

"Bana ayak bağı olmanı istemiyorum."

Aynı şeyi kendi sürümün de istediği ve beni geldiğim gün göndermeye niyetlendikleri, yine yalnızca bana kalacak bir bilgiydi. Ama sırf sıradan, çelimsiz bir insan olduğum için gördüğüm bu muamele katlanılmaz geliyordu.

Çantama su geçirmez plastik bir torbaya sararak istiflediğim defter, sıradan kelimesini yalanlarcasına ağırlaştı. "O zaman ben burada bekleyeceğim. Hadi, git gidebiliyorsan," dedim meydan okurcasına.

Bana bakıp öfke dolu bir nefes verdi. Sonucunun ne olacağını çoktan biliyordu. Benim iki gün boyunca debelenip aynı sonuca çıktığım gibi, onun da kabullenmekten başka şansı yoktu. "Kurda dönüşürsem oraya varmam bir günden az sürecekti. Şimdi senin insan hızına mı ayak uydurmam lazım?"

Gideceği yeri nasıl bu kadar iyi bildiğini ya da neresi olduğunu sorgulamadım. Kim bilir, benim aramızdaki bağ sayesinde onu bulabildiğim gibi o da Tanrıça'sına bağlı hissediyor olabilirdi.

Asıl konumuza odaklandım. Gözlerimi göğüs hizasının üzerinde tutmak bu kadar zorken bir kurda dönüşmesini benden çok isteyen olamazdı. Aşağıda engin bir deniz gibi keşfedilmeyi bekleyen o uzuvların bir kürkle kaplanmasını...

İki titrek nefes alıp, "Karşında biniciliğe gönül vermiş biri duruyor. At sırtından pek farkı olacağını düşünmüyorum ama bana alışmam için biraz zaman tanı," diyerek alaycı sözlerle karşılık verdim.

Önerebildiğim şey karşısında dehşete düştü.

"Hayatta olmaz. Seni sırtıma almayacağım!"

Dudak büzdüm. "O zaman, şu andan itibaren yayan hızım hakkında şikâyet etmeyi bırakıyorsun." Bu sırada çoktan

yağmurluğumun bağlarını çözmüş ve durdukça yükselen beden ısımın içerisini bir saunaya çevirdiği odacığı açık havayla buluşturmuştum. Sırtımdan kaydırdığım çantanın içinden birkaç parça şey bulup çıkardıktan sonra merakla ne yaptığımı anlamaya çalışan Arz'ın göğsüne doğru fırlattım. "Ve şunları üzerine geçiriyorsun. Göz zevkimi daha fazla bozma."

Hızlı refleksleri yardımına koşarken kıyafet tomarını havada yakaladı ve kolları arasında tutarak inceledi. "Bunlar benim kıyafetlerim mi?" Yağmurda hızla ıslanırken bu ikimizin de umurunda olmadı. Buradaki iklimi biliyorduk. Güneş çıktığı gibi kuruyacaktı. Ki gökyüzünü yakan alacalı ışığa bakılırsa bu pek yakında demekti.

"Erkeklik egon zedelenmesin diye odana girip, kendi dolabından aşırdım." Bunu hiç zorlanmadan yapmam gülünçtü. Sürüsü ona ve revirdeki esaretine öylesine odaklanmıştı ki kaldığı kulübe ıssız ve korunaksız bırakılmıştı. "Yani, evet."

Dudaklarında beliren yeni sırıtışın alaycı olmadığını, onla olan geçmişimden biliyordum. Son beş yıldır onu hiç böyle gülerken görmeyişim de cabasıydı. "Hazırlıklısın Balın." Etkilendiğini belli etmemek için hızla muzip bir tavra büründü. "Dikkat et. Yoksa bu yolculuk için sabırsızlandığını düşüneceğim."

"Rüyanda görürsün." Gözlerimi devirişini görmeden arkasına döndü ve kıyafet tomarını çözüp üzerine geçirmeye başladı.

Bir anda bakışlarımı aşağı indirirsem yakalanmayacağımı bildiğim için arkası tüm çıplaklığıyla gözlerim önüne serildi ve ben kendime hâkim olamayarak birkaç saniye, loş ışıkta onu seyre dalmadan edemedim.

Geniş omuzlarından başlayan kaslı sırtı, bel gamzelerinin hemen altında şekillenen ve bir kızı isyan ettirecek kadar kusursuz kalçaları, güç ve kudreti simgeleyen kalın bacakları... Kıyafetlerini giymek üzere eğildiğinde, gece serinliğiyle ferahlamış bedenime birden ateş bastı.

Başımı başka yöne çevirip işini bitirmesini beklerken, az önce yaptığımı kendime bile itiraf edemeyeceğimden, unutmaya ve hiç olmamış gibi davranmaya karar verdim.

Geri döndüğünde yüzündeki ifade, çıplaklığın getirdiği utançla yumuşadığını belli eden yeni bir sertlikle donatılmıştı. Harekete geçmeden önce biraz olsun sakinleyen yağmurun şıpırtılarını dinledi ve ıslanan saçlarını ovuşturdu. "Pek değerli baba hazretlerinin burada olduğundan haberi var mı?" diye sorduğunda hazırlıksız yakalandım.

Öncelikle onun ismini anmadan önce dizdiği kinayeli sıfatlar hedef şaşırtmıştı. Bir diğer şeyse aramızda geçenleri ona anlatmamak için ne gibi bir bahaneyi kullanacağımı belirlememiştim.

Sanırım bahsettiği kadar hazırlıklı değildim.

Kısa bir duraksamanın ardından, babamın şiddetle reddettiği ama bana epey mantıklı görünen, bu sebeple ağzımdan çıkan fikri söyledim. "Beni bir elçi olarak Selene'yle görüşmeye gönderen kendisiydi."

Gözlerini küçümsemeyle kıstı. "Bu Lider Boran'a hiç yakıştıramayacağım kadar ağırbaşlı ve barışçıl bir hareket." Kulağıma eğilip yalanıma inanmadığı belli eden kelimeler fısıldadı. "Kızını tehlikeye atmasıysa saçmalığın daniskası..."

"Babam hakkında zehirli düşüncelerini kusman bittiyse gidelim mi?"

Bana uzun uzun, yüzümde, yalanların ve maskelerin ardındaki bilmeceyi çözmek ister gibi baktıktan sonra silkindi. "Gidelim."

İlerlemesini beklediğimi görünce, "Yolu sen gösteriyorsun," dedim.

Huzursuz bir teslimiyetle rotasını belirleyip ilerlemeye başlarken, "Umarım yakın zamanda prenses uykuna yatman gerekmiyordur," diye söylendi.

Güneşin ilk ışıklarına bakıp iç geçirdim. Yeni gün doğuyordu. Bir gün daha geride kalmıştı. "Aklıma bile getirmedim,"

dedim dürüstlükle. Anlaşılan uyku konusunda aynı düşünceleri paylaşıyorduk.

"İyi," dedi yolun bizi getirdiği karanlık sınırın önünde dururken. "Çünkü buradan geçmek, hâlihazırda, kâbustan farksız olacak."

Karanlığın mahmurluğundan yeni çıkan gözlerimiz önümüzde zemini ateşle yakılmış gibi, tüm ormandan ayrılan, ardındaki bitki örtüsü bariz bir farkla değişen ormana baktım. Bir anda girmekte olduğumuz ormanın ne olduğunu idrak edip panikledim. İçeriden yayılan salt karanlık, güneş en tepedeyken dahi varlığını sürdüreceğini bildiğim mistik bir enerjiyle doluydu.

Buraya dair hikâyeler anlatıldığında ısrarla eklenen sözcükler; yasak, tehlikeli ve ölümcüldü. Kanına susamayan kimse buradan geçmeyi aklının ucuna getirmezdi.

"Burası Kara Orman," dedim dehşet dolu bir fısıltıyla.

"Ta kendisi," diye yanıtladı. Gözlerindeki delilik geri gelmişti. Deli ve ölümden korkmayan bir Ay fedaisinden bekleneceği gibi.

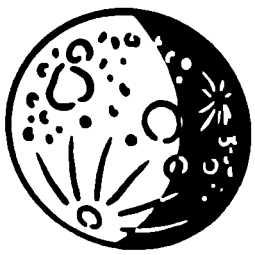
"Kendi canını umursamıyor olabilirsin ama ben henüz o kadar aklımı yitirmedim."

"Vah vah," dedi bana bakıp nispeten ormana doğru bir adım atarken. "Bana yolu göster dedin ve yolumuz buradan geçiyor. Sayende bir çift ayak üzerinde ilerlemeye mecbur bırakılmışken buranın etrafından dolanmak ölümlü son günlerimi, sonsuz bir doğa yürüyüşüyle harcamam demek olur. Yani, *nazlanmıyorsun ve beni takip ediyorsun.*"

Az önce ona karşı kullandığım buyurgan tonu bana karşı kullanırken kalbim göğsümde gümbürdeyerek attı.

Beni onunla gelmekten caydırmak için bilerek mi buraya girmeyi seçmişti, asla bilemeyecektim. Ama takip etmekten başka seçenek göremiyordum.

Tüm cesaretimi topladım ve bu lanetli ormana doğru ilk adımımı attım.

Üçüncü Gün

Ay Terazi'de ve Tritiya fazında. Chitra Bölgesi'nde ilerliyor. Mars, Ay ve Saturn arasında sert bir etkileşim var.

Zifiri karanlık gibi tabiri sessizlik için de kullanılabilseydi burayı ifade etmek için çok uygun olurdu.

Birkaç adımla ormanın kavrulmuş sınırını aşıp derinliklerine yol almaya başlarken fırtınaya dönüşen yağmur buraya işlemez olmuştu. Çam ağaçlarından farklı, geniş yapraklı dallar ormanın üstünü öyle sıkı kapatıyordu ki yaprakları döven yağmur bile ses yalıtımını aşamıyor, yalnızca ağaç gövdelerinden süzülerek toprağı nemlendiriyordu. Aynı sebepten ötürü güneşin doğduğunu anlayamayacağımızı bilmek üzücüydü. Saatli bomba gibi geri sayan iki haftamızın tek ibaresi gökte yükselip batan güneşti, ya da avucuma kazılı izdeki Ay'ın evreleriydi.

Kendini belli belirsiz hatırlatan bu bilgiyle başımı salladım.

Orman derhâl işe koyulmuş ve beni karamsarlığın çukuruna atmaya çalışıyor olmalıydı. Burada basit gerçekleri unutabilir, olmayan şeyleri hayal edebilir ve en kötüsü hafızanın gerilerine itilmiş çarpıcı olaylarla tekrardan yüzleştirilebilirdin.

Arz'ın kendini bunlara karşı nasıl korumayı planladığını bilmiyordum ama şimdiden içimi kemirmeye başlayan endişeye bakılırsa Kara Orman'ın benim için planladığı oyunlardan delicesine korkuyordum.

"Buraya Kâbuslar Ormanı da diyorlardı, değil mi?" diye sordum, pusuya yatmış, bizi gözetleyen ormanın sessizliğini

bozmak için. Bir zamanlar burada yaşayan cadı klanlarının kendilerini cadı avcılarından ve yerel halktan korumak için ördükleri büyülü bir duvardı. Normal koşullarda, turistler ormana yaklaşmaz, yolları buraya çıkarsa ilahi bir güç tarafından geri dönerlerdi. Doğaüstü varlıklar için aynı kural geçerli değildi fakat bu bölgede yaşayan her varlık, en kötü kâbuslarıyla yüzleşmek istemiyorsa buraya girmeden önce bir kere daha düşünürdü.

"Halk arasındaki ismi bu, evet." Kısa cevabından sonra ıslaklıktan üstüne yapışmış, şimdi siyah görünen ama normalde koyu antrasit rengindeki tişörtünü çekiştirerek silkeledi. "Bunları bana daha sonra versen ölür müydün?" diye söylendi.

"Gururla sergilediğin erkekliğini biraz daha görseydim mi diyorsun? Muhtemelen daha buraya giremeden kusmaktan helak olurdum."

Kıyafetleri kuru bir ortamda vermeyi kabul etseydim buraya girerken seksi poposunu biraz daha izleyebileceğim anlamına mı geliyordu? Tanrılar korusun kendimi tutamayıp küçük bir ısırık için ona gizlice sokulabilirdim. Öyle bir şey olsa kesinlikle utancımdan ölüp giderdim ve cesedimi burada bırakıp gitmesini tercih ederdim.

Tasasız bir kahkaha attı. Bu sesi ondan duymayalı epey bir zaman olmuştu. Artık gülme gibi bir yetisi kaldığından dahi şüphe duyuyorken hazırlıksız yakalanmıştım.

O gerisini getirmedi ben de ilk sorduğum şeye geri döndüm. "Buranın sana gösterebileceği kâbuslardan korkmuyor musun?"

Gür bitki dokusu içerisinde dikkatli adımlarla ilerlerken kısa süreliğine durdu ve yoluna devam etti. "Gerçek hayatım kâbustan farksız geçiyorken bunlar kaldıramayacağım şeyler değil."

"Peki, doğru hatırlamıyorsam düzelt ama ormanın bittiği yer vampirler tarafından korunmuyor muydu?" Cadıların ikinci duvarı, vampirlerdi. Onlarla hep sıkı fıkı olmuşlar, bu da donuk

kanların ezeli düşmanı olan kurtları, türler arası hiyerarşide epey bir geriletmişti.

"Evet, Balın. Evet. Coğrafi bilgilendirmen bittiyse yolumuza huzur içinde devam edebilir miyiz?"

"Düşman toprağına girmekten de mi korkmuyorsun diyecektim." Onu düşündüğüm için bunları soruyordum; vampirlerdeki kurt nefretini bildiğimden. Yoksa kurt olmayan benim için hava hoştu.

"Umurumda değil. Onu o zaman düşünürüm," dedi ters ters. "Ayaklarım üzerinde seyahat etmeyi mecbur olduğum için kabul ettim. Bu, dırdırını çekmek zorunda olduğum anlamına gelmiyor!"

"Kaba öküz..." diye homurdandığımı duyduğunda kulakları seğirdi. Ama başka bir tepki vermedi. Anlaşılmıştı. Birbirimize mahkûmduk ama bu sadece yolculuktan ibaretti. Eğer her Allah'ın günü somurtarak ilerlemek istiyorsa, öyle olacaktı. Bu zaten ondan bekleyeceğim bir hareketti. Durup dururken esprilerime gülmesi değil...

Bir süreliğine sessizlik içinde yürüdük. Orman varlığımızın sonuna kadar farkındaydı ve gelişimizi merakla karşılamış, bize nelerle saldırabileceğini kestirebilmek için incelemeye koyulmuştu. Sanki zihnimin içindeki düşünceler, hatıralar, biri kayda değer bir şey bulmak için kurcalıyormuş gibi sağa sola çekiştiriliyordu. Sırtındaki kasların yer yer gerilmesine bakarsak aynı şeylerin Arz'ın başına geldiğini tahmin ediyordum.

Fakat huysuzlukla susmamı talep ettikten sonra onunla bunun hakkında konuşamadım. İletişimde kalarak ormanın bizimle karşı karşıya getireceklerine hazırlıklı olabilirdik. Beraber göğüs gerebilirdik. Anlaşılan böyle bir şey olmayacaktı.

Kendimi yapayalnız hissediyordum ve bu his, onunla bir araya gelmemizden sonra da devam etmişti. Tehlikenin kalbine girince en son yapılması gereken, yolların ayrılmasıydı ve ne yazık ki biz bunu yapmayı daha en başından başarmıştık.

Bu içler acısı hâlimizi hangi Tanrı izliyorsa umarım dileklerimi duyup bize yardımcı olurdu.

Yürümeye devam ettikçe ışık koyulaşıyor, ormanın dışarıdan en korunaklı ve bizim için bir o kadar tehlikeli kalbine ulaştığımızı işaret ediyordu. Sessizlik artık attığımız adımlar ve nefes alıp verişlerimizi de yutmuştu. Bunun sebebinin ormanın çıt çıkarmayacak kadar durgun oluşu değil, en başından beri aklımızla oynayıp işitme duyumuzu köreltmesinden kaynaklı olduğunu fark ettim.

Ses kesici özellikleri olan kulaklıklar takmış gibiydik. Ama bir müzik yoktu. Vericinin karşısında herhangi bir ses yoktu.

Sonra birden, yüreğimi hoplatan bir anilikte, ormanın derinliklerinden, sütun sütun uzanan ağaç kafesinin içinden iki çocuk kıkırtısı yankılanarak kulağıma kadar geldi.

Panikle o yöne dönerken elimi iki adım ötemde yürümekte ısrarcı Arz'ın koluna atmış, tırnaklarımla tenini delecek kadar sertçe sıkmaya başlamıştım.

Bana sataşıyor ya da kızıyorsa dahi duymuyordum. Kulağımdaki çınlama tüm algımı bozmuş, az önce bir patlamaya maruz kalmışım gibi dengemin kaymasına sebep olmuştu. Baktığım yerde çocuklardan ya da herhangi bir tehditten iz göremeyince Arz'ın suratına döndüm. Endişeyle kaşlarını çatmış, baktığım yönü taramakla meşguldü.

"Sen de duydun mu?" diye sordum. Boğuk ve suyun altından geliyormuş gibi çıkan sözlerime dikkat kesilip bakışlarını aşağı indirdi. Onun da duyma yetisinin benim kadar körelmiş olduğunu fark edince tekrar sordum ve bu sefer dudaklarımı okuyup onayladı.

Birbirimizi duyamıyorduk. Ama o gaipten sesleri duyabiliyorduk.

Harika!

Orman iş üstündeydi.

Ancak Arz'ın sarsılmaz iradesi ve hedef mekanizması şaşmamış olacak ki sözsüz bir lütuf gibi beni kavrayarak gitmekte olduğumuz yöne doğru ilerlemeye devam ettik.

Bunu beni korumak için mi yoksa burada ölüp gidersem aramızdaki bağ yüzünden olabileceklerin çekincesiyle mi yaptı, asla bilemeyecektim. Minnetimi belli edercesine kolunu ikinci kez sıktıktan sonra adımlarıma odaklandım.

Zemin bize oyunlar oynuyor, bir an önce orada olmadığına emin olduğum ağaç kökleri ve çalılardan önüme siperler örüyordu. Arkamızdan aşırı gerçekçi başka çocuk kıkırtıları gelirken derin bir nefes alarak korkumdan kurtulmaya çalıştım. Hava aniden soğumuş, gerisin geri verdiğim nefesim ardında buhar bırakmaya başlamıştı.

Yağmurdan ıslanıp hâlâ kurumamış üstümüz başımız soğuğu olduğu gibi içimize geçiriyordu. Arz'a biraz olsun dayanıklı olabildiğimi göstermek adına tir tir titrememeye çabalıyordum. Belinin kıvrımına, kendimi bastırdığım o yerden gelen vücut ısısına odaklanıyordum. Kurtların ayaklı bir soba görevi görmesi kırk yılın başı bir işe yarıyordu.

Çocuk kahkahalarının içine sözler de katılınca kaşlarımı çattım. *"Elim sende!"* Bir dakika!

Bu sesi... Tanıyordum.

Yanımızdaki otlar arasından iki çocuk, peşi sıra geçip giderken şaşkınlıkla geri çekildik. Daha fazla gülüşme ve oğlanın kız çocuğunu saç örgüsünden tutup kendine çekmesini, solgun, hayaleti andıran tenlerine takılmadan izledim. *"Yakaladım seni!"*

İçimde bir şeyler burkulurken sesin geçmişteki sahibine şüpheyle baktım.

O da benim gibi hatırlamış mıydı?

Başımı ona döndürdüğümde, yine bana benden bir adım önde olduğunu kanıtlarcasına bakıyordu. "Bunlar sadece anı. Zararsızlar. Yolumuza bakalım," dedi tane tane. Kaşlarım ça-

tıldığında tekrar ettiği iki kelimeyi saymazsak tek seferde okuyabilmeme ben de şaşırdım.

Öyle olmasını umarak daha da ona sokuldum ve yanından geçip giderken birbirine oyunun heyecanı ve hırsıyla bakan çocuklara değmemeye çalıştım.

Ne olurdu bilmiyordum. Hayalet tenlerine temas edip ürperecek miydim? Ya da cisimsiz bedenleri toza dönüşüp kaybolacak mıydı? Bu riski göze alamadım.

Henüz masum olan bu iki çocuk, başkalarının günahlarıyla kirlenmeden birbirlerine sevgiyle bakabiliyorlarken... Bunu yapamazdım. En azından geçmişte bir yerde, düşmanlıklar olmadan, mutlu mesut günlerimiz olmuştu.

Tek dileğim bu çirkin ormanın anılarımızı da kendisi gibi çürütüp karartamamasıydı.

İkinci gördüğümüz anı, bize özel ayrılmış bir vitrin gibi ağaçların ve çalıların doluşmadığı bir açıklıkta karşımıza çıktı. Sesler, birkaç adım kala başlamıştı. Küfürler savurarak pes eden bir kızın hınçlı çığlıkları bir oğlan tarafından yatıştırılıyordu.

"Başaramayacağım, Arz. Yeterince iyi değilim." Daha yakın zamana ait olsa dahi kendi sesim kulağıma yabancıydı. Hâlâ çok toydu.

"Böyle düşünme. Kendine çok yükleniyorsun." Kaçamak bakışlarla Arz'ın yüzüne baksam da bu merhametli hâline karşın bir tepki kırıntısı göstermedi.

"Yüklenmek zorundayım. Seninle aynı kefedeyim ama sen gibi değilim, anlasana." Şimdi bu anının tam olarak ne zamana tekabül ettiğini anlamıştım. Bizi antrenmanlarda birbirimizle yarıştırıp kimin ne kadar yetenekli olduğu konusunda sürüye bilgilendirme geçildiği zamanlardı. Kurt olmadığım o zamanlar ortaya çıkmamış olmasına rağmen listelerin en sonunda yer almamdan her şey gün gibi ortadaydı.

Açıklığa gelince, sıska, gelişmemiş bedenlerimizi görüp yüzümü buruşturdum. O zamanlar henüz saçıma hangi bakım

ürününün gideceğini, çillerimi nasıl menfaatime kullanabileceğimi ya da vücuduma göre giyinmeyi öğrenememiştim. Berbat görünümüme rağmen aşkla bakan, daha o zamandan beri çekici karizmasıyla dikkat çeken Arz, yüzümü elleri arasına alıp gözlerimin içine bakıyordu. *"Ben gibi olma zaten... Ben seni, sen olduğun için seviyorum."*

Sevgi...

Sahiden bana bunu söylemiş miydi?

Peki ben ona onu sevdiğimi söylemiş miydim?

Bu kısmı hatırlamıyordum ama Arz'ın gerçek ve yirmi yaşının getirdiği kuvvetli bedeni beni çekiştirerek anının yaşandığı oyuktan ileriye sürüklerken devamı duyamamıştım. Devamını öğrenmemi istememesinden başka, aptal âşık hâllerini duymaya tahammül edemediği için acele ettiğini düşündüm.

Orman dokusu iyice sık, yabani bir hâl alırken, bu sıkış tepiş karışıklık arasında yükselmeye başlayan sesler de bir o kadar hararetli bir koşuya tutulmuş gibiydi. Kalın ağaç gövdelerinin arasında bizimle aynı hızda ilerleyen, silik figürler canlanmaya başlamıştı. İkisi bizdik, diğerlerinin kim olduğu üzerine kafa patlatılmamıştım ya da gözden kaçmış, önemsiz insanlar olacaktı ki bir sis bulutundan ibaretlerdi.

Nefes nefese kalmış seslerle uyumlu soluklar alırken panikleri bulaşıcıydı.

Neyin bana, neyin geçmişe ait olduğunu anlayamadığımdan, birbiri içine geçen duyularım beni mahvediyordu.

Hıçkırıklarım arasında kurduğum ilk cümleyi duyunca, bu anının ikimizi de yıkacağını anlamıştım. *"Biliyorduk, Arz. Bir kurt olmadığımı ikimiz de biliyorduk!"*

"Biliyorduk ve artık herkes öğrendi. Artık derin bir nefes alabilirsin," diyordu peşimden. Ah, evet, ilişkimizde fevri taraf hep ben olmuştum, Arz ise beni kollayıp yatıştıran.

Orman bunu mu yapmaya çalışıyordu? Her şey güllük gülistanlıkken bile berbat bir kız arkadaş olduğumu yüzüme

çarparak aramızda barış sağlanmasını, en iyi ihtimalle bir arkadaşlığın yeşermesine engel olmayı mı hedefliyordu?

"Babam öğrenince kahrolacak. Bir daha asla gözüne gireme-yeceğim."

"Babana hiçbir zaman yetmedin. O... Öyle biri." İçimden bu sözleri doğruladım: Yetmedin, yetemeyeceksin, hiçbir zaman...

Arz artık tamamen koşuyordu. Gerçekleri duymamak için ifadesizleşmiş, bakışlarını donuklaştırmıştı ama ne kadar dışarıda tutmak isterse istesin kulaklarında bu sözler yankılanırken duymazdan gelmesi imkânsızdı. Hızlanarak belki onlardan kaçmak, belki ormanı bir şekilde daha da çirkinleşmeden aşıp gitmek istiyordu. Kaburgalarımın altından beni sıkıca kavramış, ağırlığımın yarısından fazlasını üstünde taşıyarak beni peşi sıra koşturuyordu. Sürüklenircesine ilerlerken açıktaki bacaklarım yeni çiziklerle dolup taşıyordu.

Beni sırtına almak problemdi ama bir kalçasının üzerinde, orman boyunca taşıması gayet normaldi, öyle mi?

"Lider Boran..." diye söylenmeye devam eden kız duraksadı.

Arkasındaki genç Arz kendini zar zor durdurdu.

Biz... Donakaldık.

"Lider Boran," diye fısıldadı kız. Bu seferki bir şaşkınlık nidasıydı.

Çünkü beş yıl önce, her şeyi başlatan o olaya şahit olmak üzereydik.

Babam ve Arz'ın babasının en güvendiği Eski Kan'ının, Omega'sının hain planlarına...

İki adam... Karşılıklı duruyor, bir darbe planının detaylarını konuşuyorlardı.

Küçük Balın ve Arz'ın hayatın gerçekleriyle tanıştığı ilk andı bu. Her şeyin kovalamacalar, oyunlar ve sevgiden ibaret olmadığını anladıkları o kara an.

Ormanın içindeki ağaçlar bilerek yer değiştiriyor olmalıydı çünkü geçmişte tanıklık etiğimiz ânın birebir kopyası olmasını sağlayacak genişlikteki açıklık, barakaların arkasında kalan, toplantı çadırına benzer şekilde eğilip bükülmüş, ağaç dalları tepesinde koni yaparcasına üzerine yatmıştı.

Hayalet bedenlerin cansız ışıkları bunun geçmişte yaşandığının tek kanıtıydı. Yoksa her detayıyla babam, karşısındaki de taraf değiştiren ajanıydı.

Lider Boran kederle konuştu. *"Kız, kurt çıkmadı, değil mi?"* Kızım dememişti. Ona ait olduğumu, evladı olduğumu belirten bir iyelik eki kullanmaya bile ağzı varmıyordu. Ve ben bu adama baba demiştim, babacığım demiştim...

Lider Alper'in Eski Kanı, Uzlet Amca ya da ona hitap ettiğim şekliyle Uzman, başını aynı hüsranla yere eğdi. *"Maalesef, efendim. Dolunayda bir tek o dönüşüm geçirmedi."*

Evet, Uzman bir dönekti. Taraf değiştirip sadakatsizliğinden doğmuş bir yönetimde en baştaki sıralara bu şekilde yükselmişti.

Dişlerim arasından tıslayan bir nefes ormanın karanlık damarlarına aktı. Buharı, buz kristallerine dönüşebilirmiş gibi hareketsizce önümde süzüldü.

Benden başka, dönüşümünü tamamlayamama ihtimali olan yavru kurt yoktu ve hiç olmamıştı. Çünkü babaları, yapılması gerektiği gibi, sürüden ya da karşıdan ama her daim kurt kanı olan birilerinden çocuk peydahlamıştı.

Bu en başta babamın hatasıyken, sorumlusu nasıl ben gösterilebiliyordum? Hatıraları tekrar yaşarken küçük benin aklındaki soruyu içimden tekrar geçirdim. Hâlâ bir cevap bulamamıştım. Hâlâ babamı anlamlandıramamıştım.

Lider Boran duruşunu değiştirerek sırtındaki, şu ankine kıyasla daha sönük postlu kaftanı geriye doğru silkeledi. *"O hâlde ikinci plana sadık kalacağız."*

En azından ilk plan benim kurda dönüşmemdi. En azından benden beklentisi o kadar düşük değildi. Bu telkin cümleleri küçüklüğüm gibi şu andaki aklımdan geçerken ormanın, büyüsünü beynimize sızmak için kullandığına tamamen ikna olmuştum.

Bana geçmişi yaşatıyordu. Her anlamda.

Babamın gür sesiyle ilan ettiği planla şoka uğramamın sebebi bu olmalıydı.

"Lider Alper, bu gece ölecek!"

Sanki ilk duyduğumda yaşadığım kelimelerin ifade etmekte yetersiz kalacağı paniği, hayal kırıklığını ve tiksintiyi, bu sefer damarlarımda gürüldeyen öfkeli ateşlerle hissettim.

Hain köpek!

Dostunu, akranını, yıllarca en yakını olmuş Lider Alper'i pusuya düşürebilecek kadar gözünü güç ve otorite arzusuyla karartmış aşağılık herif!

Arz'ın yanımda yaylanan bedeni aynı hisleri paylaştığımızı görmemi kolaylaştırıyordu. On beş yaşındaki bir çocuk olarak yaşadığı dehşet, babasını kaybetme korkusu ve baba kadar yakın

bildiği adamın ihanetini sindiremeyen tavırlarını, o da tekrar yaşıyordu.

O zaman ikimiz de aptaldık. En yanlış şeyleri yapmış, durumu berbat bir şekilde yönetmiştik. Orman bize anıyı, aşırı gerçekçi biçimde yaşatırken eminim ki ikimiz de şimdi orada olsaydık farklı mı olurdu diye düşünmeden edemiyorduk.

Şimdi orada olsak kaçınılmaz sonu engelleyebilir miydik?

Konuşma detayları iki adi adam arasında kararlaştırılırken küçük Balın, yanında kaskatı kesilmiş Arz'a baktı. Gözlerinde yalvaran bakışlar vardı. Her şeyden önce, babasının hain planları için özür dileyen bir bakıştı.

Elinde olsa her şeyi durdurmak isteyen ve bunu sahiden de yapabileceğini düşünen bir kız...

"Arz, Arz," diye seslendi fısıltıyla. *"Nasıl göründüğünü biliyorum ama bundan babana bahsedemezsin. Ben halledeceğim. Babamla konuşup ona engel olacağım!"*

Arz masumane ricama sarsılmış ve yabani bakışlarla karşılık verdi ama herhangi bir cevabı olmamıştı. Yalnızca oracıkta atılıp çelimsiz bedeniyle Lider Boran'a kafa tutabilecek bir kinle önündeki manzaraya baktı. Sanki ilk önce hangisinden başlayacağını tartıyordu. Babamdan mı yoksa kendi babasını tuzağa düşürmeye ortak olan Uzman'dan mı?

"Sana söz veriyorum. Babana hiçbir şey olmayacak," diye çırpınıyordum anıda. *"Böyle bir şeyi nasıl aklına getirmiş olabilir, inan bilmiyorum. Ama amacına ulaşmaması için elimden gelen her şeyi yapacağım. Yapacağım, Arz. Lütfen sus. Lütfen bir şey deme. Ben halledeceğim."*

Tutamayacağı sözler veren o kızı başımı bir yana yatırarak izledim. Şimdi o anda olsam bunları asla söylemezdim. O küçük kızla konuşabilsem babasına bu kadar körü körüne güvenmemesini tembih ederdim. Bu gördüklerinin sadece başlangıç olduğunu ve elini daha nice karanlık emellerle kana bulayacağını, ona anlatabilmeyi her şeyden çok isterdim.

Ama o anda çaresizdim. Babamın bu kadar kötü olabileceğine ihtimal vermiyordum. Kendimi suçlu hissediyordum. Çünkü suçlu, aslında öyle olmasam da, bendim. Bir kurt olmayışımdı. Geçen gece diğerleri gibi omurgamı büküp derimden tüyler çıkarmayı başarabilseydim eğer, o ânа tanıklık etmeyecektik. Babam, ilk planı her neyse onu uygulayacaktı ve sanıyorum o da bizi evlendirmek olacaktı.

Henüz kirlenmemişken, bizim kontrolümüz dışında gelişmiş olsa dahi, bu evlilik fena mı olurdu? Sürünün bütün Alfalarını dünyaya getirmek için değil, istediğim için Arz'dan çocuk sahibi olsam, Hilal ve Özgür gibi mutlu ve huzurlu bir çift olabilir miydik? Onlarla aynı kaderi paylaşmak üzere Selene'ye giderken içimizden, sonuna kadar değdi, der miydik?

Cevapsız sorularım aklımda asılı kalırken küçük Arz bana güvendi. Başını hiçbir şey söylemeyeceğine dair aşağı yukarı salladı.

Hüzünle, yaptığı hata için, bana güvendiği için kendini asla affetmeyen yanımdaki Arz'a baktım. Kin ve nefretle kasılmış yüzüne yansıyan hayalet ışıklarda oyalandım. Ona kendimi affettirmenin hiçbir yolu olmadığını, her kıvrımında yeniden ve yeniden keşfettim.

Tutamayacağım sözler vermiştim.

Hain olan babamken pusuya düşürdüğü eş baskınlıklı Lider Alper'i hain ilan etmiş ve girdikleri düelloda onu kendi elleriyle katletmişti.

Gerçek buydu. Gerçek babasının daha iyi biri olduğuna inanan aptal ben ve bana inanma gafletinde bulunmuş saf âşık Arz'ın olabilecek en kötü şekilde bocalamasıydı.

Her şeyi berbat etmiştik. Ama her şeyi...

Anı burada sonlanıyor olmalıydı. Arz kendi yoluna, ben de babamı ikna etmek için, yalvar yakar dil dökmeye gidiyordum. Oysa öyle bir şey olmadı. Kaydı durdurmuşlar gibi, hayalet

bedenler tek kelime etmeden orada dikildi. Konuşmadılar. Hareket etmediler.

Bakışlarımı ayıramadığım Lider Boran dışında kimse hareket etmiyordu. Âna tanıklık eden bizlerin ve Uzman'ın ışıkları kısılmış, sanki babamın yeni bir bilinç geliştirmiş bedenine güç verilmişti. Bize doğru iki kısa adım attı ve önce bana, gerçekte olan bana konuştu.

"Babanı ikna etmeye çalıştın mı, Balın?" Sesi artık kulağımın içinde değildi. Dudaklarından süzülüyor, çevredeki ağaçlar tarafından yutuluyor, arta kalan ve bana ulaşan kadarını duyuyordum.

Sen, babam olacak adam değil misin? diye haykırmak istedim. Ama olmadığını daha hareket ettiği ilk andan itibaren fark etmiştim.

Kâbuslar Ormanı'nın kâbusuydu. İçinde nasıl bir karanlık büyü barındırıyorsa onun yarı cisimleşmiş hâliydi. Kendine babamın görüntüsünü seçmesinin ironik bir yanı vardı. Habis hareketlerle, yılan gibi kıvrılan ruh, ya da her neydiyse; kendisiyle aynı derece kötü birini seçmişti.

Onu bu şekilde bana bakarken görmek iliklerime kadar titrememe sebep oluyordu.

Bana bir adım daha yaklaştı. Görüntüsü titreşerek dalgalandı. Dudakları uzadı, burnu düzleşti, elleri birer pençeye evrildi. "Yeterince çalışmadın. Yetti sandın. Ama yetmedi, değil mi? Onu vazgeçirebildiğini çabucak kabullenmeseydin, belki engel olabilirdin. Bunu durdurabilirdin."

Beni takip eden günlerde içimi kemiren düşünceleri ortaya dökmüş, pişmanlığımı yüzüme çarpmıştı. Olduğum yerde acı ve öfke ile zangırdarken sıra Arz'a geçti. Gözlerini ondan bir an olsun ayırmayan, bir ceylanı katletmek üzere pusuya yatmış kurttan bir farksız bir şekilde, bekliyordu.

"Peki, ya sen, Arz? Sen Balın'a söz verdiğin gibi ağzını kapalı tutabildin mi?" Cevabını çoktan biliyormuş gibi bir ke-

yifle gülümsedi ve çirkinleşip uzamış dudaklar, mide burkan bir üçgen yaparak yüzünü kapladı.

Arz sessiz kaldı. O da benim gibi sınanıyor, eliyle kavrayabilecek bir şeyler aranıyordu. Sıkmak ya da üzerine fırlatıp saldırmak için.

Lider Boran tekrar konuştuğunda gülümsemesi silinmedi. Aralık dudakları arasından uzayan sivri dişleriyle zehirli sözlerini saçtı. "Ama söyledin. Babana gidip duyduklarını anlattın."

Şaşkınlıkla Arz'a baktım.

Sözünde durmadığı için darılmaktan çok şaşırmıştım.

Keşke söyleseydi diye kendimi yiyip bitirmişken söylediğini bilmek beni rahatlatırdı. Nasıl olur da babasının haberi varken yine de olacaklara hazırlıklı olamamıştı? Aklıma takılmıştı.

Sorularımı duymuş gibi gözleri bana dikildi. "Baban akıllı adam. Kurt gibi... Cin gibi... Şunu o çocuk akıllarınız almamışsa şimdi düşünün. Her yaklaştığınızda hisseden sezgileriyle, o gün, ulu orta konuşulamayacak bu konuları, nasıl konuştu? Sizi neden fark etmedi?"

"Çünkü..." dedim bu farkındalık katıksız dehşete neden olurken. "Duymamızı istiyordu."

Hâlen tek kelime etmemiş Arz aynı aydınlanmayla mümkün mü bilmiyorum ama daha da gerildi. Sanki ormanın içinde yaşayan tüm karanlık gölgeleri gözlerine çekti ve dişlerinin arasından ısıracak bir köpeğin hırıltısına benzer nefesler püskürttü.

"Ve sen de ona istediğini vererek planının kusursuzca işe yaramasına yardımcı oldun. Arz."

Gülümsemesi genişledi, gırtlağının arkasında parlayıp sönen yıldırımlar bize bu yaratığın ne gibi acılar yaşatabileceğini tahmin etmemizi zorlaştırdı.

Neydi bu? Kimdi? Bizden ne istiyordu?

"Baban eğer bu konuşmayı hiç öğrenmeseydi, onun hakkında komplo kuran Lider Boran'a ilk saldıran olmazdı. Onu devirmek için Eski Kanlarını örgütlemezdi. Canını kurtarmak

isteyen bir adamdan bir haine dönüşmezdi. Ve ne var biliyor musun, Arz? Lider Boran, o gün gelene kadar asla saldırmazdı. Yalnızca işler istediği gibi giderse hamlesini yapabileceği bir kumar oynamıştı. Sen, küçük, aptal çocuk, bunu onun için çok kolaylaştırdın!"

"YETER!" diye kükredi Arz.

Hemen yanı başında bulunduğum için tehditkâr enerjisi tenimin içinden geçip kemiklerimi zangırdattı. Bir sonraki patlamasının zarar vermesi ihtimaline karşın ondan kopup hafifçe uzaklaştım.

Bunun bir hata olduğunu, temasımız kesilir kesilmez hissettim.

Zemin artık daha dengesizdi. Yüzey babamın görünüşüne bürünmüş, elektrik yüklü hayalete bir akıntı şeklinde kayıyor, ayakta kalmayı bırak, ona doğru çekilmeme sebep oluyordu.

Hava Arz olmadan daha soğuktu. Sesler daha korkutucuydu.

Yalnızlık, bu ormanda ölümcüldü.

"Yetmez," dedi Lider Boran, bakışları açık hedefteki bir avmışım gibi bana kilitlenirken.

Ağzını şevkle büktü ve öne doğru atıldı. Doğrudan üzerime... Saniyeler içinde karşımda duruyordu.

Bize saldıramayacağını, anılarla zihnimizi alt etmeye odaklandığını düşünmüştüm. Oysa feci hâlde yanılıyordum. İki elini omuzlarımın üzerine yerleştirdi ve beni aşağı doğru bastırmaya başladı. Parmak uçlarında elektrikler uçuşan elleri, yağmurluğu değdiği gibi yakarak delmişti. Şimdi çıplak omuzlarıma bastırdığı yerler yakıcı sıcaklığı altında çığlık atma isteği uyandırıyordu.

Ama dediği gibi, henüz yetmemişti. "Balın, tatlım! Sana gösterecek bir şeyim daha var," dedi kurnaz bir sesle.

Ardından dünya ayaklarım altından tamamen kayıp çekildi. Beni, bembeyaz bir boşluğun ortasına hapsetti. Orman yoktu, geçmişteki bedenlerimiz yoktu, Arz yoktu. Bir tek ben ve önümde bu beyazlık için fazla hırpani görünümlü ruh kal-

mıştı. Hâlâ babamın suretinde, deforme olmuş uzuvlarıyla beni izliyor ve iğrenç bir tebessüm oturttuğu dudaklarını yalıyordu.

"Küvete gir, Balın," dedi sadece.

Bir an için şaşkınlıkla, yanlış mı duydum diyerek kulağımı ona döndüm.

"Küvete gir, Balın!"

Omzunun üzerinden bakınca orada bana çok tanıdık gelen bir görüntünün beklemekte olduğunu seçebildim.

Bir anı daha...

On yedi yaşıma girmeden hemen öncesi...

Panik tepeden tırnağa bir karıncalanmayla kendini belli etmişti. Nefes almak hep bu kadar zor muydu? "Hayır," diye inledim. "Bu olmaz. Ne olursun... Bu olmaz."

Sayıklamalarım, yakarışlarım bir kulağından girip diğerinden çıkıyormuş gibi aynı şeyi söyledi. "Küvete gir, Balın!"

Bana göstermek istediği anıyı, hayır, bana tekrar yaşatmak istediği anıyı biliyordum. Hiç unutmamıştım ki. O günden sonra bir daha aklımdan çıkaramamıştım.

Şu kadarını söyleyebilirdim ki o anı tekrar edeceğime, yıldırımlarıyla cayır cayır yakılmayı tercih ederdim.

"Lütfen..." diye fısıldadım. Ama omuzlarımdaki elleri tüm gücümü çekip almış gibi hissediyordum. Yağmurluğuma yaptığı gibi tenimi de yakıp o çirkin, pençeli ellerinden bir iz bırakmıyordu. Bana zarar vermiyordu. Anlaşılan onun yöntemleri, her şeye rağmen fiziksel değil, zihnendi. "Lütfen, lütfen, lütfen..."

Kaçamak bakışlarla izlediğim küvet hızla bize yaklaşıp ayaklarımızın altında durduğunda boğazıma artık kelimeler için kullanmamı mümkün kılmayan bir yumru oturdu. Nefesimi çoktan beyaz, eski moda, ayaklı küvetin içini dolduran kıvamlı sıvının altına girmişim gibi, tutmuştum. Ayaklarım, sıvının üzerinde asılı kalmıştı. Aşağı dönüp baktığımda ayakkabılarım yoktu. Üstümdeki beyaz gecelik dışında çırılçıplaktım.

Tıpkı o günkü gibiydi. Her şeyiyle... O izlediğimiz hayaletlerin içine sıkışmıştım. Bu beden bana ait değildi, sadece ben onun yerindeydim.

Peki ya öyleyse neden bu kadar gerçekçi geliyordu. Bu çırpınışlar bana aitti. Ve o zaman sorduğum gibi, *"Buraya neden getirildim, baba?"* diye de soramıyordum. Lider Boran'ın bana yaşattığı en büyük dehşet ânına hazırlıksız yakalanmıştım ve o zamanki aklımla hâlâ bir açıklaması olabileceğine, bunun gerekli olduğuna inanmak istemiştim.

Lakin babam önümdeki ruhun sarf ettikleri dışında tek kelime etmemişti.

"Küvete. Gir. Balın!"

Aşağıdaki erimiş balmumunu andıran, yavruağzı rengindeki sıvıya baktım. Sıcak olmalıydı. Sıcak olduğunu hatırladım. Alevler gibiydi. İçine girdiğim anda tenimin her yanını kaplayacak, ardından mumumsu dokusu tenimde katılaşacaktı.

Onu kazıyarak üstümden sökerken, duşta keselenirken haykırışlar eşliğinde ağladığım gün de hâlâ dün gibi aklımdaydı.

O küvete daldırıldığımda bana olan şey hâlen bir muammaydı.

Bana ne yapılmıştı? Ne amaçla buraya getirilmiştim ve ardından üzerimde tek bir farklılık hissetmesem de bende ne değiştirmişti?

Çırpınan parmak uçlarımın altında baloncuklar çıkararak fokurdayan sıvıda sanki bunların cevapları vardı. Sanki bu sefer sorsam, sıvı ya da önümdeki bu ruh cevaplayacaktı.

Ama gırtlağımı yırtarak patlamak üzereymiş gibi gelen yumru tüm sesimi içeri yutmuştu. Konuşamıyordum. Aşağı bakmaktan başka bir şey yapamıyordum. Babamın gözlerindeki şimşeklerden iyidir, diye kendimi teskin ediyordum.

Ama lanet olsun... Karşı koyacak gücüm kalmamıştı.

Ağır ağır sıvının içine batırılıyordum.

Yakıcı sıcaklıkla önce bir çığlık geldi. Boğazımı tıkayan şey her neyse onu da dışarı dökerek beyaz boşluğa saçıldı. Sonra son titrek nefes, sıvı her an yükselmiyormuş gibi ağır ağır ciğerlerimden döküldü.

Saniyeler sonra başımın da küvetin içine gireceğini bildiğimden, amansız bir mücadeleyle ciğerime yeni nefesler çekebilmeye çalıştım. Ama nafileydi. İçimdeki son nefes aheste aheste beni terk ettikten sonra, ancak o zaman yeni bir nefes için dudaklarımı aralayabildim.

Acı katlanılamazdı. Sıvı baldırımdan belime, belimden omuzlarıma hızla yükselmişti. Ayaklarım küvetin kaygan zemininde hâlen bir çırpınış hâlindeydi. Omuzlarımdan bastıran babamın elleri başıma gelince duraksadı. Yüz yüzeydik. Başka bir yere bakma şansım yoktu.

"Bu senin iyiliğin için, Balın," dedi babama benzer ruh.

O da tıpatıp aynısını söylemişti. O zaman da gram inanasım gelmemişti.

Eskiden babamın şeytanlıklarını kötücül bir ruh icra edince bu davranışlar ona ait olamazmış gibi geliyordu. Bu oydu. Babamdı, Lider Boran'dı, baştan sona onun anılarımda iz bırakan eserleriydi.

Başım sıvının altına girdi. Kıvamlı dokusu yüzüme ve saçlarıma üşüştü. En son da burun deliklerimden içeri doğru tırmandı. Nefesimin yetemeyeceği ilk saniyelerden belliydi. Fakat bu kadar hızlı olmasını beklememiştim.

Can havliyle çırpınırken sonunda ellerim harekete geçti. Sudan çıkardığım gibi ruhani varlığa direnmek için göğsüne bastırmaya çalıştım.

Debelenmeler ve görüşümün kararmasıyla biraz zaman aldı.

Ona dokunmanın nasıl bir his olacağını tahmin edecek fırsatım olmamıştı. Parmak uçlarımı karıncalandıran, katman katman fiziksel bir güçle kaplıydı.

Beni yakmıyordu. Hayır. Hiçbir şey yapmıyordu.

Avuçlarımı ona bastırınca sağ elime hiçbir şey olmadı.

Ama sol elim...

Kızarık iz...

Tanrıça'nın öpücüğü, alev aldı.

Dirseğime kadar zangırdatan bir elektrik akımıyla kolum yerinden çıkacak sandım. Çarpılmanın yarattığı yanma hissi katlanarak büyüdü ve ağzımı aralayınca, hâlâ küvetin içinde olduğumu hatırlatırcasına o iğrenç sıvı ağzıma doldu.

Elimi çekme güdüme karşı koyup iki yandan ona bastırmayı sürdürdüm. İlk çarpılmanın ardından elektrik huzmeleri tenimin üzerinde tereddütle dolanıyordu. Sanki tekrar saldırmadan önce bekliyor gibiydiler.

Acının kol gezdiği yerlerde şimdi aşırı ferahlık hissi veren bir güç kabarıyordu. Bunu kapalı gözlerimin ardından, zihnimin içinde dalgalanan hayali imgeler arasında görebiliyordum.

Işıktan bir kol, güçle kükremeden önce son hazırlıklarını tamamlamaktaydı.

Işığının tazyikler içinde ileriye aktığını hissettiğimde gözlerimi açtım.

Sanki küvetin içine itildiğim o anı hiç yaşanmamıştı. Tekrar ormandaydım. Küvet yoktu.

Arkalarda bir yerde, üstünden dumanlar tüten Arz'ın silüetini gördüm. Yüzüne öfke, saldırganlık ve kaşlarımı çatmama sebep olan bir endişe hâkimdi. Ruha saldırmak üzere ileri atıldığında bunu son bir dakika içinde sayısız kez yaptığını anladım.

Ona dokunduğu yerlerden şimşekler fırlarken geriye savruldu ve tişörtünün içinden kurşun gibi geçen elektrik uzantıları yanmış delikler ve duman izleri bıraktı.

Ruha zarar vermenin imkânsız olduğunu görmesine rağmen neden vazgeçmiyordu? Bu yalnızca hırsından mıydı? Lider Boran görünümüyle ona yaşattıklarının intikamını mı almaya çalışıyordu?

Sonra kendi hâlime bakmayı akıl edebildim. Balmumun dan sıvı yoktu, evet ama onun yerine kara dikenli dallar ve sarmaşıklar bedenimin her yerini sarmış, ciğerlerimin havasız kalmasına yetecek kadar sıkıyor, beni öldürene kadar durmaya caklarmış gibi her an sayıca artıyor, daha çok sarmalıyorlardı.

Ellerim tam karşımda, güreşe tutulmuş gibi, ruhun elleri omzumda, benim ellerim göğsümde tam karşılıklı duruyorduk.

Rüzgâr kulağımda uğulduyor ve ruhun içinden patlayıp özgür kalan şimşekler ormana sıçrayıp ağaç dalları ve yapraklar tarafından yutuluyordu. Ne bir yangın ne de bir yıkıntı oluşturuyordu.

O ruh ormana aitti ve kendinden olan hiçbir şeye zarar vermiyordu.

Tenimi yakıp Arz'a yaptığı gibi yara bere içinde bırakmamasının sebebi, benim de bu ormana bağlı olan bir tarafım mıydı? Ya da başka bir şey, henüz öğrenmediğim ve iki haftalık ömrümde karşıma çıkmasına kesin gözüyle baktığım bir bilgi sayesinde anlam kazanacak bir şey...

Sol kolum, tıpkı gözlerimi kapattığımda gördüğüm gibi, âdeta ışıkla dolmuştu. İçinde biriken enerjiyle titriyor özgür kalmak için emrimi bekliyordu. Ruhun dahi tedirginlikle oraya baktığına, üzerimdeki enerjiden korktuğuna yemin edebilirdim.

Korkulması gereken şey oydu. Bana yaşattıkları, tekrar ve tekrar yaşattıkları ortadaydı. Eğer elimde onu alt edebilecek bir şey varsa sırf beni en büyük zaaflarımdan vurabildiği için bunu hak ediyordu.

Arz'ın ruha atılırken yüzünü ele geçiren ifadeye benzer bir hiddetle kükredim.

Sıradan olduğu iddia edilse bile sıradan olmayan kız, sürünün kurt olmayan kızı ve bu gece tekrar ortaya döküldüğü üzere bir hainin ve tiranın kızı olarak neyim varsa serbest bıraktım.

Sol avuç içimden öyle bir güç patlaması oldu ki gözlerimi kısmak zorunda kaldım.

Tazyikle, sanki yolunu o küçücük Ay iziyle kapamaya çalıştığım için neredeyse bana kızmış gibi elimden akan ışık beni ve ruhu iki ayrı yöne doğru fırlattı. Dikenli sarmaşıklar paramparça oldu. Ruh ağaçlara doğru savrulurken ışık bedenin çekirdeği olduğunu düşündüğüm merkezi bir noktaya üşüştü ve köpürdü. Ardından onun elektriklerine eşlik etti. Şişti. Şişti.

Ardından patladı.

Az önceki hiçbir şimşek ormana zarar vermemişti ancak bu patlama ağaçlar arasında büyük bir oyuk yarattı. Üstümüze yanmakta olan dallar ve küller, molozlar gibi yağdı. Gökteki güneşin ışığı, gece karanlığına mahkûm Kâbuslar Ormanı'nın içine, rüyayı andıran huzmelerle akıyordu.

Ciğerlerim tamamen özgür ve ânın adrenaliniyle şiddetle inip kalkarken önümdeki manzaraya anlam vermeye çalıştım.

Bunu... Ben mi yapmıştım?

Dehşetle karışık bir hayranlık ve hemen akabinde hücum eden meraklı *nasıl?* soruları... Hiçbirine vakit ayıramadan Arz'ın uyaran hırlamasını duydum. Önce yerdeki bitkin ve yaralı bedenine sonra tepemizde Güneş ışığını kısa süreliğine içeri davet eden açıklığı hızla kapatan dallara baktım.

Orman canlıydı ve çarçabuk toparlanıyordu. Az önce, babamın görünüşünü çirkin emellerine alet eden ruh ortalarda görünmüyordu. Kim bilir belki de onu yok etmiştim. Ama onun yerini alacak başkaları olacağına şüphe yoktu.

Arz ikinci kez hırlayıp sıçradı ve havada silkinirken değişen postürü ve dört ayak üzerinde yere konacakmış gibi açtığı bacak ve kolları hızla beyaz kürkle kaplandı. Hemen önüme indiğinde, artık ak kesmiş Ay kurtlarından birine bakıyordum. İlk defa bu kadar yakından, bu kadar detaylı inceleyebiliyordum.

Yaptığı şey büyük bir zalimlik olmasına rağmen Tanrıça'nın ortaya çıkardığı iş hayranlık uyandırıcıydı. Sıradan kurtlardan daha iri ve daha güçlü görünüyordu. Kürküne Ay'ın ışığı akmış

gibi lekesiz bir beyazlık hâkimdi. Gözleri turuncu ateş küreleri gibi parlıyordu.

Arz keskin dişlerini araladı ve dudaklarından çıkan hırıltıda sözcükler vardı. Kulaklarımda sesini duyarken irkilmeme engel olamadım. "Sırtıma bin, Balın."

"Bana bunu hayatta yapmayacağını söyledin sanıyordum," dedim hızla. Şu an oyun oynayacak zaman yoktu. Pekâlâ, bunun farkındaydım. Ancak onun üzerine çıkma senaryosu ciddi ciddi yaşanırken tutulup kalmıştım ve kendimi ikna etmek için zaman kazanmaya çalışıyordum.

"Başlatma şimdi ve atla üstüme!" diye hırladı bu sefer daha yüksek bir sesle.

Kasıldım. Zamanımızın olmadığını gösterircesine ormanın derinliklerinden çıtırtılar yükseldi. Yeni bir şey geliyordu. Hissedebiliyordum. Bu seferki sonumuzu getirecek ölümcül bir tehlike olabilirdi.

Arz'a döndüm. Şiddetle yutkundum. Bana doğru koştuğunda, çoktan atlamak üzereydim. Ama bana fırsat vermeden üstüme atıldı. "Eh, yeter be! Seni bekleyemem." Kelimeler için aralanan ağzı beni belimden yakaladı ve havalandırdı.

Küçük bir şaşkınlık nidası dudaklarımdan süzülürken, paniklediğim gibi keskin dişleri tenime saplanmadı. Beni nazikçe tuttuğu yerden arkaya savurduğunda bir an kalbim ağzımdan çıkıp ellerime düşecek sandım.

Aksine beyaz postlarla kaplı sırtı beni karşıladı ve beni hiç de zorlanmadığı bir kıvraklıkla sırtına almış oldu.

"Şimdi, bana bunu ilk yapışın olduğunu söyleyemezsin!" diye bağırdım hızla ormanın içinde yol almaya başlarken.

"Kapa çeneni ve sıkı tutun," dedikten sonra nefesini kendine harcamaya geri döndü.

Dediğini yapmaya yeltendim ama sol elim o kadar acıyordu ki henüz kullanmam mümkün değildi. Böylelikle sağ elimi kürkünün içerisinde daldırıp tam boynu ve sırtı arasına

denk gelen tüyleri sıkı sıkı kavradım. Üstünde kalması hiç zor değildi. Kalçasının yarattığı oyuk, oturak gibi beni güvenle yerimde tutuyordu. Koşarken yarattığı sarsıntıları varla yok arası hissediyordum.

İtiraf etmesi güç olsa da bu harika bir histi.

Az önce yaşadıklarımız olmasaydı coşkuyla gülebilirdim.

Ya da Arz'la ben olmasaydık...

Başka bir zamanda, o anıların içinde, iyi olduğumuz günlerin birinde olsaydık hiç şüphesiz kahkahalara boğulur, sevinç çığlıkları atardım.

Ayışığı Kitaplığı

Yolculuğun ne aşamasında bilincimi kaybetmiştim ve nasıl olmuştu da Arz'ın hızlı koşu temposuna rağmen devrilmeden devam edebilmiştim, bilmiyordum. Fakat gözlerimi açtığımda ilk fark ettiğim şey ışıktı.

Turuncu rengini almış, kavurucu Güneş topunun saçtığı akşam ışınları...

Arz bir şekilde Kara Orman'dan çıkmayı başarmıştı. Başka bir yara almış olabilirdi çünkü başta beni uyandıran sarsıntılara bakılırsa topallıyordu. Nitekim beni canı pahasına korumuş ve buraya kadar getirmişti.

Bu, ormana girerken takındığı tavırdan tamamen başkaydı ve kafamı karıştıran bir etkisi vardı.

Ona doğrudan sormak, beni korumasının sebebinin aramızdaki bağdan mı yoksa yüreğinde söndüremediği merhametten mi kaynaklandığını bilmek istiyordum. Yüzünü çepeçevre saran nefret zamanla ve yaşananlarla örülmüş bir duvar mıydı yoksa bir maskeden mi ibaretti?

Önümdeki yumuşacık postunun üzerine devrildiğim yerden doğrulup sağlam bir duruş aldığımda uyandığımı anlamış olacak ki durdu. Tehlike geçmiş, beni taşıyıp kendini bu utanç verici pozisyona sokmasına daha fazla gerek kalmamıştı.

Mecburiyetten taşıdığını belli eden bir tavırla oturur pozisyon aldı ve leğen kemikleri sırtının içine gömülürken beni tutan hiçbir engel kalmadı. Kaydıraktan kayar gibi popo üstü yere çakılırken homurdandım. "Sana da günaydın."

"Bazılarımız kıçını kurtarmakla meşgul olduğu için uyuyamadı," diye söylendi ve hırıldamadan kelimelere dönen sesi tamamen bir insana ait olduğunda eski formuna geri dönmüştü. Neyse ki üstündeki yırtık pırtık tişört ve eşofman altı yerli yerindeydi ve ilk seferki gibi çıplaklığına maruz kalmamıştım.

Bir zırh gibi kuşandığım alaylı kelimeleri çekip çıkardım ve tüm samimiyetimle, "Teşekkür ederim. Gerçekten," dedim.

Bana gerinerek ve kurt formu kaslarını farklı çalıştırdığı için tutulmuş gibi acı dolu bir ifadeyle bakarak suskun kaldı. Bağdaş kurup oturduğum yerden uzun boyuyla önümde yaylanışa bakınca kendimi çocuk gibi hissettim.

Anılardaki gibi küçük ve toy...

Arz, kalkmam için bir el uzatmaya niyetlendiyse bile belli etmedi ve omuz silkerek ağaçların arasında Güneş ışığının altınla döşediği yola doğru ilerledi. "Aynısı senin için de geçerli. Orada yaptığın şey," dedi elimden fışkıran ışık huzmesini kastederek, "İkimizin de hayatını kurtardı."

Orada ne halt ettiğimi, o gücün nereden geldiğini ya da bunu ima edecek herhangi bir şey sormadı. Üstü kapalı teşekkürüyle beraber toparlanıp peşi sıra gelmemi bekleyen, oyalanan adımlar attı.

Kalktığımda yerden toz ve çam iğneleri kaldırdım. Silkelenirken hâlâ çıkarmadığım yağmurluğun içinde piştiğimi fark edip fermuarını açtım. Göğsünün hemen üzerinde bana o karanlık ruhu anımsatan yanık izleri midemi bulandırdı.

Harap hâle gelmiş yağmurluğu fırlatıp attım. Doğasever yanım naylon bir çöpü öylece, ulu orta attığım için suçluluk

duydu fakat canım tehlikedeyken ve bir süre daha çöp kutusuna denk gelmeyeceğimden eminken onu kendime yük edemezdim.

Eminim çevreci aktivistler bunu anlayışla karşılardı.

Arz'a doğru ilerlediğimde beni sakinlikle izlediğini fark ettim. İlerlemeyi tamamen durdurmuş ve şimdi çıplak omuzlarıma gözünü dikmişti. "Hey, pis sapık! Gözlerim yukarıda," diye uyardığımda yüzünde istemsiz bir gülümseme belirdi ve kayboldu.

Sanki mizah anlayışımın ona işlemesine izin verirse yelkenleri suya indireceğinden korkuyordu.

Memelerimi dikizlemediği aşikardı. Ama söz ağızdan bir kez çıkınca artık bakmaktan kendini alamayacağını düşündüm. Huzursuzlukla kollarımı göğsümde birleştirirken takılmamı görmezden gelerek aklındakini dillendirdi.

"O canavar ruh, sana nasıl zarar veremedi?"

Arkama dönüp bakmaya gönlüm el verse yağmurluğuma yaptıklarını tekrar görebilirdim. Ya da tam karşımda duran Arz'ın delik deşik tişörtünün içindeki yanık izlerinin neden benim çıplak omuzlarımda tekrar etmediğini sorgulayabilirdim.

"Bilmiyorum," diye yanıtladım. "O anlar yaşanırken bize fiziksel zarar veremeyeceğini, her şeyin akıl oyunlarından ibaret olduğunu sanmıştım."

"Alakası yoktu. Sen karşı koydukça üzerinden yıldırımlar saçıldı. Bir şey yapmasam beni de diri diri yakacaktı."

"Bu yüzden saldırmaktan başka seçeneğin kalmadı," dedim sorarcasına. Beni kurtarmaya niyetlendiğini düşünecek kadar aptal olduğumu görmesine izin vermedim.

Kısa bir duraksamanın ardından başını salladı.

"Sen... Bana gösterdiği anıyı, gördün mü?" diye tereddütle sordum.

Anıda bir başımaydım. Dışarıdan bir göz için sadece sarmaşıklara dolanmış ve yakaran bir genç kız olabilirdim. Aklımı kaçırmış gibi görünsem bile öyle olmasını yeğlerdim.

Oysa Arz benim adıma hâlâ kederlenebilirmiş gibi başını eğdi.

"Gördüm. Babanın... Sana bile..."

"Evet," dedim, şimdi anladın mı, dercesine. "Kızına bile."

Lider Boran için emelleriyle arasına kim ve ne girerse girsin, bir fark yoktu. Güce giden yolda önüne çıkan tüm engelleri yok ederdi. Beni de yok etmişti. O küvete girmeye zorladığında bizi ve olabileceğimiz aileyi bir çırpıda paramparça etmişti.

Daha fazla yorum yapmadan başını döndürdü. "Güneş batmadan gidebileceğimiz kadar gidelim," dedi hissiz bir sesle. Sonra ikinci adımını atarken vücudu acıyla kasıldı ve ayağını güçlükle yere indirdi.

"Dur!" dedim onun aksine sesime telaş yansıtmakta hiç sorun görmeden. "Yaralısın."

"Önemli bir şey değil." İlerlemeye devam etti. "Kurt olduğum için hızla iyileşir."

Haklıydı. Burada kendini düşünmesi gereken bendim. Ama umurumda değildi. Ruhun avucuma ulaşan gücü hâlâ Ay izini deli gibi yakıyorken onda bu yanıklardan çok sayıda vardı ve her nasılsa dediği gibi iyileşmiyorlardı.

Beni, daha fazla aşağılanmaya katlanamadığı için sırtından indirdiğini düşünmüştüm. Şimdi anlıyordum ki acıya daha fazla dayanacak gücü kalmamıştı. Ne kurt formunda kalacak ne de beni taşıyacak takati kalmıştı.

Buna rağmen bu kadar ilerlemiş olmasına şaşkınlık benzeri ama tam olarak öyle olmayan bir hisle karşılık verdim. Bir yanım Arz zaten hep böyle bir insandı, diyordu. Diğer yanım araya giren beş yılın ona yapmış olabilecekleri konusunda tahmin yürütmeye çabalıyordu.

Yolculuğun henüz başındaydık ve Arz Alaca'nın aklını karıştırma konusunda üstüne diyecek yoktu.

Ona hızlı birkaç adımla yetiştim ve bileğinden yakalayıp çekiştirdim.

"Sana dur dedim. O ormandaki şey her neydiyse gücü ve büyüsü iyileşmeni yavaşlatıyor. Baksana şu hâline!" Umursamaz bakışları karşısında dudaklarımı sinirle birbirine bastırdım ama pes etmedim. "Bırak yardım edeyim."

Ne yapabilirsin ki, dercesine bakıp ayağıyla yerde ritim tutarken sıkkın bir nefes verdi. Hızla çantamı açıp içindekileri dışarıya dökmeye başladım. Önce büyükçe su matarasından yolculuğun kalanına yettirecek kadar kana kana içip ona uzattım. "İç şunu." Buyurgan tavırlarıma tuhaf bir şekilde itaat ederken aranmaya devam ettim.

Çantayı yolculuğun ilk aşamasını atlattıktan sonra boşaltmak üzere öyle bir doldurmuştum ki içinden çıkardıklarımla, tutulmuş sırtım hafifleyen yükünü düşleyerek bayram ediyordu.

Yeşil gömleğimi üstüme ve kep şapkayı başıma geçirdim, atkuyruğu şeklinde topladığım ve artık kurumuş saçlarımı da arkasından çıkardım. Arz omuzlarım etrafında hoplayan saçlara bakıp homurdandı ve suyunu yudumlamaya devam etti.

Sonra Arz için getirdiğim bir çift altlı üstlü spor takımı kenara bırakırken çantanın dibini boylamış merhemlerin ve ilaçların olduğu kısma eriştim.

Yanık merhemini bulduğum gibi hâlihazırda yanan sol avucuma boca ettim ve durulan acıyla derin bir iç geçirdim.

"Çıkar şu üstündeki paçavraya dönmüş şeyi," dedim ona döndüğümde.

Komiktim. Giy şunu Arz, çıkar şunu Arz... Nefretle dolup taşan, kan dökmekten çekinmeyen bu kurdu hangi ara parmağımda oynatır hâle getirmiştim, ben de inanamıyordum. Aydan burada olsa gururla göz kırpardı.

Tüm bunları hafifçe yukarı kıvrılmış dudaklarla izleyen Arz, imalı bir sesle fısıldadı.

"Normalde takıldığım kızlar bu kadar doğrudan konuşmaz." Flörtöz sesi kulaklarımı okşadı ve o hırpani görünüme karşın güzellik timsali yüzündeki çekici bakışlar her yerimde

dolanırken kıpırdamadığım için ben de kendime gururlu bir göz kırpmayı borç bildim.

Küçümser bir ifadeyle üstündeki tişörtü sıyırıp, "Oylum'un ne yaptığı veya *yapamadığıyla* inan zerre ilgilenmiyorum," dememe engel olamadım.

Yüzünde çarpık bir ifade belirirken tişörtü tamamen başından çıkıp dalların arasında bir yere fırlattı. Onu karanlıkta üstsüz görmek başkaydı, gün ışığıyla her şey apaçık ortadayken görmek bambaşka. Aynı sözleri şimdi söyleseydi ilk seferki gibi hazır cevap olamayacağıma emindim.

Geniş omuzları, fazlasıyla belirgin göğüs kasları ve hemen altlarından başlayıp pantolonunun içinde kaybolan adonisleriyle buluşan baklavalarını şöylece bir süzdüm. Sözüm ona yaraları inceliyordum ama bakışlarım yaralanmamış, altınsı bir ışıkla parlayan bronz teninde geziniyordu.

Kahrolası pislik herif! Neden benimle birlikteyken bu kadar sıkı antrenman yapmamıştı ki?

Sıramı *takıldığı kızlara* ve adı-lazım-değil Omega'sına savmadan önce benim de elimin altında bunlardan olsa hiç fena olmazdı.

Belki o zaman, o aptal barmenler ya da yılışık Atakan'a tav olmazdım. Belki o zaman kendimi daha değerli hissettiren adamlara saklayabilirdim.

Arz'ın gözlerindeki karanlık ve baştan çıkarıcı bakışlar bana o kişinin kendisi olmadığını net bir şekilde haykırıyordu. Ona kendimi verdiğim takdirde pek çok *güzel* şey hissettirebilirdi ama değerlinin, bunlarla uzaktan yakından alakası olmazdı. Artık olmazdı.

"Pekâlâ," dedim kendi kendime. "Pekâlâ," diye tekrarladım zihnimi bulandıran bu şehvetli düşünceleri uzaklaştırabilmek için. Bu sefer yaralarına odaklandım ve boştaki sağlam elimle merhemi hızlıca, birkaç saniyeden fazla temas hâlinde kalmamaya özen göstererek yaralar üzerinde yaydım.

Biliyordum, gerekenden fazla oyalanırsam düşünceler geri gelecek, parmaklarımı sıyıran, sakalları gibi tıraşlı teninden yeni yeni uzayan jilet keskinliğindeki tüyler aklıma kötü, *çok kötü* şeyler getirecekti.

Arz yaralarındaki yanma birer birer merhemle sönerken rahatlayarak kaburgalarını kasan nefesini verdi. Duruşu daha huzurlu, daha az haşin bir hâl aldı.

İçimde garip bir his kıpırdandı. Ona iyi gelmekten memnuniyet duyan, rahatlamasını kendi rahatlığına çeviren, küçük, mantıksız bir his kırıntısı.

Başımı iki yana salladım.

Arz o hisleri yerli yerinde tutmak istermiş gibi bir elini belime sararak beni durdurdu ve bakışlarına karşılık vereceğim bir açıya gelinceye dek beni kendine çekti. "Balın..."

Yüzüne baktığımda nefesim kesildi. Çünkü bu yüzü tanıyordum. Bu yüzü beş yıldır görememiştim. Sıcak çikolata rengi gözlerinde biriken duygularla, bana uzun uzun baktığı o günler geride kalmıştı. Ama şimdi...

Öyle bir bakıyordu ki karnımda kelebekler uçurtmayı başardığı o ilk günlerdeki gibi hissediyordum.

Birinin sana masum aşkını hatırlatabilmesi yaş aldıkça giderek zorlaşırdı. Arz'ın üzerimde böyle bir tesiri olmasının, o masum aşkı yaşadığım kişinin bizzat kendisi olması dışında başka bir açıklama bulamıyordum.

Gözlerini aşağı indirdi.

Dudaklarıma baktı ve nefesi boğuklaştı.

Sonra o da en az benim kadar bu hisleri zamansız buluyormuş gibi silkinerek boğazını temizledi.

"Sen de yaralısın," dedi.

Merhemi kaşla göz arası elime sürdüğümü fark etmediyse bile onunla ilgilenirken sol elimi kullanmaktan kaçındığımı görmüş olmalıydı. Boştaki eliyle usulca parmaklarımı tutup avucumu kendine çevirdi.

"Senin yaralarına kıyasla bu hiçbir şey." Aramızda oluşan, korkunç sonuçlar doğurabilecek gerilimi dağıtmak için onun gibi izin etrafında dalgalanmalar yaratan yanığa baktım.

"Senin de canın yanıyor," diye sürdürdü.

Her nasılsa bunu yalnızca elimdeki yanık için değil, babamın yaptığına şahit olduğu şeyler için de söylüyor gibiydi. Sanki ayrılana kadar beni koruyup kolladığını hatırlamış ve onun önüme kendini siper edemediği zamanlarda babamın bana yaşatmış olabilecekleriyle yeni yüzleşiyor gibiydi.

Bu ifade, pişmanlığın eseri miydi? Hâlâ beni önemseyen tarafının...

Kısık bir sesle, gardımı geri yükseltebileceğine inandığım bir cevap verdim. "Senin adaletine göre benim de canımın yanması gerekiyordu."

Tekrar gözlerime baktı. Acıması gerçekti. Pişmanlığı gerçekti.

"Bu kadar değil," dedi mırıldanırcasına ve beni özgür bıraktı.

Sözlerinin tesiri aynı hızla aklımı terk etmedi.

Ondan uzaklaşıp dengemi bulmaya çalışırken beni izlemek yerine arkada bir yerlere bakmayı seçmişti. O da bu hislerden, birlikte olmanın ikimize hatırlattığı şeylerden hoşlanmıyor olmalıydı.

Aramıza siper edilen buzul dağlar ağır ağır erirken ikimiz de tehlikedeydik. Bu yolculuğun bize yapabileceklerinden sonuna kadar korkuyorduk.

Düşman olmak kolayımıza gelmişti. Ya artık olmazsak, *olamazsak*...

Omuz silkip kaldığım yerden devam ettim. Üstüyle işim bittiği için pantolonunu da delen birkaç yanıkla, üstünü çıkarma zahmetinde bulunmadan ilgilendim ve kalan merhemi avuçlarımı ovuşturarak kendi yarama yaydım.

Doğrulurken güçlü nefesler alarak kendime gelmiştim.

Yanı başında duran şortlu takımı işaret ettim ve yeni bir emir verdim. "Üstünü değiştir. Ama şunu bil ki bu senin için

yanıma aldığım son parça kıyafetti. Bu sefer idareli kullanmalısın."

Arz uyandırılmışçasına irkildi. Yeni fark ettiği kıyafetlere uzanırken kıs kıs güldü. "O çantanın içinde çeyiz takımın da var mı, Prenses?"

Orta parmağımı göstererek karşılık verdim ve çantada kalanları toparlamak ve giyinmesini tamamlarken ona mahremiyet tanımak için uzak bir köşeye çekildim. Çantanın içine iliştirdiğim birkaç parça kuruyemişi yolculuğun kalanında atıştırmak için bol gömleğin yaka cebine atarken dağıttıklarımı geri dizdim. Elim Şaman'ın verdiği, annemden bana kaldığını söylediği deftere değince içimi önlenemez bir merak ve heyecan hissi kapladı. Bir miktar da suçluluk...

O defterin içinde ne olduğumla ilgili önemli bilgiler yer alıyor olmalıydı. Belki Kara Orman'da elimden fışkıran ışık huzmesini açıklayan şeyler... Lanet olsun! Kaç günüm kalmıştı? On iki mi? Bu yolculuk yüzünden sürekli hareket hâlinde olmasak tüm vaktimi bu defterdeki dili deşifre etmek için kullanırdım.

Arz yanıma geldiğinde beni çantanın içini dalgınlıkla izler hâlde buldu. Orada ne olduğunu ya da bendeki değişimi sorgulamadan, "Gidelim mi?" dedi.

"Gidelim," diye yanıtladım.

Üstümüzü kurutacağından bir an olsun şüphe etmediğim Güneş şimdi tenimizi kavururken merhemin yanındaki güneş kremini kullanmadığım için kendi kendime bir küfür savurdum. Aklıma gelmişti ama Arz'ın ölümüne bir yolculuktan çok gezmeye hazırlanmışım gibi görünmesine sessiz kalmayacağını tahmin edip vazgeçmiştim.

Ne varmış hazırlıklı geldiysem? Onlar gibi güçlü kaslarım ve dağ gibi adamları ikiye bölecek pençelerim olmayabilirdi ama bu açığı aklımla ve zekâmla kapatabileceğime inanıyordum.

Tehlike ânında yardımıma koşmadığını görmüş olsam da böyle düşünüyordum. İşime yarayabilecek tek şey saçtığım o

ışıkta ve onu nasıl kullanacağımı öğretebilecek defterin içinde saklıydı.

Bir tepeye doğru kıvrılarak ilerleyen yolu tırmandığımızda önümüzde kaybolmakta olan gün ışığının muazzam kızıllığı, altında alabildiğine uzanan ormanın gösterişten uzak manzarasıyla karşılaştık. Yukarıdan bakınca kat etmemiz gereken yolun haddinden uzun, vaktimizinse sınırlı olduğunu bir kez daha anladım.

Öfkesi yüzünden Arz'a hak vermemek işten değildi.

Uzaklarda gürüldeyen bir dere, şimdi giderek uzaklaştığımızı fark ettiğimiz denize dökülüyor, ağaçlar yalnızca birkaç ova için bölünerek açık alan oluşturuyordu.

Bir de orası vardı. Tam yolumuzun üzerinde, gözümüzün önünde duran, mermerler ve beyaz badanasıyla tertemiz ışıkları yansıtan konağın kimlere ait olduğunu biliyordum. Yolumuz bizi buraya getirmeden çok öncesinde çekincelerimi paylaştığım Arz'a dönüp tekrar sordum. "Ne yapacağız? Burası vampirlerin toprakları."

Ormanın diğer yerlere göre daha sessiz olmasının belli başlı sebepleri olabilirdi. Kan için katledilen hayvanların eksikliğinden ya da aynı hayvanların, vampirleri uyku saatinde rahatsız etme korkusuyla, gündüzü sükûnet içinde geçirmeleri ilk aklıma gelenlerdi.

En az Kara Orman'ın yeşillikleri kadar canlı, bir o kadar ölü bir araziydi. Tıpkı o konakta gecenin gelmesini ve dehşet saçmayı bekleyen kan emiciler gibi...

"Geceye kadar ilerleyebildiğimiz kadar ilerleyecek, sonra gizli saklı bir yerde kamp kuracağız," diye açıkladı Arz.

Elinde olsa beni o karanlık dehlizlerde yaptığı gibi sırtına alır ve buradan koşarak uzaklaşırdı. Oysa kendini yeni yeni toparlıyordu. Bu ormanı yayan yürümekten başka şansımız yoktu.

"Planın berbat," diye söylendim. "Vampirler gün ışığında yanıp kül olmuyorlar. Hatırlatırım. Gece olduğu kadar şu an da devriye gezen ve her an ağlarına takılabileceğimiz nöbetçiler olabilir."

Hırsla bana döndü. Tekrar deliliğin akın ettiği gözleri üzerimde ve arkamdaki birkaç dal arasında dolandı. "Peki, sen ne öneriyorsun, Balın?"

"Kampı burada kuralım. Yeterince yaklaşmadan geceyi burada geçirelim ve bizi fark etmemelerini umalım. Sabaha iyileşmiş olursan kurt formunla orayı kolayca geçebiliriz."

Mantıklı olduğunu itiraf etmesi gerekirdi. Ama delilik başına vurmuş bir adam, elbette mantıklı olanı seçmeyecekti.

"Vakit kaybetmeyeceğiz. Yürü. Bu kadarını yapabilirsin, değil mi? Yoksa seni yanı başımda sürükleyecek gücüm hâlâ var, *Prenses hazretleri.*"

"Aptalsın. Ben onlar için tarafsız bölgeyim. Kanımı tüketip eğlence isterlerse bir süre daha hayatta kalırım," dedim, öfkeyle adımlarını takip etmeye başlarken. "Peki, ya sen? Onların ezeli düşmanlarından birisin. Seni gördükleri ilk yerde katleder, kanın ortalığı kokutmasın diye leşini denizlere atarlar."

"Harika bir ölüm yolu!" dedi alayla. "Acaba Tanrıça'nın büyüsü bana son bir iyilik bahşedip beni bir deniz kızına çevirir mi dersin?"

Gözlerimi devirdim. Sevimsiz herif!

"Bu umursamazlığının ormanda öğrendiklerinle bir ilgisi olmasın sakın?"

Aşağı, patikaya inerken dediği gibi yürüyemediğimi kanıtlamamak ve kayarak düşmemek adına adımlarıma aşırı dikkat kesilmiştim.

Bu yüzden ölümcül bakışlarla ve hırlayarak karşımda dikilmekte olduğunu eğik başım göğsüne çarpana dek fark etmedim. "Orada olanlar hakkında konuşmak istemiyorum. Ne bugün ne de başka bir gün," dedi üstüne basa basa.

"Sen sadece sus zaten. Tek suçlu benmişim gibi bana sırtını çevirdin. Yapabileceğim her şeyi yapmışken beni bunun pişmanlığıyla bir başıma bıraktın!"

Aynısını yapmıştı. Şimdiki gibi tek kelime etmeden ve görmezden gelerek, yasını, utancını ve öfkesini, hepsini içinde yaşamıştı. Ona destek olmama izin vermemişti. Bana destek olmaya gelmemişti. Elbette haklı sebepleri vardı ve bunun için itiraz edememiştim. Ama sonrasında yaptıkları... Onlar için söyleyecek çok sözüm vardı!

"Olanların üzerine, bir de ben mi ayağına gelecektim?" dedi hayretle.

"Kaçtın," diyerek düzelttim. Gelmesine gerek yoktu, ona gitmeme engel olmasa yeterdi.

"Sana bakamıyordum, Balın!" Tüm yaşanmışlıklarla, ormanda gün yüzüne çıkan ve tazelenen tüm acılarla öfkesini haykırdı. "Babanın kızı olmadığını düşünmeden bir an olsun yüzüne bakamıyordum."

Bu sözler beni hiç olmadığı kadar yaraladı. Çünkü... Haklıydı.

Ne yaparsam yapayım, ona ne kadar isyan edersem edeyim, onun tarafından ne kadar hor görülürsem görüleyim; ben babamın kızıydım. Bu ona benzediğim ya da onun gibi olduğum anlamına gelmiyordu. Basit bir iyelik ekiydi ve sonuna kadar doğruydu.

"Onun kızı olmayı, bu denli şeytani işlere kalkışmadan çok önce bile bir an olsun istememiştim, Arz. Neden onun günahlarının yükünü taşımak zorundayım?" diye yakardım. Hiç dile getirilmeyen bu konular ona ne yapıyorsa bana da aynısını yapıyordu.

O öfkeliydi. Bense hüsrana uğramış hissediyordum. Gözyaşlarım gözlerimi yakarken sesimin buğulandığını duymasın diye devamını getiremedim.

"Çünkü... Zorundasın." Sözleri ilk günkü tavırları kadar acımasızdı. Beş yıl geçmişti. Düşüncesi değişmemişti. "Ben de hain olmadığı artık apaçık ortada olan Lider Alper'in oğluyum ve nasıl ona biçilen kaderi yaşamak zorundaysam, bir hainin

tohumu olarak görülüyorsam sen de babanın kızı olarak yaşamak zorundasın."

Gerçekler beni alaşağı etmişti.

Bu resimde en çok haksızlığa uğrayan kendisiydi.

"Bu çok adaletsiz," diye yakındım. Devam etmek istiyordum. Bu konuşmayı burada bırakamazdım. Hâlâ söylenecek bu kadar şey varken, eteğimizde dökülmeyi bekleyen taşlar yıllarca çoğalıp bize başkalarının günahları gibi yük olmuşken devam etmeliydik.

Bu adaletsizliğin bana karşı yapıldığı yanılgısına kapılan Arz'ın öfkesi hızla büyüdü ve açtığı ağzı kurt dişleriyle bezeliymiş gibi zehirli sözleri tenimi delerek içime işledi. "Tabii ya! Senin adalet sisteminin sadece tek yönlü olduğunu unutmuşum. Senden başka kimse haksızlığa uğrayamaz, sen hep en doğrusunu yapmışsındır." Dudaklarında nefret edeceğim türden bir alay ifadesi oluştu. "Bir kez olsun yaptıklarının sorumluluklarını üstlen, Balın."

Yine dönüp dolaşıp kendimizi aynı konuda bulduğumuza inanamıyordum. "Senin dolduğun bir şeyler var. Belli. Söyle de bileyim," diye çemkirdim hınçla. "Dök artık eteğindeki şu taşları. Sonra sorumluluğunu alıp almamak bana kalsın."

Alaycı gülümsemesinin yerini şimdi hırs dolu bir ağız hareketi aldı. Dilini dişlerinin üzerinde iştahla gezdirdi. Yıllarca içinde tutup bir köşede biriktirdiği düşünceler her neyse, kusursuzca dökülmesi için âdeta yolunu temizledi.

"Babamın ölümünden sonra gelmediğim için beni itham ediyorsun ya..." Derince bir nefes aldı. "Peki, sen niye hiç gelmedin, Balın?"

Sözleri sert ve bir tokat kadar güçlüydü. Üstünde durduğumuz düzlük ikimizi de rahatça içine alacak kadar genişti fakat bir adım atıp gerilemeyi seçersem düşeceğim kadar tekinsizdi. Bu nedenle aramıza mesafe koyamıyordum.

Topuklarım üzerinde gerileme güdüme karşı koydum ama fiziki bir sarsılma hissettiğimi inkâr edemezdim. Çünkü bu bir gerçekti. Yıllarca yok saydığım, farklı davransam ne olurdu diye düşünürken sürekli önüme çıkan gerçeklerden biriydi. Tamamen elime yüzüme bulaştırdıklarımdan biri...

"Ben... Ben... *Utanıyordum.*" Sözcükler, sanki adımlarım yerine gerilemiş, Arz'ın beklenti dolu bakışları karşısında sesim kısılıp iyice duyulmaz bir hâl almıştı.

"Utanç..." Arz'ın hırıltılı gülüşü karşısında çekingenliğim yok olup gitti. Onunla yıllar sonra samimi hislerimi paylaşıyordum ve vereceği tepki gerçekten bu muydu?

"Daha pek çok şey hissediyordum: Keder," diye devam etti. Elbette yas hâlindeydi. Babası ölmüştü.

"Yalnızlık."

Onu bir an olsun bir başına bırakmak istememiştim. Omzunu sıvazlayan bir Uzman bile yokken Arz cenazede çok savunmasız görünüyordu. Koşup ona sarılmak istemiştim. Babamın ve herkesin gözü üzerimde olmasına rağmen umurumda olmamıştı. Ama şu an alay ettiği utanç ve suçun bende olduğu düşüncesi beni hareketsiz kalmaya zorlamıştı.

"Beklenti," diye bitirdi ve bakışları beni buldu.

Doğrudan benim orada, yanında olmama dair duyduğu beklentiden bahsediyordu. Bunu yerine getirememek beni içten dışa yiyip bitirmişti. Aydan günlerce yatağımdan çıkmayıp ölü gözlerle tavanı seyre dalışımı gördükçe beni neşelendirmeye çalışıp durmuştu. Ama ben kalkıp Arz'a gidemiyordum. Gidemedikçe yok oluyordum. Yok oldukça ortada bir ayıp olduğunu düşünmemeye başlıyordum.

"Arz anlamıyorsun. Sana gelmek istedim. Her şeyden çok istedim," diye yakındım. Kalbimi ortaya koyarak, o gün orada yok olup giderken durmuş ve bir daha hiç atmamış kalbimi tekrar ona sunarak anlayışı için yalvardım. "Ben... Yapamadım." Başımı iki yana salladım. O zamana gitmenin verdiği

acıyla gözlerim yaşlarla dolmuştu. "Belki sen gelsen, bir şekilde beni hâlâ hayatında istediğini belli etsen, gelebilirdim. Her gün yanında olurdum. Ama ben, beni artık istemeyeceğini düşünmeye başlamıştım."

Arz'ın bakışları hâlimi görünce yumuşadı. "Seni istememek o kadar kolay olsa..." diye başladı ama hızla silkelenip içinde sıkışıp kalan kırgınlıklara odaklandı. "Kendimden ve hislerimden bahsetmek bu kadar zorken, olayın dönüp dolaşıp benim seni teselli etmemle son bulmasını istemiyorum."

"Beni teselli etmeni istemiyorum. Kendimi açıklamaya çalışıyorum."

"Seni teselli etmek, kendimi yapmaktan alıkoyamadığım sayılı şeylerden birisi," dedi hüzünle. En azından bunun da suçunu bana atmaya kalkışmıyordu. "Çünkü ben hep ilk gelen oldum. Her koşulda, ikimizin de hatalı olduğun her durumda senin yanında oldum. Bu durumda yanımda olmanı beklerdim. İlk senin gelmeni beklerdim. *Sana muhtaç olan bendim.*"

O cümleyi dile getiriş şekli bile kalbimde yeni bir delik açtı. "Beni suçlayacağını sandım. Ben kendimi fazlasıyla suçluyordum. Babamı durdurmaya çalışıp başaramadığım için her gün bunun vicdanını yaşıyorken, senden de farklı düşünmeni bekleyemezdim."

Gerçi durumun tamamen düşündüğüm gibi olmadığını, Kâbuslar Ormanı'nın gösterdikleriyle öğrenmiştik. Arz beni dinleyip bu işi halletmeyi bana bırakmamıştı. Kendince önlemini alıp babasını uyarmıştı. Nitekim her şey bununla beraber sarpa sarmıştı zaten...

Arz eliyle alnını ovuşturdu. Aynı şeyler dercesine başını geriye yatırıp soluklanmaya çalıştı. Gözlerini gökyüzünden ayırdığında içimde artık söylediklerime karşı bir şefkat yoktu.

"İşte, her konuyu kendine getiriyorsun. Senin desteğe ihtiyacın olan her seferinde, benim içimde başka fırtınalar kopmasına rağmen kendimi bir kenara bırakıp yanında oldum. Sıra

bana gelince, senin yanımda olman gerekince sen yine kendi hislerinin içinde kaybolup bana ulaşmaya çalışmadın." Şimdi neden bahsettiğini anlamış olabilirdim. Ama verecek cevaplar sınırlıydı. "Adalet bunun neresinde? Sen söyle."

Hep başka bir alternatif gerçeklikte başka Balın'ın var olduğunu düşünmüştüm. Bu konuda Arz'ı hayal kırıklığına uğratmayacak, dediği gibi kendini bir kenara koyup Arz'a gidecek bir Balın vardır diye düşünmüştüm. O ki hiçbir koşulda yılmazdı. Arz onu istemiyorsa bile günlerce kapısında yatar, onu içeri alana dek, ona iyi gelmesine izin verilene dek orada beklerdi.

O Balın'ı sık sık gerçek dünyada hareketsiz bir şekilde yatarken hayal etmiştim. O Balın olabilmek için her şeyimi verebilirdim.

Onun yerine şimdi Arz'a her şeyimi vermenin en doğrusu olacağına karar verdim. Olayın sıcağı sıcağına hissettiğim yoğun hisler kadar yıllarca kendime yeniden, yeniden yaşatıp çözümlemeler yapabildiğim daha olgun bir bakış açısıyla konuşmaya başladım.

"Bir insanın gözünde kötü bir yere geldiğime dair en ufak bir his aldığım zaman inanılmaz bir kaçma dürtüsü geliyor ve normalde kaçıyorum. Ama bunu yaptığım zaman tam da o insanın gözünde olmaktan korktuğum kişi gibi davranıp bizzat ona dönüşmüş oluyorum."

Arz afallayarak bir süre yerinde salındı. Sanırsın kulaklarında sözlerim yankılanıyor, her yeni yankıda yeni kapılar açılıyordu. Öfkesinin ve dargınlıklarının ağır ağır içinden akıp karanlık bir gölete dönüştüğünü hayal ettim.

Bu sızıntıyı kesebilirmiş gibi kollarını kavuşturup sıvazladı. Hisler yerine sızan ter damlaları iki koluna iyice yayılıp güneşin altında parlar hâle getirdi.

"Gözümde kötü bir yerde değildin. En nihayetinde ona dönüştüğünü sandığında bile," dedi ağır ağır. "Her şeye rağmen

gururumu bir kenara bırakıp sana gelmeye kalkıştım, biliyor musun? Bir gece, artık dayanamayıp seni deliler gibi özlediğimi ve sana ihtiyacım olduğunu kendime itiraf ettim ve sana geldim."

Şimdi için olmasa bile, bu geçmiş için yapılmış harikulade bir açık itiraftı. On beş yaşımdaki üzüntülü kalbimin bir kuşun pır pır eden kanatları gibi tekrar atmaya başladığını hissettim. Şimdiki kalbime de aynısını yaşatabilmesi için umutsuz bir istek duydum.

Elimde olsa o hisleri bulur, sımsıkı tutup asla bırakmazdım. Fakat bahsi geçen ziyareti ya hiç gerçekleşmemişti ya da benim tanıklık edemeyeceğim bir felakete kurban gitmişti.

"Ben böyle bir şey hatırlamıyorum Arz..."

Yüzünde acı bir gülümseme oluştu. Tepkisinden seçeneğin felaket olduğunu anlayabilmiştim. "Geldim ama sen o sırada çoktan *başka biriyle beraberdin.*"

Hayır! Gelebileceği onca zamanın arasında o günü mü seçmişti gerçekten? Bu olamazdı. Korkunç bir hatanın aramızda aşılmaz uçurumlara dönüşmüş olması damarlarıma sıvı asit gibi yağdı. Ardından, beni bu hataya iten şeyin tamamen benden kaynaklanmadığını hatırladım ve dilim kurudu.

Dört kelime, yıllardır aklımdan çıkmayan o dört kelime kulaklarımda uğuldamaya başladı ve ona kindar bir bakışla karşılık verdim. Üzgün ya da af dileyen bir kız olmayacaktım artık. Beni *bundan* da sorumlu tutamazdı.

Bu sefer alaycı bir kahkaha atan ben olmuştum. "O konulara girme, Arz," dedim dişlerimi sıkarak. "Borçlu çıkarsın."

Uyarım karşısında afallayıp hiddetlendi ve çirkin düşüncelerini herhangi bir filtre olmadan pat diye dışarı döktü. "Gidip en yakın arkadaşımla yatmış olman da mı benim suçum!"

Atakan... O gece...

Gerçeği değiştiremezdim. Bu olmuştu bir kere. Ama ne şekilde olduğu konusunda kendi payını görmezden gelemezdi.

"Bütünüyle olmasa da," diye mırıldandım dişlerimin arasından.

Hayretler içinde başını iki yana salladı, yüzünü avuçladı ve her seferinde daha da koyulaşan gözlerle beni incelemeye koyuldu. "Buna nasıl *ben* sebep olmuş olabilirim?"

"Buna ben sebep oldum," dedim tiksintiyle. *Ve Atakan*, diye devamını içimden geçirdim. *Ve de sen...*

O gece olanları geri alma şansım olsa hiç durmazdım. Baştan sona yanlış kararlarla dokunmuş, zamanla en büyük utanç kaynaklarımdan birine dönüşmüştü. Kendimi sürekli suçlamıştım zaten, şimdi aynı şeyleri Arz'dan da dinlemeye niyetim yoktu.

"Ama sana rağmen değil, senin yüzünden." Omuz silkeledim. Ne duymayı bekliyordu ki? Benim hakkımdaki düşüncelerini ulu orta yerde konuşurken karşılığında ne bulmayı bekliyordu?

Aptal! Katıksız aptalın tekiydi.

"Anlat, Balın!" Emreden sesi sinirlerime dokundu. O günden sonra Arz'a ettiğim her hakaretin, her kasıtlı yanlışın yerini almadan önce o his her neydiyse, en ham hâliyle kucağıma düştü ve kendimi bu aşamada tutmaktan vazgeçtim.

"Ne gördüğünü sanıyorsun? Ha? Seni postalar postalamaz hemencecik yatağımı Atakan'a mı açtım yani? Bu mu aklındaki?" Kelimeler ağzımdan bir küfür gibi yüksek sesle, dolu dolu çıkıyordu. Her hecede daha çok güçleniyor ve avaz avaz bağıracağım bir raddeye geliyordu. "İkiniz de birbirinizden aşağılık, iğrenç erkeklersiniz!"

Sırf benim hakkımda böyle şeyler düşünebildiği için bile iğrençti.

Düşüncelerimin sonuna kadar yersiz olduğunun bir hatırlatıcısı olmuştu. Arz'a karşı yeni bir bakış açısı da, beslemeye başladığım hisler de aslında hiç gerçek olmamıştı. Hepsi gerçeklikten kopup kendimizi deliliğe teslim ettiğimizdendi. Başka açıklaması yoktu.

"Aynı iğrenç erkekleri parmağında oynatıp kullandığın da mı yalan?" Çatık kaşlarla aptalca cümleler kurmaya devam etmesini duymaktansa Kara Orman'a geri dalmayı yeğlerdim. Oysa Arz durmuyordu. Duramıyor gibi görünüyordu. "Önce benim hayatıma sıçıp attın. Sonra Atakan'ınkini..."

Dudaklarımdan histerik bir kahkaha döküldü. Gülmekten başka bir şey yapamıyordum. Öteki türlü ağlayacaktım. Sinirimden ve kalp kırıklığından meydana gelen gözyaşından bir şelale akıtacaktım. Şu durumda bu hiç de gurur duymayacağım bir davranış olurdu.

"Gidip arkamdan bir de dedikodusunu mu döndürüyordunuz? İnanılmazsınız..."

"Bunu herkesin önünde alelade yaşamaya başladığınızda konuşmaktan başka şansımız kalmadı. Evet."

"Biz hiçbir zaman sevgili olmadık."

"O zaman sadece seksten ibaretti." O da güldü. Ağlanacak hâlimize gülüyorduk sahiden.

"Sadece bir kerelik bir şeyken böyle demek zor..."

"Nasıl yani?" diyerek duraksadı. Gözlerinde yanlış değerlendirmeden ötürü oluşan bir yumuşama belirtisi gördüm. "Peki, öyleyse herkes niye sizin hâlâ takıldığınızı düşünüyor?"

"Çünkü Atakan yapışkan herifin teki! Ne kadar reddedersem reddedeyim sürekli peşimde."

"Atakan senin de onda gönlün olduğuna ikna olmuş durumda."

"Hiçbir zaman olmadı," derken sesim iyice boğuklaşmıştı. Daha ne olduğunu anlamadan söylediklerimle Arz kaskatı kesildi. "O tek seferde bile..."

İnanmayı reddederek başını iki yana salladı. "Sen duygular beslemeden bir şeyler yaşayamazsın, Balın."

Ağzından ilk kelimeler çıkınca, suçumun artık onunla sevişemiyor olmamız olduğunu söylemesini beklemiştim ama böyle bir şey demedi. Babam gibi beni azgınlıktan gözü dönmüş bir

fahişe olmakla suçlamadı ya da nefes alan ilk erkeğin önüne kendimi attığım için benden iğrendiğini söylemedi. Aksine sesindeki katılık ona olan sevgimi aşıp başka birine duygular besleyebilmiş olmama duyduğu kıskançlıktan kaynaklı gibiydi.

Atakan peşimde pervane olup aramızda neler yaşandığını herkese belli ettiğinde bu Arz'la olan arkadaşlıklarını zedelememiş olabilirdi ama benim hayatımda yoğun tepki çekmişti. Babamla gerçekleşen konuşmadan sonra pes etmiştim. Beni olmakla itham ettiği her şeymişim gibi davranmaya başlamış, partiler ve oğlanlar o zamandan sonra hayatıma girmişti.

Ardından o gün gelip çatmıştı. Hayattan keyif almayı öğrendiğim gün.

Bunların hiçbir önemi yoktu tabii. Arz'la hikâyemiz bunların çok öncesinde bitmişti. Beni ne Atakan ne de başkası yüzünden yargılamaya hakkı yoktu. Hiçbir zaman da olamazdı.

Yine de ağzımdan açıklamalar döküldü. "Acı da güçlü bir duyguydu."

Bizzat kendisinin sarf ettiği kelimeleri duymanın verdiği tarifsiz bir acı... Sırf hatırası bile yüreğimi dağlıyordu. Buna daha fazla dayanamayacağıma ikna olunca bir elimle göğsünden itip dönmeye yeltendim.

Bu hâlde o yoldan aşağı inmek çok tehlikeliydi ama Arz'la daha fazla aynı havayı soluyamazdım. Yine kaçma güdüleri devreye girmişti ancak bu sefer beni bırakmaya hiç niyeti olmayan biriyle beraberdim.

Arz bileğime yapıştı ve beni tekrar kendine çekti. Engebeli bir yokuşu savruk adımlarla inmek kadar onun her zerresi tenimi karıncalandıran göğsüne yaslanmak da korkutucuydu. Asıl korkutucu olan aramızda geçen diyaloğa rağmen orada kalmaya duyduğum yoğun ihtiyaçtı.

"Neden acı çekiyordun?" Şefkatli sorusu, beni sarmalayış şekli gibi yaralarıma merhem olma ihtiyacına benziyordu.

"Benden vazgeçtiğini öğrenmiştim..." diye sayıkladım. Neden ya da nasıl yaptığımı bilmiyordum ama ona karşı artık kendimi tutamıyordum. Gücüm tükenmişti. Bu konuşmaya kadar olan her şey, itiraflar beni iliğime kadar kurutmuştu.

Kulağıma doğru yaklaşıp sıcacık nefesi eşliğinde, "Oradan bakıldığında, senden vazgeçmiş gibi mi duruyorum?" diye fısıldadı.

Hâlâ kuvvetlice tuttuğu bileklerimi üzerinden çekemesem de dirseklerimden güç alarak aramızı açabildiğim kadar açtım.

Hayır, öyle durmuyordu. Öyle davranmamıştı, meğerse beni görmeye gelmişti ve bu kafamı olması gerekenden daha çok karıştırıyordu.

"Ama sen gelmiyordun," diye itiraz ettim. Atakan'ın bana söylediklerini yalanlayacak herhangi bir davranışta bulunmamasının üstüne, sanki onun laflarını kanıtlarcasına bana tiksintiyle bakıyordu. "Vebalıymışım gibi benden köşe bucak kaçıyordun."

Sesi pes bir tona düştü. Giderek uzaklaşan bir trenin sireni gibi uyarı doluydu. "Kendimce sebeplerim vardı?"

"Atakan mıydı o sebep? Benimle yüzleşebilirdin. Daha o zaman hesabını sorabilirdin."

"Bir anlamı yoktu." Gözleri koyulaştı. *Hâlâ yok,* dercesine bana son bir bakış attı. *"Bir anlamı yok."*

"Benim için anlamı büyük," diye devam ettim. "Bilmek istiyorum."

Oysa Arz son sözü söylemiş gibi aramızı açacak bir hızla benden uzaklaşmaya yeltendi.

"Konuşacaklarımız bitmedi. Her zaman yaptığın gibi kaçıp kurtulamazsın!"

Ne gülünçtü. Az önce aynısını yapmayı denememiş miydim? Ama o beni durdurup devam etmemi sağlamıştı. Bu ayrıcalığa ben de sahip olmalıydım.

Yaralı olduğu için ona yetişmek sandığım kadar zor olmadı. Bileğinden tutup kendime çevirirken bana benim görmedi-

ğim bir şey görmüş, benim duymadığım bir şey duymuş gibi şaşkınlıkla baktı. Ardından bedeni alçaldı, karnıma sürtünen tüyleriyle kurt formunu aldı.

Dehşetle kaskatı kesildim. Tartışmanın hararetiyle yaklaşan tehdidi duymamış olabilir miydik?

Hâlâ onu bırakmadan, Kara Orman'da yaptığım hatayı burada yapmayı göze alamadan ona tutunmaya devam ettim.

Bir yandan etrafı kolaçan ediyor, öte yandan umutsuzca bekliyordum. İlk darbeyi ya da tüylerimi ürperten buz gibi bir vampir dokunuşunu; tehlikede olduğumuzu belli eden herhangi bir şeyi bekledim. Ama hiçbir şey olmadı.

Saniyeler dakika oldu ve ormandan çıt çıkmadı. Sadece Arz'ın bastırılmış hırıltıları duyuluyordu.

Gözlerimi ona çevirince akşam karanlığı çöken ormanda tehlikenin pusuya yatmış olabileceğini düşündüm. Ancak o doğrudan yukarı, bana bakıyordu. Turuncu turuncu parlayan gözleri, az önce batmış Güneş kadar yakıcı bir etki yaratıyordu. Verdiği tek his, salt, ölümcül bir nefretti.

"Beni mi öldüreceksin?" diye sordum şaşkınlıkla. Bunu yapacak olsa çoktan yapmış olmasını beklerdim. Kurtarmasını değil. Fakat Arz'dan herhangi bir cevap gelmedi.

En korkutucu olanı da buydu.

Durduğu yerden, ısıracak bir köpeğin tehditkâr gurultamaları bağrını titretiyor, kapalı dişleri her an aralanacak ve beni paramparça edecek gibi seğiriyordu.

"Ne?" dedim tekrar. "Ne var? Bizi mi fark ettiler? Beni uyarmaya mı çalışıyorsun?" Beni uyaracağına, atılırdı. Sonuçta saldırı gücü olan oydu. Benden medet ummazdı.

Yine cevap yoktu.

Aklımdan en kötü ihtimaller geçerken en son Ay Tanrıçası Selene'nin bizi almaya gelmiş olabileceğini bile düşündüm ama aynı şekilde beklemeyi sürdürdük.

Hiçbir şey olmadı.

Artık uzanıp beni ısırsa daha mı iyi olur diyeceğim bir sıkıntı basmıştı. Hava sıcaktı ve az önceki tartışmanın konusu da bu kelimesiz hırlamaları da sinirime dokunuyordu.

Beni yıldırmaya çalışıyor olabileceğini düşünüp istediğini ona vermedim ve yolumuza doğru ilerlemeye başladım. Arz tasmasını tutmakta olduğum evcil bir köpek gibi hemen yanımda yürürken gözlerime inanamayarak güldüm.

"Ciddi olamazsın. Benimle muhatap olmamak için kurda dönüşüyorsan pekâlâ beni sırtına alıp bu rezil yerden götürebilecek enerjin de kalmıştır."

Yine cevapsız kaldı. Yalnızca tedirgin edici, benimkilerin birebir kopyası gibi atılan adımlar ve sonsuz bir itaatla ilerledi.

"Arz?" dedim. Artık korkmaya başlamıştım. Delilik ona belli başlı şeyler yapmış olsa dahi hiç bu kadar çocuklaşabildiğine şahit olmamıştım. "Tamam, sen kazandın. Söyleyeceklerimi unuttum bile. Bırak şu tavır yapmayı da normale dön."

Sessizliği karşısında pes edip, "Öyle olsun," diye mırıldandım ve yürümeye devam ettim. Bir yandan da konuştuklarımızı aklımdan tekrar tekrar geçirmeden edemedim. Konu nasıl olmuştu da kendi davranışlarından dönüp dolaşıp Atakan'a gelebilmişti. O belki de aramızdaki en önemsiz detaylardan biriydi.

Yine de, her şeye rağmen bunları konuşabilmiş olmak içimi bir nebze hafifletmişti. Yıllarca beslediğim kinin bir kısmı akıp gidince geride neredeyse rahatlamaya benzer bir his bırakıyordu.

Hava neredeyse tamamen kararana kadar yürüdük. Nereden baksan yarım saat geçmişti ve Arz'ın arada bir hırlamak dışında gıkı çıkmamıştı.

Tuhaftı. Çok tuhaf... Neredeyse karanlık üzerimize çöktüğünde kurt postunun yaymaya başladığı silik beyaz ışık kadar tuhaftı.

İşte ancak o zaman fark edebildim: Onu yakalamak için kullandığım elimin hangi el olduğu ve ona akıp kürkünü aydınlatan ışığın aslında bizzat benim sol elimin avucundan geldiğini.

Bununla herhangi bir alakası olmadığına kendimi ikna etmeye çabalayarak şaşkınlıkla elimi hâlâ bastırmakta olduğum ensesinden çektim ve...

Hayatımda gördüğüm en büyük öfke patlamasıyla karşılaştım.

Ayışığı Kitaplığı

Bu kadar hızlı insan formuna dönen bir kurdu daha önce hiç görmemiştim.

Arz âdeta insan bedeni üzerinde sıçradı ve dizlerini bükerek yere indi. Sırtı kamburlaşmış, yumruk yaptığı elleri pazularını şişirmişti. Öfke ona ait ne varsa zarafetiyle birlikte silip süpürmüş olmalıydı. Geriye primitif bir yaratığa benzeyen bu hâli kalmıştı.

Arz'ı iyi bir gününde karşıma almayı istemezdim. Böyle bir ânındaysa yakınlarında bulunmak için büsbütün canına susamış olmak gerekirdi.

Nitekim kaçacak hiçbir yeri olmayan da, o soğuk nefretle dolu bakışların muhatabı da bendim. Az önce olanlardan beni sorumlu tuttuğu her hâlinden belliydi. Kahretsin ki bu konuda haklı olabilirdi. Fakat ne yaptığımı henüz ben bile bilmiyorken bunun için hesap vermemin beklenmesi acımasızlıktı.

Ne yaptığım üzerine konuşmak anlamsızdı. Ne yaptığımı ikimiz de çoktan anlamıştık.

Elimdeki izi ona bastırmam, manidar bir şekilde dizginleri benim elime bırakıyor, bağlı olduğu eşi olarak tüm kontrolü bana bırakıyordu.

Az önce Arz'ı isteği dışında bir kurda dönüştürmüş ve benim yanımda bir süs köpeği gibi yürümesine sebep olmuş-

tum. Hem de bunu yarım saati aşkın bir süredir, hiç farkına varmadan yapmıştım.

"Arz..." dedim cılız bir sesle. Gözlerini bir an olsun üstümden ayırmamış olmasına rağmen konuşmam onu irkiltmiş gibi hafifçe geriye yaylandı.

Benden –hayır, bu çok saçmaydı– korkuyor olamazdı, değil mi?

Eh, ben de onun gibiydim. İkimiz de korkuyorduk. Farklı sebeplerle, farklı şekillerde...

Sözlerimi özenle seçerek tekrar denedim. "Bilmiyordum. Böyle bir şey yapabileceğimi inan ben de yeni öğreniyorum."

Yüzünü ekşitti ve kulağına ilişen sesime tahammülü yokmuş gibi birkaç kez silkindi.

Şimdi besbelli kelimeler için aralayabileceği insan dudakları ve sesi olmasına rağmen tek bir şey söylemiyordu. Sanki az önceki gibi, tek yaptığı ve yapabildiği bastırılmış hırıltılarla karşılık vermekmiş gibi, derinden bir homurtuyla olduğu yerde dikiliyordu.

Yine de konuşmasını istiyordum.

Gerekirse bağırıp çağırmasını, türlü hakaretler sıralamasını ama en nihayetinde benim de ne yaptığımın farkında olmadığımı, suçun bende olmadığını anlamasını istiyordum. Bunu görmesine ihtiyacım vardı. Neden böyle düşündüğümü bilmiyordum.

"Arz?" dedim tekrar, sorarcasına. "Bir şey söyle."

Tam da beni duyup duyamadığından şüphe edecekken cızırtılı sesi kulağıma çalındı. "Bir şey mi söyleyeyim?" Sıkmaktan bembeyaz kesilmiş yumruklarını açtı ve avuç içlerine bastırmakta olduğu pençeleri açığa çıktı. Üzerinden kendi kanı damlıyordu. "Olur söyleyeyim."

Gördüğüm manzara ve bana doğru attığı ilk adım karşısında dehşetle kasıldım. İkincisiyle alarma geçen kaslarım hareketine karşılık verdi. "Bunu... Bir daha yapmaya kalkışırsan..."

O her adımına buz gibi sesiyle birer kelime katarken, ben mesafemi koruyabilmek adına geri geri kaçmaya başladım.

"Seni. Oracıkta. Öldürürüm. Balın."

Bir, iki, üç, *dört...*

Son adımım, sırtımın çam ağacının pütürlü gövdesine dayanmasıyla yarım kaldı. Kaçacak bir yer kalmamıştı. Aramızdaki kısa boşluğu kapatmasına engel olmak için kaldırdığım sol elimdeki Ay'ın Öpücüğü hâlâ ışıl ışıl parlıyordu.

Arz izi görünce bu zamana kadar denk geldiği en büyük tehditmiş gibi oraya baktı. O elime, bense *şimdi ne olacak* dercesine ona bakakalmıştım.

Aldığım apaçık tehdit karşısında dilim damağım kurumuş, tenim buz kesmişti. Her an zangır zangır titremeye başlayabilirdim.

Beni bu zamana kadar öldürmeyi aklının ucundan geçirmediğini böylelikle öğrenmiştim.

Öldürücü bir adamın tavrı bu olurdu.

Soğuk, sakin ve kesin konuşmuştu. Her kelimesi zihnimin ayrı köşelerine kazınmıştı: *Arz. Beni. Oracıkta. Öldürür.*

Bardağı taşıran son damla bu mu olmuştu? Bunu yapmak istese yapabileceği sayısız an yakalamıştı ve şimdi miydi? Kim bilir belki de hâlâ az önceki tartışmamızdan izler taşıyan bir öfkeydi bu karşımdaki.

"Öfkelenmeni anlıyorum. Haklısın da," dedim telaşla. Göz ucuyla hâlen dışarıda tuttuğu pençelerine baktım. "Ama sence de biraz abartmıyor musun?"

"Abartmak..." Kelime seçimim yüzünden hâkimiyetini kaybediyormuş gibi sözcüğü uzata uzata söyledi. Bir elinin tersiyle ışıltılı izimi yana çekti ve diğer pençeli elini kaldırıp usulca boynumla omzumun birleştiği köşeye yerleştirdi. Pençelerinin keskinliğini tenimde hissettim.

Aramızda kalan son açıklığı da aşınca, karanlıkla sırlanmış bedeni üstüme bir cehennem zebanisi gibi çökmüştü. Başı başımın yanına gelinceye kadar yaklaştı ve kulağıma beni iliklerime kadar ürperten sözcükleri fısıldadı.

"Ona kalsa seni şuracıkta öldürmeliyim. Ben sadece uyarıyorum. *Abartısızca.*"

Kaşlarım çatıldı. Kimden bahsediyordu? Ben ortalıkta ikimizden başka birini göremiyordum ve ikimizin oluşturduğu manzara yeterince sinir bozucuydu. Yaptığım şey için mahcuptum mahcup olmasına ama bana böyle davranmaya hakkı yoktu.

"Ben," dedim omzumu parmakları arasından kurtarmak için hafifçe çekiştirirken, "bunu yapabileceğimi bilmediğimi söyledim." Aynı şeyleri söylemekten başka çarem yoktu. Çünkü gerçek buydu. Bilmiyordum. Bilsem yapmayacağımın farkında olmalıydı.

Her şeyden önce, bu bana da doğru gelmiyordu.

Onları kendi kölesine dönüştüren Ay Tanrıçası, benim elime böyle bir güç bırakmış olabilirdi. Lakin bunu kullanırsam benim ondan ne farkım kalırdı? Ben de Arz'ın hür iradesini bu denli ihlal edebilecek, bencil ve zavallı biri olurdum. O daha çok babama, Lider Boran'a has bir tutumdu. Onu bağlı tutulduğu yataktan serbest bırakan bizzat benken bunu göremiyor muydu sahiden?

Tüm bu zaman boyunca geri çekilmiş, yüzünü benimkinin tam önüne eğmişti. "Orası beni ilgilendirmiyor. Ben uyarımı yaptım."

"Evet, yaptın. Şimdi çekil önümden," dedim dişlerimin arasından. Artık basbayağı öfkelenmeye başlamıştım.

"Anlaşıldı mı?" diye sordu ısrarla. Beni bırakmadığı gibi bu konunun peşini de kolay kolay bırakacağa benzemiyordu. "Yoksa kendimi daha iyi mi ifade etmeliydim?"

Beni ağaç gövdesine mıhlamak için kullandığı elini çok az bir mesafe kaydırarak boğazıma yönlendirdi. Sıkmadı. Sıkarsa önceki seferki gibi kendini tutamayacağından çekiniyor olmalıydı. Aksine, başparmağı karşı uca denk geldiğinde işaret parmağıyla şah damarım üzerindeki hassas deriyi okşamakla yetindi.

Dokunuşunun neredeyse şefkatli sayılabilecek bir yumuşaklığının olmasından, pençelerinin artık yerinde olmadığını anlaya-

bilmiştim. Bundan bana zarar vermeye niyeti olmadığı, yalnızca tehdidinin sınırlarını fazlasıyla aştığı çıkarımına varabilirdim.

Ancak çok ileriye gitmişti. Belki mahcubiyetimden faydalanıp beni dize getirebileceği ince bir çizgi vardı. Bu tavrıyla onu aşmış ve ben daha ne olduğunu anlayamadan beni karşı atağa mecbur bırakmıştı.

Sağ elimi belimdeki avcı bıçaklarından birine attım. Biraz paslanmış olsam da onu nasıl üzerine savuracağımı gayet iyi biliyordum. Arz'ın refleksleriyle elbette aşık atamazdım. Boşta kalan eliyle metali, keskin olmayan tarafından yakalayıp savuşturdu. Bıçağın kabzası saniyeler içinde, bir çocuğun elinden alınan oyuncak gibi parmaklarımın arasından kaymış ve döne döne yeri boylamıştı.

Sanki ezberlenmiş bir koreografiyi tekrar ediyormuşuz gibi hiç vakit kaybetmeden dizimi, ayağımı kasıklarına bastıracak kadar kendime çektim ve bileğime kayışla bağlanmış hançere uzandım. Devam ediyor olmamın şaşkınlığıyla ifadesi değişti ama bana ayak uydurdu.

Gümüşe doğrudan temas edemezdi. O nedenle bileğimden tutup kolumu başımın üzerine sabitledi. "İşte benim aklımda kalan, Balın. Asla geri durmaz, korkusuna yenik düşmez." Yapabileceklerime hayran kaldığını söyleyemezdim ama dudaklarında çarpık bir gülümseme belirmişti. "Ama beni alt etmek için bundan daha fazlasına ihtiyacın olacak."

Bunu bir dikkat dağınıklığı için kullandığımı fark etmemişti. Sol elim hâlâ açıktaydı. Elinin tersiyle silkelemesi dışında tutmamıştı. Sanki kendimi korumak için ona bir kez daha dokunayım ve bu sefer, dediğine karşı çıktığım için benim öldürebilmesine sebep doğsun diye beni test ediyordu.

Oysa o eli bu kadar ihmal etmesi bir hataydı. İkiz bıçaklardan diğeri çoktan önce kendi boynuma gidip beni boğazımdan saran parmaklarını kesmişti. Acıyla afallayarak elini kendine

çekmesiyle serbest kalan bıçağımın boğazının üzerine, kirli sakallarının arasına dayanmasına engel olamadı.

Onun şaşkınlık dolu bakışlarını görmek beni zevkten dört köşe etmesine rağmen yüzümdeki meydan okuyan sert ifadeyi bozmadan dik dik baktım. Saniyeler içinde yaptığım hareket dizisi ve adrenalinle nefes nefese kalmıştım.

"Seni kontrolüm altına almadan da alt edebilirim, Arz Alaca," dedim soluklarım arasından.

Gözlerime olan ilgisini hızla kaybetmiş olmalı ki aşağı, aramıza sıkışık kalmış, bükülmüş pozisyondaki bacağıma baktı. Üst dudağı hafifçe seğirirken artık öfkeli mi yoksa bundan keyif mi alıyor anlayamıyordum.

Ellerini teslim olurcasına kaldırıp, "Ona ne şüphe," diye mırıldadı ve geri geri yürüyerek ikimizi de serbest bıraktı.

Hâlâ aramızda kalan, az öncesine kadar boğazına dayanmış ve izin olduğu avuç içiyle kavradığım bıçak havadaydı. Bu mühür bana birkaç günlüğüne geçmişti. Ama ben hâlâ sürünün kurt olmayan kızıydım. Bana Ay'ın Öpücüğü'yle değil bıçakla savaşmayı öğretmişlerdi.

Büyüyle değil, kanla.

"Güzel," dedi memnuniyetle. "En azından bir şeyi netleştirmiş olduk."

Ha şunu bileydin, dercesine bakmayı sürdürdüm. Benim öfkem hâlâ yerli yerindeydi.

Yargısız infazına kızgındım. Beni bu kadar kolay tehdit edebilmesine ve bu uğurda o kadar ileriye gidebilmesine de... En çok da, beni koruduğuna inanacak olduğum o kısa zamanda içimde umuda benzer bir his filizlenmişti. Eteğimizdeki taşları döktüğümüzde bu his iyice güçlenmişti. Geçmişi geçmişte bırakıp iki eski arkadaş gibi olabileceğimize dair aptal bir his.

Oysa o her şeyi hiçe sayabilecek kadar umursamaz, öfkesiyle gözü dönecek kadar tehlikeli ve tüm bunlar sanki bir oyunmuş gibi eğlenen bir deliydi.

Bu son gördüklerimden sonra artık öyle bir ihtimalin kalmadığına tamamen ikna olmuştum.

"Kesinlikle," dedim kendimden emin bir sesle. "Bir şeyleri netleştirdik."

Tepkisini değerlendirip pişman oldu mu ya da ardından başka bir şey söyleyecek miydi göremedim.

Çünkü hemen sonra kıyametler koptu.

Siyah ve beyaz karışımı bir lekeden ibaret bedenler etrafımızda uçuştu. Daha ne olduğunu kavrayamadan, göz açıp kapayıncaya kadar etrafımız sarılmıştı. Beş, on... kaç tanelerdi?

Sayamıyordum. Sayamayacağım kadar vampirle çevrelenmiştik.

İki tanesi iki yanımda durarak kollarımı çapraz bıçakların olması gereken kemerin hemen üzerinde sabitlemişlerdi. Maalesef sonuncusunu da gafil avlanarak kaybettiğimden hiçbiri yerli yerinde değildi. Sahi, onlara ulaşabiliyor olsam dahi bir vampire karşı ne kadar işe yararlardı, bilemiyordum.

Arz'ı zapt etmek için daha fazlası gerekmişti.

Onu kıskıvrak yakalayan vampirler aşağı çekerken bir tanesi topuklu kundura ayakkabısını Arz'ın boynuyla omzunun birleştiği yerden –tam olarak beni tuttuğu yerden– aşağı bastırarak başını eğik tutmasını sağlıyordu.

Giyimleri aşırı şıktı. Yaz sıcağına uygun bir gece kokteylinden fırlamış gibi, gömlekler kumaş pantolonlar, gümüş takılar içinde, bir vampirle ilgi anlatılan ne kadar romantik hikâye varsa hepsinin toplamı gibi görünüyorlardı.

Kurtların belirgin özelliği olan ölümcül ve güçlü hareketlerinden farklı olarak aşırı zarif ve kıvraklardı.

Bir de... Bembeyaz.

Ay Tanrıçası kurtlar yerine onlara dadanmalıydı çünkü dönüşümün büyük bir kısmını çoktan geçirmişlerdi. Tenleri bana değdiği yerden buz gibi, içinde donan kanı ele verircesine

grimsi bir beyazdı. Özenle jölelenmiş ve arkaya taranmış saçları, beyaz, gri ya da siyahtı.

Bir tek Arz'ı yere bastırmaktan yoğun bir keyif alıyormuş gibi gülümseyen adamın saçları sıvı altından yapılmış gibi bir platin sarısıydı. Dişleri kan dökmekten çok emmek ve kanın tek bir zerresini boşa harcamamak üzerine özenle işlenmiş pırlantaları andırıyordu. Güneşin yerini almış Ay'ın ışığını içinden geçirip yüzlerine yansıtıyordu.

Hepsi erkekti. Kadınlar yoktu. Belki ataerkil bir toplum yapıları vardı.

Haklarında her şey sır gibi saklanıyor ve öğrenmek için fazla meraklı görünmeden sorular soramıyorken bilgi edinme şansım olmamıştı.

Platin saçlı, liderleri olduğunu tahmin ettiğim gösterişli ve kalıplı vücudu olan vampir öne doğru eğildi. Arz'a bakıp yakışıklı yüzünü küçümser bir ifadeyle büktü.

"Hanımefendiye nasıl davrandığını gördüm, kurt eniği," dedi ninni gibi, kış soğuğunu anımsatan bir sesle.

Bana çarpık bir gülüş bahşedip kan kırmızısı ağzını ve inci gibi dişlerini açığa çıkarırken henüz yeni beslenmiş gibi duruyordu.

"Hoş değil," dedi. Bakışlarını ona ne gibi işkenceler edebileceğini sorgularcasına geri çevirdi. "Hiç hoş değil... *Kurt eniği.*"

"İsmim Persi, hanımefendi. Size palasa kadar ben eşlik edeceğim," dedi olabildiğince doğallıkta...

"Ne tuhaf bir isim. Daha önce hiç duymadım."

"Bunca zamandır aldığım isimlerin bir sentezi."

Hangi isimler? Kaç zamandır?

"Kulağa hoş geliyor, Persi. Ben de Balın."

"Tam da olması gerektiği gibi!" dedi çekici bir gülümsemeyle.

Az önce yaşanan olayların şahlandırdığı hislerim, bu garip ama bir o kadar da rüya gibi gelen tanışmayla dinmişti. Hâlen oradalardı ancak kendimizi içinde bulduğumuz bu bela yüzünden düşünmeye zaman ayırabileceğimden şüpheliydim.

Önümdeki krize odaklanmaya çabaladım.

Gecenin gelişiyle ormanın bu kısmında ayrı bir şey uyanmıştı. Tıpkı bizleri konağa doğru geçirirken önümüzde ve arkamızda sıra sıra dizilmiş vampirler gibi gün batınca ormanın gece yaratıkları da gözünü açmıştı. Ağaçların gölgelerinden yeşil inciler gibi dökülmüş ateş böcekleri, büyüleyici manzaralar oluşturmakla görevlendirilmiş gibi sarmallar çiziyor, yürüdüğümüz yolun iki yanında nizami işlemeler oluşturuyorlardı.

Baykuşların seslerine yılanların tıslamaları ve adım seslerimiz katılmıştı. Mağaralarda ikamet eden yarasalarsa bizi

gözetlemek üzere tepemizde daireler çizerek uçan yarasa kanatlı vampirlerin en yakın dostuydu. Uçuşlarına katılıyor, kendilerine av aranıyorlardı.

"Beni dinlemeliydin," dedim Arz'a doğru. Kıskıvrak yakalanmamızın sorumlusu kendisiydi ve bunun gayet farkındaydı. Az önce yaptıklarından sonra hatalarını yüzüne çarpmaktan hiç çekinemezdim.

Yine sözüme gelmiştik.

Ben esir değildim.

Bizi kuşatmaktan çok beni kurtarmış gibi bir edayla bana eşlik eden platin saçlı vampir Persi'nin koluna girmiştim. Arz ise kolları arkasında bağlanmış ve her an serbest başını bir vampire gömüp sivrilen dişleriyle kalplerini parçalayacakmış gibi bir nefretle, tek kelime etmeden yürüyordu.

Yakalanmamız hakkında tek bir yorum yapmadı. Suskunluğu geçmişte olduğu gibi tedirgin ediciydi. Bu, deliliğe teslim olmuş aklında planlar döndüğünün habercisiydi ve hayra alamet olamazdı.

Sonra beyaz konak karşımızda göründü. Bina yine beyaz spotlarla ışıklandırılmış, ateş böcekleri Van Gogh'un *Yıldızlı Gece* tablosundaki gibi gökyüzüne saçılmıştı. Güneşin kurutup sarartmasına izin verilmemiş çimler yemyeşil bahçeyi sarıyor, üzerlerine atılmış dökme demirden beyaz masalara geçmiş, kadehlerinden kırmızı sıvıyı yudumlayan çeşitli görünümlerde vampirler, akşamsefasının yaydığı misk kokuları içinde sohbete dalmış görünüyorlardı.

Vampir toprakları korkutucu ve bir o kadar da büyüleyici bir yerdi.

Bahsi geçtiği gibi barbar ve art niyetli görünmeyi bırak, ince ruhlu entelektüeller olduklarını kanıtlıyorlardı. Kanla beraber duyguları emebildiklerini duymuştum. Beslenmek onlar için yalnızca karınlarını değil, ruhlarını da doyurmaya yarayan bir aktiviteydi.

"Vay canına," diye mırıldanırken keskin işitme duyuları kurtlarınki kadar iyi çalışan lider vampir, adımlarının seyrini bozmadan, bana döndü.

"Değil mi? Burası Akdeniz Güvernörlüğünün en nadide yapısıdır." Persi kulağıma doğru eğilip çok önemli bir bilgi verircesine fısıldadı. "Beyaz Palas olarak bilinir."

Başımı anlayışla sallarken Arz'ın yadırgayıcı bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Şu şartlara rağmen bizi esir alan vampirle flört ettiğimi sanıyorsa bu kendi bileceği işti.

"Beyaz Palas bizi ne kadar süre ağırlayacak?"

Diplomatik tavırlarıma eklediğim söz cambazlığı hoşuna gitmiş gibi gülümsedi. "Bu size bağlı, hanımefendi."

Hâlâ açık açık soramadığım soruyu zamanından önce dillendirmemek için kendimi zor tuttum: Bir esir miyiz? Muhtemelen cevabı yine aynı olacaktı. Bize bağlıydı.

Palasın bahçesini geçerken ayaklarımız altında ezilen çakıl taşlı yoldan gelen sesler dahi dikkatlerini çekmemiş gibi sohbetlerini sürdüren, kahvaltıları olduğunu tahmin ettiğim kanı yudumlayarak geceyi başlatan vampirlere baktım.

Burada ekmek elden su gölden yaşadıklarını kim bilebilirdi ki?

Birbirine soykırımlar yapan iki türün içinde yaşamak böyleydi işte. Taraflar birbirlerini ancak anlatılan dehşet dolu hikâyelerdeki kadar tanıyordu.

Beyaz mermer basamaklara ulaşınca adımlarını hızlandıran Persi kolumdan çıkıp birkaç basamak ileriden bir asilzadeyi ağırlamaktaymış gibi elini uzatarak beni şımartmaya devam etti. Tam tersi tavra maruz kalan Arz, itile kakıla çıkarken bunu fark etmiş ve homurdanmıştı. Kıkırdayarak bundan ne kadar zevk aldığımı belli edemezdim.

Sonuna kadar hak ettin, diye söylendim içimden. *Beni tehdit ettiğinde... Boğazımı öyle sıkmaya kalktığında...*

Bu daha iyi günleriydi.

Eğer vampirlerin elinden kurtulabilirsek ve yolun sonu bizi Ay Tanrıçası'na çıkarırsa, eğer orada hayatımızı kurtaracak hiçbir şeyin olmadığını öğrenirsem kalan günlerini cehenneme çevirmek en büyük uğraşım olurdu.

İçeriyi sıcacık hâle getiren tek şey turuncu, eski tip, lale detaylı lambaların ışıkları değildi. Vampirlerin akıttıkları ve saygı duydukları kanı temsilen kırmızı, bordo halılar her yere yayılıyor, beyazla müthiş bir harmoni yaratarak atmosferi değiştiriyorlardı. Boğucu olmaktan uzak kusursuz bir zevkle, yalın döşenmiş minimalist mobilyaların katkısıyla kendimi yabancı film setlerinde gibi hissetmiştim.

Antrede bizi karşılayan yeni bir ekip ayakkabı altlarımızı silerken gördüğüm ilgiden rahatsız olmamak imkânsızdı. Arz bile dizleri üstüne çöktürülüp tepeden tırnağa fırçalanırken komik bir görüntü oluşmuştu.

"Bitleri yok. Ben gelmeden kontrol ettim," dedim pat diye.

Tüm bu hazırlıkları buyurgan bir edayla takip eden kadın belinin arkasında birleştirdiği ellerini ayırmadan ilgiyle bana döndü. Yanımda kıs kıs gülmekte olan Persi'yi uyaran bir bakışla susturup gülümsedi. "Evimize hoş geldiniz. Sanırım bu davetsiz ziyaretiniz için bize bir açıklama borçlusunuz."

Kadın diğer herkese göre daha şıktı. Derin V yaka dekoltesi taşlarla süslenmiş, bordo renkli şifon tuvaletiyle yerdeki halılardan filizlenerek karşımızda bitmiş gibi duruyordu. Saçları saf gümüştenmiş gibi parıldıyordu. Tüm bedeni, elbisesiyle beraber akışkan ve oldukça zarif bir görünüme sahipti. Bunlar başlı başına yetmiyorsa herkesinkinden daha beyaz teni aralarında en yaşlıları ve bu bilginin doğrultusunda Beyaz Palas'ın yöneticisi olduğunu gösteriyordu.

Demek burada kadınların sözü geçiyordu.

"Geçip gidiyor–" Arz'ın hırıltılı konuşması kafasının arkasına yediği bir darbeyle kesildi ve içler acısı hâline geri döndü.

Onu tutan vampirlerden birinin yanına eğilip fısıldadıklarını harfiyen duydum. Bu demek oluyordu ki odadaki herkes duymuştu. "Leydim doğrudan konuşmadığı sürece kapa çeneni, köpekçik."

"Elbette," diye yanıtladım. "Hazırlıksız bir ânınızda yakaladıysak üzgünüm. Ne yazık ki birçok talihsiz olaydan sonra topraklarınızdan geçmek durumunda kaldık. İzin verirseniz size her şeyi açıklamaktan mutluluk duyarım."

Bir elçiye yaraşır saygılı üslubum ve serinkanlılığım kendini hâlâ saldırma konusunda zapt eden Arz'a garip gelmişti. Hakkımda bilmediği ne çok şey vardı. Beni diğer herkes gibi hafife almasına sebep olacak kadar çok...

"Biz her zaman hazırlıklıyız," diye yanıtladı kadın. Kulaklarından serbest kalıp açık bağrına doğru inen saç telini uzaklaştırdı ve gözüm sol göğsünün altında kızıl ışıklar saçan kristale takıldı. Sahiden de kalplerinin yerini bu kristal dolduruyordu. Ne kadar ilginçti?

"Yanında getirdiğin kurt delikanlı için aynısını söyleyemesem de yabancılar için oldukça *misafirperverizdir.*"

Bunu söyleyişi, içerideki herkesin sinsi zevk kıpırtılarıyla yanıt bulunca, misafirlerine nasıl davranıyor olabilecekleri konusunda içimi bir şüphe kapladı. Sonuçta ben, onlar için ayaklı bir kan üreticisiydim. Sağımlık bir inekten farklı olmayan, küçük zararsız ve kimileri için başka türde arzulanacak bir kadındım.

İki haftalık ömrü kalan bir insanın onlar için zaman kaybı olmasını umdum. Çiftliklerine alışma süresini tamamladığım anda beni kaybedecekken uğraşlarına değmezdim.

Asil kadının yanında uşağı gibi duran bir genç vampir kız öne doğru eğilerek günün programını sahibesine aktardı. Sükûnetle dinleyen kadın, kafasından bir şeyleri tarttıktan sonra başını salladı. "O hâlde sizi birkaç saat konuk odalarımızdan birinde dinlenmeye bırakalım. Görüşmemizi araya almak için elimden geleni yapacağım." Bakışlarında sabırsızlanmamamı

öğütleyen imayı fark edince işimizin aciliyetini açıklayacak kelimeleri kendime sakladım.

Persi beni aynı kırmızı kadifelerle kaplanmış merdivene buyur ederken başımla selam vererek üst kata doğru yol aldım. Arz'ın da peşim sıra sürüklenmesini beklerken merdivende bana yalnızca Persi'nin eşlik etmekte olduğunu fark ettim.

Kadın kısaca onu zapt etmekle görevlendirilmiş vampirlere, "Onunla siz ilgilenirsiniz," deyince kurt adam için başka planları olduğunu anlamıştım.

Yaptığı ve yapabileceği her şeye rağmen gördüğü bu muameleye ilk o an acıdım.

Persi yanımda yürürken ve adımlarının ne kadar sessiz olabileceğine şahit olurken bu yerde kimin ne zaman nereye gittiğinin asla farkına varamayacağımı aklıma not ettim. Palası hoş sohbet anlatışına kanıp bu lüks malikânede yalnızca bir konuk olarak kalacağıma inanmamaya özen göstermeliydim. Beni izleyeceklerdi. Kimse duymadığını sandığımda söylediklerimi dinleyecek ve onlar için bir tehdit teşkil edersem de...

Odama geldiğimizde kapıyı benim için açtı ve ışıl ışıl bir gülümseme bahşetti. "Uykun olduğunu, kan akışının yavaşlığından anlayabiliyorum. Bu sebeple sana bir palas turu ya da beraber vakit geçirmeyi önermeyeceğim."

Bunu, bu şekilde anlayabilmesi tüylerimi ürpertirken sıcak bir gülümsemeyle karşılık vermek güçtü. Yine de sözlerimi allayıp pullamayı ihmal etmedim. "Çok naziksin."

Kapıyı geçmem için açık tutarken gözleri kısa bir anlığına, öfkeyle kararadı. "Sana nazik olmanın tam tersi davranan bir kurt eniğiyle ne işin vardı, çok merak ediyorum doğrusu."

Sana ne, diye tersleyecek bir sebebi elime vermemesi beni doğrulara itti. Ancak bunun da bir manipülasyon taktiği olabileceği ortadaydı. Sorgumuz çoktan başlamıştı. Ağzımdan laf almaya çalışıyordu. Şanslıydı ki ben de onlara durumumuzu anlatıp bir an önce salıverilmek için can atıyordum.

"İşim var," diye düzelttim onu. "İstesem de istemesem de bir süre ona mahkûmum."

Anladığını belli ederek dudaklarını birleştirdi. "O hâlde sana bir daha böyle davranamayacağını öğretmek için ona *özel bir ders* vermem gerekecek."

Sesindeki tehdit bariz bir acı garantisi veriyordu.

Bunun benimle alakalı olmadığını kendime hatırlatmam gerekti.

Kadınlara duyulan saygı, palasa geldiğimiz ilk andan beri üst kıdemlilerin kadın oluşundan belliydi. O ağacın önünde benim yerime herhangi bir kadın da olsa yine böyle hiddetlenecekti.

Onu durdurmak, böyle bir şey yapmamasını istemek üzereydim ki tekrar sırtıma değen ağacı, boğazımı saran ellerini ve gözlerinde şahit olduğum hiddeti hatırladım.

Önerisini memnuniyetle kabul ettiğimi belirten bir gülümsemeyle içeri girdim ve kapıyı ardımdan kapattım.

Bu gülümseme için eskisi kadar zorlanmamıştım.

Odanın kapısı içeri kapandığımdan bu yana yalnızca bir kez çalındı. Bana temiz kıyafetler getiren bir hizmetli olduğunu anladığımda ondan ufak bir ricada bulunup üstümdeki kıyafetleri yıkayıp geri getirmesini istedim. Buradaki kalışımın asıl amacı meçhul olabilirdi fakat bir daha böyle olanaklara sahip olup olmayacağım belirsizken kullanmamın sakıncası yoktu.

Getirdiği şaşaalı gece elbisesi ve saten, dantel detaylı altlı üstlü pijama takımına bakılırsa bir adım ileri gidip ondan orman yolculuğunu kaldıracak yeni kıyafetler de isteyebilirdim. Yanıma aldığım yedek kıyafetler göz önüne alınınca fuzuli görünmüştü.

Oda bir lüks abidesiydi. Yok, yoktu ve aşırı genişti. Benimle birlikte üç kişiyi daha ağırlayabilirdi. Ebeveyn banyosundan daha azı beklenemezdi. Mermer basamakların arasına oyulmuş

oval küvetin içine bakıp bana ormanda gösterilmiş taze anıları hatırladım ve yüzümü buruşturdum.

Midem alsaydı uzun bir köpük banyosu tam ihtiyacım olan şeydi. Onun yerine kendimi derhâl duşa attım.

Küvetin yanı başında, mermer oturaklar ve Osmanlı tipi hamam çeşmesiyle zenginleştirilmiş duşa kabin, her hâlükârda ihtiyacım olan temizliğin fazlasını bana sağladı. Sıcaktan yapış yapış olduğum için buz gibi bir suyla duş almıştım ve dışarıdaki bahçelerde açan çiçekleri aratmayan, mis kokulu sabunlar sayesinde kendimi tazelenmiş hissediyordum.

Sanki günler önceki o kötü haberi hiç almamıştım, yüz göz olmaktan sonuna kadar hazzetmediğim Arz'la bu yolculuğa çıkmaya mecbur değildim, hatta o Kâbuslar Ormanı'ndan çıkalı daha saatler olmamış gibi, yepyeni bir güne başlamışım yanılgısına kapılmıştım.

Bu, vampirlerin basit taktiklerinden biri olabilirdi: Misafirlerin huyuna git, onları buranın harikulade bir yer olduğuna inandır, öyle ki sıra bedelini kanını akıtarak ödemeye geldiğinde onları yudum yudum tüketmemize mani olamasınlar.

Hâlen tenimi karıncalandıran buz gibi su, aynayı buğulandırmamıştı. Aynadaki yansımamla ansızın karşılaşınca kısa bir şaşkınlık nidası çıkardım. Hiç yaşanmadığını iddia edebilirdim, ama son üç gün beni iliklerime kadar kurutmuştu. Gözaltlarım mosmor, en son yediğim öğün hatırlayamadığım kadar uzaktayken avurtlarım çöküktü. Aydan'la deniz maceramızdan gelen hafif bronzluk yerini çoktan gri, ölü bir tona bırakmıştı.

Bir tek, masmavi gözlerim bana aydınlık gökyüzünü, denizin berrak sularını ve tüm bu belaya batmadan önce olduğum Balın'ı hatırlatırcasına, delici ışıltılar yayıyordu.

Şu anda olduğumdan daha büyük bir tehlikenin içinde olamayacağımdan, belki biraz uyku çekmeli, zamanımı dedikleri gibi dinlenerek geçirmeliydim. Aşağı çağırılıp yönetici kadınla

görüştürüldüğümde arsızlığım tutarsa birkaç kap insan yemeği bile isteyebilirdim.

Oysa saçlarımı doğal dalgalarını bulması için tarayan sol elim hâlen silik bir ışıkla parıldıyordu. Elimin ayasında uykuya yatmaya hazırlanan ize baktığımda dolunay formundan tedirgin edici bir hızda uzaklaşmaya devam ettiğini gördüm. İçinden geçen elektrik akımlarıyla hafifçe kabarmış beyaz tenim neredeyse bir ters hilal şeklini almıştı.

Duramazdım. Uyku için bile olsa, kendimi durduramazdım.

Tamamen kurulanıp uykuya sırt çevirdiğim halde pijamaları üzerime geçirdim. Sırf yatağa yayılmayacağım diye kendimi abartı bir gece elbisesiyle odada dolanırken hayal edemiyordum.

Bir anlığına yalnızlık bastırdı.

Arz'ın yanında olmanın yalnızlıkla eş değer olduğunu düşünmüştüm. Oysa şimdiden o sinir bozucu, kaba ve son seferinde kanıtladığı hâliyle ölümcül tavırlarına rağmen varlığına alışmıştım.

Geçmişin yaşanmışlıkları ve aramızdaki bağ söz konusuyken bu pek de zor olmamıştı.

Farkında olmadan onu kontrol ettiğimde, sol elimi tenine bastırdığımda sanki onu sahiplenmiştim. Benim olmuştu. Bana ait.

Bu gülünç ve her bakımdan sorunlu bir düşünceydi. Hem de şimdi aşağıda türlü işkencelere katlanıyor oluşunun bende yarattığı yeni öfke dalgası kadar.

Ona haddini bildirmek de yaptıklarının cezasını çektirmek de benim görevimdi. Bir başkasının değil.

İtiraf etmesi güç olsa da elimden alınmış gibi hissediyordum.

Benden koparılmıştı.

"Saçmalıyorsun, Balın," dedim kendi kendime. Sonra dinleyen biri olabileceğini düşünüp içimden tekrar ettim. *Saçmalıyorsun.*

Uyumuyorsam ve saçma sapan şeyler düşünemiyorsam, geriye tek bir şey kalıyordu: Çantamı açıp uzun zaman önce yapmam gereken işe girişim ve özenle sardığım defteri çekip çıkardım.

Gömleğimi hizmetçiye verirken çıkarıp komodinin üzerine bıraktığım kuru yemişleri alıp geniş odanın ikiz camlarının önüne yerleştirilmiş masaya geçtim. Koyu ahşabın üzerine düşen kuru yemişler tıkırdadı. Onları elime doldurup bir avuç dolusunu ağzıma atarken midem, içindeki boşluğa sitem edercesine guruldadı ama yediklerimi içinde tutmaya itiraz etmedi.

Defteri tam hazır etmiştim ki ani bir şüpheyle kendimi kapıya doğru yaylanırken buldum. Önce sessizce dinledim, ardından açıp koridoru kolaçan ettim. Tek bir hayat belirtisi yoktu. Dinleniyor olsam dahi bunlar yine tek bir hayat belirtisi göstermeyen vampirler tarafından olacaktı. Bir casusla başım beladaysa onu kapıyı açıp durarak görevinden caydıramazdım. İnsanüstü hızlarıyla her seferinde izini kaybettirmeyi başarırdı.

Nafile çabamla somurtarak geri girdim ve bu sefer duvar panellerini, tabloları ve duvar halılarını hızla gözden geçirdim. Bir kamera ya da gözetleme deliği yoktu. Varsa bile bunu duşa girmeden önce yapmayı akıl etsem iyi olurdu. Sapık bir vampirin beni soyunurken izlemesi, defteri açıp içindeki dili deşifre etmemi görmesinden daha rahatsız ediciydi.

Tekrar sıktığımı fark ettiğim dişlerime batan kuru yemiş artıklarını dilimle temizlerken pes ettim ve sandalyeye çöktüm.

Ona niyetlendiğim her saniye içimde kabaran heyecanla, umutsuzca ihtiyacım olan uyku kaçıp gitmişti. Defter... Annemin güncesi... Bana adından sanından, kim ve ne olduğundan mütemadiyen bahsedilmeyen kadından geriye kalan tek parça eşya...

Defteri ellerimin arasında tuttum ve anneme sanki daha yakınmışım gibi hissederken gözlerim doldu. Bu sefer beni orada neyin beklediğini bilerek anlamsız harf kalabalığına doğru sayfaları açtım. Çekmecelerin birinde varlığını keşfettiğim kâğıt kalemi kendime çekip çalışmaya koyuldum.

Alfabe hâlâ anlamsızdı ama sıkça tekrar ettiğini gördüğüm harfleri ve simgeleri sırayla not ederek başladım. Biri gelip

bana yıllar sonra o burun kıvırdığım Orta Çağ delisi inekler gibi alfabe deşifre etmeye kalkışacağımı söylese muhtemelen kıçımla gülerdim. Şu işe bak, tam olarak bunu yaparken keşke ailesiyle tatile çıktığında bana Zindanlar ve Ejderhalar oyununun detaylarını anlatmaya hevesli çocukları dinleseydim diye yakınıyordum.

Yana eğik bir haça benzer simgenin bir harf olmadığını kavramam çok sürmedi. Sıkça tekrar ediyor ve ortalama altı, yedi simgeden sonra kendini gösteriyordu. Cümleler arasında boşluk bırakmaksızın ilerleyen semboller içinde bunun bir boşluk ibaresi olduğunu fark edince kısa bir sevinç çığlığı attım.

Bir anda cebelleşeceğim kelimeler üçer beşer harflerle önüme serildi. En sık karşılaştığım ve A harfi olduğunu tahmin ettiğim bir harfi, hâlihazırda E'ye benzeyen bir diğerini -de, -da bağlaçları sayesinde keşfetmiştim. Bu sayede D harfi de envanterimde yerini almıştı.

Derken çalıştım, çalıştım. Saate bakmak aklıma bile gelmedi. Duvarın hangi köşesine asıldığını da aklımda tutmamıştım. Şu an benim için tek önemi olan bu defter, *annemin defteri* ve içinde yazanlardı.

Kapım tıklatıldığında işime o kadar dalmıştım ki sandalyeden neredeyse bir karış yükselerek sıçradım. Gerisin geri kadife ama yumuşakla uzaktan yakından alakası olmayan yastıklara gömülürken kuyruk sokumum sancıdı.

Görüşme saati gelmiş olabilir miydi? Yönetici dişi vampire ne söyleyeceğimi tartmak yerine defterde yazanlarla cebelleştiğim için hata mı etmiştim? Kendimi vereceğim mücadeleye hazır hissetmenin aksine uykudan yeni uyandırılmış gibi hissediyordum. Bunda pek tabii yeniden bastırmaya başlamış uykusuzluğumun büyük bir payı olabilirdi.

Kapıya gittiğimde orada kimi bulabileceğim hakkında birçok teori geliştirmiştim. Bunlardan bir tanesi, elbette gömleğinin geniş kol detaylarını dirseklerine kadar kıvırmış, normal bir

insan olsa üstünün terle kaplı olacağını tahmin ettiğim bir idmandan çıkmış gibi görünen Persi'ydi.

Buraya Arz'a vereceğini iddia ettiği dersi vermiş, bedeninin her zerresinden tehditkârlık ve zalimlik süzülür hâlde gelmişti. Gözleri hâlen kırmızının en koyu tonları arasında gidip geliyordu.

Sesinde yapmakta olduğu şeyden keyif alan bir katilin boğukluğu yerine yorgunluk vardı. Bunu emelleri için değil, uğradığım hakarete karşılık yaptığını belli eden bir tını. "Vahel'in karşısına çıkmak için oldukça ilginç bir kombin," dedi üzerimdeki gülkurusu, saten pijamaları baştan aşağı süzerek.

Bir süre, yeni duyduğum isimden bir anlam çıkarma çabasıyla yüzüne baktım. Sonra idrak ettim. "Yönetici kadının adı bu mu? Vahel?"

"Evet. Görüyorsun ya, burada basit ve alışılagelmiş isimler bulmak epey zor."

"Görüşme için çağırılıyorsam bana hazırlanmam için birkaç dakika ver."

"Ne yazık ki, Vahel'in görüşmeleri bugün normalin üstünde yoğun geçiyor. 21 Haziran'da gerçekleştirilecek yaz dönümü balosu için hazırlanıyorlar. Kendisi görüşmenizi sabaha karşı yürütmek zorunda." Kızıp kızmadığımı tartmak için konuşmasına kısa bir ara verdi. "Rahatsız edilmemen emredildi."

Bir kaşımı imayla kaldırdım. "Doğrudan bir emre karşı geldiysen iyi sebeplerin olmalı."

"Uyumadığını fark ettim," dedi şaşkın yüzüme bakıp yüzüne sevimli bir gülümseme oturtarak.

Masumane bir tavırla, "Bunu hâlâ açık ışıktan mı yoksa kanımın akışından mı anladın?" diye sordum.

"Sandalyenin gıcırtıları," diye yanıtladıktan sonra göz ucuyla içeriye, sandalyenin çekilmiş olduğu masaya baktı. "Meraklandım. Rahat bir uyku çekemeyeceğin denli uzun bir yolculuğa çıkmış olduğunu kendi ağzınla söylemişken, ne gibi uğraşlar seni bu saate kadar uyanık tutuyor olabilir?"

"Bu özel ders seremoninin önüne geçiyorsa sahiden meraklı birisin," diyerek üstü kapalı sorusunu savuşturmaya çalıştım. Kaslı ön kollarında terden değil, ıslak bezle silinip temizlenmiş olmasından kaynaklı nemli bir görünüm vardı.

Orada yakın zamana kadar ne olduğunu tahmin edebiliyordum. Kan...

Bir suçluluk ya da acıma hissi var mı diye kalbime kulak kabarttım. Aynı öfkenin orada kabarmakta olduğunu görünce iç sesime sırt çevirdim. Saçmalamaya devam ediyorsa dikkate almazdım olur biterdi.

Arz başına gelenleri sonuna kadar hak etmişti. Şimdi döneklik yapmanın sırası değildi.

Ne hâli varsa görsün, diye içimden geçirerek onu bir süreliğine yok saymaya karar verdim. Belki bu anlamsız hisler de beraberinde giderdi.

Arz'ı unutmaya dünden razıydım ve burası bana bu olanağı fazlasıyla veriyordu; en azından, bir süreliğine. Hâlâ yolumuza devam etmemiz ve uğraşmamız gereken kahrolası bir lanetimiz vardı.

"Yalnızca ilgimi çekecek kadar eşsiz kişiler için." Yorgunluğu gitmiş, yüzünde yeni çapkın bir ifade belirmişti.

Bariz bir flört girişimiyle karşı karşıya olduğumu şıp diye anlamıştım. Fakat otomatik pilota bağlamış gibi cevap veriyor, ondaki ilgiyi kendimde bulamıyordum.

Bunun başlıca sebebi, burada güvende olduğuma bir an olsun inanmıyor oluşumdu. Her şey bir akıl oyunundan ibaretti. Yanıtım da bu oyunu kurallarına göre oynamak için özenle seçilmişti. "Bunu ele verecek ne yaptım, merak ediyorum doğrusu."

"Tenin," dedi ağır ağır. Bakışları kısa şort ve askılı bluzun çoğunluğunu açıkta bıraktığı çıplak tenim üzerinde dolandı. Beyaz, ince uzun parmakları gözleriyle okşadığı yerler üzerinde ellerini gezdirmenin nasıl bir his vereceğini tartarcasına ufak seğirmelerle kıpırdandı. "Büyü geçirmez bir zırhla kaplanmış."

"Anlamadım," dedim şaşkınlıkla. "Tenim zırhlı olsaydı bu zamana kadar fark ederdim herhâlde."

Aslında anlayacağım bir olay olmuştu. Çok kısa zaman öncesinde. Kara Orman'daki ruhun yıldırımlarının bana işlememesinin sebebi bu olabilir miydi?

"Elbette, bilmiyordun." Kıkırdaması koridoru doldurdu. "Seninle ilgili en çok sevdiğim şeylerden birisi de bu: Hiçbir şeyin farkında olmaman."

"Açıklayacağını tahmin ediyorum." Ancak bu açıklamanın, hâlihazırda herkes farkında değilse bizim aramızda kalması için onu içeri buyur ettim. Memnuniyetle kabul ederken vampir hızını kullanarak masanın başında hâlen açık duran deftere sıçramamasını umdum. Bunu yapmadığını ve yapmayacağını belli eden bir rahatlıkla içeri geçip dar kitaplığın başındaki berjer koltuklardan birine yerleşirken eliyle nazikçe yanındaki ikinci koltuğa vurdu.

Kapıyı kapatıp yanına geçmeden önce, işimi şansa bırakmamak adına masaya gidip defteri kapadım ve çantanın içine koydum. Bunun daha büyük merak uyandıracağının bilinciyle ama ona hakkında en ufak bir açıklamaya yapma niyetimin olmadığını belli ederek yanına gittim ve oturdum.

"Seni dinliyorum. Büyü geçirmez bir zırh dedin," dedim ve konuyu derhâl bana vaat ettiği bilgiye getirdim.

"Çok nadide, bulunması güç bir nimettir. Sonradan, kısa bir ritüel yoluyla aktarılan bir özellik." Bunu kendisinde istediğini belli eden bir kıskançlıkla baş ve işaret parmağı arasındaki tenini çekiştirdi. "Tenine nüfuz eden bu zırh seni doğaüstü her olaya ve saldırıya karşı koruyabilir."

"İspatla," dedim ilk defa haberim oluyormuş gibi. Çok yakın zamanda öğrendiğim için bu tam anlamıyla yalan sayılmazdı.

"Hay hay..." Parmaklarını yana silkelediğinde parmak uçları kurtlarınkiyle kıyaslanamayacak kadar zarif, ince uzun pençelere sivrildi. Jilet keskinliğine takma tırnakları andıran

ve bu sebeple bir erkekten çok kadına yakıştıracağım tırnağını tenime doğru hareketlendirdi.

Tırnak tenimi büküp etime ve damarlarıma doğru baskı uygularken bu ispatı görmek istediğimden eskisi kadar emin değildim. Eğer yanılıyorsa, kısa bir kesik bile tüm odayı kan kokusuna boğardı. Kendini ne ölçüde kontrol edebileceğini bilmediğim bir vampirin iştahını kabartan, lezzetli bir öğün olup çıkabilirdim.

Fakat tırnağı tenime hiçbir şey yapmadı. Hassas tenimin çalılarla ne kadar kolay sıyrıldığı, düştüğümde dizlerimde oluşmuş, kabuk bağlamış yaraları ve geçmişimde sırf kendi sakarlığımdan geçirdiğim kazaları düşününce bu imkânsızdı. Persi tırnağını iyice bastırdı. Tenim içe doğru göçtü ama altındaki kas tabakası zarar görebileceği bir raddeye gelince yay gibi gerilip tırnağını geri attı.

Sahiden de bana zarar verememişti.

"Bu aynı zamanda benden beslenemeyeceğin anlamına mı geliyor?" diye sordum tırnaklarıyla beraber sivrilmiş vampir dişlerine bakıp.

"Niyetim hiçbir zaman bu olmadı ama evet, ben ve bu palastaki kimse bile isteye sana zarar veremez."

Şiddetle yutkundum. Güvendeydim. Bu bir kuruntu değildi. Doğruydu. Orman ruhunun yapabildikleri Arz'ın yaralı bedeninden rahatça okunurken bana bir şey olmamıştı. Arz beni dişleriyle kavrayıp sırtına atarken beni kesmeyecek bir kuvvetle tutmuş olabileceğine inanmıştım. Belki yaralanmamı umursamamış, oradan çıkıp gidebilmek için belimi birkaç yerinden dişlemenin sorun olmayacağını düşünmüştü. Oysa tek bir yara almamıştım. Yine...

"Ama bu çok saçma," diye itiraz ettim. "Kim, bana niye böyle bir koruma bahşedip hakkında tek kelime etmez?"

Aklıma annem geliyordu. Sürüden zorla sürgün edilen, ölmeyen, *giden* annem... Kızını bir daha görmemek üzere terk

ederken yapabileceği tek şeyi yapıp beni korumaya almış olabilir miydi? Bana kimse sahip çıkmazken o varıyla yoğuyla bu son iyiliği yapmışsa... İçim duygu yoğunluğuyla titreşti.

"Enteresan olduğuna şüphe yok."

"Bana ritüelin nasıl bir şey olduğundan bahsedebilir misin?" Şansımı zorluyor olabilirdim ama hatıralarım arasında bu bilgiye ilişkin bir şey bulup büyük resimde benim için bir avantajı var mı, onu görmek istiyordum. Bu Tanrıça'ya karşı savaşımda yardımıma koşabilirdi.

"Bir cadı danışmanımızdan dinlesen en doğrusunu sana o anlatır aslında," dediğinde onu hızla durdurdum.

"Cadı falan yok. Onları bir daha hiçbir işime karıştırmak istemiyorum." Hazal'la başıma gelenler ortadayken, aynı hatayı tekrar yapamazdım.

"Zekice," diye onayladı ve hafıza denizini benim için yokladı. "Bir tür vaftiz olayına benzediğini duymuştum. Bedenin sıcak ve yapışkan bir iksire daldırılıp çıkarılmasıyla gerçekleştiriliyor. İksirin hazırlığı çok zahmetli ve yalnızca bir kişi için kullanılabiliyor."

Yavruağzı renginde... Erimiş balmumu... Ateşler gibi yakan o küvet...

Kanım hatırladığı sıcaklığa karşın buz kesti.

Bu yolculuk Şaman'ın bahsettiği gibi karşıma cevapları birer birer çıkarıyordu. Geçmişimi ve geleceğimi anlamam için önümde âdeta parça parça bir hikâye örüyordu. Ormanda gördüğüm anı... Sana gösterecek son bir şeyim var diyen ruh... O biliyordu. Beni yakmadığı için hiç şaşırmışa benzemiyordu. Sanki yolumun vampirler diyarında Persi'ye çıkacağını ve burada öğreneceğim gerçeği çoktan biliyor, gitmeden önce öğrenmemi istiyordu.

"Bir kıvılcım mı çaktı?" diye sordu Persi ilgiyle.

"Yangınlar çıktı," dedim yerimde tir tir titreyerek.

Babamdı. Beni korumaya alan annem değil, babam Lider Boran'dı. Bana büyük bir hediye verirken bunun ne olduğunu söylemeye gerek duymayarak ondan nefret etmeme izin vermişti. Sevgisini belli edemediğinden miydi? Yoksa beni başlatacağı savaştan korumak için aldığı bir önlem mi?

Bir umut ışığı yandı. Belki Atakan'a karşı benim için hiçbir şey yapmayacağını söylerken büyü geçirmez tenime güveniyordu. Bir kurt olmadığımdan değil, zırhla donatıldığımda Selene'nin lanetine karşı korumalı olacağıma inanıyordu.

Gel gör ki sol elime işlenmiş Tanrıça'nın öpücüğü zırhını yakıp geçmişti. Ormandaki ruh bana yalnızca oradan saldırabilmiş, kolumun içine dalga dalga elektrik akın edebilmişti. Aldığı önlemler hiçbir işe yaramamıştı. Babam sırf kibri yüzünden bu ihtimali şiddetle inkâr etmişti.

Ona karşı ne hissedeceğimi, elimdeki bu özelliğin işime yarayıp yaramayacağını ve en nihayetinde buradan nasıl kurtulacağımı, hiçbirini bilmiyordum.

"Böyle büyük bilgileri öğrenince, üzerine uyumak bazen en mantıklısı," dedi tüm samimiyetiyle.

Öyle olduğuna inanmasam dahi ihtimal verdiğim için muzipçe takıldım. "Beni uyutarak eline bir şey geçeceğinden şüphelenmeye başlıyorum."

"Ölümlü hayatın doğal düzeni beni her zaman büyülemiştir. Artık içinde olmadığım bir düzen olması cabası." Narin sarı kirpiklerinin altından dudaklarımı inceledi. "Susuz kalmış bir bitki gibisin ve uykunun seni yeşerteceğine inanıyorum. Buradan gitmeden, o büyüleyici hâline tanıklık edebilmek isterim."

İtiraf etmem gerekirdi. Bu adam yılların getirdiği bir birikimle bir kadını nasıl etkileyeceğini çok iyi biliyordu. Ona kapılmak çok kolaydı. Uykuya dalmak kadar kolay...

Ama bir o kadar da doğallıktan uzaktı. Bir hipnozun etkisinde kalmak gibiydi. Şansıma beni etkilemeyen bir hipnozdu.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Sen gelmeden önce yoğunlaştığım işime dönmeyi tercih ederim."

Her nasılsa bir vampir konağında uykuya dalan ölümlülerin başına iyi şeylerin gelmediğini hissediyor ve kalbini onlardan birine kaptıranların başına neler geldiğiniyse ancak tahmin edebiliyordum...

"Devralabileceğim bir şeyse sen yanımda uyuklarken senin yerine çalışmayı önerebilirim." Bunu beni uyurken izleme lütfu için kabul edebilecek biri gibi duruyordu. Aynı şekilde uykuya yatmamı ve sırlarımı rahatlıkla eşeleyebilmeyi arzu eden biri gibiydi.

Sol elimi uzatıp dizine koydum. Her şeyden öte, ona hangi elimle dokunduğuma dikkat etmek zorunda olmamak, dokununca onu dönüştürüp köleleştirmemek bile kolaydı.

"Sana güvenebilmeyi çok isterdim, Persi. Bunun aksini kanıtlayan hiçbir şey yapmamış olsan da henüz yeni tanıştık." Bakışlarında anlayışlı bir teslimiyet vardı. "Bu yüzden teklifini kibarca reddedeceğim. Ama minnettarım."

Elini elimin üzerine koydu. Buz gibi parmakları içimdeki ateşi yatıştırırcasına orada oyalandı. "Öyle olsun," dedi sesi yine bir ninni edasıyla kulaklarımı okşarken. "Leydim Vahel dışında hizmet etmek istediğim ilk kadınsın. O yüzden bu aramızda kalırsa sevinirim."

"Buna inanmak sana güvenmek kadar güç." Veda edercesine gülümsediğimde ayaklandı. "Korkma. Sırrın benimle güvende."

Loş ışıklandırmanın altında bir süre daha alfabe üzerinde çalışırken Persi'nin teklifini kabul etmediğim için pişman olmuştum. Ağzımı gere gere esnemelerimin sıklığı gece ilerledikçe artmıştı. Temiz kıyafetlerimi geri getiren hizmetçi kıza burada bulunmamasından deli gibi korkarak bir kupa kahve istemiştim. Genç vampir burada insan misafirleri olmasına alışkınmış gibi, taze çörekleri de beraberinde getirmişti. Midemdeki gurultu giderek içimde kara deliğe dönüşmeye başlarken sıcak hamur işinin kokusu burnuma çalınınca, neredeyse minnet gözyaşlarına boğulacaktım.

Eminim buna beni etkilemek için elinden gelen her yolu deneyen Persi'nin canı çok sıkılırdı. Uyku yerine yemek teklifiyle beni dize getirebileceği bilgisinin hizmetçi kızdan ona ulaşmaması için dua ettim.

Bugün için yeterince yol katettiğime ikna olduğumda alfabenin hemen hemen yarısının deşifre etmiştim ve onların da yüzde sekseninin doğruluğundan emindim. Tamamını çevirebildiğim birkaç kelimeden defterin ne ile alakalı olduğunu henüz çözememiştim. Işıkla ilgili bazı betimlemeler görmek zaten beklediğim bir şeydi ve pek aydınlatıcı olmamıştı.

Defteri kıyafetlere sıkıca sararak, onu korunaksız bir şekilde bırakmanın yarattığı vicdani tedirginliğimi biraz olsun bastırmaya çalıştım ve çantanın en dip köşesine sıkıştırdım.

Kapımı tıklatan hizmetli bu sefer beni ürkütmemek için ayaklarını yapmacık bir tavırla yere sürüyerek gelişini duyurmuştu. Kapıyı açmak üzere kalkmıştım ki o buna gerek kalmadan yüksek sesle ziyaretinin sebebini söyledi. "Leydim sizinle görüşmeye hazır. Beş dakika içinde aşağıda kabulüne buyur edecek."

Üstü kapalı bir şekilde o pijamalardan kurtul ve gereksiz gösterişli elbiseni üzerine geçir demişti. Bir an için altıma bisikletçi taytını giymeyi düşündüm. İşler ters gider ve başladıkları kadar misafirperver davranmayı keserlerse balık kesim uzun etekle kaçmam neredeyse imkânsızdı. Arz kadar çıplaklığımla barışık olsaydım onu bir koza gibi yırtıp çıkarabilirdim elbette.

Taytı askının üzerinde bırakıp en iyisini umdum. İçime kendi kıyafetlerimi giydiğimi fark ederlerse muhtemel kaçış planlarımı da öğrenirlerdi. Güvenlerini sarsacak bir hareketi göze alamazdım. Üstelik odada bırakmaktan başka çaremin olmadığı çanta ve defter söz konusuyken, onlarsız kaçmak göze alamayacağım bir ihtimaldi.

Hazırlanmam beş dakikadan kısa sürmüştü. Gece mavisi elbise, dar şık kesimiyle, sırtı boydan boya açık bırakacak bir şekilde boyuna bağlanarak son buluyordu. Zarif payet işlemelerin yoğunlaştığı boyun bandı, sanki şah damarından beslendikleri insan kadınların yaralarını saklaması beklentisiyle özellikle eklenmişti.

Elimi huzursuzca boğazıma götürürken onların dişlerinin tenime işlemeyeceğini bir kez daha kendime hatırlattım.

Elbisenin hakkını vermesi için seçtikleri ince topuklu ayakkabılarla yürümekte o kadar iyi değildim. Çocukluğunun ve gençliğinin büyük bir kısmını tatil beldesinde geçirmiş biri olarak topuklular, Arnavut kaldırımlı sokaklarda fazla işlevsizdi.

Bu becerileri İstanbul'da bıraktığım ev arkadaşım Sevilay bana yavaş yavaş öğretiyordu.

Kapıyı açtığımda beni bir hayranlık nidasıyla karşılayan Persi'yle burun buruna geldim. Yeni ziyaretine bir öncekinden daha resmî bir kıyafetle gelişine bakılırsa bana eşlik etmek için buradaydı ve ne yalan söyleyeyim, yürüyüşümü kolaylaştıracağı için şikâyette bulunamazdım.

Gözleri beni baştan aşağıya süzmesini yeni tamamlamıştı ki yüzüme gelince kaşlarını çattı. "Büyüleyici görünüyorsun," dedi bana usulca yaklaşırken. Üzerindeki P harfli kol iğneli smokin takımın manşetlerini hafifçe çekti ve açıkta kalan bileğini uzattığında serin teni yanağımı okşayıp geçti.

Hedeflediği yer saçlarımı atkuyruğu yapmak üzere kullandığım tokaydı. Çalışırken takmış, giyinirken de çok özenmişim gibi durmaması için öylece bırakmıştım. Tokayı çekip saçlarımı hiç çekiştirmeden serbest bırakırken bana o kadar yakındı ki banyoda süründüğüm bitki esanslarına taş çıkaran, nane notalı odun kokuları burnumu doldurdu. Az önce yediğim çörekler olmasa iştah açıcı olurdu. "Şimdi nefes kesicisin," diye ekledi dalgalı saçlarım sarı tutamlar hâlinde sırtıma dökülürken.

Elimle nazikçe göğsüne, kristalize olmuş ciğerlerine pat pat vurarak kısık bir gülüşle karşılık verdim. "Şansına nefes almaya ihtiyacın yok."

Bu hareketimle geri çekilirken Atakan'ı her hazırlıksız yakaladığımda olduğu gibi afallamış bir ifadeyle bana bakıyordu. Fakat söz cambazlığına gelince onun kadar tutuk değildi. "Şansıma bir kalbim de yok. Yoksa en başta, onu durdurabilirdin."

"Flört etmeyi seviyorsun, değil mi Persi?" Gerçekten de eğlenceli bir adamdı. İltifatlarının rahatsız eden bir yanı yoktu.

Kafasını geriye atıp hayatımda duyduğum en çekici kahkahalardan birini koyverdi. "Oradan böyle mi anlaşılıyor?" Kıs kıs gülüşüne bakılırsa bu zamana kadarki çoğu şeyi yanlış

yorumlamıştım. Üzerime doğru eğilip fısıldadı. "Sana bir sır daha vereyim mi?"

"Bunu bir alışkanlık hâline getiriyorsun," dedim alayla. Ama merakımı dizginleyemedim.

Dudak büzdü. "İlgi alanıma, kadınlardan çok hemcinslerim giriyor."

Şaşkınlıkla kalakaldım. Bu zamana kadar beni bocalatan sayılı deneyimim olmuştu. Persi listede başı çekerdi.

"Sen..." diye sayıkladım.

Onaylarcasına başını sallarken tepkimden sonuna kadar zevk aldığını görebiliyordum. Sahiden, şimdi düşününce kadınların dilinden anlayan, bu hoş sohbet, nezaket timsali tavırları sıradan bir erkekte bulunamayacak özelliklerdi.

Persi ideal erkekti ve ne yazık ki biz kadınlar için iyi bir arkadaş olmaktan öteye gidemezdi.

Afallayışımı espriye vurarak, "Bu kadar iyi anlaşabilmemizin başka bir açıklaması olamazdı," dedim.

"Böyle düşünmene sevindim," deyişine bakılırsa tüm bu çabaları dostluk kurma üzerineydi. Bu koşullarda ona güvenmem kolaylaşmıştı.

Bana kolunu teklif ederken ağırlığımı topuklularımdan çok ona yaslayarak sokuldum. Aptal Arz ve Ay Tanrıçası olmasa buraya gelip onunla yaşamanın nasıl bir şey olacağını hayal ettim. Babamı çileden çıkarmak için karşı türden bir adamla arkadaşlık kurmak eminim keyifli olurdu.

Merdiveni inerken daha fazla konuşmadık. Her adımımızla Vahel'e yaklaşıyorduk ve bizi koridorun başından itibaren dinleyebilecekleri göz önüne alınırsa geç bile kalmıştık.

Persi ondan bahsetmemişti. Nasıl biri olduğunu ya da ona karşı nasıl davranmam gerektiğini... Belki de paylaştığı sırları basit bir sebeple, onun hakkında sorular soramayayım diye stratejik bir silah olarak kullanmıştı.

Şu âna kadar o asil ve yaşlı vampir hakkındaki tek izlenimim iyi yöndeydi. Ama ona güvenmek, Persi'ye güvenmeye kalkışmaktan daha zordu.

Sahanlığa ulaşınca aşağıda bizi bekleyen takdim güruhunu görebiliyordum. Antreye girdiğimiz anda başlarını eğerek hafifçe selam verdiler ve Persi beni serbest bırakırken büyük salona doğru buyur ettiler.

Etrafımda jilet gibi takımlı adamlarla yürürken her şeyin usulüne uygun yapıldığını anlamıştım. Kendi yaptıklarına diplomatik bir hava vererek kuralları ihlal edenlerin biz olduğunu kanıtlamış oluyorlardı. Onların topraklarına haber vermeden ayak basan barbar kurt topluluğu... Günün sonunda verecekleri karar, haksızlık olarak görülmesin diyeydi.

Sükûnetimi korumaya çalıştım.

Hâlimize acıyacaklardı. *Acımalılardı.*

İki ölümlünün hayatı onlara hiçbir şey ifade etmese dahi, hikâyemizin tamamını duyduktan sonra, bize müsaade edeceklerdi. Bu bizim savaşımızdı. Onlarla bir ilgisi olmadığını anlamalılardı.

İçeride sarı lambalara eklenen devasa bir şamdan ortamı iyice aydınlık bir hâle getirmişti. Büyük cam masanın karşısında Vahel oturmuş, içeri girişimi izliyordu. Tam karşısında, bana ayrıldığını tahmin ettiğim koltuğun çaprazında, sandalyesine bağlı hâlde duran Arz vardı.

Her ne yapmışlarsa üstündekileri yırtmadan yapmayı başarmışlardı. Yoksa yedek kıyafeti vermekte aceleci davrandığımı düşünüp üzülecektim. Darbeleri daha çok yüzünden yemişti. Sağ gözü morarıp şişmekteydi. Patlak dudağından akan ve şakağından aşağı ince çizgiler oluşturan kanaması dışında gayet iyi görünüyordu. Ona yaklaşıp yerimi almak üzereyken panikle haykırmamak için iki parmağımı kısa bir hıçkırığı bastırıyormuş gibi dudaklarıma götürdüm.

Şortun ve tişörtün açıkta bıraktığı her yerinde yarımay şeklinde ısırık izleri vardı. Kanı emilip çekilmiş gibi değil, hâlâ ağır ağır kanasınlar diye açık bırakılmıştı. Muhtemelen ağızlarına dolan ilk yudumu bile içmeden tükürmüşlerdi.

Kurt kanının kokusu midesini bulandırıyormuş gibi tiksintiyle yüzlerini buruşturan gözcülere hakaretler yağdırmaya başlamadan önce yerime oturabilmemin yegâne sebebi, yediklerimin boğazımdan yükselmeye başlamış olmasıydı.

Hak ettiğini düşünüyordum. Oysa feci hâlde yanılmıştım. Ona bu şekilde, oynarcasına ve aşağılarcasına işkence etmeleri kabul edilebilir değildi. Elbette çok daha kötüleri olabilirdi. Dayaktan geçirip çeşitli uzuvlarını koparabilirlerdi. Bir cadıya parmak kemiğini öneren Aydan'ınki gibi, kopardıkları parça geri büyüyecekken bunun kalıcı bir hasar olmadığını öne sürebilir, bizi bu yolculuğu tamamlayamayacak vaziyette bırakabilirlerdi.

Yine de bu yaptıkları... Gözlerimi öfkeyle Persi'ye diktiğimde utançla bakışlarını kaçırdı. Oradaki ısırıkların kaç tanesinin sahibiydi. *Geldiğinde ağzı değil, kollarındaki kan temizlenmişti,* diye hatırlattım kendime. Onu aklamazdı ama tiksintimi biraz olsun azaltırdı.

Bitkin düşmüş Arz'ın öne eğilmiş hafifçe sallanan başını bir süre daha izleyip ifadesiz bakışlarımı Vahel'e çevirdim. "Bizi huzurunuza kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz," dedim aklımdan geçen tüm sözlerle ayrı bir savaş vererek.

Ona ne yaptınız, diye haykırmak istiyordum. *Kurduma ne yaptınız?*

Ne ara kurdum olmuştu, hâlâ onu nasıl böyle duygularla sahiplenebiliyordum, ben de anlamlandıramıyordum. Tek açıklaması, elimdeki izin aramızdaki büyülü bağı harlayışı olmalıydı.

"Gecikme için tekrardan özür dileriz. Umarım odanızda eksiksiz ağırlanmışsınızdır," dedi. Gözlerimi Arz'dan uzak tutmak için zorlandığımın farkındaydı. Bundan keyif alıyordu. İkinci izlenimim: Berbat bir sürtüktü.

"Her şey fevkaladeydi." Yüzümü buruşturdum. "Yoldaşımın aynı muameleden mahrum kalmasına üzülmemek elde değil."

"Yoldaşınız mıydı? Size davranış şekli hakkında aldığım malumata bakılırsa tımar edilmemiş bir av köpeği olduğunu düşündük." Sonra yanındaki asistan kıza baktı ve ne yapacağını biliyormuş gibi Arz'a yanaşan kız cebinden içi pembe kristal tozla dolu bir kavanoz çıkardı. "Ayıbımızı kapatmaya yetmez ama yaralarıyla hemen ilgileneceğiz," diye şakıdı Vahel.

"Hassasiyetinize minnettarız." Bir diplomatik cevap daha! Sınırlarıma ulaşmadan önce üslubumu bozmadan ne kadar dayanabileceğimi kestiremiyordum.

Genç vampir, şekere benzer tozu azar azar Arz'ın yaraları üzerine döküp ovalamaya başladı. Çaktırmadan izlediğim hâliyle, yaralar bu mucizevi ürün her neyse, onu içine çekip hızla kapanıyorlardı.

"Topraklarımızdan geçmeye mecbur kaldığınızı söylemiştiniz. Artık hikâyenizi anlatabilirsiniz. Kulaklarım sizde," diye düz tuttuğu eliyle buyur işareti yaptı.

Başımı hafifçe sallayıp gülümsedim ve başladım. Selene'nin lanetini, kurtlara yaptıklarını ve Arz'la beraber bu lanetin yeni kurbanları olduğumuzu üstüne basa basa anlattım. Hedefimizin en başında beri Ay Tanrıçası'nın sürüsünü bulmak olduğunu ve sayılı günlerimizi burada harcamaktan duyduğum rahatsızlığı da aktardım.

Her şeyi sessizlik içinde dinleyen Vahel, birbirine kavuşturarak çenesine dayadığı parmaklarını çekti. Bordo ojeleri bir kan damlası gibi masaya kaydı ve ritim tutmaya başladı. "Başınıza gelenler için üzgünüz. Size derhâl yolculuğunuzun kalanı için erzak hazırlıkları yaptıralım ve eğer eskort isterseniz vampirlerimden bazılarını görevlendirelim."

Buna fazlasıyla çok memnun olacak Persi yerinde sabırsızlıkla kıpırdandı.

Teşekkür etmek üzere ağzımı açmıştım ki devam etti. "Ancak, kurt oğlan burada kalacak. Onu atalarının işlediği suçların kan karşılığı olarak burada tutacak ve lanetin dediğiniz gibi işleyip işlemediğini kendi gözlerimizle göreceğiz."

Duyduklarıma inanamıyordum. Bir yandan bu kadar dostane davranıp öte yandan nasıl bu kadar kindar olabilirlerdi. Bir ucu tatlı sözler fısıldayan diğer ucu zalim keskinlikteki bir bıçak gibiydi.

Arz'ı sürüsünün elindeki esaretinden kurtarıp bu sefer düşmanlarının elinde geçecek bir hapse sokmuştum. Bir seçeneği olsa ötekinde kalmayı yeğlerdi. Oysa Arz bana demirli olduğu gibi ben de ona karşı aynı aciz durumdaydım. Kendimi kurtarmak istiyorsam onu da kurtarmak zorundaydım.

"Bu mümkün değil," dedim acıklı bir tonlamayla. "Ne yazık ki biz Arz'la ancak belli bir mesafeye ayrı kalabiliyoruz."

Vahel ilgisi çekilmiş gibi öne eğildi. "Neden?"

"Lanetin kurt olmamama rağmen bana sıçramasıyla aynı sebepten," diye yanıtladım. "Aramızdaki geçmişten kalma bir eşlik sözü ve bu sözle gelen koparılamaz bir bağ var."

Kısa bir sessizlik oluştu. Şaşkınlıktan mı yoksa bana karşı kötü görünmeden hangi acımasız kararı vereceklerini tarttıklarından mıydı, bilmiyordum. Fakat Vahel gümüş saçlarını uzun tırnakları arasında kıvırıp bükerek beni izledi. İzledi, izledi.

Söylediklerimin doğruluğunu tavırlarımdan, kanımın akışından ya da kalbimin atış hızından tespit etmeye çalışıyor olmalıydı.

"Eh," dedi sonunda, omuz silkeleyerek. "Ortada buna inanmamı destekleyecek bir kanıt göremiyorum."

"Nasıl yani?"

"Sözlenmiş bir ikiliye göre birbirinize fazla dargınsınız. Geçmişte yapıldığını söylüyorsunuz, o hâlde bu bağ bu zamana kadar zayıflamış olmalıydı. Aksine güçlendiğini öne sürüyorsak aranızda bir şeyler yaşanıyordur." İki derin iç çekerek havayı

kokladı. "Üstünüze birbirinizin kokuları sindirecek şeylerden bahsediyorum. Anlıyor musunuz?"

O an bir karar vermem gerekti. Ya hikâyenin aslını olduğu gibi anlatacaktım –ki o hâline en başta biz bile inanamamıştık, onlar da inanmazdı– ya da buradan çıkabilmek için duymak istediklerini söyleyecektim.

Bu durumda söyleyeceklerime ben bile inanamıyordum.

"Sevdiğim adamı eve geldiğimde bir yatağa bağlanmışken buldum. Onu kaçırana kadar akla karayı seçtim ve sonra hızla uzaklaşmak adına Kara Orman'a daldık." Omuzlarımı elden ne gelir, dercesine havaya kaldırdım. "Hasret gidermemiz için ne elle tutulur bir zamanımız ne de fırsatımız oldu."

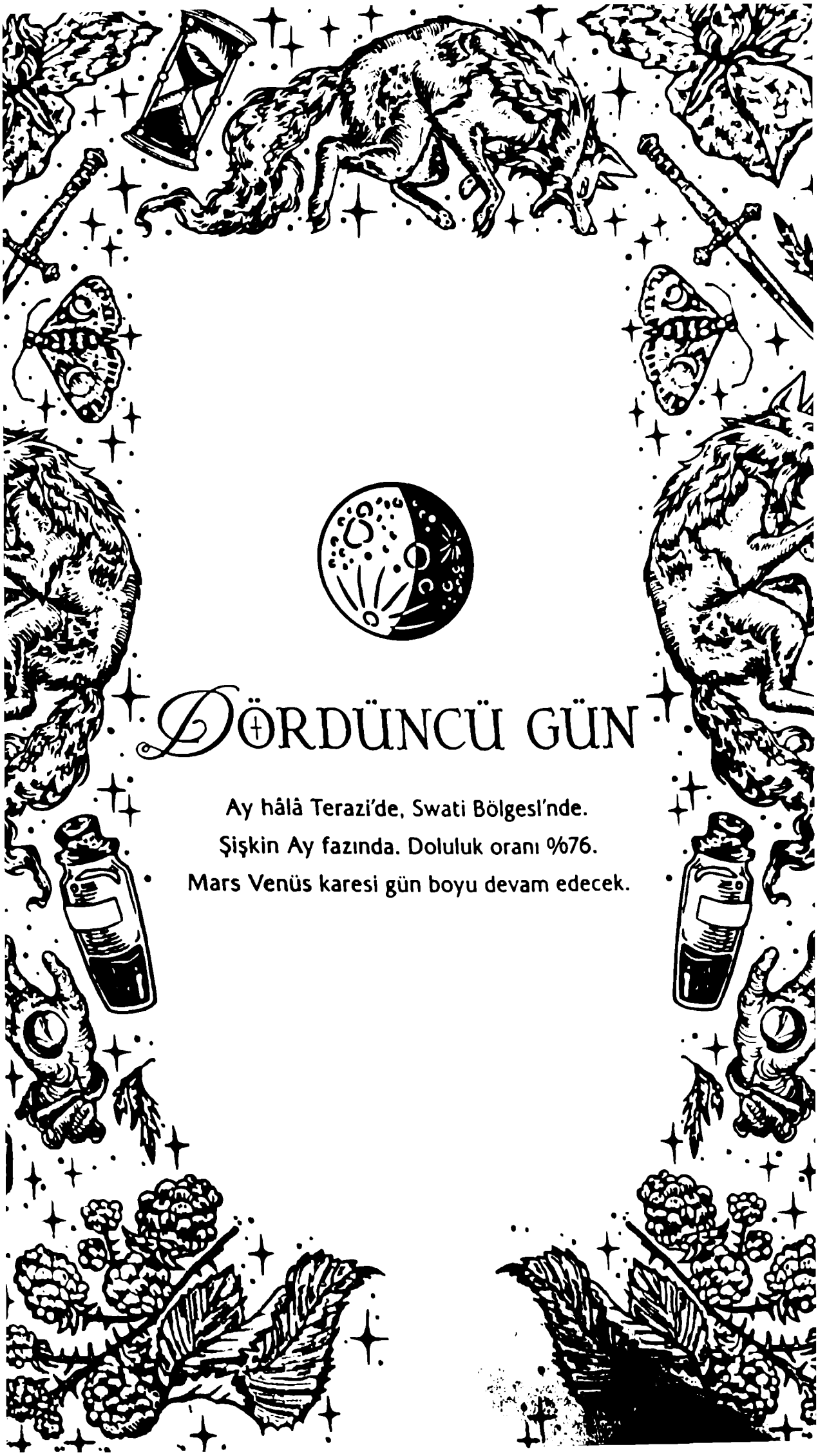
Arz dediklerimi tepki vermeden dinledi ama dimdik kalkmış başı ve oturuşu yaralarının iyileşmesiyle gücünü topladığına işaret ediyordu. Yalanlarımı dinlerken doğrulayan ya da yalanlayan tek bir şey söylemiyordu.

Persi ise gerginlikle Vahel'in vereceği kararı bekliyordu.

Su gibi bir asaletle masada öne kayan dişi vampirin dudaklarından çıkan kelimeler hiç de asil sözler değildi. "O hâlde size bu fırsatı seve seve yaratırız." Geri yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Kurdun bağlarını çözün. Müstakbel eşiyle beraber bu gündüzü odalarında geçirecekler." Bana dönüp baktığında bakışlarında meydan okuma vardı. Hiçbir yalanımı yutmadığını belli eden bir imayla gülümsedi. "Bakalım, ertesi gece onları tekrar ağırladığımızda bu zamanı nasıl değerlendirmişler, anlarız."

Arz'ın gözlerinde şehvet diyemeyeceğim ama oynadığım kumarın başımda patlamasından aldığı yoğun bir keyif gördüm. Dişlerini göstererek sesini temizledi ve alaylı sözleri, odanın gözlerimin önünde dönmesine yol açtı.

"Kavuşmak için bu kadar beklemişken koca bir gün az kalır... Bir saniyesini bile boşa harcamayacağız." Son sözleri öksürük krizine girmeme neden oldu. "Gürültü için şimdiden özür dilerim."

DÖRDÜNCÜ GÜN

Ay hâlâ Terazi'de, Swati Bölgesi'nde.
Şişkin Ay fazında. Doluluk oranı %76.
Mars Venüs karesi gün boyu devam edecek.

Arz'ın kollarını sandalyeye mıhlayan bağlar çözülürken günün ilk ışıkları doğuyordu. Vampirler, doğaüstü hızlarına ve az önce anlattığım kısıtlı zamana rağmen ağırca hareket ediyorlardı. Bunda gün ışığının güçlerini önemli oranda düşürmesinin payı vardı. Ayrıca temkinlilerdi. En az benim, gözlerimi üzerine diktiğim Arz'a baktığım kadar temkinli.

Bir hareket bekledim. Serbest kalınca kurt formunu almasını, çevresindeki vampirlere ona yaptıklarını ödetmesini ve yalnızca tozu dumana kattıktan sonra palasın kapısını parçalayıp özgürlüğe doğru delicesine koşturmasını bekledim. Arz bunların hiçbirini yapmadığı gibi hevesli adımlarla bana gelip dansa kaldırmayı teklif edercesine elini uzattı.

Gerginlik içinde parmaklarım avucunun içine kayarken sağ elimi kullanmaya gerekenden ayrı bir özen göstermiştim. Bizi en başta o korkunç kavgaya tutuşturan ve henüz bizden başka kimsenin bilmediği özelliğimiz, belki işler iyice sarpa sararsa işimize yarayabilirdi. Odadaki yabancıların buna tanıklık etmesi bir yana, Arz'ın tehdidi hâlen kulaklarımdaydı. Onu bir daha onayı olmadan dönüşüme sürükleyeceğimi sanmıyordum.

Şansını çok zorlamadığı sürece...

Az önce söyledikleri aklıma geldi.

Paçasını kurtarmak için attığım yalanı sahiden de sürdürmeyi düşünüyorduysa ve bana elini uzatırsa işte o zaman sol elimi tüm gün boyunca üzerinde tutar, yatakta dizlerime kıvrılmasını emrettiğim kurdun tüylü başını okşayarak vampirlerin gelip bizi o hâlde bulmasına izin verirdim.

Arz'ın elini tutup kalkarken, bir yırtıcıya ait gülümsemesi yakışıklı yüzüne yayıldı. Hızlı bir güç gösterisiyle elimi çekiştirdi ve ayaklarımı yerden keserken dudaklarımdan kısa bir şaşkınlık çığlığı kaçmayı başardı. Bir elini belimden, bir diğerini bacaklarımın altından geçirerek beni kucağına aldığında utançtan kıpkırmızı kesilmiştim.

Düğün gecesindeki bir çiftmişiz gibi beni üst kata taşımadan önce başıyla saygılı bir selam vermesi de cabasıydı. Pislik herif! Ona acı çektirme sırası bendeyken sabırla beklemişti. Şimdi sıra ondaydı ve hiçbir fırsatı kaçırmayacağını tahmin edebiliyordum.

Adımları arasında kısa hoplamalarla sarsılarken boşta kalan elimi yardım dilenir gibi Persi'ye uzattığımı onun dışında kimse fark etmemişti. Ne yapmakta olduğum dank eder etmez, elimi kaldırıp Arz'ın köşeli çenesine kondurdum ve duygulu bakışlarla buna en az onun kadar heyecanlandığımın izlenimi yaratmaya çalıştım.

Ona bu kadar yakından bakmak, terine karışan keskin kan kokusunu ve hepsinin altında yatan narenciye kokularını duyumsamak, şekilli yüzünün her hattını inceleyebilmek ve en nihayetinde buna kayıtsız kalamadığım için duyduğum suçluluk hissi... Hepsi çok zordu. Aklım karman çorman olmuştu.

Persi'ye uzandığım kısacık an bile müdahale etmesine yetmişti. Biz merdivendeyken arkamızdan bırakılan bir nefes gibi usulca yaklaştı ve basamakların hemen tepesinde bitti. Arz'ı durduran sert durşuyla üzerime diktiği yumuşak bakışları tezat oluşturuyordu.

Persi, "Yalan söylediysen, hâlâ geri dönmek için geç değil, Balın," dedi kısık bir sesle.

Persi'nin bana olan yanlış yorumlanmış ilgisi bu zamana kadar Arz'ın gözüne çarpmamışsa –ki bu pek mümkün değildi– artık apaçık ortadaydı. Arz rol gereği mi yoksa bu ilgiye duyduğu önlenemez rahatsızlıktan mıdır belirsiz, hırıltılı bir cevapla Persi'ye önünden çekilmesini emretti. "Defol!"

Bu gurultulu ses daha önce ondan duyduğum hiçbir hırıltıya benzemiyordu. Sanki çiftleşme döneminde eşlerini delicesine kıskanan ve canı gibi koruyan kurtların kükremesine benziyordu.

Ona bakıp, *"Gerçekten yapmayacağız, biliyorsun, değil mi?"* dememek için bakışlarımı panikle inip kalkan göğsüme indirdim. Aynı şekilde Persi'ye de cevap vermekten kaçınmıştım. Ancak onu yalnızca benim savuşturmam mümkündü. Çünkü anlaşıldığı üzere Arz'ın kerkinme dönemi agresyonu yeterli olmamıştı.

"Ecelini mi bekliyorsun, yarasa piçi?" Sorusu Arz'ın hâlâ guruldamaları devam eden boğazından güçlükle çıkabildi.

Persi kıkırdayarak yüzünü yaklaştırdı. "Kurt eniğine karşılık bunu mu bulabildin? Ama olmuyor, değil mi? Sen hem bir kurt hem de işe yaramaz bir veletsin. Ama ben söylediklerinin ikisi de değilim ve ters bir hareket daha yaparsan kemiklerini çatır çutur kırabilirim."

"Hangi sıfatla?" diye sordu Arz tehdidinden etkilenmek yerine kışkırtılmıştı. Bıraksam üzerine atlayacak gibiydi. İki erkeğin, birbirine gövde gösterisi yaparken benim Arz'la yatakta yaşayacağım aksiyondan daha fazlasını saniyeler içinde yaşayacaklarına emindim.

"Beyaz Palas'taki dostu sıfatıyla."

"Balın benim sözlüm. Anlıyor musun, *dostum*?"

"Acınası bir yalan daha..." Persi'nin buna inanmamak, pes etmemek için her şeyi yapabileceğini görüyordum. Elimi ona uzattığımda beni ortada bırakmayacağını anlamıştım. Ama yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Yalan değil, Persi. Bunu az önce kendi ağzımla söyledim. Gerçek bu." Tüm bunları söylerken hâlâ Arz'ın kucağında,

uyusun diye pışpışladığı bir bebek gibi durmakta olduğumu unutmuştum. Kaşlarımı çatıp duruma öfkelenmektense hâlimden memnunmuş gibi yapmaya çalıştım.

Arz bu yalanı her ağzımdan duyduğunda keyiflendiği gibi yine şımardı. "Gel sevgilim. Göster bana. Hangisi odamız?"

Persi tek bir kelime etmeden dumana ve siyah lekelere karışarak çekip gittiğinde üstüme bir rahatlık çökmüştü. Rol yapmama gerek kalmayınca Arz'ı bir sonraki patavatsızlığında dayak manyağı edebilirim. Hele bir kez daha o aptal ağzını açmaya kalkışsın...

Odanın kapısını işaret ettim ve Arz süzülürcesine içeri girdi. Beni kapıya gelince etrafında şovmen bir edayla döndürmeyi unutmadı ve yatağa doğru ilerlerken, bir ayağıyla kapattığı kapı pervaza oturmadan kıkırdadığına bile şahit oldum.

Kapı kapanır kapanmaz beni yatağa bir un çuvalı gibi bıraktı. Yaylar iç çekerek gıcırdarken belime giren krampı umursamadan, bu sesin diğerlerine yanlış fikirler vermiş olmasına odaklandım. Arz bana sırtını döndü ve katı bir sesle sordu. "*Dostane* tavırların bize nelere mal oluyor, görüyor musun?"

Ağzım şaşkınlık ve öfkeyle açık kaldı. "Senin düşman edinmek için var olman yetti de arttı. Durumu dengelemeye çalışırken arabuluculuk yapmaya çalışıyorsam bunu ikimizin de paçasını kurtarmak için yapıyorum."

Haklı olduğumu biliyordu. Bana öylece gitme izni verilmişken, kalmayı seçmiştim. Acıdığım için değil ama mecburiyetten. Arz aklımdakini üstüne basa basa söyledi. "Bu işin içinde ikimiz birlikteyiz. İstesen de istemesen de." Sonra etrafında döndü ve kapıyı gösterdi. "Buradaki insanlar, bir sonraki gideceğimiz yerde karşılaşacaklarımız... Hepsi, geçip gidecek. Yine bir başımıza kalacağız. Anlıyor musun?"

"Biz birbirimize aitiz de bir de tam olsun," diye duruşumu düzeltip kollarımdan destek alarak uzandım. Canım çok sık-

kındı çünkü benim haklı olduğum gibi o da haklıydı. Bunu en başta susturmaya çalıştığım iç sesim söylüyordu.

"Değil miyiz?" Arz'ın sorusu şaşırtmacalıydı. Kestirip atamadığımız bir evlilik sözü ve bağı ima ediyordu. Ama içimizden geçenler...

"Mahkûmuz," dedim, "Doğru kelime bu."

"Orasını zaman gösterecek," diye mırıldandı. Neyi kastettiğini anlamadım ve üzerinde kafa yormak da istemedim. Bir an önce aklımızı toplayıp şimdi ne yapacağımızı düşünmeye başlamalıydık.

Yataktan ayaklarımı sarkıtıp kalktım ve pencere iskeletini inceledim. Açmaya kalktığımda kolayca açıldığını gördüm. Anlaşılan burada konaklayan insan misafirleri dahi bir esir hayatı yaşamıyordu. Palasta kalmayı tercih ediyorlardı. Nasıl, Persi'nin etkileyici yaklaşımıyla bir an olsun burada yaşamayı düşlediysem onlar da buna inanıyor olmalılardı.

Bunun bir taktik, Persi'nin tavırlarının da en basit tabiriyle bir manipülasyon olduğuna iyiden iyiye inanmaya başlamıştım.

Camların parmaklıklarla örtülü olmamasının sebebi hiç kimsenin onların elinden kaçacak kadar hızlı olmadığını düşünmeleri olabilirdi. Bu bizim için de geçerli miydi? Merhemim işe yaramadıysa bile, vampir kızın sürdüğü toz Arz'ı bütünüyle iyileştirmiş gibi görünüyordu. Belki tam kapasite kuvvetle koşarsa onu vampirler bile geçemezdi.

Arz başımı camdan dışarı uzatmadan bir kaçış rotası oluşturma çabamı gördü ve küçümser bir ses çıkardı. "Buradan kaçış yok. Boşa uğraşma."

Duyulacak korkusuyla camı can havliyle kapattım. Çıkan gürültüyle ânı kurtarmak yerine daha çok dikkat çektiğim için güldü. Karşısında muazzam bir tiyatro oynuyor olsa ancak bu kadar keyif alabilirdi. Duvarlara gidip yumruklamamı ve ses yalıtımı olup olmadığını kontrol etmemi eğlenerek izledi.

"Her şey, olduğu gibi duyulacağa benziyor. Söylediklerimize dikkat etmeliyiz."

"Ya... Seni yatakta yalvartışımı herkes duyacak desene." Dudaklarını hafifçe ıslatırken her şakanın altından ufak bir gerçeklik payı olduğunu hatırladım. Bunu... istiyor olabilir miydi?

Kasıklarıma saplanan bir ağrıyla dizlerimi birine bastırma güdüsüne karşı koyarken aynı sorunun kendim için de sorulabileceğimi fark ettim. "Öyle bir şey olmayacak!" diye tersledim. Sesimizi fısıltıya indirmenin ne gibi bir yardımı olurdu bilmiyordum ama konuştuklarımızı elimden geldiğince gizlemek zorundaydım.

"Peki, sen ne yapmayı öneriyorsun, Prenses? Akşama kadar yan yana uzanıp çocukluk travmalarımızdan mı bahsedelim, eski sevgililerden, babanın nasıl bir piç kurusu olduğundan? Sen seç. Her hâlükârda Vahel kaltağı bizi gördüğü ilk anda yatmadığımızı anlayacak." Kalktığım yatağa geçip kollarını başının arkasında birleştirdi. Koltuk altlarından yayılan ağır esans bana tanınan ayrıcalıklardan mahrum kaldığını tekrar kanıtladı.

Banyodan yedek havlu alıp yanı başına koydum. "Bir duş alarak başlayabilirsin. Rüyanda görürsün ama beni sabaha kadar inletsen bile bu ter kokusu bastıracağı için Vahel yine de hiçbir şey yapmadığımızı düşünebilir." Yüzümü buruşturmam eklenince Arz, koltuk altını kokladı ve sorgusuz sualsiz ayaklandı. Bu tavırları en ufak bir yakınlaşmamızdan önce kendine çekidüzen veren o şapşal ergen hâllerini anımsatınca dudaklarıma engel olamadığım bir gülümseme yerleşti.

Duş başlığının sağanak seslerini duyunca kendime okkalı bir tokat attım. Yüzümdeki tebessümü silmekle kalmayıp yanağımı da iyice kızarttı. "Kendine gel, Balın," diye fısıldadım. Sonra çenemi kapayıp sıradaki cümlemi içimden geçirmeyi akıl edebildim: *O eskisi gibi değil ve o zamanlardaki gibi davranılmayı hak etmiyor!*

Kendime sık sık hatırlatmak zorunda kalıyordum. Artık eski Arz olmadığını kanıtladığı anları bir bir gözümün önüne getiriyordum. Ama o anılarda apayrı bir detay daha saklıydı. Her şeye rağmen gözlerinde çırpınan o sıcacık bakışları da aklımı kurcalıyordu. İçinde kapana kısılmış ve konu ben olunca dışarı çıkmak için can havliyle mücadele eden hâlini görmüştüm. Birden çok kere...

Yanlışları o hâline sırt çevirmem için yeterli gelmiyordu. Aksine, ona ne olduğunu merak ediyordum.

Hazır Arz da yokken çantama gidip içindekilerin eksiksiz olduğunu, özellikle defterin sakladığım yerde durduğunu kontrol ettim. Her şey yerli yerindeydi. Neyse ki...

Arz henüz duş merasimini bitirmemişken kapı tıklatıldı. Endişeyle volta attığım odada, konforsuz gece elbisesiyle dikildiğimi fark edince, rol icabı boyun bağını çözüp memelerimin üzerine kavuşturduğum kolumla kumaşın tamamen yere dökülmesine mâni oldum. Derin bir nefes alıp kapıyı araladığımda karşı tarafta tedirginlikle bana bakmakta olan Persi'yi gördüm.

Ceketini çıkarmış, gömleğinin kol manşetlerini ve yaka düğmelerini sanki havasızlıktan daralıyormuşçasına çözmüştü.

Benim için endişelenmiş gibi görünüyordu.

"Umarım yanlış bir zamanınıza denk gelme–" Sözü benim oynaşmaktan yeni çıkmış, yarı çıplak hâlimi görmesiyle kesildi. Odayı dolduran duş sesini daha kapıyı açmadan duymuştu. Duşa kimin gireceğini tahmin etmek zor olmazdı. Ne yaptığının sonuna kadar farkındaydı. Lafını kesen şeyin şu anki görünüşüm olmadığını anlamam çok sürmedi. "Yanağın..." dedi puslanan bir sesle. "Sana vurdu mu?"

Dışarıdan nasıl göründüğünü anlayınca gözlerim dehşetle büyüdü. "Ah, hayır tabii ki! Ben vurdum. Yüzüme kan gelsin diye..." Uydurduğum yalanı kabul edip etmeyeceğini tartarcasına beni şöylece bir süzdü. Sonra omzunu silkti. Benden doğrudan bir yardım çağrısı almadığı sürece bir şey yapmayacağı aşikârdı.

"Vahel'in tutumu hiç hoşuma gitmedi," diye çıkardı ağzındaki baklayı. "Söylediklerin gerçekse dahi, bunu bu şekilde, zorlama yoluyla kanıtlamanız çok yanlış." Düşen gardım gibi aralığını genişlettiğim kapı açıklığından içeri bir adım attı. "Tek bir sözün yeter. Sana yardım ederim. İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin."

"Arz'ın da benimle gelmesini sağlayabilir misin?" diye sordum, anlık bir umutla.

"O konuda elim kolum bağlı. Kurt yasaları da vampir yasaları da aynı işler. Bizden biri sizin sürünüz tarafından yakalansa ne yapılırdı?" Cevabını tam olarak bilmediğim bir soru sormuştu. Kötü şeyler yapıldığını biliyordum. Ne kadar kötü olabileceğini hiç sorgulamamıştım. Gözlerimin önüne az öncesine kadar orada olan ve şimdi iyileşmiş ısırık izleri geldi. Aynı derecede acımasız olduğumuza şüphem yoktu.

"Ondan ayrılamayacağım konusunda yalan söylemiyorum. Buradan ya birlikte çıkacağız ya da..."

"İki haftanın sonunda, burada öleceksiniz," diye tamamladı. Yüzünde bir an bana değer veren bir arkadaşta görülecek bir hüsran belirdi. Uykusuzluktan gözüm bana oyunlar oynuyor olmalıydı ki bir an sonra saliselik bir dalgalanmayla Persi'nin karanlık bir gölgenin içinde yeniden şekil bulduğunu görür gibi oldum. Kaşlarımı çatacak bile zamanım olmadı.

Duşun sesi pat diye kesilince aramızdaki gerginliğe odaklanmaktan üstünde duramamıştım. Ona yakalanma düşüncesi, her ne kadar merdivenin başında diklenirken hiç sorun olmamışsa da bu kez çekinmesine yol açmıştı.

Kapıyı kapayıp çıkmadan önce özür dileyen bir ifadeyle bana baktı. Sanki af dileniyordu. "Buna izin vermeyeceğim, Balın. Ölümüne mâni olamam ama burada olmaması için elimden ne geliyorsa yapacağım."

Kapıyı kapadığında sözüne güvendiğimi fark ettim. Biraz olsun rahatladım. Sonra banyonun kapısı açıldı ve yatışmış

kalbim daha güçlü gümbürdedi. Hatta iç organlarımın arasına saçılarak infilak etti.

Arz'ın üstünden sular damlayan kaslı, kavrulmuş kahve tenini yalnızca beline sardığı havlu kapatıyordu. Sular parçalanarak bölünmüş ve su için dere yatakları oluşturmuş kas oyukları arasından sürünerek, havlunun altına, içimde bir gençlik ateşini yakan o bölgeye doğru yol alıyordu. Dilimi o su damlalarının birini takiben oraya götürdüğümü, havlunun serbest kalışını ve gezintimi tam o can alıcı noktada son verdiğimi hayal ettiğimde, diğer yanağıma da bir tokat patlatmak istedim.

Sustur şu edepsiz düşüncelerini, diye haykırdım içimden. Bu düşüncelerin başlıca sebebi Vahel'in koştuğu şarttı. Zihnim otomatik olarak oraya kayıyordu.

Arz afalladığımı görünce göğsünü şişirip kasıla kasıla yanıma yürüdü. "Ne o? Bir alıcı gözüyle bakmaya başladın sen."

Dudak büzdüm. "O küçük erkeklik egonu okşamaya devam edersem kendine olan hayranlığın seni zirveye taşıyacakmış gibi görünüyorsun," diye karşılık verdim.

Yanıma gelip göğsüme siper ettiğim bileğimi her an çekebilecekmiş gibi tuttu. Ama orada durdu. Başparmağıyla kemiklerimin birleşme yerini hafifçe sıvazlarken, "Bana başka yerlerimin okşanacağı vaadi verildi," dedi puslu bir sesle. Ayak parmaklarım topuklunun içinde kıvrılır, dizlerimin bağı çözülür gibi olunca içimden küfürler ettim.

Ona karşı duyduğum bu çekim ilk defa bugün ortaya çıkmıyordu ve bu konuya Aydan da en az benim kadar hâkimdi. Yaşanmamışlıkların beklentisi vardı. Arz'ın dönüştüğü bu seks makinesi, eril görünüm vardı. Nefretin yarattığı, yapacağımız her şeyin aşırı hayvani ve hırpani olacağına dair bir ihtimal de cabasıydı.

Aydan bazen, *seviş kurtul,* diyordu. Aramızdaki geçmişi ve unutulamayan ayıpları bir kenara koyup hormonlarıma müsaade edersem, sürünün yanında geçirdiğim her an bir işkenceye

dönüşmekten çıkabilirdi. Diğer zamanlarda Arz'ı umutsuz bir istekle arayan gözlerimin tek derdi nefret kusmak değildi.

O ateşi istiyordum. Ona baktığımda ortaya çıkan, diğerlerinde asla olmayan o ateşi.

Bunu kendime itiraf etmek bile bu kadar zorken, Arz'a belli etmem için cesedimi çiğnemeleri gerekirdi. Hiç bozuntuya vermeden tiksintiyle bakmayı sürdürdüm.

Eliyle beni sarsarak bıraktı ve kolumu çekmeye kalkışmadı. "Sen de üstüne hafif bir şeyler geçir. Kokumuzun birbirine sinmesini istiyorsan ne kadar az kıyafet olursa o kadar iyi."

Bu açıklamayı yapmasa niyeti bozduğunu düşünecektim. Ancak aramızdaki cinsel gerilim her an yükselip düşen bir dalga gibiyken, onunla ten tene değmek basit bir arzu dalgasını girdaplara dönüştürebilirdi.

O girdap ikimizi birden içine çekerdi.

Biraz soluklanmak ve serin mermerlere sırtımı vererek sakinleşmek için banyoya kaçtığımda Arz'ın dertop edilmiş çamaşırları arasında iç çamaşırı olmadığını görerek biraz olsun rahatladım.

Müsaade edeceğimden değildi, saçmalamasın, en azından *o kadar* çıplak olması gerektiğini düşünmüyordu. Benim pijamalarım kapının arkasına asılıydı. Hızla onları üzerime geçirirken bana verilmiş iki kıyafetten birinin bu kadar kışkırtıcı olmasına takılmamaya çalıştım.

Üstümü değiştiğimde banyo kapısına avucumu dayayarak cesaretimi topluyordum. Nefesim sıklaşmış, meme uçlarım sertleşerek paniğimi ve heyecanımı ince kumaşın ardından sergilemeye başlamıştı. Başımı ve saçlarımı sallayarak kapıyı açtım ve odaya geri döndüm.

Perdeler yokluğumda sıkıca kapatılmış, gölgelediği gün ışığını loş bir aydınlık olarak içeri kabul etmişti. Işıktan sorumlu Arz tekrar yatağa uzanmış, kolları başının arkasında, gözleri kapalı bir şekilde bekliyordu. Beni bu hâlde görmekten kaçınıyor gibi bir hâli vardı.

Yıllar sonra en sahici hislerini haykırdığı cümle beynimde yankılandı: *Sana bakınca babanın kızını görüyordum.*

Ya da benim onu gördüğümde yaşadığım afallamayı kendisi yaşamak istemiyordu. Bana hâlen şehvetle bakabildiğini göstermekten sonuna kadar kaçınıyordu.

Kapının açıldığını duymama ya da odayı dolduran kokumu almama ihtimali yoktu. Yine de bir tepki vermeden öylece durdu. Arz'a doğru ilerlerken, Vahel'in bizi düşürdüğü durumun asıl sorumlusunun bizzat kendim olduğunu biliyordum. Beni bu konuda yalnız bırakması olağandı. Üzerine yatıp kokularımız birbirine karışsın diye ona sürtündüğümü hayal edince yüzümü buruşturdum.

Hangi akla hizmet böyle bir şeyi kabul etmiştim? Kaçabilmemizin tek yolu bu olmamalıydı.

Düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi gözleri açıldı ve beni üzerimdeki müstehcen pijamayla görünce bakışları puslandı. *"Siktir..."* Her yanımı saniyeler içinde kat eden gözlerinde gör-

düğüm şaşkınlıkla karışık hayranlık ifadesi karnımda kelebekler uçuşturdu. Dudaklarından çıkan kısa bir iniltiye benzer küfür beni olması gerekenden daha çok memnun etmişti. Başını onaylamaz bir tavırla iki yana sallayıp gözlerini tekrar yummasıysa sinirlerime dokunmuştu.

Yatağa girip içerisi de en az dışarısı kadar sıcak olmasına rağmen nevresimleri sıkıca üzerime örttüm. Başımı Arz'ın hemen yanı başındaki yastığa bırakırken nefesim boğuklaşmış, kendi hâlime acıma katsayım giderek artmıştı.

Zihnim farkında olmadan yanımda uzanan kurdun kapladığı alanı tartıyordu. Yatakta oluşturduğu hafif göçüğü, kalıplı vücudunun normal şartlar altında benim gibi bir kızı ne kadar güvende hissettirebileceğini, imkânsız bir hayal misali öne sürüyordu.

Kolumu çarşaflar arasında çıkarıp onun gergin göğsünün üzerine bırakırken nefesimi tuttum. Gerçeklik hayallerin tam zıddı, çileden çıkaran bir güvensizlikti. Yanlış bir hareketimde, onu ufak bir kışkırtmamda beni gözünü kırpmadan öldürebileceğini kanıtlayan yepyeni, deli bir tarafı vardı.

Plan basitti: Ona yeterince temas ederek kokularımızın birbirine işlemesini sağlamak ve ikna edici sesler çıkarmak adına yatakta hoplayıp zıplamak. Utanç vericiydi ama aklıma başka bir şey gelmiyordu.

Plana uymayan şeyler vardı. Bu dokunuşun bin kat yükseklikten aşağı bırakılmışım gibi yüreğimi ağzıma getirmesi ve tenimin her yerini karıncalandıran elektrik akımına sebep olması duygularımın hâkimiyetini elimden almıştı. Arz'a en son ne zaman böyle dokunmuştum? Hafızam ne ara bana ihanet edip bunun ne kadar güzel bir his olduğunu anılarımdan çekip çıkarmıştı?

Huzursuzlukla kolumu aşağı yukarı kaydırarak temasımı güçlendirdim. Gövdesi bir soba gibi sıcacık, bileğimi törpüleyen kıllarının altındaki derisi ipek kadar yumuşaktı. Sıcaklığı bana

akarken tuttuğum nefesim gerekenden hızla tükendi ve bir yenisi için ağzımı araladım. Omzunu okşayan havayı verdiğimde Arz'ın gırtlağında tedirgin bir dalgalanma oldu. Yutkunması kulaklarımda çınladı.

Elimi usulca tutarak beni durdurdu ve sakinlikle, "Yapma," dedi. "Onlara hiçbir şeyi kanıtlamak zorunda değiliz."

Şimdi geri adım mı atıyordu?

"Bana fazlasıyla hevesli görünmüştün," dedim yargılayan bir tonla. Oyuncağı elinden alınan bir çocuğun inadıyla, ona dokunma fırsatını bu kadar hızlı geri tepemezdim.

"İstemediğin bir şeyi yapmana izin vereceğimi bir an olsun aklına getirebildiysen beni hiç tanımamışsın demektir."

Öncelikle istemediğim konusunda bu kadar emin konuşmazdım. Ancak bunu itiraf etmesi her şeyden zordu. Oysa bunu önemsediğini kısa bir an için olsun belli etmesi ona dargın tarafımı alaşağı etmişti. Sonra doğrularak dediklerini aklımdan tarttım ve verilebilecek en uygun cevabın, "Seni artık tanımıyorum," olduğuna karar kıldım.

"O kadar zaman oldu mu? Beni unutacak kadar..."

"Hayır, bu zaman içerisinde çok değiştiğin için."

"Sen değişmedin mi?"

"Senin kadar değil."

Başını yana çevirip, *kendini hafife alıyorsun*, dercesine baktı. Sakındığı gözleriyle bana baktı. Orada gördüğüm şey, tüm konuştuklarımıza rağmen o kadar tanıdıktı ki... O an onu istediğime, hatta biraz olsun ileri gidip özlediğime tamamen ikna oldum.

O an bunu yapmak istediğimi anladım.

Söz cambazlığı konusunda hâlen çok iyi iş çıkarıyordum. "İki yabancı olarak sevişiyor taklidi yapmak kulağa çok tuhaf gelmiyor artık."

"Bu kadar basit olabileceğini düşünmüyorum."

"Beni haksız çıkar o hâlde," diye meydan okudum. *Özlediğim Arz'ı bana tekrar göster. İki yabancı olmadığımızı hatırlamama yardımcı ol.*

Gözlerindeki bakış derinleşti ve oda sanki az öncekinden daha karanlık bir hâl alırken bir süre cevap vermedi. Beni inceledi. Gözlerimden kirpiklerime, kaşlarıma ve yanaklarıma yol aldı. Sanki elini o ince hat üzerinde dolaştırıyormuş gibi ürperdim. En son da dudaklarıma baktı.

İç çektiğine yemin edebilirdim.

"O zaman, elini korkak alıştırma," diyerek sessizliği bozduğunda ufak bir çığlık atacaktım. Başının altındaki elini serbest bırakıp çarşaflara bastırarak belimin altına doğru sürdü. Tutuşu nazik, bir o kadar da sağlamdı. Bedenimi ağırlıksızmış gibi kaldırıp kendi üzerine çekerken henüz düzene girmiş nefes alıp verişlerim tekrar dengesizleşti. İki bacağının arasına takılıp göğsüne başımı yaslarken ayaklarımız birbirine dolanmıştı.

Kulağımı dayadığım, oldukça konforlu göğüs kaslarının altındaki kalbi gümbürdeyerek atıyordu. Benim de nabzım saniyeler içinde onunkine yetişmişti. Çünkü yıllar sonra ilk defa, Arz'a gerçek anlamda temas ediyordum. Öncekilerdeki gibi bir saldırganlık ya da tehdit olmadan, sıcacık bir oyuk gibi üzerine kıvrıldığım göğsündeydim. O sıcaklık beni güneş en tepedeyken asfalta düşmüş bir dondurma gibi eritip parçalara bölmüştü.

Çok yanlıştı. Sanki yıllar önce bıraktığım, bağımlılık yapan bir alışkanlığa yeniden başlamak gibiydi. Bir adım öteye gitmek, sonuna kadar götürmek anlamına gelebilirdi çünkü kendime hâkim olamayacağım kadar güzeldi.

Yüzüme basan ateşten korumak için başımı kaldırdığımda hassas yerlerimi aşağı bastırarak bir ata biner gibi oturmuş oldum. Aşağıdaki zonklama yüzüne baktığımda karşılaştığım açık gözleriyle şiddetlendi. Kahve tonu ışığın loşluğunda ânın hararetiyle alev alevdi.

İşte bu oydu. Oradaydı. Tanıdığım, âşık olduğum ve tutkunun ateşiyle kavrulduğum adam... O bana böyle bakıyorken bu yaptıklarımızın sadece numaradan olduğunu unutmak kolaylaşıyordu.

Beni haksız çıkarıyordu.

Bir elimle yüzümün önüne dökülmüş saçları arkaya yatırırken sakin kalmaya çalıştım. Sıcaklık dünya bir ateş topundan ibaretmiş gibi gelene kadar ısınmaya devam ediyordu. Beni üzerine çekerken sırtımla beraber gelen nevresimleri üzerimden attım ve ardından gelen serinliğin karıncalanan tenimin her zerresini ısırmasına izin verdim. Arz şimdi yaylanarak geriye büktüğüm belim ve öne çıkardığım memelerime hayvani bir açlıkla bakınca belki de orada kalmalıydı diye düşündüm. Ama artık çok geçti.

Dudaklarım tutturduğum sessiz bir dua için hafifçe kıpırdanıyordu. Bu temasın bizi yanlış yönlendirmemesini, kalkıştığımız şeyin altında ezilip kalmamayı dilemekten başka şansım yoktu.

"Hareket etmemiz lazım," dedim boğuk bir sesle. Put gibi durarak sevişilmediğini, ölümsüzlükten sonra sık sık hareket etmeyi unutan vampirler bile eminim ki biliyordu.

Hâlâ belimde olan elini serbest bıraktı ve iki yana cansız bir kukla gibi bıraktı. "Göster marifetini." Onun sesi de arzuyla çatallanmış bir fısıltıya dönüşmüş olmasa bunun için isteksiz olduğunu ve benim için katlandığına inanabilirdim. Ya da bana dokunmaya devam ederse ellerine sahip çıkamayacağı içindi.

Dizlerim üzerinde hafifçe ileri geri kayarak ona sürtünmeye başladım. Bunun sandığımdan kolay olacağını düşünmüştüm. Yatak iç çekerek gıcırdadı ve her hareketimle çıkardığı ses güçlendi ama... Kendimi her seferine geri bastırdığım dizi bana tahmin edemeyeceğim şeyler yapıyordu. Bunun cinsellikle bir alakası olmadığını, hatta komik bir oyun olduğunu içimden ne kadar tekrar edersem edeyim, bedenime söz geçiremiyordum.

Hâlihazırda ona dokunmak unutulmuş duyguları geri alevlendirdiği için hiçbir temas basit gelmiyordu. Tıpkı hiçbir şeyin, Aydan'ın masum önerisi kadar basit olmadığı gibi. Arz'la sevişip kurtulamazdım. Beni ağına çeker sonsuza dek ona muhtaç olacağım bir esarete sürüklerdi. Bu kadarıyla bile yıllardır sulamadığım için orada olduğundan haberdar olmadığım duyguları yeşertebildiyse... Tekrar kalbini isteyemezdim. İstersem almayacağım tek şey oydu.

Arz'ın bacağı hareketime istemsizce cevap vermeye başlamıştı ve bu –kahretsin ki– bana tahmin edebileceğimden ötesini yaşatıyordu. Dizinin üzerinde, bana baskı yapan nokta ağırlığımı aşağı verdikçe kasılıp sertleşiyor, kasıklarımda bir akım oluşuyordu. Seğirmelerle başlayıp sarmallar oluştururken ve çaktırmadan değiştirdiği pozisyonlamasıyla merkezimde beni deli edecek o noktadaki sürtünme giderek artarken telaşla dudaklarımı ısırdım. Yer değiştirmem gerekiyordu. Hayır, sırf bu kadarıyla Arz'ın üzerinde doruğa ulaşırsam bunun bana yapabileceklerini geçtim, dilinden kurtulamazdım.

Hafifçe geriye kaydım ve bakışlarından uzakta olmanın benim için daha güvenli olacağına ikna olarak tavandaki işlemeleri izleyerek biraz olsun sakinleşmeye çabaladım. İşe yaradı. Altımdaki Arz değil bir yabancıydı, herhangi biriydi. Bu tamamen numaradan ibaretti.

Tavanı izlemeye bir süre daha devam edip bir avuç vampirin bizi bu şekilde dinlediği düşüncesiyle dertlendikten sonra başımı aşağı indirdim. Arz sıkılmış görünüyordu. Ruh hâlimdeki değişikliği fark etmiş olmalı ki o da aramızda yükselen gerilimin kışkırtıcı etkisinden çıkmayı başarmıştı.

Gözlerimiz buluşunca yüzünde muzip bir gülümseme yeşerdi. "Biz bundan çok daha iyilerini yapıyorduk, Balın. Unuttuğun tek şey ben değil sevişmekse hâline acırım."

Bunu hatırlatmanın sırası mıydı şimdi? Üstelik ne kadar özlediğimi yeni yeni fark ediyorken, bu sözleri tuz biber ekmişti.

Sahiden de onunla uyumumuz bambaşkaydı. Üstünden yıllar geçmiş olmasına ve deneyim kazanmama rağmen Arz'ın üstüne çıkabilen hiç olmamıştı. Çünkü kimseye Arz'a olan duyguları tekrar hissedememiştim. Bu sırrı onunla paylaşmayacaktım elbette. Asıl o zaman dilinden kurtulamazdım.

"Bu zaten sevişmek değil!"

"Camları göremesinler diye kapadım ama bence onlar da duyduklarından, bunun ne olup olmadığının farkına varacak," dedi alayla. Demek bu yüzdendi. Camları mahremiyet için kapatmanın aklıma gelmemesi gülünçtü.

"Yeterli olmasını umalım," diye mırıldandım yatak gıcırtıları arasından.

Dudakları iyice yukarıya kıvrıldı. "Yaa," dedi. Lanet olası piçin keskin çene hatları bu hareketle parmağımı oyuğunda gezdirmek isteyeceğim bir gamze yarattı. Zaten çıkık elmacık kemikleri ve kaşlarının üzerini sıyıran kıvırcık koyu saçlarıyla çok çekiciydi. Bana böyle ukala ukala bakması karnımda tuhaf hislerin gezinmesine yol açmıştı. "Kendini böyle mi avutuyorsun?"

"Nasıl?"

"Seni benden başkasının tatmin edemeyeceğini bildiğin gecelerde." Sesi sanki hüsranlarla sonuçlanan tüm geçmiş deneyimlerimde oradaymış gibi kendinden emindi. "Yeterli olmasını mı umuyorsun?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez," diye tısladım.

"Hayatımız vampirlerin yaptıklarımıza ikna olmasına bağlıysa evet, çok ilgilendirir." Dizlerini hafifçe kırarak ve topuklarından destek alarak kaldırınca ucuna yerleştiğim yerden yavaşça aşağıya kaydım. Ağırlığım kasıklarına ulaştığında gözleri zevk içinde parıldadı. Bacağımı kıskıvrak öte yana attı ve beni kucağına tamamen oturttu. "Seni biraz olsun teşvik edecekse yeterli olmadığı zamanlarda, tek başına neler yaptığını gösterebilirsin."

Elini kaldırıp karnımın üzerinde kışkırtıcı daireler çizmeye başladığında telaşla alt dudağımı dişledim. Karnım dokunduğu

her yerden ince sicimlerle çekiliyormuş gibi gerilip tüm nefesimi ciğerime hapsetti. Bu hareketi o kadar kışkırtıcıydı ki onca sakinleşme çabamı boşa çıkarmıştı. Parmaklarını hafifçe aşağı indirmesiyle, bunu benim yerine kendisinin yapmasını, kısa bir an için umut ettim. Başımı iki yana salladım. "Pisliğin tekisin!"

Elini karnımdan çekip hemen yanından belime aktarırken sözlerimin üzerinde bu kadar etkili olmasına şaşırdım. Temkinli davranıyordu. Ama umursamaz olabileceğini de birçok kez kanıtlamıştı. Şu an o hâlini tercih ederdim. Çünkü bazen ağzımdan çıkanlar yapmasını istediklerimin tam zıddı şeyler oluyordu.

"Pekâlâ, bana dokunabilirsin." Her şeye rağmen kokularımızın yeterince birbirine sinmesini istiyorsak birbirimize dokunmamız şarttı. Benim de ağzımdan çıkanlara dikkat etmem gerekiyordu.

"Rıza mı gösteriyorsun?"

"Yardımcı olman için bir şans veriyorum." Ancak bu sözlerin onun kendini tutmak için ördüğü barajları yıkabileceğini tam olarak öngörememiştim.

Bel oyuğuma oturttuğu avuçları ağır ağır hareketlenirken biri aşağı doğru, kalçamın kavisini takip etmeye başladı. Diğeriyse sırtıma doğru, omurgamın düz çizgisi boyunca yukarı kayarak tüm tüylerimi ürpertti. Bir hırıltı eşliğinde beni kendine çektiğinde nabzım kulaklarımda atmaya başladı.

Şimdi yüz yüzeydik. Bakışlarımız buğulu, nefeslerimiz ağırdı. Arz'ın gözleri dudaklarıma kaçamak bakışlar atsa da ilgilendiği şey daha çok bedenimdi. Sırtıma bir yapboz parçası uyumuyla yerleştirdiği ön kolu beni göğsüne bastırırken diğer eli kalçamı yoğuruyordu. "Sana nasıl olduğumuzu göstermeme izin ver, Prenses," diye fısıldadı.

Kahretsin, mantıklı düşünebilmenin sınırlarına ulaşmıştım. Koyvermek hiç o anki kadar kolay görünmüyordu. Kontrolü ele aldığı o anlık saniyeler içinde hissettiğim heyecan paha biçilemezdi. Hayatta olduğumu hissettiren ve o hissin içinde

daha fazla vakit geçirmeyi dilememe neden olan bir an. Rol yapmayı bıraksak, fena mı olurdu? Sadece kısa bir süreliğine...

Kısa soluklar arasında, darmadağın olmuş bir vaziyette, kelimelere sığındım. Daha ağzımdan ne çıktığını anlamadan karşılık vermiştim. "Durma o hâlde!"

Bunu bekliyormuş gibi bir güçle, elleri bedenimin üzerinde tutkuyla dolanmaya başladı. Az öncekinin basit bir ön gösterim olduğuna ihtimal vermezdim. Arz bir anda, bedenimin her yanını kıvrak hareketlerle tavaf ederken bir kolunun bıraktığı boşluğu diğeri dolduruyor, âdeta o ve dokunuşları tarafından her yanım kaplanıyordu. Sıcaklık geri gelmişti ve bu sefer her şeyi içine alıyor, yakıp kavurucu bir ateş hâlinde beni sarmalıyordu.

Beli, benim inip kalkmayı durdurduğum tempoya kaldığı yerden devam ederken, gövdemi sinesine çekip kilitlediği yerin altından, ustaca kıvrılarak gidip gelmeye başladı. Tüm bu zaman boyunca tutmak için yoğun çaba sarf ettiğim kısa bir inilti, olması gereken yere çıldırtıcı yakınlıkta duran sertliğini hissetmemle dudaklarım arasından özgür kaldı. O sırada, burada olmamızın başlıca sebebi olan Selene'yle birlikte tüm Tanrılara yakardım.

Kendimi zapt edememe konusunda yalnız değildim. Karnıma doğru uzanan hatırı sayılır boyuttaki sertlik, bunun en büyük kanıtıydı. Bana değdiği yerden tüm vücuduma saf bir arzu akıyordu.

Göğsünden yukarı doğru kayıp pozisyonu daha uygun bir yere çekerken asıl hedefim yüzümü Arz'ın başının hemen yanındaki yastık boşluğuna gömmekti. Bu sayede çıkardığım sesleri bastırabilir, sonrasına herhangi bir açıklamaya yapmaktan kurtulabilirdim. Oysa bu her şeyi daha beter alevlendirdi. Kumaşın üzerinden buluşan erkekliğiyle klitorisim bir dansa kaldırılmış gibi birbiri üzerinde gidip gelirken buna satenin kayganlığı da eklenince zevk noktamda âdeta yıldırım etkisi yarattı. Bu... Harikaydı.

Aramızda kumaşlardan bir bariyer ve tüm bunları yapabilmek için numaradan olduğunu iddia ettiğimiz kılıfa rağmen yaptıklarımız bana fazlasıyla gerçek geliyordu. Aldığım zevke bakılırsa gerçekti de... Dudaklarımı yastığa gömüp boğuk bir inilti daha çıkardım. Arz'ın hafif aralıklı dudakları boynuma sürtündü. Onları bir öpücük için birleştiremiyordu fakat hırıltılı nefesi tenimi öpücükten beter okşuyordu. *"Bunu yapmak için beş yıl beklediğime inanamıyorum,"* dediğinde bu söylediklerini hayal mi ettim diye düşünecek kadar hazzın sarhoşluğunda kaybolmuştum.

Ne demekti bu? Seks sırasında kendini kaybeden bir adamın aşka gelişi mi? *Beş yıldır bunu beklemiyordun, Arz, beş yıldır bana işkence ediyordun,* demek istedim. Fakat şu an çektiğim işkencenin yanında o zamanlar bir hiçti. Bu biraz daha devam ederse kontrolü tamamen yitirecektim ve bir avuç gün sonra öleceksem bunu şimdi, burada, Arz'ın kolları arasında yok olarak gerçekleştirmek kulağa hiç de fena gelmiyordu. Ancak duygular işin içine karışmıştı bir kere. Arz'ın açık itirafı beni şimdiden allak bullak etmişti.

"Artık tehlikeli sulardayız, Balın." Kelimeleri güç bela bulabildiği yerden, sayıklarcasına konuştu. Altımdaki müthiş performansını dinmekte olan dalgalar gibi yavaşladığında itiraz edecek gibi oldum. Ancak onun yerine, "Evet," dedim nefes nefes. "Çok ileriye gittik."

"Durmalı mıyız?" diye sordu. Hâlâ beni usul usul okşayan ellerine bakılırsa durmak istemediği, benim de durmak istemediğim aşikârdı. Ellerinin altında kıvranırken tek düşünebildiğim bedenlerimizi bastırdığımız yerdeki sıcaklık hissini kaybetmemekti. Ondan ayrılırsam, yaz sıcaklarına rağmen dünyanın yeni soğukluğuna uyum sağlayabileceğimden emin değildim.

"Durmazsak bu bir hata olur."

"Çok kötü bir hata," diye onayladı.

"Seni istemediğin bir şeyin içine çekerek bu hataya ben sürükledim."

Gözlerinde alay vardı. *"Sence bunu istemiyor gibi mi görünüyorum?"*

Tutuldum kaldım. Kalbimi bana dokunmadan, sadece sözleriyle tekletebiliyordu. Yıllarca duymak için yanıp tutuştuğum sözlerle: Arz Alaca. Hâlâ. Beni. İstiyordu.

Bu başlı başına muazzam bir bilgiydi. Yalnız olmadığımı öğrenmiştim. Benim istemem yeterli gelmezdi. Onun da istediğini görmem gerekiyordu ki görmüştüm de. Yine de yeterli olmamıştı.

Çünkü beni istediğini söyleyip bir kez olsun öpmemişti. Ne dudaklarımı ne de boynumu; ellerinin ustalıkla gidip geldiği tenimin hiçbir köşesini... Öpücüğün yükleyeceği anlamdan mı korkuyordu? Bunu sadece şehvetten ibaret olduğunu düşündüğünde mi devam ettirebiliyordu? Aynı şeyi kendim yapamadığımı alelade görmüşken meydan okurcasına konuştum. "Beni öpersen durmayız."

Afalladı. Durmak zorunda olmadığımızı ima etmeme mi, öpücük şartı koşmama mı, yoksa ikisine birden mi şaşırmıştı emin değildim.

"Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Durmazsak bu hatanın sonuçları ağır olacak."

"Farkındayım." Engel olmasak az sonra olabileceklere karşı kendini tutması sanki dünyanın en zor şeyiymiş gibi kasılmıştı. Ne yazık ki ben de aynı durumdaydım. Ancak kalbim ve düşüncelerim, bedenime söz geçirmekte sandığımdan daha iyi iş çıkarıyordu.

"Beni öpemeyen bir adamla birlikte olacağımı düşünüyorsan, sen de beni hiç tanımamışsın demektir." Ânın etkisiyle bunu yapabileceğimi düşünmüştüm. Anlamsız seks yapabileceğim sayısız insan varken Arz, kesinlikle onlardan biri değildi. Onun kalbim üzerindeki tesiri bu şekildeyken yapamazdım.

"Tanıdım," diyen Arz söz konusu dudaklarımı hüzünle izlemekteydi. Hep yaptığı gibi bakmakla yetiniyordu. Ayrıca henüz çok yakın zaman öncesinde benim duygular olmadan biriyle beraber olmayacağımı kendi ağzıyla söylemişti. "Biliyorum."

Orada o şekilde, Arz'ın kucağında durmaya devam edersem irademe hâkim olamayacağım ve her şeye rağmen bu hatayı yapacağım korkusuyla hareketlendim. Özellikle sürekli yanlış tercihler yapıp kendimi berbat bir durumda bulmakta üstüme tanımazken. Ağırlığımı bir dizime verip kendimi yana çekmemle hemen yanı başına sırtüstü yığılmam bir oldu. Son âna kadar kaçındığım bu mesafe bedenime âdeta fiziksel bir acı yaşatmıştı.

"O zaman dur," dedim net tavırla. Hayatımda verdiğim en zor irade savaşını kazanmış olmalıydım. Peki, neden mağlup olmuşum gibi hissediyordum?

Eliyle ter basmış yüzünü ovuştururken Arz da en az benim kadar yenilgiye uğramış görünüyordu. Sözlerime bir kez daha itaat etti ve durdu. Bir süre soluklarımızın normale dönmesini bekledik. Tavanı izlerken düşüncelere daldım.

Bu zamana kadar hep istediğimin onunla sevişmek olduğunu sanmıştım. Yalnızca çok –ama çok– iştah açıcı hâle gelmiş bedenini ve bana yaşatabileceği hazları arzuladığımdan ona takılı kaldığıma inanmak kolaydı. Oysa bu fırsat elime geçince durumun tamamen bundan ibaret olmadığını anlıyordum.

Ona dokunmak harikaydı. Aramızda alevlenen şeyin karşılıklı olduğunu öğrenmek de öyle. Fakat bu sonuca varmak için dâhi olmaya gerek yoktu. Biz zaten böyleydik. Hep böyle olmuştuk. İki maddeyi bir araya getirip aynı tepkimeyi vermemesini beklemek ahmaklık olurdu.

Asıl mesele istediğimi sandığım şeyle aslında ihtiyacım olan şeyin arasındaki devasa uçurumdu.

Ben Arz'ı yalnızca bedenen değil, ruhen de istiyordum. Bunu kendime itiraf etmesi bu zamana kadar yaptığım çoğu şeyden daha cesurca olsa da ben... Özgürce Arz'ı sevmek istiyordum.

Bu bağı besleyenin bizim sevgimiz olduğunu iddia ettiklerinde sonuna kadar karşı çıkmıştım. Artık eskisi kadar emin olamıyordum. Beş yıl önce elimden özgürlüğüm alınmıştı. Birini yargılanmadan sevme özgürlüğü. O yargılar o kadar güçlüydü ki duygularımı hep baskılamış, önüme çıkan her fırsatta inkâr etmiştim. Şu âna kadar ihtimal bile vermemiştim.

Ben Arz'dan severek ayrılmıştım ve sanırım hiçbir zaman sevmeyi tam anlamıyla bırakmamıştım. Bu gerçeğin sorumlusu babamdı. Onun günahları bizi ayırmıştı. Ne bir ayrılık konuşması ne de veda. Aramızdaki kıvılcımın bu kadar hızlı tutuşmasının sebebi buydu. Sorun hiçbir zaman birbirimizi isteyip istememiz olmamıştı.

Sorun yaşananların üstesinden gelip gelememekti.

Gelememiştik.

Denkleme bir de sırasıymış gibi Atakan ve Oylum gibi üçüncü şahıslar karışmıştı. Anlaşılan Arz'ın öfkesinin bir parçası da bundan kaynaklıydı ama madem öyleydi o zaman beni en yakın arkadaşının önüne atarken aklında ne geçiyordu ki? O sözleri söyledikten sonra ne olmasını beklemişti? Çenesini kapalı tutup beklese ona olan hislerimi nefrete döndürmek için bu kadar çabalamazdım. Onu beklerdim. Onun için savaşırdım.

Korkunç bir gerçeği idrak etmemle beynimden aşağı kaynar sular döküldü. Yıllarca farkında olmadan bunu istemişsem eğer, Selene mührünü bana vermekle hata etmiş sayılmazdı. Keşke daha dikkatli baksaydı. O zaman sevgimin karşılıklı olmadığını, Arz'ın kalbinin bana artık geri dönüşü olmaz şekilde kapandığını da görürdü.

Beni öpemiyordu. Bana şefkat duyamıyordu. Çünkü benden nefret ediyordu.

Boğazım düğümlendi. Buraya gelmeden önce yaşadığımız âna döndüm. Tabii ya! Nasıl unutabilirdim ki?

"Sen beni öpmek yerine öldürmek istedin." Bu yeni itham benim gibi düşüncelere dalmış Arz'ı oradan çekip aldı.

"Balın..." dedi yanlış anlaşıldığı düşüncesiyle. Bir dirseğinden doğrulup yükseldi ve kabaran kaslarını sergileyerek yan döndü. Boştaki eliyle yüzüme yapışmış birkaç saç telini çehremden uzaklaştırdı. "Seni öldürmek istemedim."

Elini sert bir şekilde ittim ve bir daha bana öyle dokunmaya kalkışmasın diye orada tuttum. "Benden nefret ediyorsun!"

Bakışları yoğunlaştı. Sanki az önce kendime itiraf ettiğim kadar güç bir şeyi dile getirecekmiş gibi bir ifadeye büründü. *"Senden nefret etmiyorum,"* dediğini yine hayal meyal duydum. Dudakları kıpırtısızken bunları gerçekten duymuş olmamam daha muhtemeldi.

"Saçma sapan konuşup durmayı kes!" diye uyardım onu. "Bir söylediğinle diğeri birbirini tutmuyor. Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Verdiğim tepkiyi anlamlandırmakta güçlük çekerek çatık kaşlarıma baktı. "Ben henüz bir şey söylemedim. Nasıl karşılık vereceğimi düşünüyordum."

"Tabii ya! Ben de gaipten sesler duyuyorum o zaman." Dudaklarımın arasından histerik bir kıkırtı döküldü. "Kalkmış bana, senden nefret etmiyorum, diyorsun. Saçmalık!"

Arz irkildi ve gözleri alarma geçmiş bir çabuklukla bana dokunmasını engelleyen elime çekildi. Aynı şekilde o tarafa bakınca tüylerim diken diken oldu. O kadar sinirliydim ki hangi elim kullandığım umurumda olmamıştı. Sol elim gevşekçe Arz'ın parmaklarını tutuyordu. Yalnızca bir tanesi izle temas ediyor olsa da avcumda yanan cılız ışıltı bunun bile bir şeyleri tetiklemeye yettiğini anlamamıza yetmişti.

"Ben bunu sözlü olarak söylemedim." Hınçla elini çekip tamamen doğruldu. "Zihnimin içinden çık, Balın!"

"Nasıl yani?" Hâlen bakakaldığım elimi açıp kapayarak anlam vermeye çalışıyordum. "Az önce duyduklarımı söylemedin ama aklından geçirdin, öyle mi?"

O zaman, bu her şeyi açıklardı *ya da açıklamazdı.* Zihnine yanlışlıkla girdiğim o kısa anlarda söylediğini sandığım şeyler, Arz'ın dudaklarının süzgecinden geçmemiş, katıksız gerçeklerdi. İtiraf etmediği ama benim bir şekilde öğrendiğim hisleriydi. Öyleyse neden hiçbiri gerçekte yaptıklarıyla uyuşmuyordu?

Boğazından bir hırıltı yükseldi ve üzerime doğru eğildi. "Bana ne duyduğunu söyle. Hemen!" Öfkeliydi. Kim olsa öfkelenirdi. Ancak bu ağacın önünde kendini kaybettiği anki gibi değildi. Talepkâr ama bir o kadar da çaresizdi.

Küfrederek dilimle dudaklarımı ıslattım. Yine başlıyorduk. "Sen suçlamalara geçmeden önce bunun nasıl çalıştığını bilmediğimi bir kez daha söylememe gerek yoktur herhâlde."

"Seni suçlamıyorum." İç geçirdi. "Farkında olmadan söylediğim şeylerin ne olduğunu bilirsem, bu daha adil olur, değil mi?"

Makul dercesine dudak büzdüm. "Hımm, bir düşüneyim. Bunu beş yıl beklediğini, beni istediğini ve benden nefret etmediğini söyledin. Ama merak etme, bunlara bir an olsun inanmadım."

Şaşırdığı gözlerinden okunuyordu. Hiç bozuntuya vermeden üzerime eğildi ve bacaklarım arasına kendine biraz daha alan açtı. "Buna inanması o kadar güç olmamalı," derken üst dudağı hafifçe yukarı kıvrılmıştı. Ağırlığını kasıklarımda hissederken edepsiz düşüncelere çekilmem çok kolaydı ve Tanrılar biliyor ya, bana benden nefret etmediğini söylemek yerine sevdiğini söylemiş olsaydı, buna kapılmama hiçbir şey engel olamazdı.

"Son beş yılı nasıl geçirdiğimi gayet iyi biliyorum. Yani, evet, çok güç."

"Hiçbir şey bildiğin yok." Dudağındaki küçük tebessüm bir seğirmeye dönüşmüştü. "Senden nefret etmek kolayıma gelirdi. Ama madem düşüncelerimi duydun, artık itiraf etmekte bir sakınca yok." Gözlerimin içine baktı. Bana bunca zaman boyunca ilk defa düşmanlık olmadan, kırıcı sözler ya da alay olmadan,

doğrudan baktı ve orada gördüğüm şeyden yalan söylemediğini anladım. "Senden nefret etmiyorum, Balın. *Edemiyorum.*"

Bu inandığım her şeye tersti ve beni darmaduman etmişti. Sahici hisleri böyleyse beni aksine inandırmak için yoğun bir çaba harcamış olmalıydı. En nihayetinde başarılı olmuştu. Ondan uzak durmuştum; benden nefret ettiği için. Ona düşmanlık beslemiştim; düşmanım olduğunu sandığım için. Öğrendiğim bilgi beş yıl önce olsa o kalp kırıklığıyla baş edemeyen gencecik kıza dünyaları verirdi. Ama beş yıl geç kalmış bir açıklamanın bana yaşattığı en büyük his öfkeydi. Arz'a daha önce hiç olmadığım kadar öfkelenmiştim.

"Öyleyse neden adi bir pislik gibi davranıyorsun?" diye kızdım dişlerimin arasından. Bana daha yaklaşmaya yeltenince üstümden yeteri kadar itip bacaklarımı iki yanından kaldırdım ve dizlerimi leğen kemiklerinin yanına bastırarak kenetledim. Bu şekilde bir kez daha birbirimize mıhlanmıştık. Tek fark bu sefer gözlerimi karartan saf bir öfkeden ibaret olmamdı. Ona tekrar değmesi korkusuyla yumruk yaptığım sol elime sağ elimle de eşlik ederek göğsünü yumruklamaya başladım. Yetmedi, tırnaklarımla tenini eşeledim. "Öyleyse neden hâlâ bana böyle dokunuyorsun?"

Artık gözlerimden dökülmekte olan yaşları görünce ona işlemeyen dayağıma rağmen donakaldı. Umutlarımı, hâlâ onun için atabilen kalbimi ve tüm bunlar üzerine eklenince yaptıklarının beni ne kadar yaralamış olabileceğini sanki yeni idrak ediyordu. Hareketsizce, aynı pozisyonda durup hıncımı ondan çıkarmama izin verdi. Tırnaklarım tenini sıyırıyor, yumruğum güm güm sesler çıkarıyor ve ben bitmek tükenmek bilmeyen bir hiddetle bunu sabaha kadar devam ettirmek istiyordum.

Neden akıl edememiştik ki?

Sevişiyor gibi yapmak yerine sabaha kadar boğuşarak da Vahel'e istediği kokuyu verebilirdik.

Boynunu sıyıran elim orada takılı kalınca açıkta kalan boğazını gördüm ve öfkeyle dişlerimi sıktım. Sağ elimi oraya yerleştirirken onun yapmadığını, yapamadığını yapıp ağır ağır sıkmaya başladım.

"Bunu yapmaya kalkıştığında..." Hâlâ tepkisiz duruşuyla beni izliyor, gözyaşlarının yerini alan hırsa, kafa karışıklığı ve hayranlık eşliğinde bakıyordu. Belirgin göz kapaklarının üzeri terle kaplıydı. Bir kez kırpsa iri damla hemencecik yüzüme düşerdi. Tenlerimiz de öyleydi. Islaklık sağ elimin boğazında kayarak istediğim açıyı yakalamasını güçleştiriyordu. Sol elimi değdirmemeye özen göstererek boğazındaki elimin üstüne kapadım ve iki elle birden güç uyguladım. "...bana nasıl hissettirdiğinden haberin var mı?"

Sorularıma karşılık vermek yerine hıncımı üzerinden çıkarmama izin veriyordu. İstediğim cevaplara ulaşmak için tekrar zihninin içine girebilmeyi, aklından geçenleri duyabilmeyi diledim. Ancak çıt çıkmıyordu. Yalnızca benim hınçla alınıp verilen nefeslerim, Arz'ın boğulduğuna dair tek bir kanıt olmaksızın dikildiği yerdeki ağırlığıyla yatağın hafif iç çekişleri dışında mutlak bir sessizlik oluşmuştu.

Gözlerinde artık anlayış vardı. Bana yaşattığı şeyi ellerimden tadıyor ama bir yandan da dokunuşumla onu esir aldığım ânın bilincimin dışında gerçekleştiğini görüyordu. Tıpkı onu kurda dönüştürdüğümü fark etmemem gibi o da son beş yılın ve yolculuğun başından beri tavrının beni ne kadar yaraladığını anlayamamıştı.

Beni haksız çıkaracağını iddia etmişti ve çıkarmıştı da. İki yabancı değildik. Bu oynaşma nasıl o kadar basit değilse, beni terslediği, boğazıma parmaklarını sardığı anlar da değildi. İki yabancı olsak anlayabilirdik. Ama bir mazimiz vardı. Ortada bir biz vardı. Onu hiçe sayarak attığı her adım, her hareketi beni paramparça ediyordu. Şimdi gerçeklerle yüzleşiyor, nasıl

ben sol elimin tek bir hareketiyle onu durdurabileceksem, o da kıl gibi güçsüz kollarımı silkelemeye yeltenmiyordu.

Bekliyordu.

"Bana ne kadar kötü hissettirdin, haberin var mı?" diye sayıkladım. Çoktan güçsüzleşmiş, dermansız kalmış kollarım onu bırakmam için isyan ediyordu.

Alabilecek olmasına rağmen nefes almıyordu. "Üzgünüm," dedi kısık bir sesle. Anlayamadım. Hak ettiğim özrü sonunda aldığımı algılamakta güçlük çekerek çatık kaşlarım ve yaşlı gözlerimle yüzüne bakmayı sürdürdüm.

Sonra boğazındaki ellerimi çözdüm. Kollarım yanıma hissizleşmiş bir hâlde düşünce gözlerine daha fazla bakamadan başımı yana çevirerek ağlamaya devam ettim.

Arz özgür kalmıştı. Ama üstümden kalkmadı. Ağır ağır üzerime yığılırken nefes almamayı fazla abarttığını ve bayıldığını düşünecek oldum. Sıcaklığı göğsüme akarken sakin nefeslerle yükselip alçalmakta olduğunu fark ettim. Kolları da aynı ağırlıkta alçalıp beni iki yanımdan kavradı.

"Üzgünüm," diye tekrar ettiğinde... Beni teselli ediyor olabileceğini anladım. "Mecburdum. Kahretsin, eğer yaşamanı istiyorsam hâlâ mecburum!"

Yine aklımı karıştıran cümleler... Yine beni darmadağın eden bir itiraf...

Tek bir şey söyleyemedim. Yalnızca Arz'ın ağırlığını üzerime vermeden tutuşu altında, göz pınarlarımın ağır ağır durulmasını bekledim. Tıpkı gardı inik, yalnızca bana kalkan olmaya ant içmiş bir kabuk misali davranan kurt gibi, öylece durdum. Hâlâ beni ısıtıyor, sanki sıcaklığıyla, paramparça olmuş kalbimi eritip tekrar bir araya getiriyordu. Benden nefret etmediğini söylediğinde ona inanmamı sağlayacak bir şefkatle...

Bu hataya düşmemem gerektiğini vurgularcasına, kapı pat diye açıldı.

İrkilerek sıçradığımızda neye uğradığımızı şaşırmıştık. Can havliyle, giyinik olmama rağmen kendimi korumaya almak istemiş, önümdeki nevresimi göğsüme kadar çekip altına sinmiştim.

Vahel odaya peşinde bir vampir kafilesiyle daldı. "Bu acınası oyununuza bir son verseniz artık! Bizi kandırdığınızı düşünürken şaklabanlara benziyorsunuz," dedi net bir şekilde. Küçümser bakışları üzerimizde oyalanmadı bile. Duydukları ya da keskin algılarının sağladıkları ona yetmiş gibiydi. Az önceki içler acısı çabamızın boşuna olduğu ortadaydı ama tamamen de boşuna sayılmazdı. *Öğretici* olmuştu.

İçeri en son Persi girdi. Yüzünde derin bir utançla, normalde üzerinden okunan zarafet ve akıcılık olmadan, paytak adımlarla Vahel'in yanına kadar geldi.

Başta bunun bizi bu hâlde basmaktan duyduğu derin bir rahatsızlık duygusundan olduğunu düşündüm. Gözlerimde kurumuş yaşlar, dağınık yatak ve Arz'ın yarı çıplak görüntüsü; yüzündeki bu acıma dolu, pişman bakışlar için yeter de artardı.

Fakat elinde tuttuğu siyah ciltli defteri görünce...

Kanım dondu.

Vahel kaparcasına defteri ondan alıp bana doğru salladı. "Şimdi söyle kızım. Bu defteri kimden çaldın?"

İhanetin bir rengi olsaydı kırmızı olurdu.

Odanın ahşap parkelerini kaplayan kilimler ve düşeyde ince dokuma detaylarıyla duvar halıları kırmızıydı. Persi'nin bana bakan gözleri kan kırmızısıydı... Diğer vampirlerin de. Vahel'in de...

Kırmızı, vampirlerin hanesinde ihaneti simgeliyordu. Aşk, tutku, şehvet ya da öfke... Onlar için bunların hiçbiri değildi. Kendi kanlarının onlara ihaneti sonucu başka ölümlülerinin kanlarına muhtaç kalışları gibi, duygularını kaybedip insanlara bağımlı oldukları gibi...

Persi'ye güvenmiştim.

Bunu hiç zorlanmadan yapmıştım.

Etkileyici tavırlarının ya da gerçek centilmenliğinin altında yatan samimi bir sıcaklığa kanmış olmalıydım. Şüpheciliğini alaylı sözlerin altına gizleyen, soktuğu laflarla insanları kışkırtan ve sahici yüzlerini ifşalamaya zorlayan Balın gitmişti, avanak bir insan avı olup çıkmıştı.

Hepsi yalan mıydı? Güvenimi kazanmak için oynadığı bir oyun muydu? Tüm o sohbetler, tenim hakkımda geçtiği bilgilendirmeler... Hatta yönelimi...

Kaçamak bakışları benim yerime Arz'ın iştah kabartan kasları arasında dolaştığını fark edince en azından o konuda yalan

söylemediğini fark ettim. Hatta istemsiz bir koruma dürtüsüyle nevresimden bir parçayı Arz'ın omzuna doğru çekiştirdim.

Kırgındım. Zaten paramparçayken Persi'nin attığı kazıkla un ufak edilmiştim. Şimdi o kazığı alıp göğsünde gizlenen kalbine saplamak ve dedikleri gibi bir toz bulutuna dönüşüyorlar mı, dönüşmüyorlar mı test etmek istiyordum.

Demek odama son ziyaretinde, gözüme takılan o karanlık dalgalanmanın sebebi buydu. Defteri o gelmeden önce kontrol etmiştim. Yerli yerindeydi. Ancak ondan sonra, Persi beni bu durumdan kurtarmak için gelmeyi iddia ettiğinde, vampirlere has hızıyla onu oradan alıp hiçbir şey çaktırmamıştı. Hiç umurunda olmuş muydu acaba? Paçayı kurtarmak için Arz'la oynadığımız bu *oyun* cidden mâni olmayı isteyeceği bir şey olmuş muydu?

"O defteri çalmadım," dedim kuru bir sesle. İhaneti unutup her yeri kaplayan kırmızı rengine gömerek asıl itham edildiğim şeye odaklandım.

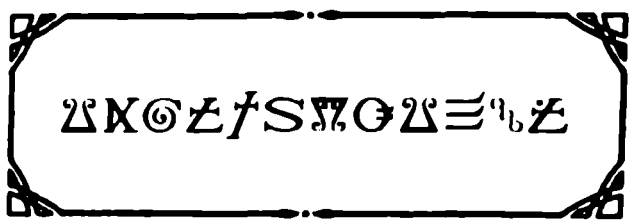
Arz'ın yaydığı ısı az önce yapmakta olduğumuz şeyden dolayı hâlâ tenimi karıncalandırmaktaydı. Kimin tarafında olduğumu hatırlatırcasına güven veriyordu.

Persi'ye duyduğum güvenle kıyaslanamazdı bile.

Vahel'in gözleri bariz bir inkârla yüzüme odaklandı. "Hiç sanmıyorum," dedi tükürürcesine. "Yoksa bizim cadılara hizmet ettiğimizi bile bile neden kendini böyle zor durumlara düşüresin."

"Anlamadım?"

Defteri açıp ilk sayfasının arasına sıkıştırılmış, iki kelimelik başlığın yarım kalmış deşifresini önümde salladı.

İki kelime. Dört ve yedi harflik iki kelimeden ibaretti.

Yarısını çözdüğüm alfabenin el verdiği kadarıyla çözümlediğim anlamsız işaretler bütünü.

_ADI / __N_ESI

"Bunun bir günce olduğunu anlayamayacak kadar safsan, yüzyıllık aklımı çelecek yalanlar uyduramaman çok normal," dedi hınzır bir bakışla.

Persi, güçlükle konuşmaya katıldı. Oysa ben, onun sesini duymaya dahi tahammül edemiyordum. "İkinci kelime GÜNCESİ, Balın. Eksik harfi oradan bulabilirdin. Cadı. Cadı Güncesi."

Gizem perdesi üstünden kalkınca sanki çarşaflar ve beraberinde zemin de altımdan çekilip gitmiş gibi hissettim. Kendimi bir boşluğun içinde, helezonlar çizerek, döne döne düşerken buldum. Zihnimin içinde tek bir kelime yankı yapıyordu.

Cadı...

Ulaşacağımı düşündüğüm cevap o defterin içinde saklıydı. Sahiden de. Ama cevap hiç istemeyeceğim bir şey olup çıkmıştı. İhtimal vermeyeceğim, vermek de istemeyeceğim, nihai bir sonuç. Bu defter annemin defteri ve onun güncesiyse, nitelendirdiği kelime de...

Annem bir cadıydı.

Kurt olmadığıma göre, babamın gücünü miras almadığıma göre... Annemin gücünü almıştım.

Bir cadı mıydım?

Beni o korkunç anlaşmaya sürükleyen Hazal gibi, ya da babamın ısrarla güvenmememi tembih ettiği, sürümüzü sürekli denetlemeye gelen ve terör estiren cadılardan biri miydim? Hayır, bu mümkün değildi.

"O defteri çalmadım," dedim bir kez daha. "Annemden bana miras kaldı."

Odaya bir sessizlik çöktü. Arz'ın huzursuz kıpırdanışları bu bilginin en az benim kadar onu da sarstığının habercisiydi.

Tüm bu zaman sıradan sandığı, çelimsiz görünüşüm yüzünden koruma ihtiyacı hissettiği ve son zamanlarda tehditler yağdırdığı eski sevgilisi, bu anlattıklarına göre bir cadı olup çıkmıştı.

Şimdi kork benden, diye geçirdim içimden. *Bundan sonra her hareketini iki kez düşünürsün!*

"Annenin bir cadı olduğunu mu söylüyorsun?" Vahel kuşkuyla, sorusunun her hecesinin üzerine basa basa konuşmuştu.

Soğuk ve durgun bir kabulleniş sesime yansımıştı. "Bunu ben de şimdi öğreniyorum. Gerçekler benden bu zamana kadar saklandı." İnanamıyordum. Sindiremiyordum. Öyleymiş gibi davransam da kabul edemiyordum.

Annemin, sırf bir cadı olarak sürüye böylesine bir korku salması mümkün değildi. Bu sırrın benden mütemadiyen saklanmasına, onu sürüden sürgün ettikleri gibi beni de dışlamaları için yeterli değildi. Dahası vardı. Henüz anlayamadığım sebeplerden ötürü, annem sıradan bir cadı değildi. Aynı şekilde, ben de değildim.

Orman ruhunu savurup patlatan gücü hatırladım; damarlarımda kaynayan ışığı. Cadılar hakkında pek bilgim olduğu söylenemezdi. Ancak duyduklarımın hiçbiri yaptığıma şahit olduğum şeye benzemiyordu.

"Vasat bir yalan daha," diye şakıdı Vahel. Kemikli parmaklarını kapattığı defterin cildi üzerinde gezdirdi. "Senden saklanmış olsa dahi, on yedi yaşın geldiğinde güçlerin açığa çıkardı. Dünyanın dört bir yanında sizi bulmaya ve eğitmeye ant içmiş akademilerden biri çoktan farkına varmış olur, gelip seni himayesine alırdı."

"Bunların hiçbiri olmadı," dedim dürüstlükle.

"Görebiliyorum." Tiksinti dolu bir ifadeyle suratını buruşturdu. "Bu sebeple dediklerine zerre inanmıyorum."

Persi, bir kez daha müdahale etti. Bakışlarımı ondan kaçırmama rağmen beni savunmaya devam ediyordu. "Balın'ın büyü geçirmez teninin bu meseleyle doğrudan alakası olduğunu

düşünüyorum. İlk aklımıza gelen, onu dış dünyadan koruma amaçlı olduğuydu," dedi ağır ağır. "Oysa şimdi görüyorum ki dünyayı onun içindeki şeyden korumaya kalkışmış olabilirler."

Sırtımdan yoğun bir ürperti geçip beni bir yaprak gibi titretti.

Babam...

Kısa bir süreliğine dahi olsa benim iyiliğimi düşündüğüne inanmama müsaade etmiştim. Bunun beni getirdiği sonuç ortadaydı. Küvetteki ritüeli özellikle on yedi yaşıma basmadan önce gerçekleştirmişti. Bir kurt olmadığımı anlayınca, kaçınılmaz gerçeği öngörmüş ve bahsettikleri gibi gücümün kendini belli etmesini, cadılar tarafından bulunmamın önüne geçebilmek için gücümü içeriye hapsetmişti.

Hep esir edilenin Arz olduğunu düşünmüştüm. Asıl esir bendim. Sürümüzün en uzun süreli mahkûmu hep ben olmuştum. Çevresi kurtlarla sarılı bir cadı, gücünden mahrum edilmiş bir büyücüydüm.

Hazal bana bunu çaktırmadan söylemişti. Normal koşullarda benden ödeme almayacaktı. Çünkü ben Aydan gibi değildim. Kurtlardan biri değildim. *Onlardandım.*

Titrememi durduramıyordum.

"Varsayımların üzerine karar verecek değilim, Persi," diye kestirip attı Vahel. Defteri yanında dikilen asistanına devretti ve odadan çıkmadan önce bana şöylece bir baktı. "Saflarını koruduğumuz cadı klanına haber dakikalar önce uçuruldu. Durumu tespit etmek üzere buraya birini gönderecekler. Dua et de dediğin gibi olsun küçük kız." Kapıdan çıkmadan önce sivri dişlerini gösterdi. "Çünkü günün sonunda bir hırsız olduğuna karar verilirse, cadıların cezası bizimkine oranla çok daha acımasız olur."

Çıkıp gittiğinde hâlâ kendime gelememiştim. Arz'a bakıp çaresizce bir plan geliştirmekte yardım dileniyordum. Bu kadar sarsılmışken aklımıza hiçbir şey gelmiyordu.

Vampirler odayı teker teker terk ederken Persi dikilmeye devam etti. Bir şeyler söylemek istiyor, kendini açıklamaya çalışıyor sandım. Kalan iki vampire emirler yağdırıp Arz'ın yaka paça sürüklenmesinden sorumlu olduğunu belli etti. Teri üzerinde parlayan, yarı çıplak kurt esaret günlerine geri dönmüştü.

Herkes çıkıp gittiğinde kapatılan kapı, kısa bir klik sesiyle kilitlendiğinde anlamıştım ki artık ben de bir esirdim.

Beyaz Palas'taki ayrıcalıklı günlerimin sonuna gelmiştim.

Ayışığı Kitaplığı

Saatler ilerlerken odayı kaç kez arşınladım, saymayı unutmuştum. Her köşeyi, her mobilyanın kıvrımını ezberlemiş, içeriye saldırgan tavırla girecek vampirler için çekip fırlatabileceğim eşyaları kafamda listelemiştim. Elimden geldiğince, her duruma hazırlanmak için ilk yaptığım şey temizlenip geri getirilmiş dış giyim kıyafetlerimi üzerime geçirmek oldu.

Arz'la yaptıklarımız, beni olması gerekenden fazla hararetlendirmişti. Aramızdaki barajlardan bir tanesi geri dönüşü olmaz biçimde yıkılmıştı. Yılların getirdiği bir ateş şimdi öncesinden daha güçlü yanıyordu.

Soğuk bir duş daha almak, az öncesine kadar yaptıklarıma iyi gelebilirdi. Fakat kıymetli vaktimi buna harcayamazdım.

Ancak aramızda geçen belki de ilk ve tek dürüst konuşmamızı düşünmeden edemiyordum. Neye mecburdu? Neden benden nefret ediyor gibi davranmıştı. Hakkımda aslında ne hissediyordu? Merak beni için için yiyip bitiriyordu ama buradan çıkmayı başaramazsak hiçbir önemi olmayacaktı.

Sonra, diye geçirdim içimden. *Zamanı gelince.*

Camları ardına kadar açmıştım. Boğucu yaz havası olduğu gibi içeri giriyor, hafif esintiler tül perdeleri dalgalandırırken serinletici olmanın aksine ateşten öpücükler bahşediyordu. Par-

maklarımı pervaza sararak kendimi her camdan dışarı sarkıtışımda tetikte bekleyen gözcülerin keskin bakışlarına rastladım.

Siyah takımları, gözlükleri ve şemsiyeleriyle, huysuz ihtiyarlara benziyorlardı. Güneşin alnında onları kapıya dikenin bizzat benim varlığım olmasının rahatsızlığıyla onlara istediklerini vermemi, kaçmaya kalkışmamı ve beni kıskıvrak yakalarken biraz olsun hırpalayabilmeyi canı gönülden istedikleri belliydi.

Altımda insanüstü hızda koşan bir kurt varken bile buna kalkışmamışken şimdi kaçmaya kalkmak düpedüz salaklık olurdu.

Tek yapabildiğim beklemekti.

Çağırılan cadının gelmesini ve bana da onun gibi olup olmadığımı söylemesini bekliyordum. Tüm palas pusuya yatmış, ziyaretçimizin gelişiyle kaderimin yazılması için dakikalar sayıyordu.

Tatil köyünde, büyüklerim ve arkadaşlarım tarafından oyalanmak gibi değildi. Burada, niyetleri dostane olmayan yabancılar arasında tutsak olmak sandığımdan daha berbat bir histi. Zamanımızın daraldığının habercisi, gümleyen davullar bir guguklu saat sesini almıştı. Sürekli ötüyor, her an tehlike çanları çalıyorlardı.

Asıl zaman kaybı buydu. Arz bir yatağa bağlı geçirdiği zamanları nasıl tek parça hâlinde geçirmeyi başarmıştı, aklım almıyordu. Saçlarımı yolmak, kendimden başlayarak odadaki her şeyi parçalamak istiyordum.

Bildiğim tek şey vardı.

Buradan çıkmak zorundaydım. Ne yapıp edip bu odayı terk etmeliydim. Özellikle o cadı gelmeden önce.

Kendime güvenmem gerekirdi, değil mi? Sonuçta o defteri çalmamıştım. Sonuçta annem neyse ben de o olmalıydım. Cadı geldiğinde bunu ilan edecekti. Belki kendisinden olanı korumayı en başta o teklif edecek ve lanet hakkında diğerlerinin yapamadığını o gerçekleştirecekti. Eğer vampirlerin cadılara

sadakati söyledikleri kadar gerçekse onlardan biri olduğumu öğrendiklerinde beni de el üstünde tutmaları gerekmez miydi?

Bu sayede taleplerde bulunabilir ve şiddetle karşı çıkmalarına rağmen Arz'ı benimle beraber salıvermelerini sağlayabilirdim. Kurtuluşum o cadının iki dudağının arasındaydı.

Ancak içime sinmeyen şeyler vardı. Karnımın aşağısındaki sinir bozucu çekim hissi bana sezgilerime güvenmemi fısıldıyordu. O kadar basit olmayacaktı. Gücüm benim için bir gizemden ibaretken altından burada bulunan kimsenin hoşuna gitmeyecek şeyler çıkabilirdi. Başımı daha büyük bir belaya sokabilirdi.

Buna kalmadan, kaçıp gitmeliydim. Hemen. Şimdi.

Kapının hafifçe tıklatılmasıyla irkilerek o yöne döndüm. Yerimden sıçramadan ya da donup kalmadan, kurt çevikliğiyle kapıya yöneldim. Karşıdaki her kimse, kapıyı tıklatmasının izin istemek için değil, gelişini haber vermek için olduğunu anlamıştım. Kapıyı açıp açmamak artık benim elimde değildi. Kilidi her kim tutuyorsa onun inisiyatifindeydi.

Kilit döndü. Özgürlükle aramdaki duvarlardan bir tanesi düştü.

Cadının ulaştığının haberi olabilirdi. Karşımda bir felaket tellalı bulabilirdim. Oysa başını içeri uzatan, kendini biraz olsun toparlamış ve artık daha kararlı duran Persi'den başkası değildi.

Kimi bekliyordum ki?

Burada bana en ufacık ilgiyi gösteren ve ziyaretime gelen hep o olmuştu. Bunu numaradan veya görev icabı yapmıştı. Beni kandırmıştı. Ben de kanmıştım. Bir aptal gibi...

Ağzımı açıp okkalı bir şey söyleyecektim ama işaret parmağını dudaklarına bastırıp susmamı işaret etti. İçeri girip kapıyı arkasından örtene kadar dediğine itaat ettim. Dikkatle, bir çıt bile çıkarmadan işini tamamlayıp bana döndüğünde hiddetimle karşılaştı.

"Sen aşağılık bir adamsın! Bana bunu nasıl yapabildin," diye fısıltıyla çemkirdim.

Mağrur bakışlarla öfkemi sineye çekip göğsünü şişirdi. "Böyle olmasını inan hiç istemezdim, Balın."

"Artık sen inan deyince inanacağımı sanıyorsan hayal kuruyorsun."

Makul dercesine gerildi. "Beni dikkatli dinlemek zorundasın."

"Zorundayım. Esir olduğum için başka seçeneğim yok, değil mi?" Öfkemi dizginlemek o kadar güçtü ki ona istediğini verebileceğimden emin değildim.

"Sana yardım etmeye çalışıyorum."

Kaşlarım çatıldı. "Bunu ilk duyuşum değil," dedim alayla.

"Anlıyorum. Ne desen haklısın. Ama yapmak zorundaydım işte."

"Sen de benim gibi bir esir misin?" Bileklerini gözden geçiren bir bakış sundum. "Kelepçeleri kombinine uymadığı için takmamışsın herhâlde."

Takılmalarımın ondaki sahici etkisi buymuş gibi, dudakları tam bir gülümsemeden kaçınarak yukarı doğru kıvrıldı. "Mizah anlayışını özleyeceğim."

"Veda ediyormuş gibi konuşuyorsun."

"Seni serbest bırakıyorum," dedi. Arkasına gizlediği defteri bana uzatınca kısa süreliğine afalladım. "Yardım edeceğim derken palavra sıkmıyordum."

"Ah, öyle mi?" Uzattığı defteri temkinle ondan alırken şüpheci bakışlarımı üzerinden ayırmadım. "Bunun başka bir tuzak olmadığı ne malum?"

"Leydim için sana ihanet ettim, doğru," dedi gözlerini defterin elimle buluştuğu yerden ayırmayarak. Sonra bana baktı. "Şimdi de senin için ona ihanet ediyorum."

Kaşlarım kalktı. Defterin ağırlığını ellerim arasında değiştirdim ve huzursuzlukla kıpırdandım. Böyle sözler söylemeye devam ederse en başında ona neden körü körüne güvendiğimi hatırlayacaktım. "İki tarafın da gönlü olsun demek yerine tarafını en başta belli etseydin bunların hiçbirini yaşamazdık."

"Seni daha yeni tanıyorum. Vahel'e yüzyıllardır hizmet ediyorum. Dostluk ve itaatkârlık arasında çatışmayalı epey bir zaman oldu. Bunun için beni suçlayamazsın." Bakışlarımdaki sertlik karşılığında yüzünü buruşturdu. "Belki de suçlayabilirsin."

"Buna hiç şüphen olmasın," diyerek defterin içini karıştırdığımda eskisinden daha şişkin olmasının sebebini fark ettim. Alfabenin tam deşifresiyle beraber sayfa sayfa çevrilmiş ek sayfalar arasına sıkıştırılmıştı. Bunun Persi'nin inci gibi el yazısı olduğunu tahmin etmek için kafa patlatmaya gerek yoktu.

"Senin için işinin bir kısmını hallettim," dedi utançla. Bunun telafi sayılamayacağını biliyor ama aramızda bir beyaz bayrak olmasını umuyordu.

"Diğerleri gibi bunu çaldığımı düşünmüyor musun?" Herkesin hakkımdaki en kötüsüne inandığı senaryoda bu beni hazırlıksız yakalamıştı.

"Hayır. Bence doğruyu söylüyorsun." Başını hafifçe öne arkaya salladı. "Bence gerçekten de bir cadısın."

"Bu durumda, bana hizmet ediyor olmak seni bütünüyle hain yapmaz," diye doğruladım kendisini.

"Öyle." Yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşirken bunun ona yardımı dokunmasını istediğimi fark ettim. Her şeye rağmen benim yüzümden canı yansın istemiyordum. Biraz ileri gidip ona bizimle gelmesini teklif edecek gibi oldum. Hızla bu fikirden vazgeçtim.

"Şanslısın. Anladığım kadarıyla güncede özellikle ışık büyüleri yer alıyor," dedi Persi yumuşak bir sesle.

"Şans bunun neresinde?"

"Sese olduğu kadar ışığa da hassasiyetimiz var. Bir kovalamaca olursa burada yazanları kolaylıkla vampirleri geri düşürmek için kullanabilirsin."

"Eğitimli olmadığımı leydin söyledi ya. Bu büyüleri kullanabileceğimi nereden biliyorsun?"

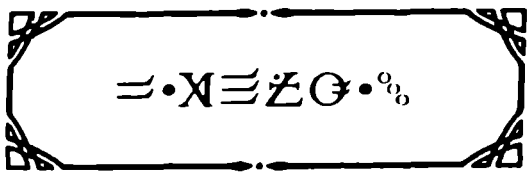
"Sana inanıyorum. Yapamayacağın çok az şey var. Hele bir cadı olarak, bu tam senin kulvarın," dedi yüreklendirircesine.

Pekâlâ, deneyecektim. Dediği gibi, yapabilirdim. "Hâlâ gözden kaçırdığın bir nokta var. Arz olmadan hiçbir yere gidemem."

"Bunu biliyorum," dedi. Bizi yatakta bastıklarındaki görüntünün de ormanda boğazımı tutarken ellerinden çekip aldığı ânın da aklından gitmediğini andıran bir buruklukla geriye taranmış saçları üzerinde parmaklarını gezdirdi. "Sırada o meseleyi çözmek var."

Planın üzerinden kısaca geçtik. Ona beni Arz'a dokunabileceğim bir açıda yaklaştırmasını, gerisini kendim halledeceğimi söylediğimde yüzünde belli belirsiz bir endişe dalgalandı ama neyime güvendiğimi sorgulamadı. Persi'nin yardımının altından bir şey çıkmayacağına henüz tam anlamıyla ikna olmamıştım ve dokunuşumun Arz'a yapabileceklerini son âna kadar kendime saklama niyetindeydim.

Çoktan ufak bir firar ihtimaline tutunduğum için hazırlığımı tamamlamış sayılırdım. Persi'nin getirdiği günceyi de çantaya koyduktan sonra her şey tamamdı. Defterin en üst sayfalarından, basit bir büyü olduğunu tahmin ettiğim bir kâğıt sayfasını çekip çıkardı ve dışarı çıkmadan önce bana sözcüğün doğru telaffuzunu birkaç kez tekrar ettirdi.

Büyüler Antik Yunanca dilindeydi ve kullanmadığı için biraz köreldiğini iddia ettiği Grek bilgisi sayesinde en doğru ifadeyi bulmama yardımcı olmuştu. Bana ayrıca cadıların normalde Latince büyüler yaptığını ve hayatında ilk defa bir Grek büyüsü gördüğünü de söyledi. Eğer durum buysa, sıradan bir cadı olmadığım ve bahsedilen akademilerin beni eğitmekte yetersiz kalacağı gerçeği yüzüme çarptı. Diğer büyüler için

böyle bir yardımın olup olmayacağı belirsizdi. Arz'la tekrar bir başımıza kalacağımız düşüncesi kadar hem de.

Persi'yi bizimle gelmeye ikna etme düşüncesi tekrar aklıma geldi.

Başımı iki yana sallayarak bu düşünceden silkindim. Böyle bir şey olmayacaktı. İşe yaramaz ve savunmasız hissedebilirdim. Bunu dünya âleme ilan edip bir de üstüne üstlük bana ihanet etmiş birini tarafıma çekmem acınası olurdu.

Kapının önüne geldiğimizde Persi bunun bir veda olduğunu benden erken kabul etmişti. Hüzünle iç geçirdi. Kalışımın bundan daha uzun olacağına inanmış olmalıydı. "Bu yolculuğun seni her nereye götürürse götürsün, yapman gereken şeyi yaptıktan sonra dönüp beni bulmanı çok isterim, Balın. Burada bir arkadaşın olduğunu asla unutma."

"Tabii eğer hayatta kalırsam..."

"Tabii eğer hayatta kalırsan," diye yineledi.

Kısa bir onaylamanın ardından kapıyı araladı ve beni tutabilmek için ayaklarını omuz genişliğinde iki yana açtı. Canını yakma çekincesiyle tereddütlü bir ilk adımdan sonra vampir olduğunu hatırladım ve ağırlığımı vererek parmak uçlarına bastım. Tam karşısında, yüzüm göğsünde, mis gibi yumuşatıcı kokan gömleğine denk gelen bir açıyla durdum.

Kollarımı beline dolamama yardım etti. Dokunuşu soğuk ve yatıştırıcıydı. Ancak hayatta kalma mücadelesinin ortasındayken içimdeki ateşin sönmesine izin vermemeliydim. Sanki Arz bu sebeple hep ateşten bir yelek giyiyormuş gibi sıcaktı. O uzun zamandır bir ölüm kalım savaşının içinde kalmıştı.

Daha sıkı sarılıp Arz hakkındaki düşüncelerimin, gerçekleşmemiş hayallerin ve beraberinde gelen her şeyin, bastırdığım alnımın altında ezilip yok olmasını bekledim. Hâlâ oradalardı ama Persi eklem yerlerini teste tabii tutup artık tek vücut gibi hareket edebildiğimizden emin olunca, her şey yok oldu.

Çünkü bir anda, tüy kadar hafifledik.

Rüzgâr çevremizde hırçınlıkla şaklamak yerine bizi kendinden bir parça kabul etmiş, akarak akılalmaz mesafeleri aşmamıza gıkını çıkarmamıştı. Sadece görüş açıma giren, rengârenk bir karmaşaya dönüşen silik görüntüler ne kadar hızlı olduğumuzu anlamama yardımcı oluyordu.

İlk sıçrayışta merdivendeydik. İkincisinde, antreye süzülmeyi başarmıştık. Üçüncüsündeyse, salonun gerisinde kalan koridora varmıştı. Dörtte, karanlığın güçlendiği bir sofadaydık. İleriye, daha ileriye gidiyorduk. Beyaz Palas'ın karanlık kalbine doğru yaklaşıyorduk. Beşte, bir metal kapı pervazıyla karşı karşıya geldik. Altıncısında, kapı kendiliğinden açılmış gibi ileri doğru sürüklendi. Yedide, gerideydik. Sekizdeyse içeride.

Bir grup nöbetçi aralarında lak lak edip kurtboğanlardan oluşturulmuş bir çelenk ve gümüş zincir çemberinin ortasındaki Arz'a bakmaktan kaçınıyordu. Onu bağlı tutan zincirler de gümüşten olmalıydı ki tenini dağlıyorlardı.

Ona duyabildiğim merhamet ve acıma hissiyle yine allak bullak oldum. Ama odağımı kaybetmeyecek kadar stresli bir anda hapsolmuştum.

Arz'ın kalın insan bileklerinden daha ince olan kurt uzuvları kurtarıcısı olabilirdi. Lakin gümüş, bu dönüşümü kendi isteğiyle gerçekleştirmesini engelliyordu.

Oynadığım kumar burada sonuç verecekti.

Sol elimdeki izin, kadim gümüşün kısıtlayıcı etkilerinin ötesinde olmasını umut ediyordum. Ona dokunduğumda hiçbir şey fark etmeksizin dönüşecekti. Dönüşmesi onu özgür kılacaktı. Böylelikle ikimizi de.

Kaçış kısmı hâlen belirsizdi ve ilk aşamayı tamamlayana kadar o kısmını düşünmemeye çabalıyordum. Eğer başaramazsam, eğer ilk aşamada çuvallarsak açtığımız kapı aynı hızla kapanacak, bizi bu tehlikeli çukura tümüyle hapsedecekti. O zaman, gün ışığı görmeden öleceğim garanti edilecekti.

Serinkanlılığımı korumaya çalıştım.

Karanlık bir köşeye sindiğimizde vampirler henüz geldiğimizi fark etmemişti. Bunun için bir iki saniyeden çok zaman geçmesine gerek bile yoktu. İki yabancı varlığı, özellikle lezzetli kokan ve bir kurdunki kadar olmasa da sıcak olan kanım nedeniyle ânında algılarına çarpacaktım.

Tepesinden verilen güçlü spot ışığının altında bitkinlikle oturan Arz diğerlerinden daha dikkatliydi. Kapının açıldığı ilk andan beri bizi göz ucuyla takip etmişti. Şimdi kurt görüşüyle, gölgelerin arasında kaldırdığım sol avucumla bir izin istediğimi görebiliyordu.

Duraksamadı. Duraksayacak bir zaman yoktu.

Ne beni buraya getiren Persi'nin üzerine tünemem ne odadaki diğer vampirler odağındaydı. Söylediğinde ciddiydi. Onun için yalnızca ikimiz vardık. Birbirine mahkûm, birbirinden başkasına yabancı...

Başıyla onaylaması yeterli oldu. Hiç beklemeden Persi'nin ayaklarının üzerinden indim ve süzülürcesine beni etkilemeyen otların ve bir simit gibi sandalyenin etrafına dolanmış zincirlerin üzerinden geçerek Arz'a gittim.

Vampirler hızla tepki verdi. Üzerime atılmalarına fırsat vermeden Persi arkalarından yanaşıp onları geri çekti ve bu ihaneti kimin yaptığını anlamalarına izin vermeyip tekrar gözden kayboldu.

Bu kısa yardım Arz'ın yanında diz çöküp zaten yarı çıplak olduğu için hiç zorlanmadan elimi üzerine bastırmama yetmişti. Sol elimdeki ışık ânında karşılık verip gürüldeyerek Arz'a akarken işe yaraması için sessiz bir dua tutturdum.

Işık yayıldı, dalgalandı ve saniyeler içinde Arz'ın önümde ışıktan bir figüre dönüşmesini, insan hâlinin bu ışık içinde eriyip yeniden şekil bulmasını ve bu sefer iri bir kurda dönüşmesini izledim.

Zincirler şangırdayarak yere düştüğünde elimi üzerinden çektim. Çünkü bu klostrofobik odanın onu daha da öfkelendirmiş olması muhtemeldi ve ben serbest bıraktığım öfkeden zamanında nasibini almış biri olarak bu öfkeyi çok iyi biliyordum.

Geri çekilirken Persi beni kolları arasına alıp yakaladı ve uzaklaştırdı. Ak Kurt derinden gelen bir gürüldemeyle vampir gardiyanlarına atıldı. Ona buraya getirildiğinden beri yapılan tüm işkencelerin kattığı nefretle ne kadar acımasız bir katil olabileceğini bir kez daha kanıtladı.

Boğazlarına saplanan dişlerini o kadar derine gömdü ki toz hâlinde, pembe kana bulanan çenesi dışında bir şey görünmedi. Kafasını çekip büyük bir ısırık kopardığında bir vampirin kafası çoktan havada uçarak ötekinin kucağına düşmekteydi.

Üzerimizdeki kan sağanağını anlık olarak inceleme şansım oldu. Bu pembe, toz şekere benzer kristal karışım, iyileştirmesi için Arz'a verdikleri şeydi. Zamanım olsa nimet sayılabilecek bu iksiri bir kaba aktarmayı düşünebilirdim. Oysa Arz kaçmaya yeltenen ikinci vampire yönelmiş, onu sırtından kıskıvrak yakalayarak arkadaki duvara çarpmıştı.

Burada yaşanan kargaşanın çoktan farkına varılmamışsa duvarda çatlaklar oluşturarak çıkan gümleme sesi palası zangır zangır titretmiş, alarma geçmeyen bir vampir bile kalmamış olmalıydı. Hırıltılar eşliğinde atıldığı vampirin kalbini deşerken ceset diyebileceğim et çuvalı bir anda patlayarak şangırtılar eşliğinde etrafa saçıldı.

Beni koruduğu yerden üzerime kalkan olan Persi suratını buruşturdu.

Bir vampirin kalbi infilak edince karşılaştığı hazin sonu ilk kez deneyimleyen ben, o an ruhumu teslim etmiş olabilirdim. Persi nasıl buna müsaade etmişti? Dediği gibi, henüz bir gündür tanıdığı bir kadın için kendi türünden birilerinin ölmesine nasıl göz yummuştu?

Bunu asla bilemeyecektim çünkü Arz gözünü kan bürümüş bir şekilde ikimize doğru yönelmişti.

Öfkesinin bana mı Persi'ye mi yoksa bu binayı dolduran ve üzerime hücum etmekte olan tüm vampirlere mi yönelttiğini anlayamadım. Sadece tehditkâr hırıltıları arasında Persi'nin yana çekilmesini işaret edip ona yürüdüm. Sakinleştirici bir okşayışla burnuna dokundum ve üzerine binme işinin bu sefer bana kaldığı bilinciyle sırtına atladım.

Persi fırsattan istifade kaybolmuş, aralık kapıdan palasın derinliklerine karışmıştı.

Kollarımı boynuna dolarken Arz'ın hırıltılı uyarısı kulaklarımda gümbürdedi. "Sıkı tutun!"

Koridora fırladık. Karanlık, hâlâ elimden akan, ona dokunmayı bırakmış olsam dahi Arz'ın tüyleri arasında ağır ağır yayılan ışıkla kırılıyordu. Koridorda şimdiden sayısız vampir bize akın etmeye başlamıştı. Arz kimilerini dişleyerek, kimilerini pençeleyerek savuşturup aralarından hızla geçti.

Yalnızca beni hedef belirleyip üzerime atılanları parçalara ayırmak için zaman kaybediyordu.

Antreye çıktığımızda daha büyük bir kalabalıkla karşılaştık. Konuşlanmış, geride dikilen Vahel yerine Persi'nin komutasıyla önümüze dizilmiş bir vampir ordusu. Kaşlarım çatıldı. Bu düşmanca ifadeyle, jilet keskinliğinde pençelerini düz bir şekilde birbirine kenetleyerek kendine kemikten bıçaklar oluşturmuş savaşçı, az önce bana yardım edenle aynı kişi miydi?

İkili oynamak, iki ayrı yüze sahip olmak böyle olmalıydı.

Şüpheleri üzerine çekmemek için alelacele buraya çıkmış, Vahel'e görünmüş ve firarileri bizzat avlamak için ön saflarda yer almıştı. Burada, her şey leydisinin gözleri önünde apaçık vuku bulurken bize yardım edemeyeceği aşikârdı.

Arz'ın bedeni, yakıt olarak kullandığı öfke köpürüp tüyleri arasında püsküreceğmiş gibi titriyordu. Önümüzdeki manzara hiç iç açıcı değildi ve sırtında ben varken onlarla savaşmak gitgide imkânsızlık sınırlarını zorluyordu.

Persi'nin kaçamak bir bakışı bana bir yük olmadığımı hatırlattı. Ben bir silahtım. Orman ruhuna karşı Arz çaresizken onu alt eden, annemden miras aldığım ve beni cadı ya da benzeri bir şey yaptığını öğrendiğim o güce sahiptim.

Aklımda çıkmadan önce ezberlediğim kelimeyi tarttım.

Foti, Fotein, Fotinouz...

Yapabilirdim. Sol elimi önümde kaldırırken tehditkâr bir ışık yanıp sönmeye başlamıştı bile. Tek bir şansım vardı ve bunu berbat edemezdim. Nelere muktedir olduğumu sergilemeden önce tek, temiz bir hakkım vardı.

Avucumu açıp kelimeyi haykırdım.

"Foteinos!"

Doğru söyleyemediğime hemen hemen emindim. Ancak sanki damarlarımdaki kuvvet ve sırtımda ağırlaşan defter bana rehber oluyormuş gibi titreşti. Ön kolumu sarsan bir güç dirseğimden elime akarken avucumu kapadım ve yumruk yaptığım elimi aşağı çektim.

Işık parlak bir disko topu gibi ellerimden döküldü. Yumruk yaptığım parmaklarımın arasından ince uzun huzmeler saçtı ve aşağıya getirip bıraktığımda...

Kör eden bir ışık patlamasıyla her şeyi sonsuz bir beyazlığa boğdu.

Şaşkınlık çığlıkları antreyi esir alırken, görüşüm sıfırdı. Fakat kulağıma çalınan devrilme seslerine bakılırsa fiziksel bir etkisi olmayan ışık topu vampirleri alaşağı etmişti. Darmadağın

olmuş ordunun üzerine atılan Arz, onu yakalamaya çalışan vampirlere yenilmeden kapıya doğru sürüklenirken, ışık azaldı, vampirler kendini yavaşça toparladı.

Gözlerimi beyaz mermer sütunlardan destek alarak dengede durmaya çalışan, cadı elçiyi karşılamak için siyah bir gece elbisesinin içine girmiş Vahel'den alamadım. Şaşkın, hakarete uğramış görünüyordu ve her şeye rağmen bana huşuyla bakıyordu.

Arz'ın kısık guruldamalarını işitince saldırmak üzere bir şeye kitlendiğini fark ettim. Kafasını eğdiği yere bakınca, dizlerini kendine çekerek sere serpe uzanmış ve bu hâliyle oldukça savunmasız duran Persi'ye baktığını gördüm. Bulunduğumuz açıyla onu bir pençeyle doğraması ve ışık patlamasıyla açılan kapıdan, özgürlüğe koşmasına hiçbir engel yoktu. Saniyelik bir zaman harcar ve intikamını alırdı.

Persi'nin gözlerinde merhamet dilenen bakışlara, bize bu ânı sağlamak için yaptıklarına karşın öylece durup bunun olmasına izin veremezdim.

Sol elimi tekrar Arz'ın kalkık başından aşağı, ensesine doğru bastırdım. Bunu yapmak için bir süredir sabırsızlanıyordum. Dizginlerin kimin elinde olduğunu ona hatırlatmayı...

Bu seferki ışık patlaması benim gözlerim önünde oldu. Zihnimin içinde, Arz'ın kurt formunun komutasını aldığımda birleşen düşüncelerimizin çarpışmasıyla ortaya muazzam bir enerji çıkmıştı.

İzin nasıl çalıştığını yavaş yavaş anlamaya başlamıştım. Arz o an benimdi. Gördükleri, tattıkları ve düşünceleri... Hepsi bana aitti. Gözlerimin önünde ikinci bir imge, beynimin alt köşesinde ayrı bir cep olarak kendini gösteriyordu.

Arz'ın hırsı çok kuvvetliydi. İçimde yatan tüm hisleri pençeleri arasına alıp kendi hiddetiyle boğabilecek bir gücü vardı. Tüm hırsı, gözlerini üzerine diktiği Persi için ayrı bir özenle derlenip toparlanmıştı.

Zihninin bana gösterdiği düşünceler arasında Persi'nin ona vereceğini ima ettiği özel dersinden, yani işkencesinden parçalar bulmayı bekledim. Fakat ona yapılan hiçbir şeyin öfkesiyle yönlendirilmiyordu.

Kendimi, Arz'ın gözünden gördüm.

Persi'yle flörtleştiğimizi sanırken, vampir adam bana centilmenlik oyunları yapıp elini uzatırken, yakınlaşıp nazikçe belimi kavrarken... Sonra bana ihanet ettiğini anladığım an yüzümde oluşan o derin hayal kırıklığı vardı.

Bu... Kıskançlıktı.

Şaşkınlığın kısıtlı zamanımızı tüketmesine izin vermeden, ellerime aldığım dizginleri çekiştirdim ve Arz'ı açık kapıdan dışarı, özgürlüğümüze doğru sürdüm.

İradesi benim yönlendirmeme isyan ederken zihnime sürdüğü görüntüler daha çarpıcı, daha netti. Sesi hırıltı olmadan, doğrudan beyin kıvrımlarımın arasında akıyormuş gibi içeri doldu. *"Bırak o şerefsizi lime lime edeyim!"*

"Hayır," dedim aynı şekilde zihnimin içinde. Koşu temposuyla kalkıp inerken ve bacaklarımı karnına bastırıp dengede kalmaya çabalarken bu tartışmayı yapmayacaktım. *"O benim arkadaşım. Bize yardım etti."*

"O ikiyüzlü herifin teki!" Sesi zihnimde yankılandı. Çoktan uzaklaşmıştık. Geri dönüp ona gövde gösterisi yapmaya bu dakikadan sonra hiçbir nefret yeterli gelmezdi.

Elimi çektiğimde dudaklarım arasından fısıldadım. "Arkadaşım. Beyaz Palas'taki tek arkadaşım..."

Yeşil otların arasından kurumuş otlara, yaz sıcağı altındaki ormanın kucağına doğru ilerlerken arkamızdan kovalayan olmadı.

Çünkü Arz'ı zapt etmeye çalışırken Vahel'in söylediklerini harfi harfine duymuştum.

"Bırakın gitsinler," demişti. "Kız doğruyu söylüyormuş. O gerçekten de bir *cadı*."

Gece üzerimize bir battaniye gibi çökene kadar ben Arz'ın üzerinde, o kurt formunda yolumuza devam ettik. Bir yerden sonra temposunu düşürse dahi bir çift ayak üzerinde gidebileceğimizden çok daha etkili bir hızla yol kat ediyorduk.

Vampirlerin toprakları geride kaldığında derin bir oh çekmiştik. Yani, ben çektim ve baldırlarımı okşayan kar beyazı tüylerin kabartısının geçmesi ve yumuşak pofuduk bir buluta dönüşmesinden Arz'ın da aynısını yaptığı yönünde tahmin yürüttüm.

Vahel fikir değiştirip vampirlerini üstümüze salarsa artık hükmü olmayan bu topraklar bile onlara engel olamazdı. Gecenin gelişiyle hareket kapasiteleri ve saldırganlıkları artıyordu. İsteseler bizi elleriyle koymuş gibi bulur, kıskıvrak yakalarlardı.

Şimdilik görünürde öyle bir tehdit yoktu ve kendime, böyle bir durumun içine düşene kadar, tekrar yalnızlığa boğulmuş olmanın verdiği huzuru doyasıya yaşama izni vermiştim.

Arz'la olmak artık bir başına olmak demek değildi. Bacaklarım altında aynı huzurla ilerleyen kurdun içime sızan bir tarafı vardı. Sanki günler geçtikçe bireyselliğimizi bir kenara bırakıp ekip olmanın ne demek olduğunu anlıyorduk.

İte kaka, kavga kıyamet... Ama her nasılsa ayrı geçirdiğimiz onca zamanı hızla telafi ediyor, birbirimize adapte olu-

yorduk. Birlikte hareket etmek her geçen gün kolaylaşıyordu. İstesek de istemesek de bağımızla zincirlenmiştik. Ama artık sadece mecburiyetten duruma uyum sağlamaya başladığımıza inanmıyordum. Çünkü bir kez istemeye başladığımızda olanlar göz korkutucuydu. Bu aramızdakini yönetmeyi öğrenmek zorundaydık. En azından tehlikeli sonuçlar doğurmadan önce.

Bedenimi aşağıya çeken hâlsizlik ve uykuya rağmen direniyor, beni taşımayı sürdüren kurdun hatırına dimdik duruyordum. Düz sırtımın altında bir oyuk oluşturmuş belim ve kalçam Arz'ın hafif temposuyla bir sağa bir sola kayarken gövdem aynı pozisyonda, sabit duruyordu.

Dışarıdan gören biri benim yıllardır sürümdeki kurtlara bindiğimden şüphelenebilirdi. Maalesef en yakınım Aydan bile böyle bir şeyi ağza alınamayacak bir ayıp olarak görürdü. Yalnızca bazen, çoktan kurt formunu almışken, ona yavru köpek bakışlarımdan attığımda çenesindeki tüyleri kaşımama izin verirdi; o kadar.

Kurt adamların figürü ve postu kutsal sayılırdı. En çok dönüşüm ânında yücelirler, ilahi kimliklerine bürünürlerdi. Bunu birinin altına almak mahremlerine sokmaktan farksızdı. Kendilerini indirgemekle bir tutuluyordu. Hele ki benim gibi artık cadı olduğu su götürmez biri için bu yıllardır kaçınılan bir aşağılanma biçimiydi.

Arz'ın başta karşı çıkması son derece normaldi.

Ay'ın parlak ışıkları yeni bir vadiyi geçerken üzerimizden yolumuzu aydınlatıyordu. Arz pür dikkat kesildiği rotada temkinle ilerliyorken ben bir yolcu-koltuğu-prensesi rahatlığıyla elimin altındaki tüylerle oynuyordum. Parmaklarımla eşelediğim postunu bit ayıklarmış gibi sağdan sola çekip aralarında açık ve koyu griye dönüşen tüyleri keşfe dalmıştım.

Arz üzerinde tüylerini didiklememden rahatsız olduysa bile bunu belli etmedi. Sadece belli bir zaman sonra temposunu yavaşlattı ve tamamen durdu. Başını rahatça aşağıya kayabil-

mem için alçaltırken boynunun kenarından kendimi sağlam bir şekilde çimlerin üzerine bıraktım.

Bu sefer beni üzerinden atmamıştı. Son âna kadar uysallıkla hareket etmişti.

Şaşkınlığımın tarifi olamazdı. Arz Alaca, her ne olduysa hödüğün teki gibi davranmaktan vazgeçmişti. Besbelli oradaki konuşmalarımız aramızdaki dinamiği değiştirecekti. Ama bu kadar hızlı olacağını beklememiştim.

Ağzım yarı açık hâlde silkelenerek tüyleri ve kurt formundan kurtulmuş Arz'ın tekrar dönüşmeden önceki hâline bürünmesini izliyordum; yani yarı çıplak.

Çıplaklığı artık bana eskisinden daha büyük etki ediyordu. Ona bir kez dokununca, teninin nasıl hissettirdiğini hatırlayınca her ânı her dakikamı ona sokularak geçirme dürtülerimi bir kenara bırakamıyordum.

Orada durduğumuzu ve neden durduğumuzu kendime hatırlatarak gözlerimi omzunun üzerinden arkasındaki bir noktaya sabitlemeye çalıştım. Kabul etmek istemesem de Yunan Tanrılarını aratmayacak görünüşünü neredeyse ezberlemiş olduğumu fark etmem daha beter sinirimi bozdu. Bir kez oynaştık diye yaptıkları geride kalmamıştı. Konuşup aşılması gereken meselelerin haddi hesabı yoktu. Bu kadar hızlı yumuşamayı ne ben kendime yedirebilirdim ne de o.

Düşüncelerimi kanıtlarcasına sert bir tonda konuşmaya başladı. "Aynı şeyi yaptın," dedi buz gibi bir sesle. "Bile bile aynı şeyi yaptın."

İtham edildiğim şeyin başta bizi kanlı bıçaklı hâle getiren iz muhabbeti olduğunu anlamam çok sürmedi. *Huzur buraya kadarmış,* diye sitem ettim içimden. Şimdi kalkıp beni tekrar tehdit etmeye kalkışırsa diye kalbimi koruma altına almaya çalıştım. En azından onu kırmasına mani olabilirmişim gibi.

"Böyle mi teşekkür ediyorsun?" diye karşılık vermek aklıma gelenlerin arasında en nazik olanıydı.

Kendini bir süredir zapt ettiğini belli eden gücenmişlik tüm duruşuna yansımıştı. "Ne için teşekkür edeceğim? Sana yapmamanı söylediğim şeyi inadına yaptığın için mi?"

"Kaçabilmek için yaptığımı gayet iyi biliyorsun," diye açıkladım kısaca. Bir yandan bir yumruk yaptığı ellerini sakin kalma çabasıyla sıkıp gevşetmesini izliyordum.

Gözlerimi yumruklarına diktiğimi fark edince pişman olmuş gibi yaylandı ve ellerini serbest bıraktı. Özür dilediği konunun tam olarak bu olduğunu, öfkesinin beni korkuttuğunu anlayınca yüzü yumuşadı. "İlki öyleydi. Bunun için minnettarım," dedi katılığını koruyarak. Sonra aşağı indirdiği bakışları göz altlarına oturmuş, koyu yorgunluk halkalarını aratmayacak şekilde koyulaştı. "Ama ikincisi... O ikiyüzlü, ne idiği belirsiz yarasa herif için..."

Persi'yi katletmesine mâni olmadan hemen öncesinde, düşüncelerini okuduğum kısa anda gördüklerimi hatırladım. Kıskançlık olarak yorumlayacağım ama mantığımla ters düşen o gürüldeyen hissi kendime tekrardan hatırlattım.

Kıskançlığının tamamen yersiz olduğunu, aksine Persi'nin ilgisinden benden daha çok nasiplendiğini düşününce az daha nasıl bir konuşmanın ortasında olduğumuzu unutup kahkahayı basacaktım. Onun yerine, "Bize yardım etti," diye sürdürdüm.

"Seni kullandı!" Sesindeki sertliğin tamamının bana olan değil, Persi'ye olan öfkesinden kaynaklandığı o an dank etti. Çünkü o görüntüler arasında ihanete uğradığımı düşünürken yüzümün aldığı ifade de vardı.

Benim canımın yanmasına mı sinirlenmişti?

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Yine de ölmeyi hak ettiğini düşünmüyorum. Üstelik orada yeterince can almışken..."

"Hak etmiyor..." diye sayıkladı. Birkaç adım gerileyip ölümcül bir darbe almış gibi kendini yere bıraktı ve düşercesine oturduğu yerde kollarını dizlerine dayadı. Sıradaki sözleriyle

sebebini anladım. "Bana ölmeyi sonuna kadar hak ettiğimi söylemiştin."

Bunu ne zaman ve nerede söylemiş olabileceğimi zihnimden tartarken ihtimaller deryası engindi. Sürekli damarıma basacak bir şeyler yapma konusunda müthiş bir ustalığa sahipti. Ancak özellikle o gün, beni ciddi bir hayal kırıklığına uğratmıştı. Üstümde hâlen ölen genç kızın kanı ve sıyrıklar varken, Selene'nin sürüsü tarafından saldırıya uğradığımızda sergilediği kayıtsızlığa karşın bunu söylemiştim. Yatağa bağlı dururken bana benim de bunu hak ettiğimi ilan eden yine kendisiydi.

"Öfkeyle söylenmiş sözlerdi. Seni yaraladığını fark etmemiştim."

"Beni yaralayamazsın." Gözlerinin hatıralar seliyle puslanışına bakılırsa salt gerçekleri söylemiyordu. Her nasıl Arz ona dargın olacağım şeyler yaptıysa ben de yapmıştım. Ben de ağzımdan çıkanlara dikkat etmemiştim ve bundan sandığımın aksine o da etkilenmişti.

En az onun kadar suçlu olduğumu fark ettiğimde sesim yumuşadı. "Konu ne o hâlde?"

"Beni kendini bildin bileli tanıyorsun. O herifiyse yalnızca bir gün..." dedi. Sesi boğuklaşmış, göğsüne indirdiği çenesiyle hırıltıya dönüşecek bir tınıya ulaşmıştı. "Onun bu özeni kazanacak ne yaptığını merak ediyorum."

Bunu ben de merak ediyordum. Bana kimse öyle davranmazken kibar davranması mı yoksa içimdeki gücü daha en başından fark edip buna hayranlık beslemesi miydi? "Ölecek olmama kayıtsız kalmadı." Kuru bir cevap, Arz'ın bakışlarının ağırlığından kurtulmak için ellerimle oyalanmak bile beni hissettiğim ikilemden çekip çıkaramıyordu. Bu sorgu ne içindi şimdi?

Cızırtılı bir kahkaha patlattı. "Senin hayatını önemsedi ama kendinden olan vampirleri biçtiğimde kılını bile kıpırdatmadı. Ne büyük centilmenlik ama..."

Söylediklerinde doğruluk payı vardı. Kendi türüne ihanet eden bir vampir, kendi leydisine karşı çıkan sinsi bir tilki... Belki de haklıydı. Oysa beni kurtarmışken ona bir can borçluydum. Öylece ölüp gitmesine seyirci kalamazdım. "Geçip gitti işte. Artık geride bıraktık. Dediğin gibi yine bir başımızayız, birbirimize kaldık. Bir daha yüzünü bile görmeyeceğimiz birini, sırf senin erkeklik egon zedelendi diye çekiştirip durmayacağım."

"Bahsettiğin kadar egoist birisi olsam bu konuşmaların hiçbirini yapmıyor olurduk," dedi sitemle. Kavurucu sıcak meydanı gece serinliğine bıraktığı için üşümüş olmalı ki tenini ovuşturdu. "Ama ben kalkmış hayatının bir tek o toz konduramadığın vampir müsveddesinin umurunda olmadığını açıklıyorum."

Onun da hayatımı önemsediğini mi anlatmaya çalışıyordu? Pekâlâ, haksız sayılmazdı. Beni birçok kez kurtarmıştı. Orman ruhuna karşı savaşmış ve sırtına alıp o lanetli çukurdan sağ salim çıkarmıştı. Sırf benim için, bana saldırmaya yeltenen vampirleri parçalamıştı. Büyük olasılıkla bizi zincirleyen bağ ben öldükten sonra da varlığını koruyabileceği ihtimalinden ve kurtçuklarla dolu çürüyen leşimi sürüsüne kadar sürüklemek zorunda kalma korkusuyla yapmıştı tüm bunları.

Devamını getirmedi. Ben de diyecek bir söz bulmak yerine çantadan yanıma almayı unutmadığım kıyafetlerini çekip çıkardım ve emekleyerek yanına bıraktım. Teşekkür mahiyetinde...

Giyinmesine müsaade ederken ânın hiddeti üzerimizden akıp gitmişti. İkimiz de yorgunluktan ölüyorduk ve bitap düştüğümüz bu yolculuğun daha ne kadarını uykusuz geçirebileceğimizi tartar gibi bir hâlimiz vardı. Üstelik ben birkaç kez karnımı doyurma fırsatı bulmuşken Arz açlıktan ölüyor olmalıydı.

Elimi çantama daldırıp vampir hizmetkârın getirdiği çöreklerden ayırdığım, *onun için ayırdığım*, iki tanesini çıkarıp uzattım. "Biraz bayatlar ama idare ederler."

"Bu çantanın büyülü olduğunu düşünmeye başlıyorum," dedi espriyle karışık bir şaşkınlıkla.

Ona hep bir şeyler vermemi, kendini unuturken onun yerine akıl ettiğim bu küçük detaylar hiç almaya alışık olduğu şeyler değilmiş gibi yine garipseyerek çöreklerden birine uzandı. Büyükçe ısırığını sessizce mideye indirirken içim cız etti. O palasta çok kötü bir muameleye maruz kalmıştı. Öfkeli olduğum için bir anlığına göz ardı edebilmiştim ama bunların hiçbirini hak etmemişti. *Tıpkı ölmeyi hak etmediği gibi...*

Arz sessizlik içinde yemeğine gömülünce, bir süre çöreklerden aldığı iştahlı ısırıklarını izlemekle yetindim. Sormak için yanıp tutuştuğum soruyu ancak bir yere kadar tutabildim. "Kürkünün koyulaşmaya başladığından haberin var mı?"

"Hı hı," diye onayladı lokmasını yutmayı beklemeden. "Kapanan Ay'la beraber kürkümüz de kararıyor."

Bu ürpertici gerçekle aynı gün içinde defalarca kez yaptığım hasar analizini yapıp sol avuç içimdeki izi incelemeye koyuldum. Son baktığımdan bu yana boşluk artmamıştı. Hâlâ kızıldı. Kızıl bir kına gibiydi. Bende kararmayla yok olmuyor, ışık azalarak sönüyordu.

"Gerçekten, hiç mi umurunda değil?" diye sordum ona doğru.

"Ne umurumda değil?"

"Ay tamamen kapanınca simsiyah kesilecek olmak," dedim parmaklarımla ölü otları kararken. Onların az önce üzerinde oturduğum postu olduğunu hayal ediyordum. "Ölüme siyah bir kurt olarak yürümek. *Ölmek.*"

"Benim için kararma, beş yıl önce başladı. Her şey bir süredir zaten çok karanlıktı." Dürüst düşünceleri karşısında sarsıldım. Karamsarlık... Umursamazlıkla karıştırılabilecek kadar güçlü bir duyguydu.

"Sen bir zamanlar tanıdığım en aydınlık ruhlu kişiydin." Aydan'dan bile... İç geçirdim. "Korkunç şeyler yaşadığını biliyorum ama sana ne olduğunu, ruhuna ne olduğunu hiç anlayamıyorum."

"Yapayalnız kalınca kaçtığın karanlık düşünceler dev bir dalga misali üstüne çullanıp seni alabora ediyor."

Orada olabilmeyi dilediğimi fark ettim. Yanında olup karanlık düşüncelerini savuşturabilmeyi... "Yalnız kalmak seni bu kadar derinden etkilediyse neden kimseye ulaşmadın? Bana gelmemeni anlıyorum ama ya diğerleri... Arkadaşların vardı. Lider Alper'in Eski Kanları vardı." Yani dönek olmayanları kastetmiştim.

"O gün sadece babamı değil, tüm sürüyü kaybettim," dedi son bir parçayı da ağzına atıp elini silkelerken. Böyle ağır konular konuşurken iştahının kesilmemesine sevinmiştim. En azından karnını doyurmuştu. Küçük yudumlarla boğazını temizledikten sonra matarayı çantanın yanına iliştirdi ve devam etti. "Herkes benden köşe bucak kaçıyor, bunu ya babanın attığı iftiralara inandıkları için ya da benimle görülürlerse Lider Boran'ın gazabına uğrayacak sıradaki kişi olmaktan çekindikleri için yapıyorlardı. Yanımda kimse kalmadı." Buz gibi bir cümleye yaraşır buz gibi bir sesle ekledi. "Babamı bir kez öldürdüler, *beni her gün.*"

"Henüz çok küçüktün." Gözlerim yanmaya başlamıştı. İkimiz de çok küçüktük. Babam o günden sonra bana daha iyi davranmamış olabilirdi ama yeri geldiğinde araya giren ve beni hep el üstünde tutan sürünün diğer üyelerinin varlığı da bir gerçekti. Arz bu durumda en zararlı çıkan kişiydi.

"Öksüz bir kurt eniği..." Persi'nin ona böyle demesine gösterdiğinden daha çok öfkelendiği belliydi. Bu, bir zamanlar onun gerçekliği olmuştu. "Büyüyünce babasının intikamını alabileceğinden korktukları bir yavru kurt..."

"Sen bunu yapmadın," dedim karşı çıkar gibi. "Babama karışmadın bile."

"Acaba... Hâlâ düşünüyorum. Lider Boran'ın boğazını parça parça edişimi, onlara korktukları şeyi verişimi..." İç geçirdi. "Belki bir gün yaparım."

"Belki o gün geldiğinde yardım ederim."

Söylediklerimle irkilmesi normaldi. Ben bile kulaklarıma inanamıyordum. *Babasının infazını düşleyen bir kız evlat...* Sadece sevgi göstermekten yoksunluğunu ve aşağılayıcı tavırlarını değil; o küvete girmeye zorlandığımı, sırf Arz'ın öldüğünü görmek için hayatımla kumar oynayışını, çocukluğumda annemi benden koparduğunu unutamıyordum. Beni bu raddeye o getirmişti. Sadece kötü bir baba olmamıştı. Kötü bir insana dönüşmüştü.

Ölse, bu tüm dünyaya yapılmış bir iyilik olurdu.

"Beklentileri boşa çıkardım." Ellerini ensesinde kavuşturarak sırtüstü uzandı. "Ama korktukları şeye dönüşmekte hiç zorlanmadım."

Bu anlattıklarından sonra dönüştüğü ya da dönüşmek zorunda bırakıldığı kişiyi yargılamak bana düşmezdi. Herkesin baş etme mekanizmaları farklıydı. Arz karanlığı bir zırh olarak kuşanmıştı. Aksi takdirde kendini içinde bulduğu cehennemde savunmasız kalırdı.

"Uyuyacaksan biraz korunaklı bir alan bulalım," dedim usulca. "Kayalıklarda mağaralar olduğunu duymuştum."

"Orada o kadar süre kapalı kaldıktan sonra gökyüzüne bakarak uyuyakalmayı tercih ederim." Reddedişi yüreğimi burktu. Özgürlüğü defalarca kez elinden alınmış birinin sözleri... "Ayrıca, henüz o kadar uykum yok." Bu bariz bir yalandı. Yorgunluğu her hâlinden belliydi. Ne yani, uyuyabileceği değerli dakikaları benimle sohbet ederek mi harcamak istiyordu?

Pekâlâ, öfkeden deliye dönüp birbirimize haykırmamız gerekmeden ya da müstehcen bir ânın ortasında kalmadan konuşabiliyor olmamız tuhaf ve bir o kadar mucizeviydi. Ben de bu fırsatı değerlendirmeye fazlasıyla hevesliydim. Fakat bunun bana, bir kalkanımı indiriyormuşum gibi suçlu hissettirmesine engel olamıyordum.

Başımı onun yanına koyarak ben de üzerimizdeki gök kubbeyi izlemeye başladım. Gerçekten de huzurlu bir geceydi. Yıldızlar

nemden bulamaca dönmüş gökyüzünde tek tük görünüyor, Ay kendini beğenmiş bir edayla ışıl ışıldıyordu. Çaktırmadan Arz'a bir bakış attım. "Yıldızları göremiyoruz diye bu orada olmadıkları anlamına gelmiyor. Biliyorsun, değil mi? Karanlığın ağına takılıyor olsalar bile, bulundukları yerden bize ışıklarını akıtmakla meşguller."

"Biliyorum." Bunları karamsarlığa boğulmasına karşılık söylemiştim fakat Arz başka yönden algılamıştı. "Onları gördüm. O gün Selene bana gösterdi. Ay'daki konağından görünen o muazzam yıldızlı manzarayı."

Aklıma geleni pat diye söyledim. "Selene'nin iyi biri olduğuna inanıyor musun?"

"İyi veya kötü olmasıyla alakalı herhangi bir yorumum yok." Yanlış bir şey söylemekten çekiniyormuş gibi sözlerini özenle seçti. "Fazlasıyla hırçın bir yaradılışı olduğunu hissedebiliyorum. Öfkesinin hızla parladığını ve bir saman alevi gibi sönebildiğini..."

"Korkutucu olmalı." Ona yakalandığında da böyle hissetmiş olmalıydı. *Yapayalnız, ürkmüş...*

"Başta korkmuştum, evet." Gözleri anılarla puslandı. Herkesin dehşetle anımsayacağı bir kâbusu Arz yüzünü kaplayan bir tebessümle hatırlıyordu. "Ancak o, karanlığın içinde bana aydınlık oldu. Bana, ona teslim olmadan çok öncesinde pes ettiğimi hatırlattı. Mutluluğu aramanın nafile olduğu bir dünyaya sıkışıp kaldığımı ve bir çıkış yolu olduğunu gösterdi."

"O çıkış yolu ölmek mi? Ne büyük cömertlik ama!"

"Hayır. Bana o lanet sürüyü bırakıp gitmem için bir sebep verdi. Ucunda ölüm bile olsa kendim için yaşayacağım iki hafta bahşetti."

Aynı şeyin benim için de geçerli olduğunun farkındaydım. Tüm bu olanlar ısrarla kendimi kabullendirmeye çalıştığım ancak bana hiçbir zaman gerçek anlamda kucak açmayan sürümün

gerçek yüzünü göstermişti. Sonunda onları terk edebilmiştim. Üstelik burada verdiğim savaşları kendim için veriyordum ve elde ettiğim zaferleri bir başkasına mâl etmiyordum.

Orman ruhunu alt etmek, vampirleri bir ışık gösterisiyle alaşağı etmek... Bunlar bir kurt olmadığı için güçsüz ilan edilen, Şaman'ın söylediği gibi sıradan olduğuna inandırılmış bir kızın marifetleriydi. Bana aitti.

"İki haftalık döngüne benim de katılmam, planlarını altüst etmiş olmalı." Bu konu hakkında espri yapacak hâlim yoktu. Sözlerimi bariz bir suçluluk duygusuyla seçmiştim. Fakat Arz bunun içindeki mizahı görmüş gibi sesine yansıyan bir gülümsemeyle mırıldandı.

"Tahmin bile edemeyeceğin şekillerde..." Sesi uykuya dalmak üzere olan birinin sesi gibi yumuşacıktı.

Bir süre konuşmanın ağırlığı ve bana yaşattığı yeni hislerin altında, gökyüzüne bakarak öylece durdum. Bunun üzerine yeni bir konu açacak mecalim de, yüzüm de yoktu. Doğrulup kalktığımda dikkat kesilerek Arz'ı inceledim. Dizlerini hafifçe kendine çekmiş, dağ gibi sırtının ardındaki yüzü karanlıkta kalmıştı. Bu hâliyle ne kadar da kırılgan görünüyordu.

"Arz?" diye yokladım ama cevap alamayacağımı derinleşen nefeslerinden anlayabiliyordum.

Uyumasına müsaade ederken ben de pekâlâ, biraz olsun dinlenmeye çalışabilirdim. Nöbet tutmamın bir manası yoktu çünkü herhangi bir tehlike esnasında bizi kurtaracak biri varsa o da Arz'dı ve şu an muhtemelen üçüncü rüyasını görüyordu.

Ancak kurumuş otların üzerinde yattığım yer çok rahatsızdı. Döne döne bir hâl olmuştum. En son çare, çantayı başımın altına yastık olarak alma kararımın pek bir faydası dokunmamıştı. Uyku beni ele geçiremeden, bu sefer bir üşüme gelmişti. Çantanın içinden örtü olarak kullanabileceğim gömleği çıkardığım an fark ettim ki çakma yastığım artık sert bir kütükten farksızdı.

Homurdanarak doğrulduğumda ne kadar ses çıkarmış olabileceğim üzerinde hiç durmamıştım. Oturur pozisyona geçmiş Arz uykulu bakışlarla beni izlemekteydi.

"Ne o? Prenses uykuna yatamadın mı?" diye takıldı uykudan bütünüyle kopamamış bir sesle.

"Rahat edemedim." Çıtkırıldım hâllerimi sergilemekten ne kadar kaçınırsam kaçınayım, gerçek buydu.

İtirafım, prenses lafına uygun düştüğü için kıs kıs gülerek battaniye niyetine üstüme serdiğim gömleği işaret etti. "Üşüyorsun da." Bu da bir eleştiriden çok gözleme benziyordu.

"Biraz soğukla baş edebilirim," diye yalan söyledim. Kahretsin ki yaz sıcakları, ona olan güvenimi boşa çıkarmıştı. Gece ayazı ıslak bir soğuğa sahipti.

"Tir tir titremenle, ceset gibi yatmaya meyilli beni bile uyutmuyorsan, hayır, baş edemezsin."

"Ne yapmamı öneriyorsun? Sen uyuyabil diye tüm gece kasılıp durmam mı gerekiyor?"

"Seni ısıtabilirim," dediğinde bunu müstehcen bir teklife yorabileceğim herhangi bir ifade takınmamıştı. Oysa bu basit öneri bile beni Beyaz Palas'taki yatağa, henüz çok geride kalmamış anılara götürdü ve telaşla başımı iki yana salladım. Onunla sarmaş dolaş uyuyamazdım!

"Yok artık! Rüyanda görürsün."

"Sorun da bu ya. Uyuyamadığım sürece rüya göremem," dedi muzipçe. Sonra ayaklandı ve kurt formunu alarak dört ayak üzerine indi. Bir sonraki sözlerini hırıltılı kurt sesiyle söylemişti. "Postum rahattır ve seni sıcak tutar."

Önerisi karşısında küçük dilimi yutmuş gibi bir süre ona bakakaldım. Bu önerdiği duyulmuş şey değildi. Ne kadar küçük düşürücü olduğu bir yana; rahatça uyuyabileceği bir uykuyu, kurda dönüşüp üzerine bir de beni yatırarak konforsuz bir hâle getirecek olmasını aklım almıyordu. Bu ondan beklemeyeceğim denli özverili bir davranıştı.

"Bu eminim ki kadim kurt kurallarına aykırıdır," diyerek direndim. İnsan hâlindeyken onunla sarılarak uyumak, şimdi bembeyaz tüylerine başımı gömerek uyuma düşüncesiyle yan yana getirince, kulağa o kadar kötü gelmiyordu.

Yatmaya hazırlanan bir köpek edasıyla birkaç tur, görünmez bir çemberin etrafında döndükten sonra kendini yana bıraktı ve patilerini aşağı kırarak iç çekişe benzer bir nefes püskürttü. "Seni üzerime aldığım gün, o sınırı çoktan aştık," deyip kurt başıyla karnını işaret etti. "Hadi uzatma. Gün doğmadan kaç saatimiz kaldığı meçhul."

Hâlen bunun bir şakadan fazlası olmadığı inancıyla ona doğru süründüm ve grileri saymazsak kar beyazı kürküne şöyle bir baktım. Onun üzerinde bir kez uyuya kaldığım için ilk seferim olmazdı ve ne yalan söyleyeyim, postu kaz tüyü yastıkları aratmazdı.

Başımı karnına ilk bıraktığımda, böğrüne tüm ağırlığımı vermekten kaçınarak kendimi kasmıştım. Oysa tüylerin sıcacık yorganlar gibi beni karşılayan dokunuşunu karşısında dayanamayıp kendimi koyverdim. Yüzüme ânında pişkin bir gülümseme yayıldı. Üşümemi geçirmenin yanı sıra, o çantanın bana hiçbir koşulda sağlayamayacağı yastık hizmetini sonuna kadar karşılıyordu.

Başımı onun kurt başına bakacak şekilde yan yatırmıştım. Hırıltılı nefesiyle inip kalkan karnı benim de başımı yaylandırıyordu. Ama bu, bir beşiğe yatmışımcasına, uykuyu çok daha hızlı çağırdı.

Dakikalar önce dert edindiğim her şeyi bir hareketiyle tersine çeviren Arz, belki de göstermeyi seçtiği kadar acımasız biri değildi. Aksine, fazlasıyla duyarlıydı. Bana yardım etme isteğini; geçmiş dargınlıkları unutamadığı ve kendine yediremediği için hep bir mecburiyetin ardına gizliyordu. Ama yaptığı her abartılı iyiliği *benim için* yapmıştı. Hiçbirine mecbur değildi, yine de yapmıştı.

Arz bana zincir olmuştu.

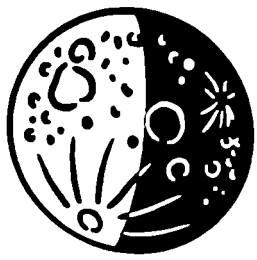
Arz bana siper olmuştu.

Arz bana kukla ya da binek bir hayvan olmuştu.

Şimdiyse bir yastık oluyordu.

Uykuya dalmadan önce benim için daha başka neler olacağı üzerinde tahminler yürütmeye çalıştım. Deliksiz uyuduğum için hangi sonuçlara vardığımı asla hatırlamayacaktım.

Ayışığı Kitaplığı

BEŞİNCİ GÜN

Ay küçülme fazında ve Akrep'e geçiş yapıyor.

Doluluk oranı %65.

Anuradha Takımyıldızı'nda seyir hâlinde.

Sarı gün ışığının gözlerimi yakmasıyla uyandım fakat henüz ayılmadığım için bir süre daha kapalı tuttum. Kuş cıvıltıları kulağımı dolduruyor, yeni bir günün başladığını şakıyorlardı. Bir an için öylesine dinlenmiş ve iyi hissediyordum ki nerede uykuya daldığımı ya da yakın zamana kadar başımdan neler geçtiğini tamamen unutmuştum.

Uykuyu bunca süre erteleyerek başıma gelecekleri kendim seçmiştim.

Mırıltılar eşliğinde esnerken başımı sağa sola hareket ettiriyor, yastık kılıfımın ne zamandan beri bu kadar pürüzlü bir yüzeyi olduğunu aklımdan tartıyordum. Sanki yumuşaklık ve keskinlik arasında gidip gelen bir rende gibi tenimi çiziyordu. Hâlâ kapalı tuttuğum gözlerimin ardında, burnuma sürtünen sert bir şeye rastlamam da diğer her şey gibi gariplikler arasında yerini alınca, sonunda tamamen uyanmıştım.

Gözlerimi açmamla avazım çıktığı kadar bağırarak kendimi geriye atmam bir oldu. Bu hareketimle uyanan Arz şaşkınlıkla karışık bir dehşetle yerinden sıçrayıp bir süre benim gibi olanları anlamlandırmaya çalıştı.

Anılar hızla geri yüklendi ve kaldığımız yerden devam ederken her şeyin uykuya dalmadan önce bıraktığım gibi olmadığını fark ettim.

Öncelikle, bana kurt postuyla kaplı böğrünü bahşeden Arz Alaca, uyurken insan formuna geri dönmüştü. Az öncesine kadar uyku mahmurluğuyla başımı sürttüğüm yer, sıyrılmış tişörtünün altındaki tıraş aksatıldığından sert tüylerin baş gösterdiği karnı ve burnuma baskı yapan şey de...

Uyurken *dönmüş* olmalıydım!

O an orada utancımdan ölebilirdim. Kalan günlerimi yaşamama gerek yoktu.

Kıpkırmızı kesilerek yüzümü ellerimin arasına aldım. Durumdan hemen hemen aynı anda haberdar olan Arz panikle arkasını dönüp üstünü düzeltti.

Bir süre sessizlik içinde nefes alıp vermeyi sürdürdükten sonra ilk konuşması gerekenin kendisi olduğuna karar vermişti. "Üzgünüm," dedi kısık bir sesle. "Benim kontrolümde olan bir şey değildi. Sabah erek–"

"Tamam, tamam," diye lafını kestim bir çırpıda. Onun yaşında bir erkeğin kontrolsüz sertleşmesini konuşmak istemiyordum. "Açıklama yapmana gerek yok."

"Sen de bana bir sapıkmışım gibi bakmayı kes!" Yüzü bir pancar gibi kızarmış, hâlâ mevzubahis konudan kurtulamadığını belli eden bir utançla elini önüne bastırıyordu. Kısık sesli küfürleri de eklenince kıkırdamamak için dudaklarımı birbirine bastırmam gerekti.

"Sana *rüyanda görürsün* derken bu kadar ciddiye alacağını düşünmemiştim," diye şakıdım alayla. Üzerinde böyle bir tesirim olduğunu sahiden düşünmüş olsam sapıkça bulabilirdim. Ancak kontrolü dışında geliştiği bu kadar barizken komik bulmuştum.

Komik, evet, doğru kelime buydu! Utancımdan sıyrılınca durumun gülünçlüğü daha çok öne çıkıyordu ve ben Arz'a kızmak ya da çıkışmak yerine dalga geçip eğlenmek istiyordum.

"Şartlar senden yana olunca fazla zalimsin, Balın," diyerek inledi. Sonra her şey normale dönmüş olacak ki ayaklanıp

ağaçlık alana doğru ilerledi. "Şurada akan bir çay suyu var. En iyisi gidip yüzüme su falan çarpayım."

Kurt formuna geçip koşusuna başlamadan önce arkasından bağırmayı ihmal etmedim. "Soğuk bir duş almanın yerini tutmaz ama suya girip biraz rahatlayabilirsin!"

Cevap vermek yerine pençeli ayaklarıyla bana doğru toprak sıçrattı. Tamamen uzaklaştığında özgürce gülemeseydim muhtemelen karnımı kasmaktan spazm geçirecektim.

Kahkahalarımın arasından çarpıcı bir gerçek usulca zihnime süzüldü. Bu yolculuğa çıktığımızdan beri ilk kez samimi bir kahkaha atıyordum. Ânın gülünçlüğünden çok, verdiği tanıdık tepkilerle onun eseri olan kahkahalar... İlk kez Arz'la birbirimize, düşmanca bir tavır sergilemek yerine neredeyse *normal* yaklaşmıştık. Sanki... *Normal* bir güne başlamıştık. Normal diyerek kastettiğim şey, yıllarca mahrum kalmış olmama rağmen bana hâlâ normal gelen şey, *bizdi*. Beraberken olduğumuz o şeydi.

İçimde huzur ve keyif arasında gidip gelen bu tasasız hissi tekrar hissedebileceğimi kırk yıl düşünsem aklıma getiremezdim. Sırf bu yüzden hissettiğim şeyin bununla uzaktan yakından alakası olmadığı konusunda direttim. Arz'a karşı gerekenden fazla yumuşamış olabileceğimi kabul etmeye henüz hazır değildim ama Vahel'in blöfünü kabul ettiğimiz andan itibaren bir şeylerin geri dönüşü olmaz şekilde değiştiğini fark edebiliyordum.

Arz benden nefret etmiyordu. Bunu açıkça itiraf etmişti. Nefret eden biri dün geceki gibi dürüst düşüncelerini paylaşmaz, beni yok yere postunun üzerinde yatırmaz ve az önceki kadar doğal tepkiler vermezdi. Nefretin yokluğu bir sevginin varlığını garanti etmiyordu. Bunlar bir arkadaşın da yapabileceği şeylerdi. Ancak biz iki arkadaşın da yapamayacağı şeyler yapabilmiştik.

Kalbim beş yıl öncesinin normalini yaşamak istiyor olabilirdi. Fakat aklım şu âna dönmem konusunda ısrarcıydı. Benim normalim artık uyanır uyanmaz avuç içimi kontrol edip eksilen kızıl izden ne kadar zamanım kaldığı konusunda tahmin

yürütmekti. Sıktığım dişlerimi gevşetmek ve beni bu beladan kurtarabilecek herhangi bir şeye yönelmekti. Seçeneklerim tek bir şeyle sınırlıydı ve derhâl işe koyulmakta fayda vardı. Sonuçta bir sabah kahvaltısı edecek teçhizatımız olduğu falan yoktu.

Çantanın dip köşelerine kaymış defteri aldığımda içim her zamanki o önlenemez heyecanla dolup taştı. Kaderimin bu sayfalar arasında saklı olduğunu, onu okuyup anlamaya çalışarak kendimi de anladığımı biliyordum. Persi'nin narin el yazısıyla çeviriler iliştirdiği sayfalardaki büyüleri ve annemin bizzat yanına not ettiği bilgileri okumaya başladığımda tuhaf hissettim.

İçimde fokurdamakta olan başka bir düşünce vardı. Yeni yeni yerli yerine oturuyordu.

Bir cadıyım, diye tekrar ettim içimden. *Ben bir cadıyım.*

Çevrilen büyüleri dilim döndükçe tekrar ederek, izin içinde yarattığı etkilere bakarak neye yaradığını anlamaya çalışıyordum. Büyük bir çoğunluğu doğru söyleyemiyor ya da temel büyü bilgilerimin eksikliğinden doğru icra edemiyor olmalıydım ki hiçbir şey olmuyordu. Avucumdan çıkan düşük ışık patlamaları, ince huzme şeklinde akan ışığın yakıcı bir lazere dönüşmesini, silik bir ışık buharını hayranlıkla izledim.

Büyünün benden çıkıyor olması başlı başına bir mucizeydi. Ancak çıkış noktası gücümle en ufak bir alakası olmayan Ay'ın Öpücüğü'nden gerçekleşiyordu. Bunun Selene'yle ya da büyüsüyle sandığım gibi bağlantısı olmadığını en derinlerimde hissedebiliyordum.

Sebebinin babamın yaptığı şeyden kaynaklı olabileceğini parçaları birleştirince görmüştüm. Tenim büyü geçirmezdi, bir çeşit paketleme ambalajıydı. Selene'nin öpücüğüyse ilahi gücüyle bu zırhın üzerinde bir delik açmıştı. Aynı şekilde orman ruhu bana zarar veremezken yıldırımları sol avucumla buluşunca gücüne maruz kalmıştım. Yakıcı, katlanılmaz acının düşüncesi bile sırtımdan soğuk terler akıtmaya yetti.

Tenimdeki bu küçük delik gücümü kullanmamın tek yoluydu. İki hafta sonunda kapanacak bir yırtık, ölmezsem tenimi tekrar büyü geçirmez kılıp beni öğrenmekte olduğum büyümü kullanma şansımdan tamamen koparak bir lütuftu.

Babamın yaptığı ritüeli geri almanın yolu yoktuysa bu kaçınılmaz gerçeğe mahkûmdum. Arz nasıl bu iki hafta akli dengesini kaybedip kendini deliliğe vererek hayatta ve yaşıyor hissediyorsa ben de büyü gücüme yalnızca iki haftalığına kavuşmuştum. En az onun kadar bu döngüye minnettar olmalıydım.

Beni daldığım büyülerden çıkaran seri adımlarla yanıma yaklaşan Arz oldu. Kurt formunda geldiğini, dört ayağın çarpık ritmiyle kolayca kavrayabilmiştim. Hafif boğuk bir sesle, "Her zamanki gibi fazla çalışkanız," diye sataştı.

Bu yine art niyeti olmayan, *normal* bir davranıştı ve hakkında ne düşündüğümü değerlendirme fırsatım olmadı. Başımı defterden kaldırıp ona baktığımda gördüğüm manzara karşısında dehşet dolu bir çığlık atarak başka tarafa döndüm. Beyaz kürkünü kana bulayan bir avı ağzında taşıyarak buraya kadar getirmişti. Onu o hâlde gördüğüm kısacık andan ne olduğunu anlayamamıştım.

Avını ayaklarımın önüne bırakırken hırıltıyla başlayan sesi bir insanınkine döndü. "Kahvaltı için pek uygun alternatif değil ama..." Ağzındaki kanı elinin tersiyle sildi ve yerdeki ölü tavşana bakakaldığımı görünce yüzünde çocuksu bir heyecan ve gururla, "Dönerken denk geldim," diye devam etti.

Kahve tonlarındaki kısa tüylerinin arasında eğrilip büzülmüş zavallıya bakmaya direnerek, "Vejetaryen olduğumu bilmediğini varsayıyorum," dedim buruk bir tonda.

"Ne zamandan beri?" Şaşkınlığı hızla eski ifadesinin yerini aldı.

"Yaklaşık iki yıl kadar."

Kısık bir küfür savurup iyice bulandığı kanı gizlemeye çalıştı. Suçluluğu gözle görülür düzeydeydi. "Ne bileyim, be-

nim aklımda devasa bir hamburgeri dakikalar içinde mideye indirdiğin zamanlar kalmış."

Bir suçu olmadığını biliyordum elbette. O zamanlar öyleydi. İletişimsiz kaldığımızdan beni eskisi gibi sanıyor olması son derece doğaldı. "Hayvanları bu kadar seviyorken onlara yemek gözüyle bakamamaya başladım," diye açıkladım kısaca.

Başını aşağı yukarı salladı. "Bize hep bir av olarak öğretildiler."

İşte bu yüzden günün sonunda bir kurt olup çıkmadığım için şükrediyordum. Onlara doğru gelse de gelmese de dikte ettikleri şeylere inanmaya mecbur bırakılıyorlardı. "Sorun değil, ben yemem ama istersen nasıl yüzeceğini ve temizleyeceğini sana gösteririm." Boş vakitlerimi kamp ve doğa yürüyüşleriyle değerlendirdiğim için bu tarz bilgileri zamanla öğrenmiştim. Bu sebeple bu yolculuğa bu kadar hazırlıklı çıkabilmiştim ya.

Onun da iştahı kaçmış gibi elini salladı. "Dert etme. Ben hallederim." Sonra üstüne bulanmış kanla baş edemeyeceğini fark edip tekrar akan suya doğru yollandı. En azından benim de tüketebileceğim bir şey olsun diye yerdeki neredeyse boşalmış matarayı yanında götürmüştü.

Ayağını yere sürüye sürüye uzaklaşmasını izlerken, üstüne çökmüş hüsran dikkatimden kaçmadı. Benim için bir şey yapmanın hevesiyle gelen ve eline yüzüne bulaştırmış birinin hüsranı...

Sırf bu jestine karşılık gelene kadar tavşanı yüzüp pişirmeye hazır etmeyi aklımdan geçirdim fakat yıllardır et tüketmeyince, gözüme bir yemekten çok ceset gibi görünmesine mâni olamıyordum.

Defterde yazanlara odaklanarak biraz daha zaman kazanmaya çalıştım. Elimin altında mevcut bir iş olması güzeldi. Sayfalar arasında gidip gelirken başlığın altına iliştirilmiş kısa bir sözcük dikkatime takıldı. Persi her nasılsa bunu da diğerleriyle beraber çevirmeye kalkışmamıştı. Ya gözüne takılmamış, önemsiz bir şey olduğunu sanmış, ya da hiç görememişti.

Mürekkebe dikkat edince farklı bir etkisi olduğunu derhâl anlayabiliyordum. Defterin ilk sayfasının yanında, kalın cilde yapıştırıldığı mukavvanın üzerine neredeyse kazınmış gibi görünen dört harf... Gözlerimi kısarak baktığımda hayali bir ışıkla parlamakta olduğuna yemin edebilirdim.

Yeni bir keşfin heyecanıyla deşifrenin yer aldığı büyük sayfaya başvurdum ve kısa kelimeyi çözmem saniyeler aldı. Basit, kendi dilimde bir komuttu: Açıl.

Parmağımı harfler üzerinde dolaştırırken sesli olarak tekrar ettim. "Açıl."

Bir şey olmasını beklememiştim ama oldu. Defter titredi. Deri cildi kasıldı ve hışırtılarla kendini belli eden iç çekiş sesleriyle büküldü. Cildi kâğıtlara bağlayan boğum yerleri şişti, dışarı taştı ve sanki neşterle, tek, keskin bir darbeyle açılmış gibi arasında bir kesik açıldı.

Cildin içerisinde parlak cevhere benzer bir taş, bana göz kırpıyordu. Şaşkınlığımı gizleme gereği duymadan parmaklarımı oyuğa daldırdım ve dokunduğum ilk andan itibaren gücün sıcaklığıyla yanan taşı çıkarmaya çalıştım. Zorlu bir mücadelenin ardından taş yuvasından fırladı ve defterin ilk sayfası üzerinde dönerek durdu.

Nefesimi tutarak taşı incelemeye koyuldum. Evet, bu kesinlikle yüzülmeyi bekleyen hayvan leşinden daha önemli bir meseleydi!

Güneş ışığının parlattığı içi sis benzeri bir dumanla kaplı, fildişi rengindeki taş pekâlâ bir hayvan dişi olabilirdi. Şekli bir uca doğru kavis çizerek yamuluyor, aynı zamanda sivrilerek kesici olmayan yuvarlak bir uçla sonlanıyordu. Bir devamı olmalıydı çünkü sadece başparmağımın ilk boğumuna gelecek

kadar büyüktü ve genişleyen tarafı çatlaklar eşliğinde başka bir bütünden koparılmış gibi kesiliyordu.

Bu taş neyin nesiydi? Annemin güncesinin içine gizlenmesinin bir sebebi var mıydı? Annemi sıradan bir cadıdan daha korkutucu yapan yine bu taşta yatan gizem miydi?

Taşı sağ avucuma alıp diğer elime aktararak ve birbiri arasında dolaştırarak cevapsız sorularıma daldım. Ağırlığı herhangi bir taşta olamayacak kadar fazlaydı. Güçle dolup taşıyor, yoğunlaştırılmış bir şeye ev sahipliği yapıyordu. Taşın gezintisi parmaklarımdan avuç ayalarıma doğru devam etti.

Sonra, küçük bir çığlık atmama neden olan bir şey oldu.

Taş, Ay'ın Öpücüğü'nün üç çeyreklik dairesinin üzerine geldiğinde... Düştü. Ama elimden değil, tam olarak elimin içine. Tenimde oluşturulan yırtığın ardında dipsiz bir kuyu varmış gibi, hiç zorlanmadan ve herhangi bir acı hissettirmeden etimin içine gömüldü.

Kısa çığlığımla beraber boşalan ciğerlerim bir süre daha yeni bir hava dalgasıyla buluşamadı. Ağzımı da geri kapatamadım. Sadece, dehşet içinde, ne yapacağımız bilemez bir tutuklukla bomboş kalmış avuçlarıma bakakaldım.

Ne?

Nasıl?

O şey... Artık içimdeydi.

Bedenimle bütünleşmiş miydi? Yoksa el kemiklerim arasına sıkışıp kaldığı yerden, yine "açıl" dediğinde tenimi cilde yaptığı gibi yırtarak açığa çıkmayı mı bekliyordu?

Düşüncesiyle yüzümü buruşturarak, dizlerim üzerinde açık duran defteri sert bir şekilde kapayıp çimlere doğru fırlattım. Korku taştan gelen bir güç iziyle değil, küçücük bir kız çocuğuna ait bir yerden damarlarıma akıyordu.

Annemin defteri, annemin taşı... Annemle alakalı hiçbir şey kötüye alamet olamazdı. Hayır! Kötü olma sorumluluğunu babam ondan almıştı. Onun da karanlık emelleri olamazdı.

Annem mağdur olandı. Biz mağdur olandık. Ondan bana kötülük gelmezdi, gelemezdi.

Derin bir şoka girmiş hâlde, hâlâ dua edermiş gibi önümde açık tuttuğum avuçlarla durduğum yerde sallanıyor, gözlerim düşünceleri takip eder gibi gidip geliyordu.

Ne kadar zaman geçti bilmiyordum ama Arz'ın geri döndüğünü fark ettiğimde hâlen aynı vaziyetteydim. Kasılmalar bitmiyordu, içine girdiğim bu trans hâlinden milim kımıldayamıyordum. Sanki gökte yükselen güneş ışığı tenime değdiği yerleri alev aldırıyor, içimdeki taşa isyanını ve öfkesini kusuyordu.

"Tamam, abartma. O kadar rahatsız olduysan tavşanı geride bırakırız, başka hayvanlar yer," dedi Arz pişmanlıkla. Sonra ne hâlde olduğumu fark etmiş olacak ki sorusu değişti. "Sen... İyi misin?"

Cevapsız bir şekilde avuçlarıma bakmaya, gözlerim parmaklarım arasında gidip gelirken kurduğum karmaşık örüntüyü sürdürdüm. İçimde. Bir. Taş. Vardı.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu kalkıp yanıma geldiğinde. Omuzlarımdan tutup beni sarstı. "Balın? Cevap ver! Bir şey mi oldu?"

Hıçkırır gibi kendime gelirken bedenimden tüm güç boşandı ve tekrar hür irademle hareket edebilmeye başladım. Bu ayrıcalığı en başta ellerimi kapatıp düşen şeyi koruyabilirmişim gibi kollarımın arasına sıkıştırmak için kullandım.

Aklım da donukluğundan yeni çıkıyor, kelimeler ve bahaneler ağır ağır ağzıma doğru sürükleniyordu. İnkâr edecektim. Hiçbir şey olmamış gibi davranacaktım. Henüz ne olduğunu ben dahi bilmiyorken salağa yatacaktım ki zaten şu durumda öyleydim. Tamamen afallamıştım.

Fakat ben ağzımı açıp bir şey diyemeden ormanın deliklerinden korkunç bir uluma sesi yükseldi.

Birkaç uluma ona katıldı, sayıları giderek arttı. *Kurt ulumaları*... Dalların arasında, neşeyle şarkılarını söyleyen kuşlar

irkilip kanat hışırtılarıyla kaçıştı. Parlak gökyüzüne karanlık getiren kanat bulutlarını görüp irkildim.

Geliyorlardı.

Bizim için geliyorlardı.

Başka bir açıklaması olamazdı.

Arz uluyanların kendi yeni sürüsünün kurtları olduğunu anlamış gibi şaşkınlığa karışık bir özlemle sesin geldiği tarafa baktı. Yolculuğun sonuna gelmişiz gibi...

Gelip bizi bulmalarına izin verirse sonunda onlara katılabilir, aranıp durduğu Tanrıça'sına kavuşabilirdi. Avına çıktıkları şey az önce defterden elime, oradan içime geçen taş ise benim akıbetim pek de iyi olmazdı gerçi. Ama bir önemi var mıydı? Arz için bitmişti. Onun için gerçek özgürlük şimdi başlıyordu.

Beklediğim gibi kurda dönüşmedi. Ulumalara kendi ulumasıyla karşılık vermedi. Sadece endişeyle bana baktı ve yüzümü ellerinin arasına alarak ısrarla sarstı. "Balın, sen ne yaptın? Kendine gel artık! Balın!"

"Bilmiyorum," dedim mırıldanır gibi. *"Bilmiyorum, bilmiyorum, bilmiyor..."*

Çatık kaşlarla bana bakmayı sürdürürken bir tür kararın eşiğinde gibi görünüyordu. Onun açısından bakıldığında seçim basit olmamalıydı. Fakat Arz beni en az içime düşen taş kadar şaşırtacak bir şey yaptı. Eşyaları toplamaya girişti.

Matarayı, defteri aranırken dışarı dökülen kıyafetleri çantama tıkarken öyle gözü kara ve hızlı hareket ediyordu ki ne yapmaya çalıştığını geç fark ettim. Kurtlar geldiğinde burada olmak istemiyordu. Ama onlar kendi sürüsü değil miydi? Kalması yapacağı en mantıklı şey olurdu. Öyleyse neden tüm bu zahmete katlanıyordu? Cevap açıktı, benim için... Oysa en anlamsız cevap da buymuş gibi geliyordu.

En son deftere uzandı. Bana kaçamak bir bakış atınca bunun bir soru olduğunu anladım ve onu durdurmayı, anlık bir refleksle içimden geçirdim. Annemden kalmış olsa dahi,

palasta başımızı türlü belalara soksa dahi bana az önce yaptığı şey için onu burada bırakıp gitmeye hazır bir yanım vardı.

Neyse ki pişman olacağım bir şey söylemeden Arz onu da çantaya attı ve çantayı sırtına geçirip bana yöneldi. Koltuk altımdan çekiştirerek beni ayağa kaldırırken hâlâ neyin peşinde olduğunu anlamlandıramayan, alık bakışlarla yüzünü takip ediyordum.

"Tamam, her ne olduysa geçti artık. Yürümen lazım, yürüyebilir misin?" Sözlerindeki anlayış ve bariz tedirginlik benim için her şeyi daha karmakarışık hâle getiriyordu. "Gitmemiz lazım, Balın," diye uyardı tekrar. Gözlerindeki ima, az önceki çıkarımımdan daha açıktı. *Senin için gitmemiz gerek*, diyordu.

Sahiden de söylediklerinde samimiydi. Benim hayatta kalmam için tek çabalayanın Persi olmadığını söylerken yalan atmıyordu. Başka türlü şu an bunları yapıyor olmazdı.

Sarsılan adımlarla ona eşlik ederken beni yine yarı taşıyarak ilerletiyordu. İlerledikçe, uzuvlarıma kan gittikçe adımlarımı hızlandırdım ve koşarcasına uzaklaşmamızda işini kolaylaştırdım.

"Onlar senin sürün değil mi? Neden kaçıyoruz?" Tek seferde düzgün cümle kurabilmemden kendime geldiğimi anladı ve beni serbest bıraktı. Onun sağlam duruşundan kopunca cılız bir ağaç dalı gibi sallandım ama düşmeden ilerlemeyi başardım.

"Sen söyle asıl! Ne halt ettin orada?" Bakmadan ilerliyor, hedefine kilitlenmiş bir şekilde sadece ileri, daha ileriye, kurtların sesinin aksi yönünde ilerliyordu. Sanki düşünmesine izin verirse vazgeçer ve kalıp kurtların gelişini bekleyebilirmiş gibi duruyordu.

"Bilmiyorum. Anlayamadım." Yalan sayılmazdı. Bırak neler olduğunu değerlendirmeyi, ânın etkisinden çıkmak mümkün değildi.

"Her ne olduysa..." dedi omzunun üzerinden geriye tedirgin bir bakış atıp önüne dönerken. "Niyetleri iyi değil. Kan dökmeye geliyorlar."

Buz kestim. Şiddetle yutkunmak, kanım vampirlerinki gibi kristalize olmuşçasına boğazım acıdı. "Niyetlerini hissedebiliyor musun?"

Bunu ilk sorduğumda yanıt vermemişti. Şimdi de vermesi için geçerli bir sebebi yoktu. Oysa onaylayan bir ses çıkardı. "Ne zaman ki kurt forumunu alırlarsa o zaman emirleri duyabiliyorum."

"Onlar da seni duyabiliyor..." Bir soru değildi. "O yüzden şimdi kurda dönüşmüyorsun."

Onaylayan bir baş sallamasıyla yetindi. "Yeterince hızlı uzaklaşırsak izimizi kaybederler. Oraya gittiklerinde kokumuzu alabileceklerinden şüpheliyim. Vampir kanı sayesinde kendimize has esansımız kaybolmuştur."

Bu daha kötü değil miydi? İzimizi bulmak için vampirlerin kapısına dayanırlarsa Vahel onlara kim olduğumuzu söylemekte ikinci kez düşünmezdi. Ya da kurtlar soru sormalarına fırsat vermeden Arz'ın yarım bıraktığı işi tamamlardı.

Persi'yi bu sefer korumak için orada olmayacaktım. Kendi başının çaresine bakabilirdi. Asıl bu durumdan paçayı nasıl kurtaracağıma odaklanmak zorundaydım. Ama nasıl sorusundan önce aklıma "neden" geliyordu.

"Neden?" diye sordum pat diye. "Neden bana yardım ediyorsun?"

Duraksadı ama tempomuzu düşürmemizi sağlayacak kadar değil. Vereceği kaçamak cevabı hesaplamak için kısa bir suskunluk süresi. "Sen palasta neden beni bırakıp gitmediysen o sebeple."

Benim sebeplerimi bilemezdi çünkü ben bile tam olarak bilmiyordum. Ancak benim yorumuma bıraktığı için, "Bu işte birlikteyiz," diye tahmin yürüttüm onun sözlerine hitaben.

"Aynen öyleyiz, Prenses." Onaylamasına rağmen, sesindeki hafif alaycılıkla bunun doğru cevap olmadığına neredeyse emindim. Zaten bana prenses dediği hiçbir zaman tamı tamına ciddi olmazdı. Yakınlardan gelen bir uluma sesiyle iç geçirerek beni daha sert çekiştirdi. "Ve sen tam bir baş belasısın."

Yazın en hararetli sezonunda öğle sıcağını dışarıda geçirmek berbat bir fikirdi. Güneş tam tepedeyken, üstümüzü örten sık çamlık bir ormanın içinde bile olsanız, canınız pahasına koşuşturmaksa felaketten öteydi.

Kan ter içinde kalmış, sıcaktan âdeta bir alev topuna dönüşmüş ve Arz'ın yeni doldurduğu mataradaki suyu çoktan yarılamıştık. Bir de bata çıka ilerlediğimiz engebeli yolda ayakkabımın içine doluşan ve bileklerimi sivri uçlarıyla delik deşik eden kurumuş çam iğneleri vardı ki sonunda tehlikenin geçtiğine ikna olup yavaşladığımızda ilk iş onları temizlemem gerekecekti.

Yolun kalanını başka tek kelime etmeden tamamladık. Aslında bunun yolumuz olduğundan bile şüpheliydim çünkü gittiğimiz yön bir kaçış rotasıydı. Bizi sürüye götürmek yerine muhtemelen yolumuzu daha da uzatacak bir güzergâhtı. Dolayısıyla nerede başlayıp nerede biteceğine de biz karar vermiştik. Kaçış bittiğinde ilerlememiz de son bulmuştu.

Kurtların seslerinin azalması bir yana, Arz'ın omuzlarındaki gevşeme bana bilmem gerekenleri söylüyordu. Tehlike geçmişti. Kabaran postundan ya da kaslarından onu bir el kitabı gibi okuyabilirdim. Yüzüne yansıttığı duyguları anlamakta bu kadar başarılı olsam belki daha az yanlış anlaşılmaya maruz kalır, daha çok verimli diyaloglar kurabilirdik.

"Elleri boş döndüler," dedi soluklanmak için durduğumuzda. "Selene kızdı. Dağ gibi öfkeyle hem de." Sesindeki ürperti bu kadar derinlerine işlemişse hiddeti ona kadar ulaşmış demekti. "Peşini kolay kolay bırakacağı bir şey değil."

Tam olarak olmasından korktuğum şeydi. Kahretsin! O lanet taş neyin nesiydi, neden bu kadar önemliydi ve nasıl oldu da beni bir kurbandan bir hedefe çevirebilmişti?

Arz dibini görmekte olduğumuz su matarasını, hâlâ kendi sırtında taşıdığı çantadan çıkarırken gözü deftere takıldı. Sadece ağzını çalkalayacak kadar küçük bir yudum alıp gerisini bana uzatırken aramızda açık duran çantayı işaret etti. "Bununla alakalı, değil mi?"

Bakışlarım soğumuş bir dehşetle güncenin siyah cildine kitlenirken istemsizce sol elimi belime bastırdım. Sanki orada yatan şeyi gizleyebilirmişim gibi. Tanrıça'nın ve sürüsünün derhâl alarma geçmesine bakılırsa bu pek de mümkün değildi.

Cevapsız kalışım, suya bile uzanmayışımla bunu en başta saklayamadığım kişi Arz'dı. "Anlatmayacak mısın?" diye sordu usulca.

Matarayı elinden alıp kafama dikerken jestine jestle karşılık verip sudan biraz olsun ona bırakmaya niyetlenmiştim fakat düşünceler deryasının altında kana kana içtim. Beni ağzımı açmaktan alıkoysun diye... Sonuna kadar içtiğimde, su onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi bakışlarını çehremde tuttu. "Ee?"

"Henüz ne olduğunu ben de bilmiyorum. Öğrenince anlatırım."

"Ya da anlatmazsın. Sonuçta ben körü körüne Tanrıça'sına hizmet etmekle yükümlü bir mahlûkatım. Bu bilgiyi ona taşıyabilirim."

Şüpheyle dediklerini değerlendirdim. Bunun kendi kontrolünde olmayacağını mı kastetmişti? Arz'ın satır aralarını okumak başlı başına bir mücadeleydi. "Anlatma mı diyorsun? Soruyu başta soran sendin."

"Bilmek istiyorum. Yine de bu bilgi seni böyle bir hedef tahtası hâline getirebiliyorsa öğrenmesem daha iyi olur."

İnsanı çıkmaza sürükleyen bir ikilemin neye benzediğini bir kilometre öteden anlayabilirdim. Arz da bunlardan en berbatlarından birinin pençesine düşmüş gibi görünüyordu.

"Yine aynı şeyi yapıyorsun," diye sitem ettim. "Her hareketin kendi içinde çelişiyor!"

"Benim açımdan bakıldığında her şey muazzam bir tutarlılık içinde."

Hafif alaylı konuşması eklenince iyice çileden çıkmıştım. "Ya ne demezsin! En başından beri sürüne katılmak için çırpınan sen değil miydin? Neden onlara katılmak yerine beni oradan uzaklaştırıyorsun? Ne diye önemsiyor gibi sorular sorup sonra cevabından vazgeçiyorsun?" Sesimi bu kadar kontrolsüzce yükselmesinin sebebi anlık bir parlama değil, birikmiş bir öfkenin eseriydi.

"Belki her şeyi yanlış anlamışsındır, Balın." Bir kaşı kalkmıştı. Meydan okuyan gizemli ifadesi yine karşılığını bilmediğim bir anlam taşıyordu. Bu hırçınlığım pekâlâ onu artık tanıyamayışımdan olabilirdi. "Hatırlatırım, çeliştiğini düşündüğün çoğu şey aslında senin varsayımların."

"Anlatmıyorsun ki!" Yine aklından geçenleri okumak için izimi kullanmama ramak kalmıştı. Benden bir şey saklayamadığı tek yer orasıydı. "Beni varsayımlar yürütmeye iten senin bu ketumluğun. Hep şifreli konuşuyor gibisin."

"Seninle bu yolculuğa çıkmayı kabul etmiş olabilirim ama sana hiçbir zaman açık iletişim sözü vermedim." Sözlerinin zalimliği bir itici güce dönüşüyordu. Yüzüme çarpılmış bir kapı gibi beni konuşmanın dışında bırakmaya çalışıyordu. Oysa aklımı karıştıran en büyük çelişki de buradaydı. O kapıyı kapatan kendisiyken, davranışları asıl niyetini görmem için atılan çaresiz çığlıkları andırıyordu.

İlk başlarda olduğu gibi laflarına kırılıp kendimi geri çekmeye direndim. Onu izlemek için yeterince zamanım olmuştu ve artık bana söyleneni doğrudan kabul edemeyeceğim izlenimine kapılıyordum. "Bu yolculukta birlikte olduğumuzu söyleyen sendin. Asıl niyetlerini bilmeden sana nasıl güvenebilirim?"

"Bana güvenmemelisin zaten," dedi göz alan öğle ışığını gölgede bırakacak denli karanlık bir sesle.

"Sana güvenmemeliyim ama beni kurtardığın gerçeğini de –hatta bunu sayısız kez yapmış olduğunu da– göz ardı etmeliyim, öyle mi?" Sıkkınlıkla gömleğimin yakasıyla kendimi yelledim ama onu göz hapsimden bir an olsun ayırmadım. Yüzünde dalgalanacak farklı bir ifade, neden böyle tuhaf davrandığı ele verebilecek herhangi bir detayı kaçırmamaya uğraşıyordum.

"Sadece senin menfaatlerini gözettiğimi kabul edip uyum sağlasan ne olur ki?"

"Ölüme giden bir yolda körlemesine yol al diyorsun!" Burnumdan soluyordum. Nasıl bu kadar anlayışsız olabilirdi? "Hayatım için verilen mücadelede neyin ne olduğunu bilmeye hakkım var!"

"Hayır, yok," diye kestirip attı. "Olanı olduğu gibi kabullenmekten başka bir şansın yok." Bunu daha çok kendine söyler gibiydi.

Sinirlenmeyi bir an olsun bırakabilseydim benim iyiliğimi düşündüğü için ona yapmam gerekenin bağırıp çağırmak yerine teşekkür etmek olduğunu fark edebilirdim. Ama şu durumda bu imkânsız görünüyordu. Dolayısıyla kendi başlattığı sorgulamayı yine kendisinin sonlandırmasına izin verdim.

"O zaman orada neler olduğu da bana kalsın," diye mırıldandım pes ederek. Bunu kabullenmek, bu kişi Arz bile olsa, olanları birine anlatma isteğimin ne kadar güçlü olduğunu fark ettirdi.

Birçok şeyle yalnız başıma mücadele veriyor olmak can sıkıcıydı. Özellikle bunların çoğu daha düne kadar kapımı

çalmayan büyülü gerçekler olunca telefonumu çıkarıp Sevilay'ı arayarak saatlerce olan biteni anlatma arzumu körüklüyordu. Hâlâ tatil planımızı iptal ettiğim için dargınlıkla dinler, bana deli der, telefonu yüzüme kapatırdı ama kesinlikle iyi gelirdi.

Sonra telefonumu izimizi süremesinler ve sürekli arayıp taciz edemesinler diye tatil köyünde bıraktığımı anımsadım.

Arz ise çoktan başıyla onaylayıp çantayı sırtlanarak önüne dönmüştü. Ona yetişirken çantanın kayışlarını çekiştirdim. "Artık alabilirim. Taşıdığın için teşekkürler."

Bana henüz kendi ağırlığım dışında bir yükü taşıyabileceğimden kuşku duyan gözlerle baktı. Ancak çantanın içindekileri, özellikle üzerine konuşmadığımız şeyi kendime yakın tutmak istediğimi anlayınca direnmedi.

Ne tür bir dönüşüm geçirdiğimi tam olarak anlayamamakla birlikte, güçten düştüğümü söyleyemezdim. Aksine katlanarak artan bir enerjiyle doluyormuşum gibi hissediyordum.

Aydınlıkla karıncalanan tenim hâlâ garip titreşimler yayıyor, taşın ağırlığıysa sanki doğrudan merkezime çekiliyordu. Daha derinlere, kemiklerim ve eklemlerin arasından yol aldığını hissediyor ama aynı zamanda oraya baktığımda hareketini ele veren en ufak bir kabartı göremiyordum. Serinkanlılığım takdire şayandı. İçimde kayan büyülü bir taş değil de paslı bir demir çubuk olsa bu denli sakin kalamazdım. Ancak sorunumu çözebilecek ne bir doktor ne de sorunumun tetanos gibi tanımlı bir teşhisi vardı. Elimden huzursuzluk içinde bunu kabullenmekten başka bir şey gelmiyordu.

Arabaların asfaltta vızır vızır kayarken çıkardığı ses, küçük adımlar ve insan bağrışmaları kulağıma çalındığında daha fazla içinde kalsam alabora olup boğulabileceğim kaygı denizinden kurtulmuş oldum. Orman seyrelerek bittiğinde kendimizi, işlek ana yoldan bir mahalleye doğru kıvrılan toprak patika karşısında buluverdik.

Kurt sezgileriyle Arz muhtemelen benden bir adım öndeydi. Bir beldeye ulaştığımızı keşfetmeden çok öncesinde sıradan bir turist çiftine benzer şekilde tempomuzu yavaşlatmıştı. Boşuna bir uğraştı. Dikkat çekmiyorduk. Artmaya başlayan insan kalabalığı bizden yana bakmadı bile.

Hayat; ormanın, kovalamacanın ve şeytani yaratıkların olmadığı yerlerde her nasılsa öyleydi. Olağanca normalliğiyle devam ediyordu. Eskiden dert yandığım ve bunaltıcı gelen basit insan hayatı gözümde büyümüştü. Şimdi herkesteki hem güneşten kaçışıp hem altına yattıkları, hareket etme sevinciyle yazı kucakladıkları bu tasasız gerçeklik değere binmişti. Zamanım varken bunları sonuna kadar yapmıştım. Buna rağmen çok değerliydi.

Peki ya Arz? Sürüsü tarafından karanlığa terk edilmeden çok öncesinde kurt usulü yaşamak zorunda bırakılmıştı. Sonsuz antrenmanlar, üstüne yığılan beklentiler, kurallar... Sıradan bir oğlan çocuğun yaşayıp yaşayabileceklerinden tamamen uzaktı. O da bu insanlara bakıp benim serzenişimi, çok daha güçlü hislerle paylaşıyor muydu acaba?

Çıralı, yazısını görmeden çok önce bu şirin tatil kasabasının neresi olduğunu çözmüştüm. "Buraya daha önce geldin mi?" diye sordum Arz'a doğru. Basit bir sohbet açma çabasıydı.

Başını iki yana salladığını görünce kaşlarımı çattım. "Çıralı bize çok yakın ve sen buraya daha önce hiç gelmediğini mi söylüyorsun?" Yarı yayan bu kadar kısa sürede geldiysek, akşamı burada geçirmesi için kurt formunda koşması yeterli olurdu.

"Senin gibi günümü aylaklık ederek geçiremediğim için üzgünüm, Balın," diye homurdandı.

"Ben boş boş oturuyordum mu sanıyorsun?" Hepsinden daha ağır çalıştırıldığımı gözleriyle görmediyse bile babamın bana karşı hiçbir zaman merhametli olmayışından anlamalıydı.

"Gezip tozacak vaktin olduğuna göre..."

Gözlerimi devirdim. "Vakit dediğin yaratılır, Arz Alaca. Bunu son iki hafta kala öğrenmen ne üzücü!"

"Doğru. Seninleyken günü kırk sekiz saat gibi geçirebildiğimizi unutmuşum."

Hayretle ona döndüm. Bu ikinci kez geçmişe atıf yaptığını duyuşumdu. Bu zamana kadar yok saymış olduğu ilişkimiz hakkında konuştuğuna hiç kulak misafiri olmamıştım. Yüzünde bunu kötü niyetle söylediğine dair herhangi bir kinaye ya da sitem aradım fakat orada çocuğu parkta oynarken keyifle izleyen bir ebeveynin ifadesi vardı: Hülyalı bir tebessüm.

Aslına bakarsan abartıyordu. Herhangi bir insan eğlenceye nasıl zaman ayırıyorduysa o kadarı için teşvikte bulunmuştum. Söz konusu kendisi olunca görevlerine ve sorumluluklarına dört elle sarılıyor, kafa dağıtmayı ise anlamsız buluyordu. Beraberliğimiz boyunca Arz beni disipline ederken ben onu harekete geçirip bir şeyler yapmaya ikna eden taraf olurdum. Yokluğumda bunu yapmayı hepten bırakmış olmalıydı.

İçimde acımaya benzer cılız bir his filizlendi. Elinden tutmadığım için mi bir çıkış yolu bulamadan bahsettiği o karamsarlık bulutunun içinde hapsolup kalmıştı? Kendine hiç mi vakit ayırmamıştı? Telafisi olabilirmiş gibi müthiş bir öneride bulundum. "Baksana! Aslında doğru dürüst bir kahvaltı etmek ve öğle sıcağını havale geçirmeden atlatmak için birkaç boş saatimiz var. Küçük bir keşif turuna ne dersin?"

Aklından şöyle bir tartıp onayladı. "Harika fikir!" Sonra görüyorum ve arttırıyorum dercesine, "Hatta geceyi burada geçirelim," dedi bir çırpıda.

Ona doğru sekip omzunu pat pat vurdum. "Biz yine de kendimizi çok kaptırmayalım. Onlar bizi bulmadan önce bulmamız gereken bir Ay Tanrıçası ve sürüsü var. Üstelik..." Elimle parmaklarımı sayarak hesaplamalar yaptım. "...tamı tamına on günümüz kaldı."

"Seninle ilgili, üzerine konuşamadığımız konuyu kapsamlıca düşünmeden oraya gitmemiz riskli olur. Ya aradıkları şeyin sende olduğunu daha karşılarına çıktığımız ilk an fark eder-

lerse?" Bunu ben de düşünüyordum ama onun benim yerime düşünmesi, yine aklımı bulandırmıştı.

"Bunu ertelemenin bize ne faydası olur bilemiyorum," diye mırıldandım. Onunla sorunun ne olduğunu bile konuşamıyorken nasıl olacaktı da üzerine düşünebilecektik? Ama benim için bir gününü feda etmeye gönüllü olmuşken bu fırsatı tepsem sonra pişman olabilirdim. Oraya gitmeden önce annemin güncesini baştan sona okursam belki belli başlı cevaplarla karşılaşırdım.

"Pekâlâ," dedim teklifini geri çekmesine fırsat vermeden. "Ama yalnızca bir gece."

Zafer kazanmış bir edayla gülümsedi. "Ee... Ne yapmayı önerirsin? Buranın nesi meşhurdur?" diye sordu.

Yılgın yürüyüşü önereceğim hiçbir şeye istekli olmayacağı yönünde şüphe uyandırıyordu. Yine de şansımı denedim. "Buranın denizi şahane!"

Tipik bir Akdenizli cevabı dercesine baktı ve omuz silkti. Hemen hemen her yerde girilebilecek bir deniz varken ısrarla sahillerde soluğu almamızın komik bir takıntı olduğunu düşünürdü. "İstemez. Başka?"

"Doğası harikadır. Yakın yerlerde çok güzel..."

Beni durdurdu. "Balın, daha az öncesine kadar çalı çırpının arasında debeleniyorduk. Doğaya yeterince doyduk bence."

"Haklısın." Güzel bir lokanta, serinleten bir şeyler içebileceğimiz mekânları kafamda tartarken gözüme hararetli bir tartışma eşliğinde, önümüzdeki pansiyonlardan birine giren iki genç kız takıldı. Anlık olarak, içimde kabaran bu tanıdıklık hissiyle beraber, duraksadım. Tuhaf bir şekilde Aydan'la kurtların saldırısına uğradığımız o geceyi anımsamıştım.

Kurtların peşinde olduğu ve gecenin sonunda bir tanesini ölüme kendi kollarımda uğurladığım o kadınlara ne çok benziyorlardı.

İsimlendiremediğim bir benzerlikti. Giyim tarzlarından ya da tavırlarından değildi. Yüz hatları, hafif kemerli burunları

ve zeytin rengi tenleri; birbirlerinin kopyası gibi, sanırsın akrabalarmış gibi anılarımdaki görüntülerle birebir uyuşuyordu.

İçimi yoğun bir merak kaplarken Arz'a döndüm. "Sanırım buradaki vaktimizi nasıl değerlendireceğimizi buldum!"

Duraksamamdan bir şey olduğunu anlamış olmalıydı. *Şaşırt beni*, dercesine bakıp genç kızların ardından pansiyona yöneldiğimi görünce söylendi. "Sana ne oldu böyle? Zaman geçirmeyeli epey bir sıkıcılaşmışsın!"

Hedefime odaklı bir hâlde pansiyonun taş istinat duvarlarını geçip kireçli parke taşlarına basarak dikkatle yürüdüm. Ama Arz'a orta parmağımı göstermeyi ihmal etmedim. Buna karşılık hareket çektiyse ya da nahoş bir yüz ifadesi yaptıysa göremedim.

Dışarıdaki parlak sabahı gölgeleyen lobiye girdiğimde gözümün loş ışığa alışması biraz zaman aldı. Ardından çok garip görünmemeye çalışarak etrafı kolaçan ettim ancak kısa bir farkla peş peşe girdiğimiz kızlar, sırra kadem basmış gibiydi. Resepsiyonda oturan görevli telefonuna eğilmiş bir hâlde, kapının önündeki sirkülasyondan bihaber görünüyordu.

Arz bana yetiştiğinde kulağıma doğru inatçı bir çocuk gibi fısıldadı. "Sana kapalı alanlarda kalmak istemediğimi söylemiştim."

Dudak büzdüm. "Sen dışarıda uyursun. Ben burayı sevdim," dedim bariz bir yalanla. Her hâlinden köhne bir yer olduğu anlaşılıyordu. O iki akça pakça kızın burada kalmayı seçmesinin altında bariz bir gizlenme sebebi yatıyor olmalıydı.

"Yine bir işler çeviriyorsun ama neyse... Öyle olsun," dedi ve ilerleyip resepsiyon masasındaki zile vurup çınlamayla benim ve resepsiyonistin irkilmesine sebep oldu.

"Bir arzunuz mu vardı?" Yeni müşteri olduğumuzu görünce lafı değiştirdi. "Günaydın, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba, boş bir odanız var mı acaba?" dedi Arz en neşeli sesiyle.

Yaz sezonunun açılmasıyla, böyle bir yerde bile oda kalmayacağına güveniyor olmalıydı. Lakin görevli arkasındaki anahtarlık bölmesine bakıp oda numarası dışarıya süzülen bir tanesini çekip çıkardı. "Şanslısınız. Son bir odamız kaldı."

"Şahane," diyerek yanlarına ilerledim. Ne de olsa iki ayrı oda tutacak param yoktu. Olsa bile, muhtemelen geceyi dışarıda geçirmeye hevesli biri için harcamazdım. Ücretini bile sormadan kredi kartımı uzattım. "Tutuyoruz."

İçerisi bir ahıra benziyor olabilirdi fakat yer aldığı tatil cennetinin hatırına kredi kartımdan çekilen fahiş fiyata gözlerimi büyüterek, dehşetle bakakaldım. Hiçbirini gözden kaçırmayan Arz yine kulağıma eğildi ve mırladı. "Lider Boran kesenin ağzını açmış olsa gerek."

Nefesinden ürpermiyormuş gibi davranırken, "Ya ne demezsin!" diye söylendim. Üniversiteyi okuyacak parayı bile güç bela çıkıştırdığımı ve yine yarı zamanlı çalışmak zorunda olduğum bilgisini kendime sakladım. Ama iyiden iyiye bu varsayımlarına sinir olmaya başlamıştım.

"Balayı çifti misiniz?" diye sordu masanın karşısındaki adam. Didişmelerimizi romantik bir çiftin şakalaşmalarıyla karıştırmış olmalıydı.

Ben ağzımı açıp bir şey diyemeden Arz bana sokuldu ve sıcacık bir dokunuşla kolunu belime sardı. "Nişanlıyız. Doğa rotalarını yürüyoruz. Buranın iyi bir durak noktası olduğunu düşündük," dedi.

Tümüyle yalan sayılmazdı elbette. Sonuçta aramızda hâlen gerçekliliğini yitirmemiş bir sözlü olma münasebeti vardı. En başta beni de Selene'nin lanetine çeken bu olmuştu. Ama Arz'ın bu rahat tavırları... Biraz daha müsaade etsem görevliyle beraber beni bile kandıracaktı. Kandırmıştı da. Bunca yıl beni, benden nefret ettiğine inandırmıştı.

Adam görünüşümüze bakıp günlerdir doğada olduğumuzu anlayabildiğini belli eden tiksinti dolu bir ifadeyle, "İyi tatiller

diliyorum," dedi ve benim kimlik bilgilerimin yeterli olduğunu belli eden bir el hareketi yaptı.

Arz'ın tüm odasını toplayıp yanımda getiremediğim için üzülme fırsatım olmadı bu sayede. Çünkü sırf onun yüzünden odaya yerleşemeseydik onu dışarıda bırakmaya dünden meyilliydim.

Adam bizi odamıza yönlendirirken bir bavulumuz olmadığını görüp yürüyüşte olduğumuzu kendine hatırlattı ve bozuntuya vermeden görevini tamamladı. Üst kattaki ekşimiş kokulu odalardan birinin kapısını bizim için açarken koridorda çaktırmadan iki kızdan bir iz aradım ama nafile.

Görevli işinin başına dönerken Arz kapıyı ardından kapattı. Aniden ciddileşmiş bakışları pür dikkat üzerimde gezinmeye başladı. Bir anda sessizlik fazla boğucu, kutu gibi odaysa haddinden dar hissettirmeye başladı. Arz'ın devasa cüssesi sanırsın odadaki tüm alanı kaplıyordu. Zaten çift kişilik yatakla beraber yürümek için bile doğru dürüst alan kalmazken, olur da geceyi dışarıda geçirme konusunda kararından cayarsa onu yataktan atabilecek kadar bile yerimiz yoktu. Dışarı açılan kapıdan küçük balkona göz attım. "Burası tam sana göre işte," diye şakıdım.

Arz imalı imalı bir kaşını kaldırdı ve suratında pis bir sırıtış yeşerdi. "Burada kalacak olursam balkonda yatmaktan çok daha akıl çelici işlerle *meşgul olabileceğimizi* düşünüyordum."

Onun benimle *meşgul* olması düşüncesi sertçe yutkunmama sebep olurken panikledim. Bana göz kulak olmayı bahane ederek geceyi birlikte geçirmemiz konusunda ısrar mı edecekti? En son aynı odaya kapalı kaldığımızda yaptıklarımız göz önünde bulundurulunca bu ihtimali pek de düşünmek istemiyordum.

Giderek bastıran bir sıcaklama hissiyle klimanın kumandasına bakındım. "Aklına dolan edepsiz düşünceleri sil istersen. Bir daha öyle bir şey yaşanmayacak."

Kısa pes kahkahası aramızda yankılandı. "Anlaşılan aramızda edepsiz düşünceleri olan tek kişi sensin, Prenses." Ba-

kışlarıyla beni baştan aşağı süzerken aniden ciddileşti. "Burayı uyumak için seçmediğini tahmin edebiliyorum. Asıl niyetinin ne olduğunu söyle de ikimizi bu dertten kurtar."

Kendimi büsbütün şapşal durumuna düşürdüğümü anlayınca hafifçe kızardım. Müstehcen imalarda bulunmaya çalıştığını sanırken, o beni burada ne işler çevirmeye kalkıştığıma dair bir sorguya çekiyordu.

Suçüstü yakalanmışım gibi gözlerimi parmaklarıma indirdim. "Aslında..." Sıra ağız dalaşına değil de gerçekleri anlatmaya gelince tutulup kalmıştım. Söyleyeceklerimin hoşuna gitmeyeceği başından belliydi. "Bir iz üstünde olduğumu düşünüyorum. Şüpheli görünen iki kızın peşinden geldim."

Sanki bir şekilde yanılmış olmayı, benim burayı sadece ucuza kaçmak için tercih ettiğimi ve geceyi sahiden burada geçirmek istediğimi duymayı umuyordu. Yüzüme bakmaya devam ederse sinirlerine hâkim olamayacağı düşüncesiyle arkamdaki duvarı incelemeye başladı ve hüsran dolu bir nefes koyuverdi. "Ee, neyin nesiymiş bu kızlar?"

"Aydan'la beraber beldeye indiğimizde, bir saldırıya uğradığımızı söylemiştim," diye başladım sesimi yakınlarda olmaları ihtimaline karşın alçaltarak.

Tepkisizlik.

"Orada ölen kızlara çok benzeyen iki kişi daha gördüm."

Bakışları sonunda ilgisi çekilmiş gibi tekrar bana kaydı ve kaşları havalandı.

"Kaldığımız pansiyona girdiler. Sonra izlerini kaybettim."

"Ak Kurtların peşlerinde olduğunu söylemiştin," dedi buz gibi bir sesle.

"Ölen kız avlandıklarına dair bir şeyler söylemişti. Köklerini kurutmak... Aynı kökene sahip olabileceklerini düşünüyorum." Korka korka onu izliyordum. Arz hâlâ doğru dürüst bir tepki vermiyordu.

"Sen de gidip burunlarının dibinde bir oda kiraladın yani. Kafan zehir gibi çalışıyor, Balın. *Senin için* kaçmaya çalıştığımız kurtları kendine çekecek iki yeni av; müthiş bir plan!" Anlaşılan o ki sinirlenmişti. Benim için kaçtığımızı vurgulayışında bu kararını sorguladığını belli eden bir başka ima vardı.

Tamam, şimdi sıra açıklamaya gelince kulağa pek parlak bir fikir gibi gelmediğini kabul etmeliydim. "Belki yanılmışızdır. Belki en başından beri benim değil, onlar için gelmişlerdir."

"O zaman yine geleceklerdir. Bu insan kalabalığının onları durduracağını sanıyorsan yanılıyorsun."

"Durdurmadığını gözlerimle gördüm, Arz." Aydan'la kaçarken yalnız değildik. Hatta o kadar kalabalıktık ki bu kadar cüretkâr bir saldırının ancak deli işi olabileceğini düşünmüştüm. Nitekim öyle olduğu anlaşılmıştı.

"Onları ilk sen yakalarsan ne öğreneceğini düşünüyorsun?"

"Bilmem. Neyden kaçtıklarını ve ne için avlandıklarını mesela..." Her nedense bunu öğrenmenin bize büyük bir avantaj sağlayacağını düşünüyordum. Selene kurtları tamamen şans eseri lanetlemişti, bunu biliyorduk. Ama onları alet ettiği belli başlı bir emeli vardı. Buraya bunun için gelmiş olmalıydı. "O gün sorduğumda neyin peşinde olduklarını bilmediğini söylemiştin. Sahiden de bilmiyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi dürüstlükle.

"Benim için geldiklerinde biliyordun."

"O zaman çok yakındalardı ve seninle olan bağ..." Devamını getirmedi. Daha acil meseleler vardı. "Derhâl buradan ayrılmamız gerek."

"Hiç sanmıyorum," diye direttim. Kartımdan çekilen fahiş meblağ bir yana, kararımın hâlen arkasındaydım. O kızlardan öğreneceğim şeyler hayatta kalmak için en büyük şansım olabilirdi. İçgüdülerim var gücüyle burada kalmamı fısıldıyordu. "Onlarla konuşmadan şuradan şuraya gitmem."

"Az öncesine kadar aklında olmayan bir plan için bu kadar inat etmen aptalca."

Öyleydi ama kendime engel olamıyordum. İçimde yanan bir şey bu fikre sıkı sıkı tutunmamı sağlıyor, sanki Arz irademi sınadıkça daha da güçleniyordu. "Şaman öyle alelade bir kehanette bulunmadı ama söylediği bir şey var ki o da sezgilerime güvenmem gerektiği. Ben de bunu yapıyorum; sezgilerime göre hareket ediyorum."

"Başlatma şimdi sezgilerine!" Öfkesi bir perde aşağı inmiş sesinde dans ediyordu. "Kocakarı safsatalarına kanıp kendini öldürteceksin."

Bunun inancıma ve olduğum şeye doğrudan bir hakaret olarak algılamıştım. Şaman sürüde bir cadıya, yani benim türüme en yakın olan kişiydi.

Onunkine eş değer bir öfkeye kapılıp, "Vampir toprakları hakkında sayısız kez uyardığım hâlde başının dikine giden ve kıskıvrak yakalanmamıza neden olan sen değil miydin? Riskler aynıydı. Yine de seni durdurmaya yetmedi," dedim bir çırpıda.

"Söz konusu kendi hayatım olunca ne kadar pervasız davranabileceğimi biliyorsun."

Meydan okurcasına bir kaşımı kaldırdım. "Belki de seni örnek almaya başlamışımdır."

"Bu konuda almamalısın. Senin için hâlâ bir şans var."

Sahiden de öyle mi düşünüyordu? Benim buna olan inancım giderek zayıflarken, onunsa kendi başında yeterince dert varken bu niye umurundaydı peki?

Yumuşar gibi yavaşladım ve tane tane konuştum. "O zaman bırak da bu şansı nasıl değerlendireceğime kendim karar vereyim."

Bir an için bakışlarında anlayış ve kabulleniş göreceğimi sandım. Oysa Arz kalın kafalılığını kanıtlarcasına direnmeye devam ediyordu. "Bunun üzerinde ikimizin de söz hakkı olmalı."

Kime laf anlatıyordum ki!

Hışımla üzerimden terden sırılsıklam olmuş gömleği çıkarıp bir yana fırlattım. Çantayı ve anahtarı aldım ve onunla bir süre araya mesafe koyma arzusuyla odadan çıkmaya yeltendim. "Sen sözünü söyledin. Ben sözümü söyledim," diye kestirip attım.

Yanından geçerken beni kolumdan yakaladı. "Ortada bir uzlaşma göremiyorum."

"Aynen öyle." Kolumu ondan kurtardım. Yaptığıma aptallık demek yerine beni anlamaya çalışsa belki ortak bir karar varabilirdik. "Şimdi izninle onları görebilir miyim diye bir etrafa bakınacağım."

"Bu yaptığına emrivaki denir," lafı tam kapıyı açtığımda beni durdurdu ve tüylerimi diken diken eden bir sinirle titrememe sebep oldu. *Emrivaki*, demek ha... Beni sanki bu konuda bir hükmü varmış gibi Atakan'ın önüne sürerken yaptığı neydi? O dört kelime bir kez daha zihnimde çınladı. Emrivaki ona denirdi.

Ona öldürücü, zalim bir bakış attım. "Seni zorla tuttuğum yok, Arz. İstersen gitmekte özgürsün."

Koridora çıkıp ilerlerken arkamdan çarptığım kapı, cümlemi yıkıcılığına uygun bir gümlemeyle sonlandırdı.

Ona karşı bu kadar hiddetlenebilmiş olmam, benim bile aklımı karıştırmıştı. Böylesine hararetlenecek bir tartışmanın ortasında kaldığımız falan yoktu. Aksine, beni sürüsünden kaçırıp geceyi burada geçirmeyi önerdiği için minnettar olmam gerekirdi. Paniğinin de, burayı terk etmek için patronluk taslamasının da altında benim güvenliğimden endişe etmesi yatıyordu.

Oysa ben ne yapmıştım? Ona doğru dürüst bir teşekkür etmek şöyle dursun, isterse defolup gidebileceğini söylemiştim. Bunu kastetmemiştim elbette. Giderse Selene ve sürüsünü bulmak için son şansımı da kaybederdim.

Bir kumar oynamıştım. İstese de bizi zincirleyen bağ yüzünden yeterince uzaklaşamayacağına güvenmiştim. Şimdi odaya döndüğümde onu orada bulamayacak olmaktan delicesine korkuyordum.

Birinin yanında olmasını istemek ama ilk çatışmada kovmak hangi mantığa hizmet ediyordu? Onun seni önemsemesini istemek ama önemsediğini belli ettiğinde sinir olmak niyeydi? Sanki istediğim her şey aynı anda hem oluyor hem de olmuyordu. Karman çormandım.

Koridoru kaplayan, yeterince süpürülmemekten yer yer grileşmiş, eski moda halılar adım seslerimi yuttuğu sırada başıboş

bir şekilde pansiyonun içinde ilerlemeyi sürdürürken aklımda netlik kazanan tek şeye odaklandım; o kızları bulmaya.

Onları neden bu kadar önemli bulduğumu şimdi daha iyi anlıyordum.

Daha önce şamanın sözleri üzerine adamakıllı kafa patlatamamıştım. Söyledikleri kısıtlı ve belirsizdi. Bir yolculuktan bahsetmişti. Bize bilmemiz gereken her şeyi öğretecek bir yolculuktan. Üzerine düşününce sahiden de bir örüntü olduğu aşikârdı.

Kâbuslar Ormanı'nda ruh bana babamın gerçekleştirdiği büyülü ritüeli göstermişti ve vampirler tarafından yakalanmasak belki de o ritüelin ne anlama geldiğini ve içimdeki cadı gücünü nasıl baskıladığını asla öğrenemeyecektik. Persi'nin yardımı olmadan o günlüğü yeterince hızlı çeviremeyecektim ve taş henüz oraya gitmeden içime düşmeyecekti. Her şey birbirine bağlanıyordu.

Henüz elime düşen taş ve katledilen kızlarla ilgili bir sonuca ulaşmamıştım. Ve bak sen şu işe ki Arz yolumuzu uzatmaya karar vermişti. Sanki dağın arkasına, Selene'nin yanına gitmeden önce öğrenmemiz gereken son birkaç gerçek daha kalmış gibi...

Buraya bunun için gelmiştik. O kızlarla bu yüzden denkleşmiştik ve güdülerim yine aynı sebeple peşlerine düşmemi sağlamıştı.

Arz benim gördüklerimi görmemekte ısrar edebilirdi ama kendisi bile farkında olmadan aynı kaderin ağlarına çekiliyordu. Yoksa beni neden durup dururken kurtarmak istesindi ki?

Amaçsızca dolanmayı bırakıp hızla ortak alanları kontrol etmeye başladım. Küçücük bir yer olunca pek uzun sürmedi. Her yerde in cin top oynuyordu. Sanki otelin tüm sakinleri kaçarcasına günlerini beldede geçirmeye gitmişlerdi. O kızlar hariç hepsi...

Bundan güç alarak kapıları tıklatmaya ve eğer bir cevap veren olursa saçma sapan bahaneler bulmaya başladım. Yolunu

kaybetmiş genç kız taklidim dördüncü odadan bornozlu, kıllı bağrı açıkta ve leş gibi alkol kokan bir ayyaşın kapıya çıkmasıyla son buldu. Benim yolunu kaybetmiş bir eskort olabileceğime ve kaç para alacaksam iki katını vermeye gönüllü olacağına dair çirkin imalarda bulunmuştu.

Zaten bir dizi yabancının kapısını tıklatarak sosyal anksiyetemin sınırlarını zorluyorken pes ettim. Bir şüpheci bakışa, temkinle beni inceleyen bir buruşuk surata daha tahammülüm kalmamıştı.

Hüsranla odaya dönmeden resepsiyona inip kızlar hakkında bilgi almayı aklımdan geçirdim ama derhâl vazgeçtim. Tuhaf görünecek olması bir yana o adamın etrafında olup bitenlerden son derece bihaber olduğuna hemen hemen emindim.

Kapıya yaklaştığımda faydasız gezintim aklımdan uçup gitmiş, içeride beni neyin beklediği ya da beklemediği hakkındaki merakım katlanarak artmıştı. Gergin bir duraksamanın ardından anahtarı deliğe soktum ve çevirdim.

Onu görmeden önce beni kokusu karşıladı. Öğle sıcağının teri ve kendine has erkeksi esansı odanın her yerine yayılmıştı. Hijyen takıntıma rağmen öylesine rahatlamıştım ki hiç söylenmeden odanın karşına geçip balkon kapısını açmakla yetindim.

"Hey! Oda daha yeni serinlemişti," diye söylendi Arz arkamdan.

Klimayı kastettiğinin bilinciyle, "Sıcaktan pişmeyi, boğularak ölmeye yeğlerim," diyerek geriye döndüm. Gitmediğini anladığım için ona bakmaktan kaçınmıştım ve ne yapmakta olduğunu o an fark ettim. Yatağa sere serpe uzanmış, iç çamaşırı dışında üzerindeki her şeyi çıkarıp atmıştı.

Bir kez daha önümde yarı çıplak duruyordu. Bense her seferinde olduğu gibi çarpılıp kalmıştım. Neyse ki yüzüstü yattığı için beni ne denli afallattığını görme zevkini tatmadı. Kafa karışıklığım öfkeli bir tepkiye dönüşmeden önce yatağın

yarısından fazlasını kaplayacak denli geniş bir sırtın erkeklerde ne kadar estetik durduğu üzerine hülyalı düşüncelere dalıp gittim.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" diye inledim. Beni gıcık etmek için sanki bilerek yatağın tam ortasını işgal etmişti. Yatmaya kalktığımda Arz'a has kokunun sinmediği bir tek yan bile bulamayacaktım.

"Sen dedektifçilik oynarken dinleniyorum," dedi mayışık ve umarsızca. "Ama ne yalan söyleyeyim, yatak da çok rahatmış!" Palastaki yatağın yanında sert zeminden farkı olmadığına yemin edebilirdim.

"Peki, öyle olsun," diye mırıldandım dişlerimi sıkarak. "Geceye kadar yatabilirsin." Sonra çarşafları değiştirtmenin bir yolunu bulurdum nasıl olsa?

"Güpegündüz ne yatması," diyerek bana döndü yapmacık bir hayretle. "Bana keşif turu sözün var. Gece kaldığım yerden devam ederim."

Evet, hiçbir yere gittiği yoktu. Ama işin peşini de kolay kolay bırakacağa benzemiyordu. O tartışmanın acısını bir şekilde çıkaracağını biliyordum ama beklediğim bu değildi. "Saçmalama," diyerek parmağımı ona doğru kaldırdım. "Böyle anlaşmamıştık."

Zafer kazanmış bir edayla gülümsedi. "Sen dışarıda uyumamı önermiştin. Bunu kabul ettiğime dair bir şey söylediğimi hatırlamıyorum."

"Odanın parasını *ben* verdim."

"Günaşırı seni taşımaktan sırtım fena tutuldu. Kusura bakma ama layıkıyla dinlenmeyi senden daha çok hak ediyorum," dedi dudak büzerek.

"Seni dinlemediğim için öcünü böyle mi alıyorsun!" Sırtımdaki çantayı çıkarıp suratına fırlattım.

Refleksleri yardımına koştu ve henüz havadayken onu yakaladı. Sonra bir köpek gibi içini koklayıp kuru yemişleri istiflediğim yerden buldu ve ağzına bir avuç dolusu attı. "Bence ilk

iş bir şeyler yiyelim. Madem burada kalıyoruz, boğazımızdan düzgün bir şeyler geçsin."

Konuyu değiştirmesine mâni olabilirmiş gibi sesimi daha da yükselttim. "Seninle aynı yatakta yatmayacağım, Arz!"

"Çok ayıp. Ben sana yumuşak postumu sunmuşken daha cömert davranmanı beklerdim," diye *cık cık*ladı çileden çıkaran bir sakinlikle. Çantayı komodinin üzerine bırakıp ellerini silkeledi ve yatağa iyice yayıldı.

"En son beraber uyumayı denediğimizde nasıl uyandığını hatırlatırım," dedim sinsi bir gülümsemeyle.

Yine kızardığını görmek beni oldukça memnun etti. Oysa utancı bile onu yıldırmaya yeterli olmamıştı. "Arkanda olmam bu kadar büyük sorunsa ben küçük kaşık olurum, sorun değil."

Yüzünün aldığı o ifade, sözlerine yansıttığı muziplik ciddi kalmamı zorlaştırıyordu. Onun cüssesine göre minicik kalıyorken sırtından sarılarak uyuduğum bir görüntü beni neredeyse kıkırdatacaktı.

Güldüğüm anda pes etmiş olurdum. Dolayısıyla eskisi kadar güçlü olmayan öfkemle emirler yağdırmakta çareyi buldum. "Leş gibi kokunu çarşaflara sindirmeden duşa gir bari. Yoksa elimde kalacaksın."

Kıs kıs güldü ve yerinden kıpırdamadan durdu. "Bu patronluk tavırların boşa harcanıyor, Balın. Alfa sen olmalıymışsın."

"Patronluk tavırları mı?" Ona doğru yaklaşıp sol elimin parmaklarını göğsünün üzerinde dolaştırınca Ay'ın Öpücüğü tehditkâr bir parıltıyla aydınlandı. "Sana bunun bir tavır mı gerçek mi olduğunu kanıtlamadan dediğimi yap istersen, *kuçu kuçu*." Daha laf ağzımdan çıktığı an, bunun bir hata olduğunu anladım. Ama artık çok geçti.

Bir an için ikimiz de sıcak bir yaz günü, meşrubatın içinde erimekte olan iki buz parçası gibi atışıp duruyor, samimi hislerimizi paylaşıyorduk. Bir an sonra kışın kendisi oluvermiştik.

Arz gerildi. Yerinde doğrulurken yüzündeki muziplik yerini taş gibi bir ifadeye bıraktı. Gırtlağı köpek benzetmemi doğrulayan bir hırıltı titredi. "Böyle bir şeye tekrar kalkışmaman konusunda ortak bir karara vardığımızı sanıyordum."

Bahsettiği olayın tam olarak nasıl yaşandığını gayet iyi hatırlıyordum. Boğazımı saran parmaklara duyduğum öfke hâlen ilk günkü kadar taze, kor parçaları gibi içimi yakıyordu. "Beni bir daha tehdit edecek olursan..."

"Bu bir tehdit değildi."

Başka ne olacaktı? Ama onu dinleyecek hâlde değildim. Arkamdaki bir kayışı çözüp hâlen belimde olmasına şaştığım av bıçaklarını ve hançeri şangırtı eşliğinde komodinin üzerine bıraktım. Bunun da ona bazı şeyleri hatırlatması umuduyla...

"Görüldüğü üzere, biz ortak kararlara varma konusunda berbat bir ikiliyiz, Arz."

"Yanılıyorsun," dedi yataktan kalkıp duşa doğru ilerlerken. *"Biz, bir ikili dışında her şeyiz."*

Kapı çarpılıp su sesi duyulmaya başladığında bile hançere bakmayı sürdürdüm. Henüz onları aramızdaki güç gösterileri dışında kullanmam gerekmemişti. Bu da tek bir anlama gelebilirdi.

Çok yakında kana bulanacaklardı.

Peşi sıra duş aldıktan sonra odadan çıkıp tazelenmiş bir şekilde yiyecek bir şeyler bulmaya yollanırken Arz benimle konuşmayı reddetti. Bunda ilk tartışmamızın mı yoksa ikincisinin mi payı vardı, bilmiyordum. Ancak üzerine gidemeyecek kadar burada geçireceğimiz günü en verimli şekilde geçirmeye kendimi vermiştim. Kafamdan türlü türlü planlar yapıyordum.

Ne yazık ki bu planlar, normalde olacağı gibi keyifli kokteyl barlarından, akşam sefası kafelerine, oradan sahile ve belki hoş bungalovların arasında dönen gece hayatına uzanan tatilci

Balın'ın hayalleri değildi. Hayır, hançerin tehlikeli parıltısını gördüğümden beri ne tür bir ölüm kalım mücadelesi içinde olduğumuzu bir kez daha hatırlamıştım.

Bir an önce karnımı doyurup pansiyona dönmeli, yapabildiğim ölçütte kızların izini sürmeli ve beni her ne kadar ölesiye korkutuyor olsa da güncenin içinde yazanlara dalarak içime düşen taş hakkında bilgi edinmeye çalışmalıydım.

Kıyı şeridinde hoş, butik bir mekâna oturduk. Cam gibi açık havanın altında akşam karanlığı gelmek bilmiyordu. Hava hâlen boğucu ama öğlenki kadar sıcak değildi. Denize bakan tenteli iskelenin üzerinden tatlı bir yaz melteminin tadını çıkarmak mümkündü. Martılar gaklıyor, az ilerideki plajda denizin tadını çıkaran çocukların neşeli çığlıkları yükseliyordu.

Kendimize bol kalorili, aç geçen günleri unutturacak bir öğün bahşetmiştik. Çatalımın üzerinden Arz'ın didiklediği tabağına baktım. Atışmamız üzerine yorum yapmak istemiyordum ve onunla konuşmak da her zamankinden zor geliyordu. Yine de kendimi aklımdakileri dile getirmek için zorladım.

"Yemekten sonra ayrılsak iyi olacak," dedim taze fasulye ve pilavın yerlerini değiştirip ağzıma küçük bir lokma atarak.

Sebebini sormadan bana bakmakla yetindi ve hafif bir omuz silkişle tabağına döndü.

Açıklamaktan kendimi alamadım. "Yanımda sen olmazsan o kızları yakalama şansımın artacağını düşünüyorum." Zaten onaylamadığını açıkça belirttiği planım hakkında yorum yapmadı. "Sonuçta sen onları avlayan kurtlardan birisin. Onları korkutup kaçırıyor olabilirsin."

"Hıh!" Alaylı bir gülüşle püresine gömüldü. Tuhaf bir şekilde o da benim gibi vejetaryen bir öğün tercihinde bulunmuştu. Onun cüssesinde birinin alabileceği proteine ve gücünü toplamasına yarayacak sağlam kaloriye ihtiyaç duymasına rağmen...

"Bunda komik bir şey mi var?"

"Etrafımdaki herkesi korkutup kaçırıyorum, değil mi?" dedi kinayeyle karışık bir sitemle. "Sonuçta ben durduk yere insanların boğazına sarılan, tehditler savuran ehlileştirilmemiş bir köpekten farksızım."

Bir aşamada öyle olduğuna inandığımı kabul etmeliydim. Ancak zamanla tavırları değişmiş, daha anlayışlı ve yumuşak başlı birine dönüşmeye başlamıştı. Hatta son yaptıklarıyla beraber bir adım ileri gidip beni önemsediğini bile düşünebilirdim.

Bir de bana böyle davranmaya mecbur olduğunu söylemesi vardı ki hâlen gizemini koruyordu.

"Eğer sana haksızlık ettiğimi düşünüyorsan nedenlerini açıkça anlatmaya başlayabilirsin," dedim beklenti dolu bir bakışla.

"Ne anlamı var ki? Sen yine her şeyi kendine has matematiğine göre yargılarsın."

Cevap vermekten kaçındığı gözümden kaçmamıştı. Ancak iması da en az söylemediği şeyler kadar dikkat çekiciydi.

"Kendime has matematiğim mi?"

Üstüne gitmemden huysuzlanarak sandalyesinde geriye yaslandı. "Ne duymak istiyorsun, Balın? Evet, tıpkı hatırladığım gibi..." diye patladı. Kaşlarımı çattığımı görünce sürdürdü. "Ben bir hata yaparım, sen de bunu bine katlayarak cezasını bana günlerce çektirirsin. Sen bir hata yaparsın, hiçbir önemi olmaz. Hep böyleydi. Hâlâ öyle!"

İthamlarıyla şaşkına dönmüştüm. Sadece bugüne değil geçmişe de yönelik olmasına rağmen ben elimdeki tek meseleye odaklandım. "Yaptığın hata öyle kolay unutulacak bir şey değil, Arz. Ben hata olarak seni boğazlamakla tehdit etmiyorum."

"O sırada senin de boğazıma dayadığın bir bıçak vardı, hatırlatırım."

"Kendimi savunmak da mı suç oldu?"

"Az öncesine kadar beni kurda dönüştürerek yanında yürüten kız mı söylüyor bunu?"

"İstemeden olduğunu sen de biliyorsun."

"Peki, sen benim bile isteye öyle tepki verdiğime neden bu kadar kolay ikna oluyorsun? Sanki beni hiç tanımamışsın gibi... Sanki geçerli bir sebebim olmasa sana öyle davranırmışım gibi..." Afallamış hâlde ona bakakaldığımı görünce başını iki yana salladı. "Ama sen, sen ne yaptın? Beni tekrar kullandın. Yapma dediğim şeyi yine yaptın!"

"Canını bu kadar sıkıyorsa sen de her önüne geleni öldürmeye çalışmaktan vazgeç. Ben de sol elime bir eldiven takayım, bitsin gitsin," dedim savunmacı bir tavırla.

Sinirle gülmeye benzeyen ama daha çok tıksırmaya benzer bir ses çıkardı. "Ama bitip gitmiyor, değil mi? Küçük bir ağız dalaşında bile beni bununla tehdit edebiliyorsun. Ve her nasılsa bu benim ayıplarımla bir tutulmuyor."

Şimdi meselenin ne olduğunu anlamıştım. Daha o an, tatlı tatlı atışmanın biraz fazla ileriye gittiğini ve çığırından çıkmakta olduğunu fark etmiştim. Geri adım atmaya niyetlendiysem bile uyaran tavırları karşısında daha da yükselmiştim. Aslında hatalı olan bendim. "O konuda özür dilerim. Haklısın."

Özrümü kabul edip etmediğini belli eden herhangi bir ifade takınmadı. Kaşlarını çatarak deniz manzarasını izlemeye başladı. Tekrar konuştuğunda sesi dingin, neredeyse göğsünden bunları çıkarıp atmanın rahatlığıyla huzurla doluydu. "Sana nasıl hissettirdiğimden haberim olup olmadığını sordun. Sen hiç sordun mu? Beni dönüştürünce nasıl hissettiğim hakkında hiç fikrin var mı?"

Neden o kadar büyük bir tepki verdiğini düşünmüştüm elbette. Sinir bozucu ve aşağılayıcı bir his olmalıydı. Ama belki de gözünü döndürecek kadar boğucu, kapana kısılmış gibi bir hissin içinde çırpınıp durmuştu onca süre. Bilmiyordum. Çünkü sahiden de hiç öğrenmeye çalışmamıştım.

"O kadar kötü mü?" diye sordum kısık bir sesle.

Derin derin nefes almayı sürdürürken duymayacağı kadar kısık sesle mi sordum diye kendimden şüphe ettim. Fakat

duymuştu. "Kötü değil," diye yanıtladı usulca. "Sadece küçük bir yanılgı."

"Ne yanılgısı?" Masada ona doğru eğildim. İlgimi son zerresine kadar söyleyeceği kelimelere verdim. "Sana izle dokunduğumda tam olarak ne hissediyorsun, Arz?"

"Tekrar özgür hissediyorum. Sanki kurtulmuşum gibi..." dedi puslu bir sesle. İnanmaya cesaret edemeyeceği denli umut dolu bakışlarla... "Sonra bitiyor. Ben yine aynı çaresiz gerçekliğe uyanıyorum."

Afallamıştım. Böyle bir şey için neden bu kadar hiddetlenmiş olabilirdi ki? Ama sormama gerek kalmadan hatırladım. *"Ona kalsa seni şuracıkta öldürmeliyim,"* demişti. Onunla kastının ne olduğunu hiç anlamamıştım.

Selene'den bahsediyordu.

O öfke kendisine ait değildi. Bizzat Tanrıça'nın öfkesiydi.

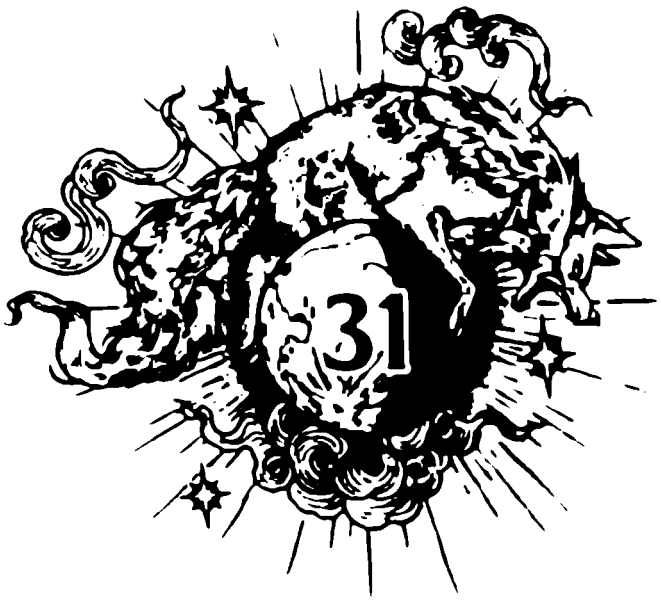
Çünkü Arz'a dokunduğumda onu çalıyordum. Onu farkında olmadan kısa süreliğine lanetli döngüsünden çekip çıkarıyordum. Lanetinin efendisi de bunu her nasılsa anlıyordu.

Beni ona bir daha izle dokunmamam konusunda uyarmıştı çünkü bu Selene'yi daha çok kışkırtırdı. Kendisine karşı bir tehdit olarak görmesine önayak olurdu. Aslında beni, onun gazabından koruyordu. Tıpkı Ak Kurtlar peşimize düştüğünde yaptığı gibi...

Tanrıça'sını bu kadar endişelendirebildiyse, bu Arz'ı kurtarabileceğim anlamına mı geliyordu? İkimizi birden kurtarabilecek güç bende miydi?

En büyük önceliğimin bu olması konusunda hiç bu kadar haklı olmamıştım. Artık pek zamanımızın kaldığı da yoktu.

Gücümün sırrını bir an önce çözmek zorundaydım.

Son söyledikleri çığır açacak nitelikte olmasına rağmen daha fazlası için ağzından tek laf alamadım. Ancak tavırları yumuşamış, asabiyeti üstünden uçup gitmişti. Bunu da olumlu bir gelişme olarak kabul edip hesabı kızın ödemesine kaşını kaldırarak tepki veren garsona bir iki feminist laf çarpmadan restorandan ayrılmayı başardık.

Otele yakın bir yere kadar beni geçirirken arkada kalmaktan hoşnut mu, değil mi anlaşılmıyordu. "Boş vaktini nasıl değerlendireceksin?" diye sordum ayrılma noktasına geldiğimizde.

Elini ensesine götürüp gözünü yakan güneş ışınlarına kısık gözlerle baktı. "Sürüye sandığından daha yakınız. Sanırım gidip etrafta onlardan herhangi birinin izine rastlanmış mı diye bir sorup soruşturacağım."

Kendine keyifli vakit ayırma konusunda sahiden de berbattı. Gereken fırsat karşısına çıktığında bile görev bilinciyle hareket ediyordu. "Gezip tozacağını düşünmekle hata etmişim," diyerek iç geçirdim.

"Keyif çatmak için akşam serinliğini bekleyeceğim," dedi neredeyse muzipçe.

Dayanamayarak şapkamı başımdan çıkarıp onun kafasına oturttum. "En azından gözlerini koruyabilirim."

Bu barış girişimini ağırbaşlı bir edayla onayladı ve teşekkür etti. Şapka kıvır kıvır saçlarını saklarken ona sert bir görünüm kattı. Tam gitmek üzereyken arkasından yalnızca ufak bir parmak dokunuşu gerisin geri bana dönmesine yetmişti. Gözlerinde meraklı bir bakış vardı.

Önlenemez bir endişeyle, "İyiyiz, değil mi?" deyiverdim.

Kalkan kaşları şapkanın altında kayboldu. "Senin için iyi olmamız ne zamandan beri önemli?"

Bilmem, dercesine omuz silktim. Sanırım, sonlara doğru onu gerekenden fazla tartaklamış olabileceğimden garip bir suçluluk duyuyordum. "Her neyse, unut gitsin," diye mırıldandım ve bu aksak ayrılığa bir an önce son vermek için kendi yoluma yöneldim. Ancak bozuk bir plak gibi takılı kalmış olmalıydık çünkü bu sefer de Arz gitmeme engel oldu.

Beni kolumdan tutup çekti ve tekrar gözlerine bakmaya zorladı. İçleri gülen iki iri kahve göze. "İyiyiz, Balın," dedi ihtiyatlı bir tebessümle. "Endişelenme."

Rahatlamayla başımı salladım. Aramızdaki enerji sonunda normale dönmüştü. "Tüh," dedim şakacı bir tavırla. "Bir ikili olsak iyi bir ikiliyiz diyebilecektik." Dudak büzdüm ve topuklarım üzerinde döndüm. "Yazık oldu."

Hazırlıksız yakalanmış Arz'ın yüzünün aldığı hâli göremedim. Ancak melodik kahkahası çabasızdı.

İçim içime sığmaz bir neşeyle ilerlerken pansiyonun yerini elimi koymuş gibi buldum. Bu çevrede bundan daha döküntü ve çirkin bir bina olmayınca bulmak kolay olmuştu.

İçeri girdiğimde resepsiyon arkasında aynı adam, ilk adımımızı attığımız zamankinden farksız, telefonuna gömülmüş pinekliyordu.

Arz gibi zile basmadan boğazımı temizleyerek dikkatini çektim. "Bir arzunuz mu vardı?" diye sordu aynı şekilde. Dalıp gittiği yerden çıkarıldığında bu cümleyi otomatiğe bağlamış olmalıydı.

"Telefonunuzu kullanabilir miyim?" diye sordum sevimli sevimli.

Onu oyalanabileceği yegâne şeyden alıkoymuş olmama gücenerek telefonu uzattı ve kibar sözler mırıldandı.

"Kısa tutacağım," sözüyle biraz geriye çekildim ve Aydan'ın ezberimde olan numarasını tuşladım.

Belki yapmamalıydım. Telefonumu geride bırakırken iletişimsizliği seçmiştim ve buna sadık kalmalıydım. Oysa Aydan endişeden deliye dönmüş olmalıydı. İyi olduğumu duymanın yüreğine sular serpiştireceğini bildiğimden bunu ona çok görmemiştim.

Sürüyü bıraktığımızdan bu yana ne kıyametler koptuğunu öğrenmek de işime geliyordu. Merakıma engel olamıyordum.

Babam, planları suya düşünce muhtemelen küplere binmişti ama ettiği onca lafın arasında kızı için endişelendiğini ima eden tek bir söz olmadığına kalıbımı basardım.

Diğerleri, Arz'ın sürüsü, hatta benim için yaptığı son iyiliğin sonuçlarına nasıl katlandığını bilmediğim Aydan...

En çok Aydan'ı merak ediyordum.

Neyse ki ikinci çalışta telefonu açtı. Yabancı numaraya karşı takındığı temkinli tonu bile gülümsememe yetti. "Alo, kimsiniz?"

"Aydan... Benim," dedim sesimdeki buğulanma hızla bir ağlama krizine dönmeden elimi bağrıma bastırdım.

"BALIN!" Sesindeki coşkuyla karışık rahatlama gözyaşlarımı tutmama hiç yardımcı olmuyordu. Çevresinde duyabilecek birileri olduğunu hatırlamış olmalı ki sesini düşürerek tekrarladı. "Balın... Sen misin?"

"Evet, benim. Sana iyi olduğumu söylemek için aradım." Derin, göğsüme çöken muazzam ağırlığı kaldırmaya yetmeyen bir nefes aldım. "Ve senin nasıl olduğunu öğrenmek için..."

"Ben iyiyim. Beni boş ver." Kesik kesik gelen sesi, Aydan'ın çoktan rahatlama gözyaşları döktüğünün habercisiydi. "Şükürler olsun iyisin! Balın... Öyle merak ettim ki... Aklım hep sende."

"Merak etme. Her şey yolunda." Tıkanarak duraksadım. Ciğerlerim beni en önemli anlarda hep yüzüstü bırakıyordu. "Bu sana ulaşabileceğim son an olabilir. O yüzden artık merak etmeyi bırak. Tamam mı? Hayatta kalırsam seni bulurum. Bulamazsam..."

"O cümlenin devamını getirirsen asıl ben gelir seni bulurum ve kıçını yere sererim. Anladın mı?" Bunu yapacak kadar deli olduğunu biliyordum. O, doğduğu günden beri böyleydi. Sesindeki sıcak tını olmasa beni sahiden azarladığını düşünebilirdim. "Hemen mızmız bir sürtük gibi davranmayı bırakıyorsun ve kendine Balın olduğunu hatırlatıyorsun!"

Dudağımdaki buruk tebessüme doğru kıvrılan yaşlara engel olamamıştım. Ağladığımı canım pahasına belli etmedim. "Doğru. Mızmız değilim. Öyleysem bile sürtüklerin kraliçesiyim!"

"Kesinlikle öylesin! Onlara gününü göstereceksin."

"İçlerinden geçeceğim."

"Hırrrr," diye beni gazlamaya devam eden arkadaşım sanırsın korkudan donakaldığım iş görüşmesinde tuvalette beni kendime getiren, babam ağlatınca içmeye ikna eden, aşk acısı çektiğimde oğlanları boklayan Aydan'm bir başka versiyonuydu. Sanki hiçbir şey değişmemişti. Bu da diğerleri gibi, sonrasında küçücük gelen anlık problemlerden bir başkası olarak kalacaktı.

Ölüm ne ki, biz onun bile üstesinden gelirdik!

"Kahretsin Aydan... Seni çok seviyorum, biliyorsun, değil mi?" diye sızlandım.

"O hayvan çocukla sözlenmiş olabilirsin ama sen benim karımsın. Elbette biliyorum," diye şakıdı. "Sahi... Arz ne âlemde? Sana zarar vermeye kalkışmadı, değil mi?"

"Bir iki patavatsızlık yaptı," dedim anılarla puslanan bir sesle. Son konuşmamızdan sonra eskisi kadar ağır gelmiyordu.

Bunu fark etmek bile gardımı geri yükseltme isteği uyandırdı. "Ama ona haddini bildiriyorum."

"Bir an olsun aksini düşünmemiştim." Kıkır kıkır gülüşü aklına gelenlerle aksak yağmur damlaları gibi tamamen kesildi. "Sen gittikten sonra ortalık ayağa kalktı. Lider Boran deliye döndü."

"Şimdi mi değere bindim? Avucunun içindeyken kılını bile kıpırdatmıyordu."

Aydan babamla aramızda dönenlere yorum yapmaması gerektiğini bilecek kadar akıllıydı. "Şimdi çabalıyor. Seni kurtarmak için bir ekip hazırlıyor."

Korktuğum başıma geliyordu. "Hayır, Aydan... Burası sizin için çok tehlikeli. Bunu biliyorsunuz. Saçma sapan bir işe kalkışmayın. Onu vazgeçirebilecek birisi varsa o da sensin."

"Benim yapabileceğim pek bir şey kalmadı. Kontrolünü kaybetmiş gibi davranıyor." Duraksadı. "Sen gittikten sonra işler sarpa sardı," dedi yine.

"Selene'nin sürüsüne çok yakınız. Siz harekete geçene kadar çoktan onlara katılmış oluruz. O zaman da arkamdan gelen herkes eceline susamış olur." Bunun onları caydıracak bir bilgi olmasını umuyordum.

Yakınıp durduğum şey –bir başına olmanın kendine has avantajı– yalnızca kendi canının derdine düşmekti. Her şeye rağmen sürümün hayatı söz konusu olursa bu sadece işimi zorlaştırırdı.

"Şansımı denerim," diye yarım yamalak bir şeyler geveledi.

"O ekipte yer alacağını söylersen buraya geldiğinde kıçını yere serecek olan ben olurum." Yumruğumu sıktım. En başında gelmemeye ikna ettiğim en yakın arkadaşım, babamın gelgitli ruh hâline ve hırslarına kurban giderse... İşte o zaman Arz'a kalmadan o adamı kendi ellerimle öldürürdüm. "Sakın, Aydan! Söz ver."

Telaşlı bir kıpırtının ardından telefona fısıldadı. "Birileri geliyor. Kapatmam lazım."

Hattın kesildiğine dair çınlama bir süre kulağımda yankılanırken alamadığım cevabın boşluğu göğsümde bir yarık açtı. Tıpkı güncenin içinden çıkan taşın ciltte açtığı gibi bir delik açılıp kalbim dipsiz bir karanlığa düşmesine sebep oldu.

Söz vermemişti.

Arz'ı geride bırakmanın pek etkili olduğu söylenemezdi. Kızları bulmak için küçücük pansiyonun her katını karışladım, utancımı içime gömüp birkaç kapı daha çaldım ama yoklardı. Sanki yer yarılmış da içine girmişlerdi.

Pes edip odaya dönerken Arz'la o kutu gibi yerde sıkışıp kalmadığım için bile doğru bir karar vermiş olduğuma kanaat getirdim. Basık mekânlarda birbirimize çatmaktan başka şansımız kalmıyordu ve ben bir kavgayı daha kaldırabilecek hâlde değildim.

Odaya varır varmaz avuç içime bakmış, panik davulları gümbürdeyerek beş günümüzün çoktan eriyip gittiğini haber vermişti. İz hızla küçülüp yarımay fazına doğru yaklaşıyordu. Çok geçmeden lanetli ömrümüzün yarısı geride kalacaktı. Diğer yarısını bu geçenden daha iyi değerlendirip değerlendiremeyeceğimizin bir garantisi yoktu.

Defter yatağın üzerinde, ben Arz'ın yatmayı başaramadığı bir tarafta oturur vaziyette, o karanlık cildini seyre dalmıştım.

"Seninle bir barış imzalamamız gerek," dedim günceye doğru. Sanki küsmüşüz ve aramızı düzeltmek için karşıma alıp konuşuyormuşum gibi. "Bir daha dünkü gibi saçmalıklar yapmak yok."

Bir dili olsa muhtemelen, *"Sen de her önüne gelen şeyi sesli okuma,"* derdi. Onun yerine ışığı sömüren bir siyahlıkla, nevresimler üzerine kazdığım bir mezar gibi durmaya devam etti.

Annemin cadı güncesi...

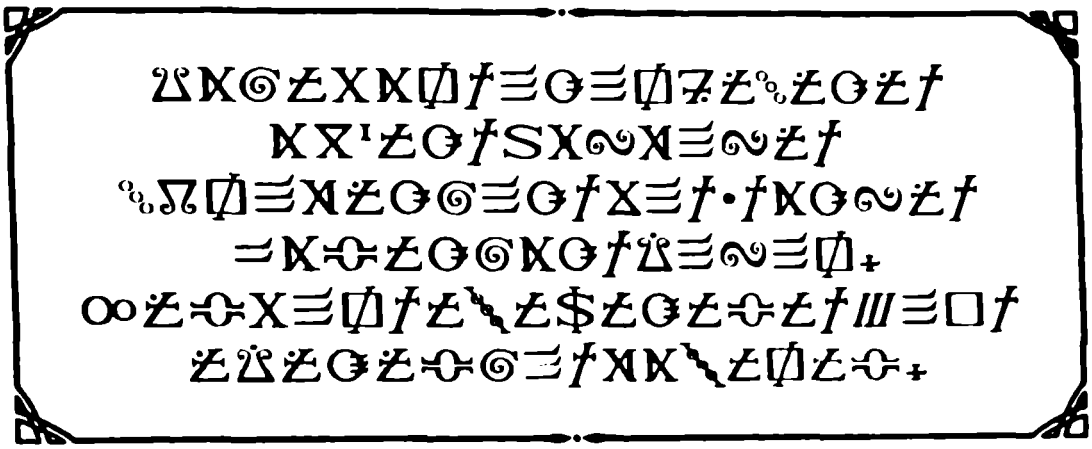
Konuşmak istediğim defter değil, onun sahibesiydi. Beni duyabiliyor olsa ona söyleyeceklerimi içimden geçirdim bu sefer.

Babam gibi çıkma, anne. Yalvarırım onun gibi olma. Hayatta olabileceğini yeni öğrenmişken, uzaklardan bana göz kulak olacağın düşüncesini de elimden alma.

Bu kadar duygu sömürüsü yeterdi. Uzanıp defteri kendime çektim ve sayfalarını araladım. Açılır açılmaz, içi boşaltılmış göz yuvası gibi, ciltle sayfalar arasından göz kırpan yarığı derhâl geçtim. Sol elimin içinde tıngırdıyor olabilirmişçesine elimi sıkarak taşı koruma altına aldım. Sonra taşın içimdeki yolculuğunu anımsadım ve artık orada olamayabileceği gerçeğiyle yüzleştim.

Hızla okumaya daldım. Defterin kalan kısmını okumam Persi'nin çevirilerinin sonuna gelince bir kesintiye uğradı. Yeni harfleri kendi kendime çözme süreci oldukça meşakkatli, berbat odanın ışıklandırması acınasıydı. Temiz hava alma ve gün ışığından yararlanma hevesiyle balkona çıktım. Küçük tozlu masaya yerleşip birinin beni gözetleme ihtimaline karşın korunaklı bir açıya kıvrılırken sıradaki paragrafları çevirdim.

İki sayfa daha, Persi'nin elden geçirdikleri gibi çeşitli ışık büyüleri ve ışığın farklı kullanımlarına odaklanıyordu. Geleneksel cadı yöntemlerinin büyümüzü kısıtlayacağıyla ilgi de ayrı bir not düşülmüştü.

'Cadılar enerjisini Ay'ın gökteki suretinden ve o anki fazından çeker. Bizler ışığımızı hep içimizde taşırız.'

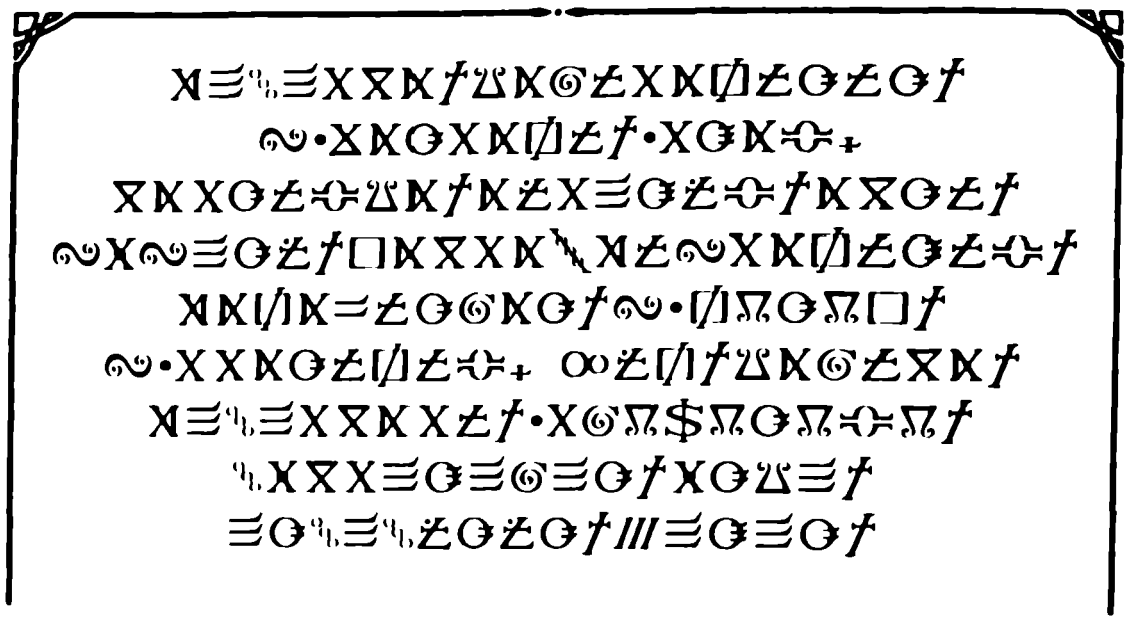
Ürpertici bir kıyaslamaydı ama bu zamana kadar gözlemlediklerim ancak böyle açıklanabilirdi. Zaman zaman uyanan ışık hiçbir şeyin yansıması değildi. Doğrudan içimde gürüldeyerek parlıyor, benden dışarıya akıyordu.

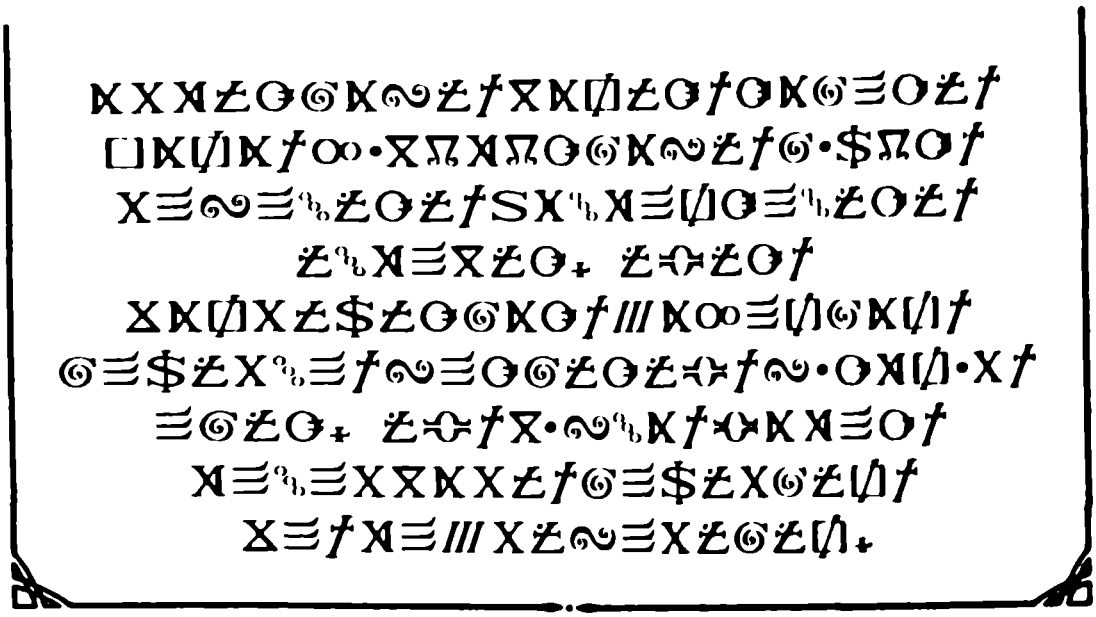
Sıradaki sayfada yer alan büyükçe bir paragrafın ilk kelimesini çevirmeye girişirken küçük bir büyü ya da upuzun bir ritüelin anlaşılmaz hece bütünlerine baktığımı sandım bir anlığına. Kelime kulağa hiç tanıdık gelmiyordu. Öyle ki tüm harfleri özenle deşifresinden seçerek bulmam gerekmişti. Sonrasında dil bildiğim kelimelere evirilince bir büyüye değil özel isme baktığımı anladım.

Kâğıda not ettiğim tamlamayı kuşkuyla inceledim: Teselya Cadıları.

Okudukça anladıklarıma göre, bir hanedanlığın adıydı. Büyülerle alakalı bir bilgi için bahsi geçirilmemişti. Mensup olduğumuz cadılık kökeni Teselyalılardı. Bu ismin ulu orta söylenmemesi gerektiği, herkesçe hoş karşılanmadığı üstüne basa basa belirtilmişti.

Annemin sürüde korkuyla karşılanmasının, bir cadı olmasına rağmen çevre klanlar tarafından gözetilmemesinin sebebi bu olabilir miydi?

Teselya Cadılarının kovanları olmaz, diyordu defterde. *Yalnızca ailemiz, aynı kökeni paylaştıklarımız tarafından korunup kollanırız. Bir cadıya Teselyalı olduğunuzu söylemeden önce ensesinin hemen altındaki yarım madeni para boyutundaki doğum lekesini göstermesini isteyin. İzin varlığından haberdar değilse kendiniz kontrol edin. İz yoksa zaten Teselyalı değildir ve tehlikelidir.*

Bu doğum lekesinin bende olup olmadığını kontrol etmeme gerek yoktu. Saçlarımı sıklıkla salık bırakmamın sebebi, görünümünden oldum olası hazzetmeyişimdi. Parmağım meraklı bir kâşif gibi saçlarımın altına girip izin olduğu yeri elini koymuş gibi buldu.

Üzerini hafifçe sıvazlarken, *bu gerçeği açıp günceden öğrenmeden evvel, kaç kez ne anlama geldiğini bilenlere denk gelmiş olabilirim*, diye düşündüm. Kaçı bunun ne demek olduğunu bilmesine rağmen ağzını açıp tek bir laf etmemişti?

O sırada gözüm aşağıda, pansiyonun küçük havuzlu avlusunda, kemik rengi kireç taşlarına ve şezlongların üzerine oturup dosdoğru bana bakarak fısıldaşan kızlara gitti.

Beni ne kadar süredir izlediklerinin ya da neyle meşgul olduğumu anlayıp anlamadıklarının bir önemi yoktu.

Onları bulmuştum!

Korkutup kaçırma endişesiyle ayaklanırken onlara beklemelerini söylemeyi göze alamamıştım. Uzun süredir kaçış hâlinde olan birine "bekle" demek "kal ve öl" demekten farksız olmalıydı. Usulca içeri süzülüp aceleci hareket hızıma ancak perdenin arkasında kaybolunca büründüm. Yatağa saçtığım birkaç eşyayla beraber defteri çantanın içine tıkıp hızla koridora yöneldim.

Basamakları ikişer ikişer inip havuzun olduğu avluya çıktığımda in cin top oynuyordu.

Kızlar yine benden hızlı davranmıştı ve bu iyice can sıkıcı bir hâl almaya başlamıştı.

Hüsranla arkamı döndüğümde Arz'la burun buruna geldim. Çığlık atmamak için dudaklarımı birbirine bastırmam, havada kalan kollarımı gererek sakinleşmeyi beklemem gerekti.

"Kızlarla ilgili bir ilerleme kaydedebildin mi?" diye sordu eskisi gibi duygusuz olmayan bir sesle. Hatta biraz olsun ilgiliydi.

"Hayır." Az öncekini saymazsak öyleydi. "Sen kurtlardan bir haber alabildin mi?"

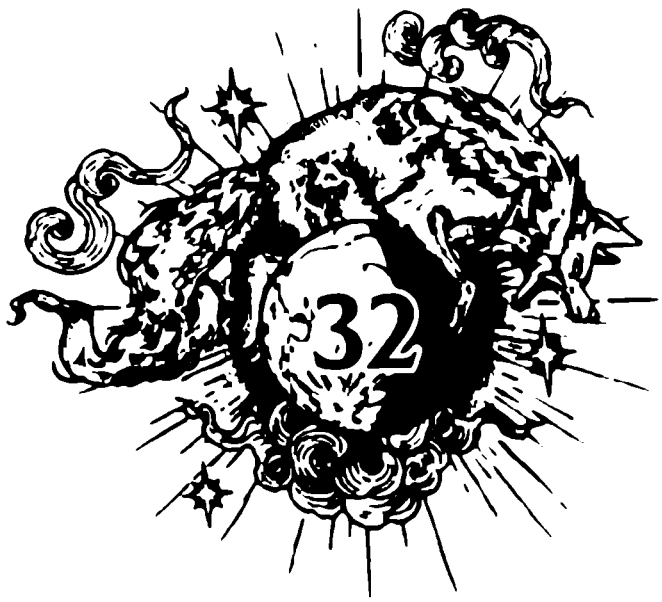
"Hayır," dedi aynı şekilde. "En azından umduğum gibi bir şey bulamadım."

"Verimli bir akşamüzeri geçirmişiz, desene," diye söylendiğimde tişörtüyle kendini yellemekle meşguldü. Beline kadar sıyırdığı tişörtünün altından görünen karın kaslarına iştahla bakmakta olduğumu gözden kaçırıyordu.

"Hava kararınca seni bir yere götürmek istiyorum," dediğinde suçüstü yakalanmışım gibi çarçabuk ona döndüm. "Harika bir yer buldum."

Ayarlarımla oynayan görünüşü olmasa okkalı bir cevap verebilirdim. Oysa aklıma gelen ilk şeyi söylemiş bulundum. "Bu bir randevu teklifi mi, Arz Alaca?"

Beni arkamdan dürtükleyerek odaya doğru yönlendirirken neredeyse ikinci kez kendine engel olamayıp güldü gülecekti. "Öyle de denebilir. Ama sen yine de çok umutlanma."

6 YIL ÖNCE

"Ben bittim," diye isyan ettim kendimi otların üzerine serilmiş minderlerden birine, Arz'ın hemen yanına bırakarak. "Uzman beni bu kadar sıkı çalıştırmaya devam ederse yazı göremeden hastanelik olacağım!"

"Kolun iki yaz önceki gibi alçıya girerse ve denize giremezsen, yine sana kıyıda eşlik ederim." Arz kolunu davetkâr bir şekilde açıp minderde oluşmuş oyuğun beni onun kucağına kaydırmasına izin verdi. Gövdelerimiz buluşunca yarattığı huzurlu bütünlük hissini yüzümü buruşturarak terk etmeye çalıştım.

"Vıcık vıcık terledim, Arz. Dokunma, pisim şu an." Göğsünü iten ellerimi anlayışlı bir tavırla kavradığında başımı kaldırıp yüzüne, o huzurlu ifadeye baktım.

Gülümseyerek eğildi ve alnımdaki iri bir ter damlasının hemen altından öptü. "Beni rahatsız etmiyor." Ter dudağının üzerinde, seyrek bıyıklarının arasına kayınca onu silmeye yeltenmedi bile.

Utançla başımı göğsüne gömdüm. O da kıkırdayarak saçımı okşamaya koyuldu.

Öte yanda Aydan'la ağız dalaşına ara vermiş Atakan homurdandı. "İğrençsiniz be!"

En yakın arkadaşının savunmasına yetişmiş Aydan akrobatik bir hareketle belinden yükselip Atakan'ın kafasına çıplak ayağıyla bir tekme savurdu. "Sen değil miydin, izin verse Hilal Abla'nın ayak parmaklarının arasını bile yalarım diyen?"

Kıpkırmızı kesilen Atakan bir çırpıda küçük kıza atılıp ağzını kapamaya çalışırken bir güreşe tutuştu. Ne kadar iğrenç bir sapık olduğunu yakın arkadaş grubunun dışında bile duymayan kalmamışken, nafile çabasını Arz'la gülüşerek izledik.

"Didişmeye enerjiniz kaldı mı cidden? Sizi antrenmanlarda bizim kadar yormuyorlar anlaşılan. Babama söyleyeyim de programınıza bir el atsın," dedi Arz beni biraz daha göğsüne bastırırken.

Şımarmış ve mayışmış bir şekilde, az önceki isyanımı tamamen unutmuştum. "En iyisi benim babama söyleyelim. Zalimliğe gelince o daha etkili olur..."

"Siz çok tehlikeli bir ikili oldunuz," diye tısladı Atakan geri çekilirken.

İlişkimizi henüz yeni yeni kabullenmiş, böyle ulu orta sergileyebilecek kıvama gelmiştik. Ondan öncesinde de sözsüz bir anlaşma yapılmış gibi herkesin beklentisi bu yöndeydi. Arz'la aramızdaki gerilime sırf onlara inat olsun diye direnmiştik ama çabalarımız boşa çıkmıştı.

Aydan ise solukları arasından çokbilmişlik tasladı. "Hem, eş baskınlıklı lider mirasçıları olarak sizin hepimizden daha güçlü yetiştirilmeniz şart."

"Şu çelimsiz bedenimi sizden daha güçlü hâle getirmek için bir değil, iki insan ömrü yaşamam gerekir," dedim umutsuzlukla.

Arz boşta kalan elini baldırlarımın üzerinde gezdirdi ve yorgunlukla şişip katılaşmış bir yumruyu yoğurdu. "Hızla kaslanıyorsun. Biraz oluruna bırak."

Ona bakıp minnetle gülümsemeden önce Atakan'ın bacağıma ve temasımıza kilitlenmiş bakışlarını görmemiş gibi yaptım. Yakınlaşmamızdan en hazzetmeyen kişi kendisiydi.

Arz'ı yalnızca kendine saklamak istiyor gibiydi. Beni oldu olası sevmemiş, hep kıskanmıştı.

Aydan sahiden de enerjisi yerindeymiş gibi dizleri üzerinde doğrulup bir kedi gibi poz aldı. "Ee, burada pestilimiz çıkmış hâlde yatıp duracak mıyız?"

"Tüm gece buradayız," diyerek geri yaslanan Atakan'ın planı tam olarak buydu.

Omuz silktim. "Benim bir planım yok."

Arz kulağıma doğru eğilip, "Aslında bir planımız var. Ama sürpriz," dedi belimi kavrayan kolunu sıkarak. İçimi eriten nefesiyle tenimi okşadı.

Heyecanla ona döndüm. "Endişelenmeli miyim?"

"Endişelenecek biri varsa o da benim." Yüzündeki hafif gerilim korktuğu bir işe kalkışacağını ele veriyordu. Beni ve kendini yatıştırmak istercesine, parmaklarıyla karnımda haylaz daireler çizmeye koyuldu. "Aydan'la gidip hazırlansanız iyi edersiniz. Bir saate çıkıyoruz."

Sahiden de bir planı vardı. Ne gibi bir belaya bulaşacağımızın üstünde hiç durmadan en yakın arkadaşımla göz göze geldik. İkimizin de aklında aynı ergen kız düşünceleri geçti. Ne giyecektik? Nasıl giyinmeliydik?

Hızla ayaklanırken bunun için Arz'ın güvenli sıcaklığını geride bırakmam gerektiğini unutmuştum. Sızlanıp ayak diremek yerine Aydan'a sokuldum ve hararetle plan program yaparak duşlara doğru koştuk.

Bir saat sonrasında bisikletlerimize atlayıp yarım saat uzaklıktaki bir sahile vardığımızda ne bekleyeceğimizi bilmiyordum.

Hava, batan güneşle soğumaya yüz tutmuştu. Ancak sahili güçlü bir turuncuya boğan odun ateşi bize sıcaklık sunacağa benziyordu. Çıtırtılar ve dalgalanmaların etrafına dizilmiş sıra sıra, yaşça bizden büyük kurt delikanlılarını ve genç kızlarını görünce sevinçle Arz'a döndüm.

"Unutmamışsın!" diye bağırdım zıplayıp yüksek omuzlarına kollarımı dolarken. Beni belimden nazikçe tutup döndürürken sevincimi paylaştı.

"Özgür'ü ikna etmek için türlü dil dökmem gerekti. Pazarları odunlarını kesmeyi de rüşvet olarak teklif etmiş olabilirim. Ama bu sevince değer."

Benim için bu kadar uğraşmasının mahcubiyeti ve parlak bakışlarına sıçrayan ateşin ışıltısı altında kızararak gözlerimi ondan ayırmadım. Bu sahil partilerine gitme hayallerimi anlatırken hep öylesine dinlediğini sanırdım.

Müziğin, eğlencenin ve ateş etrafında edilen dansın, bizler için de yaşımız gelince gerçekleşecek bir yetişkin-etkinliği olarak kalacağını düşünmüştüm. Arz benim bu hayalimi gerçekleştirmişti. Hem de...

"O kadar korktuğun şey danstı," diye fısıldadım şimdi her şey yerli yerine oturunca.

Omuzları düştü. "Dans edemediğimi biliyorsun."

Kollarımı oradan boynuna aktarırken ağır ağır salındım. "Denemediğin bir şeyi yapıp yapamadığını bilemeyiz."

O sırada bizim küçük romantik gösterimize şahit olmaktansa partiye katılmak için kum ve çakıl kaldırarak koşuşturmuş Atakan'a baktı. Hilal Abla'nın etrafında pervane olarak dans ediyor, yılışık hareketleriyle yetişkinleri kahkahaya boğuyordu. "O bu işte doğuştan iyi."

"İyi mi? Atakan felaket bir dansçı." Kışkırtıcı gülüşümle ondan uzaklaşıp bir elinden çekiştirip ateşe doğru, diğerlerine katılmaya sürükledim. "Doğrusunu bilenlerden öğreneceksin."

"Senin için denerim," dediğinde bunun doğruluğunu geçmişteki türlü örneklerinden biliyordum.

Arz'ın benim için yapmayacağı şey yoktu.

Ona körü körüne güvenmemiştim. İzlemiş, aksiyonlarını gördükçe güvenimi katlamış, ancak öyle ikna olmuştum.

Bunu tek gören ben değildim. Özgür bizi görünce yüzü aydınlanmış, Arz'a doğru ufak bir göz kırpıp selamlamıştı. Bana dönüp abartılı hareketlerle dudaklarını oynatarak ve bariz bir şekilde Arz'ı göstererek birkaç kelime söyleme çalışmıştı.

Yanımıza geldiğinde muzip bir edayla çoktan anladığımız cümleyi sesli tekrar etmişti. "Anlamadıysan, şey diyordum: *Bu oğlan sana abayı fena hâlde yakmış!*"

Ben kıkırdayarak karşılık verirken Arz utanç dolu yüzünü boynuma gömmüştü. Herkese göre neşe saçan âşık bir çifttik ve bizi gördükçe sevimli nidalar çıkarmaları, sonsuza dek beraber kalacakmışız gibi bir gururla bakmalarına yer yer kızıyor, bazen de bu destekleriyle şımarıyordum.

"Keşke senin gibi centilmeni bize de nasip olsa," diye sızlanan genç kadın, Atakan'ın dansını eliyle savuşturarak bize doğru emekleyen Hilal Abla'ydı. Oturduğu yerden rahatını bozmak yerine bu tuhaf yolu seçmişti. Elindeki biralardan birini bize uzattı. "Bölüşürsünüz. İkincisini istemek yok."

"Yaşı tutmayan çocuklara alkol öneriyorsun, sonra da centilmenlikten bahsediyorsun, Hilal," dedi Özgür, flörtöz bir edayla.

Hilal hiç oralı olmadan kendi içkisini yudumladı. "Arkamızdan gizli kapaklı içeceklerine gözümüzün önünde içsinler. Hem bu çocuğa işlerini kakalayıp partimize çağıran adam mı bana ahlak dersi veriyor?"

"Ben... Öyle demek istemedim..." Özgür'ün çabalamaları en az Atakan'ınkiler kadar acınasıydı. Lakin kız kıza anlaşılabilecek sezgisel bağla Atakan'dan çok daha fazla şansı olduğunu öngörebiliyordum.

Hilal onu duymazdan gelerek ve hoparlörden çalan müziğe omuzlarıyla eşlik ederek önüne baktı, Özgür işi batırdığını anlayıp arkadaşlarının yanına sıvıştı ve biz Arz'la ateşin yanında baş başa kaldık.

Aramızda birayı tutan eline baktım ve kendimi yoluna yaslayıp ellerimi dirseklerine dayayarak hafifçe yaylanmasına

sebep oldum. Yüzü alevden kopmuş bir kor parçası gibi aydınlanmış, gözleri mutlu, tasasız bakıyordu. Benim de onun bir aynası olduğuma şüphe yoktu.

Aramızdaki bu sözsüz kabulleniş, bir olmanın verdiği sonsuz sevinç...

"Onlar gibi olduğumuz günleri bıraktığımız için şükrediyorum," dedim kısık bir sesle.

Salınırken hülyalı hülyalı gülümsedi. "Sen Hilal'den beterdin."

Bir elimi kaldırıp bu kış kısacık kırpılmış saçlarının açıkta bıraktığı alnına muzipçe vurdum. "Hayır, değildim." Kıkırdayıp birayı ağzına götürmesini, aldığı yudumun boğazından kayışını ve bana karşı koymayacağını belli eden bakışlarını izledim. "Tamam, biraz öyleydim."

"Ben de şükrediyorum," dedi şişeyi bana devrederken. "Sonuna kadar değerdin."

Kalbim pır pır edip göğsümden uçarak gidecek gibiydi. Şişe bitene, daha çok kendi küçükler grubumuzla takılmacalarımız ve sataşmalarımızla gece derin koyuluğuna ulaşana dek Arz'ı dans namına doğru dürüst bir hareket yaparken görememiştim.

Daha çok o kalas gibi durup dayandığı kütükle benden daha haşır neşir olmayı seçmiş, bense açtığı bacaklarının arasındaki güvenli oyukta kıvrak hareketlerle müziğin tadını çıkararak ona kur yapmıştım.

Aydan bu zıtlığımızın aşırı romantik olduğunu harfleri ağzında dolandırarak sayısız kez dile getirmişti. Muhtemelen Atakan'ın aklına uyup fazladan bir şişe aşırıp sarhoş olmuştu.

Ancak ben kolay kolay pes edecek değildim. Şişe diğer boşların arasına yerini almış, ellerimiz serbest kalmıştı. Önce parmaklarımı onunkilere dolayıp geri geri adımlarla kendime çekmiş, ardından itirazlarını görmezden gelerek sırtımı ona dönüp kollarımızın çapraz ağı altında ona sürtünmüştüm.

"Deneyeceğini söylemiştin," dedim omzumun üzerinden.

"Göstereceğini söylemiştin," diye karşılık verdi alkolle ve yoğun antrenmanın yorgunluğuyla mayışmış sesi.

"Pekâlâ, haklısın," diyerek ona döndüm. Hızlı ya da yavaş diyemeyeceğim tempoyla parmak şıklatırken yaylanarak eşlik ettim. "Ritme ayak uydur."

Çabalaması takdire şayan ama içler acısıydı ve alışık olmayan bünyem çakırkeyif olduğu için gülmeme engel olamamıştım. Pes edip kabuğuna çekilmeye razı olduğunu görünce hızla onu yakaladım.

"Tamam, tamam. Bir oyun oynayalım." Biraz geri çekildim ve sol elimi yüzünün hizasında kaldırdım. "Elim yüzüne yapışıkmış gibi hayal et ve sadece onu takip etmeye odaklan."

Kaşlarını çatıp ayak diretti ama ısrar ettim. "Hadi, eğlenceli olacak."

Gülümseyerek başıyla onayladığında test etmek için elimi hızla çektim ve peşi sıra atılan Arz beni takip etti. Kıkırdayarak devam ettirdim ve parmaklarıma kilitlenmiş gözleriyle hırsla bükülmüş suratını oradan oraya sürükledim. Sanki onu parmaklarıma bağladığım görünmez iplerle kukla etmiş, istediğim gibi yönlendirebiliyordum.

Dans ederek ve etrafımda dönerken, Arz spiraller çizerek bana eşlik ediyor, nereden baksan dans ediyor gibi duruyordu. Benim müzik kulağım onun da hareketlerine yansımış oluyordu.

"Beni şaklabana çevirdin," diye sızlandı ama o da eğlendiğini belli eden hırıltılı kahkahalarına engel olamıyor gibiydi.

"Gayet iyi gidiyorsun!" Yüreklendirmeme gerek yoktu. Sahiden de öyleydi. Ateşin etrafına çökerek dans pistini bize bırakmış genç kurtlar alkış tutuyor, tezahürat ediyorlardı.

Gaza gelip ölçüyü fazla kaçırınca Arz elimden başka hiçbir şeye dikkat etmediği için bir ayağını odunların koni şeklinde dizili olduğu ateşin içine daldırdı. Ani bir panik dalgası ve alev almadan söndürmeyi başardığımız bacağını kurtarınca, kumlu

çakıllar üzerine döne döne yuvarlandık. Durana kadar, hatta durduktan sonra da katıla katıla gülüyorduk.

"Bir gün beni öldüreceksin," diye yakındı Arz kahkahalarının arasından. Yan yana, sırtüstü uzanmıştık. Kollarımız yanlara açık, aramızdaki mesafeye rağmen ellerimiz birbirine kenetliydi.

Hâlâ adrenalinin etkisiyle göğsüm delicesine inip kalkarken, "O gün geldiğinde ben de öleceğim," dedim. Aşkla, sevgiyle, onun kendini bana emanet ettiğinde olduğu gibi sonsuz bir güvenle.

Bundaki gerçeklik payını, yaşattığı o muazzam gecenin içinde, kırk yıl düşünsem ayırt edip bulamazdım.

Ayışığı Kitaplığı

GÜNÜMÜZ...

Nereye gideceğimizi söylememekte ısrarcı olduğu için küçük bir gardırop değişikliğine gittim. Zaten çantanın aldığı iki parça daha kıyafetim vardı o kadar. Mini bir şortun içine aynı sporcu braleti, üstüne bol kesim örme beyaz bir tişört geçirdim. Deliklerinden içeri sızan havayla hem rahatlıyor hem de kısa bir elbise giymişim gibi göründüğümün bilinciyle özgüvenli hissediyordum.

Saçlarımı, özellikle ensemdeki doğum lekesinin tanınabileceğini öğrendiğim için salık bıraktım ve suyla elimden geldiğince şekil verdim. Favori ürünlerim yanımda olmadığından nemin ve havaya karışan deniz tuzunun işini yapmasını umdum.

Hazırlanmam süresince birçok çek kez aynaya bakmıştım ama ya tam olarak dikkat etmemiştim ya da gözüm bana oyunlar oynamaya başlamıştı. Çünkü günlerce süren bir kaçış ve dengesiz uykunun izleri neredeyse tamamen silinip yok olmuş görünüyordu. Hiç olmadığım kadar alımlı ve tazelenmiş gibi bir hâlim vardı.

Bu dönüşümün dışarıdaki gün ışığının son zerreleri de yok olup yerini gece karanlığına bıraktığında gerçekleşmesi fazla manidardı. Tüm gün tenimden içeriye akıp beni şarj ediyormuş

gibi gelen güneş ışınlarından sonra göz ardı edemeyeceğim denli tuhaftı. İçime dolan ışığı, tıpkı Ay gibi o ışığı yansıtıyor olduğuma dair huzursuz edici bir düşünceye kapıldım. Günceden düşen taş sanki bu dönüşümün başlıca sebebiydi.

Annemin defterinde elimden geldiğince ilerleme kaydetmeme rağmen ne taşın ne de gücümün tam olarak neyi ifade ettiğini öğrenmekte şansım yaver gitmemişti. Işıkla alakalı olduğu besbelli ortadaydı. Ancak bu ışığın Ay ışığıyla benzerlik taşıyor olması şüphesi üzerimde, Arz'ın planını iptal edip daha fazlası için günceyi kurcalamaya yönelik önlenemez bir baskı kurmuştu.

Neyse ki günceyi bir an olsun yanımdan ayırmayı göze alamadığımdan, sırt çantamda güvende ve yanımdaydı. Ancak çantayı, kombinime uyduramadığım için kapının önünde hazırlanmamı bekleyen Arz'a buyurgan bir tavırla uzattım. "Çok istiyorsan centilmenlik yapabilirsin," diye takılırken bir kaşını kaldırdı.

"İstemiyorum," diye diklendi ama çantayı alıp omzuna atmayı da ihmal etmedi.

Anlık olarak koşucu şortlarının büyük bir çoğunluğunu açıkta bıraktığı bacaklarına, kaslı gövdesine yapışan likralı siyah tişörtüne ve hâlen kafasına geçirdiğim yerde duran şapkaya şöyle bir baktım.

"Hımm," diye onay dolu bir nida çıkararak öne doğru yaylandım.

Yanımda yürümeye başlarken kaşları bu sefer çatılmıştı. Tüm tuşlarına basıyormuşum, o da doğru kanalı bulmak için nafile bir çaba harcıyormuş gibiydi. "Ne?" diye sordu tepkime karşın.

"Yok bir şey."

"Ne, dedim Balın!"

"Şöyle bir bakınca sahiden de centilmen erkek arkadaşlara benziyormuşsun," diye mırıldandım. Egosu arşa çıkmasın diye peşi sıra ekledim. "Tabii, bunun zerresi kumaşında yok ya..."

"Centilmenlik mi? Erkek arkadaşlık mı?" Oynarcasına homurdandı. "İkisinin de en iyisi olabileceğimi zamanında kanıtlamıştım diye hatırlıyorum."

"Pek bir mütevazısın." Geçmişi ve ikimizi düşünmekten kaçınarak elimle sırtımı sıvazladım. "Eğer dediklerime, karşı savını bulmak için anılar deryasında bu kadar geriye gitmen gerekiyorsa, kanıtladığın tek şey haklılığımdır, *koca çocuk.*"

Bozulduysa bile belli etmedi. Adımlarıyla beni sahile doğru yönlendirince gönlüm olsun diye denize götürmeye kalkıştığını düşündüm. Durum öyleyse önceden haber vermediği için onu bir güzel haşlardım. Çantamda yedek bikini getirdiğimden değil, bu kadarını yapacak yüzüm yoktu, kasaba marketinden alabileceğimizi bildiğimden.

Oysa işimiz denizle değildi. *Nereye gidiyoruz*, sorusunu boğazıma tıkayan bir yumruyla, tanıdık bir manzara karşısında kalakaldım.

Bir sahil ateşi, etrafında dans eden bir kalabalık, basit bir hoparlör yerine profesyonel bir ses düzeneğinden yankılanan keyif dolu bir müzik...

Çarpılmış gibi Arz'a döndüğümde tepkimi ölçen bakışlarıyla karşılaşmadım. İleride, kalabalığın içinde, keskin görüşüyle seçebileceğine inandığı birilerini aramakla meşguldü. Bunu, geçmişi anımsatan bir jest olması niyetiyle yaptığını düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissettim ve bana dönene kadar yüzümü toparlamakla cebelleştim.

"Çok nostaljik, değil mi? Anılar deryası demişken, lafın üstüne denk geldi." Bana ne düşündürdüğünü gözüme bakınca şıp diye anlamış ve zafer kazanmış bir gülümsemeyle önüne dönmüştü.

Pislik herif, diye geçirdim içimden. Buraya geleceğimizi bilirken alaylı sözlerime gıkını çıkarmamıştı. Beni hazırlıksız yakalamasına izin vermişti.

Arkasından bata çıka, yarı koşturarak ilerledim. Uzun bacaklarını ilk defa kullanmayı akıl etmiş, âdeta büyük adımlarla aramızı açmayı hedeflemişti. Burada bulmak istediği kişileri benden önce görmek ve yerlerini önden saptama derdine düşmüş olmalıydı.

Neler oluyordu? Tüm bu sır, gizem niyeydi?

Bir zamanlar kafasının içini açık kitap gibi okuyabildiğim genci düşündüm. En çok da burada olmak beni o eski hâline götürdüğü için. İçimde o günlere dair kabaran bu özlem hissi tüm önyargılarımı kenara itip öne çıkıyordu. Ama sinir bozucu bir iç ses bana şu anki hâlinin de oldukça iş görür olduğunu ve onu kaybetme düşüncesinin beni ne kadar paniklettiğini hatırlatmakta hiç gecikmedi.

Düşünceler yeterince zor değilmiş gibi bir de dengemi kaybetmek ve sandaletlerim olmadığı için giymeye mecbur kaldığım yürüyüş ayakkabılarının tabanına arsızca üşüşen kumları hesaba katınca yere bakarak ilerlemekten başka şansım yoktu. Bu nedenle beni neyin beklediğini görmek yerine tahmin yürütmekle yetinmiştim.

Durduğunu fark ettiğim Arz bana dönmüş, iki elini önünde kavuşturarak ona ulaşmamı beklemişti. "Seni görmek isteyen iki eski arkadaş var, Balın," dedi içten bir heyecanla.

Ellerini açarak arkasında gizlenen kişileri buyur etti.

Ağzım açık şekilde onlara bakakaldım.

Söyleyebileceğim birçok karşılaşma cümlesi vardı. Bu söylediğimin onların arasında bile olabileceğinden şüpheliydim. Hayretle öne atıldım. "Siz nasıl hâlâ hayattasınız?"

Benimle kucaklaşan kadın, hemen yanı başında omzumu babacan bir tavırla okşayan kocası...

Gözlerime inanamıyordum.

Özgür ve Hilal... *Yaşıyorlardı.*

"Biz de seni özledik, Balın," diye şakıdı Hilal, elleriyle Özgür'ün karıştırmak için uzandığı saçlarıma siper oldu. *Artık o küçük bir kız değil,* dercesine sevdiği adama baktı ve bize döndü. "Her geçen yıl sana yarıyor. Son gördüğümden bu yana epey bir serpilmişsin."

Eskiden yaptığı ve son beş yıldır yapamadığı gibi imalı bakışlarıyla ikimizi şöylece bir süzüp gülümsedi. Anlaşılan Arz durumumuzdan haberdar olmalarını sağlamıştı: O lanetlenmiş, laneti *âşığı* olduğum yanılgısına kapılarak bana da sıçramıştı.

Şimdilik tek derdim nasıl olur da iki haftalık ömürlerinin ötesini görebildiklerini öğrenmekti. "Övgülerin için teşekkürler ama sadede gelebilir miyiz? Nasıl lanete rağmen ölmediniz?" İkisi aylar öncesinde Selene tarafından sahiplenilmişti. Herkes öldüler sanıyor, üstünde isimleri yazan naaşsız mezar taşlarına bakarak gözyaşı döküyordu.

"Sarı kafa her zamanki gibi sabırsız," dedi Özgür, beni didiklemeyi bırakmış, karısına aşkla sarılarak.

Arz onaylayan bir mırıltı çıkardı. "O huyunu hiç kaybetmemiş." Safları güçlenince nasıl da ilk lafı söyleyen olmaktan geri durmuyordu!

"O hâlde daha fazla sabrımı sınamayın da anlatın." Kollarımı birbirine kavuşturup bir ayağımı yere vururken hâlime bakıp gülüştüler.

"Öldük, Balın," dedi Hilal. Bir hayalete mi bakıyorum diye sorgulamama fırsat vermeden ekledi. "Öldük ve yeniden doğduk."

Hiçbir şey anlamadığımı ifademden okuyabilen Özgür lafa karıştı. "Biz artık Aydoğanlardanız; Selene'nin yeni yarattığı yarı ölümsüz bir türün ilk örnekleri."

Hadi oradan! Şaka yapıyor olmalılardı.

Gözlerim her biri üzerinde yeterince oyalanarak birinden diğerine kaydı, Arz'a gelince telaşla geri onlara döndü.

Nutkum tutulmuştu, ne demek istediğini ayrı bir özenle onları inceleyince fark ettim. Artık... Bir insana benzemiyorlardı.

Hızla kalabalığı tarayıp onlardan başka bir kimseye rastlamadım. Arz'da, bende ve buradaki herkeste görülen ölümlülere has soluk renklerden sıyrılmışlardı. Tenleri, gözleri canlılığı arttırılmış, görüntü kalitesi yükseltilmiş gibi ışıl ışıldı. Koyu renk saçlarının arasında yıldız tozlarını andıran ışıltılar saçılmıştı. Ve beyaz olan yerleri, göz akları, dişleri; âdeta ışık saçıyordu.

Onlara inanıyordum. Sahiden de ölümsüzlüğü deneyimlemiş ağır bir duruş, vampirlerde dahi gözlemlemediğim durgun bir kudrete sahiplerdi.

Acaba bugün ansızın parlaklık kazanan görünüşüm bu dönüşümle bir alakası var mıydı? Biz de şimdiden Aydoğan olmak için ağır ağır onlara mı benzemeye başlamıştık?

"Nasıl?" diye sordum, fısıltıdan farksız bir sesle.

Hilal anlayışla gülümseyip omzumu sıvazladı. "Selene bu döngüde herkesi bir dizi imtihana sokuyor. Eğer imtihanları layıkıyla tamamlarsan, öldüğünde... Yükseliyorsun."

"Ya y-yüksel-emezsen?" Bu garip kullanımı tek seferde sarf edemedim.

Arz bıyık altından gülümsüyordu. Bu yeni bilgiye neredeyse sevinmiş duruyordu. "Öldüğünle kalıyorsun."

"Bir kurt değilim," diye hatırlattım onlardan çok kendime. Çarklar tersine dönmüştü. Lanetten korunması gereken olduğumu sanırken lanete yakalanınca yükselmesi en güç olana evirilmiştim. "Öyle bir şansım olup olmadığı bile belli değil." Geriledim. Düşmeme engel olan Hilal'in soğuk ve sağlam tutuşu oldu. Yarı tanrısal bir varlık tarafından dokunulduğumu belli eden, ürpertici ve bir o kadar da rahatlatıcı bir histi.

"Sakin ol. Halledeceğiz. Selene uzlaşmacıdır. Seni bir kez sevdi mi, kolay kolay yitip gitmene razı gelmez." Saçlarımı okşayarak beni yatıştıran Hilal, ona ait olmayan bir üslupla, ona ait olmayan bir sesle konuşuyordu.

Hâlâ onun kontrolü ve köleliği altında mıydılar?

Ölüp yükselmek, ucu bucağı olmayan bir zamanı esaret altında geçirmelerine mi sebep olmuştu? Ya da en basitinden, yaratıcılarına körü körüne tapınmalarına...

Ölümün tek seçeneği olmadığını keşfeden Arz buna hâlâ sevinebiliyor muydu?

Peki, bu durdurulabilir miydi?

İçim hem rahatlamış hem de daha büyük bir karamsarlığa boğulmuştu. Panik davulları eşliğinde gün saymama gerek kalmamıştı. Ölümden kurtulmuş olabilirdik. Ya da o günler artık bir saatli bombanın tik taklarıydı. Geri sayım ölümden çok daha feci bir ihtimalle sonuçlanacaktı. Artık öz benliği olan bir Balın'dan öte, bambaşka biri olup çıkacaktım. Üçüncü ve son seçenekteyse kurallar değişmemişti. Benim için bir kaçış yoktu. Ölecektim.

"Tüm bunlar Selene'nin sürüsünün nasıl bu kadar kalabalık olduğunu açıklıyor Balın, anlasana. Bizim sürüden giden herkes yükselmeyi başarmış. Bizden ölen hiç olmamış," dedi Arz paniğimi yatıştırma çabasıyla.

Orada bizi bekleyen dört dostumuz daha vardı. Ya da duruma göre düşmanımız...

"Kendinden çok emin konuşuyorsun. Dikkat et de ilki sen olmayasın," diye zehir zemberek sözler saçmayı tercih ettim. Çünkü o kişinin Arz değil, ben olacağıma neredeyse kesin gözüyle bakıyordum.

Durumun adaletsizliğinden dem vurdum. Yıllardır babamın ve sürümün beni indirgediği, dışladığı konumda kendimi tekrar bulmak, damarlarımda akan cadı kanını keşfetmeme rağmen yeterli gelmiyordu.

Sadece bir cadı değilsin, Teselya Cadısı'sın, diye okuduklarımdan ezbere konuştum. Henüz bir farkı olduğunu deneyimleme fırsatım olmamıştı fakat yazılanlardan anladığım kadarıyla kendi türü içinde dahi dışlanmış ve ikincilleştirilmiş biriydim.

Yalnızsın, Balın. Bir başınasın.

Hep öyle olacaksın.

Arz sözlerime hiç takılmadan bana yanaştı. "İkimize de bir şey olmayacak. Bu yolda beraberiz, sonunu da beraber göreceğiz," dedi usulca.

Hilal kıkırdadı. "Yolculuk bunları iyice kıvama getirmiş. Buzlar erimiş." Yüzündeki imalı bakış, sözlerindeki özenli tonlama... İlk zamanlarda bizi nasıl birbirimize yönelttilerse, öyle bir art niyetle sarf edilmiş kelimelerdi bunlar.

"Tekrar âşık olmamızı diler gibi konuşuyorsun," dedim Arz'ın beni hafifçe çekiştirmesine aldanmadan.

"Eh, tabii," diyerek Hilal'i arkadan saran Özgür, ikisinin birleştirdiği ellerini, genç kadının karnının üzerine koydu. "Soyumuzu devam ettirmek için ihtiyacımız olan tek şey *sevgi*."

Neyi kastettiğini anlayınca öyle irkilmiştim ki aldığımın bir hamilelik haberi olduğunu ve tebrik etmem gerektiğini bile idrak edemedim. Arz beni yine beline dayayarak yarı ağırlığımı taşıma koşuluyla oradan uzaklara götürürken tek kelime edemeden avuçlarını bastırdıkları şişkin karına, içinde ışıldadığını

gördüğüme yemin edebileceğim yumruk boyutundaki bebek fetüsüne bakakalmıştım.

"Neler oluyor?" dedim yeterince uzaklaştığımıza kanaat getirip beni kendine çevirdiğinde. "Bizden, neyi beklediklerini görüyor musun? Arz, az önce olanları aklın alıyor mu senin?"

Artık delirme sırası bana gelmişti. Bunu onlar gibi keyfe ve eğlenceye vurup yaşamanın aksine avazım çıktığı kadar bağırmak istiyordum. İçim içimi yiyordu.

Olağanca sakinliğiyle ellerini belime koyup salınarak beni müziğe eşlik etmeye zorladı. "Dans edelim mi?"

"Az önce söylediklerimin hiçbirini duymadın mı? Ne dansı?" Hilal ve Özgür'ün ritme kendilerini kaptırdıkları yere baktım. "Ne saçmalıyor bunlar böyle!" diye haykırırken Arz işaret parmağını dudaklarıma bastırdı. Susmamı işaret eden bir dudak hareketiyle beni kalabalığın derinliklerine doğru hareketlendirdi.

"Kapa çeneni ve her şey yolundaymış gibi davran!" diye kısa ama net bir komut fısıldadı kulağıma.

Hiçbir şey yolunda değildi. Bunun o da farkındaydı. Gözlerini büyüterek baktığında, daha sonra konuşacağımızı anlatmaya çalıştığını görebiliyordum. Nitekim az önce öğrendiklerim kolay yutulur lokma değildi.

Patlamak üzereydim.

En çok karşımdaki Arz'a...

Bana, onlara denk geldiğini söylemeyerek arkamdan iş çevirmişti. Bunun hakkında öncesinden konuşabilir, güvenli olduğuna ortaklaşa karar verirsek öyle gelebilirdik. Ancak onu aynı durumda bırakıp hiç de insaflı davranmadığımı hatırlamam çok sürmedi. Bu işte birlikte olduğumuzu söylemiştik, sonra da bunu elimize geçen her fırsatta çiğneyip kendimizi böyle bir durumun içine sokmuştuk. Sabah ayrılmakla hata yapmıştık.

Komutlara uy, diye ikaz ettim kendimi.

Yüzüme yapmacık bir gülümseme yerleştirirken zihnimde babamın sesi yankılanıyordu. *Basit bir komutu da yerine getirebilirsin, değil mi, Balın?*

Arz sol kolumu kaldırıp boynuna dolamaya kalkıştığında ne yapmayı hedeflediğini çözememiş, kısa bir anlığına direnmiştim. Oluruna bıraktığımda bağrına doğru sarkan avucumun içini başparmağıyla, romantik bir jest kılıfı altında, sıvazlamaya başladı.

Parmağı ize değince tüm bedeni ip gibi gerildi. Ona temas ettiğim her yerden bu yarım yamalak dokunuşla bile kontrolünün bir kısmının bana geçtiğini ele veren bir teslimiyet hissi aldım. Ancak, tüm izi tenine bastırmadığım için kurt formuna dönüşmedi. Sadece gözlerimin içine uzun uzun baktı ve orada bir ışık gördüğümü sandığımda...

"Beni duyabiliyor musun?"

Sesi zihnimin içinde patladı.

Ağzım şaşkınlıkla aralandığında ne yapmaya çalıştığını anlamıştım. Bunun ilk yapışımız değildi, bu şekilde ilk kullanışımızdı. Sadece bize özel, iz aracılığıyla bağlantı sağlayabildiğimiz, özel bir radyo yayını... *"Evet, duyabiliyorum."* Onun da beni duyup duyamadığını sormama gerek yoktu. Ona komut veren olarak yönlendirebildiğim gibi düşüncelerimi onunkiler arasına kolaylıkla yerleştirebiliyordum.

"Hiçbir şey çaktırma. Ağzını kapatarak başla." Bana karşı kabalığını zamanla iyice törpülemişti. Oysa şimdi nazik olmaya hiç çabalamadan, kısa ve net konuşuyordu. Durum ciddiydi.

"Bizi dinliyorlar mı?" Gözlerim kaçamak bakışlarla, yaylanan insan ağının ardında, ışıldayarak dikilen ve doğrudan bize bakan çifte kaydı ve buluştuğu hızda geri döndü. Arz'ın başını hafifçe sallayışını görmeme gerek kalmamıştı.

"Dansıma yorum yap. Normalde sokacağın okkalı bir laf olursa iyi olur." Dudaklarındaki muzip tebessüm bundan ufacık da olsa hoşlanıyor olabileceğini düşünmeme sebep oldu.

E, sen zaten vasat bir dansçısın, diyecek oldum. Dikkat kesilince bunun geçmişin önyargısı olduğunu fark ettim. Ritimleri kaçırmadan büküp savurduğu dizleri, kumlar saçarak hareket eden adımları, omuzlarındaki küçük dalgalanmalarla bütün vücuduyla müziği takip edişini görünce kaşlarımı çattım. "Dans etmeyi öğrenmişsin," diye fısıldadım dışarıdan, şaşkınlıkla.

"Ustasından öğrendim," diyerek göz kırptı. Oldukça samimi bir oyunculuktu. Bunu yıllar önce ben söylemiştim. Ona dans etmeyi, *ben* öğretmiştim. "Meğerse dansa doğuştan yeteneğim varmış."

Haklıydı. Çoğu erkekte, kalas gibi dikilenlerden tut, olması gerekenden fazla çabalayanlarda dalga geçilecek bir şeyler bulabilirdim. Oysa Arz sanki kusursuz bir müzik kulağı ve çekici karizmasıyla harmanladığı tamamen doğal hareketleriyle buradaki herkesten daha deneyimli duruyordu.

Çevredeki kızların ilgi dolu bakışları da cabasıydı. Şovmen herif...

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Sırf ben istedim diye yaptığı onca şeyi düşündüm. Bu seferkini sürdürmesi için mantıklı bir sebep bulamıyordum. Gözlerindeki buruk ışığı görmezden gelemiyordum.

Sonra aklımdan geçenlerin tam zıddı bir alayla devam ettim. "Mağaranda müzik olması şansınaymış. Bir iki hareket kapmışsın."

Kıkırdadı. Zihnimin içindeki sesi gevrek kahkahasından izler taşıyordu. *"İşte bundan bahsediyordum, Prenses."*

"Şimdi ne haltlar dönüyorsa anlat bana," diye diklendim içimden.

Beni döndürüp suskunluğumuzu hareketleriyle gölgelerken cevapladı. *"Onlara gezinirken rastladım. Senden daha az afalladığımı söylersem de inanma. Garipler. İlk karşılaşmamız da öyleydi."*

Gözlerinin önünden sahildeki parti hazırlığını yönlendiren çifti geçirince onunla beraber ben de gördüm. Sanki onu daha dün görüp uğurlamışlar gibi, şaşkınlıktan yoksun bir edayla selamlamış, eski dostlarını yanlarına çağırmışlardı. Ama artık ne eskisi gibilerdi ne de dostane...

Arz'ın bu illüzyona kanmadığını duymak içime sular serpiştirmişti. Ölümden sonra bir hayat şansına tutunup Tanrıça'nın sadık müritlerinden birine dönüşmeye o kadar da istekli değil gibiydi.

"Başkaları da var mı?" diye sordum kuşkuyla. Henüz ışıldayan birine daha rastlamamıştım ama bu, burada olmadıkları anlamına gelmezdi.

"Hayır, tek gelmişler. Eski alışkanlıklar kolay unutulmuyor anlaşılan." Onlardan tarafa bakıp geniş bir gülümseme eşliğinde el salladı.

Aynı hevesle karşılık veren çift, bu partilerde aşklarını birbirilerine itiraf eden, bu sebeple de geleneklerini her yılın belli zamanları eksiksiz yerine getiren o neşeli âşıkları andırıyordu. Ama tamamen öyle değillerdi işte.

"Seni tekrar dansa kaldırmak için beş yıl bekledim," dedi duygulu bir sesle. Dışarıdan.

Oynuyor muydu? Gerçeklerden mi pay biçiyordu? Bana öyle dokunmak için de beş yıl beklediğini yanlışlıkla ele vermişse bu söylediği de pekâlâ doğru olabilirdi.

"Bu hünerlerini kızları tavlamak için kullanmadığına inanacağımı mı sanıyorsun?" Ben de yarı oynayarak, yarı meraktan numaradan konuşmamızı sürdürdüm.

Başını iki yana salladı. "Dans etmeyi *senin için* öğrendim. Sadece seninle dans ederdim."

Bu itirafının da diğer her şey gibi sahiciliği olmadığına kanaat getirerek, "Yalancısın," diye güldüm. Başını ister istemez iki yana salladığını görünce ona inanmak isteyen tarafımı sus-

turup sorularıma geri döndüm. İçimden geçirdim. *"Bizi onlar mı götürecek?"*

"Hayır, kendi imkânlarımızla gidecek kadar yakınmışız."

Er ya da geç onlara döneceğimizi biliyorlar, bizi yaka paça oraya götürmeye yeltenmiyorlardı bile.

"Özel meselemizin bahsi geçti mi?" dedim kirpiklerimin üzerinden. Sonra dışarıdan dert yandım. Bu kadar uzun suskunluk dikkat çekerdi. "İmtihanlar hakkında ne düşünüyorsun? Anlaşılan oyalanarak epey bir zaman kaybetmişiz."

Uzun uzun bana bakıp önce içimden sorduğum soruyu yanıtladı. *"O konuyu dert etme."* Ardından bana biraz daha yanaşıp aramızdaki mesafeyi kapadı. "Belki imtihanımız budur. Bu aramızdaki," dedi derin bir sesle.

Nasıl, diye soracak oldum. İkisine birden. Ama parmağını izden çekip ellerini belime kaydırdığında, Hilal ve Özgür'ün bize yeterince yalnız zaman tanıdıklarına kanaat getirip yanımıza sokulduğunu fark ettim.

Hilal kıkırdadı. "Lider çocuklarına yaraşan bir azim! Derhâl iş konuşmaya başlamışsınız."

Özgür, Hilal kadar keyifli değildi. Elini Arz'ın omzuna koyduğunda, dostane tavırları karşısında kasıldığını fark etmeden, arkamızı gösterdi. "Bize arkadaşlarınızı davet ettiğinizi söylememiştiniz?" Dargınlıkla karışık, tehditkâr tını kesinlikle bir zamanlar tanıdığım kurt adama ait olamazdı.

Gösterdiği yöne döndüğümüzde ikimiz de hızla onlara geri dönüp yüzümüzü sakladık. Kahretsin! Bunlar da nereden çıkmıştı?

Oylum ve Atakan, bu dünyada görebileceğim en saçma ikili, sahildeki kalabalığı tarayarak geziniyordu. Aradıklarının biz olduğumuzu anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu.

"Onları biz çağırmadık," diye yüzünü gölgeledi Arz ve uzaklaşmamız için ileriyi işaret etti. Bu süreçte bana suçlayan bakışlar atmayı ihmal etmedi.

Aydan'la olan telefon görüşmemi hatırlayınca mahcubiyetle gözlerimi kaçırdım. *Ah Aydan,* diye söylendim kendi kendime. *Lütfen, düşündüğüm şeyi yapmış olma.*

Çiftten çok Arz'a doğru, "Hayır, onları ben de çağırmadım!" dedim.

"Öyle olsa iyi olur." Özgür ayrılma zamanının geldiğini belirten bir kıpırdanmayla sahilin karanlıkta kalan kısmına doğru hareketlendi. Peşi sıra Hilal de koştururken bize yapmacık bir neşeyle seslendi. "Orada görüşürüz. Tekrar karşınıza çıkarlarsa onların icabına bakarsınız."

Kurt formunu alan iki kurt sahile vuran dalgalardan su şıpırdatarak koşmaya başladığında neye uğradığımı şaşırmış bir hâldeydim. Neyi ima ettikleri açıktı. Onları sıradan birer insanmış gibi katletmemizi istiyorlardı. İşi onlara bırakırsak bunu kendileri yapacakları apaçık ortadaydı.

Eski sürüleri artık maziden kalmıştı. Bize arkadaş canlısı yaklaşımlarının tek sebebi onlar gibi Ay'ın sürüsünden olmamızdı. Geride bıraktıkları aileleri, birlikte koştukları sürü üyelerinin onlar için hiçbir önemi yoktu ve sanki Aydoğanların sırrının ortaya çıkması yerine onlardan kaçınmayı ya da bu sırrın beraberinde onları da gömmeyi seçiyorlardı.

Her şeye rağmen Arz'ınki gibi kararmayan beyaz kürkleri ürpertici bir güzelliğe sahipti. Işık saçıyordu. Tıpkı ona dokunduğumda olduğu gibi. Buna dönüşmek için ölmüşlerdi, bunun için geçmişlerini silip atmışlardı ya da bu, onlardan sökülüp alınmıştı.

Ama bir şey daha vardı. Bağlandıkları Ay'la aralarındaki sözsüz anlaşmayı ele veren tek bir şey. Kürklerinin sağ yanı, şişkin ayın kapanan çeyreği gibi kapkara tüylerle kaplıydı. Orada yıldızlar uçuşuyordu.

Onlar bu döngüyü artık her gün yaşıyorlar, Ay'ın fazlarına göre şekil alıyorlardı.

Ay dönmeyi bırakırsa, döngüler kaybolursa, yok olurlardı.

Arz'la birbirimize bakıp ne yapacağımızı tarttık. Bize olan aşkları yüzünden peşimize takılmış iki yakınımızı katletmeyecektik. Bu seçenekler dışındaydı.

O hâlde önce onları atlatarak başlamamız gerekiyordu.

Hilal ve Özgür'ün aksi yönünde koşmaya başlarken, acaba bizim de onlar gibi uyumlu, birbirine kör kütük âşık çiftlere dönüşme ihtimalimiz var mı, diye geçirdim içimden.

Dedikleri gibi kıvama gelmez ve bizden beklentilerinin altında kalırsak bize ne yapacaklarınıysa düşünmemeye çalıştım.

Ayışığı Kitaplığı

Bu kez ölümden değil, öldürmekten kaçıyorduk.

Böyle bir şeyin gerçekleşmesi söz konusu bile olamazdı. Arz azılı bir katil olabilirdi ama ona sırılsıklam âşık ve sürüsünün Omega'sı olan Oylum'u katletmek, onun zalimliğini bile aşardı.

Sahili dolanarak geçip taş mozaik sokakları arşınlarken Arz sesini bulmuştu ve bunu işimize yarar bir strateji oluşturmak için değil, beni bir şeylerle itham etmek için kullanıyordu. "Demek sevgilini çağırmadan edemedin."

Gözlerimi devirdim. Atakan'la öyle olmadığımızı bilecek biri varsa o da Aydan'dan sonra kendisiydi. "O benim sevgilim değil ama seninki öyle," diye diklendim. Ancak onu çağıracak kadar aşkından yanıp tutuştuğunu hiç sanmıyordum.

Buna ben sebep olmuştum. İçimden *ah* ederek yaptığım aramayı düşündüm: Aydan... Ağzını tutsa ölür müydü?

Oylum denince sus pus kesilen Arz'a bakıp bir kaşımı kaldırdım. Evet, bir sevgilisi vardı. Herkesin içinde sevgi gösterileri yapıp sarmaş dolaş takılmıyorlardı fakat bu kapalı kapılar ardında neler yaptıklarını bildiğimiz anlamına da gelmezdi.

Arz'la aramızda varla yok arası başlayan, son zamanlarda iyice şiddetlenen gerilimi yaşarken hep onu eski Arz olarak düşünmüştüm. Öfkem ve dargınlıklarım arasında bu düşünce

içimi ısıtabilen, nabzımı hızlandıran bir şeye dönüşebilmişti. Oysa beni bir adım geride tutması gereken bir şey daha vardı.

Arz'ın bir sevgilisi vardı.

Eski sevgilisi değil, hâlen, günbegün devam eden bir ilişkisi vardı. Duyduğum kadarıyla bir ayrılık konuşması gerçekleşmemişti. Ona takılmak için öne sürebildiğim sevgili iması katıksız bir gerçekti.

Utançla başımı öne eğdim. O yatakta yaşanan şeyler... Şimdi olduğundan daha tatsız bir hâl almıştı. Az önce, Hilal ve Özgür'ü kandırmak için sarf ettiğimiz sözler gibi, hepsi bir numaraydı. Beni bir an olsun bile etkileyebildiğini itiraf etmediğim sürece ortada alelade bir ayıp yoktu. Olamazdı.

Ama ediyordum, değil mi? İyi olup olmadığımızı sorgularken, iyi olmamızı isterken, onun yanında artık eskisinden daha rahat olup espriler ve şakalar savuştururken... Arz'la her geçen gün aramızda derinleşen bağın hiç de sıradan bir arkadaşlık kılıfına sokabileceğim yanı yoktu.

Hilal haklıydı, yolculuk bizi kıvama getirmişti ve bu korkunç bir ihanetti; Oylum'a olduğundan çok kırılmış kalbime.

"Bizi nasıl buldular öyleyse?" diye sordu Arz, benim zihnimde nasıl bir ahlak muhakemesinden geçtiğimden habersiz.

Asıl suçluluk duymam gereken konuya odaklandım. "Bu sabah Aydan'ı aramış olabilirim," dedim kısık bir sesle. "Resepsiyondan aradığım için aynı numarayı geri arayıp bilgi almışlardır."

Gelecek azarlara kendimi hazırlarken omuzlarımı belli belirsiz kasmıştım. Arz gürüldeyen bir okyanus misali üstüme çullansa da ben bir dalgakıran gibi ona karşı koyabilirdim. Bunu en haksız olduğum durumlarda bile yapabildiğimi kanıtlamıştım.

Oysa Arz usulca başını sallamakla yetindi. Şüpheyle bakışlarını yakalamaya çalışırken ayağımı yere sürüdüm. "Kızmayacak mısın?"

"Ne diyebilirim ki?" diye omuz silkeledi. "Çıkıp gelen Aydan değil. Atakan'ın ne haddine, onu bilemeyeceğim." Bunları

söylerken elinden geldiğince imalardan kaçınarak, tarafsız bir ifade takındığı dikkatimden kaçmadı. "Ama Oylum, Omega'm olarak asla onaylamayacağım bir şeyi yaparak hata etti. Kızacağım kişi olsa olsa odur."

Makul, dercesine dudak büzdüm ve derin bir nefes aldım. Ne yazık ki nem çökmüş gece havası beni rahatlatma konusunda hiçbir işe yaramadı. "O hâlde otele dönemeyiz. Bizi bulmak için ilk bakacakları yer orası olur." Tabii, ilk iş oraya gitmemişlerse. Her hâlükârda dönüp dolaşıp soluğu yine orada alırlardı.

Arz ağzını açıp bir şey diyecek oldu ama önce karanlığa kulak kabartıyormuş gibi görünmez tehditlerin orada olup olmadığına baktı. Gözlerinin gidip gelişinden daha çok zihninin içindeki bir şeyi tarttığı hissine kapıldım. En nihayetinde güvenli olduğuna kanaat getirmiş olacak ki konuştu. "Hayır, oraya gitmemiz lazım. Hem de hemen."

Aceleci adımlarına kendiminkileri katarken şaşkınlıkla ona sokuldum. "Az önce dediklerimi duymadın mı? Oraya gelebilirler."

"Canları ne isterse onu yapsınlar. Beni ilgilendirmiyor. *Bizim*, oraya gitmemiz gerek!"

Artık benim bilmediğim bir şeyler döndüğüne tamamen ikna olmuştum. "Neler oluyor, Arz?"

İç geçirmese ondan bir cevap koparamayacağıma kolayca ikna olurdum. Arz duraksayıp önüme geçti. "O kızlar... Güvende değiller. Onları uyarmalıyız. Çok geç olmadan." Kısaca verdiği yanıtın ardından koşar adımlarına geri döndü. Bir makina gibi, aksamadan, tereddüt etmeden hedefe doğru ilerlerken üzerine sinen kararlılık beni şaşkına çevirdi.

Onlara duyduğum ilgiye en başta kendisi karşı çıkarken şimdi kalkıp onları korumaya çalışması çok anlamsızdı. "Hiçbir zaman güvende değillerdi. Neden şimdi? Bilmediğim bir şeyler mi oldu?"

"Çünkü onların yerini ihbar ettim."

Sesim bir oktav yükseldi. "Ne yaptım, ne yaptım, dedin?"

"Özgür ve Hilal, bu sabah yaşanan olayı hissetmiş olacağımı biliyorlardı. Ağzımdan laf almaya çalıştılar." dedi giderek puslanan bir sesle.

"Sen de onları sattın öyle mi?" Bile bile... Olayın asıl sorumlusunun ben olduğumu bilerek hâlihazırda zorlu bir mücadele içinde olan gencecik kızları ateşe atmıştı.

Öfkesi onu durmaya zorladı. Başını verecek bir cevap bulamayıp iki yana salladı ve alnında biriken iri ter damlalarını sildi. "Ne yapsaydım, Balın? Seni mi söyleseydim! Senin için..." Gözleri karardı. Devamını getiremedi. "Neyse ne! Artık çok geç ama işleri rayına koymak için çabalıyorum. Yardımcı olmayı deneyebilirsin."

İğneleyici sözlerinden sonra tekrar yola koyulurken söyleyeceklerimi kendime sakladım. Zaten bana üzerine düşünecek tonla şey vermişti. Onu suçlamakta bir an olsun tereddüt etmediğim şeyi *benim için* yapmıştı.

Bunu söylerken, dans etmeyi benim için öğrendiğini söylediğindeki tonlamayı kullanmıştı. Bana değer verdiğini, benim için yapmayacağı şey olmadığını iddia ettiği zamanlardaki gibi... Ama artık ergenlik dönemindeki iki genç değildik. Artık her şeyi benim için yapmıyordu ve yaptıklarımız başka masumların canına mal olabiliyordu.

Yine de görebiliyordum. Kızları ele vermekten duyduğu pişmanlığı, aceleci tavırlarından, çok geç olmamasını umarken dudaklarına kondurduğu sözsüz duadan onu okuyabiliyordum. Arz Alaca da o iki kızcağızın ölüp gitmesine göz yumamıyordu.

Ona yetişirken sağ elimi ön koluna sardım. Ona temas edenin hangi elim olduğunu bilmediğinden kasları bir an parmaklarım altında gerildi. İhtişamlı bir sertlikle gücünü ve kuvvetini sergiledi. Kuşku dolu bakışları benimkilerle buluşunca minnetle gülümsedim ve yüreklendirircesine kolunu sıvazladım. "Teşekkür ederim." Benim için yapıklarına... O kızlar için yapacaklarına...

Teşekkür ederim, Arz, içindeki o merhametli tarafın yok olup gitmesine izin vermediğin için, diye devam ettiremedim. Tanrıça'nın üzerindeki tesiri her neyse Özgür ve Hilal gibi için boş bir kuklaya dönüşmediğin için... Belki hemen ardından bunları sıralardım.

"Her ikisi için de," diyerek tamamladım. Bu zamana kadarki en samimi teşekkürüm ve hislerim bu olmuştu. Arz tarafından da aynı sıcaklıkla karşılanması cabasıydı.

Üstüne daha fazla konuşacak ne zamanımız ne de fırsatımız olmuştu. Köhne pansiyon şimdi önümüzde kambur, yaşlı bir dilenci gibi uzanıyordu. Palmiyelerde işlevsiz bir yaz esintisinin hışırtıları vardı. Yakın birkaç mekânda hâlen eğlence sesleri gecenin izbeleştiği bu sessiz bu yere akın ediyordu. Bizden ve bizim gibi olanların yaşadığından apayrı bir hayat vardı dışarıda. Biz ölüm kalım savaşındayken diğer insanlar gülüp içkilerini kafalarına dikerek eğlenebiliyorlardı.

İçeri girdiğimizde resepsiyonist ortalarda görünmüyordu. Bu da endişelerimizi daha da güçlendirmişti. Ya geç kaldıysak? Ya Ak Kurtlar çoktan buraya gelip iki kızın da icabına bakıp gitmişlerse?

Binaya çökmüş ölüm sessizliğine başka bir açıklama bulamıyordum. Burada bizden başka konaklayan turistler vardı. Onlar neredeydi? Yakın mekânlardan birinden dolu bir kahkaha dalgası yükselip kulaklarıma kadar geldi. Tabii ya! Saat henüz o kadar geç sayılmazken onların normal birer tatilci ne yapıyorsa onu yapması, dışarıdaki eğlence seslerine yarışır bir şekilde yazın keyfini çıkarıyor olmaları gerekirdi.

Önümüzde hiçbir engel olmayınca koşar adımlarla tuttuğumuz otel odasına gittik. Bıraktığım gibiydi. Üzerinde uyumak üzerine tartıştığımız yatak bozulmamış hâlde duruyordu. Anlaşılan tüm o yüksek perdeden sözler boşa sarf edilmişti. Çünkü onun üzerinde ne bugün ne de başka bir zaman uyuyacaktık.

İçimi saran tuhaf burukluktan silkelenerek kurtuldum ve dikkatimi, "Hangi odada kaldıklarını bilmiyoruz, değil mi?" diye soran Arz'a verdim.

Başımı iki yana salladım. Bunu bu zamana kadar öğrenememiştim. Hâlen de mantıklı bir cevap bulamıyordum. Hüsran dolu bir nefes verip saçlarımı karıştırdım. "Tüm kapıları tekrardan yumruklayıp bu durumu değiştirmeme ramak kaldı."

"Buna gerek yok." Nabzını dinlermiş gibi gözlerini kapatıp bir elini kalbinin üzerine koyan Arz saniyeler sonrasına onaylayan bir mırıltı çıkardı. "Odaların çoğu boş. Müşteriler zamanlarını dışarıda geçiriyor olmalı."

Bu sefil yerde geçirmelerinden iyiydi ve sessizliği gayet iyi açıklıyordu. Ortalık kan gölüne dönmek üzereyse burada olmamaları onların yararınaydı.

"Birkaç odada uyuyanlar var ama nefes seslerine bakılırsa yaşlıca olduklarını söyleyebilirim," diye sürdürdü centilmen vampir arkadaşımınkini aratmayan kurt sezgileriyle. "Genç iki kızı ele veren yaşam belirtisi almıyorum."

Bu, ya burada olmadıkları ya da çoktan icaplarına bakıldığı anlamına geliyor olabilirdi. İlk ihtimale tutunmaya çalıştım. Tehlikeyi sezip çoktan burayı terk etmiş olmaları onlardan koparmayı hedeflediğim herhangi bir bilgi kırıntısından daha değerliydi. "Dışarıyı da kontrol edelim o hâlde." Öğlen havuz başında zaman geçirdiklerini gördüğümden içime bir şüphe düşmüştü. Orada olabilirlerdi.

Sözsüz bir uyumla kendimizi iç avluda bulduğumuzda aşınmış kireç taşı döşemelerde ıslak ayak izleri yoktu. Güneşten aşınmış şezlonglar bomboş, havuz suyu bir süredir değiştirilmediğini ele veren bir bulanıklıkla içerideki ışıklandırmayı yansıtıyordu. "Burada da değiller," dedim çaresizlikle.

Arz kısaca onayladı. "Kimsenin varlığını hissetmiyorum."

Şezlonglardan birine çöktüğümde Arz da aynısını yaptı. Hemen yanı başımdaki alana, dizleri benimkine değecek bir

açıyla çömeldi. Çıplak tenlerimizin buluştuğu noktadan yayılan ısı içimde, sadece son birkaç günün eseri olamayacak bir hasretle ona sokulma isteği uyandırıyordu. Yapabileceğimiz hiçbir şey yokmuş gibi gelirken teselliyi onun kollarında aramak istemem yanlış mıydı?

Boğazımı temizledim. "Sence kaçmayı akıl etmiş olabilirler mi?"

"Öyle olmasını ummaktan başka şansımız var mı?" Sesi yorgundu. Bu vicdan azabının sorumlusunun kendisi olmasının payı da vardı.

"Bu işi ikimizin de şansa bırakmaya pek niyeti yok gibi," dedim içimden başka teselli cümleleri kurmak geçse bile.

Kendimi biraz daha zorladım. Sakinleşip düşünmem gerekiyordu. Arz'ın zihnimi kaplayan alanını bir kenara bırakıp her seferinde yardımıma koşan zekâma başvurmam lazımdı. Oysa onun dizime temas eden küçücük noktadan içime sızma gibi bir özelliği vardı. Arz'a bakınca, onu hissedince acısı acım oluyordu. Kaygılarını sahipleniyordum. Arzularına kulak kabartıyordum.

Başımı iki yana salladım ve alt dudağımı dişleyerek her şeyi hızla mantık süzgecinden geçirmeye başladım. Gizlenmeyi en iyi şekilde başaran iki kızla karşı karşıyaydık. Aksi takdirde peşlerindeki kurtları da bizi de bu kadar uzun süre atlatmaları mümkün olamazdı.

Bir tekerleme gibi tekrar ettiğim soruyu dışarıdan söyledim. "Israrla gizlenen bir şeyi ne açığa çıkarır?"

Arz sorumun ona olduğunu düşünecek oldu ve kaşlarını çatarak bir cevap arayışına girdi. Onun çabası benimkini güçlendirdi.

Karanlıkta kalarak saklanırdın. Gölgelerde gizlenirdin.

Gölgeleri defeden, saklı olanı açığa çıkaran yegâne bir şey vardı. Vardı elbette. Üzerine sayısız sayfa okuduğum ve ezberim el verdiğince aklımda tutmaya çalıştığım şey...

"Işık!" dedim bir nida gibi. Arz anlayamaz gözlerle bana bakınca aceleyle hâlâ sırtında, güvende tuttuğu çantaya yelten-

dim. "Işık," diye tekrar ettim onu kışkışlayıp sırtını dönmeye teşvik eden birkaç yeni hareketle.

Arz, aklımın çalışma biçimini anlamlandırmaktan vazgeçip bana uymakta karar kıldı. Arkasını dönüp çantayı açmamı ve onu defterin sırtında yarattığı külçeden farksız ağırlıktan azat etmeme izin verdi.

"Burada bir şey okuduğumu hatırlıyorum," diye mırıldandım. Bir açığa vurma büyüsüydü. Işığın en ilkel kullanım metodunu tüm illüzyon perdelerini etkisiz hâle getirmek için kullanan, özellikle büyü ile saklanmış her türlü gizemi çözen çift kelimelik bir büyüydü.

Gözüm hızla altı çizili, oklar çıkarılmış büyüler arasında gidip geldi. Görsel hafızam büyünün özellikle benim çevirdiğim değil, Persi'nin deşifre ettiği bölümde olduğunu gözlerimde canlandırmama yardımcı oluyordu. Onu orada görmüştüm. Eğik, estetik el yazısıyla anlatılmış büyüyü bulmak için çalışırken Arz sabırla beni izledi.

Sonunda aradığım şeyi bulunca kendime bir zafer iniltisi koyverdim. İşte buydu!

Büyü normal koşullarda bedeni bir ışıldağa çevirip her yöne akan ışınların sır perdelerini kaldırmasıyla gerçekleşiyordu. Ancak benim için büyüyü tek açığa çıkarabilecek yer, elimdeki yarı yarıya kapanmış Ay'ın Öpücüğü'nden ibaretti.

Oldukça cılız bir kaynaktı fakat yetinmeye çalışacaktık.

Fısıltıyla büyülü sözcükleri birkaç kez söyledim. Gereken parmak hareketleriyle ona eşlik etmek sandığımdan daha zor bir ritüeldi. Beynimi ikiye bölüp iki parçayı da –hareketleri ve efsunlu sözcükleri– müthiş bir harmoniyle bir araya getirmem gerekiyordu.

Arz çoktan kocakarı büyülerine bulaşmış bir zırdeliye benzediğim için homurdandı. "Artık bunları yapabileceğini kabullenmek zor."

Denemelerime bir ara verip ona sert bir bakış attım. "Bunları yapabilmem için kafamı toparlayabilmem gerek."

Ağzımdan gerekenden sert çıkan kelimeler karşısında afallayan Arz masumane bir tavırla ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, tamam... Sen işine bak."

Bir kez daha defterde yazanlara, parmaklarıma söz geçiremediğim örüntülere ve büyülü sözlere odaklandım. Çabalarım boşa çıktıkça öfke katsayım giderek artıyordu. Zor anlarımda yardımıma koşmayacaktıysa neden büyü gücüm vardı ki? Doğru düzgün eğitilmediğim sürece hiçbir işime yaramayacak mıydı?

Belli belirsiz bir fısıltı duyar gibi oldum. *"Büyünün temel taşı niyettir. Yapmak istediğin şeyi aklında canlandırmayı unutmamalısın."*

İrkilerek sağımı solumu kolaçan ettiğimde her şeyden bihaber Arz bunun da ritüelimin bir parçası olup olmadığını tartmaktaydı. Duyduğum şeyin ona ulaşmadığı apaçık ortadaydı.

Bu sesin kaynağı... Annem olabilir miydi? Defteri aracılığıyla bana öğütlerde bulunabiliyor muydu?

Dudaklarıma istemsiz bir gülümse, kalbimeyse yatıştırıcı bir sıcaklık yayıldı. Düşüncesi bile bu kadar iyi gelebiliyorsa kim bilir bir gün onu karşımda bulabilirsem ne hissedecektim.

Pekâlâ, bunu yapabilirdim. Niyet etmek... Doğru, Vahel'in vampir ordusuna karşı yaptığım o büyüde niyetimde oldukça nettim. Işıktan gözlerini kör etmek istemiştim ve etmiştim de. Şimdi başka gözlerin göremediklerini görmek istiyordum. Görebilmeliydim.

Kendimi üçüncü bir gözün açılmasına, elimden yayılacak büyülü bir ışığın açığa çıkaracağı türlü gerçeklere hazırladım. Sözcükler bu sefer ağzımdan kısa ve kendinden emin bir tonda

döküldü. Parmaklarım hareketi çoktan ezberlemiş gibi aksamadan gerçekleştirdi.

"Perpoxia malomma!"

Işık kabaran, köpüren bir dalga gibi avucumun içinde birikti. Sıcacık, yakmak yerine karıncalandıran enerji düğümlerine ev sahipliği yapıyordu. Ardından özgür kalmış gibi, ince uzun ışık huzmelerine dönüşerek kızarık izin içerisinden dümdüz ileriye aktı.

Etkilendiğini gizleyemeyen Arz, bir kaşını kaldırarak yüzüme vuran ışığı inceledi. "Yapabileceğini biliyordum," dedi güven aşılayan bir sesle.

Bunu kastederek mi, yoksa bir şey söylemesi gerektiğini düşünerek mi dile getirmişti, bilemeyecektim. Yalnızca tekrar benim tarafımda olmasının ne kadar iyi hissettirdiğini düşünmekle yetindim. Ardından ışığı kullanarak sol avucumun önünde açtığı ince hat boyunca tüm havuz alanını taradım.

Işık bir kaç spiritüel enerji girdabı ve karanlık gölgelere sinmiş başka diyarların yaratıklarını gizlendikleri oyuklardan çıkarıp kaçıştırmaktan başka bir işe yaramadı. Kendimi buzdolabını çekip arkasındaki büyük haşere ordusunu basmışım gibi hissederken yüzümü buruşturdum. Biz onları göremezken böyle huzursuz hissettiren kaç yaratık üzerimizde dolanmıştı acaba? Bize herhangi bir zarar verebiliyorlar mıydı?

Arz benimle aynı yöne bakıp görebildiklerimi gördüğünü ele veren hiçbir tepki vermedi. Sanki büyüyü yapan ben olduğum ve niyetlendiğim şeyin yalnızca benim gözlerimi açmasını istediğim için ona aynı şekilde etki etmiyordu.

"İşe yarıyor mu bari?" diye fısıldadı, elinden ışık konisinin açtığı alana sıradan gözlerle dikkat kesilmekten başka bir şey gelmezken.

"Hı hı..." Onaylayıcı bir mırıldanışla taradığım hattın dışına çıktım ve yeni bir köşeyi henüz dönmüştüm ki...

Far ışığı görmüş bir tavşan gibi çarpılan genç kız, onu görebildiğimi anladığı anda kenara sıçradı. Işığımla peşi sıra onu kovaladığımda merakla beni izlemekte olan diğerini kollarından sıkıca kavrayıp uzaklaştırmaya niyetlendiğini anladım.

Gitmeye ikna edemediği arkadaşı direndiğinden, bir süre yalnızca birbirimize bakınarak öylece durduk. Telaşlı kızın sarsışları durulup çaresizce bana döndüğünde yüzünü düşmanca bir ifade kapladı. Öbür kız yaşça daha büyük görünüyordu. Bu olgunluk yüzündeki oturaklı ifadeye ve çokbilmiş bakışlara da yansımıştı.

Onları göremediğini teyit etmek için Arz'a kaçamak bir bakış atmaya dahi korkuyordum. Ya bir kez daha izlerini kaybettirirlerse... Aslında istediğim buydu, değil mi? Kaçıp ardına bakmamalarını söylemeyecek miydim onlara? Öyleyse neden elimden kaçırma korkusu diğer tüm güdülerime baskın geliyordu? Onlardan *aslında* ne istiyordum?

Olgun kız çenesinin ufak bir hareketiyle *gel* işareti yaptı. Yalnız gelmemi istediğini anlamam için başka bir şey yapmasına ihtiyacım yoktu. Arz'ı, göremediği kızların yanına sürüklemem anlamsızdı.

"Sen burada kal," dedim dikkatimi önümden bir an olsun ayırmadan ilerlerken.

"Onları buldun mu?"

"Evet ve seninle konuşacaklarını sanmıyorum." *Ne de olsa onların gözünde kendilerini avlayan kurtlardan bir farkın yok,* diye geçirdim içimden. Normalde olsa sesli söylemekten geri durmazdım. Okkalı laflarımla Arz'ı çileden çıkarmanın kendine has bir keyfi vardı. Ancak şimdi gördüğüm üzere bu sözlerimin onu kırabilme ihtimali –düşük de olsa– beni dillendirmekten vazgeçirmişti. Arz'ın duygularını ne zamandan beri önemsediğimse tam bir muammaydı.

Uzlaşmacı bir tonla mırıldandı. "Peki, ben burada kalıp herhangi bir tehlikeye karşın tetikte bekleyeceğim."

Arkamın kollandığını bilmek güzeldi. Özellikle varlıkları bile başlı başına tekinsiz bir enerji yayan bu kızlarla karşı karşıya kalmak üzereyken.

Yanlarına yaklaştıkça konuşmalarına kulak misafiri olmaya başladım. Aramızda sarmallar çizerek döndüğünü ancak içinden geçerken fark ettiğim şeffaf sis bulutları, sesi bir bariyer gibi yutuyor olmalıydı.

"Ona neden yardım ettin ki?" diye çemkiriyordu kaçıp gitme niyetindeki kız.

Diğeri gözlerini üzerimde tutarak yine o çokbilmiş gülümsemelerinden birini takındı "Sandığım gibi olup olmadığını öğrenmek istedim. Anlaşılan öyleymiş."

Ses tonundaki benzerliği ve koyu aksanını nereden duyduğumu o anda anladım.

Az önce bana büyüyü nasıl yapacağımı söyleyenin bizzat o kız olduğunu anlamamla, içimde hâlâ çocuksu hayaller kurabildiğini kanıtlayan kalbim bir kez daha çatırdadı. Sayısız kez kırıldığı yerde yeni bir çatlak açıldı. Annem değildi çünkü annem yoktu. Gitmişti. Benden koparılmıştı.

"Nasılmışım?" diye sordum doğrudan kendisine. Sis bariyerini aşınca ışıklar saçmayı bırakan sol avucuma bakıp dudak büzüşünü merakla izledim. Bana hiç de ölümden kaçıyor gibi görünmeyen bir sakinliği vardı.

"Bir Teselya Cadısı..." Sözcükleri oyalanarak, hâlen aklından doğruluğunu tartma girişimini ele veren bir aksaklıkla söyledi. Kaşlarımın havalandığını görmek ona geri kalan her şeyi anlatmış olacak ki tereddüt etmeden tamamlayabilmişti.

Teselya Cadısı lafını duymasıyla arkadaşının etini büzmesi bir olan öteki kız öfkeden köpürdü. "Sen aklını mı kaçırdın, Sisilya!"

"Ama öyle," diye ısrar etti. "Göremiyor musun? Bu büyüyü ancak bir Teselyalı bozabilirdi. Nitekim öyle de oldu."

"Yoksa..." dedim aniden içime doğan bir aydınlanışla. "Siz de..."

Adının Sisilya olduğunu öğrendiğim ağırbaşlı kız kafasını aşağı yukarı salladı ve hıncını üzerinden çıkarmaya fazla hevesli arkadaşının, kışın gübrelenen toprağı andıran koyu renkli saçlarını omzundan geriye çekti. Ensesi gözler önüne serilince, yarım madeni para boyutundaki doğum izini anlık da olsa tanıyabildim. Çünkü hızla silkinip saçlarını geriye indiren arkadaşı başka okkalı laflarla Sisilya'yı haşlamaya başlamıştı bile.

Zıpır kızı biraz olsun sakinleştirebilir umuduyla ben de arkamı dönüp saçlarımı çektim ve bendeki izi görmelerine müsaade edecek kadar bekledim. "Anlaşılan, aynı taraftayız."

Sisilya'nın gözleri artık ışıl ışıldı. "Öyleyiz."

"Öyleyse neden benden köşe bucak kaçıyordunuz?"

"Bir süredir herkesten kaçıyoruz. Aynısını yapmıyorsan anlaşılan tüm bunların içinde olmayacak kadar şanslı taraftaymışsın." Diğer kız aramızda dönen konuşmaya tahammül edemedi ve patladı. Şüpheci bakışları, sanki az önce bendeki doğum izini görüp gereken teyidi almamış gibi hâlâ üzerimdeydi.

"Karmila'nın kusuruna bakma, yabancılarla arası kaçışımız başlamadan önce de pek iyi sayılmazdı." Sisilya onu yatıştırma gayesiyle uzattığı elinin silkelenmesine hiç aldırış etmedi.

"Tüm bunlarla kastınız nedir?" diye sordum aralarındaki zıtlaşmanın benim ve Arz arasında olanın bir kopyası olduğunu fark etmemle. İçinde olduğumuz korkunç krize rağmen insan olduğumuzu kanıtlayan bir çekişmeydi. Ama konumuzdan tamamen bağımsızdı. "Ak Kurtlar neden sizi avlıyor?"

"Demek avcılarımızın kim olduğunu çoktandır biliyorsun," diye mırıldandı Sisilya.

"Sizden biri..." Durup sözümü değiştirdim. "Bizden biri olduğunu tahmin ettiğim başka bir genç kız kollarımda can verdi. O kurtlardan birinin açtığı yaralar yüzünden."

Kızların bakışları gölgelendi. Soyunu kurutmaya yönelik saldırıları kim duysa böyle tepki verirdi. Ben de bu yeni bilgilerle tekrar edince içimdeki sıkkınlık daha büyük ve karamsar bir hâl almıştı. En karanlık bakışlar atan Karmila'ydı. "Bu kadarını bildiğin takdirde yanındaki delikanlıdan uzak durman gerekmez miydi?"

"Her şeyi yeni yeni öğreniyorum ve onunla çıktığımız bu yolculuk diğer her şeyden bağımsız bir düzende gerçekleşti." Aslına bakılırsa bunu son zamanlarda sık sık düşünür olmuştum. Bir şeylerin ısrarla yanlış hissettirmesinin sebebi ait olmadığım bir yere yolculuk ettiğimi her geçen gün öğrenmemdi. Beni orada nelerin beklediğini kestiremiyordum.

"Ancak bunları konuşacak vakit yok. Gitmek zorundasınız," diye sürdürdüm. Öğrenmek istediğim bilgiler iki dudaklarının arasında olmasına rağmen onlara vakit kaybettirip kaçmaları için tek fırsatlarını ellerinden alamazdım. Bu korkunç bir bencillik olurdu. "Nerede olduğunuzu biliyorlar. Sizin için geliyorlar!"

Sisilya'nın sakin karşılamasını kabullenebilirdim ama öfkesini zapt etme konusunda pek başarılı olduğunu söyleyemeyeceğim Karmila'nın sükûneti beni hazırlıksız yakalamıştı. "Biliyoruz," dedi Sisilya hüzünle. "Bu sefer gitmeyeceğiz."

"Nasıl?" diye sordum önce. Ardından hemen sorumu değiştirdim. "Neden?"

"Selene akıllı bir Tanrıça. Bizi kendi başına avlayamayacağını biliyordu. Onun gücü bizim büyümüze karşı kifayetsiz. Kurtlar üzerindeki hâkimiyetini keşfetmesi işleri tersine çevirdi. Işık ve illüzyonlar pek çok şeye karşı etkili olabilir ama kaba kuvvete ve sivri pençelere karşı işimize yaramıyor."

"Anlamıyorum. Hâlâ kaçmak için şansınız var. Bu zamana kadar kaçmayı başarmışken neden pes edesiniz? Şimdi ne değişti?"

"Seni ilk gördüğümüzde anlamıştık. Sadece bizden biri olduğunu değil, taşıdığın şeyin ne olduğunu da görebiliyoruz. Savaşımızı sürdürebilecek olan sensin. Biz artık yolun sonuna

geldik..." Her nasılsa Karmila da bu düşüncelere katılıyor gibiydi. "Ama sen akacak başka kanları durdurabilirsin."

"Taşıdığım şey mi?" Taştan bahsettiklerini fark etmemle, bilek eklemlerimin arasına yerleştiğini hissettiğim ağırlık can yakan bir sıcaklık yaymaya başladı. Koca bir sürüyü ayağa kaldırdığına göre önemli olduğunu anlayabiliyordum ama hâlâ iki kızın kendi savaşını bir kenara bırakıp bana yardım etmesine sebep olacak ne gibi bir özelliği olabileceği konusunda tahmin yürütemiyordum.

"Kökenini bilmeyen biri olarak sandığından daha tehlikeli bir oyunun içindesin. Dikkatli hareket etmek zorundasın." Sisilya havaya anlamsız işaretler çizerken bir araya getirdiği işaret ve orta parmağı ardında silik bir ışık izi bırakıyor, çevremizi kubbe gibi saran rünik sembollerin arasına yenilerini ekliyordu. Yanlarına gelirken içinden geçtiğim bariyer bu olmalıydı. "Her şeyi anlatacağız. Zamanımızı seni hazırlamak için kullanacağız," dedi bana doğru. Ardından arkadaşına komutlar yağdırdı. "Karmila, kolu tekrar çevir. Saat yönünü aksine, iki tur. İçeride biriken zamanı da dışa aktar."

Karmila o zamana kadar fark etmediğim, altın işlemelerle bezeli pirinç topacı ve üzerinden sarkan kabzasını kavradı. Çevirdiği şey bir kapı koluna benziyordu. Havada süzülen, gözle görülemeyecek türde bir yuvaya oturduğu yere sabitlenmiş hâldeydi.

"Bu da nedir?" diye sordum boğum yerlerindeki hilal işlemelerine gözlerim takılı kalırken.

"Bir tür dolap kulpu. Normalde boyutlar arası cepler açmakta kullanılır. Onu bir zaman cebi yaratacak şekilde ışık büyüleriyle donattık." Kaşlarımın çatıldığını görünce daha açıkça anlattı. "Burada zaman normal seyrinde dönmüyor. İçeri girdiğinden beri yalnızca saniyeler geçti."

Şaşkınlıkla, bir kovayla benim göremediğim birikintileri toplayıp bariyerden dışarı boşaltan Karmila'ya, bir de hâlâ şezlonglar

tarafında dikilen, gözleri boşluktaymışız gibi bizi delip geçerek arkamıza bakan Arz'a baktım. Ondan ayrıldığımdan beri milim kıpırdamamıştı. Suratında onaylama tarzı bir ifade asılı kalmıştı.

Karmila kovayı taşırken yanlışlıkla önündeki pirinç dolap kulpuna tosladı ve hızla üç tur dönen kabzası bir saatin yelkovanı gibi kaçırdığı zamanı yakalamaya kalkıştı. Aynı anda dışarıda donuk vaziyetteki Arz'ın silkinip normal seyirde başını iki yana döndürerek etrafı kolaçan etmeye başladığını gördüm.

Bir anda ortadan kaybolduğumu fark edip telaşlanmıştı. Ona endişelenmemesini söyleyecek vakit bulamadan Sisilya bir küfür savurup kolu daha fazla dönemeden yakaladı. Karmila'ya sorun yok dercesine bakıp telafi edecek dönüşlerle kapı kolunu tekrar sabitledi. Zamanın yavaşladığını Arz'ın hareketlerinden gözlemleyerek onlara döndüm. "Eğer elinizin altında böyle bir ekipman varsa bu zamana kadar nasıl kaçmayı başardığınızı anlayabiliyorum."

"Şimdi bu zamanı senin için kullanacağız," dedi Karmila huysuzca. Epey değerli bir şeyi benim uğruma harcıyor olmaktan Sisilya kadar memnun değildi anlaşılan.

İşin aslı ben de ona hak veriyordum. Kaçmalılardı. Ben ne bana verecekleri bilgileri ne de uğruma ölmelerini hak ediyordum. Bu zamana kadar nasıl olduysa yine başımın çaresine bakardım. Bir an olsun birilerinin benim tarafımda olduğunu öğrenmek iyi hissettirmişti. Saflarımın sıkılaşması da öyle... Ama doğru gelmiyordu. Böyle olamazdı.

"Pekâlâ," diyerek söze başladı Sisilya. "Öncelikle Teselya Cadılarının tarihte, unutulacak denli eski zamanlarda kalkıştığı habis işleri anlatarak başlamalıyım. Selene'nin kan davasını ve neden bizlerin peşinde olduğunu daha iyi anlamana yardımcı olacak."

Bu bahsettikleri, ölen kızın sayıkladığı olay olmalıydı. Kabaran bir merakla onlara doğru bir adım ilerledim.

"Geçmiş ayıpları ortaya dökmenin kolay bir yolu yok. Evet, bizim atalarımız, büyük büyük annelerimiz suçlu. Yaptıkları şey korkunç feci bir şeydi... Belki de görmelisin. Görürsen hiçbir detayı atlamadığımızdan emin oluruz." Sisilya'nın sesi boğuklaşırken içinde bulunduğumuz korunaklı baloncukta ışıktan hareler dönüp bir girdaba dönüştü. Ta ki her şeyi yutup bizi başka zamana, başka bir yere götürene kadar...

Şimdi etrafımız yabani bir doğayla çevriliydi. Bitki örtüsü hiç tanıdık gelmiyor, zeytin ağacına ait olduğunu tahmin ettiğim dallardan peyda olan yapraklar bile görülmemiş bir zamanın izlerini taşıyordu. Sisilya'nın bizi içine çeken illüzyonunda kokular dahi aşırı gerçekçi bir hâl almıştı. Teknolojinin ve insanlığın müdahalesi olmadan doğa nasıl kokuyorsa öyleydi. Büyüleyici, parlak renkler kadar canlı ve yoğun aromalar birbirine karışıyor, burnumun direğini sızlatıp aldığım her nefesle ciğerlerimi açıyordu.

Yanan ateşin çıtırtısı ve odunun kavrulmuş kokusu da masala katılırken etrafımızda kadınlar belirdi. Bizi, oldukça gerçek bir zamana ait üç kızla beraber bir çember oluşturmak üzere toplandılar. Üstlerinde Grek dönemleri anımsatan, beyaz peplum elbiseler, omuzlarındaki bronz tokalarla tutturulmuş; saçlarındaki kalın örgülere çiçekler iliştirilip bellerinden aşağı özgürce salınmıştı.

Gözlerindeki kararlı ifade, havadaki doğal olmayan esintinin kamçıladığı kumaş bulutları arasında zamane hiçbir kadının taşıyamayacağı türde bir güce ev sahipliği ediyorlardı.

"Teselya Cadıları amansızdı," diye devam etti Sisilya seslendirmeye. "Dönemlerinde kasabalarında bir sır gibi saklanan, nitekim hiçbir erkeğe boyun eğmeden halklarını tüm kötülüklere karşı koruyan asil cadılardı. İlk cadılardan oldukları da söylenir. Henüz tanrıların hüküm sürdüğü zamanlarda, savaşların daha kanlı, inancın daha koyu olduğu günlerde yürümüşler." Sesi bir ninni gibi canlandırılan anının üzerine akıp anlam

kazanıyordu. Cadıların ellerindeki nasırlarda zorlu günlerin izlerini görebiliyordum. Yanık tenlerinden gerekenden fazla çalıştıklarını seçebiliyordum.

Her şeye rağmen ayakta, kurdukları çemberin etrafına yaktıkları beş ateş konisinin içinde boylarından büyük bir işe kalkıştıklarını belli eden bir huzursuzluğun pençesindelerdi. Bakışları kendi aralarında gidip geliyor, inançlı olanlar tereddüt edenlere güç dağıtıyordu.

"O gece tak etmişti. Klanlarında verilen kayıplardan, savaşa uğurlanan ve ardında gömebilecek bir naaş bile bırakmadan yitip giden oğullardan, korudukları halkın günah keçisi ilan ettiği birer habis güç olmaktan ve sırf kadın oldukları için köle gibi çalıştırılmaktan bıkmışlardı. Artık onların olanı sahiplenmek, gerekirse söke söke almak istiyorlardı." Sisilya'nın sesi iyice puslanıp maziye gitmişti. "Bunun için ne kadar ileri gideceklerinin artık bir önemi yoktu..."

Cadıların mırıldandığı büyüler ve efsunlar ağır ağır bütünlenirken, fısıltıları bir çığlığa dönüşmeye başladı. İlk kim dudağını araladı ya da büyü ne zaman başladı, kestirememiştim. Yalnızca bakışlarını çevirdikleri göğe kendi kafamı kaldırıp tepede olağanca masumluğuyla izlemekte olan dolu Ay'a bakmakla yetindim.

Cadı atalarımızın Yunanca ve Latince arasında gidip gelen sözlerine Sisilya katıldı. "Ay gücünü büyüye yansıtmakta birebirdi. Ancak yeterli gelmiyordu. Onlara ait olması gereken efsunlara sınırsız sayıda erişimi vardı ve bunu peşinen vermeyecek kadar mesafeliydi. Büyünün bu görünmez kaynağını pençelerinde tutan; elbette Ay'daki konağında huzurla yaşayan, bizzat Ay'ın Tanrıçası Selene'ydi."

Ellerini şimdi karanlık bir kasırgayı andıran, hırsla rüzgârlarını haykırmakta olan gökyüzüne yükseltmiş kadınların belleri akılalmaz açılarla geriye bükülmeye başladı. Tenimi kaplayan ürpertiden kıpırdamaya cesaret edemiyordum. Bu sabırsızca

sorumu dillendirmeme engel olmadı. "O gece ne yaptılar? Nedir bu ağza alınamayacak kadar habis emelleri?"

Sisilya sayısız kez izlediği belli olan anıyı incelemeyi bırakıp bakışlarıyla yüzümü avuçladı. "Atalarımız o gece bir ayin gerçekleştirdiler. Ay'ı düşürme ayinini..."

İrkildim. Tüm kaslarım, içinde kıpırdanan ve açığa çıkmak isteyen taşa direnircesine kasıldı. Bu güç... Bu taş o zamandan mı kalmaydı? Sanki cevabını çoktan biliyordum. Taş âdeta geçmişini tanıyordu.

Hafifçe salınan cadılar, havadaki elleriyle görünmez sicimleri çekiştiriyormuş gibi hareketler sergilemeye, gökteki Ay'a bir kur dansı yapmaya koyulmuşlardı. İncelikle ve zarafetle oynattıkları parmakları arasında sahiden de grimsi çizgiler oluşuyor, bu çizgiler dosdoğru tepelerindeki uçsuz bucaksız sonsuzluğa akıp Ay'a kadar uzanıyordu.

"Bu kısmını seviyor olmam beni de onlar kadar kötü yapar mı?" diye mırıldandı Karmila. Arkadaşının aksine bunu kaç kez daha izlese de sıkılmayacak türde bir ilgiyle yukarıdaki manzaradan gözlerini ayırmıyordu. Dolayısıyla Sisilya'nın yadırgayan bakışlarına aldırış etmedi.

Dolunayın ışımaları şimdi olağandışı bir hâl almıştı. Kozmik patlamalarla yeryüzüne doğru ufalandığını ve hiç bahsi geçmeyen bir felaketi yerine getirmek üzere cadıların ritüeli gerçekleştirdikleri bölgeye çakılacağını sanacak oldum. Fakat ışık huzmeleri Ay'ın kendisinden kopup hızla alçalmakta olan ufak bir yıldıza doğru yoğunlaştı.

Yıldız yaklaştıkça bunun başka bir yanılgı olduğunu fark ettim. Arkasında bıraktığı silik kuyruğu ve katmanlara ayrılarak çoğalan ışık huzmelerinin içinde bir şey vardı; daha doğrusu biri.

Işıktan bir beden, düşüyor olmaktan çok tarif edilemez bir dinginlikle aşağı süzülmekteydi.

Bunun Selene olduğunu kavramam için Sisilya'nın hikâyesine devam etmesine gerek kalmamıştı. Yaklaşan beden etten

kemikten bir şekil alıp iyice belirginleşmişti. Artık seçebildiğim yüzü uykudaymış ve henüz tehlikenin farkına varmamış gibi görünen ipeksi güzelliği olan bir kadına aitti. Demek sürüsüne ulaştığımda karşılaşacağım Tanrıça buna benziyordu.

Kim bilir belki zaman onu değiştirmiş olacaktı. Ay'ın fazları gibi onun da suretleri bunca süre aynı kalmış olamazdı. Ancak kendimi ona bakarken görmemem gereken bir şeyi görüyormuş gibi hissetmekten alıkoyamıyordum. Karmila'nın bahsettiği suçlu haz bunda olmalıydı. Kadın büyüleyiciydi. Saftı. El değmemişti.

Ve bu değişmek üzereydi...

"Teselya Cadıları, Selene'yi kandırıp yeryüzüne çekti. Bu pek onun tercihinde değildi tabii. Ancak son âna kadar öyle kalmasını sağladılar. Aldatmacalarını anlaması ilahi teni soğuk balçıklara bulanıncaya kadar sürdü. Bu sebeple savaşmak için parlak ışığını yaymaktan başka hiçbir şey yapamadı."

Anlattıkları eş zamanlı olarak gerçekleşti. Selene'nin suratındaki dingin ifade, ayağı şimdi önümüze kazılmış bir hendeği dolduran balçıkla buluştuğu anda dağıldı. Gözleri ilk şaşkınlıkla ardına kadar açıldı. Simsiyah, gecenin dipsiz karanlığının birebir aynası gibiydi. Tenindeki tüm beyazlığa zıt bir kuyuyu andırıyordu. Panikle etrafında olup biteni görmeye çalışırken göz bebekleri görünür gibi oldu ve kısa bir süreliğine insani bir hâl aldı. Ardından öfke her şeyi yakıp kavurdu ve tanrısal hiddeti ortaya çıktı.

Selene'nin çırılçıplak bedeni cadıların onu aşağı çekmekte kullandığı yarı saydam sicimlerin arasında kapana kısılmış olmasa çırpınıştan da ötesini yapabileceği belliydi. Fakat Tanrıça çoktan kapana kısılmıştı. Tek yapabildiği içinde akan sonsuz ışığını güçlendirip her zerresinden dışarıya kusması oldu.

Korunma güdüsüyle yüzümü yana çevirirken Karmila'nın gözlerini kısmasına rağmen ona diğer Teselyalılar gibi zarar vermeyen manzaranın tadını çıkardığını gördüm. Sisilya yüzünü buruşturup başını iki yana sallamayı tercih etmişti.

Selene'nin ışıldağa dönüşen bedeni büyüyü gerçekleştiren cadıların ciyak ciyak bağırmasına sebep oluyordu. Avuçlarıyla gözlerini kapayıp hummalı rüyalara kapılmışçasına acılarını haykırıyorlardı. Göz yuvalarını tırmalayan, delirmiş gibi kafasını sağa sola sallayan kadınlara bakmaktan kaçındım.

Şimdi Sisilya'nın rahatsızlığının sebebini anlamaya başlamıştım. Burada olanlar iki taraf için de olumlu sonuçlanmamış şeylerdi.

"Ay ışığının onları büsbütün kör etmesine ve zihinlerini bir ömür atamayacakları vesveselerle doldurmasına rağmen cadıların büyüsü dayandı. Selene'yi düşürdüğü gibi onu kurdukları tuzağa tamamen gömmeden ve istedikleri şeyi almadan da sonlanmadı."

Selene balçığa battıkça ışık azaldı. Teninin koyu katran kıvamında sıvıya bulanan yerleri ilahi ışığını gölgeledi ve boğazına kadar içine gömüldüğünde Ay sönmüşçesine ışığı tamamen kesildi. Tanrıça, şimdi çamura saplanmış sıradan bir genç kızdan farksız görünüyordu. Öfkeyle tıslıyor, haykırıyor, nitekim kendini kurtaramıyordu.

Cadıların acısı için aynını söyleyemeyecek olmama rağmen haykırışları dinmişti. Bedenleri tekrar sükûnet ve kararlılığın etkisine girmişti. Yüzlerinden çektikleri ellerinin ardında soluklaşmış, üzeri camsı bir tabakayla kaplanmış gözlerini görebiliyordum. Boş bakıyorlardı. Ancak her şeyi olduğu gibi görebiliyor gibi davranıyorlardı.

Yere çömeldiler ve ortalarında tıslayan Tanrıça canlarını daha fazla yakamayacağı için balçık havuzuna kollarını daldırmaktan geri durmadılar. Koyu kahve çamur tenlerine bulandıkça içinde ince damar yollarına benzer kanallar açıldı. Tırnaklarıyla eşeleyerek kazıdıkları güç işte tam olarak bu kanallara doluşarak onlara geçmeye başladı.

Ay'ın ışığını, kıstırdıkları bu tanrısal yaratıktan sağarken lanetlendiklerini biliyor gibilerdi. Yüzlerinde güçten mest olmuş bir ifade kadar hüzün de vardı. "Yaptıklarının yalnızca kendi hayatlarını değil, bütün soylarının alnından silemeyeceği bir

kara lekeye dönüşeceğini ve kızlarının, torunlarının hayatlarını da mahvedeceğini tahmin edebiliyorlardı," dedim ağır ağır. Sisilya başıyla onaylarken ekledim. "Öyleyse neden yaptılar?"

"Koşulsuz şartsız hüküm verildi ve güç açlığı olduğu düşünüldü." Karmila araya girmezse olmayacak bir konuya parmak basmışım gibi hışımla yapıştırdı.

"Değil miydi?"

"Bu konuda kesin bir bilgimiz yok," diye başlayarak asıl cevabı veren yine Sisilya oldu. "Ancak annelerimizin ve büyükannelerimizin bize anlattığı hikâyeler başkaydı. Teselyalılar bunun böyle algılanmasına karşı koymadı. Yıllarca günah keçisi seçilmişken, ne yararı olurdu ki? Asıl niyetleri yeryüzündeki büyüyü Ay'ın dengesiz rejiminden korumaktı. Şimdi denizlerde gelgitlere sebep olan Ay, sence o zamanlar büyüde ne gibi kabarmalar ve taşkınlıklara sebep oluyordu? Ya da yükselen güç alçaldığında ve büyüyü çoraklaştırdığında kimler mağdur oluyordu?"

Sisilya'nın sorularıyla gözümde çeşitli sahneler canlandı. Basit bir büyü yapacakken havaya uçan masum bir cadıyı düşündüm. Savaşın ortasında, korkunç bir yaratıkla karşı karşıyayken parmaklarından kıvılcımdan başka bir şey fışkırmayan çaresiz bir büyücüyü...

İşlerin bir tanrıçanın keyfine bırakıldığında –özellikle o Tanrıça Selene'yse– ne kadar kontrolden çıkabileceğini bizzat deneyimlemiştim. Burada olmasının kurt sürülerine yaptığı aşikârken, bana ve Arz'a yaptığı apaçık ortadayken, zamanında bunu oturduğu yerden tüm büyü halkına yaşatması sürpriz olmazdı.

Artık ışığı çalındığı için sızlanan ve hâlâ batıp kaldığı balçığın içinde kıvranan Ay Tanrıçası'na eskisi kadar üzülmediğimi fark ettim. İsteri krizi şımarık bir kız çocuğunu andırıyordu. Aslında başına gelen şeyi bir açıdan hak ediyordu.

Bakışlarımdaki değişimi fark etmiş Sisilya gururla gülümsedi. "Atalarımız gibi korunmak için büyüden medet uman herkes

için yapılması gereken bir fedakârlıktı. O ritüel sayesinde bir düzen geldi. Ay'ın evreleri başladı."

"O zamana kadar Ay açılıp kapanmıyor muydu?" Bu nasıl mümkün olabilirdi? Bahsettiği şey mitolojik olarak gerçek olsa dahi bilimsel olarak imkânsızdı. Ay, Güneş'ten aldığı ışığı yansıtırdı ve bu o anki konumu ve açısıyla doğrudan alakalıydı.

Başını iki yana salladı. Asıl kötü yerin henüz gelmediğini o an anladım. "O geceye kadar Ay'ın fazları yoktu. Her zaman ışıl ışıldı. Dopdoluydu. Çünkü Güneş'ten yansıttığı ışık kadar Selene'in parlak özüyle aydınlanıyordu. Atalarımız o gün onu düşürmekle kalmadılar. Özünden bir parçayı absorbe etmenin yolunu buldular. Ay'dan çaldıkları ışıkla güçlerine güç kattılar. Ama eksilen ışıkla Ay ilk kez o gece karardı. Yeniay ilk o zaman gerçekleşti. Bundan sonra gerçekleşecek döngüsüne mahkûm oldu."

Ay'ı düşürdükleri gibi sağma işlemini de hızla gerçekleştiren cadıların solmuş gözleri başka bir enerjiyle parıldamaya başladı. Işıkla dolmuşlardı. Bedenlerine güç gelmiş, bu güç onları içten içe kavuruyor olsa dahi metanetlerini koruyacakları bir direnç de sağlıyordu.

Farklı olan tek şey bu değildi. Ay'ı dengesiz ve bir bakıma deli yapan ışık onların da akli meleklerini kaçırmasına sebep olmuştu. Başlarını geriye atıp göğüslerinde kabaran gücü ulumalar eşliğinde geceye döktüler. Ardından zevk kahkahaları başladı. Doğrulup dans etmeye, savruk adımlarla birbirlerine çarparak, kollarını dolayarak gencecik kızlar gibi gülüp eğlenmeye başladılar.

Hepsi karşılarında biçare, battığı çamurun içinde onları izlemeye mecbur bırakılan Tanrıça'nın gözlerinin önünde gerçekleşiyordu. Deliliğinin onlara sıçramasından hiç de memnun görünmüyordu.

Daha öncesinde Arz'ın bu tavırların hiçbirini sergilediğine şahit olmamıştım. Bu manzara zırdeliliğin sözlük anlamıyla

örtüşürken Arz'ın yaptıklarının burada dönenlerin oldukça oturaklı bir temsili olabileceğini ama delirmekle bir tutulamayacağını fark ettim.

Arz, Hilaller gibi değildi. Atalarımız, Ay'ı düşüren cadılar gibi de değildi. Aksine inanmaya ne kadar hazır olursam olayım, Arz, Arz gibiydi. Kaba saba ama eskisi gibiydi. Hâlen kendindeydi.

Çok önemli bilgiler paylaşılırken, bana izletilen bu korkunç manzaraya tanıklık ederken ve her şeyden önce bana bunları anlatmak için değerli vakitlerini harcayan iki akranım söz konusuyken; Arz'ı düşünmem yanlıştı. Düşüncelerimi hızla dizginleyerek asıl önemli şeylere odaklandım.

Teselyaların da odağı başka bir yere çekilmişti. Göremeyen gözleri ışığı tüm keskinliğiyle seçebiliyor olmalı ki doğrudan Selene'nin açıkta kalan başının hemen üzerinde ters hilal şeklinde oyulmuş Aytaşı'na bakıyorlardı. Taş sağdıkları ışık ya da Tanrıça'nın teninden yayılmayı kesen ışığa benzemeyen, daha kadim bir enerjiyle ışıldıyordu. Hâlâ aydınlık olan tek şey orada paketi dokunulmamış ve açılmayı bekleyen bir hediye misali cadıları bekliyordu.

Selene neye yeltendiklerini anladığı anda ilk defa anlamsız dilde çığlıklar atmaktan başka bir şey yaptı ve canhıraş bir uyarıda bulundu. "Tacıma dokunmaya kalkarsanız sizi yok ederim!" Sesi netti. Kulağıma ışık kadar hızlı ulaşıyor, sözcükleri duymakla kalmayıp renklerini ve anlattığı şeyleri görmemi sağlıyordu.

Cadılar görüşlerini kaybetmek yerine sağırmışçasına uyarıyı hiç dikkate almadan ona doğru ilerledi. İki tanesi içinde hapsolan Tanrıça'ya yaklaşma ve canından olma ihtimaline karşın hendeğin içine girdi ve bellerine kadar balçığa bata çıka ilerlemeye başladı.

"Ona dokunursanız gazabımı yüzyıllarca üzerinizde hissederseniz," dedi kendinden emin bir şekilde. Cümlesinin rengi koyu bir yeşildi. Doğa kadar kadim ve ölümsüz bir uyarıydı.

Kastettiği şey yıllara ve zamana sarmaşıklar gibi dolanacak, asla peşimizi bırakmayacak gibi görünüyordu.

İki cadı ona yaklaşmayı sürdürürken diğerleri dizlerinin üzerine eğilmiş, çıldırmış gibi tezahüratlar ediyorlardı. Tacı istiyorlardı. Gücü istiyorlardı. Bu ritüeli en başta ne için gerçekleştirdiklerinin artık pek bir önemi kalmamıştı.

"Soyunuzu kurutana kadar durmayacağım!" Bu cümle kan kırmızısıydı. Sarmaşıklarda açan dikenli güller gibiydi. Her yeni sürgün veren canın dahi kanayacağını, nefretinin bir yeni evladı es geçmeyeceğinin bir garantisiydi.

Bir adım daha...

"Sizi öyle bir unufak edeceğim ki geride ruhunuzu bile bırakmayacağım!" Yalnızca siyah. Işık bile yok. Renk bile yok. Dipsiz bir siyahlık. Sözleri beynimde hiçliğe dönüşüp beni de içine düşürmüş gibi bir panik yarattı. Bu bile onları durdurmaya yetmedi.

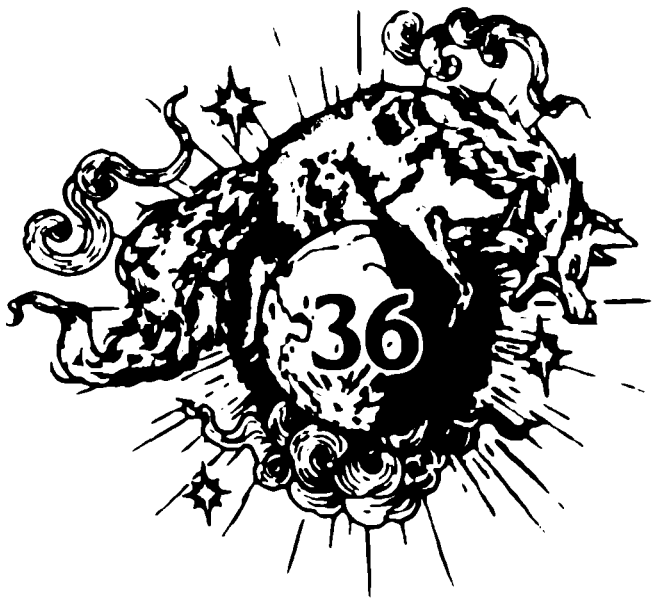
Çamurlu parmakları Selene'nin alnına damlayarak yaklaştı, yaklaştı ve taç diye adlandırdığı bembeyaz ışıkla dolu taşı çekip aldı.

Gürüldeyen bir öfke dudakları arasında kabaran Tanrıça haykırdı, bağırdı, çağırdı. Ancak anlamlı tek bir söz bile söylemedi. Çünkü taş onun teninden kopunca ışımayı bıraktı. Selene'nin sesi kısıldı. Tükenip yok oldu. Artık tamamen bir karaltıdan ibaret gibiydi. Onun Tanrıça olduğuna dair hiçbir iz kalmamıştı.

Ortalığın aniden kararmasıyla kaşlarımı çatıp gökyüzüne, az önce kendisinden kopup yeryüzüne indiği Ay'a baktım. Olması gereken yerde hiçbir şey yoktu. Dolunay, âdeta kaybolmuş, aşağıdaki sahibesi gibi söndürülmüştü.

İlk yeniay yaşanmıştı.

Cadılar ganimetlerini aralarında paylaştırıp bölüşürken, içimde bir şimşek çaktı. O şişkin yüzeyin sivri uçları benim bir hayvanın dişine benzettiğim parçanın geldiği yerdi. Etime gömülen şey... *Selene'nin tacının bir parçasıydı.*

Sorunun nerede olduğunu artık biliyordum. Bilmem bir şey değiştirir miydi, emin değildim. Sisilya feci bir şekilde yanılıyordu. Burada durup olanları bana anlatmasının hiçbir faydası yoktu. Olamazdı. Hâlâ kaçabilecekken değerli zamanlarını bana harcamalarıysa büsbütün anlamsızdı.

Ben ölü bir yatırımdım. Hatta bu öğrendiklerime göre çoktan ölüydüm.

Bunun hiçbir geri dönüşü olamazdı. Hiçbir zaman iki haftalık döngü sona erince ölüp yükselebileceğime inanmamıştım. Aydoğan olarak geri gelmek kurtlar için mümkündü. Cadılara garezi olduğunu her daim içimde hissettiğim Selene, normal koşullarda bile beni bu lütufla kutsamazdı.

Oysa şimdi... Öldürmeye ant içtiği Teselyalılardan birini, hem de ondan çalınan tacının parçalarından birine sahip beni gördüğü ilk anda, oracıkta katlederdi.

Arz'la yollarımız sanırım burada ayrılıyordu. Artık beraber hareket edemezdik. Onun tek şansı Ak Kurtların sürüsüne dâhil olmakken benim en son olmam gereken yer orasıydı. Oraya gitmem kana susamış bir canavarın inine girmekle eş değerdi.

Asla böyle düşüneceğime ihtimal vermezdim ama babamın sözünü dinleyip olduğum yerde kalmalıydım. Bu sayede ne hakkımdaki gerçekleri öğrenir ne de şimdi içimde takılı kalmış

bu taş ile bağlanmamış olurdum. Eğer hayatta kalmam için bir ihtimal vardıysa bunların hiçbirinin yaşanmamış olması gerekirdi. Şimdi bir çıkış yolu göremiyordum.

Her şey için çok geçti.

Dünde kalmalıydım. Üç gün öncesinde, hatta beş... Dolunay günü orada kalmalıydım.

"Gidin," dedim sert bir tonda. Ay Tanrıçası siyah bir dumana karışıp yok olmuştu. Geride taşı parçalara ayıran ve bir leşin üzerine üşüşen akbabalar gibi açgözlüce en büyük parçayı kendine kapmaya çalışan cadıların hayali görüntüsü kalmıştı. "Bu bir zaman kaybıydı. Gitmelisiniz. Hâlâ yapabiliyorken kendinizi kurtarmalısınız!"

"Sana tekrar anlatmamız gerekmiyor herhâlde," dedi Karmila çatık kaşlarıyla. *Tüm bu anlattıklarımızdan bunları mı çıkarıyorsun,* derecesini başını bir yana yatırmıştı. "Gitmeyeceğiz. Sana yardımcı olmak için..."

"Bana yardım edemezsiniz!" Sesim olmasını istediğimden daha yüksek çıkmıştı. Az önceki duyduğum haykırışlara benzer çığlıklara boğulmadığıma şükretmeleri gerekirdi. "Taşıdığım şeyin ne olduğunu anladım."

"O hâlde neden kalmayı seçtiğimizi de anlamalısın," dedi Sisilya uysal bir sesle.

"Asıl siz benim içinde olduğum durumu anlıyor musunuz?" Sol elimi kaldırıp görebilecekleri bir açıya çektim. "Bu izi nereden aldığımı, şimdi nereye gitmek üzere olduğumu biliyor musunuz? Tanrıça beni gördüğü yerde ant içtiği gibi yok edecek. Gitmezsem yine öleceğim..."

Onlar hikâyelerini anlatmışlardı. Benim hikâyemi dinleyen olmamıştı. Bu duyduklarımın işleri benim için ne kadar karmaşık bir hâle getirdiğini göremiyorlardı.

"Biliyoruz," dedi Karmila. "Senin bizi gözetlediğinden daha uzun bir süredir seni takip ediyoruz."

Minik sancı alnımın ortasında çeneme doğru yayıldı. Sanki görünmez bir bilgi duvarına çarpışım gibi... "Nasıl?"

Sisilya güven verici bir gülümsemeye yeltendi. Yüzümün hâlini görünce bundan vazgeçti. "Ne olduğunu ancak tahmin edebilirdik. Taşı ortaya çıkardığın an yalnızca Ak Kurtların dikkatini çekmedi bu olay. Biz de oradaydık. Kardeşlerimizin gördüklerini de gördük. Kucağında can veren kız ve barda ilk saldırıya kurban giden diğerinin anılarında gezindik."

O zaman kurtları biliyorlardı. Arz'la aramızdaki bağı... Peki ya babamın yaptığı ritüelin üstümdeki etkisini, onu biliyorlar mıydı? Baktığımda onaylayan başka bir bakışa denk geldim ve derin bir nefes aldım.

Beni yanıltıyorlardı. Sandığımdan daha çok şeyi görmüşlerdi. Daha fazlasını da biliyorlardı.

Dermansız kalmış dizlerime direnmeyi bırakıp kendimi kış üstü yere bıraktım. Sırtıma, Karmila'nın içeride kalan zamanı boşaltmak için kullandığı kovanın paslı pürüzlü yüzeyi değiyordu. Dönüp baktığımda onu göremiyordum. Hâlâ bu anının içerisinde, bir illüzyon perdesinin arkasındaydık.

Sisilya bana yaklaşıp omzumu sıvazladı. "Görmek, ışığın göz merceğimizden süzülmesiyle gerçekleşir. Aynı soya mensup, ışığın en güçlü cadıları olarak birimizin gördüğünü hepimiz görebiliriz. Bu sayede Ay'ı düşürme ritüelinin bu kadar eksiksiz canlandırabiliyoruz. Bu sayede sen de biz gitsek bile bizden kalan her şeyi görebileceksin."

Elektriğe tutulmuşum gibi bir andan sonra hızla kafamı kaldırdım. "Planınız bu olamaz. Ölümünüzü bunun için kullanmayı düşünüyor olamazsınız!"

"Yalnızca bunun için değil. Seni gizleyerek yoluna devam etmene de yardımcı olacağız."

Gizlenmeye ihtiyacım olduğunu anlıyorsa bunun neden bu kadar anlamsız olacağını da anlamalıydı. "Orada işe yarar bir

şeyler yapabileceğimin bir garantisi yok. Hatta –Allah kahretsin ki– neler yapabileceğimi bile bilmiyorum."

"Bizim kaçmaktan başka yapabileceğimiz pek bir şey yok, *Balın*." Adımı onlara daha önce hiç söylemediğim o an dank etti. Tanışmaya gerek duymamışlardı. Çünkü zaten tanıyorlardı. Hepimiz birbirimize bağlıydık. "Ama sen," diye sürdürdü. "... sen içeriye girebileceksin. Selene'nin hem avı hem avcısı olarak doğru ânı kollayabileceksin."

"Senin yapabilecek çok şeyin var," diye doğruladı Karmila. "Bu sebeple seni sivriltip bir okun ucuna dönüştürmemiz gerek. Orada yapacakların, tüm soyumuzu bu beladan kurtaracak öldürücü darbeyi vuracak."

"O bir Tanrıça, onu öldüremem."

"Pekâlâ, dize getirebilirsin," dedi Sisilya az önce izlediklerimizi anlatırken sesinin büründüğü gizemli serinkanlılıkla. "Atalarımızın başardığı şeyi tekrar yapabilir ve onların uğruna feda ettiği onca şeyi koruyabilirsin."

"Sendeki tacın kalan son iki parçasından biri," diye ekleyen Karmila oldu. Parmağına doladığı saçını huzursuzlukla çekiştirdi. "Eğer iki taşı da elde ederse her şey boşa gider. Büyü dengesizleşir, Selene kaybettiğini geri alır ve onunla ne yapacağını hiçbirimiz kestiremeyiz."

Olduğu hâliyle yapabildikleri göz önüne alınınca, deli bir Tanrıça'nın gücünün tam potansiyeline kavuşması sahiden de ölüm kalım meselesine dönüşebilecek bir şeydi. Yine de buna ikna olmak o kadar kolay olamıyordu. "Ama siz... Sizin canınızı diğerlerinden daha az değerli kılan ne? Siz de en az benim gibi, diğer Teselyalılar gibi yaşamayı hak ediyorsunuz." *Yaşayacak daha çok güzel günleriniz olacak.*

Bu cümleler onlardan çok banaydı. Benden çok da Arz'a... Ölümü bu kadar kolay kabullenen bir başkasına... O da benim için çabalıyordu. Bunu söylediği her seferinde kendi hayatından

vazgeçişi daha çok gözüme batıyor, onsuz bir hayatı istemeyeceğimi fark etmemle her şey daha berbat bir hâl alıyordu.

"Bazılarının gözünde canımızın zerre değeri yok. Aynı kişiler bizim peşimize düştüğü gibi amaçlarına ulaşır ulaşmaz başka masum kızların peşine takılacak," dedi Sisilya hüzünle. "Bu böyle devam edecek. Onu durdurmanın bir yolunu bulamadığımız takdirde."

"Bu yolu istemiyorum," diye yakındım. "Lütfen, daha fazla zaman kaybetmeden, bir an önce gidin buradan!"

Tek bir istediğim vardı.

Kimse benim için ölmesin. Bana bir hayatın sorumluluğunu daha yüklemesin.

Hep onu reddeden sürüsü için çabalayan, asla aynı özeni göstermemiş babasının onayı için yaşayan Balın artık çok yorulmuştu. Bir de benim için kendini feda eden insanlardan bir ordu kalbimi, tacın parçası taştan çok daha büyük bir ağırlıkla dibe çekerdi. Bununla baş edebileceğimi sanmıyordum.

Sisilya yüzünde meleksi bir ifadeyle bana baktı. Göz kapakları huzurla düşüp zeytin rengi tenini bronz ışıltılarla dalgalandıran birkaç kırpışın ardından tekrar aralandı. Anlık bir irkilmenin dahi bozamadığı bir dinginliği vardı. "Zaman kalmadı ki," dedi sadece.

Neyden bahsettiğini benden önce Karmila anladı. "Sisilya! Olamaz..."

Sisilya ona, *olan oldu*, dercesine döndüğünde her şeye rağmen dimdik tutuğu omuzlarının boynuyla buluştuğu yerde incecik bir yara izi oluşmuştu. Cılız bir kan sırtına doğru akarken bu yaranın sahibi de neye benzediği de illüzyon perdesinin içinde anlaşılamıyordu.

"Geldiler mi?" diye sorduğumda kupkuru kesilmiş ağzımın içinde dilim hareket etmekte zorlanıyordu.

Sisilya onaylarcasına başını salladı ve kısa bir anlığına yüzü acıyla buruştu. Yara henüz genişlememişti. Zaman burada farklı

aktığı için kesiğin oluşma hızını da kesiyordu. Ancak kanı normal akıyor, yara genişledikçe bunun daha da şiddetleneceğini görmemi kolaylaştırıyordu. "Tahminlerim doğruysa bu pençenin başladığı ve biteceği yer öldürücü darbe olacak," dedi ağır ağır. "Tek ve kesin bir ölüm. Çok da fena değil."

İstemsiz bir inilti sesi çıkardım. "Hayır!" Oturduğum yerden doğrulup çevreyi yoklamaya başlamam ve ellerimim boşluktan başka hiçbir şeyi yakalayamaması çaresizliğimi komik bir gösteriye dönüştürmüştü. Ama onlar bu düşünceyle bir süredir barış hâlinde olsalar dahi ben değildim. Ben henüz yeni öğreniyordum ve artık istesem de istemesem de kabullenmek zorundaydım.

Aynı kabullenişi yaşamakta güçlük çeken Karmila dişlerini sıkarak arkadaşının yanına geldi ve dizlerinin altına kadar gelen beyaz çarşaflar misali eteğini yırtıp kopardı. Kumaşı yumak hâline getirerek yaranın üzerine bastırırken, "Bu kan akışını durdurur ama gerçek zamanda o darbe vurulduysa artık bir geri dönüşü olmaz," diye sayıkladı. Öfkeden katılaşmıştı. Şimdi açıkta kalan dizleri tir tir titriyordu.

Sisilya teşekkür edercesine gülümseyip yaranın üzerine baskı uygulama işini devraldı ve Karmila'yla aralarında kısa bir bakışma geçti. "Büyü çözüldüğünde yapman gerekeni biliyorsun. Öfkenin sağduyunun önüne geçmesine izin verme."

Boğuk sesi de benim görüşüm kadar bulanıklaşmıştı. "Başka bir çarem mi var?" Sonra hızla bana dönüp elimdeki defteri almayı rica etti.

Defteri ona vermekte tereddüt etmedim. Benim için canlarını feda eden iki kişiye güvenmekte zorlanıyor olsam bu, onlara yapabileceğim en büyük hakaret oldu.

Karmila defterin sayfalarını hızla çevirdi. Mırıldanarak bazı büyülere eşlik etti, bazılarına kaşlarını havalandırdı. Ardından aynısını yapması için defteri Sisilya'ya uzatıp sayfaları onun için de çevirdi. Ona doğru eğilirken canı yanan arkadaşının acısını hissetmiş gibi irkildiğinde içim ezildi.

Neler döndüğünü anlayamıyordum. Ama hayatımda izlediğim en buruk filmlerden biriymiş gibi, anlamaya gerek duymadan gözyaşı akıtacak kadar kahroluyordum.

Keşke yeterli gücüm olsaydı. Keşke bunların hiçbirinin yaşanmasına gerek olmadan her şeyi tatlıya bağlayabilecek muazzam bir gücüm olsaydı. Ya da o gün Hazal'a verdiğim gibi bir yardım borcuna girerek bu işten de sıyrılmayı başarabilseydim.

Aydan için yaptığım şeyi –sırf geri büyüyecek bir parmak uğruna– onlar için yapabilmeyi de tüm kalbimle istiyordum. Fakat ağır akmasına rağmen buradaki zaman hızla daralıyordu. Son sayfaları gözden geçiren Sisilya'nın başı hafifçe öne düşüyor, gözleri yarı yarıya kapanıyordu. Rengi solmuş, kaybettiği kan üzerine bastırdığı keten kumaşı kırmızıya boyamıştı.

İkisi de defteri incelemeyi bitirince bana verdiler. "Bunu oraya ulaşmadan önce yakmalısın," dedi Karmila.

Neden, diyecek oldum ama artık kendimde sorgulamaya bile hak görmüyordum. Neyse ki Sisilya cılız bir sesle açıkladı. "Selene'nin senin gerçek kimliğine dair en ufak bir şey öğrenmesini engellemek zorundayız. Defter ve içindeki büyüler seni ele verebilir."

"Ama defter olmadan içindeki büyülerde nasıl ustalaşacağım?" diye soruverdim tam konuşamayacağıma inanmaya başlamışken.

"İkimiz de defteri gördük. Bizim gördüğümüz her şeyi görebileceksin. Unuttun mu?" diye mırıldandı Karmila. Gerginliği bas bas bağırabildiği zamanlara gölge düşürmüş, sesini çaresiz bir kız çocuğuna çevirmişti. Çünkü bahsettiği şeyin olabilmesi için ikisinin de ölmüş olması gerekiyordu. Üstelik içlerinden birinin ölmesine ramak kalmıştı.

İçimden çığlıklar atmak geçti. Huzursuzlukla kıpırdandım. Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine vererek rahatlamaya çalıştım. Bir yandan da gelecek koşuya hazırlanıyordum. Zaman cebinden çıktığımda, Sisilya parçalara ayırıldığında ve Karmila her ne

yapması bekleniyorsa onu yaparken bana tek bir görev düşecekti. Kaçmak ve üzerimdeki sorumlulukları yerine getirmek...

İlkini dahi başarıyla gerçekleştirebileceğimden pek emin değildim ya, orası başkaydı.

Karmila boştaki ellerinden birini enseme götürüp diğeriyle karnını tuttu. Anlık bir ışık akışı elleri arasında kol gezdi. İfadesiz bakışlarını bana çevirdiğinde saçımı çekip az önce dokunduğu yere şöyle bir göz attı. "Doğum lekeni sakladım. Bu seni bir süre daha idare eder."

O iz de bir Teselyalı olduğumu kolayca ele verebilirdi. Bana kalsa tamamen unutmuş olurdum. Sonra Sisilya da sendeleyerek yanımıza geldi. "Elindeki iz için daha çok güç gerekecek."

"O iz büyü geçirmez tenimi bile yakıp geçti. Bizim onu saklayabileceğimizi size düşündüren nedir?" diye sordum şüpheci bakışların asıl sahiplerine. Onlar dahi bunun yapılıp yapılamayacağına pek emin görünmüyordu.

"Selene'nin gücünden bir parçayı taşıdığımız için onu bile kandırmamız mümkün. Yalnızca bunun için neleri feda etmeye hazır olduğumuz önemli." Sisilya genişlediğini tahmin ettiğimin yarasına ve oluk oluk kanamasına rağmen kesintisiz konuşabiliyordu. Son anlarını bile amacından sapmadan geçiriyordu.

Tam feda edeceği şeyin ne olduğunu sorgularken gözleri tişörtümün altından fırlamış ikiz avcı bıçaklarından birine kaydı. Hayır, hayır, hayır... Kehanetimin bu kadar hızlı gerçekleşiyor olması kaderin çirkin cilvelerinden biri olmalıydı. Oysa Karmila çoktan hareketlenmiş bıçaklardan birini belimdeki kınından çekip elime tutuşturmuştu.

"Lütfen..." diye yakındım en az onlarınki kadar kısık bir sesle. "Lütfen beni bunu yapmaya zorlamayın."

"Büyünün işe yaraması için ölümümün senin elinden olması şart," dedi Sisilya ve yaraya baskı uyguladığı kumaş tomarını serbest bıraktı. Başta sadece bir delikten ibaret olan yara izi boynundan sırtına doğru kaymış, kalın bir yarığa dönüşmüştü.

Ve bu daha son hâli bile değildi. Şimdiden bir pençenin eseri olduğu, ona katılan bir çift paralel çizikle belli oluyordu.

"Ben zaten çoktan ölüyüm." Sisilya seğiren dudaklarına rağmen son bir kez gülümsedi.

Bana hep gülümsemişti...

Boşta kalan elleriyle hançerin ucunu tuttu ve sol kaburgasının altından, göğsüne doğrulttu. Kesilen parmaklarından akan kan sırtından akan nehirlerle kıyaslanamazdı. Belki de bu yüzden pek umursamıyordu.

Bana ne yapmamı istediğini hatırlatırcasına ağırlığını hafifçe hançerin üzerin verdi ve ellerini çekti. Bıçak olduğu yerde kaldı. Onu tutan sağ elimi milim kıpırdatamıyordum. Yapmakta olduğum şeye yalnızca şaşkınlıkla karışık bir korku eşliğinde, gözlerimi kocaman açarak bakmakla yetiniyordum.

Sisilya'nın kandan yapış yapış olmuş eli sol avucumun üzerini örttü. Karmila'ysa altından tutarak Ay'ın Öpücüğü'nü iki cadının elinin arasına kıstırmış oldu. Kendileri de el ele tutuştular ve büyü hızla başladı.

İkisi de bir ayin gibi farklı sözler söylüyor, söyledikleri kimi zaman örtüşüyor, kimi zaman anlamsız bütünler olarak havaya karışıyordu. Etrafımızdaki illüzyon yavaş yavaş bir girdaba dönüşmeye başladı. Dönüyor, dönüyor, bir tam tur attıktan sonra bulanıklaşarak yavaşlıyor ama dönmeye devam ediyordu.

Gök üstümüzde karanlık bir buluta, mavi yeşil doğa bir sanatçının fırça darbelerine dönüşürken, bu gecenin ve bundan önceki tüm ölümlerin sorumlusu, atalarımızın beyaz elbiseleri de bulanık görüntüye karışıp yıldızlar gibi rastgele köşelere dağılmışlardı.

Her şey seçilemez bir kasırga bulutuna karışıp dönerken yalnızca üçümüz kaldık. En başından beri olduğu gibi, bu zaman cebi oluşmadan önce ne hâldeysek ona dönmeden önce... Son bir kez...

Kız kardeşlerim. Az sonra ölecek olan akranlarım.

Karmila içinden geçen ışıkla bir yıldız gibi parlamaya başladı. Tıpkı Ay'ından düşürülen Selene gibi bir ışıldağa benzedi. Ona gıptayla bakarken, babamın gerçekleştirdiği ritüel olmasa izi parlatan ışığın beni de onun gibi bütünüyle aydınlatabileceğini düşündüm. Ve bunun asla mümkün olmayacağını, hatta iz yeniay gelip çattığında tamamen kapanınca büyüyle olan tüm bağımı yitireceğimi kabullendim.

Sisilya kendini çoktan ölü olarak nitelendiriyordu. O hâlde benim de tamamen ölü bir yatırım olduğumu neden göremiyordu? Büyüsünü en iyi ihtimalle dokuz gün daha koruyabilecek acemi bir cadıydım ben.

Oysa karar çoktan verilmişti. Buna daha fazla itiraz edecek ne yüzüm ne de zaman vardı. Büyü için canını feda edecek cadı usulca bıçağa doğru kendini ittirirken kolumu çekmemek için akla karayı seçtim. Etin deşilişini, bıçağın dokular arasında hızla kayışını dişlerimi sıkarak ve bayılmamaya çalışarak izledim.

Ta ki siyah bıçak kaba kabzasına kadar gencecik kızın etine gömülünceye dek.

Soluğum kesildi. Çevremizdeki girdap gibi gördüğüm dünya da hızla dönmeye, yer çekimi hızla beni çağırmaya başladı.

Az önce... Bir can almıştım.

Günler öncesinde kolumda Teselyalılardan bir başkası can verirken hemen ardından böyle bir günün gelip çatacağına asla ihtimal vermezdim.

Ölüm bir kere başına musallat olduğunda bir sülük gibi hayatında ortaya çıkmanın yollarını buluyordu.

Bıçağı tutan kolum titremeye başladığında gözlerimdeki batma hissini kırpıştırarak geçirmeye çabaladım. Hâlen bana bakan Sisilya'yı onun hep yaptığı gibi nazik bir gülümseme eşliğinde uğurlamaya çalışıyordum.

Beynimin içinde ölümün karanlık izi olduğunu düşündüğüm bir ruh, o an şiddetle haykırıyordu: Katil, katil, katil...

Artık bir katildim ve bunu hiçbir şey değiştiremezdi.

Kalbindeki bir bıçak bedenin her yanından süzülen kana eklenerek Sisilya'yı baştan aşağı kırmızılar içinde bıraktı. Onu ölüme taşırken kızıl nehirlerle süslenmiş bir geline benzetti. Dudaklarından kısa bir nefes süzülürken sanki o kan nehrinin içinden geçmiş ve pembe soluk bir hâl almıştı. Işık elimin üzerine doğru yoğunlaşıp orada kaldı.

Sisilya'nın müthiş fedakârlıklar gerektiren büyüsü...

Üçüncü ve son kişi bendim. Beyaz Karmila ve kırmızı Sisilya'nın aksine siyaha boyanıyor gibi hissediyordum. Uğruna verilen canlarla, gizlenmek için sarf edilen büyülerle ve tutulacak tehlikeli sırlarla gecenin kendisine dönüşüyordum. Gölgeler âdeta üzerime üşüşmüş, beni hiçbir ışığın ele veremeyeceği şekilde saklamaya başlamışlardı.

Karmila bir süre Sisilya'nın bıçak saplanmış göğsüne ve ağır ağır canı yiten bedenine baktı. Ağırlığı onu aşağı çekerken elimden bırakamadığım bıçak gömülü olduğu yerden hiç zorlanmadan çıkıverdi. Yaptıklarımın kanlı ve çirkin bir kanıtı olarak bende kalmaya devam etti.

Katil!

Karmila sadece iç çekti ve bana bakmadan konuştu. "Birkaç gün izin içine doğrudan baksa bile ne olduğunu göremeyecek," dediğinde Selene'den bahsettiğini biliyordum.

Birkaç gün... Ne kadar anlamsız bir zamandı. Zamanında bunu kalan on dört günüm için de söylemiştim.

Sağ kolumun zangır zangır titremesini saymazsak hiçbir tepki veremeden orada öylece dikildim. Karmila bıçağı tutmam için beni bırakmaya zorladığı defteri yerden aldı ve bana verdi. Bıçaktaki kan siyah cildi sulayıp canlandırırmış gibi katmanları arasına süzüldü.

"Artık gitmelisin," diyen cadı sanki kendinden olan son parçaları da o defterle birlikte bana teslim etmişti. Kaybettiği arkadaşının acısı ve yaşayamadığı hayatının hayal kırıklığıyla birlikte...

Titrememem bir türlü geçmiyordu. Aksine tüm bedenime yayılmıştı. "Sizin gördüklerinizi nasıl görebileceğimi bilmiyorum." Sesim ağlamaklıydı. Daha fazla soru sormak, daha fazla probleme yol açmak istemiyordum. Üzerime çekilen gölgeler gibi yok olmak, kaybolup gitmek istiyordum.

Ama sormak zorundaydım. Hiçbir şey bilmiyordum ki. Burnumu çekerek Karmila'nın ifadesiz suratını inceledim. Işık içindeyken kalınca bambaşka görünüyordu. İlahiydi. Gerçek dışıydı.

"Işık zaman boşluğunda başıboş gezinerek akmaya devam eder. Bizim ışık izimizi de zamanın olmadığı bir yerde bulabilirsin." Her şeye rağmen acele etmeden söyledi. Ölüme gitmeden önce vakit kazanmaya çalışan birinin o anlamsız, boş gözleriyle bakıyordu. "Kapı kulpunu yanında götür ve güvenli bir yere sakla. Orada bunu çok daha kolay gerçekleştirebilirsin."

Kolay olduğu söyleniyordu ama nasıl yapacağım bir muammaydı. Her şey bana da bomboş geliyordu. Yine de başımla onayladım.

Karmila hâlâ tutmakta olduğu elimi bırakınca sol elim güçsüz dermansız bir et çuvalı gibi aşağı düştü. Kanın altındaki iz pembe ışıktan bir katmanla korunmaya devam ediyordu. İze son bir kez bakan kız onun gibi parlamak istermiş gibi ışığını daha da güçlendirdi ve dosdoğru karşıya, az önce Sisilya'nın dikildiği yere döndü.

Başı dimdik, arkadaşının kaderini paylaşmaya hazır gibiydi.

Bir hıçkırık boğazımdan serbest kaldı ama devam ettiremedim. Ağlaması gereken onlarken ve tek bir damla gözyaşı dökmezlerken... Bunu yapamazdım.

"Kapı kolunu aldığında zaman büyüsü bozulacak. Yani kaçman gerek. Arkana bile bakmadan, gidebildiğin en uzak yere kadar..." Arkasını dönmeden konuşuyordu. Son sözünü söylerken ışığı benim bile gözlerimi kör edecek kadar güçlendi. "Kaç!"

Son görevi buydu. Benim yeterince uzaklaşabilmem için dikkatlerini dağıtmak ve onları kör etmekti. İkinci hıçkırığı boğazıma gömüp derin bir nefese alan açtım. Kendimi hazırladım ve hâlâ önümde bu garip girdabın merkezinde havada asılı duran pirinç kapı kulpuna odaklandım.

"Benim için yaptıklarınızı ölene kadar unutmayacağım."

Hemen cevap gelmeyince Karmila'nın suskunluğunu koruyacağına ikna olmuştum. Oysa o sadece, "Ona bunun bedelini ödet," diyerek öne atıldı.

Ben de kapı kulpuna abanarak bacaklarımın kuvvetinin el verdiği müddette ileriye sıçradım. Gözümü kör eden yalnızca Karmila'nın ışığı değildi. Bulanık girdap da neyin nerede olduğunu anlamamı bir o kadar zorlaştırıyordu. Gittiğimde yerde güvenli bir kaçış rotası olduğunu ummaktan başka şansım yoktu.

Kapı kulpunu yerinden çekip çıkardığım anda görüntü normale döndü. Tüm perde bir anda üzerimizden kalktı ve ben kendimi korunmasız, savunmasız ve ifşalanmış hissetmekten alıkoyamadım.

İlk iki sıçrayışımı kolaylıkla atmıştım. Bir elimde defter ve bıçak, diğerinde hatırı sayılır bir ağırlığı olan kapı kulpu vardı. Havuzun arkasındaki elektrik trafosunun ve servis girişinin açıldığı izbe yola çıkmıştım.

Sonra Arz'ın şu anda ne yapmakta olduğunu hiç düşünmediğimi fark edip bir an duraksadım ve arkamı döndüm.

İşte o an gördüm. Ne hâlde olduğumuzu, kendimizi ne hâlde bulacağımızı...

Sisilya yere devrilmiş vaziyette değildi. Orada yaşanan her şey birer illüzyondan ibaret olduğunu kendime tekrar ve tekrar hatırlatmam gerekti.

Henüz o aşamaya gelinmemişti. Çünkü onu bir pençesiyle yakalamış kurt havaya kaldırmış, etini lime lime eden öldürücü darbeyi vurduğunda gencecik kızın bedeni birkaç tur takla atarak ancak yere düşebilmişti.

Yüzüme bir tokat yemiş gibi olmuştum. Gözlerimi sıkarak başımı yere eğdim. Yine de göz ucuyla bakmayı sürdürdüm. Son anlarını görerek onları onurlandıracağımı düşünüyordum. Bu her ne kadar içimi tahmin edemeyeceğim şekillerde dağlasa da kendime engel olamadım.

Sisilya'nın kalbindeki bıçak yarası hızla elbisesine yayılan kanın altında hiç fark edilmemek üzere gizlenirken Karmila bir umut meşalesi gibi önlerinde dikiliyor, saldırmaya hazır görünüyordu.

Kollarını havaya kaldırmıştı, sanki bir ilahi söylemek üzereymiş gibiydi. Ancak ışığı büyümeye ve bir patlamaya dönüşürken ağzından çıkanlar oldukça edepsiz ve başta tanık olduğum öfkesine tamamen yaraşır sözlerdi.

"Gelin bakalım, köpekçikler! Size annenizin kirli donlarını nerede sakladığını göstereceğim!" diye bağırdı ve üstlerine atıldı.

Gülümseme şansım bile olmadı. Az sonra öleceğini bile bile, son sözlerinin Selene'ye çekilmiş devasa bir orta parmak olmasına rağmen bir saniye daha izlesem, Sisilya gibi yere kapaklanışını görecektim.

Arz'ın görünürde olmadığını kabullendiğim ilk anda arkamı döndüm ve benim için yapılanların hakkını vererek koşmaya başladım.

Gözyaşlarıma akma izni vermek için arkamda gürüldeyen ışığın kesilmesini bekledim. Karmila'nın da gitmesiyle, ağlayacak iki kaybın ağırlığının beni alaşağı etmesine müsaade ettim.

Gözyaşlarım önce sessizce, sonra bir kurdunkine benzer ulumalar eşliğinde haykırışlara dönüştü. Nefes almakta zorlanıyordum. Koşarken çeneme ulaşan yaşlar yanlara saçılıyor, dolu bir nefes alıp bunu bir sonraki çığlığıma yetecek kadar içimde tutuyordum.

Bir tatil beldesini sokaklarında, elinde kanlı bir bıçak, defter ve kapı kulpuyla avaz avaz ağlayan o kız olmak başıma ne tür belalar açabilirdi, o an zerre umurumda değildi.

Acımın tıpası açılmıştı ve az önce içinde bulunduğum girdap gibi beni aşağı çekerken, oradan kurtulmanın tek yolu içimdeki fırtınaları dışarı dökmekti.

Bende de bundan başka bir şey yapacak mecal kalmamıştı zaten.

Koştum, koştum, koştum.

Ve ağladım.

Beni bu zamana kadar geride tutan her şeyi gözyaşlarıma döküp hüngür hüngür ağladım.

Ayışığı Kitaplığı

Kabul etmem gerekirdi, kondisyonum hızlı toparlamıştı. Beş yıl önce bir kurt adam olmadığım ortaya çıkınca, sonsuz antrenmanlardan azat edildiğimde, yıllar sonra fiziksel aktivitelere geri döneceğimi hiç düşünmezdim. Ancak ev arkadaşım Sevilay'la birçok şeyi birlikte yapmaya dünden razı olduğumuzdan işveli ve dominant arkadaşım beni asla yapmam dediğim birçok şeye zorla sürüklemişti.

Bunlara Maltepe sahilinde saatlerce süren koşular da dâhildi. Koşunun kalbe ve akıl sağlığına iyi geldiğini ne kadar iddia ederse etsin, derdinin koşu grubunun çekici üyesi, üniversitenin dördüncü senesinden Doruk Efe'yle flörtleşmek olduğunu şıp diye anlamıştım. Yine de hevesini kursağında bırakmamak adına neredeyse yedi aydır düzenli koşuya çıkmaya gıkımı çıkarmadım. Aksine, koşmak bana fazlasıyla iyi hissettirmişti. Kim bilebilirdi ki...

Sınav haftası yoğunluğu ve eve dönecek olmanın yarattığı gerginlik son bir ay beni formadan düşürmüştü düşürmesine ama bu hayatta kalma savaşının mecbur bıraktığı kaçış merasimleri kaybettiğim gücü hızla geri kazanmama yardımcı olmuştu.

Ciğer kapasitem yine açılmış, baldırlarımı dolduran yorgunluk salgıları her geçen gün daha az canımı yakmaya başlamıştı.

Şikâyet edebileceğim hiçbir şey kalmamasına rağmen koşu bana şu an iyi gelmiyordu. Döktüğüm onca gözyaşına ve attığım çığlıklara rağmen hâlâ kelimenin tam anlamıyla berbat hissediyordum.

Yavaşlamaya başladığımda artık küçük tatil kasabası arkamda kalmıştı. Tekrardan doğanın ortasındaki uzun ovalar ve çam ağaçlarının arasından geçen duraksız yollardan başka bir şey görülmez olmuştu. Birkaçı sarı ışık yayan pansiyon, ücra köşelerde tek tük varlığını belli ediyordu ancak bulunduğum yer sessizliğe ve üstüme çöken matem havasına terk edilmiş denebilirdi.

Benimkilere karışan adım seslerini ilk duyduğumda, bunu bir tehdit olarak algılayıp hızlanmaya niyetlendim. Ancak bu bir çift adım sesine geçirdiğimiz beş günden aşina olmalıyım ki kim olduğunu çok geçmeden anladım ve tamamen durdum.

Sesin geldiği yöne döndüğümde en az benim kadar harap hâlde ve kan ter içinde kalmış Arz'la göz göze geldik. Son birkaç sıçrayışını savrukça atıp yılgın adımlara dönüştürdü ve aramızda birkaç metre kala durdu. "Çok şükür iyisin," demek için kısa bir saniye ayırdı, ardından soluklarını toparlamak istercesine dizlerinin üzerine eğildi ve beni şaşırtarak midesinde ne var ne yoksa koşmakta olduğumuz taşlı yolun yanında başlayan çalıların üzerine çıkardı.

Daha önce hiç Arz'ı bu kadar kontrolünü kaybetmiş hâlde görmemiştim. Çoğunlukla içinde cayır cayır yanan öfkesiyle yönetilir ve onu zapt etmek için harcadığı çaba bedeni ve davranışları üzerinde müthiş bir hâkimiyet kurmasına sebep olurdu.

Oysa şimdi, yüzünde az önce gördüğüm acı dolu ifadeyi destekleyen bir çaresizlikle, hayatında ilk defa ölüme şahit olmuş biri edasıyla kusuyor, öğürüyor ve kısık seslerle inliyordu.

O nasıl hissediyorsa ben de ona yakın bir şeylerin pençesinde olduğuma emindim. Aynı yoğun koşunun yarattığı dayanılmaz sıcaklık alevden bir gömlek misali beni sarıyor, bur-

numun ucundan aktı akacak ter damlaları tenimi gıdıklıyordu. Gözlerim hafifçe kararmıştı. Tökezleyerek oturma pozisyonu almam gerektiğini biliyor ancak hareket edemiyordum.

Dolayısıyla ileriye gidip Arz'ın teselli edecek mecali de kendimde bulamadım. Yalnızca izleyerek ve onu tekrar karşımda görmenin bana iyi mi kötü mü hissettirdiğini aklımda tartarak bir süre bekledim.

Onu bulamadığımda bir an için paniklemiştim. Beni arkada bıraktığını düşünmek yerine, benim için savaş verirken can verdiğini ya da arkada kalırsa bu korkunç gerçeği yaşayacağına inanarak kahrolmuştum. Ardından aramızdaki bağı hâlen hissettiğimi, ne kadar uzağımda olduğunu anlayamadığımı ama en azından benimle olmamanın onun için daha iyi olacağının ürpertici farkındalığını yaşamıştım.

Ben Arz'ın çevresindeki en büyük tehlikeydim.

O zaman cebinde öğrendiklerim, sert ve yakıcı gerçeklerdi. Hepsi ortak bir sonuca çıkıyordu. Yola Arz'la devam edemezdim. Sadece kendimi değil, ikimizi de öldürtebilecek bir çıkmazın içindeyken başka türlüsü olanaksızdı.

Pekâlâ, bağ yüzünden ayrı kalamayacağımızı biliyordum. Birbirimizden ancak belli mesafe uzakta durabiliyorduk. Yine de doğru bir formül geliştirip onun sürüye benden ayrı dâhil olmasını ve beni öğrendiğim bilgilerle tam olarak ne halt edeceğimi çözene kadar Selene'nin kampının yakınlarında gizlenmeye bırakmasını sağlayabilirdim.

Kafamda dönen planları Arz'a açmam mümkün olmamıştı ve bir ihtimal buna gerek olmayacağını, birbirimizin izini kaybedeceğimizi ve Arz'ın yola kendi başına devam edebileceğini ümit etmiştim.

Yine aynı sebepten ötürü buradaydık: Aramızda kahrolası bir bağ vardı. Yerimi parmağını koymuş gibi bulabilmesi bundandı.

"Sen iyi görünmüyorsun," dedim donuk bir sesle. Hâlen yerimden milim kıpırdayamıyordum. Onun ağzından akan-

ları tişörtüyle silmesini yabani bakışlarla takip etmekten başka elimden bir şey gelmiyordu.

"Artık daha iyiyim." Başını kaldırıp bana baktığında üzerimdeki tepkisizliği bir suçlama olarak algıladı. Ve bunu olması gerekenden daha hızlı kabullendi. "Her şey benim suçum..."

"Arz..."

"Böyle olmasını istemezdim, Balın! Yeterince vaktimiz olur sanmıştım. Onları kurtarabileceğimizi düşünmüştüm."

"Arz!"

"Onların öyle katledilişini izlerken elim kolum bağlı bekledim. Tek düşünebildiğim seni nasıl koruyabileceğim oldu." Kan ter içinde kalmış yüzünü ovuşturdu. "Ama kurda dönüşseydim orada olduğumu ele verecektim. Savaşamadım. Kaçmaktan başka hiçbir şey yapamadım."

Benim yerimde olmak çoğunlukla böyle bir şey işte, diye geçirdim içimden. Hep kaçan, çaresiz... Az önce yaptığım şey de bundan farklı mıydı?

"Yapabileceğin, yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu," dedim kısa ve net bir tonda. "Onlar kalmayı seçmişti."

Ona kızgın olmadığımı anlayınca yüzündeki endişe bir derece kayboldu. Şimdi, anlamaya çalışan ama başarısız olduğunu ele veren bir ifade belirmişti. "Nasıl?"

"Benimle konuşmak ve bana önemli bir lütuf verebilmek için *hayatlarını feda ettiler.*" Sanırım kusma sırası bendeydi. Asit boğazıma kadar yükseldi.

"Anlayamıyorum."

Benim de anlayabildiğim söylenemezdi. Hâlâ beni korumanın, beni seçmenin mantıklı kalır bir yanını göremiyordum. Elimdeki her fırsatı onları bu kararından vazgeçirmek için kullanmış, nitekim başarılı olamamıştım. Ve olan olmuştu. Artık bunu kabullenmeye çalışmaktan başka pek bir seçeneğim kalmamıştı. Benim için seçtikleri yazgıyı yaşayacaktım. Son bir sefer...

"Anlatmamı istediğimden emin misin?" diye sordum şüpheyle.

Neyi kastettiğimi anlamasıyla bakışlarını kaçırdı. "Doğru. Anlatmamalısın." Yelkenleri suya indirilmiş bedeninin nasıl tekrar dikleştiğini, demirden bir zırh kuşandığını dikkatle izledim. Bir de şu görünmez tehditleri kolaçan eden gözleri...

Onun deliliğe teslim olmadığı konusunda henüz kesin bir hüküm vermemiştim. Böyle, korumacı davranması belki de herkesin farklı şekillerde delirebildiğini düşünmeme yol açıyordu.

Sahiden de zamanı geldiğinde ve Tanrıça'sı ondan rapor vermesini istediğinde elinde olmadan tüm bilgileri dökeceği için mi kendini garantiye alıyordu? Yoksa ortada benim anlayamadığım bir değişken daha mı vardı? Bunu bizzat Arz'dan duymadığım sürece asla öğrenemeyecektim.

"Biraz oturalım mı? Daha fazla ilerlemek için ikimiz de çok bitkin görünüyoruz," dedim yumuşak bir sesle. Yavaş yavaş kendime geliyordum. Az önce yaşadığım şok edici olayın etkisi, kendi ellerimle aldığım canın ağırlığı gerilerken ortaya çıkan hislerin merhamet olması şaşkınlık vericiydi.

Arz Alaca'ya merhamet duyuyordum. Onun sandığım gibi biri olmadığını öğreniyordum.

Başıyla onayladı ve yoldan ayrılıp çalıların arasında biraz ilerleyip diz boyu otların üzerine çöktük. Sararmış, çizen ve kaşındıran bitkilere rağmen doğanın kucağında olmak yine de güzeldi. Onun kendine has vahşi düzeni, insani güçlerin bozduğu dengelere kıyasla daha güvenli ve yatıştırıcıydı.

Arz'ın hâlâ kasılıyormuş gibi tuttuğu karnına bakıp ürkek bir soru yönelttim. "Gözünü kırpmadan öldürebildiğini duymuştum. Bu ölüm seni neden bu kadar etkiledi?" Bir tarafım, kusmasının tek sebebi sarsılması değil, dolu mideyle koşmuş olması ya da benim görmediğim bir ara yuvarladığı birkaç kadeh içkidir, diyordu. Onun bu kadar hassas olabileceğine inanamıyordum.

"Bu bilgiyi kimden öğrendin bilmiyorum ama ben gerekli olmadıkça ve karşı taraf hak etmedikçe kan dökmem.

Masum biriyse, asla. Ben sandım ki..." dedi ağır ağır. Hâlâ hasta görünüyordu. Derin bir iç çekişle kendini rahatlatmayı denedi. "Orada öldürüldüğünü... Yani onlardan birinin sen olduğunu..." Açıklayamadı. Ama açıklamasına da gerek yoktu.

Benim için korkmuştu. Endişesini zaman zaman belli ediyor olsa da tam olarak inanmamıştım. Ancak biri karşında panik ve rahatlamanın çarpışması sonucunda midesindekilere hâkim olamıyorsa bu seni sahiden de önemsediği anlamına gelmez miydi?

"Onlardı. Ben iyiyim," diye geveledim korkunç bir yalan olduğunu bilmeme rağmen.

Sadece, "Öylesin," dedi onaylarcasına ama kulağa daha çok *"Çok şükür öylesin,"* demiş gibi gelmişti.

"Bugün ilk defa birini öldürdüm," deyiverdim pat diye.

Sağ elimin üzerinde, kabzayı tutan ve Sisilya'nın teniyle buluşan yerde buz gibi bir his kalmıştı. Bulaşan kanın yarattığı ürpertiyle bir alakası yoktu çünkü şimdiden kurumuş diğer lekelerin arasında yerini almıştı. Sadece, ölümün dondurucu yarası geri dönüşü olmaz şekilde tenime kazınmıştı. Büyük bir savaşı kaybetmiş olsam ancak böyle hissedebilirdim.

Bu sefer tepkisini sözlü vermek yerine, hemen yanı başımda oturduğu yerde yan dönüp yüzüme baktı. Dosdoğru ileriyi seyretmeye devam ederken sıcak nefesinin üzerimde dolaştığını, aşağı doğru yelpaze yapan kirpiklerinin baktığı yerlere göre sıkça yer değiştirdiğini seçebiliyordum. Beni ilk defa görüyor ya da yeniden tanışıyor gibi davranıyordu.

"Bunu olduğundan daha kolay kılacak bir sözüm maalesef ki yok," diye mırıldandı. Öyle büyülü bir söz olsa bana söylemesini ister miydim, emin değildim. Bu ölümün ağırlığının hep benimle olmasını ve bana yapmam gerekenleri tüm netliğiyle hatırlatmasını yeğlerdim.

Kim olduğunu sormadı. Kurtlardan biri olduğunu düşünmüş olması daha muhtemeldi. Bahsettiğimiz masum canlardan birini almanın durumu daha berbat hâle getireceğini akıl edememişti.

Bir süre susarak geceyi, cırcır böceklerini ve bizi sarıp sarmalayan otların rüzgârda hışırdayışını dinledik. Soluk alıp verişlerimiz yavaşladı ve yorgunluk ortaya çıkabileceği her biçimde bedenimi ve zihnimi ele geçirdi.

Uykuya teslim olmak bu gece işleyeceğim en büyük günah olabilirmiş gibi gözlerimi kırpıştırdım ve bir soru daha sordum. Asıl soruyu...

"Tanrıça'n bu durum karşısında böyle hissettiğini duyarsa ne yapar sence?"

Kaşları çatıldı. Onu yargıladığımı sanacak oldu. "Ne demek istiyorsun?"

"Ona er ya da geç katıldığımızda senden yapmanı bekleyeceği şey bu. O kızları avlamasının *sebebi her neyse* sadece onların kanını akıtmakla kalmayacak. Hepsini istiyor. Hepsini öldürmeyi hedefliyor."

Sebebini artık biliyordum. Artık birçok şeyi biliyordum. Ama Arz öğrenmemeyi yeğlerken sözlerimi onun için bir filtreden geçirme mecburiyetindeydim.

Arz ağır ağır kastettiğim şeyi anladı. "Ve bunu bizim yapmamızı istiyor."

"Evet," dedim hüzünle. Hilal ve Özgür'ü gördüğümde garip bağlılıklarının sadece onları öz benliklerinden ne denli uzaklaştırdığını düşünmüştüm. Ama böyle bakınca, kim bilir ellerinde kaç masum insanın kanı vardı. Yakında aynını yapması Arz'dan da beklenecekti.

Benden istendiğini düşünemiyordum bile. Kendi türümden ve soyumdan olan Teselyalıları avlamaya onca kurdu dururken beni göndermezdi herhâlde! Bunu bir daha hiçbir koşulda yapmayacağıma adım kadar emindim. Ama Selene'nin sağı solu belli olmazdı.

"Bilmiyorum. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Ona söylediğin kadar bağlıysan sorgulayacağını sanmıyordum," diye itiraf ettim. Arz'ı dönüştüğünü sandığım duygusuz katil olarak bilirken buna ikna olması daha kolaydı. Şimdi eskisi kadar emin değildim.

"Anlaşılan o ki, o kadar da bağlı değilmişim," dedi gözlerindeki yoğun bir duyguyla beni incelerken. Gerçekten de diğerlerinin yanında Arz kendi hür iradesine daha yoğun tutunuyor gibiydi. Arz onlar gibi değildi ve bu onun için kötü bir şeydi. Selene kurtlarını imtihanlara tabi tutuyorsa ve ancak ona olan bağlılıklarıyla kendilerini kanıtlayabiliyorlarsa Arz tehlikedeydi. En az bir Teselya Cadısı olduğu için ve atalarının yaptıkları yüzünden Aydoğan'a yükselemeyeceği kesinkes belli olan ben kadar acizdi.

"Bu şekilde, yükselebileceğini düşünüyor musun?"

"İşin aslı, bunu şu anlık hiç düşünmüyorum."

"Ölmekle bir problemin olmadığını söylemiştin," diyerek hak verdim ona.

Beni yanlış anlamışsın der gibi baktı. "Nasıl biri olarak öleceğim ve *ne uğruna* yaşayacağım benim için daha önemli."

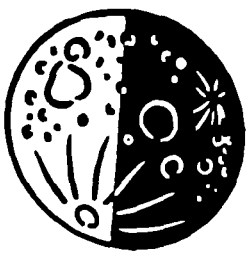
Ben daha bana uzun uzun bakmasını ve vurgulu söylediği sözlerle neyi kastettiğini sorgulayamadan doğrulup kalktı. Elini ve üstündekileri silkeledi. İlerlemeye hazır görünüyordu. "Sanırım çok yakında bizi orada neyin beklediğini öğreneceğiz. Tahminlerimde yanılmıyorsam sürü yerleşkesi şu dağın arkasında kalıyor."

Aniden bastıran bir panik dalgasıyla damağım kupkuru kesildi. Bu kadar yaklaşmış olamazdık. Daha fazla vakit olur sanmıştım.

Arz'ın neden Çıralı'da fazladan bir gece kalmamızı önerdiğini ya da Özgür ve Hilal'in neden bizi kendi başımıza gelmemiz konusunda serbest bıraktığını şimdi çok daha iyi anlıyordum. Çünkü çoktan gelmiş sayılırdık.

Başımı geriye yatırıp gece karanlığında iri ve hantal bir canavarı andıran dağa boydan boya baktım. Şaman'ın bahsini geçirdiği, yolculuğun sonlanacağı o dağ...

Ulaştığımız anda ya kendimizi ya da birbirimizi öldürtmekle aramızda kalan son engelle baş başa kalmıştık.

ALTINCI GÜN

Ay Yay burcunda. Moola Yıldızı'yla aktif enerjisi var. Merkür gerilemesi tamamlandı ve durağan faza geçiş yaptı.

Uykusuz başlatılan her günün kendine has yorgunluğu ile kendimizi başka turistik bir bölgede bulmanın yarattığı tezatlığın ortasındaydık. Yanartaş, bir diğer ve daha arkaik ismiyle Khimera, Çıralı'nın az ilerisinde bir doğa harikasıydı. Doğal gaz kaynaklarından aralıksız sızıntılar nedeniyle yüksek tepesinde, kayaların arasında asla sönmeyen ateş çukurları yer alıyordu. Mitolojik efsanelere göreyse bunun sebebi bu dağın altına hapsedilmiş; yarı ejderha, yarı aslan bir canavar olan Khimera'nın hâlen öfke dolu alevlerini taşlar arasından püskürtmesiydi.

Şu anda pek kalabalık sayılmazdı. Daha çok kampçıların park edilmiş arabaları ve pinekleyen taksi şoförlerinin kapısı ardına kadar açık araçlarından dışarı süzülen radyo müziğinin bozduğu bir sessizlik, buraya henüz can gelmediğinin, bir nevi uykuda olduğunun habercisiydi.

Yanartaş tesisi bile henüz açılmamıştı ve istesek de istemesek de beklemeye mecburduk. Bu bekleyişi uyumaya çalışarak geçirirsek uyku tutacağından ikimiz de emin değildik. Bir gece için çok yıkıcı ölümlere şahit olmuştuk.

Yıkadığım kanlar, atıp kurtulduğum beyaz tişörtüm gitmiş olabilirdi ama içimde ölümün karanlık geceden tabutu yakılmayı bekliyordu. Küllere dönüşse dahi damarlarıma karışıp

orada akmaya devam edecek başka türde bir lanetmişçesine pusudaydı. Asla söküp atamayacağımız, geçmişimden ve geleceğimden kazıyamayacağım kara bir yazgıydı ve bana aitti.

Bir katil olmakla yakamı kurtaramamıştım. Gitmekte olduğumuz yer kendi ölüm fermanımdı ve bunu durdurmak için çaresizce düşünüp taşınmıştım. Düşünceler, verilmiş kararlarla bir tutulamazdı. Ağırlığı daha büyüktü. Beni dibe çekenler arasında yerini almıştı.

Bir de Arz vardı. Onda her geçen gün değişen, benimse aklımdan çıkarıp atamadığım tavırları zihnimin içinde daha büyük bir alan kaplıyordu. Geçirdiğimiz zaman, yalnızca onun sandığım kadar kötü birine dönüşmediğini göstermekle kalmamış, üstüne üstlük geçmişte tanıdığım ve bana delice âşık delikanlıya ne çok benzediğini bir kez daha kanıtlamıştı.

Dönüp baktığımda ayaklarını hafifçe sürüyerek ilerleyen genç adam, çekici kaslı bedeninin hakkını bir şekilde veriyordu. Çakıllar üzerinde çıkardığı sesle, yana kayıp bana atılmaya ve bedenimi korumaya almaya hazır güçlü pazularıyla tetikteydi.

Güneşle kararmış teninin bronz parıltısı mı yoksa bakışlarındaki bu yoğun ışıltı mı yüzünü daha yakışıklı hâle getirmişti, kestiremiyordum. Ama bakması fiziksel bir acı veriyordu. Kalıplı görünümüne tezat, narin elmacık kemikleri, sanki ellerimi üzerinde gezdirsem aynı acıyı parmaklarımı keserek tattıracaktı. İnce buz tabakası nasıl yakıyorsa, öyle bir deneyim vadediyordu.

O aşkın ilk yeşerişine tanıklık ettiğimden, içime şu anda yine aynı şeyin yaşanıyor olabileceğine dair ürpertici bir his yayılıyordu. Ürperticiydi çünkü ya Arz sahiden beni tekrar sevmeye başlıyordu ya da bu amansız hislere kapılan bizzat bendim ve onun hareketlerini de böyle yorumlamaya sebep arıyordum.

İki türlüsü de beş yılın günahları ve şunun şurasında kalmış kısacık ömrümüzde ancak belli bir süre daha kendimizi kandırabilirdik. Dermansız dizlerimiz gibi kalplerimiz de eski

kuvvetiyle atmıyordu. Artık o eski çocukluk coşkusu yoktu ve onu şimdi yormak çok anlamsız geliyordu.

Yanartaş'ın içinde bir hareketlenme görür görmez yola koyulduk.

Tesisin çamlık piknik alanına dikilmiş nöbetçi kulübesinde, sıcaklardan miskinleşmiş bir edayla yayılan görevli bizi görünce doğrulmaya güç bela mecal bulmuş gibi ağır ağır hareketlendi. "Biraz erkenci değil misiniz?"

Göz ucuyla arkasındaki saate ve tabeladaki açılış saatlerini kontrol edip gerekenden daha erken gelmediğimizi teyit ettim. Saat sabah dokuzu gösteriyordu. "Yakıcı saatlere kalmamak için bir önlem sadece," diye mırıldandım.

"Her hâlükârda, geceye dek kalacaksanız el feneri kiralamanız gerek. Çıkışı kadar inişi de zorlu bir yamaca tırmanacaksınız," diye uyardı siyah kamp fenerlerine tırnaklarıyla ritim tutarak.

Arz başını iki yana salladı. "Gerek yok. Başımızın çaresine bakarız."

Öyle olsun dercesine omuz silken adam cüzi giriş ücretini aldıktan sonra geçmemize müsaade etti. Huzursuz sessizlik bir kez daha başlarken yolumuzun buradan geçiyor olmasına isyan eden kaslarımla uzlaşmaya çabalıyordum.

Arz'ın geri dönüş yolunu dert etmemesine bakılırsa bu tek yön bir biletti. Normal ziyaretçiler gibi geri dönmeyecektik. Devam edecektik.

Dikkatimi o kadar uzun süre yer yer sekerek, yer yer atlayarak tırmandığımız kayalık patikaya vermiştim ki Arz'ın bastığı taşlar yerine yine beni incelemekte olduğunu fark etmem epey bir sürdü.

"Bana neden öyle bakıyorsun?" diye sordum huysuzca. Bunu sabah insanı olmayışıma ya da zorlu tırmanışa yormasını isterdim ama daha çok bakışlarından rahatsız olduğuma inanmış gibiydi.

"Nasıl bakıyormuşum?" Kendini silkelemesiyle bahsettiğim bakışlar değişmişti. Yine de elimden geldiğince açıkladım.

"Bir daha bana böyle bakamayacakmışsın gibi..."

Oraya ulaşmadan önce son bir seyir zevki sürüyor gibiydi. Ya da ben kafamdan kurma konusunda epey bir ustalaşmıştım.

Ancak Arz itiraz etmeksizin beni doğruladı. "Gittiğimiz yerde sana karşı tekrar..." Duraksadı ve en uygun ifade biçimini buldu. "...sert olmam gerekecek."

"Yola çıkışımızda olduğu gibi mi?" diye sordum, direkt aklıma gelen *"Neden?"* sorusunu sormaktan son anda vazgeçerek. Arz bana pek çok tuhaf şey söyledi, nedenini sorduğumdaysa her seferinde duvar kesildi. Karşı tarafa anlatamayacağı şeyleri olan tek kişinin ben olmadığından şüphelenmeye başlamıştım.

"Maalesef," dedi sıkkınlıkla. Sanki o da bana karşı acımasız tutumundan hiçbir zaman hoşnut değilmiş gibiydi.

Boş atıp dolu tutmak, deyimi bunun için geçerli olsa gerekti. Şaşkınlık dolu bakışlarla üzerine gitmek yerine önüme döndüm ve yürüyüşümü sürdürdüm. Bunu sorgulamanın ikimize de bir yararı olmazdı. Az sonra ona yollarımızı ayırmamızı önerecekken kalkıp da aklımı kurcalayan en büyük *neden* sorusunu soramazdım ki.

Yine de içten içe düşünmeden edemedim. Her şey benden nefret etmediğini ama öyleymiş gibi davranmaya mecbur olduğunu itiraf etmesiyle başlamıştı. Buna düşüncelerinden çekip çıkarmam mı sebep olmuştu, yoksa o mu bana daha fazla acı çektirmeye dayanamamıştı, kestiremiyordum. Çünkü aynı gün bana böyle davranmasının beni ne kadar kırdığını açıkça ifade etmiş ve gözyaşlarına boğulmuştum. Arz o günden sonra bana bir daha eskisi gibi olmamıştı.

Sonra boğazıma sarılışını hatırladım. Öfkesinden olduğuna hemen hemen eminken, onu dönüştürerek kabir azapları yaşattığıma inanırken durumun hiç de sandığım gibi olmadığı ortaya çıkmıştı. Biraz hayal gücünü işin içine katarsak, verdiği tepkiyi

sırf ona karşı bir isyan belirtisi sezen Tanrıça'sının hiddetiyle vermişti. Kim bilir belki de altında bir koruma çabası yatıyordu.

Anlaşılan oraya vardığımızda bu ne niyetle yapıldığı belirsiz tavırlar geri gelecekti. Bana bir daha böyle bakamayacaktı. Kavgaya tutuşup gideceğinden korkmamdan, iyi miyiz diye sorup her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmemden; benim de bunlardan vazgeçmeye pek istekli olmadığım ortadaydı.

Niye şimdi olmak zorundaydı ki? Neden sırtımı ona dönüp gitmek üzereyken ilgisinin ne kadar paha biçilmez gelmeye başladığını fark ediyordum?

Biraz kaderin cilvesine öfkelenerek, biraz da kendime güç vermesi umuduyla yumruğumu sıktım.

Tepkimi ölçen bakışlarla beni süzmeye devam eden Arz'ın gözünden kaçmadı bu hareket. "Ne o, şimdiden suratıma patlatacağın yumrukların hayalini mi kuruyorsun?"

"Ha, ne?" diyerek dalgınlıktan sıyrıldım. Bir süre konuşmamızı en son nerede bıraktığımızı hatırlamaya çalışıp elimi esnettim ve gülümsemeye çalışıp başarılı olamadım. "Ölçüyü kaçırmadığın sürece sorun yok."

Yüksek birkaç basamağın taraça yaptığı düzlükte bekleyip çıkmama yardımcı olmak için serbest bıraktığım elimi avuçladı. Kuvvetli çekişi neredeyse göğsüne çarpacak kadar hızlı havalanmama sebep olurken elimi bırakmak yerine parmaklarını eklemlerimin üzerinde kışkırtıcı daireler çizmek için kullandı ve "Denerim," dedi. "Ama bana bir söz ver. İçinden beni yumruklamak geçerse önden haber ver de bunu senin yerine kendim yapayım." Dudaklarındaki hafif büzülme elinde olsa parmaklarımı ağzına götürüp eklem yerlerini teker teker öpecekmiş gibi hissettirdi. "Yaralanmanı istemem, Prenses."

Söz vermeme gerek yoktu. Kabalıklarının ve hakaretlerinin artık numaradan olduğunu bildiğim için onlara kırılacağımı sanmıyordum. Ama muzip teklifiyle içime yayılan sıcaklık her

nasılsa bunaltıcı yaz güneşinden bile iyi hissettirdi. *Yaralanmamı istemezdi.*

Ansızın beni Sisilya'nın kanına bulanmış hâlde gördüğünde verdiği tepkiyi hatırladım. Çaresizliği, korkuyu ve midesinin burkan o dehşeti... Yaralananın ben olduğumu sanıyorken onu hiç görmediğim kadar kontrolünü kaybetmişti.

Bunun gittiğimiz yerde de olabileceğini fark etmemle elimi sertçe geri çektim. Selene'ye karşı illüzyonlarımız işe yaramazsa ve beni oracıkta öldürürse Arz ne yapardı? Sakinliğini o zaman da koruyamazsa, Selene onda bir terslik olduğunu saniyeler içinde anlardı. Daha kötüsü Arz ona meydan okuyabilir ya da hükmünü reddederek mutlak ölümünü garantileyebilirdi.

İşte bu son düşünceler de beni kaçınılmaz sona doğru hızla sürükledi. Yürüyüşümüz boyunca sayısız kez dilimin ucuna kadar gelmiş ve hiçbir şekilde doğru zamanın geldiğine ikna olmadığım için orada tuttuğum sözler ağzımdan bir çırpıda döküldü. "Bunların hiçbiri hakkında endişelenmene gerek yok, Arz. Çünkü oraya seninle gelmiyorum."

Elimi çekince fazla samimi olduğunu sanacak olup arayı tekrar açmıştı. Ancak sözlerimle, bir sonraki taraçaya adım attığı yerde kaskatı kesildi. Bana bakmamayı sürdürerek benim de onunla durmamı ve söylediklerimi içimden tartmamı bekledi.

"Bu da nereden çıktı şimdi?" Çıktığı tümsekte, pek de sağlam olmayan zeminde dönüp bana tepeden baktı.

"Sanırım artık yolumdan eskisi kadar emin değilim. Selene'nin sürüsüyle güvende olacağımı düşünmüyorum." Yalanla gerçek arasında bir şeyler gevelemiştim.

Hâliyle Arz pek ikna olmuş denemezdi. "Eve mi dönecceksin?"

"Bunu yapamayacağımı çok iyi biliyorsun. O hâlde senin de dönmen gerekir."

Bir eliyle yerden destek alarak aşağı, tam önüme atladı ve ellerini silkeleyerek bakışlarını benimkilerle buluşturdu. "İstediğin buysa seninle gelirim," dedi hiç mücadele belirtisi

göstermeden. Benim peşimden pes etmeye ve kendini ölümün soğuk kollarına bırakmaya bu kadar istekli olabilmesi beni hazırlıksız yakaladı.

Bir süre ağzımı açıp kelimeleri yerli yerine koyamayarak geri kapadım. Bir şeyler değişmişti. Kesinlikle! Ama bu sadece yapmam gerekeni yapmamı zorlaştırıyordu. "Senin için Selene'nin kampı yakınlarda bir yerlerde olacağım. Ama gelip onlarla bizzat karşılaşmayacağım."

"Bunun ne kadar anlamsız duyulduğunun farkında mısın?" diye sordu. Sözleri şimdi sert, her biri pençeleri kadar keskindi. Ve o güzel teni gibi ince bir buz tabakasıyla kaplıydı.

"Evet, ama böyle düşünüyorum."

"Benim ne düşündüğümün bir önemi var mı?"

Kendimi yine otel odasındaki tartışmamıza dönmüş gibi hissettim. "Aslına bakarsan hayır. Kararımı çoktan verdim."

"İki haftanın sonunda ölmemeye karar verirsen ölmeyeceğine mi inanıyorsun?" Hayır, diyen bakışlarımı yakalayıp başını salladı. "O hâlde ikili alınan kararlarda her istediğinin olamayacağını öyle ya da böyle öğrenmek zorundasın çünkü *sen* öyle düşünmüş olabilirsin ama *ben* buna izin verecek değilim."

"Beni oraya zorla mı götüreceksin?"

"Hayır," dedi Arz. Gözlerini aynı sıcak ışıltıyla doldurmayı başararak tekrar bana baktığında sesi boğuklaşmıştı. "Sen nereye gidersen ben de peşinden geleceğim."

Kaçan kovalayana dönüşmüştü. Şaşkınlıkla kalakaldım. Onun peşine düşen bendim. Bu sözleri kendi kendime ben sarf etmiştim. Bir tekerleme gibi: "*Peşindeyim, Arz Alaca. Sen nereye gidersen git, peşindeyim, sevgili kurt.*" Çarklar ne ara böylesine tersine dönmüş olabilirdi ki? Cevabını biliyordum elbette ama dile getirmek gerçek yapardı ve bundan sonuna kadar kaçınacaktım.

O söylemeden tek kelime bile etmeyecektim.

"Asıl bu saçma değil mi? Senin olman gereken bir yer var. O da Ak Kurt sürüsünün yanı."

"Senin de oraya gelip Tanrıça'dan seni azat etmesini dilenmen gerekiyordu, hatırlatırım."

"Artık o kadar kolay olabileceğine inanmıyorum." Omuzlarımı aşağı çöktüren farklı ağırlığın, dillendirilemeyen sebeplerden kaynaklı olduğunu fark etmesi çok sürmedi. Bu ona anlatmamamı tercih ettiği, benimse zamanla keşfettiğim bilgilerle alakalıydı ve artık anlamıştı.

Ek bir söz söyleyip üzerine daha fazla kafa patlatmadı. "Dediğim gibi, başka bir çözüm bulmak için rotanı değiştireceksen ben de seninle geliyorum."

"Hayır, gelmiyorsun!" diye bağırdım, bu sefer tizleşen bir sesle. Bu benim için yeterince zorken daha fazla zorlaştırması anlamsızdı. Korkuyordu. O an yalnızlığım hiç olmadığı kadar baskındı. Ve ister istemez Arz'ın bu yalnızlığı çekip alabilen varlığına sonuna kadar alışmıştım. Onu bırakmak istemiyordum.

Onsuz neler olacağını bilmiyor ve öğrenmek de istemiyordum. Ama buna mecburdum. "Asıl saçma olan benimle gelmen olur."

"Bana göre hiç saçma değil," diye diretti.

"Neden? Neden, Arz? Başta beni bırakıp gitmek istiyordun. Hangi ara bu kadar ayrılmaz bir *ikili* olduk?"

Arz dudaklarını birbirine bastırıp dümdüz bir çizgi hâline getirdi. Sözlerimi saygısızlık olarak algılamamış, aksine sınayıcı bulmuştu ve bu öfkenin sebebi de cevaplardan hazzetmemesi olmalıydı. "Hâlâ anlayamıyor musun?"

Hayır, anlamında omuz silktim.

Önce gözlerini devirdiği sandım. Sonra hızla yana kayan bakışların konuşmamızın dinlendiğine yönelik bir panikle gidip geldiğini fark ettim. Burada bizden başka biri mi vardı? Yoksa Oylum ve Atakan bir şekilde buraya kadar izimizi sürmeyi başarmış mıydı?

Arz, görünmez tehdit her neydiyse artık ortadan kalktığına ikna olmuş olacak ki duruşunu gevşetti. Gözleri tekrar üzerime dikilmişti ve koyu kahve irisleri içinde anlık yakaladığım o samimi ışıltı şimdi bir çağlayan gibi üzerime akmaktaydı. "Lanete yakalandığımda ölecek olmam umurumda değildi. Haklısın. Ta ki aynı lanetin sana sıçradığını öğrenene kadar..."

"Planlarını altüst eden o gelişme," diye mırıldandım.

Başıyla onayladı. "Evet, çünkü o planların en tepesine yerleştin. Yeni önceliğim sen oldun. Elimden gelen her şekilde seni hayatta tutmak oldu. Çünkü sen yaşamak istiyorsun. *Ben* yaşamanı istiyorum." Kelimeler boğazına takılmış gibi soluklandı.

Bunu daha önce de söylemişti. Bunu kanıtlayan birçok davranışı da olmuştu üstelik. Ama daha önce hiç, *bu şekilde* söylememişti. Sanki onun için bir önemim varmış ve bu, dünya üzerindeki en normal şeymiş gibi beni öncelikleri arasında tepe noktaya oturtması kalbimde bir şeyleri hareketlendirdi.

"Ama bu çok saçma. Benden vazgeçtiğini sanıyordum. Beni artık hiç önemsemediğine inanmak için güçlü sebeplerim vardı." Başımı iki yana salladım. Yıllarca tutunduğum zalim sözcükler, ona inanmamak için tutunduğum tek dayanağımdı.

"Neden bunu söyleyip durduğunu hiç anlamıyorum," dedi bıkkınlıkla. "Tüm o zaman senden uzak durdum diye mi? Artık eskisi gibi olamadık diye mi?" Nedense bunları söyleyişinde hiçbirini bile isteye yapmadığı, sanki buna zorlandığı hissini aldım.

"Elbette sadece o değil," diye mırıldandım acıyla. Arz'ın beni hayatta tutmaya odaklandığı gibi benim de yıllarca tutunduğum o acı veren sözleri sarf ettim. *"Ben sıramı sana savdım."* O dört kelimenin ağırlığı bile ciğerlerimin kasılıp dibe çökmesine neden oldu. "Böyle dememiş miydin?"

"Ne?" Sesi bir anda yükseldi. "Ne sırası, kime savmışım? Hiçbir şey anlamıyorum."

"Atakan'a." Gözlerimin kararmasını geçirmek için gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım. Aramızda terden ve ihanetten oluşan ekşi bir koku vardı. "O gece bana böyle söylediğinden bahsetti."

"Ben mi demişim?" Hızla akın eden öfkesi şaşkınlığını ufalayıp yok etti. Dişlerinin arasından güç bela konuşabildi. "Bunu o it mi söyledi?"

Bu tepkisi beni daha korkutucu bir ihtimale yaklaştırdı. Vazgeçmediğini şimdi görebiliyordum. Böyle düşünen biri bu sözleri nasıl sarf edebilirdi? Bu sözler ona ait olsa, hatırlamaz mıydı? Bir anlık öfkeyle ağzından çıkmış olsa bile... Hatırlamaz mıydı?

Başımı onaylarcasına salladım. "Ben... Yıkılmıştım. Böyle düşündüğünü öğrenince... Seni tamamen kaybettiğimi sandım."

"Ben. Öyle. Bir. Şey. Söylemedim!" dedi üstüne basa basa.

Bir anda dünyam sarsıldı. Altımızdaki zemin ters dönmüştü ve dünyada ne var ne yoksa, feci bir heyelan gibi üzerimize yığılıyordu.

Bir yalan mıydı? Öfkemi yıllarca canlı tutan tek şey bir yalanın eseri miydi? Hayır, buna inanmak daha fazla acı veriyor, daha büyük bir ihanet duygusunu içimde yeşertiyordu.

Arz da yalan söylüyor olabilirdi. O zaman ağzından çıkanları şimdi yalanlamak kolaydı. Ama, her nasılsa, mantıklı gelmiyordu. Bu düşünce Arz için çok yabancıydı. Hiçbir zaman ona aitmiş gibi gelmemişti. Ben de zaten dönüştüğü o korkunç kimliğe yorarak acımı katlanılır boyutlara indirgemiştim.

Şimdi üzerine düşününce...

Eğer birinin dürüstlüğü sorgulanacaksa, Arz yerine Atakan'ın sözüne olan güvenimi sorgulardım. Ama o zaman... O gece... Sorgulayamamıştım.

"Anlat," dedi Arz sertçe.

"O güne tekrar gitmek istemiyorum."

Güvence vermek ister gibi beni dirseğimden yakaladı ve kendine sıkı sıkı bastırdı. "Her şeyi, tane tane, en başından anlat," diye diretti.

Sözleri keskin ama sesi yumuşaktı. Öfkesi dinmemişse bile bana karşı değildi. Ben, onun kolları arasında tuttuğu, bir daha asla bırakmaya niyetli olmadığı birinden farksızdım. Şu an beş yıl önce olmam gereken yerdeydim.

Bu yüzden, sırf onun için anlatmaya başladım. Atakan'ın Lider Alper'in cinayetinden sonra nasıl Aydan gibi sürekli benim yanımda olup bana destek olduğundan bahsettim. Buna şaşırdığımı, destek olması gerekeninin Arz olması gerektiğine inandığımı ve sonra Atakan'ın hislerini bana itiraf edişini.

Daha ilk andan onu reddetmiştim. Saçmalıyordu. Kalbim hâlâ Arz için atmıyor olsa bile Atakan birlikte olacağım tarzda biri değildi. Oysa o hiç yılmamıştı. İlgisi ve alakasıyla hep yanımda olmuştu.

"Evet," diye onayladı Arz dişlerinin arasından. "Onu destek olması için yanına ben göndermiştim. Çünkü ben *olamıyordum.*"

"Destek olmaktan fazlasını istiyordu," dedim çekinerek. Bir gün ona Arz söz konusuyken onunla asla birlikte olamayacağımızı üstüne basa basa açıkladığımı, sonrasında da bu yakıcı sözlerin geldiğini anlattım: *"Ne diye dert ediyorsun ki? Arz sırasını bana savdı."*

Mahvolmuştum. Atakan bu sözlerle kollarına atlayacağıma inanıyorduysa fena hâlde yanılıyordu. Beni elden düşme bir oyuncak gibi aralarında döndürebileceklerini düşünmelerine öfkeden deli olmuştum. Ama öfkemin başlıca sebebi Arz'dı. Bu sözler, bize ve aşkımıza korkunç bir ihanetti.

İkisini de bir daha görmek istemiyordum. Ama Atakan gitmiyordu. Şaman'ın büyülü otlar zulasından aşırdığımız ve tüttürdüğümüz yatıştırıcı madde bana tuhaf halüsinasyonlar gösterirken ben de onu gönderemiyordum. Yalnız kalmaktan korkuyordum ve artık bu duygu bastırdığında sığınabileceğim bir Arz yoktu ortada. "O âna o kadar dört kez girişimde bulundu. Dördünde de hayır dedim," diye yakındım. Ama o son seferde beni gafil avladı. "Sonra oldu işte."

Bir süre sessizce beni izledi. Sinirinden titriyor gibiydi ama benim ummadığım bir noktaya takılı kalmıştı. "Hayır, demişsin. İstemediğini söylemişsin."

Neyi ima ettiğini anlayınca derhâl savunmaya geçtim. "Öyle değildi." Arz'ı sonsuza dek kaybettiğimi sanırken birinin ilgisi, herhangi birinin ilgisi hoşuma gitmişti. Üstelik o kişinin Atakan olması suçlu bir intikam gibiydi.

Oysa yaşandığı gibi pişman olmuştum. Kendimden de nefret etmiştim. Bir daha tekrarlanmaması için elimden ne geliyorsa yapmıştım. "Bu benim suçumdu."

"Her şey nasıl senin suçun olabilir?" dedi aklı almıyormuş gibi. "Kandırılmışsın. İstemediğin bir şeye zorlanmışsın."

"Hayır! Bunu olduğundan farklı bir yöne çekme." Bana hatalarımın sorumluluğunu almamı söyleyen kendisi değil miydi? Alıyordum işte. Ona izin vermiştim. Belki kanarak, belki de şansını bu kadar zorladığı için. Ama ikisine de müsaade eden bendim. O gün farklı yaşanabilirdi, ben daha farklı biri olsaydım eğer.

Arkadaşlığa niyeti olmayan birini sırf ilgisinden hoşlanıyorum diye çevremde tutmamam gerekirdi. Daha bana ilgisini belli ettiği ilk anda onu yanımdan gönderebilirdim. Ağzının payını verebilirdim ve böyle bir şeyi ergence bir intikam oyununa alet etmemiş olabilirdim.

"O şerefsizi gördüğüm yerde öldüreceğim," diye hırladı bastırılmış bir kinle. Henüz onun Tanrıça'ya yakalanmasının ardındaki komploculardan biri olduğunu bilmiyordu üstelik. Bunu da öğrense dediğini yapmak için sürümüze geri bile dönerdi.

"Hayır, Arz," dedim uyaran bir tonda. En az onun kadar öfkeliydim. Benden, *bizden*, çaldığı beş yılın sorulacak bir hesabı vardı. Ama böyle olamazdı. Bu şekilde değil. "Onların yapmamızı istediği şey buydu, unuttun mu? Her şeye rağmen bu istediklerini yerine getirirsek onlardan ne farkımız kalır?"

"Anlamıyorsun. Mesele sandığın kadar basit değil," diye haykırdı. "Ona her şeyin aslını anlatmıştım. Sözlerimi çarpıtarak sadece seni kullanmadı. Bana *ihanet* etti!"

"Her şeyin aslı mı?" Donup kaldım. Demek gerçekten de benim bilmediğim bir sebebi vardı. Bana o zamanlar gelememesinin ardında bir şey vardı. "Ona tam olarak ne anlattın, Arz?"

"Konumuz bu değil. Geçmişte kaldı. Artık hiç önemi yok." Başını iki yana salladı.

Ama vardı. Bu en önemli konuydu. Hâlâ benden nefret etmediğini itiraf ettiğinde ardından sıraladığı sözleri hatırlıyordum. *"Mecburdum,"* demişti. *"Hayatta kalmanı istiyorsam hâlâ mecburum."*

Bu mecburiyet geçmişte kalmışsa eğer yolculuğa çıkmadan önce ve çıktığımız ilk anlardan itibaren bir zebaniden farksız davranmasının sebebi neydi? Böyle davranması gerektiğini iddia edebilirdi ama nedenini açıklamadığı sürece bu, aklımı en çok kurcalayan mesele olarak kalacaktı.

"Neden?" diye sordum görünmez bir ipliğin ucunu çekiştirdiğimi düşünerek. Sanki en merak ettiğim şeyin öteki ucuna beklentilerimi aşacak muazzamlıkta bir hediye aslı duruyordu. "Yaşamam için neden benden nefret ediyor gibi davranman gerekiyor? Söyle artık!"

Onun çok üzerine gittiğimin farkındaydım. Ancak sırf bu konuşmayı gerçekleştiremediğimiz için sonu felakete açılan bir yola da devam etmek istemiyordum.

Atakan'ın sımsıkı tutunduğum yalanı da ortadan kalkınca tamamen boşluktaymışım gibi gelmeye başlamıştı. Artık ne hissetmem gerektiğinden bihaberdim. Ne yöne, hangi istikamete gideceğimi bile bilmiyordum. O yüzden de içimi kemiren soruyu sordum. Bana tutunacağım yeni bir şey vermesi için ona bir şans tanıdım. Ona inanmam, oraya onunla gitmem için bana haklı bir sebep vermesini istedim...

"İlla duymak istiyorsun, değil mi?" diye fısıldadı.

Bitkin bir hâlde iç geçirdim. "Duymam gerek."

Hâlâ direniyordu. Ancak iradesinde küçük bir delik açıldığını da yumuşayan sesinden anlayabiliyordum. "Gerçekleri bilmen her şeyi riske atacak olsa bile mi?"

"Evet," dedim hiç düşünmeden. "Söz konusu hayatta kalmak olunca, bu göze alacağım türde bir risk."

Arz başını yine iki yana sallayarak derin bir iç çekti. "Sana karşı hangi savaşı kazanabildim ki ben? İstediğin gibi olsun, Prenses..." Gözlerinde mağlubiyetin karamsarlığı değil, korku vardı. Uğruna savaştığı her şeyin boşa gitmesine duyduğu önlenemez bir korku. Bu, her nasılsa merakımı daha çok kabarttı ve neyse ki devamını getirmesi için onu daha fazla zorlamam gerekmedi.

"Lanetinin ancak bu şekilde geri alınabileceğine inanıyorum." Hava ansızın seyrelmiş gibi kesik kesik soluklar aldı. Sanki kelimelerin bazılarının boğazından geçiş izni yoktu. Yine şifreli konuştu. Belki de yasaklı kelimeleri kullanmamak için böyle bir üslupla konuşuyordu. "Senin aklına ilk gelen şey elbette benim aklıma gelenle aynıydı."

Kaşlarımı çatmak ve anlayışsız bir öfkeye kapılmak yerine yönlendirmesine uyup kastettiği şeyi bulma yolunda onunla hareket etmeye karar verdim. Kıyıyı süpüren bir dalga misali anılar deryasında geriye çekildim; en başa, dolunayın hemen ertesi gününe. Bağı kesme planımdan mı bahsediyordu? Hayır, orasını bilmiyordu çünkü o sırada tek yapabildiği bağlandığı yatakta yatıp bir şeyler sayıklamaktı.

Sonra hatırladım. "Selene'ye gidip bunun bir hata olduğunu söylemeyi mi kast ediyorsun?" O hâlde, odasına dalıp bir pazarlığa oturduğumuz o gece, teklifimi neden peşinen kabul etmemişti? Bunu yapmaktansa yatağa bağlı kalmayı ve elimi sıkıp neredeyse kırmayı denemişti, değil mi?

Elimi önüme çekip hafifçe kapatıp açarken oraya kayan gözleri pişmanlık doluydu. "Onun için özür dilerim," dedi derin

bir vicdan azabıyla. "Ama ikna edici olması için yapmak zorunda kaldım. Senden o denli nefret ettiğime inanması gerekiyordu."

Üzerine düşününce beş yıl boyunca bana hiç gerçek anlamda zarar vermeye kalkışmamıştı. Bırak şiddet göstermeyi, bana dokunmamıştı bile. Kendisiyle ters düşen bir andı ama şartlar düşünülünce mantıklı gelmişti. "Orada sen, ben, Aydan ve Oylum dışında kimse yoktu ki."

Dünya üzerinden bundan daha sinir bozucu çok az şey varmış gibi dişlerinin arasından tıslamaya benzer bir nefes verdi. "Öyle sanman normal..."

Ona öylece aval aval bakakaldım. Dediklerine bakılırsa zaten bir süredir aklımı kullanmadan, sadece gördüklerimle yetinerek bakıyordum. Bu bir tür yanılgıydı, algımın ötesinde yer alan varlıkları yok saymaktı. Büyülü bir dünyada yaşadığını bilme ayrıcalığına sahip sayılı insandan biri olarak nasıl bu kadar yüzeysel kalabilmiştim?

Az önce yalnız olduğumuza emindim ama Arz etrafı kolaçan edene kadar konuşmamıştı. Boğazımı sıkmakla tehdit ettiğinde *"Ona kalsa seni şuracıkta öldürmeliyim,"* demişti, oysa oraya yerleştirdiği parmaklarıyla tenimi okşamakla yetinmişti. Orada da ikimizden başka kimse görememiştim.

Sonra Hazal'la yaptığımız büyülü okuma sırasında Arz'ın bağına dokunduğum kısa an tekrardan gözlerimin önünde canlandı. Aynı anıyı Arz'ın gözlerinden izlediğimde bir şey duymuştum. Birini... O ürpertici, iç gıdıklayan ses hâlâ aklımdaydı. *"Kalbin bu kıza mı ait, Avcı?"*

İdrak ediş, zararsız görünen bir yılanın zehirli ısırığı gibi ağır ağır tesirini gösterirken, "Senin... Zihninin içinde," dedim sayıklarcasına. "Selene hep senin zihninde, değil mi?"

Tüylerim diken diken olmuştu. Gerçek sandığımdan daha da kötüydü. Ben sadece Arz'ı ele geçirdiğimde hâkimiyetimi hissedip hiddetlendiğini düşünmüştüm. Oysa o her an kar-

şımda duran adamın zihni içinde kol geziyordu. Beni ve Arz'ı oradan izliyordu.

Kurtuluşum için yakaracağım Tanrıça'nın beni sandığımdan uzun süredir gözetliyor olabileceği düşüncesi ve bundan bihaberken onu gücendirmiş olabilecek sayısız davranışımla neredeyse dizlerimin bağı çözülecekti.

Arz boğazını sıkan bir el çözülmüş gibi rahat bir nefes aldı ve şimdi öncekinden daha anlaşılır çıkan sesiyle, "Her zaman değil," diye beni düzeltti ama bununla beraber asıl çıkarımımı onaylamış oldu.

"Gelip gelmediğini anlayabilmemin bir yolu var mı?" Arz için zor olmasa gerekti. Zihnini tırnaklarıyla eşeleyen bir Tanrıça'nın varlığı kolay kolay gözden kaçırılamazdı. Ancak bu gerçekleştiğinde beni uyaramayacağı da ortadaydı. Bir sonraki sefere hazırlıklı olmam her ikimiz için de en hayırlısı olurdu.

Özenle derlenip toparlanmış yeni bir cümle ile karşılık verdi. "Orada olduğunda hisleri ve istekleri, kontrolü ele geçirecek kadar güçlü olabiliyor."

"Ayarlarınızla oynuyor..." Kavrayış hiç bu kadar vurucu olmamıştı. Arz'ın fırıl fırıl dönen gözleri, kontrolünü yitirmiş gibi kasılmaları, daha önce hiç şahit olmadığım türde bir canavara dönüşebilmesi bir bir gözlerimin önüne gelirken sebebi artık su kadar berraktı. "Bahsi geçen delilik ona ait. Size değil."

Başıyla onaylarken bıyık altından gülüşüne bakılırsa bunları kendi başıma çözebilmemden son derece memnundu. Ah, bu onaylayan bakışlar... Ağacın önünde ona saldıracağımı tahmin ettiğini söylerken de gözlerinde bu ifade vardı. Bilerek damarıma basmıştı. Karşılık vereyim ki ona beni öldürmesini emreden ruh hastası Tanrıça'yı zapt edeyim istemişti.

Kendi kulaklarımla duymama rağmen benden nefret etmediğine tam anlamıyla inanamamıştım. Çünkü bu olayları başka türlü açıklayamıyordum. Ama şimdi her şey o kadar

anlam kazanmıştı ki! Arz'ın bir suçu yoktu. Hiçbir zaman da olmamıştı.

Peki, ben nasıl olmuştu da tüm bu olanları ona yakıştırabilmiştim? Geçmişte olduğu kişiye, pırıl pırıl bir sevgiyle sevebildiğini bildiğim eski aşığıma asıl haksızlık eden ben miydim? Kafamı karıştıran hiçbir zaman öfkesi olmamıştı, aksine merhametiydi. Oysa bu onda görmeye en alışık olduğum şeydi. Beklentileri tersine döndüren ayrı geçirdiğimiz yıllardaki kindar tavırları olmuştu.

Daha ürpertici bir düşünce usul usul zihnime süzüldü. O dönemi de geçtiğimiz günler gibi yanlış yorumlamışsam, bambaşka bir nedenden ötürü bana öyle davranmışsa... Bu, her şeyi değiştirirdi. Nefreti simsiyahtı. Diğer her şeyi içine alıp yok ediyordu. Ama bahsi geçen nefret hiçbir zaman olmadıysa; kara delik dağılır, geriye bir renk cümbüşü kalırdı. Beni korumakla geçen, fedakârlıkla ve jestlerle bezenmiş bir gökkuşağı... Artık tüm bu olanlardan bambaşka anlamlar çıkarılabilirdi.

Kalbim kaybettiğini sandığı umudu saniyeler içinde yeniden bulmuştu. Arz'a bakınca sanki pır pır edip kanatlanıyordu ve ben artık ona engel olamıyordum. "Anlayamadığım şeyler var. Seni serbest bırakmayı teklif ettiğimde kabul etmedin. Aynı şeyi istiyorduysan neden yaptın bunu?"

"Onu, bunun bir hata olduğuna ve laneti geri almaya yüz yüze gelmeden de ikna edebilirdim. Tabii bunun için seni sevmediğime inanması gerekecekti."

"Beş yıldır ayrıyız zaten! Bunun için ikna mı olması gerekiyormuş?" diye sordum şüpheyle. Onaylayan bir şeyler duymayı bekledim ama çıt çıkmıyordu. "Öyle değil mi, Arz?" diye yineledim.

Arz'ın, suçluluk duygusuyla bir tespih böceği gibi içine kapandığını görünce bir süreliğine afalladım. Tam da bu mahcubiyetin sebebi ne olabilir diye sorgulayacakken... İhtimal

veremediğim için *o* olasılığı aklımdan geçirmeye bile cesaret edemezken... Hayır, bu... bu çok saçma olurdu!

"Çünkü ben," diye başladığında sesi kısık bir yakarış gibiydi.

Göz göze geldiğimizde... Şaşkınlığım hızla cılız bir umut ışığına dönüştü. Kalbim sanki kanat çırpmayı kesti, ağzıma gelip oracıkta tünedi ve benimle birlikte cevabı beklemeye koyuldu.

Arz bana baktı. Nefret ediyormuş gibi değil, merhamet ediyormuş gibi de değil, düpedüz beni seviyormuş gibi baktı ve gözlerine yansıyan hisleri aynı yalınlıkla dillendirdi. "Çünkü seni sevmekten hiç vazgeçmedim, Balın."

Kalbim boğazımda tünediği yerden uçuşup gökte süzülmeye başladı. Dünya döndü. Kuşlar cıvıldadı, cırcır böcekleri şarkısını söyledi.

Sözleri başlı başına bir kurtarıştı. Kış rüzgârları arasında sobası sönmüş, tek göz odalı kalbime kucak dolusu odun getirmişti sanki. Donarak ölmeye terk edildiğim o yerde tekrar sıcaklığın hayalini kurabiliyordum artık. Tek yapabildiğim bana verdiklerinden çıkarılabilecek başka anlamları, sözcüklerini yerini değiştirerek içimden tekrar etmekti.

Beni hep sevdi. Benden hiç vazgeçmedi. Beni hâlâ seviyor...

Zihnim, bu cümleler döngüye girerek tekrar ettiği için uğulduyordu. Dolayısıyla Arz'ın gözlerinin şimdi pişmanlıkla gölgelendiğini gördüğümde gerekenden fazla suskun kaldığımı düşündüm. Oysa onun pişmanlığının sebebi başkaydı. "Kahretsin ki Selene'nin seni seçmesinin sebebi benim. Tüm bunlar benim suçum."

Böyle söyleyince haklıydı. Ona öfkelenmem gerekirdi. Beni de kendisiyle beraber ölüm döngüsüne sokanın yine kendi sevgisi olduğunu henüz itiraf etmişken ona lanetler okumalıydım. Ancak bunların herhangi birini düşünecek durumda değildim, o an dünyalar benim olmuştu. O kadar mutluydum ki bir an için kaç günümüz kaldığını, bir Teselya Cadısı olduğumu,

içimde göz konmuş bir taşın nabız gibi attığını ve bundan nasıl kurtulacağımızı; her şeyi unuttum. Her şey silikleşti.

Kalbimin gökte süzülüp ikimizi yukarıdan gözetlediği o büyülü anda sadece Arz ve ben vardık. Geri kalan hiçbir şeyin önemi yoktu. Kendimi yargılayacak iç sesim bile sus pus olmuştu. Çünkü o yargının en büyük sebebi Arz'ın beni sevmediğini düşünüşümdü.

O beni sevmiyorken hâlâ ona âşık olabilmeyi kendime yedirememiştim. Üstünü bahanelerle ve nefrete yorulabilecek diğer her duyguyla örtüp durmuştum. Şimdi ne bu yanılgılar ne de bahanelerim vardı.

Arz aynı suçluluk duygusuna yakın zamanda kapıldığımı bilmiyordu. Nasıl bilebilirdi ki? Ben bile yeni yeni fark ediyordum. Bastırılmış hislerim gün yüzüne çıktıkça lanete yakalanmakta kendi payımı daha net görüyordum.

Tanrıça'yı hata yaptığına ikna etmesi gereken bir başka kişi de bendim ve eğer benim de duygularıma kısaca göz atma fırsatı bulduysa, korkarım çoktan başarısız olmuştum.

Usulca ona doğru ilerledim. Kızmamı beklediğinden benden gelecek her darbeye hazırdı. Sağ elimi kaldırıp göğsüne, kalbinin tam üzerine koyduğumda şaşkınlıkla bakakaldı.

"Bu senin suçun olurdu," dedim öfkeden yoksun bir sesle. "Eğer geçek bundan ibaret olsaydı."

"Değil mi?" diye sordu nefesi kesilmiş bir hâlde. Elimin altındaki kalbi gümbürdemeye başladı.

"Bu yalnızca senin suçun değil. İkimizin suçu." Sol elimi de kendi göğsüm üzerine bastırdım. Gözlerim yıllar sonra ilk kez o iç parçalayan sancı olmadığını fark etmemle yaşlarla doldu. Artık benim de itiraf etmem gerekiyordu. "*Ben de seni sevmeyi hiç bırakamamıştım ki.*"

Arz, ağzı yarı açık hâlde, sanki beni ilk defa görüyormuş gibi hayranlıkla izliyordu. Işıl ışıl gözleri her yerimde dolandı, dudaklarıma gelince hipnotize olmuşçasına durdu. Sesi duygu

yoğunluğu ve arzuyla puslanmıştı. "Eğer gerçek buysa, artık seni öpmeyerek kendime işkence etmeyi bırakabilirim."

Bu, sesinin en sevdiğim tonuydu. Beni isteyen tonu! Düşüncesi bile heyecanımı doruğa taşırken; durup üzerine düşünecek, Selene'yi ikna etme çabasının bu öpücükle yok olup olmayacağını tartacak vakit yoktu. Hevesle onayladım. Başımı sallamayı henüz bitirmiştim ki dudakları dudaklarımın üzerine kapandı.

Öpücüğü sert, neredeyse bir çarpışma gibi beni sarsmıştı. Sanki hayatta kalmak için beni öpmeye ihtiyacı vardı. Karşılık verdiğimde ıslak dudakları benimkilerle buluştu. Aman Allah'ım... Öpüşü sanki içime hayat üflüyordu. Benim de hayatta kalmak için ona ihtiyacım olduğunu fısıldıyordu. Onu bırakamazdım. Ne bugün ne de başka bir gün.

Gırtlaktan gelen bir inilti yle adını söyledim. "Arz..." Kolları rötarlı ama bir o kadar da tatmin edici bir ağırlıkta gelmişti. Beni göğsüne çekip başımı geriye yatırırken dudaklarımın arasından ağzımın içini keşfe koyuldu. Böylesine tutku dolu öpülmeyeli çok uzun zaman olmuştu, onsuz geçirdiğim yıllar kadar çok. İç geçirdi. "Seni kollarımın arasında tutmayı ne kadar özlediğimi bilemezsin."

Aslında biliyordum. Göğsünün sıcaklığı, beni bu kadar güvende hissettirmesi akmak için sebep kollayan gözyaşlarımı serbest bırakmıştı. Hislerimizin karşılıklı olmasını bir kenara koyalım, onun da özlemi çok yoğundu. Dudaklarımı arsızca sıyıran dişleri, aceleyle ve doyumsuzca savurduğu dil darbeleri âdeta son beş yılın hasretiyle şiddetlenmişti. Bitmek tükenmek bilmeyen öpüşüyle arayı kapatmaya çalışıyor gibiydi. Ancak yüzümü ıslatan gözyaşlarımı hissetmesiyle durdu.

"Ağlıyor musun sen?" Çatık kaşları ve kıpkırmızı olmuş suratıyla geri çekildi. *Hımm*, bu yüzüne yapmış olduğum en harika şeydi. "Neden ağlıyorsun?"

"Bunlar mutluluk gözyaşları."

"Seni ağlarken görmeye dayanamıyorum." Evet, dayanamıyordu. Onu hiçbir zaman öfkeli sözler, kavgalarla yıldıramamıştım. Bir tek gözyaşlarımla alaşağı etmiştim. Beni bir kez daha ağlatmayı görmektense Selene'yi nefretine inandırma oyununa bir son vermişti.

İçim yepyeni bir aşkla dolup taştı. "O zaman kapa çeneni ve beni öpmeye devam et," dedim elimi ensesine kaydırıp başını tekrar kendime eğme çabasıyla bastırdım. Tadını tekrar almak için sabırsızlanıyordum. Bunun için ne kadar vahşileşebileceğimi göstermekle bir problemim yoktu.

Ama Arz direndi. Eğildiğinde hedefi dudaklarım değil, gözyaşlarımın açtığı nehirlerdi. Küçük küçük öpücüklerle gözlerime giden yolu takip etti. "Bir daha ağlamanı istemiyorum. Hepsini telafi edeceğim. Yanında olamadığım tüm zamanı, çektiğin acıları, hepsini..." Buna inanıyordum işte. Kalan bir avuç günümüzde bunu nasıl başaracağını bilmesem de ona inanıyordum.

Seni seviyorum, diye geçirdim içimden. Sonra bunu zaten birbirimize itiraf ettiğimizi hatırladım ve dillendirmekte bir sakınca görmedim. Kendimizi tuttuğumuz onca zamandan sonra sevgimizi sürekli birbirimize şakısak yeriydi. "Seni seviyorum, Arz."

"Seni seviyorum, Balın." Hiç zorlanmadan söylemişti. Ancak aşkı hiç bitmemiş birinin söyleyebileceği bir rahatlıkla. Eğilip son bir gözyaşını alt dudağıyla sildi. "Seni öldükten sonra bile seveceğim."

İşte o büyülü iki kelime, layıkıyla söylenmişti. Peki, göğsümü sıkıştıran bu matemin sebebi neydi? *Ölene dek,* diyememişti. Beni kurtarmayı başarsa bile kendi döngüsünü sona erdirmesinin bir yolu olmadığına inanıyordu. Ya gerçekten ölecekti ya da bambaşka biri olarak geri dönecekti. Bir Aydoğan olarak yükseldiğinde beni aynı şekilde sevebilir miydi? Bu söz verebileceği türde bir şey miydi?

Hep kendimi kurtarmanın derdine düşmüşken bu konu hakkında benim de pek kafa patlatabildiğim söylenemezdi. Ama bu yıkıcı gerçekle yüzleşecek gücü kendimde bulamıyordum.

Ona çok geç kavuşabilmiştim ve çok yakında yeniden kaybedecek olma ihtimali şimdi hiç olmadığı kadar korkutucuydu. Henüz gerçekleşmemiş bir şeyin acısını duymak mümkündü. O acıyı bastırabilecek tek şeye, kolları arasında olduğum Arz'a daha sıkı tutundum. Ensesindeki elimi saçlarının arasına daldırıp dudaklarıyla tekrar buluştum.

Gözyaşlarım kesilmişti çünkü şimdi aksa bunlar mutluluk gözyaşı olmayacaktı ve ben bu anı mahvedecek en ufak bir duyguyu yaşamayı reddediyordum.

Öpüşmemiz ilkine kıyasla daha yumuşak, daha merhametliydi. Söz konusu biz olunca hızla alevlenip yoğunlaşması kaçınılmazdı. Öğle sıcağının hiçbir yere gittiği yoktu. Tenimizden yayılan ısı da eklenince ateşten bir yumağa dönüşmüştük. İkimizin de aldırış ettiği yoktu gerçi.

40 derece ateşle havale geçirmek üzereyken beynin oyunlar oynadığı o sanrısal boşluktaydık. Bir tür aşk sarhoşluğuna kapılmıştık. Dokunuşlarıyla kahkahalar atmak istiyordum. Aynı mutluluk Arz'ı da ele geçirmişti. Sanki öptüğüm dudakları değil, otuz iki diş gülümsemesiydi. Birinin mutluluğunu öpebilmek yüreği eş değer miktarda hafifleten, bedeneyse akılalmaz şeyler yapabilen bir eylemdi.

Ona daha fazla sokuldum. Daha fazlasını isteyerek ve neredeyse bunun için yalvaracak türde bir çaresizlikle ellerimi tişörtünden içeri kaydırdım. Terden sırılsıklamdık ve sürekli Arz'ı duşa sokan titizlik takıntımın nereye kaybolduğu muallaktı. Aksine elim teninin üzerinde kayıp kaslı sırtının oyukları arasında dolanırken bu rotaları başka türlü keşfedemeyeceğim için minnet duydum. Arz'ın nasırlı parmakları omurgam üzerinde kayınca gözlerimi kararan bir hazla kasıldım.

Öncesinde bir öpücüğü sonuna kadar gitmek için şart koşmuştum. Şimdi o öpücüklerden bir derya ve kalbimin istediği itiraflar oradayken bu çekime karşı koymak neredeyse imkânsızdı. Güneş tepede ve apaydınlık, her an Yanartaş'ı ziyaret eden herhangi bir yolcunun elini kolunu sallayarak geçebileceği bir patikada, öyle ulu orta onunla birlikte olmayı bile umursamıyordum. Arzudan gözüm dönmüş gibiydi. Mantıklı düşünememi sıcağın başıma vurmasına bağlıyor, nitekim ondan ayrılamıyordum.

Daha fazlası, daha yakından hissetmek için gövdemi ona doğru kaldırırken, kışkırtıcı bir edayla tırnaklarımı tenine batırdım. Arz'ın gırtlağından boğuk bir inilti yükselirken sırtını tırmalayıp geniş omuzları boyunca, kızarık çiziklerden bir şaheser bıraktım. Öpüşü duraksadığında onu ne kadar zorlamış olabileceğimden bihaberdim. Kollarımdan tutup onu çılgına çevirecek başka bir şey yapmama engel olurken kesik nefesler alıyor, güdülerine karşı koymak için müthiş bir çaba sarf ediyordu.

"Ne yapmaya çalıştığının farkındayım, Prenses," dedi puslu bir sesle. "Ama burada olmaz. Şimdi değil."

"Yeterince beklemedik mi?" diye sızlandım, benimkilere birkaç santim yakın duran dudaklarına doğru.

Alınlarımızı birbirine yaslayarak ancak anlık bir tereddütle duraksayıp beni uzaklaştırmaktan vazgeçmedi. "Bu sebeple biraz daha bekleyebiliriz." Gözleri beni kendi itmemiş de elinden alınmışım gibi her yerime hasretle bakmaktaydı. Ama güçlü sebepleri vardı. "O bir süredir aklımda değil. Her an geri gelebilir..."

Selene'den bahsettiğini anlamayacak kadar kendimi kaybetmemiştim. Bizi o hâlde yakalasa Arz'ın uğruna çabalayıp durduğu her şey boşa giderdi. Söz konusu benim hayatım olmasa belki bu o kadar da büyük bir sorun teşkil etmezdi. Tanrıça'nın meraklı gözlerinden uzakta kaçamak bir aşk yaşamak, hâlihazırda yaşayacak bir haftamız kalmışken göze zor geliyordu.

Ama tek yolu buyduysa, katlanmaktan başka çaremiz yoktu Ondan saklamam gereken türlü sırrın arasına yasak bir aşk eklemek o kadar kötü olamazdı.

Hararetle öyle ısınmıştık ki az önce boğucu gelen hava şimdi inanılmaz serin ve ferahlatıcı bir etki yaratmıştı. Tenimi kurşun gibi delip geçiyordu. Bir süre öylece hareketsiz durarak içimde yükselen ateşin yatışmasına izin verdim.

Sonra kendimden daha emin bir tavırla ona döndüm. Yüzünde birçok duygunun izleri vardı: arzu, mahcubiyet, mutluluk ve en çok hoşuma giden şaşkınlık. *Az önce ne oldu öyle,* der gibi bakıyordu. Ondan pek bir farkım yoktu. Her şey tepetaklak olmuş ve bu olabilecek en iyi ihtimalle sonuçlanmıştı.

Normalde meselemiz bu olmamalıydı. Daha az öncesine kadar bambaşka şeyler konuşuyorduk ve başımızda türlü türlü dertler vardı. Kendimizi tam bir kaosun içinde bulmuştuk ve çıkış yolu bulmak imkânsızdı. Fakat birbirimize olan hislerimiz çözülmedikçe bize ayak bağı oluyor, daha önemli sorunlara odaklanmamızı zorlaştırıyordu.

Belki de sorunun kendisi bu hislerdi. Arz'ın dediği gibi beni lanete çeken bizzat bu sevgiydi. Ama onları itiraf ettiğimizde de etmediğimizde de hiçbir yere gittikleri yoktu. Yalnızca benim bir papatya koparıp yapraklarıyla *nefret ediyor, etmiyor* oyunu oynamama sebep oluyordu. Geriye son yaprak kalınca *nefret etmiyor* mucizevi bir dönüşüm geçirip *seviyor* anlamına gelmişti.

"Ondan sahiden de saklayabileceğimizi düşünüyor musun?" diye sordum dudaklarımın öpüşmek dışında kelimeleri bir araya getirmek için de kullanıldığını yeni keşfediyormuşum gibi yabancı bir sesle.

Her nasılsa şimdi her şey gözüme mümkünmüş gibi geliyordu. Kalbim daha özgür, kafam daha netti.

En az Arz'ın verdiği kısa ve basit cevap kadar netti. "Denemek zorundayız."

Yeni hedefim buydu işte; *denemek.*

Korkup kaçmayacaktım. Kendini benim için feda eden Teselyalıların verdiği görevi yerine getirmek için elimden ne geliyorsa yapacaktım. Bunu benim davam yüzünden zarar görebileceğini düşündüğüm Arz'dan ayrılarak değil, onunla birlikte, ikimiz için denemek zorundaydım.

Bana geçerli bir sebep vermesini istemiştim. Vermişti de.

Sadece hayatta kalmak yetmezdi. Ama birlikte hayatta kalmak... İşte bu uğruna savaşmaya değer bir mücadeleydi.

Ayışığı Kitaplığı

Tırmanış sıcağa rağmen eskisi kadar zorlu gelmiyordu. Tek tehlike az önce yaşananların sarsıntısıyla adımlarımı daha savruk atmam, biraz bilerek biraz da istemeden Arz'a doğru yalpalayıp ufak temas anları yaratmamdan ibaretti. Ancak kendimi hiç olmadığım kadar iyi hissediyordum. Uykusuzluktan gelen azıcık yorgunluk da sanki kuş olup uçarak gidenler arasında yerini almıştı.

Bunda kalbimin tekrar özgürce atabilmesinin verdiği ferahlığın mı payı vardı? Yoksa dünkü teorimi güçlendirecek şekilde güneş ışınları beni bir kez daha enerjisiyle mi dolduruyordu, pek emin değildim.

Tenime gelen ışıltıyı, tazelenmiş görünümümü bir an için Aydoğanlardan birine dönüşecek olmama yormuştum. Fakat öğrendiklerimle bunun pek de mümkün görünmediğinin pekâlâ farkındaydım. Aksine, bu bariz değişimin en büyük kaynağı ev sahipliği yaptığım ve artık Selene'nin tacının bir parçası olduğuna adım gibi bildiğim Aytaşı'nın güçleri olabilirdi. Bu sebeple tıpkı Ay'ın yapacağı gibi gündüzleri güneşle yıkanıp geceleri topladığım ışığı yansıtıyor olsam artık eskisi kadar şaşırmazdım.

Arz'la birbirimize açılıp aşkımıza ikinci bir şans verdikten sonra beni şaşırtabilecek çok az şey kalmıştı. Sanki bunun sar-

hoşluğu öylesine güçlüydü ki korkuyu, paniği ve beraberinde beni geride tutan diğer tüm hislerin azalmasına yol açıyordu.

Umut meşalesi, fitili ateşlenmişçesine bir kez yanmış, şimdi hiç olmadığı kadar güçlü ışıldıyordu. Yolumuzu kaybettiğimiz bu karanlıkta bana yol gösteriyordu. Karamsarlığa kapıldığımda gözüme çarpmayan birçok ihtimalin de kapısı aralanmıştı.

Arz'a sol elimle dokunduğumda olanlar üzerine tam anlamıyla kafa yoramadığım bir olaydı. Bunun başlıca sebebi, benim iyiliğim için bile olsa, yapmama sonuna kadar karşı çıkmasıydı. Ama tuhaf değil miydi? Selene'yi bu denli endişelendirecek kadar güçlü bir etkisi olması, Arz'ın hissettiğini söylediği kelimenin *kurtuluş* olması... Sanki hedeflediğimiz kurtuluşa giden yol zaten buradan geçiyordu.

Gücümün kaynağıyla olan ilişkisini araştırmasına araştırmıştım ve pek çok ilgi çekici gerçekle karşılaşmıştım. Ama hiçbiri doğru cevapmış gibi görünmüyordu.

Başta Selene'nin lanetini kıranın kendi gücünün en nadide parçası, Ay'dan tacı olduğunu düşünecek oldum. Hemen ardından taşın o zaman henüz benimle bağlanmamış olduğunu hatırladım. Yine de içimde her daim akmakta olan ve Teselyalıların çaldığı, Ay ışığının kudreti vardı. Ancak bu kadar kolay olsaydı, bu gücü elbette Sisilya ve Karmila başta olmak üzere avlanan tüm Teselya Cadıları da kullanırdı. Bu garip etkileşim yalnızca Arz ve benim aramızda gerçekleşiyordu. Belki lanet, aramızda sözden kaynaklanan bağ ve benim bir Teselya kökeninden gelmem gibi üç büyük değişkenin bir araya gelmesiyle ilintiliydi. Belki de başka bir şey.

Bunu soruşturmaya karar vermiştim. Selene'nin kampına gidecektim, evet. Arz'la gidecektim hem de. Ama öncesinde yapmam gereken son bir şey daha vardı. Günlüğü yakmak ve dolap kulpunu saklamadan önce son bir kez soyumdan birileriyle iletişime geçmem gerekiyordu. Sonra kafamı önümüzdeki belaya verebilirdim: *Selene'yle ilk karşılaşmamıza.*

"Tepeye çıktığımızda yapmam gereken birtakım şeyler var," diye üstü kapalı açıkladım ona. Eskiden konuşmak nasıl da güçtü? Şimdi onca sırra ve perdelenmesi gereken gerçeğe rağmen sözlerim çabasızdı.

"Ne yapman gerekiyorsa yap," dedi sorgusuz sualsiz.

Ona dönüp gülümsediğimde yüzünün çoktan önlenemez bir tebessüm tarafından ele geçirildiğini fark etmemle gülümsemem genişledi.

Arz da en az benim kadar ışıl ışıl görünüyordu. Bir öpücükle göğsü şişip kabarmış, sırtı dikleşmişti. Artık görünmez bir oyunun içerisinde sevgisini belli etmekten ya da yeterince edememekten korkmasına gerek yoktu. Bana söylemesi gereken her şeyi söylemiş ve rahatlamıştı. Hâlen sırların ve konuşulamayanların ağırlığı altında ezilen biri varsa o da bendim.

Arada bir geçmişi düşünüyordum. Beni sevmekten hiç vazgeçmediyse aramızda uçurum olan o beş yılın gerçek sebebinin ne olduğunu merak ediyordum. Nasıl hayatına Oylum'u alabilmişti, bu yaptığımız hâlen bir ihanet yerine geçebiliyor muydu, ya da benim ihanetim olan Atakan hakkında düşünceleri nelerdi? Sırasını savdığına dair sözleri söylemediğini iddia ettiğinde bunun gerçekliğinden tam emin olamamıştım. Şimdi emindim. O sözler ona ait olamazdı. Ama Arz, benim sahiden de önüme bakıp Atakan'la devam ettiğime inanmış olabilir miydi? Bunun ıstırabıyla mı gelmemişti? Hâlâ yeterli bir sebepmiş gibi gelmiyordu. En az Selene'nin lanetinden kurtulmak kadar büyük bir nedenle kendini benden uzak durmaya zorlamıştı. Ama ne?

Sormayı göze alamadığım sorular aramızda bir duvar gibi yükseliyordu. Didişmeden ne yapacağımızı bilemiyormuşuz gibi, bu ateşkesi ne şekilde değerlendireceğimizi kestiremeyerek aramızda saygılı bir mesafe bırakmıştık. Sessizliğimizse yerini doğanın neşeli şarkılarına bırakmıştı. Eksik olmayan kuş cıvıltıları ve cırcır böceklerinin senfonisi, rakım yükseldikçe daha da güçlenmişti. Burada daha az insan, daha çok doğa vardı.

Son bir taş basamak sırasını da çıktıktan sonra Yanartaş'ın mistik görüntüsü bizi karşıladı. Bozkır bir açıklıkta gri renkte kayalardan alabildiğine uzanan bir arazi, aralarında yer yer isle koyulaşmış ateş delikleri, gece daha harlı yanıyormuş gibi görüneceğine emin olduğum ateşlerin cılız turunculuğu...

İlk ziyaretçiler bizdik. Kavgaya tutuştuğumuz, itiraflarla alevlendiğimiz ve bir öpücükle kavrulduğumuz tüm o süreçte arkamızdan gelen ve bize yetişmiş olması gereken yeni biriyle karşılaşmamıştık. Yalnızdık. Doğa ve büyülü güzelliğiyle Yanartaş bize terk edilmişti.

Çıralı'ya daha önce gelmediyse buraya da yolu düşmüş olamayacağını tahmin edebiliyordum. Ancak Arz'ın suratını ele geçiren hayranlık dolu bakışlar izlemeye değerdi. Her şeye rağmen yeni bir deneyime olan açlığı ve güzelliği takdir edişi gözlerinden okunuyordu. O gözler, tüm acılara rağmen aydınlık kalmış ruhuna açılan iki pencere gibiydiler.

"Burası..." dedi nefes nefese. "Harikaymış!"

Yanına tümseklerden sekerek geldim. "Sen bir de yıllar önceki hâlini görecektin," diye iç geçirdim. Sadece koyu bir çukurdan ibaret görünen, zamanında içlerinden püsküren alevle kararmış taştan delikleri işaret ettim. "Eskiden daha çok ateş vardı. Zamanla sönüyorlar."

"Ama neden?" Bahsettiğim hâlini bilmediğinden en büyük ateş çukuruna hipnotize olmuş gibi bakmayı sürdürüyordu.

"Bilmem," dedim çantamı çıkarıp bulabildiğim ilk düzlüğe çömelerek. "Kim bilir, belki onlarda çay demlemek ya da çöp yakmaktan hoşlanan saygısız ziyaretçilerin hor kullanmasından, belki doğalgaz rezervlerinin tükenmesinden, belki de efsanelerde geçen ejderin artık ateş üflemekten vazgeçmesindendir."

Khimera hakkındakileri anlatan tabelayı tırmanışa başlamadan gözden geçiren Arz son seçeneğe inanmayı tercih etti. Sonuçta Selene gerçek olabiliyorduysa pek tabii dağın altına hapsolmuş ezeli bir yaratık da var olabilirdi. "Kurtuluşa dair

umutları tükenmeye başladıysa vazgeçmesi normal," diye mırıldandı. Sesine eklenen pustan, bunun yakın zaman öncesine kadar kendi düşüncelerinin birebir kopyası olduğunu anlamıştım.

Dikkatle dans eden titrek alevlere baktım. Sahiden de orda kurtarılmayı bekleyen bir yaratık vardıysa onu çıkarmayı neden daha önce kimse denememişti? Korkunç bir hata olacağından çekinilmiş olabilirdi. Bu tam da Arz ve benim yapabileceğim türde bir hataydı. Kalkıp binlerce yıldır hapis kalmış bir canavarı salıverip bize savaşımızda yardım etmesini sağladığımız düşüncesi yüzümde tatlı bir tebessüm yarattı.

Şimdiden varlığından sonuna kadar hoşlanmadığıma karar verdiğim Selene'nin en az kendisi kadar kadim bir ejderhayla yüzleştiğini görmek için neler vermezdim.

Arz en nihayetinde meraklı bir erkek çocuğu olduğunu kanıtlarcasına ilerleyip her ateş çukuru etrafında gezinerek birer birer ateşleri incelemeye başladı. Kâbuslar Ormanı, vampirler ve karşı karşıya kaldığı Ay Tanrıçası'ndan sonra basit bir doğal oluşumun ilgisini bu kadar çekebilmesi gülünçtü.

Ben de dirseklerimi çantanın yumuşaklığın dayayarak geriye uzandım ve önümdeki açık gökyüzünü, uzanan ağaçların müthiş manzarasını seyre dalarak dinlenmeye koyuldum. Yoğun çıkış temposunun yarattığı halsizlik ve az sonra yapmayı deneyeceğim şeyden duyduğum kaygıyla, elimdeki süreyi sonuna kadar değerlendirdim.

Kaygılıydım çünkü soyumdan gelenlerle nasıl iletişim kuracağımdan pek emin olduğum söylenemezdi. Karmila bana kısaca yol göstermişti ama öyle alelade bir talimat verdiği de yoktu. Rüyalarım şu an uzak ihtimal olduğu için geriye, dolap kulpu yardımıyla bir zaman cebi yaratmak ve mucizevi bir şekilde işe yaramasını ummaktan başka bir şansım kalmıyordu.

Kendime deney yapabileceğim uygun bir yer seçmek için bakındım. Hemen manzaranın olduğu hizada, gri kayalıkların tozlu toprağa dönüştüğü küçük bir oyuk alanı gözüme kes-

tirdim. Burası o kolayca gözden kaçırılabilen ama arkeolojik kazılarla ortaya çıkarılmış eski kilise kalıntısı olmalıydı. Önceki ziyaretlerimden hayal meyal hatırlıyordum.

Hızlıca toparlanıp yaklaştıkça önündeki uçuruma açılan bir penceresi, balkon gibi tepenin en ucuna tünemiş bir alanı olduğunu fark ettim. Toprağa bastığım anda içimi belli belirsiz bir ürperti kapladı. Buranın enerjisi farklıydı. Ziyaretçilerin didik didik ettiği kayalıkların aksine, bir ibadethanede hissedebileceğin o ruhani enerjiyle dolup taşıyordu. Tam olarak ihtiyacım olan şeydi.

Arz'a dönüp bir süre konsantre olacağımı ve rahatsız edilmek istemediğimi söyleyecektim ama çalı çırpıyla ateşi dürtmekle meşgul olduğunu görünce istemsizce, son birkaç saat sayısız kez yaptığım gibi gülümseyip rahatsız etmedim. Dolap kulpunu çantanın ön gözünden çıkardım ve hatırı sayılır ağırlığını şöylece bir tarttım. Onu görünmez bir yuvaya yerleştirmenin akıl kârı bir iş olmadığını düşünerek bir kapı kolunun denk geleceği yükseklikte avare bir hâlde arandım. Ve şaşkınlığa uğratan bir klik sesiyle yuvaya oturan kulpun ağırlığının elimden çekilip alındığını gördüm. Sandığımdan daha kolay olmuştu.

Kulpu Karmila'nın yaptığını gördüğüm gibi saat yönünün aksine üç tur çevirdim ve beklemeye koyuldum. Kulp gerisin geri dönmeye çalışmadı. Bir kez daha yerine oturdu ve desteksiz durmaya devam etti. Ancak içerideki hava ânında ağırlamış gibi geldi. Kilisenin dar alanı dışında sanki hava koyulaşmış, bir tür perdenin arkasında kalmış gibi gölgelenmişti. Sesler de o perdenin arkasındaydı artık. İçeri mutlak bir sessizlik çökmüştü.

Şimdi ne olacak, dercesine etrafımda dolanıp kazılarda çıkarılmış Meryem Ana mozaikleri üzerinde göz gezdirdim. Birine seslenmem mi gerekiyordu? Soluk alıp verişlerimden başka bir ses duymak için sabırsız bir istekle boğazımı temizledim. "I, şey... Sisilya?" diye konuştum yıkık duvarlara. "Karmila?" *Ya da herhangi biri,* diye yakardım içimde. *Kim olursa!*

Ancak karşılık gelmedi. Tekrar denedim. Yine aynı sessizlikle karşılaştım. Arkamı dönüp bakınca Arz, fersahlarca uzaktaymış gibi duruyordu. Hareketleri yavaşlamıştı ama tamamen durmamıştı. Bir şeyleri yanlış yapmış olmalıydım. Sisilya'nın tembih edip durduğu gibi içeriden zaman kalıntılarını alıp boşaltabileceğim bir kovam yoktu. Sanki olsa da bunun nasıl yapılacağını biliyormuşum gibi...

Yere bağdaş kurup oturdum ve nefesimi sakinleştirdim. Tamam, denemek zorundaydım. Defterde okuduklarımdan edindiğim esas mantıkla doğaçlama yapabilirdim. Bir tür meditatif ruh hâline girerek zamanda kırılan, çılgınlar gibi her yöne dağılan ışınlara, bu ışınların soydaşlarıma ait olan anılarına yoğunlaştım. Yapmak istediğim şeyi niyetimle belli ettim.

Beni her seferinde hazırlıksız yakalasa da işe yaradı. Bir ses duyuldu. "Merhaba, Balın."

Ama ses tanıdık değildi. Şaşkınlıkla o tarafa döndüm. Karşımda yarı saydam bir görüntü görünce afalladım. Sanırım her şeyi kazara yaptığım düşüncesinden ne kadar erken kurtulursam o kadar iyiydi. Anlaşılan bu işte doğuştan yetenekliydim.

"Kiminle konuşuyorum?" diye sordum usulca. Gelen her kimse ne Sisilya'ydı ne de Karmila. Giyim kuşamıyla bile bu zamanın çok öncesinde kalmış bir dönem hissiyatı veriyordu. Helenistik ya da Grek dönem kıyafetleri kuşanmış, ince işlemeli takılarla kumaşlar birbirine tutturulmuştu. Kumaşta en ufak bir dalgalanma yakalamak mümkün değildi.

"Adımın bir önemi yok. Kalbindeki soruya en uygun cevabı verebilecek kişi olduğum için beni kendine çektin," dedi yitik bir sesle. *O bir hayalet değil*, diye hatırlattım kendime. *Bir anının zamanda yansıması.* Bir umut bunun ölen genç kızlar için son olmadığına inanırken ne kadar hayalperest davrandığımla yüzleştim. Onlar ölmüştü. Geldiklerinde silik bir izden ibaret olacaklardı. Tıpkı sabırsızlanıyormuş gibi görünen bu kadınınki gibi. "Ee, ne bekliyorsun? Sorsana."

"Ah, evet, kusura bakmayın," dedim silkinerek. Buraya onu soracağım sorular çektiyse sormama gerek olacağı aklıma gelmemişti. "Yol arkadaşım, Ay Tanrıçası Selene tarafından yerleştirilmiş bir lanetin etkisinde. Ama gücüm bunu kısa süreliğine de olsa bozuyor. Bunda ondan alınan gücümüzün mü etkisi var?"

Selene ismini duyunca irkilse de başını iki yana sallayarak cevap verdi. "Hayır, onun koyduğu laneti yine kendi gücüyle alt edemezsin. Sizin aranızdaki, Ay Tanrıçası'nın bir türlü anlayamadığı ve ona karşı savaşmayı hiç öğrenemediği bir şey."

"Bizim mi?" Sadece benden kaynaklı olmadığını fark edince kaşlarım çatıldı. "Ne peki?"

Yüzünde hülyalı bir gülümseme oluştu. "Sevgi," dedi kısaca. "O, aşkın her büyüyü bozabildiğine inanmaz. Bir zamanlar benim de sevdiğimi çalmaya kalkışmıştı. Onu ondan kurtarabilmeme hiç ihtimal vermemişti." Gülüşe benzer bir ses yankılandı. "Sanırım yine aynı hatayı yapmış olsa gerek."

Hayretle kucağımda dua eder gibi açık kalmış ellerime bakakaldım. Selene'nin geçmişte yeryüzünde sayısız vukuatı olduğunu tahmin edebilirdim. Ama cevabın bu kadar basit olması çok beklenmedikti. Aşk mı? Sevgi mi?

Başımı eğdiğim yerden sertçe kaldırdım. "Bu yüzden mi yolculuk bizi aşkımızı inkâr edemeyeceğimiz şekillerde sınadı yani?"

"Bu konuda senden daha fazlasını bilemem," dedi kadın. "Ama Şaman'ınız öyle söylemişti, değil mi? Yolculuk sizi hazırladı. Saklı kalmış hisleri parlattı."

"Aklıma ve zekâma olduğu kadar kalbime de güvenmem gerek," diye tamamladım o gece duyduğum kısıtlı, kehanetvari dizeleri.

Başıyla usulca onayladı. Ama anlayamıyordum. "Bu güçle değil de aşka alakalıysa eğer bizim yaptığımızı diğer herkes de yapamaz mıydı?" diye sordum bu sefer. Bu kadar riskli olduğunu

daha önceden öğrenmişse âşıkları beraber sahiplenerek Selene sahiden de ihmalkârlık ediyor olmalıydı.

"Ah, hayır... Güçle elbette alakası var. Ona karşı koyabilecek bir güçle ve aşkla harmanlanmış bir Teselyalı, Selene'nin hesaba katamadığı bir gelişme." Parmaklarıyla elbisesinin kumaşını yılgınlıkla düzeltti. "Ama o zaten bir kumar oynadı. Âşıklar, hayatta kalmak için onun yolunu seçtiği sürece sevginin akıl sır erdirilemez büyüsü yarattığı yeni soya güç verecekti. Kurtları ona inanmayı değil, sevgilerine tutunmayı seçerlerse ve tabii bu sevgi gerçekse, özgür kalabilirlerdi."

"Hiçbirinin bunu aklından bile geçirmediğini mi söylüyorsun?"

"Orada ne yaşandığını bilemem. Sen gittiğinde kendi gözlerinle göreceksin. Belki o zaman bir yorumum olabilir," diye dudak büzdü. "Ama sevgi her zaman bir isyan değildir. Bazen, hatta çoğu zaman, bir teslimiyettir."

Bu kadar soyut bir konu hakkında konuşuyor olmak işi hiç ummadığım yerlere götürüyordu. Bana bir formül, Tanrıça'yı alt etmek için elle tutulur bir yöntem vermesini istemiştim. Nitekim elime geçen yine Şaman'ın ya da Ay Cadısı'nın içi boş yorumları gibi, tanımsız bir yere çıkıyordu.

Neredeyse onun silik varlığı kadar usul bir sesle, "Ama biz sevgimizi ondan saklamayı düşünüyorduk," dedim. Onunla bizzat sevgimizle savaşmamız gerekiyorduysa nasıl saklı tutacaktık ki? Bu düşünce henüz onun tepkisini görmeden bile çok saçma görünmüştü gözüme.

Kadın beni yine şaşırtarak, bu sefer oldukça anlaşılır bir şekilde güldü. Boğuk sesi de keyifle canlanmış gibiydi. "Denemenizi izlemek için sabırsızlanıyorum!" Ve tamamen silinerek yok oldu.

Ardından bakakaldım. Öylece, sanki zihnimde ona yöneltebileceğim başka bir sorunun kalmadığını fark etmiş gibi çekip gitmişti. Ne veda etmiş ne de şans dilemişti. Sabırsızlandığını söylemesi bile lafın gelişiydi. O hiçbir zaman gerçek olmamıştı. Bana pek yardımı dokunmuş muydu, *eh*, tartışılırdı.

Bir süre daha yerimden kımıldamadan, boğucu sessizliğin içinde öğrendiklerimi tarttım. Öylesine yetersiz gelmişti ki canhıraş bir çabayla, oraya gidip gitmemem konusunda danışsam mı acaba diye düşünmeye başlamıştım. O durumda cevaben mutlaka Sisilya gelir ve beni yatıştırırdı. Ya da Karmila gelip kız kardeşinin bir hiç uğruna mı öldüğü konusunda beni bir güzel haşlardı.

Her iki türlüsü de yaşanmayacaktı. Çünkü kalbimin en derinlerinde tereddütsüzce oraya gideceğimi, geri adım atmayı düşündüğüm o kısacık ânın çoktan geride kaldığını biliyordum. Arz'la sonunda kavuşmuşuz gibi hissederken ondan bir daha asla ayrılmayacaktım. Kaçınılmazıysa ertelemeyecektim.

Gitme vakti gelmişti. Dolap kulpunu yerinden çıkarırken hiçbir şeyin bıraktığım gibi olmadığını fark etmem çok sürmedi. Arkamı döndüğümde artık gri taşların arasındaki ateşten olukların, sadece bizi ağırlamadığını gördüm.

Oylum ve Atakan tırmanış patikasının düzlüğe ulaştığı noktada görünmüşlerdi. Arz onları fark etmiş ve gözünü kan bürümüş gibi bir öfkeyle bakışlarını doğrudan Atakan'ın üzerine kilitlemişti.

Sonra birçok şey aynı anda oldu ve ben tüm bu kargaşanın içinde ne yapacağıma şaştım kaldım.

Oylum içten bir rahatlama ve özlemle Arz'a doğru atıldı. Atakan, gözü beni ararken Arz'a yarım ağız yapmacık bir selam verdi. Dolayısıyla Arz'ın resmen havalanarak üzerine uçtuğunu göremedi. Atakan'a saldırırken yolunda duran Oylum'u çekmek için elinin tersiyle itti ve kız şaşkınlıkla yana savrulup dengesini kaybederek taşlar üzerine düştü. Henüz Arz'ın yumruğu havadayken çarpmanın şiddetiyle çıkan kemik çatırtısı kulağıma geldi. Çarpmanın etkisiyle savrulan ve bir yumak gibi birbirine dolanan Arz ve Atakan, yamaçtan aşağıya yuvarlanırken çığlığı bastım ve onlara doğru koşturdum.

İki elimi şaşkınlıkla açılan ağzıma kapamıştım. Bir an, o şekilde, yok yere ölüp gittiklerini düşününce, beynimden aşağı kaynar sular boşanmıştı. Ama hayır, neyse ki düşüş kısa mesafeydi, hemen aşağıda yarı bina iskeletlerini andıran başka tarihi kalıntıların üzerine iniş yapmışlardı. Arz kontrolü hızla ele alıp Atakan'ın üzerine çıktı ve yüzüne bir yumruk daha salladı.

"Hey, dostum. Beni gördüğüne sevinmedin mi?" diye hızla konuştu Atakan panikle.

"Hayır," diyen Arz darbesini savurdu.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diye bağırdım çığlık çığlığa. "Kesin şunu!"

Ancak ikisi de beni duymazdan gelmekte birbirinden farksızdı. Boğuk bir inilitiyle yan dönüp kan tüküren Atakan şimdi paniklemiş görünüyordu. "Peşinden gelmemize kızdıysan bunu başka türlü halledebiliriz."

Bir "Hayır" daha yumruğuna eşlik etti.

Beni duymazdan gelmelerine sinirlenmeme fırsat bulamadan bir el ayak bileğime dolandı. Oylum sürünerek bana yaklaşıp bacağıma yapışmıştı. Yüzünden saf bir nefret okunuyordu. Sanki Arz'ın az önce onu görmezden gelerek itmesinin ve şimdi Atakan'a pataklıyor olmasının sebebi benmişim gibi.

Pekâlâ, muhtemelen haklıydı. Ama hissettiği hüsranın tüm öfkesini bana yükleyemezdi. Beni sertçe çekip yere, yanına düşürürken belli ki farklı fikirdeydik. "Bence durdurmayalım. Hatta biz de onlara katılalım," diyerek üzerime sıçradı.

Başımı düşüşten korumayı başardım ama sert taşların sıyırdığı omzum için aynısını söyleyemezdim. Acıyla dişlerimi sıktım ve yan dönerek pençesinin az önce durduğum konumda taşa saplanmasına dehşetle bakakaldım.

"Delirdin mi sen? Bırak beni!" diye haykırdım. Arz gibi yumruklarla değil, bilakis sivri pençelerle saldırmasının tek sebebi vardı. Öldürmeyi hedefliyordu.

"Bunu o revire ilk girdiğinde yapmalıydım," dedi Oylum, kindar bir sesle tırnaklarıyla yeri kazıyarak.

Tekrar hamle yaptığında artık hazırdım. Belimdeki bıçaklardan biriyle pençesini savuşturdum. Öteki elime geçirdiğim gümüş hançeri keskin tarafıyla değil, düz yüzeyiyle doğrudan omzuna bastırdım. Teninden çıkan içler acısı bir cızırtıyla haykıran Oylum dizginlenmek yerine daha da hiddetlenmiş gibi duruyordu.

Zamanında Arz'ın bile cesaret edemediği bir gözü karalıkla parmaklarını yakmasını umursamadan hançeri gümüş kısmından tuttu ve küfürler ederek çekip fırlattı. Kendine gelmesi için birkaç derin soluk alıp vermesi gerekiyordu. Şansıma gümüşten etkilenen pençeleri körelerek normale dönmüş durumdaydı.

Kısacık bir zamanım vardı. Gerileyip konumumu sağlamlaştırmak ve bir sonraki hamleme karar vermek için. Ayağa kalktım ama tepenin uç yaptığı noktadan aşağıya, hâlen tutuştukları kavganın tesiri altındaki iki kurt gence bakmaktan kendimi alamadım.

Atakan mücadele etmeye çalışıyor ama kollarını dizlerinin altına kıstıran Arz'dan bir türlü kurtaramıyordu. Sonunda aklına ihtimallerin en kötüsü gelmişti. "O gece fenerde size ihanet edenin ben olduğumu mu öğrendin?"

Eh, şimdi öğrenmişti, değil mi? Arz en ufak bir tepki bile vermedi. Şaşırmamıştı bile. Ama bilmediğini üçüncü darbenin biraz gecikmesinden anlayabiliyordum. Sadece öfkesini bundan daha çok hak edecek bir şey yaptığına inanıyordu. "Hayır," dedi tekrar kısaca ve tekrar vurdu.

Atakan'ın aklı karışmış ve kendi kendini ifşaladığını yeni fark etmiş gibi iyice telaşlandı. Canhıraş bir çabayla sözlü savunmaya başladı. "Bak, açıklayabilirim. Seni tuzağa düşürmek isteyen Lider Boran'dı. Ben bana ne emri verdiğini anlayamamıştım. Oradakilerin siz olduğunu bilmiyordum!" diye haykırdı çaresizlikle.

Ne kadar da kolayca yalan söyleyebiliyordu. Artık yıllardır öfkemi kamçılayan sözlerin de bu denli iğrenç bir yalan

olduğuna şüphe yoktu. Fakat vakit tükenmişti. Oylum tekrar bana atılmış ve elimde kalan diğer av bıçağını ve çekmeye yeltendiğim ikinciyi bir çırpıda söküp almıştı.

Orada, ellerim bomboş, Oylum'un insafına kalmış bir şekilde donakalmışken Arz'dan boğuk bir, "Hayır," nidası daha yükseldi ve yumruğunun sert çatırtısının ardından Oylum yayından özgür kalmış bir ok gibi bir kez daha üstüme atıldı.

Dudaklarından suçlayıcı sözler döküldü. "Onu benden çalmayı başardın, ha!" Beni saçlarımdan yakalayıp çekiştirdi ve omuzum üzerinden dönmeye zorladı. Sırt sırta, beni aşağı çektiği açıya gerilemekten yay gibi gerilmiş sırtımda besbelli incinmiş yeni kaslar isyan çığlığı atıyordu. Arkadan uzatıp doladığı parmaklarını sert bir şekilde boğazıma bastırırken birden hava seyreldi. Başım dönmeye başladı.

Beni rahatlıkla yana döndürüp hırsla konuştu. "Bak! Yarattığın manzaraya bak. Senin için kavgaya tutuşmuş iki erkek. Parmaklarında oynattığın iki âşık," Boğazımdaki parmaklar da saçlarımdaki çekiş de o kadar güçlüydü ki cevap vermek neredeyse imkânsızdı. Versem bile suçluluk ve dehşet içinde tam olarak ne söyleyebileceğimi ben de bilmiyordum.

"Keyif alıyorsun, değil mi?" diye sürdürdü dişleri arasından. "İki eski dostu birbirine düşürdüğün için bundan delicesine bir haz alıyorsun. Ama baksana, bir katil yaratmak üzeresin..."

Sahiden de öyleydi. Atakan'ın yüzü kan revan içindeydi. Artık kemik ve etin nerede başlayıp bittiğinin anlaşılmadığı bir bulamaca benziyordu. Solukları kısık kısık, bir başka hayır cevabı alabileceği teori üretemeyecek kadar kendinden geçmiş vaziyetteydi. Arz üzerinde korkutucu bir sakinlikle dikiliyor, öldürücü darbeyi vurup vurmamak arasında gidip geliyor gibi görünüyordu.

Oylum tutuşunu sıkılaştırıp sırtına doğru çekerken sarsıldım ve ölecek olmamın değil, Arz'ın Atakan'ı öldürecek olmasının endişesiyle güdülerime göre hareket ettim.

Sol elim pat diye geriye, Oylum'un gözlerinin olduğunu tahmin ettiğim yere kapandı ve içimdeki panik ve acı dalgasıyla özgür kalmış yakıcı bir ışık patlaması herhangi büyülü söz söylememe gerek kalmadan Ay'ın Öpücüğü'nün arasından sızdı.

Oylum kör edici ışığın altında kıvranarak çığlık attı ve beni bıraktı. Geçiş izni bulan hava yakıcı bir hızda ciğerlerime akın etti. İkinci bir soluk için bile beklemeden haykırdım. Çünkü Arz kararını vermiş gibiydi. Son yumruğu Atakan'ın işini bitirmek üzere iniyordu.

"Arz! HAYIR!"

Çığlığım yumruğunu havada durdurdu. Silkinip kendine geldi ve hızla, sanki bunu bekliyormuş gibi, Atakan'ın üzerinden kalkıp kanlanıp şişmiş parmak eklemleri kasıp gevşeterek rahatlatmaya çalıştı. "Duyuyor musun?" dedi Atakan'a doğru. "Hayır dendiğinde işte böyle yaparsın," diye tısladı. *"Durursun."*

Ani bir kavrayışla sarsıldım. Tam olarak dört kez cevap vermişti. Ona dört kez reddedişimden bahsettiğimde söylediğim gibi, dört hayır cevabı vermişti. Sanki aklı basmayan bir mankafaya dersini tane tane verirmiş gibi.

Ne yalanlarının hesabını sormuştu, ne arkadaşlığına ihanetini ne de yeni öğrendiği ve umurunda bile olmayan Lider Boran'la yaptığı iş birliğini... Öfkesini sadece ona "Hayır" sözünün ne anlama geldiğini öğretmek için kullanmıştı.

Atakan'dan kısık bir inilti gelince ilgisini kaybetti ve bize döndü. Sanki ne hâlde olduğumuzu yeni fark ediyormuş gibiydi. Kaşları çatıldı, ağzı gerildi ve hızla uyaran bir emirde bulundu. "Oylum! Aklından bile geçirme!"

O sırada yanımdan gelen bastırılmış hırıltılara dikkatimi vermeyi akıl edebildim. Oylum, yarı yarıya kör bir hâlde, kendinden geçmiş ama hâlen bitmemiş öfkesiyle yere uzanıp yoga pozisyonu alır gibi kollarını öne uzatmıştı. Omurgası içe göçmüş, kürek kemikleri ince sporcu atletinin altında hayvani bir gerilimle üzerine katlanmıştı.

Kurda dönüşmek üzereydi.

Oysa Arz hâlâ onun Alfa'sıydı ve Oylum da en güçsüz halka, ona itaat etmekten başka çaresi olmayan bir Omega. Dönüşüm ânında durdu. Oylum kaldığı pozisyonda kendini yere atıp ellerini kör gözlerine kapadı ve haykırarak ağlamaya başladı.

İçimde ona karşı bulabileceğime ihtimal vermediğim bir merhamet duygusu alevlendi. Ağlayışına içim parçalandı. Az önceki kavga kadar bu üzüntüye ben sebep olmuştum. Dediği gibi Arz'ı ondan çalmıştım. Korkunç biriydim. Etrafımda yıkım ve enkaz bırakıyordum.

Arz düştükleri patikadan ağır ağır tırmanıyordu. Atakan'ı boş bir un çuvalı gibi ardından bırakıp gelmişti. Üstünde az önceki öfke patlamasının yalnızca hayal ürünü olabileceğini düşündüren bir sükûnetle bize yaklaşıyordu. Ama gözleri ağlama nöbetine tutulmuş Omega'sının üzerindeydi.

Gidip onun yanına çömeldiğinde içimde kıskançlığa benzer bir his filizlendi. Öte yandan göğsümü kabartan bir gurur hissi de vardı. Başta yaptığı gibi Oylum'u görmezden gelse, onun ilgisine ve sadakatine o denli kayıtsız kalsa bu artık zalimlik olurdu. Ancak Arz gözyaşlarına dayanamayan, yufka yürekli bir liderdi.

Oylum'un gözlerine kapadığı ellerini yakaladı ve onu şefkatle kendine doğru kaldırıp yüzüne bakmasını sağladı. Gözlerini kırpıştırarak görebildiği kadar ona bakmaya çalışan Oylum'un yüzü acıyla buruşmuştu. "Bu yüzden miydi?" diye fısıldadı ağlamaktan çatallanmış bir sesle. "Bu yüzden mi bana bir kere bile elini sürmedin? Bu yüzden mi aşkıma hiç karşılık vermedin?"

Kulaklarıma inanamıyordum. Bir soru, hiç sormama gerek kalmadan kendiliğinden elenmişti. Arz'ın Oylum'la hiçbir zaman gerçek bir ilişkisi olmamıştı. O nasıl ben ve Atakan arasında bir şeyler yaşandığına inanmışsa ben de aynı şekilde onların sevgili olduğuna peşin hüküm vermiştim. Aradaki tek

fark benim öyle ya da böyle Atakan'la bir kereliğine de olsa bir şeyler yaşamış olmamdı.

Mümkün mü bilmiyordum ama kendimi az öncekinden daha berbat hissettim.

Arz yatıştırıcı bir sesle Oylum'u teselli etti. "Böyle olmadığını biliyorsun. Sana istediğin değeri veremezdim. Kalbim bir başkası için atıyorken bu mümkün olmazdı."

Oysa Oylum suçlarcasına devam ediyordu. "Buram buram o kokuyorsun. Demek sonunda kavuştunuz."

Arz yalanlamadı. Başını sallamakla yetindi. "Evet. *Oyun sona erdi.*"

Oylum başka bir şey söylemeden sessizce ağlamasına gömüldü. Arz onun yanında kalırken ben usulca sıvışıp Atakan'a bakmaya gittim. Sanırım yalnız geçirecekleri birkaç dakikaya ihtiyaçları olacaktı.

Taş basamakların engebeli yolundan çıkıp yan tarafta başıboş bırakılmış kalıntılara doğru ilerledim. Atakan şimdi toparlanıp dirsekleri üzerinde doğrulup oturmuştu. Berbat bir hâldeydi. Bir göz kapağı şimdiden su toplamış, görüşünü tamamen kapatacak kadar şişmişti.

"Bu neydi şimdi?" diye sızlandı gelenin ben olduğumu görüp gevşerken.

"Az bile yaptı," dedim sırt çantamdan yaralarını temizlemek için mataramı ve işe yarar umuduyla yanık merhemini çıkarırken.

Yaralarına su döküp temizlerken irkildi ama az önceki sözlerim kadar değil. "Babanla konuşmamızı duydun, değil mi?"

"Nasıl anladın?" diye sordum ifadesiz bir şekilde çalışmaya devam ederken. Ona karşı Oylum'a bile duyduğum merhametin zerresini hissetmiyordum.

"Kulübesine atılan taşı soruşturdu. Eh, hemen sonrasında tası toprağı toplayıp kaçman da eklenince bağlantıyı kurabildim," dedi yarı anlaşılır bir sesle. Alt dudağı patlamış, ince kan şeridi çenesine yayılmıştı.

"Bazen fazla ısrarcı olduğunu düşünsem de hiç bu kadar kötü kalpli olabileceğine ihtimal vermemiştim."

Sesimdeki buz gibi keskinlik, sertçe bastırdığım yarasıyla birleşince "Balın..." diye inledi.

"Sözümü bitirmedim," dedim aynı sertlikle. "Ama onun için bile seni affedebilirdim. Biliyor musun?"

Duraksadı ve merhemi yanağındaki kesiğe sürüşümü dikkatle izledi. Bunu ona olan şefkatimden değil, zamanında ben yaralanınca aynısını benim için yaptığından yaptığımı anladı.

"Arz sırasını bana savdı," diye tekrar ettim bu asılsız sözü son kez söylediğimin bilinciyle. "Bu sözlerin benden çaldığı beş yıl için seni asla affetmeyeceğim."

Meselenin ne olduğunu şimdi anlamıştı. Utançtan büzüşüp kaldı. Tek kelime edemedi. Durumu buradan kurtarmasının mümkün olmadığının farkındaydı.

Aslında ona şimdi, Arz'ın ona tam olarak ne anlattığının ve yanımda olamamasının asıl sebebinin ne olduğunu sorabilirdim. Ancak bunu Atakan'dan öğrenmeyecektim.

Onun yerine, "Bizi nasıl buldunuz?" diye sordum. En azından Aydan'ın bu olaya ne ölçüde karıştığını öğrenebilirdim.

"Aydan'ın bir suçu yok," dedi cılız bir sesle. "Onu seninle konuşurken yakaladım ve telefonu vermeye zorladım. Arayan numarayı geri aradığımda..."

"Nereden aradığımı da öğrenmiş oldunuz," diye tamamladım başımı sallayarak. İçime sular serpiştirildi. Neyse ki... Aydan'ın sadakatini de kaybetmiş olsam orada ev diyebileceğim tek bir insan daha kalmamış olurdu. Zaten Arz'ın yanında hiç olmadığım kadar yuvamda ve sahiplenilmiş hissetmeme bakılırsa olmam gereken yer burası, onun yanıydı.

"Teşekkür ederim," dedim işlemi tamamladığım için artık doğrularak. "En azından bir kez dürüst olabildiğin için."

"Ben..." diye başlayacak oldu ama onu bir kez daha susturdum. Gerek yoktu.

"Arz'a görünmeden gitsen iyi olur," dedim. "Oylum'u aşağıda bekleyebilirsin."

Bizim nereye gideceğimizi, aşağı inip inmeyeceğimizi sormaya ne kadar hevesli olursa olsun, mağlup bir havayla ayağa kalktı ve kısık iniltilerle aşağı inmekten başka bir şey yapmadı.

O gidince birden üstümden ölü ağırlığı kalkmış gibi hissettim. Atakan'ın hayatımda kapladığı o boğucu alan artık hiç olmadığı kadar ferahtı.

Yukarıda, yan yana oturmuş ve ânın hararetinden kurtulmuş Oylum ve Arz'ı buldum. Şimdi onların nasıl bir çift olduğuna inanabildiğime hayret ediyordum. İlişkileri daha çok *akıl danışan - mentör* ilişkisini andırıyordu. Oylum, bir sonraki tepkisi için Alfa'sından izin istiyor gibi ürkekti.

Arz müsaade edince konuştu. "Üzgünüm," dedi. "Aşırı tepki verdim."

"Sorun değil," dedim geriye doğru esneyip sırtımda incittiği kası rahatlatmaya çalışarak.

"O elinle yaptığın neydi öyle?" diye sordu çekinceyle. Hâlâ ışığa fazla duyarlıymış gibi kısılan gözleri ürkekçe sol elime kaymıştı.

"Evet, senden bir ricam var," dedim suçlu bir zevkle kasılarak. Tam istediğim konuya parmak basmıştı. "Burada gördüklerini Lider Boran'a anlatmanı istiyorum. Ona bize de bana da ne yaptığını harfi harfine bildiğimi söylemeni istiyorum. Ve benden mahrum ettiği gücüme kavuştuğumu."

Oylum'un beti benzi atmıştı. O gücün ne olduğunu bilmese de yıllardır benden saklanacak kadar tehlikeli olduğunu görebiliyordu.

Çenemi dikleştirerek son mesajımı verdim: "Ve ona de ki, peşimden gelmeye kalkarsa burada bir kız evlat değil, düşmanını bulacak."

Gücümden ilk defa katıksız bir şekilde memnuniyet duyarak ve sonuna kadar gururla ekledim.

"Ben artık *annemin kızıyım*."

Zamanın ne kadar hızlı geçebildiğine şaşırarak gökyüzünün yakıcı bir kızıllığa büründüğünü fark ettim. Atalarımdan biriyle konuşmak ve geçmişimizin kandan candan hayaletleriyle kavgaya tutuşmak sandığımdan çok vakit almıştı. Şimdi ateşler kararmaya başlayan havayla daha canlı, daha harlı duruyordu.

En büyük ateş konisinin önünde diz çökmüştüm. Artık daha fazla erteleyemeyeceğim o an gelip çatmıştı. Annemin kızı olmayı henüz sahiplenmişken ona ait tek yadigârı, cadı güncesini yakmak üzereydim.

Sanki o defterin içinde saklı olanlar gizli büyüler ve soyumuzun sırları değil de annemin bana içten öğütleriydi. Defter sadece bir defter olmanın yanı sıra kan döken ve benim için hayatını feda eden Teselyalı kız kardeşlerimin birer hatırasıydı. Fakat onu yakmamı tembih eden de bizzat kendileriydi.

Saklamak güvenli olsaydı, tıpkı bir ağaç kökü ve taş yığının altına istiflediği dolap kulpu gibi onu da geride bırakmamı söylerlerdi. Ama bu defter ele geçirilmemesi gereken kritik bir objeydi. Artık onu bir kez görmüş ve asla unutulmayacak olan ölü anıların dehlizinden çekip çıkaracaktım.

Ateşe tuttuğum defter yumuşamış gibi tuttuğum yerden sarkarak tutuştu. Alevler kavurup büzüştürerek ürkütücü siyah cilde yayıldı ama defter son bir çabayla yanmaya direnerek sü-

reyi elinden geldiğince uzattı. Sonra ateş artık tutamayacağım kadar yayılınca onu çukurun içine bıraktım. Alevler tarafından yutulurken kül olanın cesetler, mezarsız ruhlar olduğunu düşünmek istedim. İçime düşen taşın açıldığı oyuğu, Persi'nin benim için deşifre ettiği sayfaları –ki son anda akıl edip alfabe deşifresinin yazılı olduğu kâğıt parçasını içinden çıkarıp cebime atmıştım– görmezden gelmeye çalıştım.

Bir cenaze töreninde olduğumuz izlenimine kapılan Arz destek olmak istercesine bana doladığı kolunu kaydırıp omzumu sıvazladı. Matem havasını bozmamak adına konuşmuyordu.

Yeterince zaman geçtiğine ikna olunca ona döndüm. Yüzü hemen önündeydi. Mesafeler kaybolmuştu. Ateşin turunculuğu yüzünde dans edip şekilli dudaklarından sekiyordu âdeta. Uzanıp onu öpme isteğim her şeyden ağır bastı ama Selene'nin her an gelebileceği korkusuyla vazgeçtim. Elbette defteri Tanrıça izlerken yakmadığımız için şu anda yalnız olduğumuzu öngörebiliyorduk ama ya gelirse.

Şimdi ayağına gidecekken bunu düşünmek anlamsızdı.

Arz'a dönüp yakılması gereken son bir sırrın kaldığını hatırladım. Bu sır bana ait değildi ama onu doğrudan etkiliyordu. Atakan'ın neredeyse ağzından kaçırdığı, Arz'ınsa hiç mi hiç umursamadığı bir bilgiydi. Ancak bilmesi gerekiyordu.

Hazırlık aşamalarımı gıkını çıkarmadan izleyen Arz'a pat diye, "Tanrıça'ya yakalanmanın sebebi Atakan ve babamdı," dedim.

Arz hüzünlü bir bakışla beni izledi ama başka bir tepki vermedi. "Tahmin edebiliyorum," demekten başka.

Ona bildiğim her şeyi anlatırken de aynı sükûnetle dinledi. Sonra nefesini yeniledi ve dikleşti. "Atakan'ın beş para etmez herifin teki olduğunu en başından beri biliyordum. Bana ihanet ettiğini bilmediğimde bile senin peşinden koştuğunda benim için bitmişti. Yine de onu çevremde tuttum. Sırf seninle olan

bağlantısından dolayı buna katlandığımı sonradan fark ettim." Kalbim bu itirafla ezilip büzüldü. Arz ise devam etti.

"Genelde boş boş konuşur dururdu. Ama bazen, bazı günler, beni bu konuda alt etmenin verdiği suçlu bir zevkle bana senden bahsederdi. Senin yaptıkların hakkında onun sayesinde haberdar olurdum. Sanırım bu sebeple o kadar süre yanımda kalmasına izin verdim."

"Bu sondu," dedim anlayışla. "Artık hayatımızdan tamamen çıktı. Artık gerçeği biliyoruz." Ve şimdi, omzumuzdan kalkan bu yüklerle yolumuza devam edebilirdik.

Oysa Arz, "Bir şey daha var," dedi tutuşunu gevşetmeden. Eğilip beni öpecek sandım ama konuştu. "Atakan'a tam olarak ne söylediğimi anlatmam gerek."

O konunun bir daha tartışılmamak üzere kapandığını sanıyordum. Merakla hafifçe ona doğru döndüm. Kolunu omzumdan belime kaydırdı ve gün boyu eksik olmuş bir ziyaretçi şimdi patikayı tırmanıp çıkagelse, ateş başında romantik bir akşam geçiren iki gençten fazlasını görmezdi.

"Oylum'la gönderdiğin mesajı duyunca baban o kısmını da bildiğini sanacak. Öyleyse duymanda bir sakınca yok," dedi usul usul.

"Meraktan çatlatacak mısın?" diye yakınınca güldü. Acı dolu bir gülüştü bu. Gözleri ateşin yanına uzattığı şiş ve yara bere içindeki eline kaydı. Atakan'dan bahsedince az önceki yumrukları da hatırlıyor gibiydi.

"Atakan'a bir daha senin yanında görülemeyeceğimi, benim yerime sana onun göz kulak olmasını söylemiştim," dedi iç geçirerek. Sanki bu hesaplaşma onun için yeterliymiş gibi Atakan'ı unutmuştu.

"Ama neden?"

Kalan öfkesinin son bir hedefi vardı. "Çünkü baban..."

"Bana bir daha bana bakınca babanın kızını görüyordum dersen seni fena pataklarım," dedim muzip bir korkuyla.

"Evet, çünkü beni buna zorlayan babandı, Balın." Gözlerine fırtına bulutlarını anımsatan bir karaltı çöktü. "Babamı katlettikten sonra ziyaretime geldi," diye sürdürdü. Siniri artık alnında atan damardan belli oluyordu. "Hayatımı mahvettikten sonra elimden alabileceği son bir şey kalmıştı. *Sen.*"

"Bunu yapmış olamaz," diye soludum panikle. Hayır, hayır, hayır. Bana bu şekilde de zarar vermiş olamazdı.

"Yaptı. Bana senden uzak durmamı söyledi." Çenesi kaskatıydı. "Bunu yapmazsam sana zarar vereceğiyle tehdit etti. Bununla kumar oynayamazdım."

Ah, hayır, dercesine inledim. Ona aptallık ettiğini, her şeye rağmen bana gelmesini ve bunu birlikte çözebileceğimizi söylemek isterdim. Ama o kumarı oynamamakta haklıydı. Babamın bana zarar vermekten çekinmediğini defalarca görmüştüm. Pek yakında, ölümüm hakkında bile kayıtsız kalabildiğine şahit olmuştum.

"Bana en ufak bir şey söylemedi," dedim cılız bir sesle. "Bir şey fark etmeyeceğini biliyordu. İnadına sana geleceğimin farkındaydı. Benden önce senin aklına girerek beni buna mecbur bırakmış meğerse."

İliklerime kadar buz kesmiştim. Tıpkı beni buraya çağırıp gerisin geri göndermeyi planladığında olduğu gibi, kızını çok iyi tanıyordu. Beni mağlup etmenin yollarından haberdardı. Durum benim kontrolümün dışında gerçekleşince ona karşı gelemediğimi çoktan öğrenmişti. Ben nasıl ona isyan etmeyi öğrendiysem o da benim isyanlarımla başa çıkmayı biliyordu.

"Onu o gün orada öldürebilirdim. Babama yaptıklarından sonra ne hakla..." Öfkesinden konuşamıyordu. "Ama bu senin de hayatını mahvederdi. O yüzden yapacağımı ama bundan sonra seni rahat ettireceğine dair garantisini istediğimi söyledim."

Demek bu yüzden gezip tozmama izin verildiğini, kartımın babamdan gelen paralarla dolup taştığına inanıyordu. Yaptığı pazarlığın o koşulları yerine getirdiği sürece tıkırında işlediğini sanıyordu. "Bu sözünü tutmadığını temin edebilirim."

"Görebiliyorum," dedi mağlubiyetle. "Ama anladığımda artık iş işten geçmişti."

Evet, anladığında çoktan lanete yakalanmış ve mecburen birlikte hareket etmeye başlamıştık. Ondan uzakta yaşadıklarım hakkında ancak böylelikle fikir sahibi olabilmişti.

Her şeyin yolunda olduğunu zannediyordu. Benden uzak durarak ve nefret ediyormuş gibi davranarak bana iyilik ettiğini düşünüyordu. Bu sadece benim de çocukça bir öfkeye kapılarak kendimi ondan nefret etmeye zorlamama neden olmuştu. İşin kötü yanı, Arz'ın aksine ben bu konuda başarılı olmuştum. Yıllarca bu nefrete sımsıkı tutunmuştum.

O yüzden görememiştim. Arz'ın bana aralık bıraktığı kapıları da şefkatini de sevgisini de...

"Ben... Çok üzgünüm," diye sayıkladım. Anlayamadığını belli eden çatık kaşlarına hitaben devam ettim. "Daha iyi biri olsaydım eğer bunu fark edebilirdim. Duyduklarıma değil sana ve sevgimize inanmayı seçebilirdim."

"Bu mümkün değildi. Ben üstüme düşeni çok iyi yerine getirirken imkânsızdı."

"Hayır," diye direttim. "Sen benim tüm laf çarpmalarıma, sana ettiğim türlü işkencelere rağmen beni sevmeye devam ettin. Sen katlandıysan ben de katlanabilmeliydim."

"Bir anlamı olmazdı ki?"

"Çok anlamı olurdu." Sesim buğulandı. "Sevgimin *seninki kadar* güçlü olduğunu bilirdin."

"Hiçbir zaman aksine inanmadım ki..." dedi şefkatle.

Biliyordum. Ama gerçek bu değildi. "Ben senden nefret ettim, Arz. Tiksindim. Kıskandım. Canını yakmak istedim. Birçok kez hem de!"

"Dayanabilirdim. Dayandım da..."

Ama neredeyse dayanamıyordu. Selene onu yakaladığında pes etmek üzereydi. Bunun üzerinde kendi payımı görmezden gelemezdim.

"Ölen benim babam olmalıydı," diye isyan ettim sonunda. "Lider Alper sevgi dolu, iyi kalpli bir adamdı. Sen harika seviyorsun çünkü sevmeyi ondan öğrendin. Bense o zalim adamdan bir kez olsun gerçek sevginin neye benzediğini görmeden yetiştim."

"Baban kesinlikle ölümü daha çok hak ediyordu," dedi usulca kollarımın oluşturduğu korumacı yumağı ağırca çözerken. "Haklısın. Ama onun sevgisizliği seni sandığından çok daha farklı yönlerde geliştirdi."

Çenemi avuçları arasına alıp beni onun sözlerine inanmam için uzun uzun öptü. Sonra geri çekilip dudaklarım arasına ateş gibi nefesinden üfledi. Sahici düşüncelerini zihnime kazımak için özenle, tane tane konuştu.

"Sen sevilmediğin her şekilde sevdin, Balın. Öyle seversen sen de sevilirsin sandın. Ve ne şanslısın ki karşılığını verdim. Sevdim. Seviyorum. Seni her şeyden çok seviyorum çünkü buna sen sebep oldun, Prenses."

Beni tekrar öptü. Tekrar ve tekrar. Dün göğün kararması için sabırsızlanırken bugün aydınlık biraz daha uzasın diye dilenecek hâldeydim. Arz beni sonsuza kadar öperken gün batımı şimdiki gibi ikimizi gözetsin ve bizi de ateşten kucağı arasına alsın istiyordum.

Sonsuza dek öyle kalabilirdim.

Ama maalesef bir aşamada durulduk. Ayaklandık ve yazgımızla yüzleşmek üzere Yanartaş'ı, kül olmuş günceyi ve aştığımız tüm engelleri geride bıraktık.

Kulağıma gelen seslere bakılırsa oradalardı. Çok yakınlardı. Uluyorlardı. Az sonra Ak Kurtların yerleşkesine ulaşacaktık. *Kurtların uluduğu yere,* diye geçirdim içimden, gözümü ufuktan çekerek.

Gelmiştik.

Daha önce Yanartaş'a ulaşılan patikanın dışında hiçbir yere sapmamıştım. Diğer ziyaretçiler gibi, gelmiş ve geri dönmüştüm. Ancak bu sefer öyle yapmadık. Dosdoğru tepeyi tırmanmaya devam ettik ve çok geçmeden aşağı ineceğimiz, keçilere ve yürüyüşçülere ayrılmış gibi görünen daha dar bir patikayı keşfettik. Patika indikçe genişledi. Dağın dokusu büsbütün yok oldu ve kendimizi bir tür yaylanın içinde bulduk.

Burası her nasılsa çam ve bozkır çalıları yerine yemyeşil yapraklı, türlü türlü ağaca ev sahipliği yapan yeni bir bitki örtüsüyle kaplıydı. Tam ifade etmemesiyle beraber daha verimli topraklar olduğu anlaşılıyordu.

Bolluk ve bereket... Şaman'ın sözlerinden küçücük bir parça aklıma süzüldü.

Ulumalar kulağımıza çalınmamış olsa geldiğimizi tam olarak şimdi anlamış olurdum. Ya da on dakikalık bir başka yürüyüşün ardından, dümdüz, el değmemiş Yunan sütunları bizi karşıladığında tamamen ikna olurdum.

İkişer metre arayla yerleştirilmiş ve yüzlercesi ardı ardına sıralanmış karşılıklı sütunlar âdeta bir geçit töreni alanını çağrıştırıyordu. Devasa mermer bloklarından yapılmışlardı. Sarılmaya kalkışsam kollarımın çapına ancak erişebileceği büyüklüktelerdi. Yukarı doğru uzadıkça uzuyor, tepelerine herhangi bir beşik çatı

yerleştirilmediği için boşta kalan, işlemeli sütun başlıklarıyla son buluyorlardı. Kaideleriyse neredeyse boyuma ulaşıyordu. Üstlerinde türlü heykelsi işlemelerle bir tür savaş resmedilmişti ve kimilerinin üzerinde Yunanca yazıtlar vardı.

Arz'la birbirimize bir bakış atıp tedirginlikle ilerlemeye başladık. Çok tuhaftı. Burada, böyle bir antik kent kalıntısı olmadığına hemen hemen emindim. Bir yeri yağmalayarak getirilmedikleri de aşikârdı. Bu sütunlar, hiç de öyle binlerce yıl enkaz altında kalmış, aşınmış ve kazılara çıkarılmış gibi değillerdi hani. Hatta o kadar net bir kemik beyazıydılar ki henüz yeni oyulmuş olmalıydılar.

Acaba Selene onları kurtlarına mı yontturdu, diye düşünecek oldum ama böyle bir şeyi bu kadar kısa süre içinde tamamlatması mümkün olamazdı. Yaklaştıkça heykelsi anlatımların arasına ince ince dokunmuş Aytaşı'ndan parçalar gözüme çarpmaya başladı. Bunları... Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Hafiften belirmeye başlamış yıldızlar, sanki beşik çatı yerine üzerimizi örtüyor gibi görünüyordu. Ve işte Ay, oradaydı. Neredeyse yarı yarıya kapanmıştı.

"Bunları Ay'daki konağından getirmiş olabilir mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Öyleyse şaşırmam," dedi Arz omuz silkerek.

Yakınlarına gidip parmak uçlarımı işlemeler üzerinde gezdirdim. Buz gibi soğuk ve pürüzsüzlerdi. Normalde bu tarz eserleri hep yıpranmış hâliyle görmeye alışık olduğumdan renkleri normalde de koyu gri olur sanmıştım. Öylesi daha oturaklı ve tarihi eserlere uygun gibi gelirdi. Oysa beklentilerimin tam zıddı, gözlerimi acıtan çiğ bir beyazlıktaydı.

Yaklaşınca netleşen yazıları keşke anlayabilseydim diye geçirdim içimden. Ve şaşırtıcı şekilde, dilediğim anda bir göz oyunu gibi görüşüm bulanıklaştı, harfler bir karmaşaya dönüştü ve Yunan alfabesinden, annemin güncesinde gördüğüm alfabeye evirildi. Bunun sebebi, o zamanlarda yaşamış ataları-

mın bilgi dağarcığıyla bu alfabeyi kullanmış cadılarınınkının örtüşmesi ve olanı dönüştürmesi olmalıydı. Henüz alfabeyi sorunsuzca deşifre edemiyordum ancak zamanım olduğunda buraya gelirsem oralarda neler yazdığını çözebileceğimi bilmek iyi gelmişti. Şimdiden buradaki zamanı geçirebileceğim bir uğraş bulmuştum bile.

Tekrar Arz'a döndüğümde benim kadar tasasız olmadığını fark ettim. Endişeli bir ifadeyle aşağıya, ayaklarımızın bastığı taş yola bakıyordu.

Onu takiben gözlerimi yere indirdiğimde neyle karşı karşıya olduğumuzu anladım. Sütunlarla o kadar büyülenmiştim ki bunları fark etmemiştim bile.

Parke taşlar garip bir örüntüyü takip ederek dizilmiş, altımızda metrelerce uzanan rünik sembollerden bir derya oluşturuyordu. Ayaklarımızın taşa değdiği yerden belli bir mesafeye kadar bizden akan ışık hareleri bu rünleri aydınlatıyor ve geçip giderken tekrar karanlığa boğuluyorlardı.

"Bu yol bizi tanımak için. Gücümüzü ifşa ediyor," dedi ağır ağır. Ona tam olarak ne olduğumu söylememiştim. Ama olduğum şeyde bir problem olduğunu biliyordu. Sormaktan kaçınması, bunun ortaya çıkmasından çekinmediği anlamına gelmezdi. Bana ve ayaklarıma korku dolu bakışlar atıyordu.

Arz'dan yayılan ışık kızıl bir turuncuydu. Benden akansa onunkini gölgede bırakan sarı bir ışıktı. Parlaktı ama elimden fışkıran canlı beyaz kadar değil. Her nasılsa anlamıştım. Hatta emindim. Sarılığı beni şimdi çok geride kalmış gibi gelen bir hatıraya sürüklüyordu. Avcumu elleri arasına almış Hazal'ın gücünden filizlenen sarı, renklerin menevişlediği o büyüleyici ışıktı bu.

Bir Ay Cadısı'nın ışığı. *Bir Teselyalının değil...*

Gözlerime inanamayarak yoğun bir hayranlığa kapıldım. Sahiden de işe yarıyordu. Sisilya'nın yaptığı illüzyon büyüsü kusursuz bir şekilde işliyordu. Beni Tanrıça'nın gözlerinden

sakınmakla kalmıyor, bizzat gücümüzün kimliğini sınaması için özenle tasarlanmış bu geçidi bile kandırabiliyordu.

Elbette, en kusursuz kılıf değildi. Bir cadı olduğumu hâlen ifşa ediyordu. Ama Ay Cadıları, Selene'nin Hekate'yle yaptığı bir iş birliği sonucu ortaya çıkmıştı. Kendi izniyle oluşmuşlardı. Bu, onun gücünü gasp ederek kullanan Teselyalılardan bin kat daha iyiydi ve olur da gücümün doğası şüphe uyandırırsa oldukça anlaşılır bir bahanesi hazırda olacaktı.

Şimdi eskisine nazaran artmış bir özgüvenle Arz'ı ilerlemeye zorladım. "Zaten bir cadı olduğumu biliyorlardı, değil mi?"

Benim dert etmediğimi görünce o da rahatladı. "Evet, Vahel seni cadılıkla sınadığında oradaydı," diye itiraf etti.

Anlık gelen ürperme hissi aynı hızla gitti. Bu gerçeği Özgür ve Hilal'den de sakınmamıştım. Tanrıça'nın orada olup gözetlemiş olmasında bir sorun yoktu. Mühim olan her şeyi ben yalnızken, Arz ortalarda yokken öğrenmiştim.

Yine de sadece bize ait olduğunu düşündüğüm bir ânın başkasıyla paylaşılmış olma ihtimali beni diken üstünde tutuyordu. Özelimize burun sokuyor olmasını geçtim, bu hâlde nasıl aşk yaşayacaktık ki?

İçimden bir ses, gider gitmez karşısına geç ve Arz'ın dudaklarına yapış, diyordu. Peşin peşin söyle ve bitsin.

Zaten beni bir yanlışlık oldu diye salıvereceğine artık zerre inanasım gelmiyordu. En azından kendimize bu konuda işkence etmeyi kesmiş olurduk. Ama Arz'ın buna müsaade edeceğinden şüpheliydim. Sırf o kadar dayandık diye, her hâlükarda bir şansımızı deneyelim diyecekti. Sanki öbür türlüsü, kendini benden sakındığı fazladan birkaç gün artık telafisi olmaz bir kayba dönüşürmüş gibi.

"Geldiğimizi biliyor mu?" diye sordum merakla.

Başını gerginlikle salladı. Büyüyen gözlerinden şu anda bizimle olduğunu ve bu yoldan geçişimize dikkat kesildiğini anladım. Eğer ağzımı tutamayıp içinde olup olmadığını sorsay-

dım, Arz'ın büyük sırlarını açığa vurduğunu belli etmiş olurdum. Korkunç bir felaketten döndüğümüzün farkındalığıyla bunda sonra bunun için bir güvenlik kelimesi belirlememiz gerektiğine karar verdim.

Bakışlarımı yürüdüğümüz yola çevirip elimden geldiğince doğal davranarak ilerlemeyi sürdürdüm. Şimdi Arz'a baksam, o gözlerin ardında Selene'nin de olduğunu biliyorken bu çok tuhaf olurdu. Ona bir yandan elimden geldiğince nötr bir görünüm sunmaya özen gösterirken, bir yandan da aklımdan kelimeler geçirerek zihnimi meşgul tutmaya çabaladım.

Gudubet, olabilir miydi? Hayır, çok anlaşılır olurdu. Peki, ya *Ananas*? Kendi kendime gözlerimi devirmekten son anda kurtuldum. Oldu olacak *Kırmızı Kod* yapalım, diye hayıflanarak arayışıma son verdim.

Şimdi de neredeyse gülecektim. Hayatımın en gergin anlarından birini yaşamam gerekirken ben nasıl oluyordu da Tanrıça'nın gelişini alarm verecek bir kelime üzerine kafa patlatabiliyordum? Sanırım deliliğin kalbine yaklaştıkça benim de ayarlarım iyiden iyiye bozuluyordu.

Neyse ki son sütunlar da aşılmış ve şimdi ağzımı bir karış açık bırakacak bir yerleşkeye bakakalmıştım.

Buraya bir uygarlığın temellerini atıyor, diye haykırdım içimden. Gözlerim dehşetle büyümüş, yarı iskelet hâlindeki Yunan mimarisinden fırlamış kenti hazmetmek için yoğun bir çaba harcıyordum. Tanrıça sadece yeryüzüne inmekle kalmamıştı, buraya temelli *taşınıyor* gibi bir hâli vardı.

Arkada çadırlar, büyük bir hamam olacağını tahmin ettiğim kazılmış toprağın hemen yanından başlıyordu. Su hendekleri kurulmuş, bir meydan için alan bırakılmış ve tüm bunların ortasında harıl harıl çalışan kurt adamlar, oradan oraya koşuşturur hâldeydi.

Ne kadar da kalabalıklardı. Şimdiden kendi sürümüzle hemen hemen aynı sayıdaydılar. Ancak buradaki kurtların hepsi

genç ve sağlıklıydı. Bizim sürünün Eski Kanları ve yaşlıları göz önünde bulundurunca, hangi tarafın daha güçlü olduğu sorgulanamazdı.

Yalnızca bizden aldığı kurtlar üzerinden tahmini bir rakam öne sürebilirdim. Ama karşımdaki manzaraya göre asla gerçekte olana yaklaşamazdım. Bizim dışımızda kaç kurt sürüsü daha bu korkunç kayıplara göğüs germek mecburiyetindeydi? Biz son dört aydır buna maruz kalırken bu katliam ne kadardır devam ediyordu?

Başta, bu kadar büyük bir kent kurmasının anlamsız olacağını düşünmüştüm. Anladığım kadarıyla çok yakında burası gerçek bir şehir olabilecekti. Hatta genişlemesi için pay bırakıldığını yeni görüyordum.

Üstüme kuşandığım güven zırhı saniyeler içinde paramparça oldu. Büyük bir tehlike söz konusuydu. Selene'nin istediği sadece çalınan gücü olamazdı. Tacının eksik parçalarını tamamlamak üzere olmasına rağmen kalıcı kararlar alıyordu. Gitmeyecekti. Kalarak elde ettiği tam kapasite güçle savaşacaktı. Ama kiminle? Hazal, Akademi diye bahsettiği yerde tüm büyü âlemini ilgilendiren bir savaşın patlak verdiğini söylememiş miydi? Sanırım çok yakında burada da yeni cephesi açılacak bir savaştan bahsediyordu.

Yaklaştıkça ırgat gibi çalışan Ak Kurtların ilgisi üzerimize çekildi. Tepkileri bir şaşkınlık ya da meraktan öte, coşkulu bir sevinçle bir tutulabilirdi. Sanki uzun zamandır gelmelerini bekledikleri Tanrı misafirleriymişiz gibi bize kucak açtılar. Kimileri sahiden de yanımıza gelip bize sıkı sıkı sarıldı ve bunlar Özgür ve Hilal gibi tanıdık yüzlerden değillerdi. Bizi çoktan aileden kabul eden, Aydoğan yabancılardı. Çoktan Tanrıça'nın boyunduruğu altına girmiş köleler.

Daha normal bir şekilde temkinli uzaklıklarını ve şüpheci bakışlarını koruyanlar, muhtemelen Arz ve ben gibi, yeni döngüyle buraya sürüklenmiş ve henüz ölüp yeniden doğmamış

olanlardı. Onlar da bizim gibi bunun ne kadar garip olduğunun dehşetine kapılmışlar ama alışmaya çalışıyorlardı.

"Ne kadar oyalandınız!" diye bir bıkkınlık nidasıyla bize atılan Hilal, karnında bir bebek büyümekte değilmişçesine savrukça hareket ediyordu. Normal bir insan kadınına sayısız düşük riski yaratacak, tonlarca ağırlıktaki bir taş bloku şöylece bir fırlatıp bizden yana gelmişti. Şimdi, toz toprak içinde kalmış kollarını bana dolamak için kullanmaktaydı.

"Onları atlatmak kolay olmadı," dedi Arz afallamış sesini gizlemeye çalışmadan. O da Özgür'le kucaklaşıyordu.

Sıkıp gevşettiği bereli parmak eklemlerini fark eden Özgür aferin dercesine omzunu sıvazladı. "İyi yaptınız. İlk aşamalarda keyfini çıkarmak önemlidir." Yüzünde imalı bir gülümseme yeşermişti.

Öldürmeyi kastettiğini anlamamla kanım buz kesti. Teorilerimde haklıydım. Hepsi birer katildi ve bunu övünerek, tadı çıkarılacak bir aktivite gibi lanse ediyorlardı.

"Ah, Balın! Sonunda gelmiş olmanıza nasıl seviniyorum anlatamam," diye şakıdı Hilal. Kalabalığın bizimle selamlaşmış büyük kesimi şimdiden ilgisini kaybetmiş hâlde geri çekiliyordu. Ancak Hilal'in tuhaf laflarına maruz kalarak katlanmam gereken bu şey, sürümüzün her bir üyesi benimle kucaklaşmadan bitmeyecek bir seremoniden farksızdı. Hilal'i dikkatimi vermeden üzerimi bir örten bir serbest bırakan sıcak kurt bedenlerinin arasından dinliyordum.

"Neler yapacağız neler! Başta işler çok ağır gelebilir ama herkese güçlü yanlarına göre iş veriliyor. Senin taş taşıyacağını sanmam," diyordu sitemle. "Acaba Tanrıça seninle tanışınca ne yapacak? Öyle merak ediyorum ki!"

Onun bile sesinde iştahlı bir merak vardı. Sanki o da beni ilk gördüğü an öldürebileceğinden şüphe ediyor ama gösteriden benim aksime sonuna kadar haz alacağını ele veriyordu.

"Ben de sabırsızlanıyorum," diye neşesini taklit ettim. "Sahi, Selene nerede?"

Göğe bakıp son gün ışıklarının da ufukta yok olmaya yüz tuttuğunu fark edince zamanın nasıl hızlı geçtiğine akıl sır erdiremez bir edayla, "Ay! Tam vaktinde geldiniz," diye bir çığlık attı. "Şimdi eğlence başlayacak. Kaçırmanızı istemezdim."

Ve hemen hemen aynı anda işlerine dönmüş diğer sürü üyeleri, ellerinde ne var yoksa bıraktılar. Ardından hoplayıp zıplamaya, kollarını ve omuzlarını sarsarak savurmaya başladılar. Aynen Hilal'in kendinden geçerek attığı çığlıklar gibi onlar da başlarını geriye yatırıp yakarışlarını geceye saçıyorlar, âdeta kurt formunu almamış olsalar da her daim kurt olduklarını kanıtlarcasına uluyorlardı.

Kurt uluması ürperticiydi ama saygı duyulasıydı. Bu insani çığlıklarla kıyaslanınca fazlasıyla kadim geliyordu. Şimdi kendinden geçmiş kalabalığın arasında kalınca komik bir kamera şakasına yakalanmışım gibi hissediyordum. Gülmemek neredeyse imkânsızdı. Arz da sarsılmış, *bu da ne* der gibi etrafına bakınıyordu.

Kalabalığın içinde yine son döngünün kurbanları olduğunu tahmin ettiğim suskun yüzler gördüm. Korkulu bir ifadeyle delirmiş Aydoğanları seyrediyorlardı. Aralarından aynı adanmışlıkla olmasa da onlara katılan yeni kurtlar da vardı. Tüm bunları eğlenceli ve olması gerektiği gibi saçma buluyorlar, nitekim yarı dalgaya vurarak onları taklit etmekten kendilerini alamıyorlardı.

Sonra bir anda, sanki hepimizin bilmesi gereken bir istikamet varmış gibi, yek adım, sağ tarafa doğru koşmaya başladılar. Sıçramalar geniş, kimi zaman birbirlerine çarpa çarpa attıkları dans rutinlerine benziyordu. Geride kalmışlar arasında ben ve Arz dışında yeni döngüden kurtlar, bir de Hilal ve Özgür çifti vardı.

Hilal beni çekiştirirken söyleniyor, sesi ulumalara karışacak şekilde ölçüsüz ve yüksek perdeden çıkıyordu. "Hadisenize, en güzel kısmını kaçıracağız!"

Arz'la koşar adım yanlarından giderken, diğer boynu bükük kurtlar hiç de gelmeye niyeti yokmuş gibi duruyordu. Ne olduğunu görmektense burada kalıp birkaç kalan işin ucundan tutmaya yönelmişlerdi.

Hemen yanı başımda ilerlemek için yoğun çaba sarf eden Arz'a eğilip fısıldadım. "Sana deli dediğim tüm anlar için özür diliyorum," dedim hâlen ne tür ruh hastalarının arasına düştüğümüzü tam kestirememenin verdiği bir huzursuzlukla.

Arz ağzından kaçan bir kahkahayla karşılık verdi. Dudaklarını kapayıp kimse duydu mu diye kontrol etti ama umurlarında olmadı. Deliler gibi gülenler başta kendileriydi. Aralarına karışıp gitmişti bile. "Bunu beklemediğini itiraf etmelisin," dedi muzip bir mırıltıyla.

"Hoşuma gittiğinden emin değilim." Dudağımı dişledim. Korkunçlardı. Buna kurtulmak demeye bin şahit lazımdı.

"Ben de," diyerek hüsranla nefesini verdi. Sonra, önümüzde duran kalabalık duvarına toslayarak konuşmaya ara verdik. Hilal, bunu engel olarak görmüyor, beni sürükleyerek ön saflara götürmek için olmayan bir güzergâhı ite kaka açıyordu. O kadar telaşlıydı ki... Sanki bahsettiği ânı kaçırmamız büyük bir kayıp olacaktı.

Fakat yetişemedik. Kalabalık bir anda çılgın tepkiler vermeyi kesip sus pus oldu. Neyi görüp de buna karar verdiklerini görememiştim ancak bir anda duran Hilal'den aynısını yapmam gerektiğini anlamıştım. Mağlup bir edayla omuzları düştü ve dudaklarını oynatarak, "Kaçırdık işte," diye gayet okunaklı bir şekilde sitem etti. Sonra önüne dönüp yerlere kadar eğildi.

Dudaklarını okumaya öylesine odaklanmıştım ki sürünün devasa bir Meksika dalgası gibi önden başlayarak hızla eğilişine

ayak uyduramadım. Herkes neredeyse secde edecek açıda, yerlere kadar eğilerek önlerindeki yüce varlığı selamlıyordu.

Bir ben bir de arkalarda kalan Arz ayaktaydık. Tam karşıya döndüğümde onu gördüm. Bir söylentide ya da dualarda duyduğum gibi değil, Sisilya'nın bana gösterdiği silik anıda kalan görüntüsünden değil, bizzat karşımda, kandan candan yükselirken gördüm onu.

Selene...

Vay canına, gerçekte bin kat daha güzeldi. Bir Tanrıça'nın olması gerektiği gibi, zamansız, insanlığın ötesinde bir zarafeti vardı. Teni süt beyazı ve çırılçıplaktı. Işıktan bir hareyle sarmalanmış gibiydi. Mahrem yerleri bu ışıkla örtülüyordu ama yeterli bir kapanma sağladığı söylenemezdi. Vücudu olduğu gibi gözler önündeydi. Sırtı geriye yaylanmış, memeleri genç bir bakireninki kadar dikti. Saçları ışıktan peyda olmuşçasına parıldayan saf şeritler gibi görünüyor, ıslak ıslak belinin oyuğuna dökülüyordu. Az önce arkasında duran, yeni inşa edilmiş havuzdan çıkmış gibi üzerinde su damlaları süzülmekteydi. Yüzü dolgun, Yunan büstlerinde görülecek türde bir orantıdaydı. Ve gözleri...

Dehşet saçan tek yer onlardı. Göz akı olması gereken yerler siyah, zifiri bir karanlıktı. İrisleriyse delici ışıltılar yayan iki parlak yıldız gibi o karanlık dehlizlerden üzerime dikilmişti. Doğrudan bana bakıyordu. Dudaklarında en ufak bir tebessüm bile olmadan, onaylayan ya da onaylamayan hiçbir ifade takınmadan bana bakıp beni inceliyordu. Bu sürüye ayak basmış ilk yabancı tür olduğumun bilincindeydi. Tüm gerçeği bilse orada hınç göreceğimden emin bir şekilde başımı hafifçe eğip saygılarımı sundum.

Kaldırdığımda şimdi dudakları yukarı kıvrılmış, buyurgan bir tavırla iki yana açtığı kollarına şifondan bir sabahlık geçirilmekteydi. Kumaş tenine yapışıp suyu emdi sonra tekrar kuruyarak bel bağının etrafından salınmaya başladı. Artık ta-

mamen çıplak olmamasına minnet duyarak bakışlarımı bir an olsun ayırmadım. Arkamda kalmış Arz'a göz ucuyla bakmamak her şeyden zordu. Ama aramızdakini ele verecek en ufak bir davranışa mahal veremezdim.

Kurtlar kalktı, ilerledi ve neredeyse emekleyerek Tanrıça'ya erişip eteğine öpücük kondurabilmek için gülünç bir yarışa girdiler. Onları bir kraliçeden çok anne gibi selamlayan ve avuçlarını başlarına süren Tanrıça göz temasımızı kesmişti.

Derin bir rahatlamayla gerileyip artık açıkta kalan Arz'ın yanına sokuldum. Ne o özgüvenim ne de içimdeki güce olan inancım, hiçbir şeyim kalmamış gibi hissediyordum. Varlığı baştan çıkarıcı bir kudretle dolup taşıyorken bir Tanrıça'ya kafa tutabileceğimi bana düşündüren neydi? Panik geri gelmişti, kalan günlerin davulları da öyle. Sanki her gümlemeyle kemiklerimi zangırdatıyordu.

Arz çaktırmadan ön kolumu sıvazladı. "Dayanmaya çalış. Her şey az sonra sona erecek."

Derin bir nefes verip gözlerimi kapadım ve biraz olsun sakinleyerek geri açtım. Kalabalık çil yavruları gibi dağılırken Selene'nin dikkati tekrardan üzerimize döndü. Bize ufak bir el hareketiyle gel işareti yaptı.

İkiletmeden itaat ettik. Ona yaklaşan her adım soluğumu daha sert kesiyor, alabileceğim oksijen en başından beri kısıtlıyken beynimi patlatacak bir boğulma hissine dönüşüyordu. Sanki Tanrıça şimdiden benimle alakalı hükmünü vermiş, soluk beyaz parmaklarını boynuma bastırıyordu.

İşe yarayacak mıydı? Sisilya'nın büyüsü beni Tanrıça'nın ehli gözlerinden sakınabilecek miydi?

Oysa eli gevşek, öne uzattığı yerde havada bir beklenti eşliğinde duruyordu. Ne yapacağımı ben anlayamamışsam bile onunla arasında farklı türde bir bağlılık olan Arz ona *dokundu*. Elini tuttu ve etekleri yerine ince zarif parmaklarına bir öpü-

cük kondurdu. Selene'nin dudakları memnuniyetle bükülürken içimde kıskançlığa benzer bir his hızla alevlendi.

Selene dehşet saçan bir Tanrıça olmasının yanında bir kadındı. Bunu çıplaklığını gizlemeye zerre faydası olmamış şifon sabahlığın altından rahatlıkla görebiliyordum. Meme uçları sert, tıpkı bir giyim mağazası vitrinindeki cansız mankenlerinki gibi agresif bir tavırla üstündeki kumaş parçasını dürtüyordu. Gözlerinde şehvete benzer bir ifade görmem de cabasıydı.

Annelikle karıştırdığım yaklaşımı aşktı. Kurtlarını ve sadakatlerini ne ölçütlerde kullandığını kestiremeyeceğim türde bir aşk.

Arz bu hareketiyle en basit şekliyle saygılarını sunuyor olmasına rağmen bunun bana özel kalmasını istediğimi fark ettim. Bir Tanrıça'sı vardı ve ona tapınması gerekiyordu. Ama ben *yalnızca* bana tapınmasına tahammül edebilirdim.

Bunu da Tanrıça'nın akıl sağlığım üzerindeki dengesiz etkisi olduğuna yorarak silkinmeye çalıştım ve uzanıp Arz gibi elini öpmeye yeltendim. Selene kıvrak bir hareketle jestimden kaçınarak yeterince yaklaştırdığım yanağıma parmaklarını kaydırdı. Tatlı tatlı okşayarak yüzümde oyalanan parmaklarından ürpertici bir his yayılıyordu.

Daha önce dokunduğum hiçbir şeye benzemiyor, beş duyu organının deneyimleyebileceği bir etki yaratıyordu. Öyle bir etkiydi ki tarif etmek mümkün değildi. Soğuk değildi ama üşütüyordu, huzursuz ediciydi ama tenimin zevk içinde karıncalanmasına sebep oluyordu. İlahi bir varlıkla temas etmek nasılsa öyle bir şeydi işte.

Dokunuşunun etkisiyle öylesine afallamıştım ki parmakları bir mengene gibi kapanıp çene kemiğimi kıskacına aldığında dehşete kapılmakta geciktim. İfadesi hâlen yumuşak, araladığı ağzımdan içeriye sanki bir dişçinin çürük aranması gibi göz atarken etkilenmemişçesine burun kıvırıyordu.

"Ne tuhaf," diye mırıltılı bir ses çıkardı. Sesi aklımda kaldığı gibi olan tek özelliğiydi. Arz'ın zihninin içinde yankısını duyduğumdan beri aklımdan çıkaramadığım, iliklerime kadar işleyen o ürkütücü tını... "Oltama bir *cadılık* takılmış."

Özenle eklediği küçültme ekinden, onlardan pek hazzetmediği anlaşılıyordu. Tahminlerimde yanılmamıştım. Onlardan nefret ediyordu. Bunu onu Ay'daki konağından düşüren atalarım yüzünden mi yoksa cadıların Tanrıça'sı Hekate'yle aralarında geçen bir husumetten ötürü mü düşünüyordu bilmiyordum. Sanırım Hekate'yle iş birliği yapabiliyorduysa, ilkinden kaynaklıydı.

Bana söz verilene kadar konuşmamayı, kurtlardan nefret eden vampirlerin acımasız muamelesinden öğrenmiştim. Diş etlerime kadar yayılan sancıyı sineye çekip beklemeye koyuldum. Ardımızda meraklı gözlerle karşılaşmamızı izlemekte olan Hilal'in sesli bir şekilde nefesini tutuşu kulaklarıma çalınırken tepkisiz durdum.

Selene'nin dik bakışları ancak samimiyetsizlikle adlandırabileceğim bir yumuşamayla içinde köpüren ifadeyi kaybetti ve gözlerini Arz'a çevirirken beni serbest bıraktı. "Ama pek sevgili Avcı'ma seçtiğim hediyeyi şimdi geri çevirecek değilim." Bana dönüp kıkırdadı. "Üstelik ilginç bir test olacağa benziyor."

Dudaklarından henüz sayılı kelime dökülmüş olmasına rağmen ben çoktan mağlup edilmişim gibi bir hisse kapılmıştım. Konuşmasından çoktan niyetimizin bizi birbirimize bağlayan sevgi bağını yalanlamak olduğunu anladığına yemin edebilirdim. Perdeli bir deyişle lanete yakalanmış olmama, *"Hediye,"* adını takabilirdi ama Arz bu hediyeyi geri çevirmeye kalkarsa *ilginç deneyini* sürdürmeye de oldukça kararlı görünüyordu.

Arz konuşmak üzere sesini temizledi ama tekrar bana kaymış bakışlarını ayırmadan Arz'ı tek bir hareketiyle durdurdu. Sesi alçak, neredeyse duyulmaz seviyedeydi. Zihnimin içinde hâlihazırda akışkan bir madde gibi yayılmıyor olsa yakalamakta güçlük çekerdim.

"Süslü, büyü işlemez pakete sarılı cicili bicili bir hediye..." Her sözü küçümseme ve aşağılama doluydu. Ama ne de tatlı tatlı konuşuyordu.

"Ne tuhaf bir rastlantı, büyüm zırhını delene kadar paketin altında neyin yattığını sen dâhil kimse bilmiyordu. Ama kaderin şu cilvesine bak, Hekate farkında olmadan ona pay biçtiğim gücümü senin de içine akıtmış. Benim küçük döngüm olmasa sonsuza kadar o gücü saklı tutacak bir beceriksizde lütfumu ziyan ediyormuş meğerse."

Tek bir hamlede avını yakalayan bir yılan misali, boştaki sol elimi elleri arasına alıp ilgiyle incelemeye başladı. Avuç içimde, artık yarısı normal ten rengi yarısıysa mührünün kızıllığını taşıyan ize gözlerini kısarak baktı. Sanki biraz daha dikkatli baksa orada ne olduğumu ve içine düşmüş, tacının kopuk parçasını da görebilecek gibi dikkat kesilmişti.

Sisilya'nın ruhuna amansız bir dua tutturdum. Başarmış ol. Lütfen. Lütfen...

Korku ve tedirginlik öyle yırtıcıydı ki bu sefer kendine hâkim olamayıp ağzı açılan kişi, ben oldum. Selene tek bir bakışla beni de susturdu ve izin üzerinde gezdirdiği parmağını, bilinçli bir dikliğe getirip izin üstünü tırmaladı. Başka yeri seçse hassas tenime en ufak bir hasar veremeyecekken, izin üzerinde açılan incecik kesikten küçük kan damlacıkları döküldü. "Umarım ağzını açtığında bahşedilen sesinle bana teşekkürlerini sunmayı planlıyorsundur, küçük cadı. Sana büyük bir şans tanıdım. Anlıyorsun ya."

Arz'ın zarar görmeme kayıtsız kalamadığını onun tarafından yayılan gergin enerjiden anlayabilmiştim. Ama herhangi bir tepki korkunç sonuçlar yaratabilirdi.

"Öyle," dedim konuşmayı başardığıma inanmakta güçlük çekerek. "Müteşekkirim ve size sonsuz saygılarımı sunuyorum." Başımı hafifçe aşağı eğerken dişlerimi hiç olmadığı kadar sık-

tım. Gerçek düşüncelerimi ele veren tek bir kelime ve tıkırında işleyen Sisilya'nın illüzyonu boşa giderdi.

İşe yaramıştı. İnanamıyordum.

Sahiden de oraya bakıp canımı almasına sebep olacak bilgilerin hiçbirine erişememiş olmalıydı. Aksi takdirde patlamaya hazır öfkesiyle beni yakıp yıkardı. Bu potansiyeli her örtülü davranışının altından sezebiliyordum.

Şimdilik, *güvende* sayılırdım. En azından bu meselede. Ama hâlen hayatta kalıp kalmamam konusunda bir mahkemenin döndürüldüğünün farkındaydım.

İlk fırsatta kellemi isteyecekti. Saygısızlık o fırsatların ilki olurdu. Çizgileri en belirsiz olan şeyin yine bu olması ne acıydı!

Tanışmamızın geri kalanında onu gücendirmeyi göze alamayıp susmaya karar vermiştim. Oysa Selene tekrar konuşmaya ve bana bir soru yönlendirmeye karar vermişti. "Gücünü tutmayı istiyor musun, küçük cadı?"

Kapanan izle tekrar içeri hapsolacağını bilen engin bir zekâyla karşı karşıyaydım. Üstünde kızıl kan birikintisinin parladığı ize bakıp başımı, onun samimiyetsizliğini kandırabileceğini umduğum bir hevesle salladım. "Her şeyden çok."

Aslında bunu fark etmiş ama üzerine yeterince kafa yoramamıştım. O aşamaya gelene kadar ölmem için sayısız sebeple mücadele ederken bu pek mümkün olmamıştı sonuçta. Bu güce sahip olmak, benim için tam olarak ne ifade ediyordu ve onu kaybetmek ne anlama gelirdi, bunlardan tamamen bihaberdim.

"Güzel," diye mırıldandı tatminkâr bir edayla. "Çünkü sana karşı adil olacağım. Kurtlarımı tabi tuttuğum sınayıcı imtihanlar sana da aynen uygulanacak. Ve başarılı olursan küçük cadı, Aydoğan olarak yükselen bir cadının neler yapabileceğini beraber göreceğiz!"

İmtihandan kastı bu olmalıydı. Kurt adamlar dışında başka türden birinin onun ırkından biri olarak geri gelmesi nasıl sonuçlanırdı? Düşüncesinin benim anlamlandıramadığım bir

sarhoşluğu varmış gibi kendinden geçmişti bu sözlerle. Kendini geriye bıraktı. Hava onu yakaladı. Ayakları yerden birkaç santim süzülerek, düşmeden, olmayan bir akıntıya kapılmış gibi geriye sürüklendi ve aramıza içimi rahatlatan bir mesafe koydu.

Söyleyecek bir şeyi var mı diye Arz'a baktı. O da en az benim kadar gerilmişti. Ne yapacağını bilemiyor, bir yanlışlık olduğunu söylemekte eskisi kadar cesaretli görünmüyordu.

Eğer söz hakkı tanındıysa bile onu kaybetmiş olmalıydı. Selene bize tekrar samimiyetsiz, iç burkan bir tanrısal gülüş bahşetti. "Seninle sonra konuşacağız, Avcı. Seninle ilgili planlarımı tartışmak için önümüzde bolca zaman var," diye şakıdı, yerine gelen neşesine rağmen alçak tuttuğu, ninnileri andıran bir sesle. "Şimdi gidin. Yolculuğun kirlerini ve izlerini üzerinizden temizleyin. Sizi ziyafetimde tazelenmiş ve aklanıp paklanmış hâlde görmek istiyorum."

Sonra sabahlığının kumaşı dalgalandı ve yumaklardan oluşan bir girdabın içinde yok oluverdi.

Ânında üzerimden külçelerce yük kalkmış oldu. Derin, taptaze bir nefes aldım. Sanki onun karşısından beri aldığım ilk nefes buydu. Dimdik tutmaktan yorulduğum omuzlarım düştü ve gevşeyen bir duruşla Arz'a döndüm. Aramızda sözsüz bir diyalog geçti. İlk karşılaşmayı atlatmıştık. Öyle ya da böyle...

Hilal'in sevinç çığlığı dışa dökülmemiş tüm hisler gibiydi. Rahatladım desem rahatlayamamıştım. Hâlen diken üstündeydik. Sevindim desem sevinmemiştim. Kaygı her şeyin önüne geçmişti. Tek yapmak istediğim az önce Tanrıçalarını karşıladıklarında attıkları gibi yeri göğü inleten çığlıklar atmak içimdeki bu sıkışmış hisleri dışarı dökmekti.

Uzaktan izledikleri mesafeyi hızla kapatan Hilal, bana içtenlikle sarılıp sırtımı sıvazladı. "Sana söylemiştim, değil mi? Bak, sana karşı adil olacak. Bir şans tanıyacak."

Omzunun üzerinden Arz'ın endişeli bakışlarına bakmayı sürdürerek yarım ağız mırıldandım. "Ya... Öyle demiştin."

Ama ne gerçekte ne düşündüğümü söyleyebildim ne de hak tanınan test hakkında herhangi başka bir yorum yapabildim. Arz'da olduğu gibi onların da içinde görebilme imkânı olan Tanrıça görünürde kaybolmuş olabilirdi. Ama belki gitmiş gibi yapıp vereceğim sahici tepkiler için gözünü üzerimde tutuyordu.

Yolculuk esnasında dert etmem gereken bir tek Arz vardı. Şimdi aramıza katılan Özgür'le beraber Selene'nin içinde olabileceği üç çift gözle karşı karşıyaydım. Sürünün arasına katılınca bu herhangi biri olabilirdi.

İlk defa kurtların arasındaki bir kuzu, avcıların arasına atılmış bir yem gibi hissetmekten kendimi alamadım.

Ne tür bir çıkmaza bulaşmıştım böyle?

Ayışığı Kitaplığı

Ziyafet ile kastedilen neydi bilmiyordum. Arz'la beni neden sürükleyerek ayırdıklarını da. Ya da beni mini bir Roma tipi havuzun içinde yıkanmaya zorlandıklarında tüm vücut kıllarımı neden özenle tıraş ettiklerini. Hiçbir şeyi anlamıyordum.

Tuhaflardı. Özel bölgemle kendim ilgilenebileceğim konusunda ısrar etmesem onu da benim yerime yapacak dişi kurtların her biri benim hiç aşina olmadığım bir gerçekliği yaşıyor gibiydiler.

Giydirilmeme bile birden çok el yardımcı oldu. Kendim giyebileceğimi sayısız kez söyledim. Ama onlar bir sürü gibi hareket edildiğini kavramam gerektiğini ve işleyişi ancak böyle öğrenebileceğim konusunda ısrarcıydılar. Aralarında Hilal gibi tanıdık bir yüz yoktu ama sanırım tuhaf yöntemleri işe yarıyor olmalı ki güvenliğimden endişe etmiyordum.

Tehlikede değildim. Yalnızca her şey, alabildiğine tuhaftı. İsimlendiremediğim bir tekinsizlik söz konusuydu.

İşlerini bitirdiklerinde kendimi süslenip üzerine fiyonk yerleştirilmiş bir hediye paketi gibi hissediyordum. Aşırı şaşaalı kıyafetlere boğulduğum için değil. Aksine onların üzerinden eksik etmediği deri bustiyer, altına iki bacağı da kasıklarıma kadar açılan yırtmaçlarıyla koşmama olanak tanıyan, bilek boyu bir etek ve de gladyatör sandaletleriyle Yunan döneminde alt sınıf

bir hizmetkârdan farklı sayılmazdım. Ancak bir anda onlardan birine dönüştürülmüştüm. Bir o kadar da ayrıştırılmıştım.

Uçuş uçuş beyaz etek, diğer kadınların bir Amazon savaşçısını aratmayan koyu kahve taytlarının yanında onlar gibi bir kurt olmadığımı ele vermesi için özenle seçilmişti sanki. Bu sıcakta o derinin altında pişeceğime kesinkes eminken şikâyet edemezdim. Fakat sırtıma bir hedef tahtası asıldığını da belirtmem gerekirdi.

Kendimi bir hediye paketi gibi hissediyordum, ziyafet çekilecek öğün, sıra sıra yemekler yerine benmişim gibi geliyordu. Saçmalıktı elbette. Oysa herkes bana karşı bu kadar mesafeliyken, bana kalıcı gözüyle bakılmadığını düşünmemek elde değildi.

Havadan sudan sohbet ediyorlardı. Ama ben aralarında değildim. Hizmet ettikleri, hazırladıkları, oradan oraya yönlendirdikleri sanki ben değil de bir başkasıydı. Ben bir hayalettim. Gözleri içimden geçip gidiyor, birbirlerinin yüzüne denk gelince ışıldayarak neşe saçıyorlardı.

Beş kişilik minik sürüm beni Arz'ın yanına bıraktığında aynı sıkkınlığın onun da suratını ele geçirdiğini görüp bu muameleye bir tek kendimin maruz kalmadığını şıp diye anladım. Huzursuz bir edayla elini ensesine, ıslak saçlarının arasına daldırmış dikiliyordu.

Beni görünce suratı az önceki Aydoğan kızlarınki gibi aydınlandı. Onların sahte neşesine hiç benzemeyen, güneş gibi bir gülümsemeyle bana baktı. Ben de sanki o an nefes alabildim. Sürüyle geçirdiğim kısacık zaman neredeyse suyun altında boğuluyormuşum gibi geçmişti. Arz'ı görünce yüzeyi bulmuştum. Derin derin, ciğerleri yakan tuzlu havayı yudumlarcasına içmekti ona bakmak.

Ve o... *Vay canına!* Harika görünüyordu.

Beni bir köylü kızına benzetmeye niyetlendilerse eğer, Arz'ı bir Yunan Tanrısı yapmayı kafalarına koymuş olmalıydılar. Teni keselenmekten kızarmış, Ay ışığının altında pürüzsüz ve parıldıyordu. Onu da vücut kıllarından arındırdıkları her hâlinden

belliydi. Öncesinde düşük çözünürlüklü bir video gibi gösterdiğini fark ettiğim tüyleri olmadan, şişkin göğüs kasları büyüleyici görünüyordu. Omzundan bir toga sarkıtılmışsa bile bu çıplak göğsüne değil, beline sarılan diz üstü gladyatör eteğine bağlanması içindi. Kalkık kaşlarla üstü kadar altını da özenle süzdüm. O güçlü bacak kasları, böyle bir etek ve sandaletler için yaratılmıştı.

Arz bütünüyle buraya ait duruyordu.

Ona yaklaşırken varlığının beni daha az görünür kılması için dua ettim. Ellerimin sırtını göğsüne bastırıp yaslanırcasına ağırlığımı ona verdim ve alnımı parmaklarımın arasına gömdüm. Hiç yadırgamadan, beni dirseklerimden tutarak yatışmamı bekledi.

Aramızdaki etkileşim dikkat çekmeden geçirebileceğim kadar çok vakit geçirip yüzümü kaldırıp ona baktım. "Sensiz burada nasıl hayatta kalabileceğimi düşündüm, inan bilmiyorum," diye yakındım usulca.

"O kadar kötü müydü?" Muzip bir edayla sordu ama o içten gülüşün ardında kendi tedirginliklerini bir kenara bırakıp beni el üstünde tutan Arz'ı görebiliyordum.

"Berbattı." Yüzümü buruşturdum ve mecalsiz hâlde gözlerimi kapayıp ifademin yumuşamasını bekledim. "Burada ters giden bir şeyler var. Herkes çok garip."

"Daha azını bekleyemezdik," dedi anlayışla. Kaçınılmazı ancak böyle katlanılır kılabilirmiş gibi yine espriye vurarak yanımızı işaret etti. "Yeni evimize bir göz atmak ister misin?"

Ev mi? Kampçıların kullandıkları boyutta minicik bir çadırdan bahsediyordu. Kumaşı ve dikilme biçimi farklıydı ama kullanış açısından pek fark yaratacağa benzemiyordu. Bir kaşım kalktı. "*Tek* bir çadır mı?"

Hafif bir gülüş için başını geriye yatırdı. "Otelde ortalığı ayağa kaldırdığın düşünülünce en iyisi sana ayrı bir çadır isteyelim."

"Hayır," dedim panikle. Şimdi benden ayrılmak istemeyerek neyi kastettiğini anlıyor ve sonuna kadar hak veriyordum. "Sakın böyle bir şey yapayım deme!"

"Ah, görüşmeyeli değere binmişim anlaşılan." Üzerine oturttuğu bu gevşek, flörtöz tavra bakılırsa Selene'nin zihninin içinde kol gezmesine imkân yoktu. Dolayısıyla filtreli konuşmam da gerekmedi.

"Öyle. Bir tek senin yanında tam olarak güvende hissediyorken geçirebileceğimiz sayılı geceyi hiçbir şeye değişmem."

Sesi âdeta sıvılaştı. "O geceleri ne yaparak geçirmeyi düşünüyorsun, *Prenses?*"

Ben de sıvılaştım. O imalı bakışlar ve hâlen beni sarmalayan güçlü kollar arasında eriyip bir süre hayal dünyasına daldım. Kimse yokken küçük de olsan gözlerden sakınan şu çadırda neler yapabileceğimizin düşüncesi ani bir hararete sebep oldu. Hava serinlemişti oysaki.

"Yapacağım şeylere nazaran birini..." dedim kışkırtıcı bir sesle. "...tek bir kişiyi dünya üzerindeki en mutlu adam yapacağım." Elimle ön kolunu başka bir çağrışım yapacak şekilde sıvazlarken dudaklarımdan titrek bir nefes döküldü. Tenim edepsiz planlarla karıncalanmaya başlamıştı. "Aklına gelebilecek her şekilde."

"*Siktir...*" diye fısıldadı Arz elimi sımsıkı tutup durdurarak. Bana yaşattığı kontrolsüz duygulara onu da sürüklemek fazlasıyla eğlenceliydi. Boğuk bir iniltiyle, "Oraya taş gibi sert mi gideyim istiyorsun? Foyamız saniyesinde ortaya çıkar," diye yakındı.

Foyası değil ama bir *şey* kesinlikle ortaya çıkardı. Bakışlarımı hızla saklama konusunda hiç işe yaramayacağını düşündüğüm kumaşa kaydırdım ama Arz çenemi tutup başımı kaldırdı. "Kes şunu. Yoksa yemek yerine direkt tatlıya geçeceğim."

Hiç itirazım olmazdı. Zaten yollarda geçen günlerde kuş kadar yemeye alışmıştım. Açlık duygum körelmişti. En azından şimdi açlığını duyduğum şeyler haricinde.

Sırf orada görünmemiz gerekeceği için ve birbirimize hâlen öfkeliymiş gibi davranma mecburiyetimizden silkinerek kendime gelmeye çabaladım. "Ziyafetin bir yemek olduğuna emin miyiz?"

Arz soruyla hazırlıksız yakalanmış olmalı ki boğuk bir kahkaha patlattı. "Seni gerçekten de korkutmuş olmalılar. Sakin ol, Balın. Dümdüz yemek yiyeceğiz. Sürü geceyi çoğunlukla ayakta geçirdiği için akşam yemeği bu saatlere sarkıyormuş," diye açıkladı bildiklerini benden sakınmadan.

"Seninle konuşmuşlar," dedim sitemkâr, tiz bir sesle. "Beni fırçalayıp yolmakla meşguldüler."

"Ya, nasılmış?" diye takıldı mesafemizi açıp bizi çadırımızın sessiz sakin tarafından uzaklaştırıp kalabalığın akın etmeye başladığı bir yöne ilerletirken. Neyden bahsettiğini anlamam çok sürmedi. Vampirlerin ona uyguladığı ölçüsüz muameleye kendimi tutamayıp yaptığım yorumdan bahsediyordu.

"Eminim sen de orada olsan bitlerimi ayıkladığını söylerdin," dedim kıkırtıyla. Beni başımızdaki tüm dertlere rağmen güldürmeyi başarmıştı sonunda.

"Hayır," dedi benden tarafa son bir bakış atıp elimi bırakmadan önce son kez sıkarken. Devamında fısıldadı. "Onlara bitlerinin kalabileceğini, seni öyle de sevdiğimi söylerdim."

Bu sözüyle içim az sonra önümüze konulacak sıcak yemek kadar ısındı. Sonra kendimizi gerçek ziyafetin ortasında buluverdik.

Bunca yemeği nereden bulup da çıkarmışlardı? Kafamda bu soru, upuzun bir masada bize ayrılan tarafta Arz'la yan yana oturup önümüzdeki türlü çeşit yemeklerle dolu tabakları incelerken aklımda bu soru vardı. Öncesinde elliyi aşkın kurdun bulunduğu bir sürü için neden tek sıra hâlinde, uzadıkça uzayan bu masanın seçildiğini sorgulamakla meşguldüm.

Masaya yerleşimin bir tür kast sistemi vardı. En sonda biz ve henüz Aydoğan'a yükselmemiş yeni döngünün kurtları vardı. Özgür ve Hilal yanımıza ilişmek için birkaç kuralı çiğnemiş ve sorumu cevapsız bırakmamışlardı. İlk döngüden başlayıp son döngüye göre sıralanıyorduk. Masanın en ucunda, başında Selene taht benzeri sandalyesinde ifadesizce oturuyordu. Kar-

şısında iştahla tabaklarına yumulan kurtları sükûnetle izliyor, nitekim ağzına tek bir lokma sürmüyordu.

Benim yemeğe temkinli bakışlarımı yakalayan Hilal tabağıma kabak çiçeği dolmalarından ikişer üçer yığmaya başladı. "Korkma, zehirli değil." Kime baktığımı fark edince ekledi. "O hepimizden sonra yiyecek. O yüzden tabağında fazladan yemek bırakmayı ihmal etme."

Kaşlarım istemsizce çatıldı. "Ne yani? Artıklarımızı mı yiyor?"

Hilal o kadar şen bir kahkaha attı ki tüm bakışların bize çekileceği şüphesiyle etrafta göz gezdirdim. Kimsenin umurunda olmadı. Az sonra patlayarak gülen başka gruba bakılırsa burada alışılagelmiş tepkilerdi.

"Saçmalama, Balın. Tanrıça bizim yediğimiz şeyleri yemez ki," dedi buna ihtimal verebilmem çocukça bir hataymış gibi.

Bizden tarafta oturan ve sıkkınlıkla tabağını didikleyen bir erkek kurt, yeni döngüden biri, konuşmamıza kulak misafiri olmalı ki Hilal'in yapmadığı açıklamayı yaptı. "*Tanrıça'mız* bize yiyecek veriyor, karşılığında biz de ona adaklarımızı sunuyoruz." Tüm bunların bir saçmalıktan ibaret olduğunu kendi de görebiliyormuşçasına gözlerini devirdi. "O inançla besleniyor."

Ürperticiydi. Hastalıklıydı. Kendi verdiği yemekten pay istemek, sizi seviyorum ama karşılığında siz de beni sevin demek gibi akla mantığa sığmayan bir davranıştı. Olmayan iştahım daha da azalmıştı. Ancak ağzıma bir lokma attığımda lezzetine teslim oldum ve tabağıma başka sebze ve yeşilliklerden dizdim.

Sohbetimize bu şekilde katıldıktan sonra tanışmamak kabalık olurdu. Genç delikanlıya doğru, "İsmin neydi?" diye sordum.

Arz sonunda ilgisi çekilmiş gibi kıpırdandı. Bir bana bir de görünüşüne önem verdiği her hâlinden belli olan gence baktı. Onun kadar olmasa da şişkin pazuları; şekilli, karamel rengi sörfçü bukleleri ve yakışıklı bir suratı vardı. Arz'ın aksine her an kalkıp gidebilecek kadar ilgisizdi. "Bartu," dedi kısaca.

"Ben de Balın," dedim, Arz'ın göz hapsinde samimiyetimin ölçüsünü azaltarak. Zaten kendisi de samimi tepki hak edecek bir sıcaklıkla yaklaşmamıştı.

"Çok geç geldiniz," dedi Bartu. Tabağına bakıp ağzının içinde gevelemesinden bir an bizle değil de yanındaki kızla konuştuğunu sandım.

"Evet," diye araya girdi Arz komik, sahiplenici bir tavırla. "Pek normal bir ikili olduğumuz söylenemez. Yolculuğumuz aynı şekilde normallikten uzaktı. Hâliyle uzadı."

Oldu olacak sözlü olduğumuzu da söyleseydi! Dudaklarımı birbirine bastırarak gülmeme engel oldum. Gidip el âleme birlikte olduğumuzu ilan edecektiyse bunu Selene'den nasıl saklayabileceğimizi düşünüyordu acaba?

Bartu yerine yanındaki minyon yapılı kız konuşmaya katıldı. O da yanındaki oğlan kadar buğday tenli ve sarışındı. Ama hâl ve tavırlarında bana Aydan'ımı anımsatan bir tarafı vardı. Aynı sevecenlik ve girişkenlikle onun açık renkli versiyonu gibiydi. "Sen o kızsın değil mi?" diye sordu meraklı bakışlarla. "Cadı olan."

Gerginlikle gülümsedim. "Evet, o benim."

Dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Aa, çok enteresan. Nasıl oldu da kendini bu durumda buldun aklım almıyor."

Hilal, Arz'ı aratmayacak bir korumacılık yaparak atıldı. Sanki o da buradaki en yakın arkadaşım olmaya kararlı gibiydi. "Yanlış anlaşılma olmasın. Balın hepinizden daha kurttur." Son sözleri etkileyici olmalıymış gibi masaya eğildi. "O bir Alfa'nın kızı."

Beklediği tepkiyi bulamadı. "Seni çok iyi anlıyorum," dedi kız Hilal'i görmezden gelerek. "Ben de Alfa'nın Omega'sıydım. Selene nadide parçaları toplamaya bayılıyor gibi duruyor."

Aramızda Tanrıça'ya karşı sözsüz bir başkaldırı yeşerdiğini fark edip kıza bir parça daha ısındım. Sonra Bartu, ben ve adının Opal olduğunu öğrendiğim kız arasında sohbet dönmeye başladı.

Onlar Karadeniz'den gelmişlerdi. Bizden fersahlarca uzakta olmalarına rağmen daha erken gelebilmeleri şaşılasıydı. Selene'nin ülkenin öbür ucunda ne aradığı da ayrı bir tartışmanın konusuydu. Nitekim beni asıl şaşırtan Bartu'nun burnunun estetikli olmasıydı. Aksi takdirde Opal'inkini aratmayacak kancalı bir burun, yüzündeki kusursuz dengeyi bozardı. Bunlar benim değil, onun kelimeleriydi. İlk defa güzellikle bu kadar kafayı bozmuş bir erkek görmem de cabasıydı.

Konuştukça mesafeli duruşu yumuşadı ve laf lafı açtı. Arz bile bir aşamada sohbetimize dâhil oldu. Karadenizli sürülerin ne kadar agresif olduklarını ve sürekli kan davası güttükleriyle ilgili konular açılınca söyleyecek çok şeyi olduğu ortaya çıkmıştı. Bir an sonra biz de masanın diğer uçundakiler gibi neşeyle gülüyor, kadeh tokuşturuyor, bir yaz akşamı, arkadaşlarla eğlenceye çıkmış gibi hissediyorduk. İçinde bulunduğumuz çıkmazı düşünmeyi kısa bir süreliğine de olsa bir kenara bırakabilmiştik.

Sonra yemek faslı bitti. Tabaklarda herkesin fazla fazla aldığı yiyecekler durmasına rağmen bir süredir çatal bıçak sesleri gelmiyordu. Bunlar Tanrıça'ya bırakılmıştı. Selene ellerini masaya yerleştirip hülyalı sesiyle konuştu. Masanın öbür ucunda olmamıza rağmen bu alçak tını kulağımızda gümbürdedi.

"Bir gün daha geçti. Ay biraz daha karardı. Gece örtündü ve Tanrıça'nız size bereketinden cömertlikle bahşetti. Dolu karnınıza, burada size sunulan fırsatlara ve yıldızıl düzene minnet etmeyi unutmayın." Haracını almaya gelmiş bir tefeci gibi itinayla her yüze baktı. Bakışları bende bir tık fazla oyalanmış olabilirdi. "Bugün ailemize iki yeni fert katıldı. Onlara ve son döngüden gelen kurtlara kol kanat germeye devam edeceğiz. Ancak birlikte büyüyebiliriz."

Başlar onaylarcasına sallandı. Ama kimse tek kelime etmedi. Bir Tanrıça'nın burada, aralarında olması, onlarla beraber aynı masaya oturup kalkması bile başlı başına bir mucizeymiş gibi

hayranlıkla onu izliyorlar, ilahi konuşmasını bozmaya korkunç bir ayıp gözüyle bakıyorlardı.

"Yarın döngünün yedinci günü. Yarımay fazında olacağım." Böyle söylemesi ürperticiydi. Gökteki Ay'dan bizzat kendisiymiş gibi bahsetmesi ve bunun aslında böyle olduğu gerçeği... Onu asla dengim olarak görmemeliydim. İnsan gibi görünüyor, bizimle aynı sofrada oturuyor ve muhatabıymışız gibi konuşuyor olabilirdi ama o aslında anormal derecede buraya aykırıydı. Doğduğum günden beri geceleri ışığıyla yıkandığım Ay'dı. İnsanlıktan bile eskiydi. Tanrılardan bile eski. Bir Titan soylusu...

"Bu karanlık ve aydınlık yanımın dengede olduğu gecede yarım kalanlar diğer yarısıyla birleşecek. Umuyorum o gece, yıldızlarla kutsanmış göğe yeni tohumlar düşecek," diye vaazını sürdürdü. Ne demek istiyordu? Sandığım şey olamazdı, değil mi? Dilim damağım kurudu ama önümdeki meyve nektarından yudumlamayı göze alamadım. Sonuçta onlar artık Selene'ye aitti. Tıpkı bizim ve irademizin ona ait olduğu gibi.

"Öyleyse çok uzatmadan..." diye mırıldandı. Dudakları iştahla kımıldandı. Masaya bastırdığı parmaklarından görünmez bir enerji yayıldı. Bir tür esinti bizim olduğumuz taraftan Tanrıça'ya doğru hareketlendi. Masadaki tabaklar ve metal kadehler sarsılıp şangırdadı. Bir an sonra bomboşlardı. Silinip süpürülmüştü. Selene o esintiyi içip tüketmiş gibi ağzını aralayıp kapamıştı ve şimdi yemeğini yemiş gibi görünüyordu. Adaklarını almıştı. "...sizi işlerinizin başına göndereyim."

İnançla âdeta güçlenmişti. Az öncekinden daha iri görünüyordu. Daha kudretli. Kadehe uzanmayı bir an olsun aklımdan geçirdiğim için elim dehşetle titriyordu.

İkileten olmadı. Tabureler iç gıcıklayan bir sürtünme sesiyle geriye çekildi. Teker teker doğrulup ayrı yönlere dağıldılar. Neyse ki bu sefer sıraya girip eteğine öpücük kondurma yarışına başlamamışlardı. Oysa Selene kalkmadı. Oturduğu yerden Özgür'e imalı bakışlar atmakla meşguldü. Bir an son-

raysa yerinde yeller esiyordu. Öylece ortadan kaybolabiliyorsa bu nasıl Karadeniz'deki kurtların da başına musallat olmuş olabileceğini açıklardı.

O gidince son bir bakış attığı kişiye ilgimi verdim. Tüm yemek boyunca sessiz kalmış Özgür ilk defa konuştu. "Arz, dostum. Selene şimdi seni görecek," dedi Hilal gibi sevecen olmaya kalkışmadan.

Arz başını onaylarcasına sallayıp gerginlikle masadan kalktı. Önüne düşen Özgür'ü takip edecekken uzanıp kolunu yakaladım. "Arz," dedim aniden bastıran bir panikle. Soran bakışları bir bana bir Özgür'ün açtığı mesafe arasında gidip gelirken harcayacak vakit yoktu. Aniden anlamıştım. Bunu onunla da paylaşmam gerekiyordu. "Selene'ye söyleme. Ona bir hata yaptığını ve beni salıvermesini söyleme."

"Fikrini ne değiştirdi?" diye sordu. Suratı allak bullak olmuştu. Özgür'ün eksikliğini fark etmesi an meselesiydi.

"Anlatacak vakit yok," diye fısıldadım. Hilal sessizce yanındaki kadınla konuşuyor görünebilirdi ama bir gözü üzerimizdeydi. "Bunun işe yarayacağını artık düşünmüyorum. Bir Tanrıça'yı kandıramayız. Onu görmedin mi? Bu imkânsız."

"Buraya kadar sürdürdük. Bir şansımı deneyeceğim."

Onu öfkelendireceksin, diye haykırmak istedim. *Bu deneme yapabileceğimiz bir test tahtası değil*, de diyebilirdim ama Arz içimde yankılanan paniği göremiyor ve Özgür onu yanına çağırırken yetişmeyi bu konuşmadan daha önemli sanıyordu. Başka bir şey söyleyemeden yanımdan ayrıldı. Oysa ben en çok onun için endişeleniyordum.

Hiçbir işe yaramayacaktı. Selene inanmayacaktı. Bununla beraber Arz'ın yalan söylemesini sadakatsizlik olarak görecekti. Bu ikimiz için de pek iyi bir başlangıç olmazdı.

Kahretsin! Bunun üzerine neden daha önce tartışmamıştık ki? Çekincelerim Arz planlarını benimle paylaştığından beri vardı. Buraya geldikten sonra aleyhinde düşüncelerim katlanarak

artmıştı. Sırf kafamda net bir şey şekillenmedi diye konusunu açmamak duruma bakılırsa büyük aptallıktı.

Arz aşkımızı yalanlayınca Selene beni hemen salmazsa kendimizi ele verecek sayısız durum yaşanacaktı. Tanrıça'nın gözü her yerdeydi. Birinin arkasından iş çevirmek neyse ama koca bir sürüden gerçek duygularımızı saklamak mümkün olabilir miydi?

Ne yapacağımı hiç bilmiyor gibi görünüyor olmalıydım. Çünkü Opal yanımda bitmişti. "O zaman taş taşımaya devam mı?"

Rüyadan uyandırılmışım gibi âna dönüm. "Ne? Ha, bilmiyorum. Hilal, sen biliyor musun? Ben ne iş yapacağım?"

Tüm bu zaman bizi dinlediğini göstermekten çekinmeyerek ânında bana döndü ve yapmacık bir neşeyle gülümsedi. Bu gülümsemelerden nefret etmeye başlamıştım. Normalde Hilal'in çarpıcı olmayan hatları, düz kavissiz bir burnu, koyu kahve saçları vardı. Ama gülümsediğinde yüzüne bir ihtişam yayılırdı. Herkesi onu güldürmeye iten bir büyüleyiciliğe sahipti. Özgür sırf o gülümsemelerden birini koparabilmek için türlü türlü jestlerde bulunurdu. Şimdi dudaklarına yapışmış bu tebessümün etkisi seyrelip neredeyse kalmamıştı.

"Selene, Arz'dan sonra seni görecek. Sanıyorum geceleri onun hizmetine verileceksin." Elini göğsüne koyup mest olmuş bir edayla gözlerini göğe dikti. "Ah, ne şanslısın! Ona bu kadar yakın olabilmek için her şeyimi verirdim."

Kıskançlığını çeken olayın benim kâbusum olması fazla manidardı. "Ona hizmet etmek mi? Bir Tanrıça'nın isteyip de olduramayacağı ne yapabilirim ki ben?"

"Yanlış düşünüyorsun, Balın. Bu şehri istese göz açıp kapayıncaya kadar kurardı. Ama bizim kurmamızı istiyor. Onun için akıttığımız her damla terin bir değeri var," dedi Hilal.

Opal buna homurdandı. "Terlememek için koltuk altı botoksu yaptırdım. Yani benim çalışmama gerek yok mu demek oluyor bu?" diye sordu umutla. Benim şaşkın bakışlarımı görünce, Bartu'nun, işleri dercesine yanında gerinen erkeğe baktı.

"Soyut bir deyişti. Ama korkma. Yarın ter akmayan tek bir yerin bile kalmayacak," diye şakıdı Hilal.

Selene'nin konuşmasında dikkatime takılan o konu tekrardan gündeme getirilmişti. Az sonra ona hizmet edeceğim gerçeğinden bile daha kaygı vericiydi. "Sahi, yarın tam olarak ne olacak?"

"Birleşme ritüeli!" Hilal'in gözü heyecanla parıldadı. "Mu azzamdır. Bayılacaksınız."

"Yani?" diye üsteledi Opal sabırsızlıkla. Hilal'e katlanamıyordu. Tanışıklığımız olmasa benim de aynı hisleri paylaşacağım kesindi. "Nedir bu birleşme ritüeli?"

Hilal dilinin ucuna gelen müstehcen kelimeleri hiç sakınmadan detaylıca anlattı. Ağzım şokla ardına kadar açılıp öylece kalakaldı. Opal de donmuştu. Sonra birden Bartu kahkahayı bastı.

"Sana bir seks tarikatına gelmiş olduğumuzu söylemiştim!" dedi Opal'e doğru, üstüne basa basa.

Ona daha fazla katılamazdım. Korkunçtu. Birleşme ritüeli... Bir grup seks partisiydi. Devasa bir çadır kurulacak ve içinde Tanrıça'nın hisleriyle oynayıp doğal olmayan yöntemlerle şehvetlendirdiği kurtlar birbirine girecekti. Kelimenin tam anlamıyla!

Hilal bunu lütufmuş gibi anlatmıştı. Çok *zevkli* olacağını üstüne basa basa belli etmişti. Ona göre Tanrıça onları zorlamıyor, aksine keyifli zaman geçirmeleri için destek oluyordu. Aslında tek amacı sürünün dişilerini hamile bırakmaktı. Bu, buraya geldiğimden beri şahit olduğum en hastalıklı düşünceydi.

Hilal'in karnını tutarken ve içinde büyüyen bebekten bahsederken büründüğü o tuhaf, iç gıcıklayan ruh hâlini anımsadım. *"Tek ihtiyacımız olan sevgi,"* demişti. Sevgi yerine seks demeliydi çünkü buradan bakıldığında o çadırda kimin kimi hamile bıraktığının pek önemi yoktu.

Tiksintiyle yüzümü buruşturdum.

İçimi ele geçiren korku ve panikle çığlıklar atmak istiyordum. Opal de sarsılmıştı. Eliyle Bartu'nun omzuna vurup, "Ciddi

ol!" diye tersledi. Sonra Hilal'e dönüp makul bir ses tonuyla karşı çıktı. "Ben böyle bir şeyi kabul ettiğimi hatırlamıyorum. İstediğimden de pek emin değilim."

Hilal hınzırca kıkırdadı. "Bunu o zaman tekrar konuşalım. Şimdiden hormonlarınız tavan yapmış olmalı. Etkisini yakında hissedersiniz."

"Bir dakika," dedim tizleşen bir sesle. "Ben de mi?" Benim de hislerimi kurtları gibi kontrol edememesi gerekiyordu. Hiç zihnime sızdığını hissetmemiştim. Bana emir vermemişti. Üstüne düşününce, belki de, *veremiyordu*.

"Ah, elbette, sen de! Ziyafetin tadını çıkaran herkes," dedi mutlu mutlu.

Hayır! Yediklerimizde bir şey vardı. Bu sebeple Tanrıça duygularımı kontrol edemese de ben de sürünün geri kalanı kadar uyuşturulmuş sayılırdım. Dişlerimi öfkeyle sıktım. O ziyafet kelimesinin altında bir şey yattığını tahmin etmiştim.

Şimdi yüzüne bir tokat patlatıp o sinir bozucu gülümsemeyi oradan silebilirdim işte. "Bana yemeğin zehirli olmadığını söylemiştin!"

Hilal kelimelerin oynanabilecek şeyler olduğunun ima eden bir omuz silkişle, "Değildi," dedi kısaca.

"Ama bu hiç etik değil!" diye söylendi Opal telaşla.

"Katılım mecburi değildir umarım," diye katıldı Bartu kollarını kavuşturarak. En azından mantığı hâlâ doğru dürüst çalışan insanlarla beraberdim. Bunu duyunca Arz nasıl tepki verecekti kim bilir.

Hilal ona anlayış dolu bir bakış attı. "Senin için değil, endişelenme."

Ne demek istiyordu? Onu muaf tutan ne biliyor olabilirdi ki? Buraya gelen kurtların kısır olup olmadıklarına bakıyor olabileceklerine dair sabrımı sınayan bir ihtimal gözümün önünde canlandı.

"Seninle kalırım," diye koluna sokuldu Opal usulca.

"Niye böyle bir şey yapasın ki?" Hilal başını iki yana salladı. "Özellikle siz yeni döngünün dişileri için bulunmaz nimet bu. Eğer o gece gebe kalırsanız imtihanlara katılmadan, doğrudan Yükseliş'e erişirsiniz."

Opal'in ifadesinde küçük bir irade savaşı gözlemledim. Eh, kim olsa ölümden kestirme bir kaçış yolunun varlığıyla ilgilenirdi. Ama ertesi gece geldiğinde bunun mantıkla alakası kalmayacaktı. Kanımızda kol gezen afrodizyak etkili bir madde varken ne düşündüğümüzün değil, ne yapacağımızın bir önemi vardı.

Bir kez daha Arz'ın Selene'yle bizim hakkımda konuşmamış olmasını umdum. Şimdiki hâliyle bile sınanacağa benziyorduk. İşleri daha beter yokuşa sürmeden önce aramızda konuşup tartışmalıydık.

Hilal bana döndü. Yüzündeki ifade tanıdık gelmişti ama bu hoş bir aşinalık değildi. Zamanında Arz ve benim çöpçatanlığımızı yaptıkları gibi, o mide bulandırıcı imalı bakışlarla bakıyordu.

"Eh, Arz'la buzları tam eritemediyseniz bile, yarın bir hayli yol kat edeceksiniz gibi görünüyor." Sonra beni omzumdan sarıp ayrı bir köşeye çekip fısıldadı. Sesi bir anda buz kesmiş, ifadesi sertleşmişti. Az önce Arz'ı durdurmaya çalışırken söylediklerime kulak misafiri olduğu her hâlinden belliydi. Ve sözlerine alelade bir tehdit iliştirilmişti.

"Ya da birbirinizden tamamen kopacaksınız."

Selene'nin tapınağına gidene kadar Hilal'e dostluğundan çok düşmanlığını kazandıracak, iğneleyici laflar söylememeyi başardım. Beyni yıkanmış ya da tamamen aklı başında olsun, yaptıklarıyla hâlihazırda güvenilmez biri olduğunu kanıtlamıştı.

Aslında başından beri belli ediyordu. Ama Özgür'le birlikte, eski sürümüzden gelen diğer dört kişinin yaptığı gibi bizi tamamen görmezden gelmemişlerdi. Bu sebeple onlara duyduğum yakınlığa tutunmaya çalışmıştım. Bu tutumumu gözden geçirmem gerekecekti.

Tapınak yerleşkedeki tek bitmiş yapıydı. Dünya'nın sekiz harikasından biri olan Artemis'in Tapınağı'nın eksiksiz hâlinin çizimlerini anımsatan bir yapısı vardı. Normalde bahsi geçen tapınağın kalıntıları vakti zamanında taşları kilise yapımı için yağmalandığından sergilenmeye değer bile değildi. Burada emsalsiz bir şekilde karşımda yükseliyor olmasa; aklımda çizimlerdeki hâli değil o tırtıklanmış, acınası harabesi kalırdı.

Artemis'in ayla ilişkilendirilen Tanrıçalardan biri olduğunu biliyordum. Selene bu yüzden mi orayı yeniden inşa ettirmişti? Belki de Artemis sanılan Tanrıça en başından beri kendisiydi ve yeryüzüne iner inmez yaptırdığı ilk şey bu dini yapı olmuştu.

Dinle insanların yönetildiği her kültürde olduğu gibi, önceliğin yatacak yerler, sakinleri besleyecek tarlalar yerine bir

tapınak olması sinir bozucuydu. Oysa dışarısı kadar içerisi de büyüleyiciydi. Bu ince kireç taşı sütunları kurtlarına oydurması olanaksızdı. Muhtemelen parçaları kendi tanrısal gücüyle yaratıp sadece taşıtarak ve bir araya getirterek onları çalıştırmış olmanın hastalıklı hazzını yaşıyordu.

Görüntüsünü olduğu gibi yansıtan mermerlerin üzerinde, sırtı bana dönük bir şekilde duruyordu. İçeriye yalnız girdim ve Arz ortalarda görünmediğinden sadece ikimiz olduğuna kanaat getirdim. Sessizliği yankılanan adım seslerim bozdu.

Selene başta tepki vermedi. Sonra elini önündeki devasa metal sunağın üzerinde cızırdayan kor parçalarının arasına daldırıp bir avuç dolusu aldı. Bana döndüğünde ilahi tenini yakmayan taşlarla niyetinin ne olduğunu tam olarak kestiremedim. Gözlerindeki hiçbir bakış neyin peşinde olduğunu ele vermiyordu. Yalnızca göz yuvalarındaki tanrısal, kozmik bir boşluğa bakıyordum.

Birden elini öne savurdu ve kor parçaları ateşten mermiler gibi üzerime yağdı. Dehşet içinde haykırarak öne doğru eğildim ve dizlerim üzerine çöktüm. Onlardan kaçabilecek kadar hızlı değildim. Bacaklarım saldırının kurbanı olmuştu. Ancak yanık delikleri oluşan eteğime rağmen tenim en ufak bir hasar bile almadı.

Çığlığıma karşı tepkisiz kalan Tanrıça ağır adımlarla bana yaklaştı. Hayretle ona bakarak az önce ne yaşandığını anlamaya çalışıyordum. "Sanırım bir şey düşürdüm," dedi az önce onlar talihsiz bir kazadan ibaretmiş gibi sıcacık, içten bir mahcubiyetle. Ama onları bana savurmuştu, değil mi? Düşürmemişti.

Arz onunla konuşmuş, diye geçirdim içimden panikle. Bundan kaynaklıydı. Bana işkence edecek, beni öldürecekti. Şimdi, şimdi yapacaktı bunu.

Şiddetli bir yutkunuşla bir ona, bir kararmış taşlara baktım.

"Hadisene, getir onları bana," dedi yüreklendirircesine. Hevesle ellerini salladı. Onları orada tutmak için sabırsızlanıyordu âdeta. Ya da benim onları tutmam için...

Yere saçılan kor parçalarına doğru emeklerken korkudan titriyordum. Bunu yapacaktıysa acısız olmasını tercih ederdim. Böyle işkence ederek değil. En yakındaki kor parçasını elime almamla acı dolu bir çığlık dudaklarımdan özgür kaldı. Kor, adı üstünde, kor parçasıydı. Hâlâ alevlerin sıcaklığındaydı ve adi taş bu sefer beni fena hâlde yakmıştı.

Parmaklarım acıyla kavrulurken onu orada tutamayıp geri düşürdüm ve endişeyle Selene'ye baktım. Onları teker teker toplayıp ellerim su toplayana kadar orada tutmamı mı isteyecekti benden?

"Yeterli," dedi kısa ve net bir sesle. İşkence burada sonlandığı için anlık bir rahatlamayla omuzlarım çöktü. Fena hâlde yanılıyordum. Sesinde az önceki neşeden eser yoktu artık. "Görmem gerekeni gördüm."

Sonunda meselenin tamamen başka olduğunu anladım. Anlamamla eş zamanlı olarak o da konuştu. "Büyü geçirmez bir ten demek, ha!" Hâlâ yerde kımıldamadan dizlerimin üstünde dikildiğim yerde yanık izleri olmayan bacaklarıma baktı. Onlar bir doğaüstü varlık olan Tanrıça tarafından atıldığında bana zarar vermemişti. Fakat kendim tutmaya kalkıştığımda ellerimi yakmıştı. Kendimi açıklayacak kelimeleri aranırken sürdürdü. "Zırhını kuşandığına göre bir savaşa hazırlanıyor olmalısın... *Cadı.*"

Zihnimden kendimi savunmak için seçtiğim savlar tuzla buz oldu. Baştan düşünmem gerekiyordu. İma ettiği şey... Hayır, biliyor olamazdı! İllüzyon işe yaramıştı. Beni öldürmemişti. Herhangi bir tepki vermemişti. Ama o Tanrıçaydı ne de olsa. Tepkilerini insanlar gibi göstermeyebilirdi.

Şiddetle yutkundum. "Neyle itham edildiğimi tam anlamadım ama bu büyü geçirmez korumayı, yıllar önce cadılık gücümü içime saklama niyetiyle babam yaptı. Bunların hiçbirini Ay'ın Öpücüğü avucumda belirene ve buraya gelmek üzere yola çıkana dek bilmiyordum."

"Seni bir şeyle itham etmiyorum," dedi gözleriyle içimi delip geçerek. "Ama katılacağın imtihanlar var, hatırlatırım. Sana karşı adil olacağımı söyledim. Lakin üzerinde böyle güçlü bir koruma varken bu haksız bir rekabet olur."

Kurtların arasında çelimsiz ve gücünü yeni keşfetmiş, kullanmayı bile bilmeyen ben mi haksız rekabete sebep oluyordum? Ciddi olamazdı! Yine de ip gibi gerilen kaslarım gevşedi. Kökenim üzerine bir sorguda değildim. Bu bahsettiği şeyle baş edebilirdim. "Kabarık bir kurt postum ya da keskin pençelerim olmadığı için şartlar eşitlenebilir."

"Hiç de bile!" dedi alaylı bir gülüşle. "Senin için daha soyut bir görev belirlemem gerekecek. Ama bu başka bir günün meselesi." Duruşu değişti. Sesinin tonu değişti. Bakışları farklılaştı. O konuyu orada kapatıp bir yenisine geçti. "Az önce Avcı ile çok enteresan bir konuşma gerçekleştirdik."

Bir süre Avcı ile kimi kastettiğini anlayamadım, sonra Arz'a böyle deyip durduğu aklıma geldi. Hüsranla elimi alnıma vurmamak için kendimi zor tuttum. Konuşmuştu. Korktuklarımdan en az biri başıma gelmişti.

"Seni de işaretlememin bir hata olduğunu düşünüyor," dedi küçümser bir edayla. Duruşumu bozmadan dimdik ona bakmayı sürdürdüm. Belki de ona doğrudan bakmamalıydım. Neyi saygısızlık olarak algılayacağını hâlâ çözememiştim. Birçok yüzü, türlü türlü kişiliği vardı. O an hangisiyle konuşmakta olduğunu bile anlaması güçtü. "Seni döngüden azat etmem gerektiğini düşünüyor."

Şüpheci olduğu her hâlinden belliydi. Buna zerre inanmadığı da öyle. "Maalesef döngü bir kez başlatıldığında geri alınamaz. Bundan ancak *kendi* çabanla kurtulabilirsin." İmalarına bakılırsa benim kendi emellerim için Arz'ı kullandığımı, ona bu yalanı benim söylettiğimi düşünüyordu. Az önceki özlü testiyle anlaşılıyordu ki bunun faturası bana kesilecekti. Arz'ı değil, beni cezalandıracaktı.

Konuşması bitmeye yaklaştığında yaptığı şekilde hafifçe geriye çekilmeye başladı. "Yazık oldu. Ben harika bir çift olacağınıza inanıyordum. Ama aranızda yalnızca geçmişten kalan hisler beni korkunç bir *hataya* sürüklediyse bunu bir şekilde telafi etmek yine bana düşer."

"Birleşme ritüeline bir kurt dışında kimseyi almamayı düşünüyordum. Ancak senin için bir istisna yapacaktım. Madem durum sandığım gibi değilmiş, seni bu mesuliyetten azat ediyorum. Şu andan itibaren ritüel çadırına girmen yasaklandı ve bunu herkes biliyor. Kimse gelmeni beklemeyecek, sana bu konuda ısrar etmeyecek."

Canıma minnetti. Orada olmayı duyduğum ilk andan beri dehşetle karşılaşmışken buna üzülmeyecektim. Ancak aniden içime bir kurt düştü. Bunda ceza neredeydi? Bir ceza olmalıydı. Sesinde intikam vardı. Gözlerim ardına kadar açıldı.

"Bu Arz için de geçerli mi?"

İştahla, masaya ellerini dayadığında olduğu gibi bir aç gözlülükle kararını açıkladı. "Ah, hayır. Avcı katılacak. Sürüme ilk defa bir Alfa dâhil oluyor."

Yalanımızın bedelini bize en kötü şekilde ödetecekti. Daha azı beklenemezdi.

"Anlıyorsun ya, onun tohumları boşa harcanamayacak kadar değerli."

Selene'nin hizmetine verilmek sandığımdan çok daha kötüydü! Az önce aldığım haberi henüz atlatamamayı geçtim, elinin tek bir hareketiyle ortaya çıkan bir kova su ve fırçayla tapınağı baştan aşağı çitilememi söylediğinde tüm bunları yaparken etrafımda olacağını hesaba katmamıştım. Başta gitmesini bekledim ama o başlamamı buyur edip bir köşeye çekildi. Uzaktan izlediği yöne kaçamak bakışlar atıp her seferinde gözlerine yakalanınca ona bakmayı kestim. Kalıyordu. İdare etmesi gereken koskoca bir sürüsü varken burada benimle kalıp beni göz hapsinde tutuyordu.

Şahane!

Muhtemelen her an zihinlerini mesken edinebilen Selene için emirleri uzaktan vermek kolaydı. Ancak içinde fırtınalar koparken bunu ona yansıtmaması gereken ben için hiç de kolay değildi. Yüzüme yansıyan hıncın ve öfkenin tek sebebinin güçle savurduğum fırça darbeleriyle örtbas edebilirdim. Peki ya içimden dönen fırtınaları...

Arz Alaca...

Aşkımızı kabulleneli henüz yirmi dört saat bile geçmemiş adam, yarın içi azgın kurtlarla dolu bir çadırda, kim bilir kendini altına sermekten hiç gocunmayan kaç kızın arasında olacaktı. Ve ben orada olmayacaktım. Hayır, dışarıda, endişe

ve kıskançlık krizlerinin ortasında, elimden hiçbir şey gelmez hâlde bekleyecektim.

Elbette Arz'ın bana ihanet edeceğine zerre inanmıyordum. Ancak Hilal, Opal'e ne demişti? *"Bunu o zaman tekrar konuşalım. Şimdiden hormonlarınız tavan yapmış olmalı."* Ya Arz kendine hâkim olamayacağı kadar şehvetin etkisinde olursa ne olacaktı? Onun bir seçme şansı olmayabilirdi.

Hilal beni neyle tehdit ettiğini pekâlâ biliyor olmalıydı. Benimle konuşurken Arz çoktan Selene'yle konuşmuş ve karar verilmiş olabilirdi. Arz'ın ben yerine bir başka ya da *birden fazla* başka kızla birlikte olmasının bizi telafisi olmaz bir şekilde ayırabileceğinin gayet bilincindeydi.

Ağlamak istiyordum. Ve kahretsin ki yanımda ezeli düşmanım bir Tanrıçayla bu lanet olası tapınağa tıkılmış kalmıştım. Gözyaşlarına geçiş izni verirsem tepkim ilgisini çekerdi. Aramızda dönen bu soğuk savaşı daha başlamadan kaybederdim.

Ona bunu vermeyecektim.

Tüm zalimliklerine katlanıp ifadesiz bir tavır takınacaktım. Babam beni farkında olmadan bugünler için eğitmişti: *İsyanını içinde yaşa, Balın. Hislerini kendine sakla. Öyle ki öç almak için eline fırsat geçtiğinde tek ve temiz bir hamlen olsun.*

Yapabilirdim. Bununla baş edebilirdim.

Kendimi telkin etmeye çalıştım. Öyle bir şey olsa bile bizim aşkımız çok daha büyük engellere göğüs germişti. Devasa bir kayayı çatlatarak açan bir çiçek gibi, tüm zorlukların arasından yeşermişti. Korkunç bir arzu oyununa kurban gitmezdi. Her ne olursa olsun üstesinden gelebilirdik.

Biraz olsun sakinleştim. Ama saatler geçmek bilmiyordu. Gece uzundu. Selene yerinden kıpırdamıyor, sadece, ölgün bakışlarla beni, temizlik yapışımı ve içler acısı hâlimi izliyordu. Zihnim tutuştuğu panik kapanından sıyrılınca yeni bir gerçekle yüzleştim.

O, *beni* izliyordu. İzlemeye kalan günler boyunca devam ederse eğer... Sisilya'nın büyüsü birkaç gün daha etkisini gösterirdi. Kalıcı değildi. Er ya da geç aslında ne olduğumu fark edecekti. Fark etmemesi bu koşullarda neredeyse imkânsızdı.

Acilen bir plana ihtiyacım vardı. Hem de hemen. Zamanımı bunu yaparak değerlendirdim. Beni göz hapsinden ayırdığı her an gidip çalışmalıydım. Büyüleri öğrenmeli, zamanın hiç olmadığı kadar bol olduğu o zaman cebinde ne yapmam gerektiğini bana Sisilya ve Karmila'nın anlatmasını sağlamalıydım. Selene'ye karşı daha öncesinde savaşmış atalarım da eminim bize katılırdı. Günlerimi iyi değerlendirirsem gerçek ortaya çıktığında kendimi savunmaktan biraz ileriye gidip Selene'yi alt edecek o mucizevi hamleyi yapabilirdim. *Öyle bir hamle vardıysa eğer...*

İçimden geçen hiçbir his bunu onaylar nitelikte değildi. Çaresizlik fazla yoğundu. Selene'nin delici bakışları kadar ağır, lanetli döngü ve burası gibi berbat bir çıkmazdı. Yerler bitince düz yüzeylerin tozunu almaya başladım. Kolonları süngerle silip parlatırken Selene boyumun yetişmediği bahanesini kabul etmeyip beni tanrısal yeteneğiyle yerden havalandırarak her bir metresini uzun uzun ovalattı.

İşim bittiğinde kollarım isyan ediyordu. Ağrımayan tek kasım yüzümdekiler olabilirdi. Dişlerimi sıkmaktan çene kaslarım da feci şekilde yorulmuştu. Bitkinlikle kısılmış gözlerimi korkarak Selene'ye çevirdim. "Başka... Başka bir iş var mı?" diye sordum cılız bir sesle.

"Temizlemeni istediğim son bir yer daha var," dedi. Bana bir değil, iki değil, tam üç kere çitilettiği lahidi gösterdi tekrar. Duvardaki nişlerin arasına özenle iliştirilmiş, şatafatsız bir taş yığınını.

Dalga mı geçiyordu? "Orayı temizlediğimi sanıyordum."

Hülyalı sesine tam da pis bir işe kalkıştığında oturan o cırtlak tını yerleşti. "İçini temizlemedin."

İçi mi? Bu gerçekten de bir kâbustu. Bitmek bilemeyen, uyanamadığım bir kâbus!

Lahitlerin neyi muhafaza ettiğini bilecek kadar antik kentleri gezip görmüştüm. Hatta Phaselis'te denizin içinde kalan bir lahide çocukların sırf oyun olsun diye girip durduklarını biliyordum. Onlar birer tabuttu. Normal koşullarda içinde bir ceset olurdu.

Ayaklarım geri geri gitmesine rağmen lahide yaklaştım. Tonlarca ağır taş oymasındandı. Kapağını istesem de kaldıramayacağım barizken bunu benim yerime Tanrıça yaptı. İşimi kolaylaştırmaya gelince üstüne diyecek yoktu. Yeter ki iş yapayım. Elinin ufak bir hareketiyle taş kapak yana doğru kayarak açıldı. Taşın sürtünme sesi içindeki ölümün şarkısı gibiydi. Yüzümü buruşturarak bir leşin kokusunu almayı bekledim. Ama hiç koku yoktu.

Bir an için lahidin boş olduğunu, onu silerken kapağı üzerime kapatarak orayı benim mezarım yapacağına dair önlenemez bir şüpheye kapıldım. Sonra görecek kadar yaklaştım.

Boş değildi. Öyle olmasını ummak fazla iyimser bir tutumdu. Ondan merhamet beklememeyi çoktan öğrenmiş olmam gerekirdi. Lahidin içinde grileşmiş, çıplak bir kadın yatıyordu. Çürümemiş bir görüntüsü vardı ama kesinlikle ölüydü. Kalan birkaç adımı tamamlayınca dehşet çığlığıyla beraber gelen öğürme refleksini durdurmak için elimle ağzımı kapadım.

Selene, kesinlikle en *güzelini* sona saklamıştı. Cesedin başı olması gereken yerde, kansız bir kesikle biten boyundan başka hiçbir şey yoktu.

Melodik bir sesle beni yüreklendirdi. "Haydi, işe koyul."

Cesede bırak dokunmayı, bakmayı sürdürmektense Tanrıça'yla göz göze gelmeyi yeğlerdim. Nitekim öyle yaptım. Bakışlarımdaki kindarlığı elimden geldiğince saklayıp korkmuş ürkek bir kız çocuğu gibi, "O ölü mü?" diye sordum.

"Ah, hayır," dedi Selene, lahide ve bana yaklaşıp incecik parmaklı ellerini taşın kenarına yasladı. Bu denli yakınımda olması âdeta tenimi karıncalandırıyor, güç ve kudretten sarmallarla dengemi şaşırtıyordu. En az sözleri kadar tekinsizdi. "Eski bir dost."

Eski bir dost, daha çok *potansiyel bir müttefik*, demek olmalıydı. Benden süngerle tenini ovuşturmamı istediği ceset muhtemelen bir Tanrıdoğan'a aitti. Hangi Tanrıça bu hazin sona kurban gitmiş olabilirdi ki? Başı koparılarak öldüren bir kadının efsanesi var mı diye zihnimin en kuytu köşelerini yokladım. Ama cevabını bulamadım.

Suskunluğumu şüphecilikle karıştıran Selene eğilip renksiz bedenin başı olması gereken yeri, sanki orada bulunduğu zamanları gözünde canlandırırmış gibi, bir eliyle okşadı. "Başını gizlendiği yerden bulup yerine koyduğumuzda canlanacak. İlk günlerinden daha ihtişamlı bir şekilde hem de!"

Sesine yansıyan heves, düşüncesiyle mest olan bakışlar, bana bu beden ayağa kalktığında hayra alamet olmayacağını gayet net bir şekilde açıklıyordu. Onun bir Tanrıdoğan olduğunu düşünerek yanılmış olmalıydım. Böyle hazin bir sonla yüzleşse yüzleşse en az onlar kadar kadim ama bir o kadar karanlık bir yaratık yüzleşirdi. Şüphelerim giderek güçlendi. Cennet hanesinin değil cehennemin çocuklarından birine baktığımı anlamamla boğazımın arkasında keskin bir safra tadı aldım.

Paniğimi ele vermemek için ağır hareket ederek süngeri sabunlu suya daldırıp sıktım ve grileşmiş tenin üzerine getirdim. Canlılığını elde etse oldukça körpe bir kadın bedeniydi bu. Çıplak memeleri utanmama, teninin iç gıcıklayan soğukluğuysa ürpermeme sebep oluyordu. Her an canlanacak, buz gibi parmaklarıyla kolumu kavrayacak ve ne türde bir canavar olduğunu gösterecekmiş gibi hissetmem de cabasıydı.

Ancak öyle bir şey olmadı. O şey ne bir canavardı ne de dirilebilirdi. En azından şimdilik. Kıpırtısızca yatan, kesik başlı bir cesetten fazlası değildi ve bu hâliyle de yeterince kötüydü.

Selene çalışmaya başladığımı görünce memnuniyetle gerisin geri eski yerine çekildi. Beni lahidin başında, öğürme reflekslerimle cebelleşir, mümkün olduğunca az temas kurarak süngeri teninin her yerinde getirip götürür bir hâlde yalnız bıraktı.

Yapmakta olduğum iş o kadar iğrenç, o kadar dehşet vericiydi ki bir yandan düşüncelere dalmak artık pek mümkün değildi. Tek düşünebildiğim, burnuma herhangi bir şey çalınmasa dahi ölüm kokusunun ellerime sindiğiydi. Ne kadar yıkarsam yıkayayım çıkaramayacağım berbat bir temastı bu.

İşimi bitirdiğimde kendimi kirlenmiş hissediyordum. Temizlik yüzünden kan ter içinde kalmanın yanı sıra dokunmamam gereken bir şeye dokunmuş olmanın verdiği o huzursuzlukla içim içimi kemiriyordu. Selene bana işkence etmek istemiş ve istediğini sonuna kadar almıştı. O kesik başın görüntüsünü günlerce aklımdan çıkaramayacaktım. Hatta belki de her gün her gün o bedeni silmem, bundan sonraki kalıcı görevlerim arasında yerini almıştı bile.

Buna daha fazla ne kadar katlanabilirdim, bilmiyordum.

Selene varlığımı unutmuş gibiydi. Çatık kaşlarla yukarı, tapınağın yüksek pencerelerine bakıyordu. Gökyüzü mürdüm rengine bürünmüştü. Çok geçmeden sabah olacaktı. Bu saate kadar çalıştırıldığıma inanması güçtü. Zaman bir raddeden sonra geçmek bilmemiş, ben de üzerine kafa yormayı tamamen bırakmıştım.

İç geçirirmiş gibi bir sarsıntıyla bana döndü ve elimdeki kova ve süngere küçümsemeyle baktı. "Eh, bugünlük bu kadar yeter. Çekilebilirsin."

Daha fazlasına gerek yoktu. Bedenimde bu kadar hızlı hareket etmeme olanak tanıyan bir enerji kırıntısı kalmış olması

şaşılasıydı. Ama bıraktığım gibi kaybolan kovaya ikinci kez bakmadan koşarcasına tapınaktan çıkıp gittim.

Tapınağın merdivenine vardığımda Tanrıça'nın hâlen özlem ya da gücenmişlik arasında gidip gelen bir ifadeyle pencerenin ardında doğmakta olan güne baktığını görebiliyordum.

Ne düşündüğünü bile merak etmedim. Onun huzurundan ayrılmak şu anda dünya üzerindeki en güzel şeydi.

Ayışığı Kitaplığı

Dünya üzerindeki en güzel ikinci şey, oradan ayrılınca gideceğim yerin Arz'ın yanı olmasıydı. Doğrusunu söylemek gerekirse ondan ayrı kaldığım her an başlı başına bir tür işkenceydi ve dönüş yolunu uzatmayı hiç istemezdim. Ancak leş gibi terlemiştim. Bizzat temizlediğim cesetten daha nahoş kokular yaydığıma yemin edebilirdim. Dolayısıyla yolum kampın biraz dışında kalan havuz tipi hamamlara doğru kıvrıldı.

Başta orayı bulamayacağıma dair bir endişeye kapılmıştım. Ayaklarım aşina olduğu bir patikayı yürürken kulağıma neşeli genç kız çığlıkları ve gülüşleri çalınınca doğru yolda olduğumu anladım. Köşeyi dönmemle çarpıcı bir manzarayla karşılaştım.

Yolu kapatan bir engel olmaması düşündürücüydü. Sanki davetsiz bir misafir çıkagelsin ve eğlencelerine eğlence katsın diye özenle açılmış bir aralıktan köpüklü suların arasında çırılçıplak yıkanan Aydoğan kızlar görünüyordu. Gözetlenebileceklerinin farkındalığıyla özel bir şov yapıyorlardı âdeta. Bakışlarımı huzursuzlukla kaçırdım ama bir an önce kirlerimden arınmak istediğim için onların yıkanıp çıkmasını bekleyemezdim.

Yaklaştığımda benden tarafa bakmadılar bile. Kıkırdayıp birbirlerine su saçarak havuz kenarındaki tabaktan ağızlarına iri Kıbrıs üzümleri attılar. Folklor hikâyelerinden fırlamış su perilerine benziyorlardı. Ya da mitolojide onlara nimfa mı de-

niyordu? Her neyse, akıl çelicilerdi işte. Bir peri kızının ince zarif bedeni yerine kaslı kurt kadını bedenleri pek bir fark yaratmıyordu. Amazon kadınlarıyla alakalı şehvetli bir rüya gibilerdi.

Havuzun ayrı bir köşesinde, bu manzaradan en az benim kadar rahatsız görünen tanıdık bir yüz vardı. Çıplaklığını gizleyen bir peştamal ile beline kadar suya gömülmüştü ve zeytinyağlı sabunu köpürtüp tenini ovalıyordu.

"Opal," dedim yeterince yaklaştığımda. "Sen de mi buradaydın?"

Elimden geldiğince usulca konuşmuştum. Oysa sinirleri o kadar gerilmişti ki yerinde sıçrayıp etrafına sular saçtı. "Ah, sen miydin?" Gevşedi ve yüzünde sahici bir memnuniyet ifadesi belirdi. "Sonunda akli melekeleri yerinde biri. Şükürler olsun!"

Havuzun az ilerisinde, çırılçıplak girmeyi tercih etmiş kızlar tarafından tamamen göz ardı edilmiş peştamal öbeğine uzanıp bir tane çekip aldım. "Değil mi? Hepsi kafayı yemiş resmen."

Su savaşlarından haddinden fazla payını almış Opal kabaran bir öfkeyle sabunu birinin kafasına nişan aldı ama atmak yerine hiddetini sözlerine yöneltti. "Çok yakında katil olacağım."

Kimse bakmazken hızlıca soyunup sert lifli kumaşa sarınmış, şimdi kollarımdan destek alarak kendimi ılımış havuza bırakıyordum. "Al benden de o kadar," diye hayıflandım. Kaslarım suyun sıcaklığı altında gevşerken gözlerim hafifçe kapandı.

"İlk günden çok mu yordular?" diye sordu Opal ilgisini verebileceği birini bulmanın mutluğuyla.

"Bizzat Tanrıça tarafından canıma okundu."

Neşesi hızla silindi. "Sahi, sana ne yaptırdı?"

"Temizlik," dedim kısaca, çok detaya girmeden. Bilse ne değişirdi ki? Cesede dokunmuş ellerimle arasına mesafe koymak dışında.

Üzerine daha fazla kafa yormaktansa pozitif tarafından baktı. "Neyse ki gündüzleri ortalarda görünmüyor. Bu da sadece

geceleri çalıştırılacağın anlamına gelebilir," dedi aynı muamelenin kendine tanınmayacağının hüznüyle.

Kaşlarım çatıldı. Bunu bilmiyordum. "Gündüzleri nereye gidiyor ki?"

"Bilmiyoruz," dedi hâlâ gülüşüp müstehcen bir edayla birbirilerini sabunlaya kızlara kaçamak bir bakış atıp. "En azından yeni döngüdekilerden gizleniyor."

Bu basitçe bir kast sistemi olmasından kaynaklanabilirdi. Fakat şüpheci yanım bu işin peşini kolay kolay bırakacağa benzemiyordu. Önemli bir ipucu olabilirdi. Burnuma bir tür zayıflık kokusu geliyordu. Selene'nin herhangi bir zaafı varsa, ona karşı yürüteceğim başkaldırıda işime yarayabilirdi.

Sonra aniden gelen bir aydınlanmayla Opal'e baktım. Selene müttefikler topluyorken beni geride tutan tam olarak neydi? Benim de bu pasif direnişte elimin altında fazladan birkaç el olsa hiç fena olmazdı.

Opal'in de en az Arz kadar sürünün yaşadığı Ay sarhoşluğuna karşı bir tür bağışıklığı vardı. Bartu ve muhtemelen yeni döngüyle katılan diğer kurtlar da öyle olmalıydı. Anlaşılan Selene, koşulsuz sadakate ancak onları Aydoğan kurtlara dönüştürdüğünde erişiyordu. O zamana kadar kısıtlı da olsa hür bir iradeleri vardı. Ve Opal içinde bulunduğumuz durumdan hiç hazzetmiyor gibi görünüyordu.

Bir çıkış yolu olduğunu bilse ister miydi? Bunun için savaşır mıydı?

Bu, öyle alelade sorabileceğim bir soru değildi. Ağır ağır işlemeli, üstü kapalı imalarla tavrının tam olarak nerede yer aldığını anlamalıydım. İlk izlenimlerimle Arz gibi olduklarını sanabilirdim ama Arz, Ak Sürü'nün kurtlarından pek çok farklı yönden ayrıştığını kanıtlamıştı bir kere. Herkesi onunla aynı kefeye koymakla hata ederdim.

Havadan sudan konuşuyormuş gibi yarınki birleşme ritüeli hakkındaki düşüncelerini sordum. Benimle aynı kaygıları

hissediyordu. Ritüel saatleri geldiğinde kaçabildiği kadar uzağa gidip o çadırın yakınına bile yaklaşmak istemediğinden bahsediyordu. Ama korkuyordu. Bu hareketinin bir isyan olarak algılanmasını istemiyordu. Kendini müdafaa etmek isterken suçlu konumunda bulursa olacaklardan endişeleniyordu.

Korkunç bir çıkmazdı. Yükselişe kısa yoldan erişme düşüncesinin kısa süreliğine de olsa aklını nasıl kurcaladığını hatırladım. O, benim gibi kuralları büsbütün çiğneyen bir kökene sahip değildi. Benim kurtuluş yolum oradan geçmediği için karşı çıkmam daha kolaydı. Onun ise ölümden net bir kaçışı vardı. Havuzun öte tarafındaki kızlara dönüşmek istediğinden emin olamasa da...

Yıkanıp temizlendikten sonra çıkıp kurulandık. Bıraktığım terli kıyafetler büyülü bir şekilde tertemiz, şakayık kokan bir geceliğe dönüştüğünü gördüm. Bu tarz garipliklere alışmış olan Opal sorgusuz sualsiz yeni kıyafetlerini giyinirken saçlarımı kemik bir tarakla taramayı yeni bitirmiştim. Tarak da aynı şekilde, bıraktığım yerde biçim değiştirdi ve kullanılmamış bir hâle dönüştü.

İnce askılı tiril tiril gecelik, bir yaz akşamı için birebirdi. Ancak iç çamaşırım kaybolup yerine yenisi konmayan şeyler arasındaydı. Bu da beni ıssız bir alacakaranlık vakti için fazla savunmasız, hâlen havuzda keyif çatmakta olan kızlar kadar davetkâr ve *edepsiz* hissettiriyordu.

Neyse ki Opal bana çadırıma kadar eşlik etti. Desteği her nasılsa Hilal'inkine kıyasla daha iyi geliyordu. En başta sahiciydi. Hisleri ona ait, henüz Tanrıça tarafından ele geçirilmemişti.

Sarılarak vedalaştık ve kısa süreli yalnızlığım çadırın içinde beni bekleyen Arz'la yok olmadan önce orada durup dikildim. Serinliği hissettim. İlk günümüzü arkada bırakmıştık. Öyle ya da böyle hayatta kalmıştık.

Çadırın bez kumaşının altından cılız turuncu ışık dışarı sızıyordu. Arz içerideydi. Beni bekliyordu. Ben de ona kavuşmak için sabırsızlanıyordum. Durup beklememin en büyük sebebi

bu ânın bana hiç olmadığı kadar tanıdık gelmesiydi. Geçmişte, birbirimize delicesine âşıkken ve sürüde günleri geçirmek en az burada olduğu kadar zorken, geceleri Arz'a sığınırdım. Onun sıcak kucağı ve şefkati bana her şeyi unuttururdu. O günkü antrenmanda ne kadar kötü performans sergilediğimin ya da babamın beni yine ne şekilde hor gördüğünün bir önemi olmazdı. Arz beni anlayışla dinler, gülümser ve güvende hissettirirdi.

Şimdi de benim için aynı şeye dönüşmüştü. Zorluklar akılalmaz bir boyut almışken, o yine orada, bıraktığım gibi olan tek şeydi: *Gerçek güvenli limanım.*

Çadır bezini aralayıp içeri girdiğimde Arz sırtüstü uzanmış, kollarını başının altında birleştirilmiş, uyukluyordu. Üstünde benimkinin beyazında bir fanila ve pazen bir pijama altı vardı. Girer girmez gözleri açıldı. Benimkilerle buluştu. İki yıldız ışığı gibi yanıyordu. Yüzüme hayali bir sıcaklık dalgası çarptı. Ulaşmıştım. Diplerden kulaçlar atıp o limana çıkmıştım. Tekrar nefes alabiliyordum.

Emekleyip yanına iliştiğimde kolu otomatikman açılıp beni göğsüne doğru yatırdı. Başım ince kumaşın altından geniş göğsüne dayandığında kalbinin ritmi hızlanmış, sıcaklığı ıslak saçlarımdan tenimin her köşesine yayılmıştı. Bir süre sessizlik içinde orada yattık. Konuşulacak çok şey, anlatabileceğimiz çok az vakit vardı. Ama kulağımda atan nabzı ve solukları bizim sessiz diyaloğumuz için yeter de artardı.

Yorgunluk ve kendimi salıverebileceğim kadar güvende hissettiren kollar birleşince uyku hızla bastırıyordu. Arz sesini bulduğunda neredeyse horuldamaya başlayacaktım. "Seni dinlemedim. Üzgünüm," dedi usulca. Basit, çabasız bir itiraftı.

Hangi konudan bahsettiğini biliyordum. Çadıra girdiğimde onu azarlayacağımı düşünmüştüm. Arz'la o meşhur kavgalarımızdan bir başkası için kendimi hazırlamıştım. Ama anlaşılan birbirimizle savaşımız sona ermişti. Artık savaşacaklarımız karşımızda kalanlardan başkası değildi.

"Sorun değil," diye mırıldandım. "Daha öncesinden konuşmamız gerekirdi."

Göğsündeki hareketlenmeden başını salladığını anladım. "Gördüklerim yeterli gelmeliydi. Ama öylece peşini bırakamadım." Derin bir iç çekti. "O plandan vazgeçmek beni hiç istemediğim şeylerle yüzleştirecekti. Bir hata yaptığımı, yola çıktığımız ilk andan beri sana karşı hislerimde dürüst olsam kaçırdığımız birkaç günü geri alıp alamayacağımızı düşünmek zorunda kalırdım." Sesinin titrediğini duymak belini daha sıkı sarmama sebep oldu. "Hatta, son beş yılı da bir kayıp olarak görmeye başlardım."

Şimdi neden olmayacak bir plan için bu kadar direttiğini daha iyi anlıyordum. Beni öptüğünde neyden mahrum kaldığını anlamış ve bunun için sebeplerinin geçerliliğini yitirmiş bir adamın son çırpınışlarıydı. Ona iyice sokuldum. "Öyle zaten. Gerçek bu. Kabullenmekten başka şansımız yok."

Parmakları uzanıp çenemi, oradan da dudaklarımı okşadı. "Sadece bir haftamız kaldı, Balın..."

Sesinde acı vardı. Bu zamana kadar iradeyle gölgelediği bir pişmanlık usulca her yanından sızıyordu. Ölüm sayacının sadece benim için çalıştığını düşünerek ona haksızlık ediyordum. Arz da benimle aynı endişeleri paylaşıyordu. Sadece dile getirmemişti, o kadar.

O duygu dolu bakışları yakalayabilmek için huzurumu bozup bir dirseğimin üzerinde doğrularak ona döndüm. "Biliyorum," dedim anlayışla. "O yüzden kalan zamanımızı doyasıya geçirelim." *Ve bu döngüden kurtulmak için elimizden ne geliyorsa yapalım,* diye geçirdim içimden.

Yattığı yerden beni izleyen gözlerinde muzır bir ifade kıpırdandı. Şekilli çenesi ve duruşundan dolayı kasılmış boynu iştah kabartıyordu. Onu henüz oradan öpme şansım olmamıştı bile. Aşağılara doğru kaçamak bir bakış atmamak için gözlerimi kıvrılan dudakları üzerinde tuttum. Oraya da dokunamamıştım.

Parmağıyla dudaklarımı okşadığı yer hafifçe karıncalanıyordu. İçimde ona karşı kabaran arzu o an öyle güçlüydü ki yarının hazırlıkları şimdiden başladı mı diye düşünmeden edemedim. Hormonlarımızdaki ani yükseliş miydi bu bastıran ateşin sebebi yoksa bunun birbirimize karşı hislerimizi itiraf ettikten sonra paylaştığımız ilk yalnız an olmasının mı etkisi vardı, bilmiyordum. Bildiğim tek şey onu istediğimdi.

Yarın olmadan, yarının getireceği kaygılar olmadan önce.

Uzanıp onu öptüğümde bunun gelmesini bekliyormuş gibi memnuniyetle öpücüğümü kabul etti. Ama eğilirken kaskatı kesilmiş sırt kaslarıma saplanan sancıyla yüzümü esir alan acıya hazırlıklı değildi. Öpüşümü telaşsızca karşılayıp yeterince hararetlenmeden durdurdu.

"Neyin var? Canın mı acıyor?" diye sordu çatık kaşlarla.

"Yok bir şey," dedim zoraki bir şekilde. Ama bir şey vardı. Sırtım beni öldürüyordu. "Selene beni yeterince yorarsa sonrasında sana enerjim kalmayacağına inanmış olmalı. Ama bundan daha fazlasını yapması gerekecek." İşveli bir gülüşle ona eğilmek üzereyken aynı sancı aynı yere tekrar saplanınca Arz'ın doğrulamasından başka bir işe yaramadı.

"Bana yapacağını yapmış gibi göründü," diye homurdandı ve şimdi doğrulma sırası ondaydı. Beni nazikçe yanına, yüzüstü yatırıp üstüme doğru eğildi. "Yardım etmeme izin ver."

Yanağıma kondurduğu öpücük kadar sırtıma ovuşturduğu eli o kadar iyi geldi ki başımı dik tutup itiraz edemedim. Onun yerine yere yığılıp başımı yastık niyetine kullanılabilecek bir kumaş tomarına dayadım.

Teklifini kabul ettiğimi anlayan Arz hareketlenip ata biner gibi üstüme abandı. "Pekâlâ, bunu yapacaksak farklı şekillerde olmasını isterdim," diye mırıldandım.

Arz kıkırdadı ve arkasına dayadığı topuklarıyla ağırlığının çoğunu benden çekti. Ama bana bastırdığı kasıklarından baş döndürücü bir sertlik hissediyordum. Esprime karşılık vermek

yerine geceliğin arkasındaki bağları çözdü ve askılar omuzlarımı üzerinden yere düştü. Sırtım şimdi tamamen çıplak kalmış, yere bastırdığım memelerimin yanları açılmıştı. Nefeslerimizle ısınmış hava tüylerimi ürperterek tenimi yalıyordu.

Arz nefesini tutarak elini sırtımla boynumun birleştiği yerden aşağıya doğru gezdirdi. Hassas tenimi kızartmaktan çekiniyormuş gibiydi. "Kullanabileceğimiz bir yağ var mı?" dedi boğuklaşmış bir sesle.

Bende yağ deyince koca bir koleksiyon olduğunu biliyordu tabii. İlk zamanlarımdan beri kozmetik ürünler yerine aromatik yağlara merak salmıştım. Kaşlarım ve saçlarım için argan yağı, böcek ısırıkları için kakao ve deliksiz bir uyku için lavanta. Olmazsa olmazım, doğal nemlendiricim hindistan cevizi yağıydı ve itiraf etmekten utansam da yanık merhemiyle beraber yanıma aldıklarım arasında yer alıyordu. Sözsüz bir şekilde elimle uzanıp çantamı işaret ettim.

Ağırlığının o yöne kayışını, fermuarın açılışını ve içinden aranıp yağ şişesini bulmasını kapalı gözlerimin ardından hissedebiliyordum. İşin aslı gelecek muamele için sabırsızlanmaya başlamıştım.

Tekrar eski pozisyonuna geçti. Gaz lambasının turuncu ışığı göz kapaklarımın ardında dans ediyordu. Yağı yaymak için ellerinin birbirine sürüşünü son derece net bir şekilde duyabiliyordum. Duyularım aşırı hassaslaşmıştı ve az sonra sırtıma yerleştirdiği avuç içleri, herhangi bir dokunuştan daha yoğun geliyorsa sebebi bu olmalıydı.

Acele etmeden yağı sırtıma yaydı ve omurgamdan boynuma çıkan hat boyunca kusursuz bir işçilikle masaj yapmaya başladı. Ağırlığını biraz daha üstüme verip basıncı arttırdığında bana acı çektiren kulunç başta isyan etti. Ciğerlerimdeki hava boşaldı. Ama o tatlı noktayı ovalamaya devam ettikçe kas gevşedi ve dudaklarımdan istemsizce zevk dolu bir ilinti döküldü.

Tatminkâr bir gülüşle orayla işini bitirince omuzlarıma geçti. "Sana tam olarak ne yaptırdı böyle? Her yerin tutulmuş," dedi hafif bir hırıltıyla. Tanrıça'sına sinirleniyor muydu? Yoksa bu pozisyonda yapabileceğimiz başka şeyler onun da mı aklını başından almıştı?

"Dip köşe temizlik," diye inledim Arz yine, müthiş bir ustalıkla beni ıstırap dolu bir kas yumağından kurtarırken. Aman Allah'ım! Ellerini ne kadar iyi kullanabildiğini unutmuştum. Aklıma dolan düşüncelerle bacaklarımı birbirine bastırdım. "Sana ne iş yaptırdı?" Bu soru korku ve dikkat dağınıklığı arasında bir yerdeydi.

Onu başka Teselyalıları katletmek üzere bir göreve göndermiş olması düşüncesi tüm gece bir paniğe dönüşmüştü. Ancak çadıra gelip yüzündeki huzurlu ifadeyi görünce bunun yaşanmadığına ikna olmuştum. Arz elindeki kanı yıkayabilirdi ama yüzündeki ifadeyi silemezdi.

"Su kemeri için hendek kazdırdı," diye yanıtladı. Her şeye rağmen tüm şüphe kırıntılarını silip içimi rahatlattı bununla.

Belime doğru kaydırdığı ellerinin yarattığı iç gıcıklayan keyfi geride bırakmak zordu ama onu görevinden azat etmem gerekiyordu. "Sen de bitap düşmüş olmalısın."

"Senin için her daim enerjim var," dedi bir kez daha ağırlığını üstüme verip gözlerimi yuvalarında döndüren bir zevk yaşatırken. Üzerime eğilip kulağıma fısıldadığında ağzımda atan kalbimi orada tutabilmek için dudaklarımı birbirine bastırmam gerekti. *"Bunun ve bundan sonra yapacaklarımın hepsi için..."*

Başımı onun olduğu tarafa yatırdım ve haylaz bir gülüşle yüzüne baktım. "Bu bir vaat mi, *Arz Alaca?*"

Gözleri arzuyla koyulaşmış iki kuyudan ibaretti. Cevap vermeden önce diliyle dudağını ıslattı ve belimin yanına dayadığı ellerinden destek alarak kendini aşağı çekti. "Oradan nasıl görünüyorsa öyle." İşine kendini öylesine adamıştı ki sıranın

bacaklarıma geldiğini anlayamadım. Yağdan biraz daha alıp ellerine yayarken omzumun üzerinden ona bakmaya devam ettim.

Beyaz pazen kumaşın altında, oturuş pozisyonuyla kasılmış, güç timsali bacakları her an kumaş dikişlerini attıracak denli şişkindi. Ve bir de orada, tam orta yerde kendini belli eden sertliğini görmemle göğsümden yükselen ateş hat safhaya ulaştı. Bedenimle meşgul olmanın onu *bu kadar* baştan çıkardığını düşünememiştim. Şehvetle hareketlenen omurgam bir yay gibi gerildi, belimi kışkırtıcı bir oyuğa, kalçamıysa davetkâr bir tümseğe dönüştürdü.

Yağı bacaklarıma yaymaya başladığında karnımda dönen spiraller iyice güçlendi ve ben çareyi bacaklarımı birbirine daha sıkı bastırmakta buldum. Oysa Arz onlarla teker teker ilgilenebilmek için yanlardan tutup tek hamlede ayırdığında savunma hattım yerle bir oldu. Gücüne karşı koymam imkânsızdı ve bu... Çok hoşuma gitmişti. Bacaklarımın arasına feci hâlde yakın duruyordu. Hava nemli tenimi dondururken bunun tek sebebinin Hindistan cevizi yağı olmadığının son derece bilincindeydim. Son âna kadar farkında olmadığım şeyse, havuzdan çıkınca yenilenmiş gardırobumda iç çamaşırları olmadığı gerçeğiydi.

Arz elini baldırlarımdan üst bacağıma kadar kaydırıp yumuşak etimi yoğurmaya koyulmuşken her an bu manzarayla karşılaşabilirdi. Tepeye sıyırdığı eteğimi biraz daha kaldırırsa eğer...

Heyecan damarlarımda akıyor, kulağımda uğulduyordu. Nefeslerim sanki yeterince oksijen alamıyormuşum gibi teklemeye başlamıştı. *Ah, hayır!* Dokunuşu çıldırtıcıydı. Beni bir hamur gibi işlemiş, neredeyse pelteleştirmişti. Bir o kadar da az önce her hareketimle gerilen kaslarımı iyice kıvama getirmişti. Artık yumaklar açılmış ve masajdan sonra gelecek şeyle hazırlıklı, heyecanla kıpır kıpırdılar.

Her sıvazlayışında parmakları biraz daha yukarılara çıktı ve benim ulaşmasını istediğim o noktaya tehlikeli derecede yak-

laşırken beklentiyle mırıldandım. Belim iyice yay formu almış, kalçamı fark ettirmeden kaldırabileceğim kadar kaldırmıştım. Patlamak üzereydim. İşte o zaman bir sonraki dalga *bana çarptı.*

"Arz," diye inledim kumaşa bastırdığım dudaklarımın arasından.

Girişime tehlikeli derecede yaklaşıp akmasına engel olamadığım bir ıslaklıkla karşılaşan Arz'ın da sesi arzunun en derin çukurlarından geliyormuş gibi boğuk ve hırıltılıydı. *"Prenses..."* Parmaklarının ikinci yükselişini bedeni de takip etti. Bir dizinin üzerinde eğilip enseme gıdıklayıcı bir öpücük kondururken şimdi parmakları kadınlığımın üzerinde daireler çiziyordu. "Ânın tadını çıkarmak için ağırdan alıyordum. Ama bu kadar istekli olduğunu bana gösterirsen..." Kayganlığım üzerinde akan daireleri daha derine daldırdı ve zevk tomurcuğunun üzerine gelince zihnimde şimşekler çaktıran bir basınçla orada kaldı. "...kendime engel olabileceğimi sanmıyorum."

"Böyle bir aptallığı niye yapasın," diye mırıldandım ve kabarmış klitorisimi parmakları arasına sıkıştırıp bastırınca inlememek için dudaklarımı dişledim. Kendimi ona doğru itmeye, kalçamı kaldırıp parmaklarına daha geniş bir alan açmaya çalışarak onunla birlikte gidip gelmeye başlamıştım.

"Bu kesinlikle bir aptallıkmış," diye iç geçirdi ve cümlesinin sonunu enseme üflediği sıcak bir nefesle tamamladı. Ağzını belirlediği yere, şah damarımın tam üstüne bastırmadan önce hırıltıyla, "Hatanın neresinden dönersek kârdır," diye ekledi.

Hangisine inleyeceğimi şaşırdım. Dudaklarının ıslak boşluğunu derhâl dolduran dilinin boynumu emdiği yere mi yoksa eş zamanlı olarak içime daldırdığı parmağına mı? Vay canına! Sadece... Vay... Canına...

Bir parmağı içimde gidip gelmeye başlarken kasıkları hemen aşağıdan eline baskı yapıyor, içimde olması gereken şeyi benden acı çektirecek bir uzaklıkta saklıyordu. Diğer eli yandan ilişip mememi avuçladı ve bir parmağı tepe noktasını sıvazlarken masaj

yaptığı her yerimden daha özenli bir şekilde etimi yoğurdu. Diliyse ardında ürpertici ıslak izler bırakarak kulak mememe ulaşmıştı. Hassas deriyi hafifçe dişledi ve hırıltılı bir fısıltıyla, "Siktir, Balın! Sen beklediğim her zamana değersin," dedi.

"Hı hı," diye onaylayıcı bir inilti çıkardım. Kısık kısık nefeslerim arasından başka kelimeler bulmak mümkün olsaydı onun da her şeye değdiğini söyleyebilirdim.

Sözsüz inlemelerim Arz'ı daha çok delirtiyor olmalı ki ikinci bir parmağı da içime kaydırıp baş döndüren ritmine yeni bir boyut kazandırdı. Parmakları aşağı doğru kıvrılıp o tatlı zevk noktasının nerede olduğunu eliyle koymuş gibi buldu ve bir daha peşini bırakmadı. Ah, doğru. Beni, vücudumun anatomisini ve tüm gizli noktalarımı ezbere biliyordu. Geçmişte beni bir ders gibi çalışmak için sınırsız zamanı olmuştu. Görünen o ki öğrendiklerini unutmamak için elinden ne geliyorsa yapmıştı.

Arz'ın ağırlığıyla kıstırıldığım noktada sanki tüm evrenin yükü altında sıkışıp kalmıştım. Gözlerimi kapattığımda tenimde kayan dili yıldızlardı, memelerimi avuçlayan elleri galaksimi süpüren nebulalar ve içimdeki parmakları, o hamarat parmakları göktaşı yağmurlarıydı. Yörüngeme girip parçalanırken arkalarında ateşten izler bırakıyor, yüzeye çarptıklarındaysa zevkten ve renk cümbüşünden ibaret havai fişeklere dönüşüyorlardı.

İniltilerim şiddetleniyor, kesik nefesim Arz'ın ritmine yetişemiyordu. Duyulma korkusunu ya da normal koşullarda bunu bir Tanrıça'nın arkasından yapıyor olduğumuzu tamamen unutmuştum. Arz keyifli bir mırıltıyla, "Tanrıça şu an zihnimde olmayabilir ama biraz daha gürültülü olursan eminim bizi duyacaktır," demeseydi muhtemelen tam o esnada neredeyse dudaklarımdan bir çığlık kopacaktı.

"Doğru," dedim yana yatık başımı iyice ona döndürürken. "Ağzımı boş bırakma o hâlde."

Arz ya önerimin ne olduğunu anlamamış ya da anlamazdan gelmişti. Çünkü eğilip dudaklarımı dudaklarıyla kapatırken bana istediğim gibi olmasa da aynı derece müthiş bir şey bahşetmişti.

Öpüşü derin, dil darbeleri her yerde ve hırıltıları boğazımdaydı. Tadı, tenime sürdüğü ve öpücüklerle hasadını yaptığı Hindistan cevizi yağma bulanmıştı. Aromatikti. Büyüleyiciydi. Bir öpücükle başlı başına bana yaşattığı hazzı bambaşka bir boyuta taşıdı. Artık her yerimdeydi ve her yer zevkin zirvesini yaşatıyordu. Kasılmalar iyice şiddetlenmiş, belim içimdeki patlamayı taşımaktan artık bitap düşmüş gibi sarsılmaktaydı.

Ağzının içine, "Arz," diye haykırdım ve beni bağlayan tüm kayışlar çözülerek dünyamı sarsan bir patlama eşliğinde doruğa ulaştım. Arz, adının orgazm eşliğinde telaffuzunu duyumsayabiliyormuş gibi dilimi son bir kez emdi ve hâlen parmakları etrafında kasılarak sarılmış bacaklarımı çözmemi beklerken kımıldamadan, anlayışla bekledi.

Bedenim birden çekilen tüm enerjiyle yana yığılırken bana bunları yapan adamın altında dönüp onunla göz göze geldim. Bir eli hâlen kalçamın üzerinde ıslak daireler çiziyor, diğeriyle göğsümün altından kaburgalarımı kavrıyordu. Yüzü arzuyla doluydu, gözleri sıcak çikolata gibi eriyip üzerime damlayacakmış gibiydi.

"Bu... harikaydı," diye mırıldandım yorgun nefeslerim arasından.

Kendimi toplayışımı şakacı bir çocuk keyfiyle izlerken başını onaylarcasına salladı. "Sadece bir başlangıçtı."

Evet, diye bir sevinç çığlığı kopardım içimden. Burada sonlanmasını katiyen istemiyordum. Onu istiyordum. Bu sefer tümüyle benim olmasını istiyordum. "Selene gelmeden ne kadar vaktimiz vardır sence?" diye sordum. Laf ağzımdan çıkar çıkmaz bunun kulağa ne kadar kötü geldiğinin farkına vardım ama her zamanki gibi geç kalmıştım.

Arz başını geriye yatırıp boğuk bir kahkaha attı. "Henüz sana gürültülü bir orgazm bahşetmişken, beni kocasının arkasından sütçüyle kırıştıran biri konumuna düşürmen ne hoş, *Prenses!*"

Utançla başımı kaldırıp göğsüne gömdüm. Parmaklarımla çekiştirdiğim fanilasını başının üzerinden çıkarmak için yanıp tutuşuyorken utançtan kıpkırmızı kesilmiştim. "Bu derdi başımıza sen açtın," diye sızlandım, suçlayıcı olmayan bir tonla.

Beni göğsünden geri itip çenemi avuçlarının arasına aldı. "Evet ama bu saatlerde gündüzleri olduğu kadar sık ziyarete gelmiyor," dedi tane tane.

Kirpiklerimin arasından ona bakarken bu yeni bilginin şüphelerimi güçlendirmesine müsaade etmedim. Bu anı bozacak düşünceleri yarına bırakacaktım. Selene'nin gündüzleri nereye kaybolduğunu ya da ne gibi bir meşgalenin ona kurtlarının zihnini kolaçan edecek boş vakti yarattığını daha sonra da öğrenebilirdim.

"Gün doğana kadar mı o zaman?" Hüsranla çadırın ince aralığına baktım. Güneş doğdu doğacaktı.

"*Yeterince* zamanımız var." Eğilip dudaklarıma yapıştı. Öpüşü yumuşak ve arzu doluyken daha fazlasını duymama gerek yoktu. Öyle diyorduysa öyleydi.

Dudakları arasında kendimi tekrar kaybederken Arz eliyle belimi kavrayıp kaldırdı ve bacaklarımı ona dolamama yardımcı oldu. Şimdi kasıklarını hâlâ bir önceki orgazmın artçı sarsıntılarını yaşayan kadınlığıma, tam da olması gereken yere bastırıyordu. Kollarım geniş sırtı boyunca su gibi akıyordu. Onun elleri de tekrardan beni ele geçiriyordu.

Aramızdaki kumaş parçalarıyla alıp veremediğim olduğunu anlayınca ince keten üstü başının üzerine kaldırıp çıkarmak için duraksadı. Bacaklarım belinde hafifçe geriye yaylanmıştı. Dizlerinin üzerinde dururken, özenle ortaya serdiği göğüs kaslarına iştahla bakakaldım. Arz'ın bakışları da benim üzerimde gezindi. Saçlarım yastığa saçılmış, heyecanlı ve kıpkırmızı hâlde

altında yatmaktaydım. Kayıp belime kadar inmiş geceliğin açıkta bıraktığı göğsüme gelince gözleri benimkini aratmayacak bir açlıkla kısıldı.

"Sana dokunamıyorken böyle bir güzelliğin işkence olduğuna inanırdım," dedi aramızdaki boşluğu sabırsızlıkla kapatırken. "Şimdi yine aynı sebepten, dünya üzerindeki en şanslı adam olduğumu düşünüyorum."

Öyle olduğuna emin değildim ama kesinlikle beni bahsini geçirdiği kadar arzulanabilir hissettiriyordu. Parmaklarını saçlarım arasına daldırıp birkaç tutamı geriye savurdu ve dudağımdan başlayan öpücükleriyle aşağıya doğru bir yol çizmeye koyuldu. Sıcaktan hafif çatlamış dudaklarının dokusu yüzünde hassas yerlerime indikçe içimi bir ürperti kapladı. Kendimi daha da yükseltip ona daha büyük bir şehvetle bastırma arzusu yaratan bir ürperti.

Az öncesine kadar çekiştirip uzattığı dimdik meme ucuma gelince duraksadı ve onu ağzına almadan önce bana baştan çıkarıcı bir bakış attı. Nefesimi de hassas sinir uçlarıyla beraber emiyor olmalı ki ciğerlerim ânında havasız kaldı. Onu arkamda hissetmenin mükemmel olduğunu düşünmüştüm. Birbirimize dönükken yaşatabilecekleri konusunda hayal gücüm eksik kalmıştı.

Bir eli kalçama kayıp dermansız kaslarımla kendimi ona bastırma külfetinden beni azat etti. Beni öyle sert kendine bastırdı ki erkekliğinin tenime saplandığı yerin altında kıvranarak yine tırnaklarımı sırtına geçirdim. Önceki seferki gibi önümüzde engeller olmadığı için bu hareketimin aklını başından aldığı Arz kendini tutmadı. Her şey şiddetlendi. Dudakları memelerimin arasında gidip gelirken dili baş döndürücü manevralarla içimde kabaran ateşi daha da harlıyordu.

Tutuşu gevşedi dudakları iki tümsekten kayıp daha aşağı, orada olması için can attığım noktaya doğru yaklaşmaya başladı. Dudaklarını karnımdaki oyuğun üzerine getirdiğinde huylanarak kasıldım ve karnımı içeri çekerek koca bir boşluğa dönüştürdüm.

"Şimdi, önceki patlamandan kalan nektarla kendime büyük bir ziyafet çekeceğim," dedi boğazını titreten boğuk bir sesle. Giderek kadınlığıma yaklaşırken bakışlarımız kilitlendi. Karnımın üzerinde beni sıkı sıkı tutan ellerine sarıldım. Az sonra dünyayla olan tüm bağımı kesecekken beni buraya bağlı tutan bir şey olsun istiyordum.

Bir cevap beklediğini fark edince kasılmış boynumun el verdiğince başımı salladım. Arz daha fazla beklemedi. Dudaklarını kan akışıyla zonklayan klitorisimin üzerine kapayarak beni sıcak ve ıslak ağzına aldı. Dili kayarak girişimin üzerinde oyalandığında tüm sinir uçlarımı canlandıran bir akımla kendimden geçtim.

Yeniden galaksinin içinde yüzüyordum. Arz'ın ellerine bir kayığın kürekleri gibi sımsıkı yapışmıştım. Işıktan helezonlar ve daireler içinde o küçük kayıkla yol alıyordum sanki. İçime dolup serbest kalan enerjiyle bedenim bir an için fazla ağır, sonraki an sanki yüksüzmüş gibi hafifledi. Arz bir elini benden koparıp bacağımı omzunun üzerinden atmak için kullandı. Ardında parmaklarını içime daldırıp tüm dikkatini tepedeki zevk tomurcuğuna verdi.

Dişlerimin arasından haz dolu nefesler dökülürken tutacak bir şeyi olmadığında yalpalayacağına inanan ellerim, tam da kasıklarıma dayanan, kıvır kıvır buklelerinin arasında daldı. Bu muazzam saçları parmaklarımla taramanın hayaliyle yanıp tutuşuyordum. Ancak şu ânın gerektirdikleriyle tek yapabildiğim saç tutamlarını sıkı sıkı kavrayıp başını kendime daha büyük bir şiddetle bastırmak oldu.

Zihnimde bir şimşek çaktı. Dudaklarım arasında bir zevk iniltisi serbest kaldı. "Arz... Arz. Arz!"

Beni, tekrardan kabarıp yükselen dalgalar arasında alabora olmadan gidebileceğimiz bir doruğa taşıdı. İçimde kayıp duran parmakları amansızdı. Beni hızla zirveye taşıyor, ancak ben

ikinci bir patlamadan çok onu istiyordum. İçimde, üzerimde, bana büsbütün sahip olmuş bir şekilde.

İtiraz edecek gücü kendimde bulamadım. Bacağımı çıplak sırt kaslarına bastırıp saçlarını kökten çekerek doruğa tırmandım ve coşkulu bir düşüş için kendimi serbest bıraktım.

Arz dudaklarını yalayarak doğrulduğunda gözlerim hâlen ışık patlamalarının etkisiyle bulanık görüyordu. Belimi yay gibi tutmak artık imkânsızlaşmış, tüm günün yorgunluğu var gücüyle üzerime bastırmıştı.

Nafile bir çabayla pazen pijamasının bağını kurcalarken kıkırdayıp elimi tuttu. "Bugün sana özeldi, Prenses," dedi yumuşak, arzudan farklı, radyo frekansından geliyormuş gibi alçak bir sesle. "Bırak öyle kalsın."

Ama kalamazdı, değil mi? Beni iliklerime kadar tedirgin eden bir problem vardı ki henüz üzerine konuşma fırsatımız olmamıştı. Yarın, gece vakti geldiğinde, Arz o çadırda olacaktı. Ben olmayacaktım. Kim bilir neler yaşanacaktı.

O an gelmeden önce bize ait bir ânımız olsun istiyordum. Her şey sarpa sarmadan, Arz tamamen bana aitken, yapabileceğimiz her şeyi yapmak... Bunlar başlı başına mükemmeldi ama devam etmesini istiyordum. Gerekirse geceye kadar tüm gündüzü bu çadırda geçirebilirdim yeter ki Selene'nin pis oyununa teslim olmadan önce bize ait olanı sahiplenelim.

"Sana tüm bunların karşılığını vermek istiyorum," diye sızlandım. Niyetim yalnızca bundan ibaret olamayacak kadar masumiyetten uzak olsa da gerçeklik payı vardı.

"Sana iyi gelmek için harcadığım hiçbir dakikanın karşılığını vermek zorunda değilsin."

"Ama istiyorum!"

"Çok yorgunsun ve az önceki performans seni bitap düşürdü."

"Hiç de bile," diye inkâr ettim kapanmasına ramak kalmış göz kapaklarıma rağmen.

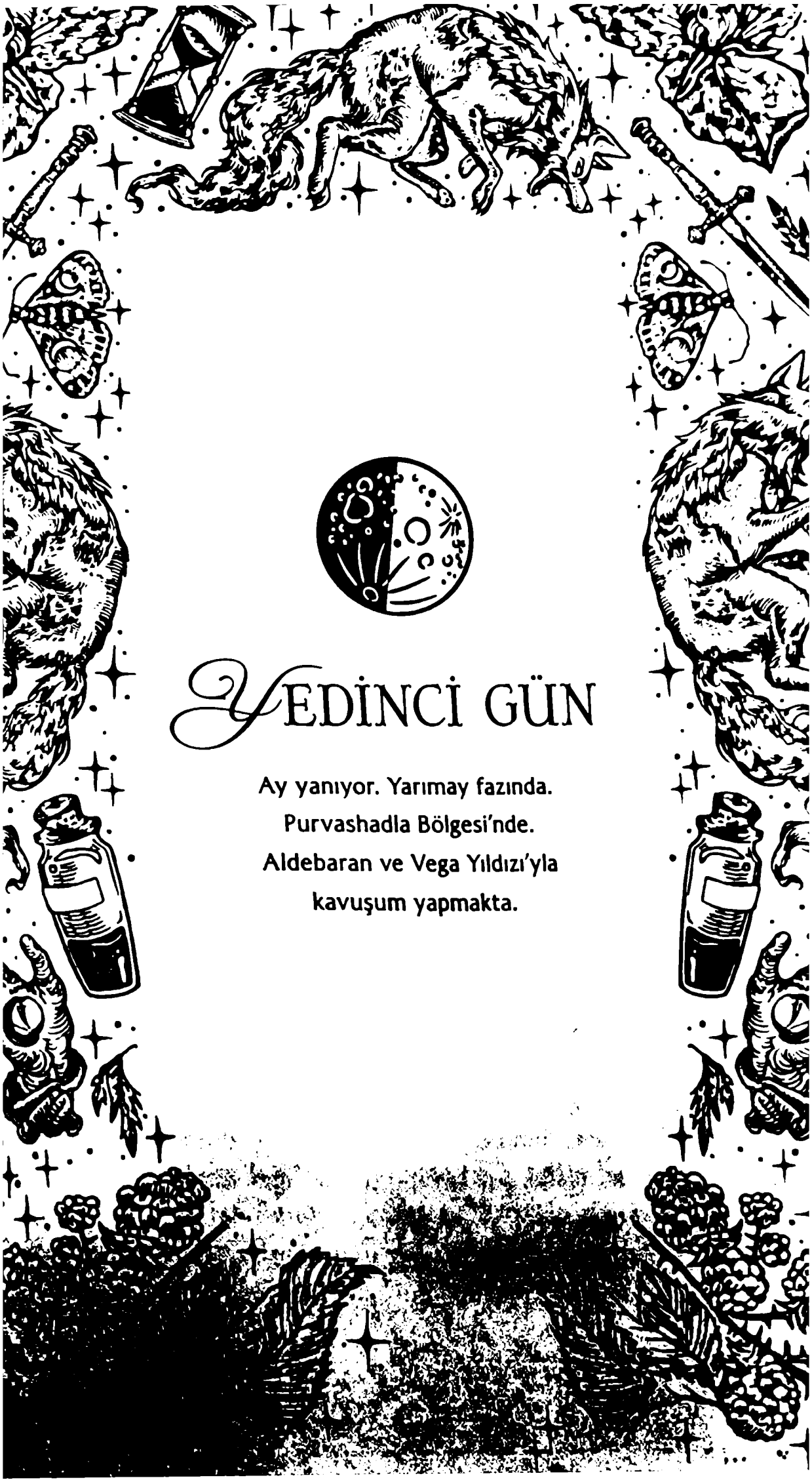
Gün çoktan doğmuştu. Çadırın dışından soluk bir gün ışığı içeri sızıyordu. Selene teftişine her an başlayabilirdi. Ayrıca, şimdi uyumazsak birkaç saat sonra öğle sıcaklarıyla pişerek uyanacaktık ve maalesef yolculuğun yeme düzenime yaptığı şey uyku ihtiyacım için de geçerli değildi.

Arz çabama gülümseyerek üstümü düzeltti. Gaz lambasını söndürdü. Tişörtünü giymeye yeltenmeden kayıp arkama yattı ve sağlam bir tutuşla bana sarıldı. Bu şekilde uyumaya direttiğim için kendime ne kadar küfretsem azdı çünkü kusursuzdu. Vücudunun oyuğuna âdeta bir anahtarın kilide oturduğu gibi uyum sağlamıştım. Burada huzurluydum. Bir anlığına da olsa yarının endişesi yarında kalmıştı.

Üstelik Arz ensemden işveli sözler fısıldarken kulağa onun için her yarında sadece ben varmışım gibi geliyordu. "Uyu, Prenses. Yaşadıklarımız senin için, seni iyileştirmek içindi." Burnunu saçlarıma gömüp özlem dolu bir nefes çekti. "Sıra bende olduğunda bu epey... *Yıkıcı* olacak."

Birbirine dolanan ayaklarımın parmakları istemsizce kıvrıldı. Tüm hassas noktalarım Arz'ın dili, dudakları ve dişlerinin eseri ince bir sızıyla uyarılmış hâldeydi. Bu yıkımın eseri değildiyse, bahsettiği şeyin tam olarak ne olduğunu düşünmeden edemiyordum.

Uyku ansızın geldi. Hazla oyulmuş bir kovukta, güven içinde ve bir tutam kaygıyla beraber beni sarmalayıp derin bir boşluğa sürükledi.

YEDİNCİ GÜN

Ay yanıyor. Yarımay fazında.
Purvashadla Bölgesi'nde.
Aldebaran ve Vega Yıldızı'yla
kavuşum yapmakta.

Son bir hafta boyunca daldığım en güzel uykudan uyandım. Uyanış da uykunun kendisi kadar tatmin ediciydi. İçeri dolan ışığın rengine bakılırsa çok uyumamıştık ama yeterince dinlenmiştim. Arz'ın müthiş jestlerinden sonra daha azını beklemem hata olurdu.

Tahmin ettiğim gibi sıcaktan pişiren bir çadırda uyanmamıştım. Çadır aynı çadırdı, vakit öğle vaktiydi ama bir şekilde klimalı odaları aratmayan bir serinlik söz konusuydu. O an sebebini tespit etmek yerine, sıcaklamadığı için arkadan beni sarmalamayı bir an olsun bırakmamış hâlde usul usul nefes alıp vererek huzurlu rüyalar gören Arz'ın varlığına odaklandım.

Bazı insanlar birinin yanında uyumakta zorlanırdı. Uykuya birbirlerinin kollarında dalsalar bile uyurken ayrılıp ayrı köşelere çekilirlerdi. Bizim için mesele hiç böyle olmamıştı. Çocukluğumuzdan beri iç içe yetiştirilmemizden mi, birbirimize aşina olup saygı duyduğumuzdan mı yoksa bu kusursuzlukla kıyaslanacak ten uyumumuzdan mı kaynaklanıyordu, kestirmek güçtü. Ama sonuç olarak Arz'la yaptığımız diğer her şey kadar uyumak da çok güzeldi.

Belki de bu yüzden bana beraber uyumamızı önerdiğinde bu kadar aşırı tepki vermiştim. Bu bize özel sayılı anlardan biriydi. Henüz duygularımızı dile getirmemişken bu hassas

durumun içine kendimizi sokarsak bana hissettirebileceklerinden korkmuş olmalıydım.

Şimdi her şey çözüme kavuşmuş, nihayetinde tüm bunları özgürce yaşayabilecek hâle gelmiştik. Ah, bir de...

Yüzüm tam kalçama doğru baskı yapan şişkinliği hissedince hınzır bir gülüşle gevşedi. Önceki seferki gibi şokla ya da utançla kaçmak yerine kendimi oraya iyice yerleştirerek sırtımı esnettim. Diğer güzelliklerle beraber Arz'ın ondan daha erken uyanmaya meyilli sabah ereksiyonlarının da tadını çıkarabilirdim artık.

Uyuyup dinlenmiş bir dolaşım sisteminin gücüyle o kadar sertti ki başka koşullarda olsak bunun sırtıma dayanmış bir bıçak olduğunu düşünebilirdim.

Edepsiz düşünceler içimde kaynarken ne öğle güneşinin ne de Arz'la sarmaş dolaş bedenimizin yapamadığını aklım bana yaptı. Aniden bastıran bir ateşle yanmaya, kendimi Arz'ın kaslı bedenine daha sıkı bastırırken onu çok yakında uyandıracak olmayı umursamamaya başladım. Eminim ki dün yaptıklarımızdan sonra o da kendi sırasının gelmesini iple çekiyordu.

Yüzümde uyku mahmurluğunun tesiri tembel bir gülüş, kan hücum etmesinden dolayı tatlı bir kırmızılık vardı ve hiç acele etmeden, uzuvlarımı ağır ağır esnetirken Arz'a yaslanmaya, benim için hazır erkekliğine türlü şekillerde sürtünmeye devam ediyordum. Sabahları enerji emen bir sosyal medya akışına dalmakla ve bu süreyi yatakta debelenmekle harcayan Balın için bu oldukça verimli bir güne başlama biçimiydi. Sevdiğin adamın yanında uyanmanın kendine has artılarından biriydi.

Arz horultuyu andıran ama aksine uyandığını ele veren bir hırıltıyla elini kalçamın üzerine yerleştirdi ve beni sıkı sıkı sarıp kalçamı iyice kendine çekerek, "Sana da günaydın, Prenses," diye fısıldadı.

"Şşşt," diye susturdum onu. "Uykuna geri dön. Biz onunla tatlı tatlı oynamaya devam ederiz."

Onunla kastımın sertliği olduğunu fark edince hazırlıksız yakalanıp kısık bir kahkaha patlattı. Sonra bu hoşuna gitmiş olacak ki bana iyice sokuldu. "Ayrı kaldığımız zamanda edindiğin bu bozuk ağzı sevmeye başlıyorum." Onaylayan bir mırıltı eşliğinde kalçamdaki elini yukarı kaydırıp mememi avuçladı.

"O ağzın yapabileceklerini daha görmedin," dedim hâlen kapalı tuttuğum gözlerime kıyasla otuz iki diş gülümserken. Elimi geri geri götürüp onu kasıklarından yakaladım ve aletini ince kumaşın üzerinden özenle okşadım.

"Sik... tir..." diye inledi uzun uzun iç geçirerek. Taş gibi bedeni arkamda ufak seğirtilerle titreyince bir dokunuşumla ona bunları yapabiliyorsam, ardından neler geleceğini merak etmeye başlamıştım.

"Bugün iyi tarafından uyanmışsın, Balın," diye hâlinden memnun bir inilti çıkardı. Aletinin etrafındaki elimi iyice sıkınca nefesi kesildi.

Kıkırdayıp hararetle dudaklarımı dişledim. "Birileri uykuya çok ama çok iyi dalmama yardımcı oldu." Onu bir kez daha sıvazlayınca Arz kısık bir küfür savurdu. "Şimdi de ben onun iyi bir gün geçirmesini sağlama niyetindeyim."

İtiraz edecek konumda değildi. Ama bir bahanesi vardı. "Önce bir yıkanayım. Ter içinde kaldım." Hızla kendini geriye çekerse de onu serbest bırakmadığım için bu hareketiyle ikimiz de doğrulmuş bulunmuştuk.

Bir bana, bir de onu serbest bırakmayan elime bakıp kaşlarını çattı. Oyuncu bir tavırla başımı iki yana salladım ve Arz'ı geri itip üzerine eğilirken şehvetle, "O zaman tadını alamam, Arz Alaca," diye şakıdım.

Gözleri ağzımdan dökülen müstehcen sözlerle bir ton koyulaştı ve gırtlağı şiddetle inip kalktı. Onu her fırsatta duşa sepetleyen Balın'ın yerine gelen bu gözü dönmüş canavarı yeni bir hayranlıkla seyretmeye başladı.

Bir yerde karşı tarafın vücut kokularından rahatsız olmanın bir tür bağlanma korkusundan kaynaklandığı okumuştum. İki taraf da birbirine uygunsa feromonları onların duyarlılık seviyelerini değiştiriyordu. Bu Arz'ın odunsu kokusuna eklenen yeni notayı tiksindirici yerine erkeksi ve iştah kabartıcı bulmamı açıklardı. Ya da Selene'nin harladığı hormonlarımız iş başındaydı.

İki türlüsü de istediğim şeyin ne olduğunu biliyordum. Ve şimdi istiyordum.

Arz kasıklarına doğru hareketlendiğimi görünce beni bileğimden yakalayıp durdurdu. Yine. Niye bunu yapıp duruyordu ki?

Sanırım sebebi, beni ve kaygılarımı açık bir kitap gibi okuyabilmesiydi. "Teklifin her bakımdan akıl çelici olsa da bu sabırsızlığının altında başka şeyler yattığını düşünüyorum," dedi kontrollü bir ses tonuyla.

Kahretsin! Ânın etkisinden çıkmıştı. Benim de arzumun yerinde şimdi iç kemiren bir kıskançlık ve panik vardı. Geriye yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ne gibi?" Huysuz bir tavırla bu soruyu sorarken elinden en sevdiği oyuncağı alınmış bir çocuğa benziyor olmalıydım. Ama umurumda değildi. Beni bu kadar iyi tanıyorduysa nedenini de tam olarak biliyor olmalıydı.

"Gece gerçekleşecek ritüelden korkuyorsun. Yanılıyor muyum?"

"Birleşme ritüeli," dedim alayla ve havada bir tırnak işareti yaptım. "Tanrıça'nın bizden nasıl intikam almaya çalıştığını görüyor musun?"

"Evet," dedi Arz ihtiyatla. O da doğrulup karşımda bağdaş kurarak oturdu. Hâlâ inmemiş sertliği aramızda gülünç bir açıda ve çatık kaşlı benden bile daha agresif bir şekilde duruyordu. Gülmemek için kendimi tutmam gerekti. "Ne yapmaya çalıştığının farkındayım. Ama bir işe yaramayacak."

"Buna nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye direttim. Hormonlar ya da çadırı dolduran azgın dişi kurtlarla ilgili endişelerimi ekleyemeden beni durdurdu.

"Eminim, çünkü beş yıl bekâret yemini etmiş gibi ortalıkta nasıl patlamaya hazır bir bomba gibi dolandıysam, bu gece de aynısı olacak."

Ne? Şaşkınlıkla donakaldım. Tamam, Oylum konusunda durumun böyle olduğunu anlıyordum. Ama hiç mi olmamıştı? Hiç mi hayatına bir başkası girmemişti? Tek gecelik bir kaçamak bile mi yapmamıştı?

"Buna inanmamı bekleyemezsin," dedim hayretle. İmalarda bulunmuştu, değil mi? Başkaları olduğuna dair sözler etmişti. Ben mi yanlış hatırlıyordum?

"Kalbim senin için atıyorken geri kalan her şeyin de sana ait olduğunu bu zamana kadar anlamanı beklerdim." Acı dolu gülüşüne bakılırsa doğruyu söylüyordu. Bu yüzden ağırdan alıyordu. Beklemişti. Beni. Beklemişti. Döneceğimden emin olmasa bile yapmıştı bunu.

O hâlde... "Ben bu zamana kadar birlikte olduğun tek kadın mıyım?" diye sordum tizleşen bir sesle.

Gülümseyerek, belki de biraz utanarak başını salladı. Hadi canım! Öğrendiği her şeyi benimle öğrenmişti. Ve bu hünerini sadece benim için konuşturuyordu.

Onun kadar sadakatli olmadığım için kendimden nefret ettim. Ama kısa sürdü. Kalbim kıpır kıpır hislerle dolup taşarken onu öpmek için yeni ve başka sebeplerim vardı artık. Boynuna atılıp dudaklarına yapıştım.

Sıcak sıcak ve acelesizce öptü beni. Ağzımın içini ayrı bir merakla keşfetti tekrar. Uzun zamandır ayrı kaldığın bir eve yapılan ziyaret gibi... Her saniyesini duyumsayarak.

"Bu dudaklar senin," dedi öpüşünü kesip ağzımın içine fısıldayarak.

"Bu..." Elimi yakalayıp aşağı indirdi ve hâlen taş gibi sert aletinin üzerine indirdi. "...senin."

Beni tekrar öptü ve tekrar sarıldı. "Ben seninim."

Benimdi. Bana aitti. *Benim kurdumdu.*

Artık neden Ay'ın Öpücüğü'nün bizde farklı işlediğini anlamıştım. Arz, Selene onu sahiplenmeden önce kendini bana teslim etmişti. Varıyla, yoğuyla. Bir gün ona dönersem diye beklemişti hep. Bir gün belki tekrar kavuşursak diye...

"Bu yüzden bekleyebilir," dedi Arz, sanki dünya üzerindeki tüm zaman bize aitmiş gibi. Değildi ama kalan tüm vaktimiz birbirimize ayrılmıştı. Bir başkasına değil.

Bu farkındalıkla artık eskisi kadar sabırsız davranmam beklenemezdi. Böyle bir sevgiyi kıskançlık krizleri ve güvensizlikler için harcayamazdım. Başımla onayladım. "Bekleyebilir."

"Ritüel için endişelenme," dedi Arz beni kollarımdan tutup gözlerime güvence verircesine bakarak. "Hiçbir şey olmayacak."

"Olmayacak," diye tekrar ettim. Sanki sözleri iyice kafama yer etsin diye ezberlemeye çalışıyordum. Ama işe yarıyordu. Tüm endişelerim silinip gitmişti âdeta.

Benden tamamen ayrılıp yeni güne hazırlanırken gülümsemesi ışıl ışıldı. "Bizim için zamanı geldiğinde, bir başkasının zorlamasına gerek kalmadan, kendi şartlarımızda bir araya geldiğinde olacak, Prenses. En güzel şekilde olacak."

Vahel'in bize meydan okumasını, o zaman verdiği tepkileri hatırladım. Artık tamamen rahatlamıştım. Haklıydı.

Bu sefer onaylayıcı tek tepkim dudağına kondurduğum çabasız bir öpücük oldu.

Dünkü kıyafetlerimizi yıkanmış ve temizlenmiş hâlde yatağımızın baş ucunda bulduk. Şükürler olsun, aralarında yeni iç çamaşırları da vardı. Bunun kalıcı bir gardırop değişimi olmasını hiç istemezdim. Arz'la birlikte gerginlikle giyinip bugünün getireceklerine göğüs germek üzere açık havaya adım attık.

Çadırın dışı içinden daha da *serindi.*

Bu, yakıcı yaz sıcağı söz konusuyken imkânsız olmalıydı. Ancak Selene kampını, dış dünyadan tamamen bağımsız bir hiyerarşiye göre kuruyor olmalıydı. Sarı gün ışığını gölgeyen ve soluklaştıran sis bulutları tüm yerleşkenin üzerine çökmüş, oradan oraya uçuşan pamuk yumaklarını andırıyorlardı.

Kahvaltımızı etmek üzere ilerlediğimiz yeme alanında o sis perdelerinin birinin doğrudan içinden geçmemiz gerekti ve tenimi karıncalandıran soğukluk hissiyle ısıyı düşüren şeylerin bizzat bunlar olduğuna emin oldum. Tanrıça kurtları sıcaktan mayışıp işten kaytaramasın diye basbayağı iklimi değiştirmişti. Açık havada klima açmanın bir yolunu bulmuş da denebilirdi.

Yine aynı uzun masanın üzerine gelişigüzel bırakılmış kahvaltılık öteberilere göz gezdirerek ilk oturduğumuz yere ilerledik. Ne yazık ki Hilal de bizimle beraber yemek yediği yerde yaylanmış gelişimizi bekliyordu. Samimiyetsiz bir se-

lamlaşmanın ardından banklara kurulduk. Opal ve Bartu'nun masada olmaması hayal kırıklığı olmuştu.

Şöyle bir bakınca... Sofranın ziyafette olduğu kadar dolu görünmediğini fark ettim ve rahatladım. Belirli bir uyanma saati yoktu. Dolayısıyla herkes günü ne zaman başlatmaya karar verirse o zaman gelip karnını doyurduktan sonra gidiyordu. Selene'nin oturması gereken koltuk boş olabilirdi fakat kulları adaklarını tabaklarında bırakmayı ihmal etmemişlerdi. Şimdiden serinliğe rağmen güneş ışığıyla bozulmaya yüz tutmuş peynirlerin etrafında uçuşan sineklere bakıp yüzümü buruşturdum.

Oldukça bereketli olan bu sofraya her oturuşumda iştahımı kaçıracak bir şeyler bulacaktım, değil mi? Belki de bunun başlıca sebebi yiyeceklerin bize Selene tarafından bahşedilmesi, bunun kazanılmamış bir rızık olduğuna inanmam ya da her şeyden öte dün yediklerimize karıştırılan büyülü iksir olabilirdi.

Kurtlar taş taşıdıkları gibi yemekleri pişirdikleri bir mutfak alanları yoktu. Yemekler mucizevi bir şekilde Selene'nin tanrısal kudretiyle meydana geliyordu. Selene yeni soyunu, yiyeceklerini toprağı eşeleyip çıkarma mecburiyetinden azat etmişti. Tıpkı eski zamanlarda, eski insan soyları değer bilmezliğin sınırlarını aşıp tanrıları kızdırmadan evvel, bolluk ve bereket içinde yaşadıkları gibi. En azından Hilal'in havadan sudan muhabbetinden anladığım kadarıyla durum bundan ibaretti.

Şimdi de geldiğimiz andan beri dokunmadığı tabağının üzerinden eğilerek bu sis tabakasının aslında yerleşkeyi nasıl tüm fani ve büyülü gözlerden sakındığını anlatıyordu. Elbette, ulu orta bir yerde yeni bir uygarlık kurmaya kalkışan Tanrıça başka nasıl bunu bunca zaman saklayabilirdi ki?

Lokmalarım arasından elimden geldiğince az cevapla konuşmayı atlatmaya çalışıyordum fakat Hilal tepemde daireler çizen bir akbaba misali gitmek bilmiyordu.

En son Arz da görevlerini gerçekleştirmek için masadan kalktığında ve onun oturduğu taraftan tenime yayılan, her şeyi

katlanılır kılan güven hissi elimden çekilip alınınca sinirle, "Sen, beni mi bekliyorsun?" diye sordum.

"Ee, evet," dedi hiç inkâra kalkışmadan. Yüzünde artık görmeye alışık olduğum şüpheci bir keskinlik belirdi. Dikkatini çeken bir şey olduğunda yapay sevimliliğinin yerini hemen bu ifade alıveriyordu. "Ne o, eşlik etmemden rahatsız mı oluyorsun?"

"Hayır ama..." Üzerime diktiği bakışların altında huzursuzlukla kıvrandım. "Daha mühim görevlerin vardır sanıyordum."

"Görevim sensin, deli!" Şakacı bir edayla elini omzuma vurdu. Hiç de hafif diyemeyeceğim bir kuvvetle. Hâlen Selene'nin üstüme yığdığı temizlik işlerine isyan eden kaslarım can çekişti.

"Ben miyim?" Bir an için kendi sürümüzde nasıl Aydan'a bana göz kulak olması görevi verildiyse, aynısının Hilal'e verilmiş olabileceğini düşündüm. Oysa durum sandığımdan farklıydı.

"Hı hı. Senin eğitilme görevin bana verildi," dedi. Şaşkınlıkla kalkan kaşlarıma istinaden, "Dövüş becerilerini sana geri kazandırmamız gerekiyor," diye ekledi.

Eğitim mi? Ben de kalkmış gündüzleri hizmet edeceğim bir Tanrıça olmayacağı için herhangi bir işten kaytarabileceğimi düşünüyordum. Benim zaten kendimi eğitmem gereken başka konular varken dövüş eğitimi almak canımı iyiden iyiye sıkmıştı.

"Ama niye?" diye sızlandım.

Hilal de buna en az benim kadar içerlemiş görünüyordu. "Arz geçen gece Tanrıça'ya aranızdaki bağın fiziksel kısıtlayıcılıklarından bahsetmiş. Lanet sürdüğü sürece senden uzaklaşamayacağını ve görevlere gidemeyeceğini falan söylemiş."

Elindeki her şansı denemişti sahiden. Sadece aşkımızı yalanlamakla kalmamış, beni yolculuğumuzun başında bir yük, ayak bağı olarak gördüğünde sergilediği oyunculuğu tekrarlamıştı. Görünen o ki geri tepen şeyler arasında bu da yerini almıştı!

"Dolayısıyla Tanrıça baskınlara seni de yanımızda götürmemiz konusunda ısrarcı," diye her şeye açıklık getirdi Hilal.

"Eh, paslanmış dövüş eğitimini geri kazandırmak, orada ölüp kalmaman, hatta belki biraz işe yaraman için en mantıklı yöntem gibi görünüyor."

Korktuğum her şey böyle, bir bir başıma mı gelecekti yani? Böyle mi olacaktı? Ben var gücümle bir şeyleri muhafaza etmeye ne kadar çabalarsam çabalayayım, en başta öngördüğüm hiçbir felakete engel olamıyordum.

Baskın, diye üstü kapalı anlattığı görevlerin Teselyalı komplarına yapılan katliamlar olduğuna kalıbımı basardım. Benden kendi canımdan kanımdan cadıları öldürmemi isteyeceklerdi. Bunu yapamazdım elbette. Bu eğitimin onlara hiçbir yardımı dokunmazdı.

Acaba, diye düşündüm içimden. *Acaba onların tarafında gibi görünürken yapabileceğim basit sabotajlarla karşıdaki çaresiz cadılara yardım edebilir miyim?* Bu durumda Hilal'den alacağım hatırlatma eğitimi kulağa fena gelmiyordu. Doğru zamanda, öldürücü darbeyi savurmakta olan bir kurdun ayak tendonuna atılacak kısa bir kesik hayat kurtarabilirdi.

"İyi düşünmüş," diye onayladım.

Hızlı kabullenişimin Hilal'de hiç şüphe uyandırmaması gülünçtü. Onun için bariz doğruları onayladığım müddetçe radarına takılmıyormuşum gibi, hâlinden memnun bir gülümsemeyle devam etti. "Hançer kullanımında ilerlemiştin, değil mi? O kadar zaman geçti ki aklımda pek bir şey kalmamış."

"Evet, yakın mesafe dövüş," dedim. Son bir hafta yaşanmamış olsa elime bıçak almayalı tamı tamına beş koca yıl geçmiş, diyebilirdim. O ne kullandığımı bense nasıl kullanıldığını unutalı çok olmuştu.

"Ah, harika! Çok eğleneceğiz," diye el çırptı coşkuyla. "Tıpkı eski zamanlardaki gibi... Kız kıza!"

Onunla aynı heyecanı paylaşmıyor olabilirdim ama bir an önce aradan çıkarmak istiyordum. Öyle ki boş zaman yaratıp dolap kulpuna gidebileyim, oradan da asıl eğitimime başlayayım

diye sabırsızlanarak masadan rastgele çörekleri tabağıma dizip ellerimi silkeledim. Tanrıça adaklarını alıp neresine isterse oraya sokabilirdi. Bu davranışım Hilal tarafından ayıplanırken kalkıp antrenman yapacağımız alana doğru yollandık.

Yanımda getirdiğim avcı bıçakları her nasılsa orada bizi bekliyordu. Gümüş hançerin burada olacağını zaten beklemiyordum. İkiz bıçakları çekip elimle tarttım. Onları can aldıktan sonra ilk elime alışım değildi. Oylum'un saldırısı beni hazırlıksız yakaladığından onları çektiğimde aklıma yine karanlık anılar gelmemişti. Ama bu sefer ölümün soğuk öpücüğünü kabzanın elime değdiği yerlerden hissedebiliyordum. Burada, sırtım dik ve hâlâ capcanlı dikilmemin yegâne sebebi olan fedakârlık bu bıçakla yapılmıştı. Eğer şansım yaver giderse az sonra kendini katlettirmiş Sisilya ve Karmila'nın silik izleriyle konuşacaktım.

Beni düşüncelerin dehlizinden çıkaran, sağ yanımda hissettiğim keskin acı oldu. Nereden geldiğini anlamadığım bir sopa darbesi kaburgalarım arasına gömülürken öne doğru tökezleyerek az kalsın elimdeki bıçaklardan oluyordum. Hayretle hiç vakit geçmeden saldırı pozisyonu alan Hilal'e ve yüzüne yayılan vahşi ifadeye baktım.

Gücenmiş hâlimi görünce hızla tavır değiştirdi. "Ay, çok pardon. Bıçaklarını kuşanınca hazırsın sandım."

Hazır olmadığımı ikimiz de biliyorduk. Kana susamış saldırılarda bulunup kaza süsü vermek, Tanrıça'sından edindiği huylardan biri olmalıydı. Sahte özrüne cevap vermek yerine başımı sallayarak darbenin nefes kesici etkisinden silkinmeye çalıştım ve pozisyon aldım. "Şimdi hazırım."

Ve başladık.

Hilal'in hiç acıması yoktu. Benim gibi bıçaklar almak yerine uzun bir sopayı tercih etmese kan dökmeyi aklına koyduğuna inanabilirdim. Bunlar daha çok morluklar ve bitap düşmüş kaslarımı iyice zedelemek üzere özenle seçilmiş saldırılardı.

Önce şakağımda gözümde ışık patlamaları oluşturan bir darbe, sonra bıçağımı elimden düşüren, parmak eklemlerini neredeyse kıracak ikinci bir darbe... Tek bıçakla kalınca engelleyemedim niceleriyle beraber en son kıpkırmızı kesilmiş, iliklerime dek ulaşan ağrılarla dizlerimin üzerine çöküp ağlamanın eşiğine geldim.

Karşımdaki Hilal olabilirdi ama zihnimde yankılanan babamın sesiydi: *Senden umudu kesip eğitimini yarıda bıraktırmakta ne kadar haklıymışım, görüyorsun ya!*

Soluklanmak için aldığım nefesler titredi, gözlerim parlak güneş ışığı ve yaşlarla iyice yandı. *Şimdi de ağlıyor musun? En azından biraz daha özgün olabilirdin.*

Hırsla öne atıldım. Eğitmek deyince aklına ilk gelen şeyin beni eşek sudan gelinceye kadar dövmek olan Hilal'e başka koşullarda öldürücü olabilecek darbeler savurdum. Ama muhattabım o değildi. Değildi işte. Babamı karşımda bulmak, onun canına okumak istiyordum. Ona her şeyi ödetmek istiyordum.

Bıçak boşta kaldığı ufacık anda etrafında dönüp sopayı savuran Hilal'in bileğimi zangırdatması sonucu uçtu. Babamın sesi yine içimde yükseldi. *Tam bir utanç kaynağısın.*

Zihnimde onun için yarattığım kişilik acımasızdı. En az karşımda kanlı canlı duran Hilal kadar hem de. O da silahsız kalmamı ara verme fırsatı olarak görmeden, üzerime gelmeye devam ediyordu.

Savurduğu sopadan ya kaçacaktım ya da çıplak elimle yakalayacaktım. Asabım öyle bozulmuş, tahammülüm öyle azalmıştı ki ikincisini seçtim. Bedenime dolan ürpertici bir serinkanlılıkla sol elimi kaldırdım ve "Yeter," diye haykırarak sopayı tam havada yakaladım.

O manevra ve Hilal'in kaslı kurt kolları karşısında hiç şansım olmamalıydı. Oysa elim sopayı durdurdu. Durdurmakla kalmadı. İçimden akan bir enerji seli sol avucumun içinde to-

paklandı. Sopaya aktı. Ahşap ışıkla dolarken titreşti. Ardından patlayıp kıymık ve talaştan bir bulut hâlinde etrafa saçıldı.

Benim gibi silahsızlanan Hilal'in elleri şaşkınlık içinde az öncesine kadar tuttuğu sopayı hâlen kavrıyormuş gibi havada kalakalmıştı. Yaşadığım güç boşalmasının etkisiyle ben de öylece sol elim havada primitif bir yaratık gibi durmaya devam ettim.

İlk defa neyle karşı karşıya olduğunu kavrıyormuş gibi görünen Hilal açık ağzını kapadı ve duruşunu düzeltti. Konuştuğunda sesi soğuk ve uyaran bir tondaydı. "Bu yaptığının eğitimin amacına ne kadar hizmet ettiği tartışılır."

Az önce kullandığı orantısız güç kullanımının da aynı şekilde amacından şaştığını iddia edebilirdim. Onun yerine dudak büzüp, "Bence oldukça etkiliydi," demekle yetindim.

"Bakıyorum da bir kurt kızı olduğunu çabucak unutmuşsun. Hatırlatırım; cadılıktan pek hazzetmezdik," dedi ayıplayan bakışlarla.

Sol elimi sıradan bir şeymiş gibi sıvazlayıp omuz silktim. "Zamanla ısınmaya başladım."

Başını iki yana salladı. "Kurt tarafına sadık kalmaya bak sen. Zaten elindeki iz bir haftaya kapanıp gidecek. Güçlerin de onunla beraber kaybolacak."

Bu konuda öğütlerine kulak vereceğim türde biri değildi. Bir kaşım kalktı. "Babamın canice kararını mantıklı buluyor gibi duyuluyorsun."

"Lider Boran, yerinde davranmış, evet," dedi çileden çıkarıcı bir sakinlikle. Ne kadar kolay söyleyebiliyordu? Bu konuştuğum kişinin gerçek Hilal olamayacağını bana bir kez daha kanıtlıyordu.

"Olduğum kişiyi yok saymak mı yerinde davranış?" diye söylendim.

"Evet, Balın. Anlamıyor musun? Selene cadılardan hazzetmiyor. Eh, haklı sebepleri de var hani. Yapacağın en doğru şey senin de bu güce başvurmaman ve geçmişte nasılsan öyle

olmaya devam etmen." Bana yaklaşıp sanki içten dileklerini paylaşan bir kız arkadaş gibi ellerimi tuttu. "Tanrıça seni bu yüzden tutmaya karar verdi. Gücün de Ay'ın Öpücüğü kapandığında gidecek diye sana burada bir yer verdi. Yoksa..." Diğer türlüsünü düşünemiyormuşcasına başını iki yana salladı.

Bana üstü kapalı bir şekilde Teselyalıları mı anlatmaya çalışıyordu? Yoksa bu genel bir nefret miydi? "Cadılarla ne alıp veremediği var ki? Hekate'yle çok yakın zamanda gücünü paylaşmış diye duydum."

"Daha çok gücünü paylaşmaya zorlanmış diyelim," diye düzeltti ve bir sır vermek üzereymiş gibi bana yaklaştı. "O buraya neden geldi bilmiyorsun, Balın. Hekate'yle beraber savaşmak için değil, ona karşı gelmek için güç topluyor."

Nihai emeli bu muydu? Bir ittifağı yıkmak ve toplamaya çalıştığı müteffiklere bakılırsa yenilerini kurmak niyetindeydi. Tam da tahmin ettiğim şekilde, savaşa katılmayı planlıyordu. Ama beklenen tarafın dışında olacaktı. Bu yüzden sahip olabileceği tüm güce ihtiyacı vardı. Kurtlardan oluşan bu ordu da, Ay tacının parçalarının peşine düşmesi de bu yüzdendi.

Hilal bana ne kadar can alıcı bir gerçeği söylediğini biliyor muydu acaba? Peki, ben bu bilgiyle ne yapacaktım?

Bir şekilde Selene'nin varlığının ve yarattığı tehlikenin asıl boyutlarını cadılarla paylaşmayı başarabilirsem buradaki mücadelemde destek alacağıma hiç şüphe yoktu. Ama nasıl? Hazal'a mı ulaşmayı denemeliydim? Bu haberi Persi benim için üstündeki klanlara uçurur muydu?

İstifimi bozmadan hançerleri toplamaya giriştim. Yarım ağız, "Dikkat ederim," deyince Hilal pür dikkat incelemesine bir son verdi. Elimle kendimi yellediğimi görünce dudakları hınzır bir gülüşle büküldü.

"Sıcağı hissediyorsun, değil mi? Etkisi giderek güçlenecek. İçin kaynamaya başlayacak." Her nasılsa az önce bahsettiği ezeli

savaş kadar bu gece yaşanacak birleşme ritüeli de aynı derecede önemli bir meseleymiş gibi davranıyordu.

Belki de öyleydi.

"Ben bir değişim hissetmiyorum," diye yalanladım. Sahiden de sislerin getirdiği serinlik ancak bir yere kadar işliyordu. İçten dışa bir yangınla kavruluyor gibiydim. Bunu Arz'la geçirdiğim geceye ve sabaha yormak için yoğun bir çaba sarf ediyordum.

"Yalan söyleme," diye şakıdı eliyle karnıma vurup müstehcen bir edayla gülümserken. "Kokusunu alabiliyorum. Bir kaçamak yaptığınız gözümden kaçmadı, sizi gidi yalancı âşıklar sizi!"

Donakaldım. Bu, kokusu alınabilecek bir şey miydi ki? Tabii ya! Vampirler, taşlar üzerinde hırçınlaşan Oylum'un aldığı kokular... Onların duyuları bambaşka bir boyuttaydı. Bir şeyler yaşanıp yaşanmadığını anlamak için kendilerine has yöntemleri vardı.

O zaman tüm bu çileyi boşa çekiyoruz demekti. Zaten biliyorlardı. İş işten geçmişti bile. Kendimizi tutmamıza gerek yoktu. Bu geceyi ayrı geçirmemiz de aynı şekilde gereksizdi.

Hilal'in yüzündeki acıklı ifadeye bakılırsa ayrı geçirmek zorunda kalacaktık. Bunun her şeye rağmen gerçekleşmesi; yalancı olanların cezalandırıldığını anlamamız için garantiye alınacaktı.

Antrenmanımızın kalanı daha eğitici ve bir o kadar hırpalayıcı devam etti. Hilal canıma okumaktan hevesini alınca bana birkaç etkileyici bıçak manevrası ve duruşumu sağlamlaştıracak ayak pozisyonları gösterdi. Kollarımı güçlendirmek için bir çalışma çizelgesi bile oluşturdu.

Öylesine derin bir çukura batmış hissediyordum ki alabileceğim her eğitimin, her öğretinin faydalı olabileceğine kanaat getirmiştim. Bana kurtuluş vadeden her şeyi bir sünger gibi emip karşılığında hiçbir şey vermemek üzerine ilginç bir taktikti bu.

Hilal'in birleşme ritüeli hakkında yaptığı sayısız imaya tepki vermemek bunların arasındaydı. Kendisi ritüele katılamayacağı için çok üzgündü. Ancak gebe bir kurt olarak oraya gitmesi yakışık kalmazdı. Özgür de onun gibi dışında kalacak mı diye sorduğumda cevapsız kalışını belki de sandığım kadar beyninin yıkanmamış olabileceğine yordum. Sevdiği adamın onsuz böyle bir gecede bulunması, her kadında gözlemlenebilecek türde bir kıskançlık ve acı dolu yüz ifadesiyle karşılanmıştı.

Sonra çarçabuk uzaklaştı ve beni de peşinden ana yerleşkeye sürüklemeye kalkışmadı. Doğru zamanda sorulmuş doğru sorulara minnet ettim. Ne yapmayı planladığımı sorsa mola vereceğimi, kısa bir yürüyüş yapacağımı söylemeyi kararlaştırmıştım. İnandırıcı bulunur muydu, şüpheyle mi karşılanırdı, belli

değildi. Şimdi cevabını öğrenmek zorunda değildim. Şansımı daha fazla sınamadan hızla sıvıştım.

Etrafı pek iyi tanıdığım söylenemezdi. Ak Kurtların yerleşkesi birçok doğal kısıtlamayı ihlal edecek şekilde ortaya çıkmıştı ve coğrafi bilgimi yerle bir ediyordu. Kamp alanının çevresini arşınlayıp Arz'la buraya ulaşmadan önce keşfettiğimiz sütunlarla meydana getirilmiş geçidi bulana kadar yürüdüm. Oradan itibaren Yanartaş'a çıkan yolu bulması kolaydı.

Adım attığım anda gücümü özümseyip ışıklanacak parkelere basmamak için çalı çırpıda, bata çıka ilerledim ve çok geçmeden Selene'nin yarattığı yapay serinlik etkisini kaybedince kamp sınırlarını tamamen terk ettiğime ikna oldum ve diken üstünde duruşumu gevşettim.

Arz'a ulaştığımda nasıl kendimi ağırlık merkezimi bulmuşum, yüzeye ulaşmışım gibi görüyorsam, o lanet yerden ayrıldığımda da benzer bir rahatlama hissi gelmişti. Acınası bir illüzyon olmasının yanında, sakin ve huzurlu birkaç dakikaydı. Zamanımı elimden geldiğince değerlendirip düşünmeye, öğrendiklerimi kafamdan tartmaya ayırdım. Çok geçmeden de Yanartaş'ın kısık alev konileriyle karşı karşıyaydım.

Geçen sefer bize tanınmış mahremiyet bugün yoktu. Yabancı turist görünümündeki üç ziyaretçi taşları tavaf edip çeşitli manzara ve anı fotoğrafları çekiyorlardı. Dolap kulpunu sakladığım yerden almak ve zaman cebini yaratmak için onların çekip gitmesini bekleyecek olmak canımı hiç mi hiç sıkmadı. Bunlar insanlardı, normal insanlar. Onların yanında olmak, Ak Kurtların etrafımda olmasının yarattığı zehirleyici tadı, ağır ağır damağımdan temizliyorlardı. Oraya her hâlükarda geri dönecek olsam bile serin bir duş kadar kendine getirici bir deneyimdi.

Sonunda ayrıldılar. Yalnızlık fazlasıyla baştan çıkarıcıydı. Biraz daha oyalanacak vaktim olsa oturduğum ağacın dibinde pineklemeye devam edebilirdim. Fakat kalktım, taşları üzerine diziş şeklimden yerini belirlediğim dolap kulpunu buldum ve

başka gelen olursa diye gözlerden korunaklı bir alan bulup orada bir cep yarattım.

Kulp havadaki boşluğa kilitlenir kilitlenmez varlıklarını hissettim. Arkamı döndüğüm anda o ikili tekrar kandan candan karşımda duruyor gibiydi ve bu imge beni kısa süreliğine afallattı. Ardından yaşlar gözüme doğru tırmanıp boğazımı tırmaladı.

"Hadi ama," diye tersledi beni Karmila. "Bunu olması gerekenden daha duygusallaştırma sakın!"

Sisilya aynı ihtiyatla gülümsedi. "Sen de bu kadar zalim olmayı kessen hiç fena olmaz, kardeşim." O kadar gerçekçiydi ki bunun bir anı değil, bizzat onun ruhu olduğuna inanacak oldum. Kim bilir, belki de onlarla yüz yüze tanıştığım için bu kadar sahici görünüyorlardı. Anıları zihnimde daha tazeydi. Yaraları da öyle. "Biz artık hayatta olmayabiliriz ama o arkada kaldı. Kayıpların yasını tutmak en doğal hakkı."

Tutmak için cebelleştiğim o buğulu nefes boğazımdan döküldü. Onaylarcasına başımı salladım ve yüzümde buruk bir tebessüm oluştu. Evet, ruh değillerdi. Zamanda kırılıp dağılan ışık demetlerinden ibaretlerdi.

Sisilya bana yaklaştı. Dokunuşu da fazlasıyla somut hissettiriyordu. "İllüzyonun işe yaramasına sevindim," dedi kısaca.

"Ben de," dedim titrek nefeslerin arasından. "Fedakârlığın boşa gitse bu çok acı olurdu."

Başını hüzünle yana yatırdı. "Sadece ilk karşılaşmanızı etkiledi. Onları tanıyabilmene fırsat verdi. Çok yakında büyü bozulacak."

"Biliyorum." Korktuğum, dillendiremediğim bir gerçekti. Arz'la evcilik oynuyor gibi küçük yalanlarımız ve bunun etrafında dönen oyunlara kapılıp kendimizi kaybedebilirdik ama zamanımız hızla daralıyordu. Bu, kalan yedi günden daha kısa bir zaman dilimiydi. Selene ne olduğumu anlayınca ilk izlenimin ya da ne kadar itaatkâr olduğumun, hiçbirinin bir önemi kalmayacaktı. Şimdiden ne kadar tehlikeli olabildiğini kanıtlayan Tanrıça'nın asıl gazabıyla yüzleşecektim.

İç geçirdim. "O durumla nasıl baş edebileceğimi hâlâ bilmiyorum."

"Tanrıça şimdiden sana bir söz verdi," dedi Karmila yumuşayan bir tonla. "Sana diğer kurtlar gibi imtihanlara girme fırsatı tanıyacağını söyledi ve bunu artık yapmak zorunda."

"Tanrılar için verilen sözlerin bağlayıcılığı vardır," diye onayladı Sisilya. "Ama gerçek ortaya çıktığında bu mecburiyeti eğip bükmek için elinden ne geliyorsa yapacaktır. Öfkesini ve hırçınlığını ona karşı kullanmalısın. Onu bir pazarlığa zorla. Öğrendiği anda yap bunu. Çok geç olmadan."

Beni oracıkta katletmeden yani. Uyarıları ve açıklamaları şimdiden yüreğime su serpiştirmişti. Bunları konuşmadan önce içinde bulunduğum açmaz daha zorlayıcıydı. Artık bazı arka kapılar olduğunu görebiliyordum. Beni hemen öldüremezdi ama imtihanları öldürücü bir tuzağa dönüştürmeyeceğinin de garantisi yoktu. Onu hâlâ ne üzerine bir pazarlığa sokabileceğimi de bilmiyordum. Tam sormak üzereyken Sisilya eğitime başlama kararı aldı.

"Vakit daralıyor. Ama görüyorum ki hazırlıklı gelmişsin." Belime bağladığım kamıştan su maşrapasını işaret etti. "Bir kova değil ama biriken zamanı boşaltman için iş görür."

Bunu akıl edebildiğime ben de şaşıyordum. Oysa Hilal koşar adım uzaklaşırken içtiğimiz suyun yanındaki bardağı bir çırpıda eteğimin kemerine bağlamıştım. Bu yolculuğa çıkacağımız zaman nasıl ki ihtiyacımız olabilecek hemen hemen her şeyi toplamayı başardıysam, aynı serinkanlılıkla hareket etmiştim. Sütyenimin içine iliştirilmiş alfabe deşifresi de bunlardan bir biriydi. Karmila ve Sisilya emindim ki defterin içinde yazanları benim için çevirirlerdi. Ancak dönüş yolunda uğrayacağım bir durağım daha olacaktı.

Sisilya bana bardağı nasıl zaman geçirmez bir büyüyle sırlayacağımı öğretti. Yapabilmem için sabırlı olması gerekiyordu. Öğreneceğim diğer şeyler için zaman kazanmak adına bu aşama

gerekliydi. Sonunda hallettiğimde beş on dakika geçmişti bile. Derhâl içeride küçük oluklar hâlinde akan zaman birikintilerini seçmeye başladım ve onları toplayarak cebin dışına aktardım. Bu sayede burada geçirdiğim her saniye dışarıda hiç yaşanmamış olacaktı. Kampa geri döndüğümde şüphe çekmeyecek bir yürüyüş için ortadan kaybolmuşum gibi görünecekti.

Sonra aramızda defter belirdi. Havada süzülen, en az onlar kadar cisimsiz ama dokunabileceğim bir parçaydı. Rüzgârla sayfaları uçuşmuyor, güncenin normalde olduğu gibi merkezine doğru girdaplar oluşturan o kadim ağırlık hissedilmiyordu. Yine de az önce yanından geçtiğim alevlerin arasında bir daha geri dönmemek üzere yanıp kül olmadığına seviniyordum.

"Öncelikli olarak burada yazılan büyüleri öğreteceğiz," dedi Karmila sayfaları şöylece bir geçerken. "Mensup olduğun soyun özel büyüleri bizzat senin için dikilmiş kitaplar gibidir. Sana en uygun disiplini sunarlar. Büyüler senin parmaklarında katlanarak artan bir güçle parlar."

"Bir yandan da sana ihtiyacın olabilecek bazı gizlenme ve şaşırtma büyülerini öğreteceğiz," diye devam etti Sisilya. "Maalesef bizim hanemiz saldırıdan çok savunma üzerine odaklandığı için sana sunabileceğimiz başka bir alternatifimiz yok."

"Ama yalnızca savunma büyüleriyle Selene'ye nasıl kafa tutabilirim ki?" Hüsran dolu isyanım bu duyduklarımdan çok, boşa çıkan beklentilerimeydi. Bana mucizevi bir yöntem göstereceklerini ummuştum. Tek bir büyüde ustalaşıp tek atımlık bir kurşunla doğru zamanı kollayacak ve bu savaşı kazanacaktım. Her şey böylesine dallanıp budaklanırken bu tarz bir çözüm yolunun neredeyse imkânsız olduğunu kavramaya başlamıştım.

Karmila kıkırdadı. "Endişelenmene gerek yok. Burada ihtiyacından fazlası var," diye annemin güncesini işaret etti. "Ne yalan söyleyeyim, annen harbi kadınmış. Burada yazan bazı şeyler yalnızca savaş alanında kullanabilecek korkunç yıkım büyüleri."

Kaşlarımı çattım. "Ama bana ışığın saldırıdan çok savunmaya meyilli bir aracı olduğunu söylemiştiniz."

Sisilya hafifçe güldü. "Biz öyle kullanmasını biliyoruz. Doğru yönlendirmeyle ışık patlar, kırılmalar yaratıp devasa parçaları ikiye bölebilir, gerçekliği keser ve her şeyden önemlisi, *yok eder.*"

Ürpertiyle titredim. Kendi büyümü hep bu şekillerde kullanmıştım. Hemen, az önce bir sopayı parçalayan güç benimki değil miydi?

Annemden korkuyla bahsettiklerini, olduğu şeyi hep inkâr ettiklerini duymuştum. Onu Şaman'ın yanına çırak olarak verirken acaba ustalaştığı büyülerin neler olduğunu bilip de mi çekinmişlerdi? Peki, annem neden böyle büyülere ihtiyaç duymuştu? Nasıl bir hayat yaşamıştı ve şimdi ne yapmakla meşguldü?

Verilene şükredip fazla sorgulamamak en iyisiydi. Savaşmak istiyordum ve tam da ihtiyacım olan büyüler oradaydı. Onlar beni sivriltip bir silaha çevirmek istiyorlardı ve aynı şekilde, beni yontacakları ekipmanlar ellerinin altındaydı.

Daha fazla zaman kaybetmeden başladık. En temelinden. "Işığın maddesel bir karşılığı olmadığı için nasıl çalıştığını anlaman gerek," dedi Sisilya bir profesör gibi kendinden emin adımlarla çevremde yürürken. "Işık doğrusaldır."

Karmila ellerini açıp ince uzun bir ışın demeti oluşturdu. Parçalandıkça tiftik tiftik olup ince sicimlere dönüşüyorlardı.

"Yansıtılarak yön verilebilir."

Uygulaması ânında yapıldı. Karmila'nın avuçları birer ayna gibi ışığı yansıtarak farklı yönlere saçılmasına sebep oldu. Bir ışın yüzümde kayıp tam alnımın ortasına sabitlendiğini farkedince tedirginlikle kıpırdandım.

"Kırılıp dağılabilir," diye sürdürdü Sisilya. Sesi de dalgalanırken görüntüsü titreşti. İkiye, üçe ve dörde ayrıldı. Etrafımda bir çember oluşturarak ilerleyen yedi Sisilya vardı artık. Şaşkınlık içinde yansımalarına baktım. Beni aralarına hapseden yanıl-

samalardan bir duvar gibilerdi. Hangisinin gerçek olduğunu anlaması mümkün olmuyordu.

"Bir prizma nasıl beyaz ışığı renklere ayırabiliyorsa sen de gücünü damıtıp tüm cadı disiplinlerine dönüştürebilirsin." Bedenlerin renkleri değişti. "Ateş olabilir..." Kırmızı bedeni alev alarak beni yerimde sıçrattı. "Su olup akabilir..." Bir tanesi sıvılaşıp ayaklarımın altında dağıldı. "Rüzgâr olur eser..." Şimdi saçlardan ve kumaşlardan bir fırtına oluşmuştu. "Toprak gibi ezer..." Sağımda kalan görüntüsü katılaşıp heykel gibi durduğum yere tehlikeli bir yakınlığa devrildi ve yer çatırdadı. "Ya da kozmosa dönüşebilirsin." Beşinci beden etrafa saçılıp yıldızlara ve galaksi bulutlarına ayrıştı. Helezonlar çize çize bizi arasına aldı.

"Ama," diye araya girdi Karmila. Parmak ucuyla dokunduğu bedene Sisilya'nın kalan iki görüntüsünden biri çekilip bütünleşti. "Işık her zaman hepsini içinde barındırır. Bu sebeple daha saftır. Daha güçlüdür."

Sisilya kıkırdayarak ekledi. "Diğerlerinde de ışık büyüleri kadar ustalaşmayı beklemek, eh nasıl desem, fazla iddialı ve gerçekçilikten uzak bir tavır."

Kol kola girdiler ve karşımda dikilip, "Şimdi dene bakalım," dediler hep bir ağızdan. "*Yansıt, kır, dağıt!*"

Bu sözler önümüzdeki saatler boyunca beynimden bir tekerleme gibi geçip durdu. İlk sayfalarda denediğim ve çoğunun başarısızlıkla sonuçlandığı büyüler bu yeni bakış açısıyla çocuk oyuncağı olmuştu. Ancak ilerledikçe büyüler karmaşıklaşmaya, zihnim ise alabileceği bilginin sınırları olduğunu ele verircesine bulanmaya başlamıştı. Her yarım saatte bir, içeride biriken zamanı dışarı aktararak gerçek zamanda saniyeler geçirmiş olabilirdim. Fakat hızla tükenme noktasına yaklaşıyordum. Uykum gelmeye başlamıştı ve henüz hava kararmamışken bu kadar bitkin düşmek düşündürücüydü.

Acaba kıvrılıp burada uyusam, zamanı benim yerime dışarı akıtmayı başarabilirler miydi? Böylece gerekirse zaman cebinde günler geçirebilir, buradan ayrıldığımda bir orduyu darmadağın edecek kadar büyüm üzerinde hâkimiyet kazanmış olabilirdim.

Sanırım fazla iddialı olmakla ilgili kastettikleri buydu. Birkaç günlük zaman bile o aşamaya gelmem için yetersiz kalırdı. Ama inanmak başarmanın yarısıydı, değil mi?

Belli ki değildi.

Son birkaç dakikadır istikrarla başa sararak denediğim ışıktan rün, aynı hayal kırıklığıyla parçalara ayrıldı ve etrafa saçıldı. Sağ elimin iki parmağını sol elimdeki izin içine daldırıp ışıktan lekelere buluyor ve annemin güncesindeki çizimi taklit etmeye çalışıyordum. Işığı havaya çizerken orada asılı kalması için niyetime sımsıkı tutunmam, büyülü sözleri alçalıp yükselen bir tempoyla tekrar etmem ve büyü tamamlanana kadar konsantrasyonumu bozmamam gerekiyordu. Eh, tabii ki mümkün değildi. Dikkat bozukluğum hiç yardımcı olmuyor, çizim yeteneğindeki eksikliğim her yanlış çizgide kendini belli ediyor ve yatkın olmadığım Yunanca kelimelere dilim dönmediğinde büyü havası boşaltılmış bir balon gibi sönüp gidiyordu.

Küfrederek bir saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım ve öfkeli nefesime aynı sözleri katarak sıfırdan çizmeye başladım. Sisilya beni durdurup anlayışla titreşen ışığa baktı. "Bugün için bu kadarı yeterli, Balın." Öfkemle dengesizleşmiş büyülü ışık, elektrik kaçağı yapan bir abajur lamba gibi yanıp yanıp sönüyordu. "Yarın yine devam ederiz, çok zorlama."

Anlık sinirle bir yarın olur mu bilemediğimi haykırmak istedim. Yeterince yol kat edemediğimizden dem vurmak istedim. Yarın gelmeden önce gerçekleşecek ritüeli atlatabileceğimden bile şüphe ettiğimi söylememe ramak kalmıştı. Ama ben özlemle ikisine bakmakla yetindim. "Size ihtiyacım var. Gitmiş olduğunuza hâlâ inanamıyorum," diye ağlamaklı bir hâlde mırıldandım.

"Er ya da geç hepimiz kavuşacağız. Işık bir araya toplanır ve akmaya devam eder," dedi Sisilya bir yandan kolumu sıvazlayıp diğer yandan Karmila'ya sokularak.

"Hem oradan bakılınca gitmiş gibi mi görünüyoruz? Senin öğrenme hızına bakılırsa bir süre daha etrafta olacağız." Karmila'nın espriyle karışık takılmacası bile içimi rahatlatmaya yetmedi. Sonra dikkatimi çeken bir şey oldu.

"Bir dakika. Gitmedik derken..."

Sisilya lafı ağzımdan alırmış gibi ağır ağır başını salladı. "Ruhlarımız öte diyarlara göçmeden önce bekledi, kız kardeşim. Seninleyiz. Bu yolu beraber yürüyeceğiz."

Sözlerinin hem içimi rahatlatan hem de korkunç suçluluk hissettiren bir yanı vardı. Bakışlarım ağır ağır tenimdeki elinin yaydığı serinliğe doğru kaydı. Somut bir dokunuştu ama insan dokunuşu gibi değildi. Bir ruhun temasıydı. "Ama... Hayır. Anılarınızla da idare edebilirdim. Gidin. Benim için bu arafta sıkışıp kalmayın," diye sızlandım yükselen bir panikle.

Arada sıkışıp kalan ruhların ne denli huzursuz ve ıstıraplı bir döngüsü olduğunu Şaman'ın çocukken anlattığı hikâyelerden anımsıyordum. Benim için kendilerini bir kez feda etmişlerdi zaten. Bunu da yapmalarına gerek yoktu.

"Yarım kalmış işlerimiz varken çekip gidemeyiz. Bu hepimizin savaşı," diye düzeltti beni Karmila. "Senin için değil, olacakları görmek ve destek olmak için buradayız."

Benim için değil, *bizim için*, diye tekrar ettim içimden. "O hâlde sizin için de kazanacağım." Arz'ı, Opal ve Bartu'yu, hatta belki gelecek döngülere tutsak düşecek Aydan'ı...

Hepimiz için!

Sonunda huzur bulabilmeleri için elimden ne geliyorsa yapacaktım.

Aslında daha fazla zamanımız olsa kalıp onlara aklımı kurcalayan daha nice şeyleri sorma niyetindeydim. Ancak aşk dramalarımın, Ak Kurtların beyni yıkanmış tavırlarının iki ruha anlatılamayacak konular olduğunda karar kıldım. Ruh çağırma seansı gerçekleştirip onlarla havadan sudan, genç kız dedikodusu yapamazdınız ki!

Beni yüreklendiren birkaç sözden sonra ayrılan Sisilya ve Karmila'nın ardından durup biraz dinlendim. Zaman cebini tekrar boşaltıp tamamen terk etmeden önce zamanın içeri oluk oluk aktığı son on dakikamı sessizlik içinde geçirdim. Sonra toparlanmaya başladım. Dolap kulpunun yanına eklenen yeni envanterim, zamana karşı sırlanmış maşrapa, taştan dizdiğim kulenin altına özenle istiflenmişti. Burası tuhaf bir şekilde benim gizli sığınağıma dönüşüyordu. Evsiz barksız kalmış bir hâldeyken beni sabitleyen bir etkisi vardı.

Yarın geri geleceğim diye söz verdim oradan ayrılırken. Yarınlar için savaşıp size geri döneceğim.

Taşlı yolu pür dikkat indim. Düşüp bir yerimi kanatmamaya öyle odaklanmıştım ki ayaklarımın bastığı parkeler sarı bir ışık haresiyle aydınlanana kadar önüme bakmadan ilerlediğimin ayırdına varamadım. Ve şimdi kendimi kahrolasıca geçidin taş yolu üzerinde bulmuştum. İllüzyonun hâlen işe yaradığını

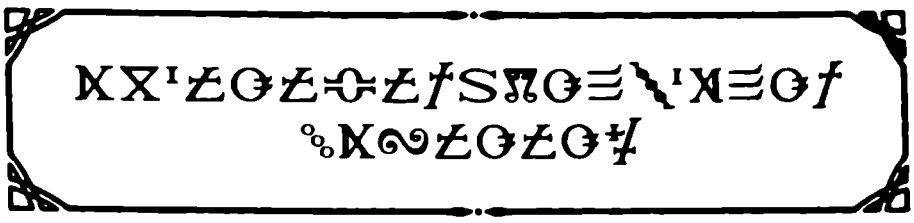
görmek fena değildi. Ama varlığımı ele verecek bir iz bırakmak hiç hoşuma gitmemişti. Hilal'le ayrılışımız üzerinden taş çatlasa bir saat geçmiş olmalıydı. Benim yaşadığım fazladan yarım günü öngöremezlerdi. Nitekim yoktan var olmuş gibi yerleşkenin dışında ne halt ettiğim merak uyandıracaktı.

Neyse, buna da bir bahane bulabilirdim.

Asıl planıma odaklandım. Fark edilmeden daha fazlasını deşifre edebilmek için yolun etrafından dolanmayı hedeflemiştim ama başa gelen çekilirdi. Girişteki ilk kaideye koşar adımlarla yaklaşıp göğsüme sakladığım kâğıt parçasını yırtarcasına açtım. Kaidenin üzerindeki yazı önce Yunan alfabesi, ardından güncedeki harflere dönüştü.

Onlara dönüşeceğine Latin harflerine dönüşse işim ne çok kolaylaşırdı! Nerde bende o şans...

Harfleri hızla karşılaştırıp anlamlı bir bütün çıkarmaya uğraşırken elim ayağım birbirine dolanmıştı. Pek zamanım yoktu. Burada dikildiğimi fark ettikleri gibi birinin beni almaya geleceğine hemen hemen emindim. Serinlik yolun bu tarafına ulaşmadığından sıcaklık alnımda iri ter damlacıklarına dönüşüyor, oradan burnuma kayıp deşifre kâğıdıma damlamakla tehdit ediyordu.

İlk kelime kısa ve kolaydı. Çetrefilli yazılmamış olsa daha hızlı çözülebilirdi: *Ay'ınızı.*

Burada Ay'ı sahiplendiklerini, Ay ile Tanrıça Selene'yi kastettiklerinin gayet bilincindeydim. Ama bu garip iyelik ekleriyle akıl bulandırmasalar ne olurdu sanki. *Güneş'ten,* diyordu ikinci kelime. Bir tür tekerleme ya da şarkı sözüyle karşı karşıya olabilir miydim? Anlamıyordum.

Üçüncü kelime çevirisi en kısa sürendi. Heyecan ve panik odak süremi iki katına çıkarmış olmalıydı. *Sakının!* Üçüncü kelime buydu.

Ay'ınızı Güneş'ten sakının!

Bir şarkı değil, kehanet değil, bunlar öğütlerdi. Ak Kurtlara verilen bir el kitapçığıydı. Onların yerine getirmesi gereken, benimse engel olarak bozabileceğim bir tür görevdi.

Üç kelimeyi zihnimden geçirip dururken vakit kaybetmeden diğer kaideye ilerledim. Bir elimdeki kâğıda bir dönüşen harflere bakarken kendimi el kitapçığına ve tarihi eseleri tanıtan künyelere körü körüne bağlı bir turist gibi hissediyordum. Bir bakıma da öyleydim.

Adım sesleri geldiğini işittiğimde yeni cümlenin ilk kelimesini çevirmeyi yeni bitirmiştim: *Döngünün.*

Kâğıdı kaşla göz arasında katlayıp dekoltemden içeri sokuşturduğumda Aydoğan kızlardan biri beni görebilecek kadar yaklaşmıştı. Doğal davranmaya özen gösterirken içimde çalkalanan merak ve öfke fırtınasını dindirmeye çalışıyordum.

Döngünün ne? Orada ne yazıyordu. Ay ve Güneş'in döngüyle bağlantısı neydi? Ay'ı Güneş'ten sakınamazlarsa ne oluyordu? Selene'nin gündüzleri ortalıktan kaybolmasının sebebi bu muydu yani? Onu nasıl koruyacaklarıysa ayrı bir muammaydı.

O kadar cevapsız sorum vardı ki neredeyse yakalanacak olmak ancak bir derece umurumda olabilirdi. Esmer tenli kız artık iyice yaklaşmış, donuk yüz ifadesine rol icabı bir merak oturtmuştu. "Ne diye dikiliyorsun burada?" diye sordu güneşten kısılmış gözlerle.

"Yürüyüşe çıkmıştım. Ama sıcaktan bir anlığına içim geçti. Gözlerimdeki kararmanın geçmesini bekliyordum," diye açıklamaya giriştim. Yakalanınca geveleyebileceğim bir bahane belirlememiştim ve güçsüz savunmam bariz bir biçimde kurt kıza hiç mi hiç sökmemişti.

"Kaideler etrafında dolanmak şüphe uyandırır," dedi soğuk ve kuralcı bir tonla. "Geçit töreniniz ancak imtihanları geçip yükselişe eriştiğinizde gerçekleştirilir."

"Bir tören yapıldığından haberdar değildim," dedim yarım ağız. Odağını kaybetmiş gibi şaşılaştırdığım gözlerimi kırpıştırarak üzerime, toparlanmaya çalışan fazla çalıştırılmış bir insan kızı süsü vermeye çabaladım.

"Biz burada her şeyi onurlandırırız." Tahammülsüz bir edayla geri döndü ve onunla beraber yürümeye başladığımı duymadan da devam etmedi. "Ve hiçbir ayıbı cezasız bırakmayız."

Ona ne şüphe, diye geçirdim içimden. Sürekli tehditler yağdırdıklarını da eklemesi gerekirdi. Oysa kız daha fazla konuşmadı. Ben de üsteleyecek değildim. Görevi neyse onu yapıyordu ve bu anlaşılan beni ana yerleşkeye götürmekten ibaretti. Harıl harıl çalışan kurtların inşaat telaşının ortasına geldiğimizde tek bir kelime etmeden yanımdan ayrıldı. En azından Tanrıça'ya hizmet edeceğim saatler başlamadan önce üzerime yeni bir iş yığmaya kalkışmamıştı.

Beynim aşırı ısınmış bir bilgisayar kasası gibi hararet yapmıştı. Serinliğe rağmen daha soğuk bir köşeye, bir gölgeye geçip gözlerimi dinlendirme niyetindeydim. Yol üzerinde Opal ve Bartu'yla karşılaşmasam öyle de yapacaktım.

"Ne o?" diye sordu Bartu muzip bir gülüşle. "İçin içine sığmadı da enerjini taş taşıyarak mı atmaya karar verdin?" Üstünü çıkarıp alnındaki teri silmek için kullanmış, ardından benim göremediğim bir izleyiciye şov yapar gibi keten gömleğini şişkin omuz kaslarının üzerine atıvermişti.

Oldukça etkileyici görünüyor olabilirdi ama Arz'la beni çadırımızda bekleyen nice geceler varken ilgimi çeken tek konu, güneşten kızarmaya başlamış yerlere en kısa zamanda güneş koruyucu sürmesi gerektiğiydi.

İç geçirerek gerindim. "İstemez. Ben doğrudan iş verilene kadar şu gölgelikte uzanmayı planlıyorum."

Opal gıpta ederek yanıma yaklaştı. "Beni de eteğinin altına saklasan olmaz mı? Ölüyorum," diye yakındı. Başından aşağı bir kova su boca etti ve neredeyse bir öfke çığlığı kopardı. "Lanet olsun. Çok sıcak!"

Akşam güneşi etkisini iyice kaybetmiş, serinlik büyüsüyle birleşince neredeyse ürpertici bir gece havası kıvamı almıştı. Bahsettiği sıcaklığın içinden püsküren bir ateşten kaynaklı olduğu konusunda sanırım hepimiz hemfikirdik.

Şu an ihtiyacı olan tek şeyin azıcık anlayış ve şaka olduğunu bildiğimden eteğimin katlarını havalandırdım. "Gel hadi. Elini çabuk tut!"

Opal kıkırdadı ve eteğimin tiril tiril kumaşını hafifçe okşadı. "Şu deri paçavraları üstündekilerle değişmek için de her şeyimi verirdim."

"Opal büyüyünce sen olmak istiyor anlaşılan," diye homurdandı Bartu. Gözleri onun gibi çıplak göğüsle iş yapan birkaç kurt erkeği arasında gidip geldi. Ortamda tek dikkat çekenin kendisi olmamasını kabullenemiyormuş gibi huysuzlanmıştı.

"Kıskandığımı saklamayacağım," diye açıkça itiraf etti Opal ve "Ritüele katılmaktan azat edildiğine inanamıyorum, Balın," dedi bana doğru. "Nasıl başardın?"

Omuz silkeledim. "Pek bir şey yapmama gerek kalmadı. Sanırım onu biraz kızdırdım. Tanrıça'nın yeterince damarına basmayı başarırsan sana da nasip olabilir."

"Tanrıça'sı batsın!" Fısıltısıyla sitem etmişti ama Bartu kaşlarını çatıp ona uyaran bir bakış attı.

"Yerin kulağı var ve senin böyle sözler söyleme lüksün yok," dedi bana onu yanlış yönlendiriyorsun dercesine gücenmişlikle bakarak.

Kim duyacaktı ki, diye düşünürken bir adım ötemizde çalışan delikanlı Bartu'ya döndü. "Haklı ama," diye katıldı Opal'e. "Önce hayatımızı çaldı, şimdi de bizi sapıkça fantezilerine alet ediyor. Az bile söyledi."

Yeni döngüden bir başkası olduğu konuşma şeklinden ortadaydı. Bartu'nun huzursuzluğu iyice artarken sesini iyice alçaltı. "Planınızı yaptınız işte. Dua edin de yakalanmayın ve bu hareketiniz doğrudan bir isyan olarak algılanmasın."

"Ne planı?" İlgimi çekmişti. Bulamaca dönmüş beynimi dinlendiren bir başka şeyse dedikodu yapmaktı. Bir süreliğine başkalarının problemlerine dâhil olmak kendi derdimi unutmama yardımcı oluyordu.

Opal kaygıyla aramıza katılan yeni kurda bakıp, "Birleşme ritüelinde Asrın'la ben birbirimizin yardakçısı olacağız," diye açıkladı.

Adını bu sayede öğrendiğim Asrın detaya girdi. "Birbirimizle eşleşmişiz gibi yapıp geceyi atlatmaya çalışacağız. Anlarsın ya, numaradan."

Opal bir tek bu düşünce onu rahatlatıyormuş gibi sözlerine sıkı sıkıya tutunmuştu. "Bu sayede istemediğimiz bir şey yaşanmadan geçirebileceğiz."

Ona acı dolu bir tebessümle bakıp sevişiyormuş numarası yapmanın hiçbir koşulda iyi sonuçlanmayacağını söylemem gerekiyordu. Deneyime tabiydi. Ancak bu umudu elinden alamazdım. Onun yerine, "Neden katılmamayı düşünmüyorsunuz ki?" demeyi tercih ettim.

"Çünkü biz sen gibi değiliz," diye patladı Bartu. "Senin ayrıcalıklarına sahip olamıyorsak kusura bakma, *Prenses*."

Bu lakabı da nereden öğrenmişti. Eski sürümdekiler söyleyince sorun değildi ama bir başkasının ağzına sakız olması

hoş değildi. Üstelik Bartu bariz bir alayla söylemişti. Hem aynı şekilde birleşme ritüelinden muaf olan bir diğer kişi kendisi değil miydi? Haddinin bildirilmesi gerekiyordu. "Senin benimle bir alıp veremediğin mi var?"

"Hayır," diye araya girdi Opal. "Sadece kurt olmayışından kaynaklı bizim kadar döngüye dâhil edilmediğini düşünüyor. Onu da anlamak lazım."

Kulaklarıma inanamayarak sinir kahkahası atıverdim. "Dalga mı geçiyorsunuz? Oradan bakılınca Selene'nin gözdesi falan gibi mi görünüyorum?" diye çığırdım cırtlak bir sesle.

"Görünmüyor. Öylesin," dedi Bartu kestirip atarcasına.

Harika! Bir bu eksikti. Yaşadığım trajedi yetmiyormuş gibi burada sahiden arkadaşlık kurabileceğime, hatta belki güçlerimi birleştirebileceğime inandığım yeni döngünün kurtları arkamdan beni çekiştiriyordu.

"O zaman büsbütün aptalsın! Gözdesi falan değilim, göz hapsindeyim, gerzek herif. Çünkü sizin aksinize benim varlığım bile hayatta kalmamam için yeterli bir sebep. Hepinizden daha çok tehlikedeyim. O yüzden dünya sikimde değilmiş gibi davranıyorum!"

Benim hakkımda iyi düşünmüyor olabilirlerdi ama onlara patlayabilecek olmak bile bir tür nimetti. Aydoğan kurtlarla arkadaşlık kuramadığım gibi gerçek hislerimi haykırma şansım da yoktu. Gidip Tanrıçalarına yetiştireceklerini biliyorken yapamazdım.

Opal şaşkınlık dolu bir ifadeyle suratımı inceledi. "Balın... Biz bilmiyorduk. Bize öyle yansıtılmıyordu," diye açıklamaya kalkıştı kendini.

"Ah, çünkü onlara göre tüm gün Tanrıça'nın huzurunda yerleri ve cesetleri ovalamak bir şans meselesi." Sinirle başımı iki yana salladım. Tam anlamıyla zaman kaybıydılar. "Neyse ne! Onlara dönüşecek olmayı yaşamak sanıyorsanız kurallara uygun davranmaya devam edin. Çok yakında aynı fikirde olacaksınız!"

Son sözü söylediğimi belli edercesine gerilerken Asrın yeni tanıştığı ve içinden öfke canavarı çıkan bu kıza dehşetle bakakalmıştı. Opal peşimden gelmeye çalıştı. "Özür dileriz. Dinlemeden–"

Onu susturdum. "Gerek yok, Opal. Sana sahiden üzüldüm ama şu an çok öfkeliyim. Daha fazla konuşmak istemiyorum. Gece için bol şans," diye bitirdim ve aramı olabildiğince açtım.

Bu kadar aşırı tepki vermemin sebebi acaba oynanmış hormonlarım mıydı? Hava bir anda inanılmaz boğucu gelmeye başlamıştı. Nefes alamıyordum. Arz neredeydi? Ya da sürüsüyle güvende olduğunu umduğum Aydan? Konuşabileceğim herhangi birine çok ihtiyacım vardı şu an.

Burası, bu kalabalık içindeki yalnızlık ve her gün ölümle burun buruna olmak artık kaldırabileceğimden çok ağır bir yüke dönüşmüştü.

İsyan edip ağlamak, haykırarak kendimi oradan oraya atmak istiyordum. Başka bir şey dilesem iyiydi çünkü aradığım fırsat ayağıma geldi. Gökyüzündeki son ışık demetleri de sönmeye yüz tutunca kurtlar bir anda insan bedenlerinde o duygu boşalmasını yaşamaya başladılar. Tıpkı geldiğimiz gün olduğu gibi hoplayıp zıplayarak, kollarını sallamaya, çığlıklar ve kahkahalar atıp insan sesleriyle ulumaya koyuldular. Bu manzaranın arasında sinir krizi geçirsem göze çarpmayacağıma emindim. Ama bir anda aklıma gelen bir düşünceyle...

Geçen sefer yetişemediğim olaya bu sefer tanıklık edebilir miydim? Selene'nin bizi karşıladığı o ânın öncesini görebilecek olmak aklımdaki tüm hüsranı, siniri ve düşünceleri silip süpürdü. Gündüzleri her nereye kayboluyorsa tam olarak şimdi aramıza dönmek üzereydi. Nasıl geldiğine şahit olabilirsem belki bu gizemi aydınlatmama da yardımcı olurdu.

Enerji patlaması yaşayan ve kendinden geçen kurtların arasına karıştım. Koşarcasına, hareketlendikleri doğrultuya, en ön sıralara doğru süratle ilerledim. Acelemin dikkat çekmemesi

yararımaydı. Bazıları bunu hevesle karıştırıp yüreklendirircesine sırtımı sıvazlıyor, kenara çekilip yolumu açıyorlardı. Bu sayede Tanrıça'nın gelişini izlemek üzere düz bir hat oluşturmuş en ön saflara ulaşmam çok sürmedi.

Hızımı alamayıp omuzların arasından açıklığa fırladım, birkaç adım daha attım ve önümdeki devasa boşluğu fark edince durabilmek için tam zamanında tepki verdim. Sandaletlerim altında gıcırdayan çakıllara direnerek düşmeme ramak kala dengemi buldum ve kollarımı savurmasam her şeye rağmen devrilebilirdim.

Dün burayı böyle görmediğime emindim. Ama etten bedenler arasından görebileceklerim kısıtlıydı. En önde olunca bir havuza bakmakta olduğumu fark ettim.

Etrafında ince uzun sütunların çember çizdiği, sütün başlıkların çeyrek parçası eksik bir halkayı taşıdığı yapı mekânsal bir boyut hissi verilmişti. Ama asıl mekân aşağıda, suyun içindeydi. Aynı sütun nizamı aşağıda devam ediyor, havuz derin bir çukura dönüşene kadar alçalıyordu. Ortasında daha küçük bir havuz daha vardı. İçi başka bir şeyle doluydu.

Havuzun berrak suyu nasıl içini olduğu gibi gözler önüne seriyorsa, küçük havuzcuğun içindeki sıvı siyah katran gibiydi. Üstündeki su kütlesine karışmadan, üstüne yansıyan tüm ışığı yutarak sabit duruyordu. Ve içinde, bir şey vardı.

Hayır, birisiydi bu. Selene'nin ta kendisi.

Ne gördüğümü kavramak için gözlerimi sayısız kez kırpıştırmam gerekti. Selene, daha küçük, balçıktan havuzun üzerine yan yatmıştı. Neredeyse yarı yarıya karanlık sıvının içine batmıştı. Açıkta kalan kısmı havuzun berrak suyu üzerinden ışığı alabiliyordu. Yani, güneşten tamamen sakınılmıyordu.

Ama balçığın içinde kalan kısmı ışıktan korunaklı bir bölgedeydi.

Çatık kaşlarla sol elimi kaldırıp avuç içimi kaplayan kızarık izi inceledim. Ortadan net bir çizgi çekilmiş gibi yarı yarıya

kapanmıştı. Normalde bu küçük kıyaslamamı gökte ışıyan Ay'la yapmaya alışıktım. Ama havuzun dibinde yatan Tanrıça da onun bedenleşmiş hâliydi.

Dün ziyafette kendisi söylemişti: *"Yarın yarımay fazında olacağım."*

Tıpkı iz ve Ay'ın aldığı faz gibi yarısını ışıktan korumak zorundaydı.

Bunun için kayboluyordu. Ay'daki konağında ikamet ederken güneş ne taraftan vuruyorsa onu yansıtmakta özgürdü. Ama burada gündüzleri karanlıkta kalması gereken yüzünü ışıktan sakınması şarttı.

Ay'ınızı Güneş'ten sakının!

Bu farkındalık ürpertici ve heyecan vericiydi. Koşudan dolayı yeni yeni sakin seyrine dönen nefesim tekrardan sıklaştı. Bir zaaf istemiştim. Daha iyisini bulamazdım. Artık tek yapmam gereken dikkat çekmeden kaidelerin kalanında yazılan talimatları okumak ve döngünün bununla ne gibi bir bağlantısı olduğunu çözmekti.

Çığlıkların kakafonisi şiddetlenip arşa ulaşırken gökyüzü salt bir karanlığa teslim oldu. Eş zamanlı olarak Selene, onun için tehdit oluşturacak bir gün ışığı kalmadığı için hareketlendi ve silkindi. Kendini balçığın içinden kurtarıp ağır ağır yüzeye yükselmeye başladı.

İki katlı bir yapının içinden geliyormuş gibi bir hâli vardı. Ayaklarını her çırpışında balçıkla kaplı yanından karanlık sıvı havuzun suyuna karışıp topaklanıyor ve kendi küçük haznesine dönüyordu. Selene ise bembeyaz ve temizlenmiş bedeniyle ışıldıyordu.

Tanrıça'nın yüzeye dikilmiş gözleri benimkilerle buluşunca yüzündeki keyifli ifade sertleşti. Bu ifadeyi görünce daha önceden gösterilmiş bir anıya öyle çok benzedi ki... Selene balçıktan bir havuza ilk daldırıldığında yüzünün aldığı ifadeydi

bu. Teselyalılar Ay'ı düşürme ritüelini gerçekleştirdiklerinde görmüştüm. Aynı havuz. Aynı hapsoluş.

Onu asırlar sonra aynı kaderle baş başa bırakan kimseler benim soyumun cadılarıydı.

Bunu ona *biz* yapmıştık.

Ve yüzünün aldığı ifadeye bakılırsa, o an Selene de bunu pekâlâ anlamış görünüyordu.

Ayışığı Kitaplığı

Tanrıça süzülerek yüzeye çıkıyordu.

Şimdi olacak, diye haykırdım içimden. *Şimdi, benimle herkesin önünde yüzleşecek.*

Panik damarlarımda çağlayanlar gibi akarken Selene havuzun kenarına gelmişti. Ayakları girişi oluşturan merdivenin üzerine yerleşince ağırlıksızmış gibi süzülmeyi bırakıp basamaktan kuvvet aldı ve sudan çıktı. Bedeninin her yerinden sular boşanıyordu. Teni ıslak, Ay'ın sedefi ışığıyla durgun bir parıltıya sahipti.

Gözleri hâlâ üzerimden ayrılmamıştı.

Beni öldürecek. Verdiği sözün hiç önemi olmayacak ve beni az sonra katledecek.

Duygular ve korkular kontrolü ele almıştı. Ne dikildiğim yerden bir milim kıpırdayabiliyor ne de içimi yıkan telaşla tir tir titreyebiliyordum. Havuzun hemen ucundaydım. Selene'nin tam karşısında.

Gözleri biraz daha üzerimde oyalandıktan sonra yanımdan geçip gitti.

Ne? Gitti mi? Böylece peşini bırakabilir miydi? *Hayır, tadını çıkaracak. Bana işkence edip her saniyesinden yoğun bir haz alacak.*

Düşünceler gerçekte yaşananlara kolayca ikna olmuyordu. Selene'nin illüzyonun ardını görebildiklerine eminken bu ta-

vırlarının ardında başka bir sebep arıyorlardı. Beynimin içinde kendiyle bir pazarlık hâlindelerdi.

Pazarlık, diye aydınlandım aniden. *Onu bir pazarlığa sürüklemeliyim. Vakit kaybetmeden, bunu hemen yapmalıyım.*

Ama ağzımı açıp tek bir kelime edemiyordum. Dehşetle önüme bakıp arkamda tenimi karıncalandıran tanrısal yaradılışın ağır ağır kurulanıp tebasının önünde boy gösterişini hissedebiliyordum. Ona ardımı dönmenin bir saygısızlık gösterisi olup olmadığını bile kavrayamayacak türde bir felç geçirmiştim.

Ne yapmakta olduğumu anlayan Hilal bana yetişip kolumu yakaladı ve güçlü tutuşuyla beni geriye çekip kalabalığın arkasına sakladı. Bu sayede bedenim girdiği garip trans hâlinden kurtuldu. Kontrolsüz nefes alıp verişlerle Hilal'in öfkeli yüzüne bakıp tüm bu olanlara bir anlam vermeye çabaladım.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye tısladı Hilal. Nasıl bir tehlikenin içinde olduğumu göremiyor muydu sahiden? Bitmişti. Her şey sona ermişti. Selene anlamıştı. Değil mi?

Tereddütle ağır ağır seyrelen kalabalığa ve geçen sefer olduğu gibi açık seçik tül sabahlığa dudaklarını bastıran Aydoğan sürüsüne baktım. Selene sunulan saygı bedenine güç ve kudret aşılıyormuş gibi her öpücüğü benimsiyor, anaç ve memnun ifadesiyle gelenleri selamlıyordu.

Bana baktığında yüzünde oluşan öfkeden eser yoktu. Aslında olduğum şeyi kavramış, deli bir Tanrıça'nın sergilemesi mümkün olmayan bir sükûnet içindeydi. Hiddet neredeydi? Kor parçalarını üstüme attığında oluşan o vahşi ifade yüzünün gerisinde bir yerde saklanmış olabilir mi diye dikkatle onu inceledim. Ama yoktu.

Beni ve varlığımı tamamen unutmuş gibiydi.

O bir Tanrıdoğan. Onu anlayabildiğini sandığın her an büyük bir ahmaklık edersin, diye azarladı beni iç sesim. Belki de beni parçalara ayırmak için kalabalığın dağılmasını, bunu sürüsünün gözleri önünde gerçekleşmemesini bekliyordu.

Onu azıcık tanıdıysam, ibretiâlem olsun diye herkesin önünde yapardı. Artık ne yapacaktıysa.

Korktuğum şeyden bir kaçış yoktu. Panik yerine gelen bir sabırsızlıkla, *ne olacaksa olsun*, diye geçirdim içimden.

Fakat olmadı. Hilal beni tekrardan sürükleyip saygı sunanların sırasına soktu ve hızla kısalan kuyruğun ardındaki Tanrıça'ya gözlerimi dikip bakmamam için beni sayısız kez dürtükledi.

Sıra bana gelince başımı eğdim. Tıpkı boynunu celladın savuracağı baltaya sunan bir idam mahkûmu gibi. Eğilip eteğini öpmeye kalktığımda bu sefer beni durdurmadı. Artık sürüsünden biri, sıradan, önemsiz, herhangi biri olduğumu kanıtlarcasına ona tapınmama müsaade etti.

Boynuma öldürücü bir darbe inmemişti.

Doğrulup yüzüne baktığımda bana canice hakaretler saydırmıyordu. Aksine, dolgun dudaklarında keyifli bir gülümseme oluşmuştu. Hâlinden memnun, cezası tıkırında işleyen bir tanrıçanın keyfiyle, alaylı sözler söyledi. "Bakıyorum da hizmetime dönmek için fazla sabırsızsın, *Cadı.*"

Bildiğini işaret eden en ufak bir iz yoktu. Cadı, Arz'a ne kadar Avcı diyorsa, bana da o denli yakıştırdığı bir hitap biçimiydi. Sesinde yeni bir farkındalığı, gazabını hak ettirecek yeni bir kusurum olduğunu ele veren hiçbir tını sezilmiyordu.

Şaşkınlık dolu bir rahatlamayla kavurucu paniği geride bıraktım. Aynı mayın tarlasında, her yanlış hareketimde patlayabileceğim o engebeli arazide dikkatle ilerlemeye devam ettim. Henüz yakalanmamıştım.

"Size faydalı olmak benim için bir onurdur, Tanrıça'm," diye mırıldandım. Babama diplomatik olabileceğimi söylediğimde abartmıyordum. Dün onu tanımam için geçen, acı veren, çetrefilli bir süreçti. Artık huyuna gidebileceğim kadar yeterli bilgiye sahiptim. Bu sözler beni radarından bir süre daha uzak tutardı.

"Avare yürüyüşlerin ve orta yerde yığılıp kalmalarına bakılırsa seni fazla hırpalıyorum," dedi hülyalı sesine, yine fazladan bir tepki karıştırmadan. Ancak orada yatan bariz imayı duyumsayabiliyordum. *Gözüm üzerinde, Cadı,* diyordu.

Boynumu tekrar eğdim. Bu sefer kesilecek bir baş sunmadığımın bilinciyle, zararsız küçük bir böcek izlenimi yaratmasını sağladım. "Ölümlü bedenimin sınırlarını sayenizde yeniden keşfediyorum. Umarım çok yakında dikkatinize layık kıvama geleceğim."

"Ondan şüpheliyim," dedi Selene küçümser bir edayla. "Seni bu gece hizmetimde istemiyorum. Birleşme ritüeli esnasında ayakaltında dolanma, yeter." Ve beni kışkışladı.

Ağır tepkilere kurban gitmemi önleyen Hilal beni gerisin geri sürükledi. Başımı aşağıda tutmamı söyledi ve oradan uzaklaşana kadar tek bir kelime etmedi.

Tanrıça cezasını unutmamıştı. Elbette unutmayacaktı. Ama korktuğum şey henüz başıma gelmediği için buna üzülecek değildim. Zaten Arz, bana endişe etmememem konusunda yeterince güvence vermişti. Ona inanıyordum. Bu geceyi atlatabilirdik.

Selene'nin beni didikleyemeyeceği kusursuz bir fırsat gecesi. Onu nasıl değerlendireceğimi bilmiyordum. Ama Hilal'in sözlerine bakılırsa harfiyen Tanrıça'nın dediği gibi yapmalıyım.

"Hazırlıklara müdahale etme. Yiyecek istediğinde çadırında bitecektir. Kimseyle konuşma. Dışarı çıkma." Ardı ardına kurallar sıralıyordu. Gözlerinde benim için sade bir endişe pırıltısı vardı.

"Bana neden kızgın?" diye sordum pat diye.

"Eğitiminde gücünü kullandığını biliyor. Tasvip ettiği söylenemez," diye açıkladı kısaca.

Tamam. Sandığım kadar kötü değildi. Bununla idare edebilirdim. "Sen bu gece ne yapmayı planlıyorsun?" Aynı kurallar onun için de mi geçerliydi? Oturup bir köşede bekleyecek miydi?

"Bu seni hiç ilgilendirmez." Özgür'ü sorduğumda yüzünün aldığı şekli tekrar görür gibi oldum. Beni telaşla oradan oraya koşuşturan kalabalığın arasında bırakıp kayboldu. Yine.

Tuhaftı. Her hareketi, her emeli birbirinden daha anlaşılmaz geliyordu. Gizleyemediği ifadelerin tehlikeli olduğunun farkında diye mi böyleydi? Kalabalık gibi, neşe ve heyecan kıpırtılarıyla hareket etmediği için dikkat çekeceğinden mi korkuyordu?

Yoksa hâlen Hilal için de bir şans var mıydı?

Hilal'i düşünmek yerine kendi Özgür'ümü bulmaya odaklandım. Arz'ı tüm gün görememiştim ve hasretinden bedenimde fiziksel bir acı hissediyordum. Nasıl birbirimizden belli bir mesafede uzaklaşabiliyorsak, aynı bağ aynı şekilde ayrı kaldığımız süreyi de kısıtlıyor olabilirdi. Ya da bu yalnızca benim geliştirdiğim duygusal bağdan kaynaklıydı.

Çadıra döndüğümde Arz orada değildi. Her şeyin bıraktığımız gibi görünmesinden hiç uğramadığını anlamam mümkündü. Bir süre gelmesini bekledim. Gelen giden olmadı.

Sıcaklık giderek artıyordu. Sanki kalbimin altında, küçük, ikinci bir kalp daha atmaya, şiddeti her geçen dakika yükselmeye başlıyordu. Göğüs boşluğumda kol gezen bu ısı tırmanıp saç diplerime kadar yol alıyor, kimi zaman gözlerimi karartıyor, gırtlağımın gerisini dalgalandırıyordu.

Şimdiye kadar Hilal'in neyden bahsettiğini bilmiyorsam, şu an her şey açıklık kazanmıştı. Bedenim farklı koşullarda kontrolü yitiren bir canavardı. Hiçbir yemeğin gideremeyeceği bir açlık karnımın orta yerinde bir kara deliğe dönüşüyordu. Arz'ın dün gece dokunduğu her yerin anısı bir sızıydı ve giderek merkezime kayarak bana işkence ediyordu.

Ne yazık ki bu ıstıraba son verecek tek kişi de görünürde yoktu. Bekleyiş çileden çıkarıcı, sıcaklık kaldırabileceğimin çok ötesindeydi.

Hareketlenip bu gece için yazılmış ilk kurala karşı geldim ve çadırı terk ettim. Ortalarda görünmediğim bir iki saat içinde

çok şey değişmişti. Tüm yerleşkeye sıcak turuncu ışıktan bir gecelik giydirilmişti âdeta. Işığın loşluğu erotik, edepsiz düşünceleri kıpırdatan bir dantel gibi tüm taş sütunların etrafına işlenmişti. Ateşti ama harlı değil, mum alevleriydi. Onlarca, yüzlerce mum her yere dizilmişti. Boşluklara asılmış fenerler gökte süzülen küçük ay parçacıklarını andırıyordu.

O mumların eriyen kalıntılarını bana kazıtacaklarını şüphem olmadığımdan güzelliklerini ancak bir yere kadar takdir edebiliyordum. Kaba güç ve kuvvet diğer kurtlara bahşedilmiş görevlerdi. Temizlik ve çitilemekse bana ve benim gibilere. Gerçi henüz benim gibi kas kuvvetinden yoksun kimseyle tanıştırılmamıştım.

Bir festival havasında geçirilen geceye tasasız kahkahalar, gülüşmeler ve ara ara kulağıma çalınan hararetli iniltiler takılıyordu. Bir şey yapmak için gecenin en koyu saatini bekliyor olabilirlerdi fakat kendi bedenimde hissettiğim baştan çıkarıcı etki tüm sürüyü ele geçirmiş olmalıydı.

Hazırlıklarını tamamlamış, saten çarşaflar ve kabarık yastıklar arasına yayılarak birbirinin ağzına üzüm salkımları uzatan, şaraplarından büyük yudumlar alan bir kafileye yanaştım. İhlal ettiğim ikinci kural: Kimseyle konuşma.

"Pardon, Arz'ı gördünüz mü?" Kısık ürkek sesimle bir kız çocuğuna benzemiştim. Her an birinin üzerime atılıp şehvetle bana akılalmaz şeyler yapabileceklerinden çekiniyordum. Bir yabancı şeker uzatırsa alma diye öğütlenen bir kız çocuğundan farksız olmam da beni bu noktaya getirmişti.

Yüzüme ifadesiz bir merakla baktılar. Sanki sorumun cevabını bilseler bile beyinlerini puslandıran arzuyla onu eşeleyip oradan çıkarabilmelerine imkân yokmuş gibiydi.

İkinci bir soruyla şansımı denedim. "Yıkansam sorun olur mu?"

Su, belki içimi kavuran bu amansız yangını yatıştırırdı. Günün kirlerinden arınmam beni de onlar gibi çadıra sunulacak bir adağa benzetebilirdi ama şu anlık umurumda değildi.

Bir erkek kolunu ağır ağır kaldırarak sözsüz bir şekilde sağımı işaret etti. Primitif bir yaratık gibi sadece beden diliyle anlaşabiliyordu.

"Ama kızlar havuzu orada değil," dedim sabırla. Beni nereye yönlendiriyordu? Yoksa ona uyarak, kendimi erkeklerin havuzun ortasında bulup daha büyük bir tehlikeyle mi yüzleşecektim?

Sözlerle arası daha iyi olan bir kız kıkırdadı. Gözlerini kolunu kaldıran erkeğin yağlanmış ve mum alevlerinde altın gibi parlayan kaslarının üzerinden ayırmadan, "Hazırlıklarını tamamlayan sürüyle aynı yerde yıkanman yakışık almaz. Orada, senin için ayrılan daha mütevazı bir havuz var," dedi.

"Pekâlâ," diyerek talimatlara uydum. Bir an için yolumun beni Selene'nin içindeki bataklığa yattığı havuza çıkaracağını düşündüm. Ama etrafından geçtiğim iskelet hâlindeki yapılardan farklı bir güzergâhta olduğumu anladım.

İlerlerken herkesin benden vebalıymışım gibi kaçınmasına bakılırsa, kendilerine benden uzak durmaları sıkıca tembih edilmişti. İzbeleşen yol ve kaybolan ışık da aynı şekilde, beni aşina olduğum bir dışlanmışlık hissiyle doldurdu.

Sonunda patika toprak oldu, doğaya karıştı ve bahsi geçen havuzun bir havuz yerine minik bir vaha gibi parlayan gölet olduğu ortaya çıktı. Vay canına! Buna mütevazı demek hakaret sayılırdı.

Ay'ın yarım fazı bile gece mavisine bulanmış suyun üzerinde minik incilere dönüşüp akıyordu. Sazlıkların arasından yusufçuklar uçuşuyor, kayaların üzerinden kurbağalar şarkılarını söylüyordu.

Banyomu başka canlılarla paylaşmaya pek istekli değildim. Ancak muhtemelen kadınlar duşundaki eşlikçilerimin müstehcen yıkanışını izlemeye bin basarlardı. Üstelik, bu yerleşkede her

şey oldukça yapay, başkalaştırılmışken doğanın gelişigüzelliğine bırakılmış bir alan bulmak bana hiç olmadığı kadar iyi gelmişti.

Kim bilir, belki de bu yüzden Yanartaş'ı bu kadar seviyordum. Özlüyordum. Şimdiden orada geçiremediğim zamanın yasını tutuyordum.

Eksikliğinin yasını tuttuğum bir başka şey, başkası için soyunup kendimi göletin serin sularına bıraktım. Suyun soğukluğu ikisine de iyi gelmişti. Arz'ı Yanartaş'ın ateşleri gibi gördüğümden aklım bu metafora gitmiş olabilirdi. Ama hayır, ateş yakardı, hırpaladı, harekete geçirirdi. Su ise durağan ve iyileştirici olandı.

Bu özelliklere bakılırsa ateş olan ben oluyordum. Ve kendimi sürekli dokunmak için yanıp tutuşurken bulduğum su ise Arz...

Denize atladığım, kendimi duşun altına attığım tüm o zamanları hatırladım. Sahiden de son beş yıl içinde katlanarak artan bir alışkanlık gibiydi. Bir şeyin yokluğunu kapatması için özenle seçilmiş bir tampon: *Suya dokun, bırak su seni kavrasın, her yanını sarsın, kucaklasın. Sarılmayan bir baban ya da seni dışlayan bir sürün yok orada, seni koşulsuz şartsız kabul eden bir uçsuz bucaksızlık.*

Arz da beni, hep olduğum gibi kabul eden tek kişi olmuştu.

Onu yıllarca istemiştim. Sadece şu anda değil. Her zaman. Kendimi bildim bileli. Cinsel uyanışımı yaşadığımdan beri.

Hormonlarım şaha kalkmış olsa bile bu hissiyat taklit edilemezdi. Sıfırdan yaratılamazdı. Bir Tanrıça bile olsa bunu zihnime yerleştirmek Selene'nin gücünün yetmeyeceği bir mucizeydi.

Yalnızca yedi günümüz kalmıştı. Yedi. Yedi. Yedi...

Davullar ölüm için gün saymıyordu artık. Kaçırılan günlerin üzerini çiziyordu. Arz'la olamadığım her an için lanetler okuyordu. Bir tür balayına dönüştürülebilecek bu zamanı heba eden iki aptal âşık olduğumuz için bize sitem ediyordu.

Yalancı âşıklar...

Biliyorlardı. Hilal, koku duyusu gelişmiş her kurt ve dolayısıyla Selene.

O hâlde neyi tutuyorduk? Ne diye bekliyorduk? Yedi, şimdilik farazi bir sayıydı. Tanrıça'nın gerçekte ne olduğumu öğrenmesi an meselesiydi. İşte o zaman, zamanımız sıfıra kadar tükenebilirdi.

Ve bildiğim bir şey vardı.

Arz'a kavuşmadan ölecek olursam kendimi asla affetmezdim.

Karşılıksız kalan cinsel ihtiyaçlara soğuk duş önerilmesinin büyük bir geçerlilik payı vardı. Göletin incecik dalgaları tenime temas ettiği her yerden, içimdeki ateşi ağır ağır yatıştırmıştı. Sakinleşince ve gözüme inen perde kalkınca ciğerime doğru düzgün nefesler dolabildi.

Keşke bir müzik olsaydı. Dansa kaldırılmışım gibi suyun içinde dönerken bana eşlik edebilirdi. Aklımı gitmesini istemediğim o yerlerden alıp götürebilirdi.

Bir süre daha odaklanabileceğim bir şey kalmadığından pes edip ağır hareketlerle suyun dışına tırmandım. Bir sabun olmadığı için güzel kokular sürünememiştim ama kesinlikle temizlenmiş hissediyordum. Olsa dahi, sırf kendi menfaatim için bu göleti kirletmeye gönlüm razı gelmezdi.

Kıyafetlerimi bıraktığım yerde artık başka kumaş birikintileri olduğunu fark etmemle, Selene'nin büyüsünün buralara kadar uzanabildiğini de öğrenmiş oldum. Bulmayı beklediğim ince gecelik yerine yine aynı uçuş uçuş kumaştan, uzun bir Yunan elbisesiyle karşılaştım. Bu sefer tek parçaydı. Peplum üst kısmı ikiye ayrılıp memelerimin içine dolmasına, göz alıcı bir göğüs dekoltesi oluşturmasına müsaade ediyordu. Tek bacağında derin bir yırtmaç vardı ve kumaş parçaları arasına özenle işlenmiş

zincirlerden bir aksesuar açıkta kalan bacağıma dökülüyordu. Yine iç çamaşırı yoktu.

Sanki Tanrıça bilerek beni geceye hazırlıyormuş gibi giydirerek cezamı başıma kakmak; sahip olamayacağım avcıdan uzakta, sunakta bırakılmış bir gelin edasıyla, kös kös oturmamı istiyordu. Dişlerimi gıcırdatarak elbisenin güzelliğini görmezden gelmeye çalıştım. Öfkenin akmasına izin verirsem şehveti ve ihtirası da uyandırır korkusuyla, sükûnetle yerleşkeye geri dönüş yolunu yürümeye başladım.

Yaklaştıkça kulağıma sesler çalındı. Müzik vardı. Sadece benim için ayrılan o güzelim vahada yoktu. Burası her uğrayışımda daha cafcaflanıp şenlik havasına bürünmekte üstüne tanımıyordu.

Tefler ve kaval eşliğinde ilkel kabileleri andıran şamanik bir melodi canlandırılmıştı. Tek canlı ışık, meydan olması planlanan açıklığın ortasına kurulmuş ateş konisinden yükseliyordu. Sürünün kurtları ellerinde içecekler, kollarında sarmaş dolaş bedenler, ateşin etrafında kendilerinden geçmiş gibi dansa kalkmışlardı. Kahkahalar, öpücükler ve iniltiler gibi ıslak sesler, daha karanlık oyuklardan alçalıp yükseliyor, kimse umursuyor görünmüyordu.

Eğlence başlamıştı. Bense çareyi bu sapkın karnavala hiç zevk almayarak bakmakta buluyordum. Bakmam, burada bulunmam, her şey yasaktı. Ama yasaklı olarak adlandırılmış tek bölme çadırdı. Ve çadırı görebiliyordum.

Selene'nin tapınağının en uzak ucunda –en azından inanca saygılı davranmayı ihmal etmemişlerdi– devasa bir sirk çadırından hâllice kurulmuştu. Kalın, çuval tipi kumaşlar içeride dönenleri çıplak gözden sakınıyor ama loş ışıkları ve önüne düşen birbirine dolanmış bedenlerin gölgelerini olduğu gibi perdelerine yansıtıyordu.

Yüzümü ekşitip çadırdan gelen hayvani seslere kulak asmamaya, bakışlarımı çıplaklıklardan uzak tutup tek birini bulmaya

odaklandım. Arz... Hangi cehennemdesin? Sonra soru değişti. *Arz, iyi ki burada değilsin.* Ve paniğe dönüştü. *Arz, içeride misin?*

Buna ihtimal verebilmiş olmayı bile kendime yakıştırmıyordum. Ama şüphe zehirli, kemirgen, parazit bir düşünceydi. Arz'ı sapasağlam karşımda görene kadar peşimi bırakmayacaktı.

Çadıra dönmüş olabileceğini umarak ritüel alanının dışına doğru ilerledim. Yolumu azıcık da olsun uzatıp çadırın kenarından içeri ufak bir göz atabileceğim açıya kıvrılmama engel olamadım.

Giriş perdesi kıkırtılarla dışarı koşuşturan, aynı anda büyülü bir diyara girme heyecanıyla aralıktan içeri süzülen kurtlar için açıldı. Saniyelik bir sürede görebildiğim tek şey Selene'nin içeride, çadırda olduğu; bir tür altından tahtın üzerinde otururak önündeki manzarayı hülyalı gözlerle izlediği oldu. Çadırın ortasında en az on vücut iç içe geçmiş, farklı ten ve ırkların renkleri birbirine bulanarak girdaplar oluşturmuştu. Yüzlerde şehvet, arzu, kendini yitirmişlik kol geziyordu. Sesler de en az bu görüntü kadar rahatsız ediciydi. Yüzümü önüme çevirip kimseyle göz göze gelmeden yoluma gittim.

Bir tür kâbusa sıkışıp kalmış gibiydim. Bu nasıl normal karşılanabilirdi? İlk döngünün dönüşen kurtları bu olaya kaç seferdir alet edilmişti? Hilal buna nasıl katlanabiliyordu? Eğer bir çıkış yolu bulamazsak, her yarımay gelip çattığında bu çileye katlanması gereken biri de ben mi olacaktım?

Arz çadıra dönmemişti. Ama yemeğim gelmişti. İşlemeli bakır tepsiyle servis edilmiş, türlü lezzetlerin üzerinde sıcak buhar tütüyordu. Kokusu iştah açıcıydı ama farklı bir iştahla önünde sevişen müritlerine bakan bir Tanrıça'nın büyüsüyle ortaya çıkmışlardı. Bu sebeple iğrençlerdi. Midem asla almazdı.

Öfkeye direnmem ancak o âna kadar mümkün oldu. Gidip tepsiyi sökercesine çekip aldım ve Selene'ye tek bir adak kırıntısı bile bırakmadan hepsini, su kemeri için buraya kadar uzatılmış hendek kazısının içine boca ettim. Bakır tabakları

tangırtıyla çukurun dibine gönderdim. Ve hiçbiri sinirimi atmam için yeterli olmadı.

Bir şey yapmam gerekiyordu. Oturup bekleyemezdim. İçimde kabaran bu hisler olduğu sürece yerimde durmak imkânsızlaşıyordu. Bu şekilde ne büyümü pratik etmeye odaklanabilirdim ne de çoktan hak ettiğim uyku için gözlerimi yumabilirdim.

Selene'den o an, hiç olmadığı kadar nefret ediyordum. Bunu bize layık gördüğü için. Herkes delirip aklını kaçırdığı ve bir tek benim aklım başımda kaldığı için de.

Ondan alabileceğim her türlü intikama öylesine açtım ki bir an için vampirlerin topraklarına geri dönmenin ne kadar süreceğini hesaplamaya çalıştım. Persi'ye Selene'nin cadılara karşı savaşacağı haberini ulaştırabilirsem bir umut işler çığırında çıkardı. Tüm bunlarla tek başıma mücadele etmek yerine cadı kovanların desteğini alırdım. Belki, gücünü zorla gasp edebilecek kadar amansız olan Hekate bile yardımımıza yetişir, Selene'ye haddini bildirirdi.

Ama gidemezdim. Arz olmadan o kadar uzaklaşamazdım. Arz'ı yanımda götüreyim desem, onu bu uğurda harcayamazdım.

Selene'nin kaybettiğini görmek için yanıp tutuşuyordum. Göğsümdeki ateş bu arzuyu besliyordu. *Bir şey,* diye haykırdım gökyüzüne. *Bana bir şey ver!*

Gök yakarışımı cevapsız bıraktı. Ama gözüm karanlığın içinden bakmaya alışınca, normal koşullarda Antalya'nın nemiyle görülemez yıldızları bir bir önümde parıldattı. Büyüleyici bir manzaraydı. Yıldızlardan bir deniz, hepsi ışıl ışıl, sayısız örüntü kurarak bizi bir gök kubbenin altına alıyorlar...

Başımı geriye yatırdığımda, yıldızların neden hep yağmurlarla özdeşleştirildiğini kanıtlayan bir görsel şölene dönüştü. Kimi noktacıklar titreşti, parladı, kimileri yakınlaşıyormuş gibi hissettirerek gözümün önünde alçaldı.

Arz, Selene'nin ona yıldızları gösterdiğini söylemişti. Ay'daki konağından görülen manzaraya baktırdığını. Bu manzara da

yeterliydi. Uzanıp onlara dokunmak istiyordum. Işıklarına bulanmak, ışık olmak, yıldız olmak... Ne hoş olurdu? Kim bilir, belki Aydoğan olarak geri gelen kurtlar aslında o yıldızlardan birine dönüşüyordu. Belki Arz'la ben de aynı kaderi paylaşacaktık.

Asla ayrılmayan, sürekli birbirinin yörüngesinde dönen, gök semalarında seyir hâlindeki iki yıldız. Bu düşünce beni gülümsetti. Sadece onu istiyordum. Yanında olmak. Gerekirse konuşmadan, birbirimize dokunmadan, öylece durmak bana yetecekti. Arz'ın yörüngesinde kalmak istiyordum.

Geri dönene kadar ne kadar zaman geçmişti bilmiyordum. Ama ortalık sakinleşmişti. Dışarıda keyif çatan tüm kurtlar ortadan kaybolmuş, muhtemelen hepsini alabilecek kadar büyük çadıra girmişlerdi. Birleşme ritüeli resmî olarak başlamış olmalıydı.

Sarsak adımlarla alçalmış ateşe doğru yürüdüğümde orada oturan biri olduğunu gördüm. Bir anlığına Arz'ı buldum sandım ve yüzüm aydınlandı. Ama orada yalnız başına oturan kişi Bartu'ydu. Hâlâ önceki tartışmamızı unutmadığım, kaskatı hâlde önünde şekilden şekle giren ateşi inceleyen Bartu.

Ona bir metre kala çömelip içi saman dolu sedire oturduğumda kafasını çevirdi ve kimin geldiğine baktı. Sonra yüzünü ateşe çevirip elinde oynadığı zincirden iki halka daha geçti ve ucundan bir yüzüğü koparıp ateşe attı. Bu hareketin ne demek olduğunu, o yüzüğün ne anlama geldiğini sormak istemedim. Fazla özel bir durum gibi gelmişti.

Onun yerine, "Sen niye bu geceden muafsın?" diye sordum. Sesim uzun süreliğine yalnızlığa terk edildiğimden çatallanmıştı. En azından arzuyla perçinlenmiş düşük perde bir tınıda değildi.

Omuz silkti. "Orada benim için uygun biri yok," dedi kısaca.

Bunun da ne anlama geldiği, elinde evirip çevirip geri boynuna geçirdiği zincir gibi bir muammaydı. "Ne demek oluyor bu?"

Başta Opal'le birlikte olduklarını sanacak olmuştum. Ama dişi Omega, Asrın'la ortaklaşa bir taktik geliştirdiklerini ilan edince durumun bundan ibaret olamayacağını anlamıştım. Numaradan bile olsa, böyle şeyleri sevgilinin yanında bu kadar kolay konuşamazdın.

"Yanındaki işveli genç kadınları bırakıp benim kalçamı avuçlayacak biri olmadığı anlamına geliyor," dedi alayla.

Gözlerim anlık bir şaşkınlık dalgasıyla ardına kadar açıldı. Sonra her şey anlam kazandı ve açık ağzım kıvrılıp ayıp bir şaka yapılmış gibi muzip bir gülüşe dönüştü. Onu küçümsediğimden ya da başka bir şeyden değildi. Aynı ihtimalin beni hazırlıksız yakaladığı ikinci seferde gey radarımın berbat işlediğine emin olmuştum, o kadar.

Aklıma bu haberi ilk aldığımda yaşadığım şaşkınlık ve Persi'nin oyunbaz gülüşü geldi. İstemsizce ikisini yan yana getirip birbirine uyup uymadıklarını aklımdan tarttım. İçerisinde korkunç bir ihanet de barındıran dostluğumuz ne ara benim ona bir kurt genci ayarlayacağım aşamaya gelmişti, ben de bilmiyordum. Ama Bartu, nasıl desem, tam Persi'nin *dişine* göre biriydi.

"Homofobik bir şey söylemek üzere gibi duruyorsun." Yüzümün aldığı ifadeyi ve suskunluğumu alınganlıkla karşılayan Bartu elini sinirle saçlarının arasından geçirdi. "Ya da gey erkeklerle arkadaş olma fetişi olan bir kız gibi üstüme atılıp bana tüm karanlık sırlarını anlatacaksın."

Kıkırdamama engel olamadım. "Hiç de bile. Sadece nasıl daha önce anlayamadığıma şaşıyordum. Ayrıca hâlâ sana kızgınım. Bunu nefret suçuyla karıştıracaksan söyle de ağzımı kapalı tutayım."

O da güldü. "Hayır, karıştırmam. Haklısın. Geçen konuşmamızda anlayışsızlık ettim. Bilip bilmeden arkadan atıp tutmam hoş değildi."

"Ya, ne demezsin..." Ama içimde ona karşı herhangi bir gücenmişlik duygusu bulamadım. Buraya geldiğimizden beri

türlü manipülasyona maruz kalan bizzat benken onların bu şekilde düşünmeye itilmelerini yargılamak üstüme vazife değildi.

Özür dileyen bakışlarının ardından yeni sözler gelmedi ve ben de merakıma yenik düşüp sordum. "Asıl seni ritüele dâhil etmeyerek onlar homofobiklik etmiş olmuyor mu? Bize artık her ne verdiyseler gözleri öyle dönmüş ki cinsiyet ayırt edebileceklerini sanmıyorum. Sen de arada kaynardın."

Bartu'nun kahkahası bu zamana kadar çıkardığı en samimi sesti. "Yok canım. Ritüelin ana mantığı üremek olduğu için dışında tutuluyorum. Yoksa gelir gelmez, sürüdeki başka bir eşcinsel kurtla aramızı yapmaya kalkıştılar. Ne hoş bir çift olacağımızı söyleyip durdular," dedi gözlerini devirerek.

"Ee, neden şu an onun kollarında değilsin o zaman?"

Aynı şekilde, bu kez bana bakıp gözlerini devirdi. "Aynı yönelime sahip herkes birbirine uyuşacak diye bir şey yok. Siz nasıl ilişkileniyorsanız biz de öyleyiz, biliyorsun, değil mi?"

Aslında biliyordum. Eğer durum öyle olsaydı benim Atakan'la çoktan evlenmiş olmam gerekirdi. Aklımdan aynı çöpçatanlık düşüncesini geçirdiğim için kendimden utanmıştım.

Bartu devam etti. "Ayrıca onun yasını tuttuğu biri vardı."

Kaşlarım kalkınca devam etti. Konuşmak aklımı başka şeylerden alıyordu ve bu olayın tüm iştah açıcı detaylarını benimle paylaşmasını istiyordum.

"Meğerse o da Arz ve senin gibi aşk bağı yüzünden başka bir kurdu peşi sıra sürükleyerek gelmiş. Ama o zamana kadar diğer kurdun o aşktan haberi bile yokmuş. Aynı hisleri paylaşmamayı bırak, yönelimi bile aynı değilmiş."

Ah, diye bir nida çıkardım ağırlığımı geriye yaslarken. Bu, sahiden de üzücü bir hikâyeydi. Arz'la benim aramızda az daha olması beklenecek durumun benzeriydi. Bizi Tanrıça'ya karşı yalancı durumuna düşüren o bahane.

"Ee, peki, Selene kurdu döngüden serbest bırakmamış mı?" Cevabın ne olacağını zaten biliyordum. Muhtemelen bana söylenenin aynısı söylenmişti.

"Tabii ki, hayır. Kurt buraya sıkışıp kalmış ve yeniay gelince ölüp toprağa karışmış."

Bu korkunç bir sondu. Diğer kurt için ne kadar acıklı olduğunu tahmin edemiyordum. Belki çok yakında Arz ya da benim başıma gelebilecek bir nihai son olması da cabasıydı. "İmtihanları geçememiş demek," diye mırıldandım kendi kendime.

"Geçmiş," dedi Bartu karanlık bir bakışla. "Aşkına karşılık vermediği için yükselemediği düşünülüyor."

"Ama ondan yapamayacağı bir şeyi istemek zalimlik!"

Bartu, az önce bahsettiğim homofobiyi sergilemişim gibi bir kaşını kaldırdı. "Aslına bakarsan, bir tanem, değil. Selene'nin laneti ancak bir koşulda öteki tarafa sıçrıyor. İki taraf da birbirini seviyorsa. Bu yüzden Opal'in aşkı sürümüzün Alfa'sını etkilemedi. Çünkü Alfa'mız onu kullanmış olabilirdi ama hiçbir zaman aşkına karşılık vermemiş kart zamparanın tekiydi."

Kaşlarım çatıldı. Opal'in de Oylum'la aynı kaderi yaşaması bir yana, böyle bir ihtimal vardıysa neden yalanımızın ânında anlaşıldığı belliydi. Büyüde hata payı yoktu. Kahretsin! Bu sonuca eninde sonunda biz de ulaşmışken, nasıl olmuştu da planı uygulamakta ısrarcı olabilmiştik?

"Ama sen hislerinin karşılıklı olmadığını söylemiştin," diye düzelttim Bartu'yu.

"Öyle davranmış. Ama sanırım içten içe seviyormuş. Toplumsal normlar ve utanç yüzünden itiraf edememiş herhâlde. Bu da ölümüne sebep olmuş." Gözlerindeki alaycı tavrın ölüme değil, insanların öz benlikleriyle mücadelelerine duyduğu küçümsemeden kaynaklı olduğuna yordum.

Zaten bana düşünecek çok şey vermişti. Hilal'in tehdidi boş tehdit değildi ve Birleşme ritüelini kastetmiyordu. Eğer yeniay gelip çattığında Yükseliş için bir şansımız olmasını istiyorsak bu

aşka tutunmamız gerektiğini ima ediyordu. Çünkü o sevgiye sırt çevirdiğimiz takdirde bu mümkün olmayacaktı.

Teselyalı Cadı da bana sevginin Selene'nin büyüsüne güç kattığından bahsetmişti. O hâlde cevap artık bir su kadar berraktı, değil mi? Her şeye rağmen Arz'la birlikteliğimizi kabullenmemizi bekliyorlardı. Buradan bakınca bu bir ceza değil bizim için hazırlanmış imtihanlardan biriydi. İmtihanları geçmemiz için Arz'la birbirimizi bulmamız gerekiyordu.

Ya öyleydi ya da ben buna inanmaya çok hevesliydim.

Tam kalkıp Arz için bakınacakken yanımıza biri daha eklendi. Enerjik bir hoplayışla aramıza süzülen Opal sandığım gibi tedirgin değil, oldukça keyifli görünüyordu. Tenini ince bir ter tabakası kaplamıştı. Sarı saçlarının örgüsü biraz açılmış, terden nemlenmiş tenine yapışmıştı.

"Ay, buradasınız! Ne güzel," dedi sarhoşlara has bir edayla kelimeleri yuvarlayarak.

Ben endişeyle Opal'i, hırpalanmış duran kıyafetlerini ve tenindeki hafif kızarıklıkları incelerken Bartu sinirlenmişti. "İçtin mi sen?"

Opal çocuk gibi başını iki yana salladı. "Yok. Asrın bize içecek almaya gitti ama hiç..." Bir şaşkınlık nidası çıkarıp yeni fark etmiş gibi hüsrana boğuldu. "Hiç gelmedi. Ama yerini hemen başkaları doldurdu," dedi muzaffer bir edayla çenesini yukarı kaldırarak. Dehşet içinde boynundaki morluklara baktım.

Bartu'yla göz göze geldik. Ve derhâl durumun ciddiyetinin farkına vardık.

Bu sarhoşluk değilse Opal kendini bahsedilen büyünün etkisinde tamamen kaybetmiş olmalıydı. Şu anda ne yaptığının farkında değildi ama yarın olduğunda pişman olacaktı. *Çok* pişman olacaktı.

"Opal," dedim onu omuzlarından tutup sarsarak. "İçeride bir şey oldu mu? Gözüme bak ve iyice düşün. Sana bir şey yaptılar mı?"

Gözleri... Aman Allah'ım gözleri... İki kara delikten ibaretlerdi. Göz bebeği irileşmiş, neredeyse mavi irisi belli olamayacak kadar incelmişti. Nereden baksan uyuşturucu etkisindeymiş gibi görünüyordu.

Şaman'ın otlarının üzerimdeki tesirini hatırladım. Atakan'ı. Sesi kulağımda çınladı. *"Şimdi boşalmamı ister misin, bebek? Boşalayım mı? Boşalayım mı?*

Tiksintiyle ve acıyla Opal'e baktım. Onu bu kadar iyi anlayamamayı diledim.

Opal'in kafası inanılmaz karışıktı. Hatırlamaya çalışıyor gibiydi. "Güçlü eller beni kavradı..." dedi kelimeleri uzatarak. "Her yerimdelerdi," dedi kendinden geçmiş bir tebessümle. Sonra kaşları çatıldı. Aniden doluşan bir panikle kızcağızın göğsü şiddetle inip kalkmaya başladı. "Az daha olacaktı," dedi şimdi daha net gelen bir sesle. "Aşağılara indiklerinde onları durdurdum. Durun, durun, dedim ve *kaçtım*."

İkimiz de rahatlama dolu bir nefes koyverdik. Ama şimdi şehvet büyüsünün tesirinden kurtulmuş Opal gerçekliği baştan sona yeniden deneyimliyor gibiydi. "Bartu... Ben. Ben... Engel olamadım. O an istiyorum sandım. Neyse ki..." Kelimeleri bir araya getiremeyeceğini anlayınca yüzünü Bartu'nun göğsüne gömüp hıçkırıklara gömüldü.

"Tamam. Geçti. Geçti," dedi Bartu anlayışla başını okşayarak. Arkadaşına teselli oluşu yüreğimi burktu ve sırf Opal'e yaşattıkları için bile içimden Tanrıça'ya lanetler yağdırdım. Bu nasıl bir canilikti!

Opal hıçkırıkları arasından sayıkladı. Ucundan kurtulmuş olsa bile yaşadığı mağduriyet pek çok yönden aslına benziyordu. "Kendimi çok *kirli* hissediyorum," diye sayıkladı Opal.

"Seni yıkayalım ister misin?" diye sordum içim parçalanarak.

Opal uykulu uykulu mırıldandı. "Beni oradan uzağa götürün de ne isterseniz yapın."

Bartu'nun telaşlı gözlerine baktım. "Yerleşkenin biraz dışında bir gölet var. Suyu serin. İyi gelir."

Bartu başıyla onayladı ve kucağına aldığı Opal'in minicik bedenini tüy kadar hafifmiş gibi kaldırdı. Peşinden ayaklanırken beni durdurdu. "Ben hallederim. Zahmet etme."

Karşı çıktım. "Zahmet değil, gelirim."

"Gözler bu kadar üstündeyken daha fazla dikkat çeker," diye açıklayınca geri adım attım. Sırtımdaki hedef tahtası o kadar genişti ki yanında durduklarımı da hedef alıyordu.

"Yanından bir an olsun ayrılma," diye seslendim arkasından çaresizlikle.

"Şüphen olmasın," dedi Bartu hızla uzaklaşırken. En azından yönelimi sayesinde aklım onlarda kalmayacaktı. Opal şimdi yanında en çok güvende olabileceği kişiyle beraberdi.

Geriye bir tek beynime sıçramış kanın amansız akışı ve çadırdan yükselen mide bulandırıcı zevk iniltileri kalmıştı. Tüm gece içeride tutmaya çabaladığım o öfke bir volkan gibi patladı. Bakışlarımı çadıra yönelttim ve hınçla, tam da elimden bir kaza çıkmasını umarak oraya doğru ilerledim.

Oraya girecek, içerideki bir Tanrıça bile olsa o çadırı başlarına yıkacaktım. Artık canıma tak etmişti. *Ne olacaktıysa olsun*, diye kükredim içimden ve adımlarımı hızlandırdım.

Opal muhtemelen çadıra girene kadar iyiydi. Çünkü Bartu yanından ayrılmadan önce onun ayık olduğunu ima etmişti. Demek ki büyü çadırın içine girildiğinde katlanarak artıyordu. Eğer o perdeleyi aralayıp içeri girdiğimde benim de başıma aynı şey gelecektiyse belki vazgeçip geri dönmeliydim.

Ama öfkem, beni yolumdan döndürmeyecek kadar güçlüydü.

Artık ne olacaksa olsun, dedim giriş perdesinin tülleri önümde uçuşurken. Ve tam kendimi içeri bırakacakken...

Taş gibi bir kol girişimi engelledi. Kapının hemen eşiğinde, dışarıdaki tarafta, geçmeme engel olan bir erkek vardı. Göğsüme

çarptığında bir duvara çarpmışım gibi hareketimi kısıtlayan bir güç ve kuvvet timsaliydi.

Ateş saçan bakışlarımı kaydırıp yüzüne geldiğimde Arz'la karşılaştım.

"Sana bu çadırdan uzak durman söylendiğini hatırlıyorum, *Prenses,*" diye hırladı aynı çakmak çakmak bakışlarla.

Ayışığı Kitaplığı

"Kurallara uymak gibi bir huyum olmadığını artık öğrenmişsindir diye umuyordum," diye diklendim geri adım atmadan.

"O konuda bir şeyler yapmamız gerekecek." Bıyık altından gülüşü ve kedi gibi bir mırıltıyla devam etti. Sesi kulağıma çalındığı anda ninni söylüyormuş gibi öfkem âdeta yatıştı. Suya girdiğimde her yanımı saran o rahatlama gibiydi.

Ama şu an konumuz o değildi. Biz değildik. Yaptıkları şeyin çirkinliğiydi.

Kolunun ilerisine atıldım ama Arz beni belimden yakaladı. "Sandığın gibi değil. Çekil önümden, Arz. İçeri girip oranın altını üstüne getireceğim!"

"Şşşt," dedi ve beni sıkıca tutup tenime elektrik akımları göndererek usul usul okşadı. "Sakin ol bakalım."

Hiddetimi koruyamadan gözlerine baktım. Yine fevri davranıyordum ve yine, en imkânsız koşulda bile Arz yanımda bitip beni yatıştırıyor, öfkemi dindirmek için destek oluyordu. Teni kuruydu. Üstü başı dağılmamıştı. Buradan bakılınca içeri hiç girmemiş gibi bir hâli vardı. Ama nefes kesiciydi. Arzuyla kızarmış gözleri bir başka bakıyor, içimde kaynayan öfkeyi asıl niyetlendikleri şeye dönüştürüyordu.

"Tamam," dedim derin derin nefesler alarak. "Sakinim."

Arz beni bırakmadan hafifçe kendine çekti ve girişin önünden uzaklaştırdı. "Neden öfkelendiğini anlıyorum ve inan, elimden gelse bu çadırı herkes içindeyken yakıp kül ederdim." O zaman niye yapmıyoruz, diye baktığımı görünce sürdürdü. "Ama o insanlar masum, Balın. Selene'ye körü körüne bağlı olanlar bile. Hepsi bu istismarın bir kurbanı."

"Ama burada, elimizden hiçbir şey gelmeden durmak ağır geliyor," diye yakındım.

"Biliyorum," dedi anlayışla. "Orayı yakmak, altını üstüne getirmek, bu rezaletin asıl sorumlusuna zarar verecek olsa hiç durma derdim. Ama bunların hiçbirinden etkilenmeyecek tek kişi, yine *o*."

Mağlubiyetle başımı aşağı yukarı salladım. Haklıydı. Kahretsin ki –her zaman olduğu gibi– yine çok haklıydı.

Arz beni usul hareketlerle yönlendirdi. "Gel biraz uzaklaşalım. Uzaklaştıkça bize iyi gelecek," dedi içtenlikle.

Kolumu tutan parmaklarındaki kasılmayı, kollarında şişen damarları hayranlıkla izledim. O da Opal'in baş edemediği yoğun hislerle mücadele ediyordu. Fakat kendini koy vermemişti. Onun için daha zordu. Beş koca yıldır kendinden mahrum ettiği bir şey, şimdi hiç olmadığı kadar yakınında ama bir o kadar ulaşılmazdı.

"Olur," dedim uzlaşmacı bir tavırla. "Şu taraftan." Ve ikimizi yerleşkenin çıkışına, henüz bu öğlen arşınladığım geçit alanına yönlendirdim.

Opal ve Bartu orayı işgal etmese gölete yürümeyi tercih ederdim. Su iyi gelirdi. Ama Yanartaş da farklı türde huzur bulduğum bir yerdi. Hem bu gece ateş olabileceğim bir yere daha çok ihtiyacım vardı.

Arz'la birlikte olmak giderek hislerimi kendim etrafımda toparlamama, daha kendimde hissetmeme yardımcı oluyordu. Eminim bunda yerleşkeden ayrılıp orada olmanın bize yaptıklarından kurtulmanın da etkisi vardı.

Ayaklarımız geçidin büyülü parke taşlarına değecekken durmaya yeltenmedim. Bilmesini istiyordum. Rünlerin arasına karışan enerjimizin Selene'ye üçüncü kuralı da ihlal ettiğimi, bu gece Arz'la beraber olduğumu haber vermesini istiyordum.

Benden akan enerji hâlen sarıydı ama rengi giderek açılıyor gibiydi. Öyle görünüyordu ki illüzyon büyüsünün ömrü sona eriyordu. Çok yakında kendimi Selene'ye ele vermeden bu yoldan geçmem mümkün olmayacaktı. Bu, Yanartaş'a son gidişim bile olabilirdi.

Arz'la yol boyunca sohbet ettik. Konuşurken öfkemi görmezden gelebiliyor, beni kasıp kavuran arzuyu bir kenara bırakabiliyordum. Ona bugün öğrendiklerimden bahsettim.

Konu en son bize, aşk kavramının Yükseliş'e erişmekten geçen bir kural olabileceğine geldiğinde Yanartaş'a ulaşmıştık. Kimsecikler yoktu. Bu gece tamamen bize rezerve edilmişti.

Anlatmamı bitirince Arz başıyla onayladı. "Bunu ben de fark ettim. Bizim ayrı kalacağımıza bir an olsun inanmıyor gibiler." Geçip üç büyük ateşin ortasındaki taş düzlüğün üzerine oturdu.

Yanına ilişirken, "Hatta bizi birbirimizle olmaya teşvik etmeye devam ediyorlar," diye ekledim sitemle.

"Kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Değil mi? Aynısını bize eski sürümüzde de yaptılar. Sözlendirildiğimizi bize söylemek yerine her geçen gün aşkı bize işleyip bizi yönlendirdiler."

Arz, elini bağdaş kurduğum dizime elini yerleştirip hafifçe sıvazladı. Beni kışkırtmak için değil, sohbetin doğallığıyla yapmıştı bunu. Ancak bu ufak temas bile bana anlatılmaz bir deneyim yaşatıyordu.

İç geçirdi. "Ve başarılı oldular. Bu aşkımızı olduğundan daha alçak bir şeye dönüştürmez ki."

Onu istemeden gücendirmiştim. "O anlamda söylemedim."

"Ne anlamda söyledin?" Kaşları havalanmış, eli dizimin hemen üstünde okşayışını durdurmuştu. Pürdikkat benden gelecek cevabı bekliyordu.

Utana sıkıla Şaman'ın çadırında öğrendiğim gerçeklerden sonra içimi yiyip bitiren o şüpheyi paylaştım. "Çevre etkenleri olmasa yine birbirimize âşık olur muyduk, bilmiyoruz Arz. Bu gerçek mi yoksa yapay mı, asla öğrenemeyeceğiz."

"Bence çoktan öğrendik. Sen, hiçbir koşulda, söylenene uymayan, başının dikine giden bir isyan kraliçesi, değil misin? Yanlış kişiyle mi konuşuyorum yoksa?"

Hafifçe kıkırdadım. "Öyleysem ne olmuş?"

"Eh, o zaman beni sevmeni söyleyenlere de karşı çıkardın. Sen onlara rağmen beni sevdin, onlar yüzünden değil. Arada fark var."

Doğru noktaya parmak bastığını görünce içim sevinçle doldu. Aşkımız yapay değil, sahtekârlıklar içindeki tek gerçeğimizdi. Tıpkı Arz'ın koskoca sürüden bana aile olan yegâne kişi olması gibi: Benim tek kişilik sürüm, benim *kurdum.*

"Peki ya sen?" diye sordum heyecanla.

Arz gevrek bir gülüşle kolunu belime attı. "Ben onlara fırsat vermeden sana tutulmuştum bile. *Kendimi bildim bileli sana âşığım, Balın.*"

Kıpır kıpır bir his göğsümün ortasında varlığını gösterdi. Aydan da hep böyle söylerdi. Arz'ın ilk âşık olan ve ilişkide en çok seven taraf olduğunu. Kıyaslama yapmak istemiyordum ama zaman zaman bunu ben de görebiliyordum. Gördükçe daha çok âşık oluyordum.

"O zaman..." dedim usul usul kavrayışına doğru yaslanırken. Dizimi kumaşlar üzerine siper ederek taşın acıtmasını engelledim ve öteki bacağımı Arz'ın kucağına attım. Az sonra üzerine binmiştim. Kalçam kasıklarına yerleşmiş, kollarımı omuzlarına dolayarak ona bir kafa yüksekten bakıyordum.

Arz memelerimin bu kadar yakınında olmasıyla henüz baş edememişken, "Bu yeni sürümüzün çabalarını karşılıksız bırakmazsak, aşkımızı doyasıya yaşarsak, bu onlara uyduğumuz için değil, onlara inat yaptığımız bir şey mi olur?" diye sordum.

Çenesini kaldırıp kulağıma doğru, içimi titreten bir fısıltıyla, "Bu, şimdiye dek yaptığımız en büyük başkaldırı olur, *Prenses!*" dedi.

Teslimiyet değil, isyan. Evet, kesinlikle!

Kendimi Arz'ın kasıklarına iyice bastırdım. Orada hazır bekleyen, taş gibi şişmiş bir ereksiyonla karşılaşmama şaşırdım desem, yalan olurdu. Arz'ın gözleri ışıl ışıldı. Büyülenmiş gibi beni izliyordu. Ona sunduğum bedenin manzarasına, yüzümdeki bu dağılmış ifadeyi seyretmeyi tercih ediyordu. Bana sonsuz bir aşkla bakıyordu.

Beni etkisi altına alıp dalga dalga yükselen şehvet her nasılsa onun aşkı içinde görünmez kalmıştı. Sıcaklığı bana karıştıkça nabzım hızlanıyor, bacaklarımdan kasıklarıma kadar amansız kasılmalardan oluşan bir yol çiziliyordu.

Arz başparmağıyla yırtmacımın bitişini, kasığımın hemen yanını okşadı. Parmakları zincirden işlemeler üzerinde ağır ağır kayarken tenime bastırdığı metalin izi bir dövme gibi tenime kazınıyordu. Dokunuşlarının her birini hafızama kazıma şansım olsa yapardım. Yapardım bunu.

Sırtım bir yay gibi gerildi ve kalçam açı değiştirdi. Arz'ın parmağını yırtmaçtan içeri kaydırdığımda gözlerindeki canlılıkla koyuluk bir savaşa tutuldu. Nefeslerim sıklaştı. Onu daha önce hiçbir şeyi istemediğim kadar arzuluyordum. Tüm hislerim güçlenmiş, âdeta tavan yapmıştı.

Kumaşın inceliği, Arz'ın bana çıldırtıcı yakınlıkta duran parmakları ıslaklığımı ele veriyordu. Bedenim sanki dün onu şımartan ve baştan çıkaran elleri geldiği gibi tanımış, tepki vermekte gecikmemişti.

"Benim için hep bu kadar hazır olmana bayılıyorum," diye inledi Arz uzanıp dudaklarımı ağzıyla işgal ederken. Öpüşü enfesti. Tadı bu sefer tamamen ona hastı. Çam, deniz ve ev gibiydi. Tanıdıktı.

Başımı hevesle sallayarak ağzımı aralayarak onu içeri davet ettim. Dilinin ağzımın içindeki her köşeyi yeniden keşfetmesine, ellerinin kalçama doğru kıvrılmasına boğazımı titreten bir zevk eşliğinde izin verdim.

İşte bu, yapaylıktan uzak olan her şeydi. Biz gerçekliğin ta kendisiydik. O lanet olası çadırda dönen çirkin ritüelden uzakta, kendi şölenimizi gerçekleştiriyorduk ve bu sonuna kadar doğru geliyordu. Öfkemi ancak bu aşk gölgeleyebiliyordu. Bu güçlü hisleri bir şeye yönlendirmem gerekiyordu ve Arz ardına kadar açık kollarla hepsine göğüs germeye gönüllü olmuştu.

Tek sıkıntı... Bu hislerin oluşmasında Selene'nin payı olmasından nefret edişimdi.

"Keşke," diye mırıldandım dudaklarının arasına. "Tüm bu arzunun bana ait olduğunu bilebilseydim."

Arz kafası karışarak yüzümden uzaklaştı ve anlamaya çalıştı. Bakışlarımdaki huzursuzluk ona bilmesi gerekeni verdi. "Selene'nin duygularıyla oynayabildiği tek kişi benim ve o da beni çadırına adım atmadığım için irdelemiyor."

"Ne? Ama Hilal dedi ki..." Şimdi yüzünün bulamaca dönme sırası bendeydi. "Herkese etki edecek, dedi. Yediklerimize karıştırılmış bir iksirden bahsetti."

Arz kıkırdayıp kollarını etrafında dolayıp beni kendine bastırdı. Göğüsüme gömülmüş başını yukarı kaldırıp ışıl ışıl bir gülüşle şaşkınlığımı izledi. "Hilal seninle kafa bulmuş. Öyle bir şey yok."

"O zaman..." diye sayıkladım. Tüm bu ihtiras bana mı aitti? Üzerine düşününce Opal'in gözlerinde gördüğüm o hoyrat ifade ne bende ne de Bartu'da oluşmuştu. Çünkü biz ritüele dâhil edilmeyenler olarak herhangi bir duygusal yönlendirmeye

maruz kalmamıştık. Arz da öyleydi. Kendi gibi bakıyordu. Kendi olarak beni dünya üzerindeki her şeyden çok arzuluyor gibi bakıyordu.

Ah, Hilal... Seni hınzır sürtük! Aklımla oynamıştı. Bunun üzerine daha sonra kahkahalarla güldüğüne şüphe yoktu. O kadar alakasız birine dönüşmüştü ki şaka yapma kapasitesini koruduğunu hiç düşünememiştim.

"O zaman hepsi benim eserim," diye kabullendim geriye doğru yaylanırken. "Peki, sen bu sefer bana her şeyini verecek misin, Arz Alaca?"

Arz hırlayıp önünde bir kabaran memelerime; arzuyla sivrilmiş, kumaşı baskılayan meme uçlarıma açlıkla baktı. "Hem de her bir santimi," diye cevapladı ve o dakikadan sonra kendini tutmayı bıraktı. Ağzı kumaşın üzerinde mememin tepe noktasına kapandı ve ıslaklıkla âdeta eriyen kumaşla dilinin her darbesini hissettim. Hazırlıksız yakalanmış hâlde kesik kesik nefes alırken başını kollarım arasına hasedip kendimi ona iyice bastırdım.

Sıcaklıktım. Ateştim. Geceye saçılan doğal kaynaklar gibi kıvrılan, kıvranan, yanıp kül olan ve ateşten yeniden var olan bir Anka kuşuydum. Kanatlanabilirdim. Uçabilirdim. Ama bana bir Tanrıça gibi tapınan bu adamı bırakıp nereye gidecektim ki?

Olmak istediğim tek yer burasıydı.

Arz'ın elleri iş başındaydı. Elbisenin kalın askılarını yana kaydırdı ve kumaş ağırlıksızmış gibi belime kadar kayıp memelerimi serbest bıraktı. Diğer eliyle eteğimin katlarını kaldırıp kalçamı tamamen açıkta bırakırken serin gece havası tenimi ısırdı.

Arz'ın da dişlerini tenime geçirmesinin hayaliyle yanıp tutuştum. Çıkardığı boğuk sesler, iştahlı öpücükler ve çılgın dil darbeleri her yerimdeydi. Arz kurt erkekleriyle ilgili anlatılan hurafelerin kandan candan bir temsiliydi. Hareketleri hayvani ve açtı. İlk seferimizin böylesi yıkıcı olmasını umuyorken şikâyet edemezdim.

Kalçamdaki eli kısa bir açı değişikliğiyle aşağıdan kadınlığımı kavradı. Orta parmağı hiç zorlanmadan içime kayıp başparmağıyla patlayacak kadar irileşmiş klitorisimin üzerine dokunurken boğazımdan tedirgin bir inilti koptu. Kendimi uçuşa geçtiğim o noktadan gerçeklikte tutabilmek için parmaklarımı kıvır kıvır, siyah buklelerinin arasına daldırdım. Bu sefer, ona *tamamen* sahip olmadan doruğa ulaşmak gibi bir niyetim yoktu.

Arz'ın beni yönlendirdiği kadar ben de onu yönlendiriyordum. Ağırlığımı aşağıdan kavrayışına vererek onu dizlerimin kıskacından kurtardım. Arz hızla karşılık verdi ve pantolonunu sökercesine çıkarıp bileklerine kadar indirdi.

Üff... Dudaklarımdan hayranlık dolu bir inilti süzüldü.

Gözlerim aşağıda, hatrı sayılır büyüklükte ve şimdi özgür kalmış erkekliğine hipnotize edilmiş gibi kilitlendi. Ellerimi aşağı doğru kaydırıp onu iki yandan sıvazlayıp bu şeyin az sonra içimde olacağının baştan çıkaran, nefes kesen ihtimaliyle yüzleştim. İstiyordum. Her şeyiyle. Her santimiyle.

Aleti sıcacıktı. Mermerden oyulmuş gibi sert ve pürüzsüzdü. Tam ellerim için yaratılmış gibiydi. Benim için meydana getirilmiş bir güç timsaliydi.

Arz girişimdeki temasını kesti ve ellerini kalçamın iki yanında tutarak beni aletinin tam üzerine kadar kaldırdı. Güçlü pazuları ağırlığımla kasıldı, derhâl çektiğim elimi kollarından birine yerleştirip diğeriyle ereksiyonun başını girişime yönlendirdim. Nefesim bu ufacık temasla bile darmadağın oldu. Düzeni tamamen şaştı. Karıncalanan dudaklarımı birbirine bastırdım ve onu içeriye kaydırdım.

"Haa!" Çığlık ardından zevk yangınları bırakarak boğazımı yarıp geçti. Nefes almayı dert ememe gerek yoktu. Artık alamayacağıma göre bu detayla sonra ilgilenirdik. Ama aldığım bir şey vardı ki... Bir şey ait olduğu yere ulaştığı zaman oluşan o büyülü kenetlenme hissi içimi doldurdu. Beni doldurdu.

Arz'ın arzu dolu, yuvasında geriye doğru kayıp kapanan ve beni görmek için tekrar açılan gözlerine ağlamaklı bir mutlulukla baktım. Ağırlığımı aşağıya verdikçe derinlere, daha derinlere girdi ve Arz öyle bir iç geçirdi ki bu ses şimdiye kadar duyduğum en seksi tepkisi olabilirdi.

Sanki bu tek seferlik kavrayış bile onu zirveye ulaştırabilirmiş gibi hayvani bir inilti kopardı ve "Siktir, Balın," dedi. Başını geriye yatırdı ve baş etmeye çalıştığı haz ve benimle ilgilenme arzusu arasında gidip gelerek gerisin geri dudaklarıma yapıştı.

"Siktir... Arz..." diye onu taklit ettim. Hareket dahi etmeden kucağına oturduğum yerde, içimde ev sahipliği yaptığım müthiş erkekliğiyle öylece bekledim.

Arz istemsizce güldü. Kahkahalar ağzımın içine ve dudaklarını çekip boynumun üzerine yerleştirdiği noktaya yayıldı. "Ne o? Küçük dilini mi yuttun?"

"Sadece," diye sayıkladım her saniyesini duyumsayarak. Bu küçük sürprizle yeni yüzleşiyordum ve afallamıştım. *"Büyümüşsün."*

Sadece şişen kasları değil, yaşı değil, bir kafa daha uzayan boyu da değil... Hatırladığımdan daha büyüktü. Devasaydı ve beni içten dışa yiyip bitiriyordu. Bu... Müthiş bir yenilikti.

Arz endişeli yüzünü boynumla omzumun arasındaki oyuktan çekti. "Canını mı yaktım?" Öyle pişman, öyle paniklemişti ki bir an geç kalsam kendini de çekip çıkaracaktı ve bu korkunç, felaket bir suç olacaktı.

"Hayır," diye elimi omzuna bastırdım. Kendimi de. Basınç müthiş bir hazza dönüştü ve bu şeyin içimde hareket etmesi için sabırsızlanmaya başladım. "Harika!" Ve ilk ritmi ben tutturdum.

Endişesi kolay kolay yüzünden silinmeyen Arz temkinli hareketlerle bana yardımcı olmaya, her itişini güçlendirmeye ve aldığımız ortak haz katlanıp artarken gerilen kaslarını ağır ağır gevşetmeye başladı. Sonra ortak, kusursuz bir ritim bulduk. Arz kendini geriye bıraktı ve beni de üzerine çekti. Kendimizi

Vahel'in palasında, o yatakta ilk bulduğumuz pozisyonda görünce bir şeylerin tamamlandığını hissettim. Artık iç içe geçmiş iki yapboz parçasıydık ve kendimi dünyaya karşı kırılmaz, aşılmaz bir engel gibi hissediyordum.

Güçlü hissediyordum. Olmam beklenen her şey gibi.

Arz'ın aşağıdaki temposu bedenimin her kasılmasını ezberleyen bir kıvraklıkla gidip geliyor, sözsüz iniltilerimden kopya çekerek beni deliliğin eşiğine sürükleyen o tatlı noktaya daha güçlü baskı yapıyordu. Açık hava ve yıldızlar herhangi bir filtre olmaksızın açıkta kalan sırtıma akıyordu. Ben de geceyi olduğu gibi yansıtan bir ayna gibi hissediyordum.

Tenime kazınan her küçük yıldızın yerinde bir sızı baş veriyor, Arz ise onların varlığını sezebiliyormuş gibi avuçlarını her birinin üzerinde özenle kaydırıyordu.

Dirseklerimden güç alarak doğruldum ve bir perde gibi dudaklarımı onunkilerin üzerine kapadım. Bir süre daha öpücükler iniltiler ve giderek yükselen bir elektrik girdabının ortasında kalmış iki âşık olarak devam ettik. Sonra onunlayken hep yarım kalmış gibi gelen bitiş çizgisi ansızın göründü. Ayaklarımın ucu uçurum kenarına süründü ve kasıklarımı kırıp geçen bir zevk patlaması, dudaklarımdan sıyrılan bir haykırış, Arz'ın tenine sapladığım tırnaklardan ibaret bir ışık bulutuna dönüştüm.

Şiddetli kasılmalarımın arasında kısık bir tempo tutturan Arz orgazmı katlanılmaz bir şekilde uzattı. Ama er ya da geç tamamen durdu. Kolları sırtımdan beni sarmalamaya devam ederken, topuklarından aldığı bir kuvvetle yükselerek tek seferde oturur pozisyona geçti. Karın kaslarının ikimizi de kaldırabilecek güçte oluşunu hayranlıkla takdir ettim. Sanırım altı adet, özenle çizilmiş baklava kasıyla ayrı bir şekilde ilgilenmeliydim. Dudaklarımı iştahla yalarken bu fikri daha uygun bir zamanda gerçekleştirmek üzere aklımın bir köşesine not ettim.

Arz içimden çıkmadan, beni hiçbir yere bırakmadan, yüzünü bağrıma, göğsümün tam üzerine gömerek soluklanmamı

ve yaşattığı orgazmın etkisinden kurtulmamı bekledi. Bitirecek miyiz diye paniğe kapılmadan, henüz bitmediğini oldukça net ifade eden bir kavrayışla beni tepe taklak etti ve beni sevişirken içinden sıyrıldığı kıyafetlerinden oluşturduğu çarşaf üzerine kırılacak bir heykelmişim gibi dikkatle yatırdı.

"Bittiğini düşünüyorsan yanılıyorsun," dedi puslanmış ve kırçıllanmış sesiyle.

"Yanılmaktan hiç bu kadar memnun olamazdım," diye karşılık verdim işveyle. Zevkten buğulanmış sesim o an kulağa fazlasıyla kadınsı geliyordu.

Mest olmuş hâlde gözlerinden kaybolmayan ihtiras ateşine, dudaklarını ele geçiren heyecanlı kızıllığa baktım. Onu üstümde görmenin ya da altına yatmanın bambaşka bir hazzı vardı. Kendimi bir göz odalı Arz evinin içinde bulmuştum. Ve o içimde gidip gelirken, ihtiyacım olan her şey buradaydı. Elimin altındaydı.

Arz ise temkinliydi. Kendine hâkim oluyor, beni konforumu önde tutuyordu. Altımızdaki tırtıklı kayanın sivri bir ucu sırtıma battığında ya da omurgamı dürtüklediğinde ânında durup, "İyi misin, rahat mısın?" diye sorup duruyordu. Benim deneyimimi bu kadar el üstünde tutması bambaşka bir mutluluk veriyordu.

"Rahatım," dedim çarçabuk. Ve ardından ekledim. "Ama bana rahatlık değil, yıkım sözü vermiştin."

Arz'ın gözleri karardı. Ağzı vahşi bir açlıkla aralandı ve beni kırmaktan korkmaması için ona yeterli teşviği vermiş olduğumu o an anladım. Sonrasında kendini serbest bıraktı... Vay canına, gücü ve direnci şahaneydi.

Kalçasının her darbesi şiddetle, beni tamamen içine alan ve alabora eden bir dalga gibiydi. Akıntının içinde döne döne, savrula savrula, nitekim güçlü kollarıyla beni sarmaladığı o güvenli oyuktan fırlamadan kendimden geçiyordum. Arz üzerime eğilip öptü, öptü ve sırtını ilkel bir açıyla bükerek üzerime kapaklandı. Çoktan sıvılaşmış ve bulunduğum kaba göre şekil almıyor olsaydım ağırlığı altında ezilebilirdim.

Arz sertleştikçe gözlerimde zevk dolu havai fişekler patlıyor, ışığıyla beni kör ediyordu. Yanımda yanan alevler zihnimde hayali bir uzantı şeklinde uzayıp uçuşmaya başlamıştı. Rüya gibi bir manzaranın içinde, Arz'ın altında tamamen dağılmadan önce... Kurt bir kurt oldu. Enseme doğru kayan öpüşünü sivri dişlere dönüştürdü ve şimşek kadar ani bir hazla beni ısırdı.

Arz küçük bir deri parçasını dişlerinin arasına sıkıştırmış, ufak bir sızıdan keskin bir acıya dönüşen bu teması, bir tür dalgakırana dönüştürmüştü. İnledim. İnledi. Birbirimizin sesi içinde kaybolduk. Beni ısırmasını istediğimi hayal meyal hatırlıyordum. Ve yapmıştı işte.

Kendimi hazda kaybederken bu keskin sızı beni dünyaya, Arz'ın kolları arasında olduğum yere bağlı tutuyordu. Bu sayede her şeyi hissedebiliyordum. Derinleşen, sanki mümkünmüş gibi sınırlarımı test eden aletini, bel kıvraklığıyla benden bir an olsun kopmadan sürdürdüğü müthiş performansını. Hepsini.

Doruğa çıkmaya bu sefer hazırlıklıydım. Geldiğini dakikalar öncesinden anlamıştım. Arz'ın hayvani iniltileri, ısırığıyla kendini kaybeden teması her şeyin sinyallerini veriyordu. Karnımı içeri çeken sicimler, kasılan ciğerlerim ve sıkı teması arasına sıkışıp uyarılan zevk tomurcuğum... Hepsi o kadar fazlaydı ki fazlalığın içinde boğuluyordum. Ellerime hâkim olamıyordum. Nereye ve neyle dokunduğumu bile fark edemeyecek kadar sarhoştum o an.

Bu sebeple de doruğa ulaşırken Arz'ın koluna abanan elimin, zevk çığlığımla Arz'ın adını dillendirirken tutunduğum yerin Ay'ın Öpücüğü olduğunu son âna kadar fark etmedim.

Bir anda. Zaman durdu. Her şey yavaşladı.

Arz irkilerek geriye doğru yaylandı ve bedenini bir araya getiren her kas demeti, damarlarını patlatacak bir kuvvetle kasıldı. Kasıklarımızın birleştiği yerden derin V şeklindeki karın kaslarını, şişkin gözlerini, yana açılmış kollarını ve en son da geriye yatırdığı başını görünmez kılan kasılmış boynunu izledim. Korkuyla karışık bir heyecanla.

Bir dönüşüm geçirmesini bekledim. Panikle, şaşkınlıkla... Hâlen içimdeydi ve ona dokunduğum için kontrolsüzce bir kurda mı dönüşecekti? Benimleyken, bendeyken bu olabilir miydi? Dönüşse bu şey beni parçalar mıydı ya da korkunç bir son mu olurdu bilmiyordum. Öğrenmek zorunda da kalmadım. Çünkü Arz dönüşmedi. Dönüşüm olarak adlandıracağım bir şey vardıysa o da içimdeki doluluğun gözle görünüp bir oranda artması olurdu.

Bedenindeki tüm kan âdeta erkekliğine hücum etmiş ve çıldırtıcı bir büyüklüğe ulaşmıştı. Orgazmın kasılmaları arasında geriye yatırdığı başını ve ağzının aralandığını gördüm ve Arz uludu. Bir kurt gibi ama insan sesiyle, zevkini bir ulumaya dönüştürerek sesini geceye saçtı. Ve patladı. Ben de patladım.

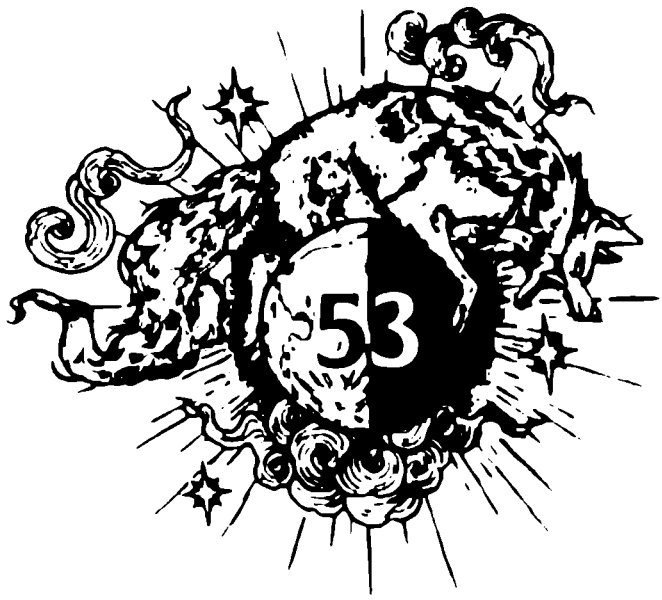
Dünya patladı.

Yanartaş'ın ateşleri, sahiden de biz doruğa ulaşırken aniden gelen bir enerji akımıyla püskürdü, boyu üç metreye ulaşan sütunlara dönüştüler ve öyleyece kaldılar. Dorukta kalmak, Arz'a temas etmeyi sonlandırmamak ve bu enteresan manzarayı izlemek arasında kararsız kalmıştım.

Önce sol elimi üzerinden çektim ve yaşadığı gözle görülemez dönüşümün yorgunluğuyla üzerime yıkılan Arz'ı kucakladım. Gözlerim, etrafımızda uzun sicimlere dönüşen ateşten nefeslerin tekrardan normal boyutlarına dönmesini takip etti. Ama ilginç bir detay daha vardı.

Buraya ilk geldiğimizde söndüklerinden yakındığım tüm ateş çukurlarında aynı güçte ve harlılıkta taze alevler dalgalanıyordu. Yanartaş'a can gelmişti. Baştan sona yenilenmiş, bizim hazzımızla âdeta şaha kalkmıştı.

Bu tuhaftı. Sol elimdeki ışığı titreyen ize baktım. Ama bunun kadar *tuhaf* olamazdı.

Arz beni kucaklayıp bir an olsun ayaklarımı yere değdirmeden çadırımıza götürürken az önce yaşananlar hakkında hiçbir yorum yapmadık. Gaz lambasının ışığı altında çırılçıplak soyunup birbirimizle yeniden tanışırken de öyle. Arz bana tekrar ve tekrar sahip olurken sol elim Arz'ın sağlam tutuşuyla başımın üzerine sabitlenmiş, etten bir kelepçeyle ondan uzaklaştırılmıştı.

Şimdiden bu iz ve yapabileceklerinin aramızda bir tabuya dönüşeceğini tahmin edebiliyordum. Dokunuşum bize o an ihtiyacımız olan her neyse onu veriyordu. Arz'ı zapt etmem gereken zamanlarda onu kurt formuna sokmuştu. Birbirimizi anlayamadığımız zamanlarda düşüncelerimizi okumamıza yardımcı oluyordu. Ve seviştiğimiz esnada...

Aletini büyütüyordu.

Sanki hâlihazırda yeterince büyük değilmiş gibi...

Bu edepsiz, yeni keşfettiğimiz olay beni hiç olmadığı kadar eğlendirmişti. Arz'la ara ara, yukarıda tutulan sol elime kaçamak bakışlar atıyor, istemsizce kıkırdıyor ve izin üzerindeki tesirini başka bir zaman değerlendirmek üzerine rafa kaldırıyorduk.

Bir kolumdan mahrum kalmaktan şikâyetçi olduğumu söyleyemezdim. Hoşuma gidiyordu. Anlaşılan bağlanma hissine karşı, daha önce keşfetmediğim, bir tür fetişim vardı. Üstelik elimi bu şekilde kavraması Arz'ı hep yakın mesafede tutuyor,

aramızda yaşanan her şeyi daha yoğun, daha derin bir hâle getiriyordu.

Gece o kadar özel, öylesine samimi devam ediyordu ki... Bitmesini istemediğim bir rüya gibiydi. Birikmiş ve taşmakta olan enerjimizi olabilecek en hırpani şekilde üzerimizden attığımızda bile hâlen birbirimize deli oluyorduk. Ama yatışmış sevişmelerimiz her seferinde bir öncekinden daha duygusal bir hâl alıyordu.

Arz'ın hafif temasları tenimde öyle zarif hatlar çiziyordu ki sıkı sıkıya kavransam hissemeyeceğim türde bir yoğunluğu vardı. Fısıltıları, gürültülü haykırışlardan farksızdı. Bakışları özlemin ve kavuşmanın sözlük tanımıydı.

O çadırda saatler içinde yıllar geçirdik. Her şey yoğun, bugün için fazla gelenleri yarına saklayacağım kadar paha biçilemezdi. Sonunda, diyordum içimden. Sadece *"Sonunda"* diyordum. Bazen *"İyi ki"* dediğim de oluyordu.

Gözlerimizin içi gülüyordu. Ölüme bir haftası kalan bir çiftten çok, gerçek bir balayında gibiydik. Bu geceyi sonsuza kadar uzatmak istiyordum.

Arz bacaklarımın arasından karnımın üzerine yüzüstü uzanmıştı. Geniş sırtı önümde uçsuz bucaksız ovalar gibi seriliydi. Bel gamzelerinin hemen altından şekilli kalçası turuncu ışıkla bir güneş topuna benzemişti. Yüzümde haylaz bir memnuniyet ifadesiyle ellerim saçlarının arasında gelişi güzel gidip gelirken birbirimizin soluk alış verişini dinliyorduk.

Zamanın panik içinde bırakan hızı kesilmişti sanki. Çabasız bir ânın tadını çıkarıyorduk.

Arz hafifçe doğrulup sol yanımda cansız şekilde duran sol elime baktı. Parmağını avuç içimi kaplayan izin etrafında dolaştırırken sesi geriden geliyordu. Uykuluydu. "Bu iz belirmese nasıl olurdu? Hiç düşündün mü?"

İkimiz de yorgunluktan bitap düşmüştük. Bu gece dünkinden farklı şekillerde yoğurulmuştum ve bedenim, gevşemiş

bir haz ve huzur hamurundan yapılmış gibiydi. Eğer gücüm olsa kaşlarım sorusu karşısında çatılırdı.

"Düşünecek zamanımız oldu mu ki?" diye sayıkladım.

Arz hülyalı hülyalı ize bakmayı sürdürürken iç çekti. "Ben düşünüyorum. Son zamanlarda daha çok." Parmağı tehlikeli derecede yakınlaşarak çemberin oluşturduğu hat üzerinde helezonlar çizdi. "Sana tekrar sahip olamazdım. Bugüne, bu ana, dudaklarına ya da aşkına... Tüm bunlar hiç gerçekleşmemiş bir hayal gibi benimle birlikte ölüp giderdi."

Böyle bir ihtimalin varlığı beni de derinden etkiledi. Şimdi, neden hiç düşünmediğimi daha iyi anlıyordum. Kavuşamadığımız bir gerçekliği kabul edemezdim. Bir kez sahip olduktan sonra bu kulağa imkânsız geliyordu.

Saçları arasındaki elimi ensesine kaydırdım. Önlenemez bir ihtiyaçla tenine temas ettim. "Arz... Yapma. Bunları konuşmaya gerek yok."

Başını iki yana salladı. Gözleri benimkilere kilitlendi. Acıyla ve pişmanlık dolu bir ifadeyle bana baktı. Hüznü bana sıçradı. "Ama var. Kendimi bencil bir pislik gibi hissediyorum. Bu iz sende olmasa bunların hiçbirini yaşamazdın. Ölüm tehdidinden uzakta, güvende olurdun. Senden bir hayat çaldım ve ben... Ben, kendimi bu ize minnet duyarken buluyorum."

"Birlikte olamadığımız bir hayat, hayat değildi ki, Arz. Senin için ne kadar zorsa benim için de zordu." Hissettiği ikilemin onu neden bu kadar derinden sarstığını anlıyordum. Ama kızmıyordum. Nasıl bana hislerini açtığında kızmadıysam, yine kızmıyordum. "Bu ize ben de minnet ediyorum. Bizi bir araya getirdiği için."

Arz dokunsan ağlayacak gibiydi. Onun yerine uzanıp sol elimin bilek içine, yumuşak bir öpücük kondurdu. Sonra silkinip doğruldu ve üzerine şekil değiştirerek pijamalarına dönüşmüş kıyafetlerini geçirmeye başladı.

"Bize yiyecek ve içecek bir şeyler getireceğim," dedi canlanmış bir sesle. Az önce gerçekleştirmiş olduğumuz konuşma-

nın ağırlığı altında kalmak istememesini anlıyordum. Ayrıca, suyumuz biteli çok olmuştu ve kavruluyordum. Midem fena hâlde kazınıyorken karşı çıkamazdım.

Eh, ne de olsa bolca kalori yaktıran bir gece olmuştu.

Arz'ın ayrılışını uykulu bakışlarla izledim. Sonra yan dönüp sol elimin içindeki daralan izi aynı ilgiyle incelemeye koyuldum. Kasıklarımın arasında müthiş doyumlardan arta kalan bir sızı nabız gibi atıyordu. Arz'ın dokunuşlarını hâlâ tenimde hissedebiliyordum. Uykuya bu güzel hislerle dalmaktan daha mükemmel bir şey olamazdı.

Ama yanlışım vardı. Bitmesini istemediğin bir rüyadan uyanmak istemiyorsan, uyumazdın.

Hatam bu olmuştu. Gözlerim karanlığa teslim etmiştim ve bir sonraki açışımda...

Bir kâbusa uyanmıştım.

Gece sonsuz karanlıktan bir denizdi. Dalgalar yoktu, onun yerine sonsuz bir dinginlik hâkimdi. Yıldızlar her yöne saçılmıştı. Tüm bu noktacıkların arasında ben, ışıktan bir ceylandım. İlahi bir zarafetim vardı. El değmemiş bir güzellik...

Bunu değiştirme niyetine kapılmış bir kovalamaca başladı. Karanlık şekillendi. Tüylerden ve kabaran postlardan bir kasırgaya dönüştü. Kurtlar her yerdeydi. Peşimdelerdi. Bense ışıktan, benzersiz bir avdım. Ödüldüm. *Kurbandım.*

İki nasırlı el beni uykumdan sarsarak uyandırdı.

Yüreğim hâlen gördüğüm rüyanın paniğiyle ağzımda atıyorken, bu tutuşun hiç de dostane olmadığını anlamıştım. Zihnimde aniden tehlike çanları çalmaya başladı. Kırpıştırarak araladığım gözlerim karşısında simaca tanımadığım iki Aydoğan kurt erkeği bulunca kaşlarım çatıldı.

Olanları algılamakta güçlük çektim.

Bir hata olmalıydı. Arz neredeydi? Beni bırakıp gitmişti ve az sonra elinde soğuk şerbetle dolu maşrapalar, belki biraz üzüm ve peynir eşliğinde geri gelecekti. Çadırımızı işgal eden bu yabancılar ne halt ettiğini sanıyorlardı acaba?

Ve neredeyse unutuyordum. Çırılçıplaktım.

Dehşet içinde kenarda duran geceliğin kumaşına yapışıp üzerime çektim ve korumacı bir kozanın içine kıvrılıp kor-

kuyla ziyaretçilerime baktım. Tek kelime edemedim. Bir şey söylersem, burada neler döndüğünü sorarsam, gerçeğin canımı istediğimden çok yakacağını öngörebiliyordum.

"Kalk!" diye bağırdı kurt erkeklerinden biri. "Giyin. Gidiyoruz."

"Nereye?" diye sordum karşılık olarak. Arkalarını dönmeden giyinmeye niyetim yoktu ama onların da bakışlarını üzerimden ayırma gibi bir derdi yoktu. Arz bundan hoşlanmayacak, diye geçirdim içimden ve hızlıca, elimden gelen en az şekilde mahrem yerlerimi açarak ince kumaşı üzerimden aşağı indirdim.

Doğrulup çözülmüş askıları boynumdan bağlamaya girişirken sabırsızlıkla kollarımı yakalayan kurtlar yarım yamalak bir iş çıkarmama neden oldular. "Yürü," dedi öteki. "Gidiyoruz."

"Nereye?" sorusu, aynı şekilde cevapsız bırakılmak üzere ağzımdan çıktı. Ama beni duymuyor gibiydiler.

İki yanımdan beni kapan gibi kavramış ellere karşı mücadele etmek imkânsızdı. Debelenmelerim de sorularım gibi onlara sökmüyordu. Adım atmaya direnen ayaklarımın uçları toprak zemin üzerinde sürülerek arasına toz toprak doluyor, taşlara çarpan tırnaklarım acı vererek kırılıyordu.

"Neler oluyor?" diye haykırdım ama sesimi boşa harcamamayı son anda akıl edebildim. "Arz! Arz neredesin?" Seslenmelerim ıssız karanlığa karışıp kayboldu. Arz yoktu. Kendimi savunabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Arz, yardım et!"

Ya da etme...

Korktucu bir ihtimal usulca zihnime süzüldü. Burada geçirdiğimiz kısa zaman boyunca bir şey öğrenmişsem, o da kurtların kendi akıllarıyla hareket etmedikleriydi. Bu bir emirdi. Emri verense Tanrıça'ydı. Selene.

Benden ne istediğini anlamaya çalıştım. Bir istekten daha çok cezalandırılmak için alıkonmuş gibiydim. Ve bu ceza di-

ğerlerine benzemeyecekti. Öncesinde hiç bu denli sert muamele gördüğümü hatırlamıyordum. Bir şeyler feci hâlde ters gidiyordu.

Arz'la birlikte olmama kuralını çiğnediğim için mi hiddetlenmişti? Sözlerine karşı geldim diye miydi tüm bu hengâme?

Olamazdı. Çok basitti. Olabilecek türlü olasılığın arasında ilişkimiz bir çöp parçası kadar önemsizdi.

O hâlde... Gözlerim endişe içinde yerleşke meydanının almış olduğu yeni hâl üzerinde dolaştı. Kıyamet kopmuş dense yeriydi. Biri benim yerime çadırın altını üstüne getirmişti. Öyle ki geriye kumaş yığınlarından bir enkaz, yer yer her şeyi yutan alevler kalmıştı.

Ortalıkta bizim dışımızda tek bir kurttan eser yoktu. Herkes çil yavrusu gibi dağılmıştı. Ne olmuştu? Bu manzara Selene'nin hiddetinin bir eseri miydi yoksa bir tür saldırıya mı uğramışlardı?

Tapınağın soğuk taşları üzerine ilerledik. Merdiven basamakları ayaklarıma, bileklerime çarpa çarpa tenimi yara bere içinde bıraktı. Dizlerim iyice dermansızlaşmış, artık yüzleşmekte olduğum gerçek katıksız bir şekilde ortadayken, tutulup kalmıştım.

Sadece müsaade ettim. Beni en tepeye çıkarmalarına, tapınağın her daim açık kapısının arasında beni içeri fırlatmalarına direnmedim. Dizlerim üstüne kapaklandığım yerden başımı kaldırıp içeriye göz gezdirdim.

Kurtlar bir yere kaybolmamışlardı. Buradalardı. Hepsi. Opal ve Bartu bile. Endişe ve tedirginlikle kasılmışlardı ama diğerleri gibi tapınağın çeperi boyunca düz bir hat oluşturarak hazır olda bekliyordu. Başları dimdikti. Kimse bana bakmıyordu. Sunakta, yalnız başına dikilen Tanrıça'dan gözlerini ayırmıyorlardı.

Onlarla beraber Selene'ye baktım. Yüzü profilden görünüyordu. Bu yanı aydınlıktı. Işıl ışıldı. Sonra diğer tarafa döndü

ve omzunun üzerinden bana baktı. Yüzü hâlen tanrısal ışığıyla doluydu. Oysa bu yüzü Ay'ın karanlık tarafıydı.

Nefretle kısılmış gözler, dümdüz çizgiden ibaret dudaklar. İlk defa saklamaya yeltenmeyeceği ölçüde bir nefretle doluydu. Bu hakkımda verilen hükümler hakkında oldukça açıklayıcı olmuştu. Zaten herkesin toplandığı şu yer, bir tür infaz mahkemesiyle eş değerdi.

Tedirginlikle boyun bağında eksik kalan düğümü attım ve duruşumu düzeltip kendimi hiç sakınmadan Tanrıça'ya baktım. Bu illa olacaktıysa acısız olmasını tercih ederdim. Başım hâlâ yukarıdayken.

Arz ortalarda görünmüyordu ve henüz o gelmeden, bitip gitsin istiyordum. Onun buna engel olmaya kalkışması, sadece vaziyeti daha kötü hâle getirirdi.

"Yaklaş," dedi Selene. Sesi uzaktan, hiç olmadığı kadar anlaşılır duyuluyordu. O gündüz düşleri kuran masum edası gitmişti. Yerine bu, bıçak kadar keskin, ölümcül netlik gelmişti.

Korku dolu adımlarla tapınağın derinlerine ilerledim. Sanki belirli bir eşiği aştıktan sonra beni yutup yok edebilecek bir kara deliğe yaklaşıyordum. Panikten zihnim uyuşmuştu. Kafa yoramıyordum. Benden pazarlık yapmam mı istenmişti? Tam olarak isimlendirmesi güçtü. Pazarlık nasıl bir şeydi ki?

Mesafe daraldıkça uğrayacağım gazaba iyice yaklaştım. Anlamıştı. Gizemi çözmüştü. Havuzdan çıkarken yüzünde görüp karıştırdığım ifadenin aslına bakıyordum. Katıydı. Amansızdı. Nefretin tüm tonlarına sahipti.

Nasıl anladığını merak ettim. Nasıl kurtulacağımı etmedim. Böyle bir şeyin mümkün olup olmadığını da.

Göze imkânsız geliyordu. Muhtemelen öyle olduğu içindi.

Selene radarına girdiğim anda aniden, ürpertici bir hızla önümde bitti. Büyülü bir kumaş bulutuna dönüşmedi ya da bana doğru uhrevi bir süzülüşle yaklaşmadı. Aklımın alamayacağı

bir hızda önüme sıçradı ve aldığı hızla da pençe gibi büktüğü parmaklarını üzerime savurdu.

Ondan gelecekler arasında ilk beklediğim şey bir darbe değildi. Hakaretler beklemiştim, bir suçla itham edilmeyi ya da tehdit edilmeyi. Ama Selene doğrudan saldırmıştı. Hazırlıksız yakalanmıştım.

Darbesi ya da tenimi deşemeden sıyıran parmaklarını hissetmedim bile. Ancak akıl almaz bir kuvvetle üstüme atılmıştı. Dolayısıyla doğanın fiziki kuralları hâlen olduğu gibi işliyordu. Momentin etkisiyle geriye savruldum ve tapınağın sütunları, onun önlerine dizilmiş kurtlar, hepsi birer renk karmaşasına dönüştü. Döne döne geriye uçtum. Ta giriş kapısının önüne kadar. Ve yere çakıldığımda bedenim dört bir yanı acı içinde haykırdı.

Kemiklerim kırıldı. Nefesim kesildi. Tanrıça'nın bana veremeyeceği türlü zararı, düşüş fazlasıyla yaşatmıştı. Şok içinde önümde hareketsiz ve yanlış açılarda duran kollarıma bakakaldım. Ağrıdan ibartemiş gibiydim. Hissettiğim tek şey ağrı olduğu için bana ait olduklarına ikna olamıyordum bir türlü. Yere kapaklandığım noktada, soluksuz ve hareketsiz bir şekilde hayalet kollarıma baktım.

Selene'nin adımları görüş açıma girince bu kadar kolay bitemeyeceğini anladım. Kolaylaştırmak gibi bir derdi yoktu. Tüm kurtlarını gösteriyi izlemesi için çağırmıştı. Bunu bir şova dönüştüreceği teorimde yanılmamıştım.

Buz gibi soğuk ve renksiz parmakları çenemi kavrayıp başımı bir bez bebeğin kafasını çekiştirir gibi yukarı kaldırdı. Ağırlığımı kendim taşıyamıyordum. Boyun omurlarımsa bu tutuşun altında kopmanın eşiğine gelmişti.

Ben ölüydüm. İnceldiği yerden kopacak bir iptim.

"Beni kandırabileceğini sanman ne hoş..." diye tısladı çenemdeki temasımdan büzülmüş dudaklarıma doğru. "Bir süre kandığım için zevkten dört köşe olmalısın."

Elini çenemden çekip beni yukarı doğru fırlattı. Metrelerce yükselişimi şaşkınlıkla izledim ve yere çakılışımı dehşet içinde karşıladım. Demek böyle yarım kalmış cümlelerle, yarım kalmış bir sonla bitecekti.

Bu türde bir düşüş beni öldürmeliydi. Öldürmedi. Daha çok kemiğim kırıldı. Her yanımdan çatırtılar yükseldi. Yana dönüp öyle kalakalmış görüş açımla Opal'in yüzünü ekşittiğini gördüm. Diğer kurtlar ifadesizce izliyorlardı. İnsani bir yönleri kalmamışken aksini beklemek aptallıktı.

Kimse müdahale etmedi. Kimse kılını kıpırdatmadı.

Selene etkilenmemiş görünüyordu. Daha çok acı çekmem gerektiğine inanıyordu. Beni öldürecekti. Öldürmeye oynuyordu. Karmila ve Sisilya yanılmıştı. *Bakın,* demek istiyordum. *Verdiği sözün hiçbir önemi yok. Bununla nasıl pazarlığa oturabilirdim ki ben?*

Tanrıça elini öne uzatıp avucunu açtı. Ağır ağır hissizleşmeye başlayan sol kolum havalanıp avucuna kondu. Kendi öpücüğüne dikkatle bakarken hırs içinde güldü. "Büyü geçirmez zırhın hedef şaşırttı, küçük böcek. Üzerine bir de illüzyon yapacak kadar ileri gidebileceğine ihtimal vermemiştim." Tırnağını ilk seferkine göre vahşi bir şiddetle izin ortasına bastırdı ve tırnağı etimin içine gömüldü. Zırhımda açılan tek delik, zarar görebileceğim tek yerden işaret parmağını içeri daldırdı ve boğazımdan çığlıklar döküldü.

Acı katlanılamazdı. His kaybeden uzuvlarımla felç geçirmiş gibiydim ama bu katlanılmaz işkenceyi her hücremle hissediyordum. Dünyam dönüyor, gözlerim yaşlarla doluyordu. Dayanamayacaktım. Yapamayacaktım bunu.

Dur, demek için çığlıklarımı kesemiyordum bile.

Az sonra bitecekti. Bitmeliydi. Arz bu anlara tanık olmadan bitse iyi olurdu.

"Nasıl anladım biliyor musun, seni şeref yoksunu, Teselya fahişesi seni?" Kolumu, parmağı hâlen etimin içini eşelerken

yukarı çekti ve acı dolu haykırışım kesilen nefesimle durdu. Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Neredeyse tükürecekti. Gözleri alev alevdi ama onlara odaklanması, acı bu kadar büyükken imkânsızdı. Bu yaptığı her neyse kemiklerimdeki boğuk sancıyla kıyaslanamazdı.

"İllüzyon yalnızca benim gözlerim için yapılmış," diye şakıdı küçümsemeyle. Sözlerini işitebildiğime, hatta anlayabildiğime hâlâ şaşıyordum. "Ama benim burada birçok gözüm var." Ne demek istediğini anlıyordum. O bilmiyorum sanabilirdi ama biliyordum. Tam olarak neyi kastettiğini anlayınca içimden lanet okudum ve acı dolu yüzümü sarkıtıp mermer zemine gözyaşlarımdan bir nehir akıttım.

Arz'ın izime bakarak yaptığı konuşma ne kadar özel, duygulu bir andı... Hiç aklımıza gelmemişti. Biliyorduk ama bu ihtimali hiç düşünememiştik.

Selene oradaydı. Arz'ın gözlerinin ardındaydı ve görmüştü. Onun gözlerinden.

Arz ona güvenmememi tembih ederken bundan bahsediyordu. Gidip Selene'ye yetiştirebileceği için değil, ona neyi göstermiş olduğunu hiçbir zaman öngöremediği içindi.

"Ah, evet," dedi keyifli bir onaylayışla. "Avcı bana gösterdi. Aslında ne olduğunu ve *içinde ne taşıdığını!*"

Bu bir ihanet değildi. Bir an olsun ihtimal vermemiştim. Bir kaza, dikkatsizlik belki ama hayır, Arz beni satmamıştı.

Tanrıça'nın hiddeti yükselip alçalan dalgalar gibi gidip gidip geliyordu. Bir sonraki yükseliş felaketim oldu. Hışımla parmağını elimin içinden çıkarıp yara izini inceledi ve beni de beraberinde kaldırıp silkelemeye, sanki bedenimi yeterince sallarsa taş mucizevi bir şekilde serbest kalıp içimden düşecekmiş gibi bedenimi çalkalamaya başladı.

Tüm kırık kemiklerimin acısı tekrar, tekrar yaşanırken Selene hüsranla beni öte yana fırlattı. On metrelerce süren

ikinci bir savruluş... Lütfen, diye geçirdim içimden. Lütfen bu düşüş beni öldürsün. *Daha fazla dayanamıyorum!*

"Nerede o, nereye sakladın?" diye haykırdı Selene. Sesinin hızına yetişerek beni havada yakaladı ve karnıma bir yumruk gömdü. Vuruşu değil ama içimde hareketlendiği kırık kemikler göğüs boşluğuma battı. "HIRSIZ!" diye çığlık attı yere düşünce üstüme binip kafamda tepinirken. "GASPÇI!" Tekmeleri kırabilse boynumu kırardı. Ama dokunuşu üstümde kuş tüyü etkisi bırakıyordu. Komikti. O kadar komikti ki mecalim olsa gülebilirdim. "HAYDUT!"

Selene'nin öfke nöbeti gülünç bir ağlama krizine dönüştü. Kendini bir kenara atıp mızmız bir kız çocuğu gibi debelenmeye, avazı çıktığı kadar bağırıp yakınmaya başladı. Tepki verecek bir güçten yoksun, geri kalan kurtların bu dakikaları nasıl karşılayacağını merak ettim. Ben olsam kesin kahkahayı basardım.

Ama gülmediler. *Ağladılar.* Bir anda kulaklarımı farklı tonlarda ağlamalar, hıçkırıklar ve ağıtlar doldurdu. Selene'nin duygularının güç kapsamı çığrından çıkmış, tanıklık etmesi için çağırdığı kurtlarının da zihnine sızarak onları aynı duygu boşalmasına sürüklemişti.

Selene ciyak ciyak bağırıyordu. "Tenin büyü geçirmez olabilir ama içindekiler parçalanabilir. Seni tuzla buz edeceğim. Çarpa çarpa içten dışa yıkacağım. Anladın mı beni, anladın mı?"

Anlamıyordum. Belki de her şey anlamsız olduğu içindi.

Korku, dehşet ve şaşkınlık gibi hislerinden oluşan bir yığına dönüşmüştüm. Yere yapışmış kalkamıyordum. Ve sinirliydim. Neden ölemiyordum? Neden bu kadar uzun sürmek zorundaydı?

Sıradan bir insan bedeninde olduğum düşünülürse şimdiye yüz kez ölmüş, gözlerimi dipsiz bir hiçliğe kapamış olmalıydım. Ama hayır, bir şey buna engel oluyordu.

Kemiklerimin ağır ağır kaynamaya başladığını, yaralarımın hızla iyileştiğini ve hissiz kalan uzuvlarıma akan kanın sıcaklı-

ğını hissetmeye başladım. Ay tacından kopan taşı, içimde her kaydığında hissettiğim o iç gıdıklayıcı hissi tanıdım. Sebebi buydu. Taş gücüyle beni koruyor, ölmeme izin vermiyordu.

Bir şok nidası çıkardım.

Selene'nin kendi parçası, ondan çalınan ganimeti, bizzat kendi Tanrçasına ihanet ediyordu.

Kollarım üzerinde doğrulup iyileşmeye başladığımı ele vermek yerine yattığım yerde öylece durup etrafımda kol gezen deliliğe tanıklık etmeyi sürdürdüm. Tapınak hâlâ acı dolu çığlıklarla inliyordu. Ağır ağır sesler kesildi, gürültü dindi.

Bu Selene'nin işkencesine kaldığı yerden devam edeceği anlamına geliyordu. Panikle acıya göğüs germeye hazırlandım. Vaktimi iyi kullanamamıştım. Ona karşı kendimi nasıl savunabileceğimi hâlâ bilmiyordum.

Oysa beni savunmak için ne yapacağını bilmesine gerek olmadığına inanan biri daha vardı.

Selene beni yaşlarla ıslanmış bir yüz ve iğrenme ifadesiyle tekrar havaya kaldırdı ve saldırmaya hazırlanırken tapınağın yeni sessizliğini boğuk bir erkek bağırışı bozdu. "Durun!"

Panikle o yöne döndüm. *Arz!*

Yeri göğü inleten çığlıklarım yetmediyse, çadırımıza döndüğünde beni orada bulamayan Arz sürünün toplu ağlama ritüelini duymuş olmalıydı. Neler olabileceğini anlamış ve gelmiş olmalıydı.

Gelmemeliydi.

Hayır, lanet olsun ki hayır. *Arz, bu işe karışma. Bu seni de beraberimde dibe çekmekten başka bir işe yaramaz...*

Selene oyuncaklarına kötü muamele ederken yakalanmış bir kız çocuğu mahcubiyetiyle beni yere bıraktı. Olduğum yere yığılıp kalırken henüz tam iyileşmemiş kemiklerim derinden sarsıldı. Ama boğuk iniltimi kendime sakladım. Tıpkı az önce aklımdan geçen tüm sözcükleri Arz'a söyleyemediğim gibi.

Gözlerime kilitlenmiş gözlerine bakmaktan başka bir şey yapamadım. Ne düşündüğümü sadece bakarak anlayabilmesini dinledim.

Anlıyordu. Nitekim hiçbiri onu durdurmaya yetmiyordu. Hayattaki tek amacı beni kurtarmak olan biri için yeterli gelmezdi de.

"Bu işe karışma, Avcı," dedi Selene soğuk bir sesle. Beni bırakmasının sebebi utanç değildi. Hakarete uğramışlıktı. Kendi kurtlarının birinin iradesine karşı gelmesine duyduğu yoğun öfkeydi. "Hiçbir şey bildiğin yok. Onun ayıbı büyük."

Haklıydı. Bilmiyordu. Çünkü anlatmama engel olmuştu. Buna rağmen neyle baş ettiğimiz hakkında en ufak bir fikir sahibi olmadan buradaydı işte. Kalbim ıstırapla sıkıştı. En kısa zamanda durmazsa bu onun sonu olacaktı.

"Eğer beni sürünüzde istiyorsanız, onu serbest bırakırsınız," diye sürdürdü Arz kasılmış çenesini güçlükle oynatarak. "Ya da beni de onunla beraber yok edersiniz."

Restini çekmişti. Hayranlık duyamacağım türde bir cesaret gösterisiydi. Yapmamalıydı. Hayır, daha çok damarına basmamalıydı. Görmüyor muydu? Selene hâlihazırda öfkeden köpürüyordu. Kontrolünü tümüyle kaybetmesi an meselesiydi.

Selene isterik bir kahkaha attı. Gülüşü sıçradı, seke seke tüm kurtların dudaklarını buldu. Hepsi zırdeliler gibi gülmeye, öne eğilip karınlarını tutmaya, yerlerde yuvarlanmaya başladılar.

Arz en ufak bir tepki bile vermedi. Gözünü bile kırpmadı.

Selene'nin duygulara sızan gücü ona nasıl işlemezdi? Bu da diğer çoğu şey gibi aşırı mantıksızdı.

Selene'nin gülüşü kesildi. Onunla beraber susan diğer herkes de ayaklanıp kendilerine çekidüzen verdi. Arz'a doğru ağır ağır yürüdü. Onunla beraber karşılıklı dizildikleri yerden iki ayrı kurt erkek daha geldi. Selene tam karşısında durduğunda kurtlar Arz'ı iki yanından yere bastırıp boynunu Tanrıça'sına eğmeye mecbur bıraktılar.

Arz ise başını kaldırabileceği kadar yukarıda tutup dik dik Selene'ye bakmayı sürdürdü.

Selene alaylı bir nida çıkardı. "Kendini bu kadar önemli sanma, Avcı. Hiç kimse vazgeçilemez değildir." Ona eğilip çenesini tırnakları arasına alıp gözlerini bana doğru çevirdi. Onunla birlikte, yanağının üzerinden bana baktı. "O kız, senin hiç olmayacağın kadar değerli bir hazineye sahip. Hiçbir şey, hiç kimse, onunla arama giremez!"

"Hazinenizi size ulaştırmak için elimizden geleni yaparız. Ama hayatını bağışlayın," diye yalvardı Arz. "Bunu yapın ve *koşulsuz sadakatim* sizin olsun."

Neyi önermekte olduğunu anlayınca kalbim sıkıştı. Hayır, bunu kaldıramazdım. Benim için kendinden vazgeçmesine müsaade edemezdim. Onlar gibi olmasına... Gözlerimi tapınağın etrafına dizilmiş içi doldurulmuş hayvanlar gibi sergilenen kurtlar üzerinde gezdirdim. Onlara dönüşmesine katlanamazdım.

"Seni öldükten sonra bile sevmenin bir yolunu bulacağım." Sözü aynı Aydoğanlar gibi, içi boşaltılmış hissettiren kafamda yankılandı. Başından beri bunu planlıyordu. Kendi kurtuluşunu bir an olsun düşünmemişti. Bu onun, benim için öne sürebileceği son kozuydu.

Selene hiddetle doğrulup çenesini kanlar süzülecek kadar sıkı kavradı. "Sadakatin zaten bana olmalı. SENİN TANRIÇA'N BENİM, AVCI!" Sesi tapınağın tamamını dolduracak bir enginlikle gürledi. Beni iliklerime kadar titretti.

Tam yapabileceği her şekilde Selene'yi kışkırttığını düşünürken Arz çıtayı iyice yükseltti. Gözlerini Tanrıça'dan ayırmadan, omuzlarındaki baskı el verdiği müddetle kolunu kaldırdı ve beni işaret etti.

Dudaklarında üç kelime döküldü. Ölümü garantileyen üç ihtişamlı kelime:

"Benim Tanrıça'm orada."

Bana tapıyordu. Beni seviyordu. Bana Selene'ye hiç olmadığı kadar sadıktı. Arz benimdi. Benim kurdumdu. Onu kaybedecektim...

Cümlenin kendine has bir noktası vardı. Söylendiği anda tapınağı ele geçiren sessizliğin içinde çınlıyordu. Nefesimi tuttum. Tanrıça'nın amansız elinin kalkışını, ışıktan sivrilen pençelerin karanlıkta bıçaklar gibi parlayışını ve tek bir kelime daha etmeden Arz'ın üzerine indirilen tek, temiz savuruluşu gözlerim ardına kadar açılarak izledim.

Arz bir an için isyanını, birine yakışabileceği en harika şekilde üzerinde taşıyan, sarsılmaz bir Yunan heykeli gibi görünüyordu. Destanlarda anlatılan kahramanlardan farksızdı. Bir an sonra yere devrilmişti. Böğründen oluk oluk kan akıyordu.

Kırmızı. Kıpkırmızı. Dünyanın en göz alıcı kırmızısı...

"Hayır," diye haykırdım öne doğru atılarak. Bedenim baştan aşağı bir elektrik akımından geçirilmişçesine canlandı ve yüzükoyun yattığım yerden fırladı. İçimde kabaran, yenilenen gücü ne Tanrıça'ya saldırmak ne de başka bir amaç için kullanmak istiyordum.

Tek istediğim Arz'a ulaşmaktı. Onu kollarım arasına almak, hayatta tutmaktı.

Ölemezdi. Benim için ölemezdi! O ölebiliyorsa ben niye hayatta kalıyordum? Bunun kulağa ne kadar saçma geldiğini kimse göremiyor muydu sahiden?

Selene yolumu kesti ve Arz'la tam aramda durup bana üstten baktı. Az önce uğradığım saldırısından yara beresiz kurtulmama hiç şaşırmış durmuyordu. Sanki ben zaten onun dengiydim ve bir Tanrı nasıl kolay kolay öldürülemiyorsa, o şekilde hayatta kalmalıydım. Onun gözünde ben gücünü çalmış bir hırsızdım. Ve anlaşılan o ki kurdunu da gasp etmiştim.

"Bana ne yaptırdın, gördün mü?" diye tiz bir çığlık attı. Arz'ı işaret ederek. Arz. Arz. Hayır, *Arz*...

"Bana neye mal oldun, gördün mü?"

Görmüyordum. Gözlerim akan yaşlardan bir perde yüzün den buğulanmıştı. Gözyaşlarımı silip görüşümü netleştirecek gücüm yoktu. Arz'ın kanın üzerine kapaklanmış, giderek can sızlaşan bedenini görmeye dayanamazdım. Bunlar yaşanıyor olamazdı. Yaşadığımız o kusursuz geceden sonra bize bu son reva görülemezdi.

Birden her şey donuklaştı. Arz gidince dünyanın durmasına yormuştum ama hayal gücümün sınırlarını biraz daha zorlamalıydım. Buz tutan bir diyarın içine sıkışıp kalmıştım âdeta. Görüntünün üzerine buz mavisi bir filtre gelmişti. Burnumu çekerek gözyaşlarımı sildim ve etrafıma bakındım.

Buz mavisi ışığın kaynakları, ışıktan bedenlerdi. Önce Sisilya ve Karmila'yı gördüm. Sonra beldede Ay Cadısı'yla görüşmeye gittiğimiz gün katledilen iki kızı da gördüm. Ama çok daha fazlası vardı. Yüzlerinde buruk, hülyalı bir tebessümle beni izleyen sayısız Teselyalı Cadı, soluk mavi ışıklı vücutlarıyla etrafımda toplanıyordu.

Öte tarafa göçemeyen tek ikili benim büyülü eğitmenlerim değilmiş gibi görünüyordu. Selene ardında arafta sıkışıp kalmış ruhlardan bir ordu bırakmıştı. Şimdi bu ordu ona karşı, benim üzerimden toparlanıyordu, bir savaş çağrısı başlatıyordu.

Bana ilk ulaşan Sisilya oldu. "Korkma, Balın. Yalnız değilsin."

Aynısını söylemişti. Dersimizde bana destek olmak için orada olacaklarını söylemişlerdi ve oluyorlardı. Bu diğer sözlerine de güvenebileceğim anlamına mı geliyordu? Selene beni öldüremez miydi? Bir pazarlık söz konusu muydu? Peki, ben bu pazarlığa Arz'ı hayatta tutması koşulunu ekleyebilir miydim? Çok geç olmadan.

Beni kucaklayıp serin, iç ürperten var oluşunu bedenime aktardı. İkinci bir ruha ev sahipliği yapmak akılalmaz bir histi. Ben hâlâ bendim. Ama değildim de. Ne yaşandığını anlayamadan ardından gelen Karmila'ya baktım. "Buradayız. Sana yardım edeceğiz."

Karmila bedenime karıştı. Diğer cadılar etrafımı sarmıştı. Sesleri kulağımda uğulduyordu.

"Seninleyiz kardeşim."

"Bu savaşta hep beraberiz."

"Bizim olandan vazgeçmeyeceğiz!"

Tüm bedenim ruhani enerjiyle dolup taşıyorken içime sığamıyordum. Bir beden için çok fazlaydım. Bir bedenden çok fazlasıydım.

Zaman eski seyrine döndüğünde ben artık bir değil, Selene'ye karşı tek değil; tepeden tırnağa tüm soy ağacımın sesiydim.

Ayışığı Kitaplığı

Selene karşımızdaydı. Kafa karışıklığı eşliğinde, eksilmeyen bir hiddetle gözünü üzerimize dikmiş bakıyordu. Bizi görüyordu. Katlettiği her birimizin gözünün içine baktığını biliyordu. Ama korkmuyordu.

Bilmesi gereken asıl şey bizim de korkmadığımızdı.

Davamızın hâlâ arkasında oluşumuzdu.

Konuştuğumuzda sesimiz biz tüm ölenlerin ve geçmişte yaşamış olan atalarımızın sesinin karışımıydı. Birçok perdeden ve oktavdan sesin birleşimi, bir sesler korosuydu.

"Hedefine ulaşamayacaksın Tanrıça! Biz buna müsaade etmeyeceğiz."

Selene kıkırdadı ve alayla ellerini salladı. Ama bu sefer histerisine hiçbir kurdu katılmamıştı. Sahte ordusu bizim birlikteliğimizin yanında bir hiçti. Ordusu yalandı. Kendisi de güneşten çaldığı ışığı yansıtan bir sahtekârdı. Asalak bir taklitçiydi.

"Onu da sizi katlettiğim gibi öldürmeme ne engel olacakmış bakalım," diye şakıdı Selene iştahla.

"Taşın onu seçti. Hâlâ göremiyor musun?" Boğazımız uğuldadı. Gözleri öfkeyle kısıldı. *"Gücün bizi seçti. Bu sayede asırlarca bizde kalabildi. Ve onu geri almanın hiçbir yolu yok."*

Selene dudak büzdü. "Ama aldım bile. Tacımın parçaları neredeyse tamamlanmak üzere. Bu küçük hırsızın içindekiyle

işim bittiğinde son bir tane kalacak." Düşüncesiyle sarhoş olurmuş gibi başını geriye yatırdı. "Ah, ayrıca söz verdiğim gibi bu hayâsızlığınızın cezasını tüm soyunuzu kurutana kadar ödemeye devam edeceksiniz. Aranıza yenileri katılacak. Hepiniz gazabımı tadacaksınız kanı bozuklar!"

Dudaklarımızdan dökülen ilahi koro bu sapkın Tanrıça'yı dize getirecek yegâne gerçeklikti. *"Taş bu bedenle bağlandı. Hür iradeyle verilmediği sürece içimizde kalır. Taş içerideyken bizi öldürürsen taşın da bizimle beraber ölür. Gücün eksilir. Bir daha asla tamamlanamaz."*

"Siz..." diye haykırdı Selene. Ama devamını getiremedi. Bir karanlıktan ibaret gözleri fıldır fıldır yuvasında dönüyordu. Delirmişti. Aklını yitirmişti. "Bunun hesabını soracağım. Er ya da geç taş benim olacak. Kız lanetin etkisinde. Onu hiçbir yere bırakmayacağım. Sonunda pes edene kadar ruhunu sömüreceğim."

Tehditlere karnımız toktu. Bizi çoktan öldürmüştü. Bu kızı ise asla öldüremeyecekti. *"Elinden geleni ardına koyma, Tanrıça. Doğa tarafını seçti. Gücün senin kontrolsüz yönetimini bir daha asla kabul etmeyecek."*

Selene sinirden tir tir titriyordu. Sıktığı dişleri parçalanarak tükürürcesine sarf ettiği sözleriyle yüzümüze saçıldı. "Size kontrolsüz ne demekmiş göstereceğim. Bir kez olsun ben olmak ne demekmiş göreceksiniz," diye haykırdı üzerimize atılırken.

Sol elimizdeki tek büyülü açıklığı, kendi yarattığı ve sonu olan izi avuçları arasına alıp tuttu. Dudakları ıstırap dolu bir açlıkla büküldü. "Gücü çok istiyorsunuz, değil mi? O zaman alın sizin olsun. Bakalım onunla baş edebilecek misiniz?"

Tanrısal ışığı avucumuza, oradan tüm bedenimizin içine doldu. Bizi gücüyle doldurdu. O kadar doldurdu ki bize yer kalmadı. Hepimiz ayrı köşelere, bu arafta salındığımız ayrı kuytu oyuklara saçıldık.

Kızı ardımızda yalnız bıraktık. Bunlarla mücadele etmesi gereken maalesef ki sadece oydu. Hayatta kalacak olmasına rağmen şu andan itibaren esareti başlayan da. Tanrıça'nın silip yok etmek isteyeceği ama mecburen hep göz önünde tutacağı bir esirdi o artık.

O bizim tek umudumuzdu.

KAPANIŞ

Az önce yaşanılanları bir seyirci gibi izlemiştim. Onlarla bir olmuş ve kısa bir süreliğine de olsa onlar kadar umarsız olabilmiştim. Son ânına kadar başını dik tutan Arz gibi. Arz... Ah, Arz... Ölüyor musun sevgilim? *Bekle, yanına geliyorum,* diye söz verdim içimden.

Şimdi seyirci değildim. Şimdi her şeyi yaşıyordum. Beni burun buruna bıraktıkları bu yıkımla tek başıma mücadele ediyordum. Ve her ne kadar az önce iddia edildiği gibi taş benimle ölecekse bile Selene bunu göz alabilecekmiş gibi görünüyordu.

Gücü beni yok ediyordu. Işıktan bir boşluktu. Çokluktu. Sonsuzluktu ve akış bir türlü kesilmiyordu. Sonsuz ne kadar devam edebilirdi? *Sonsuza kadar,* diye alay etti iç sesim.

Ama bedenimin limitleri vardı. Ölümlü yaradılışımın bir sonu vardı. Işık içimde genişledikçe büyü geçirmez tenime içeriden baskı yapıyor, kapasitesini sonuna kadar zorluyordu. Bu kadarıyla baş edemezdim. Selene haklıydı. Bu güç beni yiyip bitirecekti.

Dudaklarımdan haykırışlar döküldü. Damarlarım güçle dolup şişti. Kollarımı sarmalayan damaların içinde artık kan

değil ışık akıyordu. Tazyikle, yakarak ve üzerinden geçtiği her şeyi yok ederek.

Çaresizlik içinde Selene'nin aman vermeyen gözlerinin içine baktım. Sonra bir şeyin, bir şeylerin çatırdamaya başladığını hissettim. Bakışlarım hızla elimi kavradığı yerden metrelerce yükselmiş bedenime kaydı. Hava balonu gibi yerden yükselmiştim. Işık kendi merkezi ve yer çekimiyle beni de beraberinde yükseltmişti.

Son raddesine kadar dolan bir şeyin yapacağı gibi taşıyordu.

Sol elimden ışık selleri boşalıyordu ama damarlarıma karışan ışık akmayı sürdürmekteydi. Hâlâ çok yoğundu. Çok fazlaydı. Damarlarım üzerinde gözlerimi dehşetle büyüten yırtıklar oluşuyordu. Tenimi içeriden parçalayan bir canavardı âdeta. Beni yırtarak dışarı taşacaktı. Işık beni parçalara ayıracaktı.

Boğazımdan yükselen çığlıklar da tıpkı ışık gibi geçtiği hattı yırtıyordu. Gırtlağımın da ardında artık koca bir yırtık vardı.

Tenimin üzerinde şekil almış yıldırım demetleri gibi dağılan çatlaklara bakakaldım. İçinde kabaran ışığı bir ışıldak gibi dışarıya saçıyorlardı. Ay'ın Öpücüğü büyü geçirmez tenimi delmişti ve artık bu çatlaklar da benim yeni zaaflarım, dış dünyaya karşı duvarımı yaran zayıflık noktalarımdı. Aynı zamanda dış dünyayı bana karşı savunmasız bırakan bir silahın namlusuydu.

Sol elimden giren ışık artık çıkış rotası serbest olduğu için özgür kaldı. Bedenim şişti, şişti ve dört bir yana saçıldı.

Saçılan ben değildim. Her çatlaktan ince huzmeler şeklinde püsküren, bıçaklar gibi keskin ışık demetleriydi. Keskinlerdi, emindim. Çünkü tapınağın kalın taş duvarları ve sütunları bıçakla kesilen doğumgünü pastası gibi parçalara bölündü. Bütün, bütün parçalar üzerinde, tenimdeki çatlak izlerinin bir iz düşümü oluştu. Ama ben hâlen mucizevi şekilde bir arada kalabiliyorken, taşlar bunu başaramadı.

İç kaldıran, kulak tırmalayan sürtünme sesiyle yerlerinden kayıp üzerimize düşmeye, bizi korkunç bir enkazın altında bırakmaya kalkıştılar.

Bu olabilecekleri beklemeyen Selene, yine de tanrısal bir atiklikle tepki verdi. Aydoğan kurtlar korku çığlıkları atarak oradan oraya kaçışırken boştaki elini kaldırdı ve ışıktan harelerin kavradığı taşlar düşmeyi bırakıp yerlerine döndüler. Açılan çatlakların içini altından bir ışık doldurup büyülü bir zamk gibi onları bir arada tuttu.

Ama beni kim bir arada tutacaktı?

Selene'nin kavrayışı gevşeyince parmakları arasında kayıp yere süzüldüm. Kayan bir yıldız gibi... Mermer zeminin üzerinde dizlerimin üzerinde kıvrılarak içimdeki yoğun enerjinin dinmesini beklediğim. Ama dinmiyordu. Beni kıvrandırıyor, her yerimi, sinir uçlarımın uzandığını tahmin edemeyeceğim zerrelerimi korkunç bir yangınla kavuruyordu.

İnledim. Sesim çıkmadı. Kulaklarım mı sağır oldu, diye düşündüm. Ama kurtları etkisi altına alan kargaşayı işitebiliyordum. Selene'nin isterik kahkahasını da aynı şekilde. Sadece benim sesim bu dünyaya fazla geliyordu.

Arz, diye yakardım Selene'in ayaklarının ötesine doğru.

Başımı yerin hemen üstünde havada tutabiliyordum. Ama daha ileriye kalkmıyordu. Görüş açıma giren ayaklardan ve koşuşturmacadan Arz'ın yattığı yeri seçmek zordu. Ama görüyordum. Bedeni ölü gibi hareketsizdi...

Boğazımdan sessiz bir yakarış daha koptu ve Arz'a ulaşabilmek için debelendim. Bir elimi öne atmaya, ona dokunmama santimler kalacak bir açıya ulaştırmaya son bir güç buldum. Ama dahası yoktu. Onca darbenin felç bırakamadığı bedenim şimdi kayıp elimden gidiyordu.

Kontrolü yitiriyordum.

Güç içimde çağlayanlar gibi fokurdarken görüşümün bulanmaya, ışık içinde kalıp her şeyi yok eden bir boşluğa dö-

nüşmeye başladı. Arz, diye inledim gözlerimi kırpıştırarak. Sesim çıkmadı. Görüşüm giderek ışık perdesi arkasında kaldı. Sonra titreyen bir floresan lamba gibi tamamen söndü. Beni karanlığa boğdu.

Arz... Ölme. Beni bırakıp gitme.

Yalvarışım bir karşılık buldu mu göremiyordum. Görmek istediğim tek şeyi, benim için önemi olan tek şeyi de artık göremiyordum. Ölüyordum.

İçine sıkışıp kaldığım hiçlikten ibaret bir boşlukta sayıklayıp duruyordum. Aklımı yitirmiştim. Deliliğe teslim olmuştum. Kafamın içinde muhtemelen artık olmayan biriyle konuşuyordum. Kalbimi korkunç bir enkazdan bir araya getirdiği için. Onsuz tekrar yıkılıp atmayı tamamen durdurduğu için.

Arz, neredesin? Seni göremiyorum.

Gözlerim artık kör.

Arz, sana seslenemiyorum.

Sesim yok.

Arz, senin peşinden geliyorum.

Ölüyorum.

Ayışığı Kitaplığı

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP